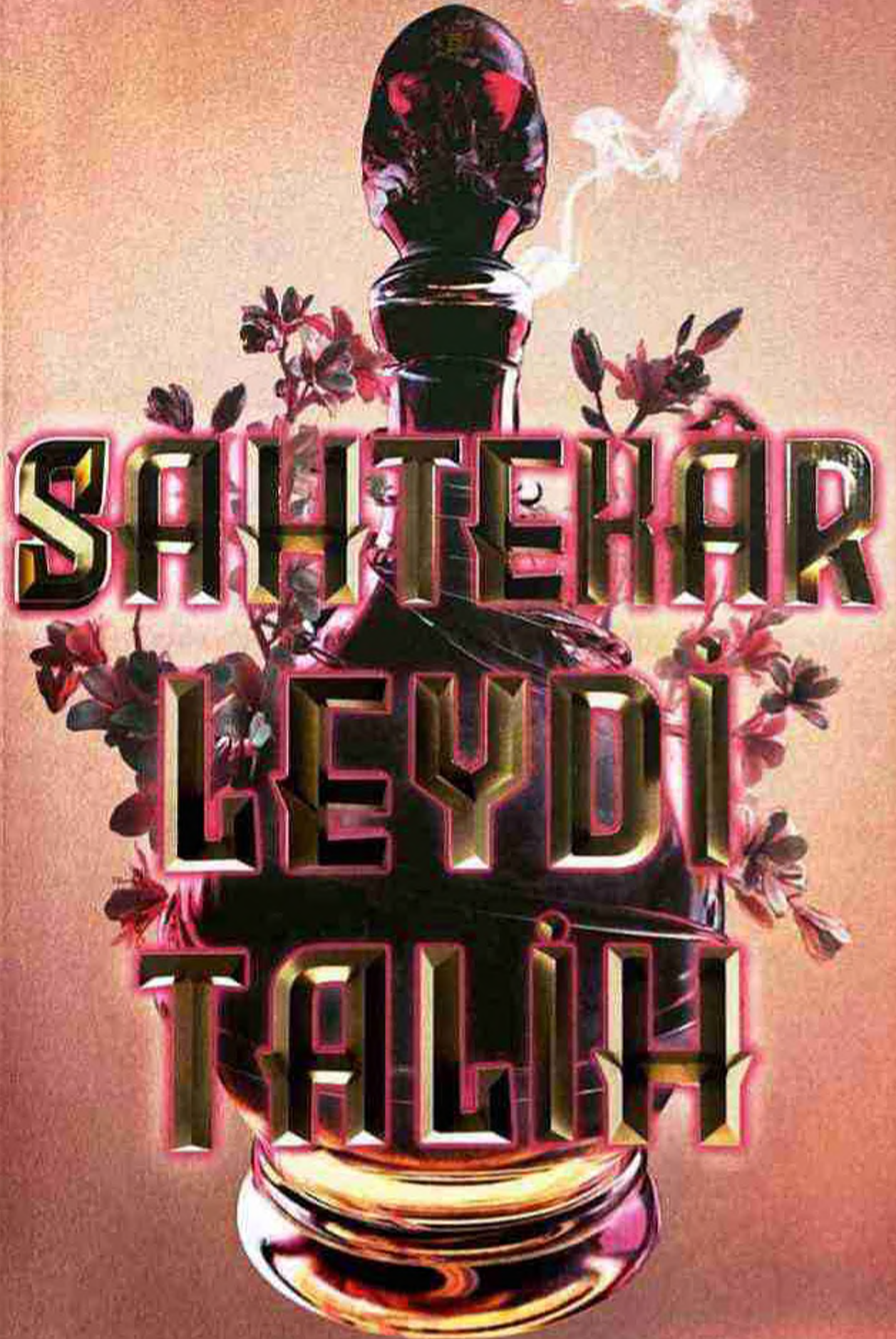

CHLOE GONG

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

2022 GOODREADS CHOICE AWARD
En İyi Genç Yetişkin Fantastik & Bilim Kurgu
Kitabı Adayı

1930'ların Şanghay'ında vahşi bir dizi cinayeti araştırmak için evli gibi davranan, birbirine tamamen zıt bir çiftin hikâyesini anlatan yeni ikileme.

1931'in Şanghay'ı ve sahne, yeni bir entrikaya hazır. Rosalind Lang'ın hayatı, dört yıl önce tuhaf bir deney sonucunda ölümden dönmesiyle hiç beklemediği bir şekilde değişmiştir. Onu kurtaran tuhaf deneyin sonrasında ihanet dolu geçmişinin kefareтини ödemek üzere, yeteneklerini ülkesi için bir suikastçı olarak kullanmaya başlar.

Kod adı: Leydi Talih.

Bir dizi cinayet Şanghay'da huzursuzluk yaratmaya başlamıştır ve Japonlar şüphe altındadır. Japon İmparatorluk Ordusu işgale başlayınca Rosalind'e başka bir görev için ihtiyaç duyarlar. Rosalind'e verilen yeni emir, halkından daha fazla kişi ölmeden önce terör komplosunun arkasındaki suçluları bulmak üzere yabancıların arasına sızmadır. Bu görev süresince bir diğer Milliyetçi casus olan Orion Hong'un karısı gibi davranmak zorundadır ve Rosalind, Orion'ın ukala hareketlerini ve çapkınlığını sinir bozucu bulsa da birçok insanın iyiliği için onunla çalışmayı kabul eder.

Orion'ın kendi gizli planları, Rosalind'inse ortaya çıkmasını istemediği sırları vardır. İki casus komployu çözmeye çalışırken bu gizemin, hayal ettiklerinden çok daha derin ve korkutucu katmanları olduğunu keşfedeceklerdir.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Özgün Adı: Foul Lady Fortune
Chloe Gong

Çeviren : Berke Kılıç
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltilen : Zeynep Karadeniz
Son Okuma : Öznur İler
Kapak İllüstrasyon : © 2022, Skeeva
Kapak Tasarım : © 2022, Simon & Schuster, Inc.
Kapak Uygulama : Sıdem Zelal Edin
Sayfa Tasarım : Sıdem Zelal Edin

Türü: Fantastik
Kitap No: 2631

1. Baskı: Şubat 2024
ISBN: 978-625-366-123-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Chloe Gong 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

Ayısığı Kitaplığı

CHLOE GONG

SAHTEHAR
LEYDİ
TALİH

Çeviren:
Berke Kılıç

GİRİŞ

1928

Taşradayken ne kadar yüksek sesle çığlık attığının önemi yoktur.

Ses, deponun içinden geçiyor, uzun tavan çıtalarına vardığında yankılanıyor, boşlukta ve gecenin karanlığında patlıyor. Dışarı kaçtığı anda uluyan rüzgârla birleşiyor; ta ki dışarıda hiddetlenen fırtınanın başka bir parçası haline gelene dek. Askerler, deponun girişinde endişeyle yer değiştiriyorlar, kapanana kadar ağır kapıyı çekiyorlar ama yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki zemini çoktan sırılsıklam etmiş ve betonda koyu bir yarı çember leke oluşturmuş. Uzaktan trenin çok kısık ısıklık sesi geliyor. Oradan geçen biri tarafından fark edilmeleri son derece düşük bir ihtimal olsa da onlara verilen talimat açık: Çevreyi koru. Burada ne olduğunu kimse bilmemeli.

“Son karar nedir?”

“Başarılı. Bence başarılı.”

Askerler deponun etrafına yayılıyorlar ancak iki bilim insanı ortadaki masanın yanında kalıyor. Duygusuzca önlerindeki manzaraya, kalın kemerlerle bağlanmış, alnında ter damlaları oluşmuş deneğe bakıyorlar. Başka bir kasılma, deneği tepeden tırnağa yıkıp geçiyor ama sesi haykırmaktan kısılmış, o yüzden ağzı doğru düzgün açılmıyor bile ve bu kez ses çıkmıyor.

“O halde işe yarıyor.”

“İşe yarıyor. Artık ilk kısmı tamamladık.”

Bilim insanlarından biri kulağının arkasına bir kalem sıkıştırarak bir askere işaret ediyor, asker de kemerleri sırayla açmak üzere masaya yaklaşıyor: Önce soldakilerin hepsini, sonra da sağdakilerin hepsini açıyor.

Kemerler düşüyor, metalleri zeminde şakırdıyor. Denek yuvarlanmaya çalışıyor ancak panikleyerek fazla sert sıçırıyor ve masayı deviriyor. Korkunç bir görüntü bu. Denek, bilim insanlarının ayaklarının dibine düşüyor ve güçlükle nefes alıyor; ciğerlerini doğru düzgün dolduramıyormuş gibi tekrar tekrar havayı içine çekiyor. Belki de bir daha asla doldurmayacak.

Bir el, deneğin başının üzerine iniyor. Dokunuşu nazık, neredeyse şefkatli. Bilim insanı eserini incelerken deneğin saçını düzeltiyor, yüzü gülümseyen bir hale dönüyor.

“Her şey yolunda. Direnmemen gerek.”

Bir sırınga çıkıyor ortaya. Pompa, aşağı inip yukarı çıkarken iğne uzun ışıkların altında parlıyor ve içindeki kırmızı madde hemen yumuşak derinin içinde kayboluyor.

Acı çok ani geliyor. Sıvı bir alev adeta, yoluna çıkan her siniri ezip geçiyor. Çok geçmeden gereken yere ulaşacak, sonra da yok edilmiş gibi hissettirecek.

Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor. Deponun çatlaklarından içeri damlıyor, su birikintileri gitgide büyüyor.

İlk bilim insanı, deneği bir kez daha sevgiyle okşuyor. “Sen benim en büyük başarımısın ve çok daha büyüğü olacak. Ama o zamana dek...”

Denek artık gözlerini açık tutamıyor. Zayıflık, her uzvunu ağırlaştırıyor; zihnindeki her düşünce, sisin içinde görülen gemiler misali akıp gidiyor. Denek bir şey söylemek, bir şey bağırarak istiyor ancak hiçbir şey yapamıyor. Ardından bilim insanı kulağına fısıldamak üzere eğilip son darbeyi vuruyor ve o sisi, bıçak gibi bir keskinlikle delip geçiyor:

“Oubliez*.”

* (Fr.) Unut. (ç.n.)

1 EYLÜL 1931

Trenin koridoru, zeminin altındaki gumbürtü dışında sessizdi. Alacakaranlık çoktan çökmüştü ancak pencereler, raylar boyunca döşenmiş ışıkların titreşen aydınlıklarıyla üç saniyede bir parlıyor, sonra da treninin hızı tarafından yutularak kayboluyordu. Başka yerlerdeki dar kompartımanlar ışıkla ve gürültüyle doluydu. Yumuşak altın renkli avizeler ve yiyecek arabalarına çarpan çatal bıçak takımlarının şakırtıları, çay fincanlarına vuran kaşıkların tıkırtısı ve parlayan kristal lambalar.

Fakat burada, birinci sınıfa giden koridorda, Rosalind Lang'un iterek açtığı kapının ani, ısıklık benzeri sesi duyuldu yalnızca. Hemen sonra topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak yarı karanlığa adım attı.

Yanlarından geçerken duvarlardaki tablolar ona baktı; boncuk gibi gözleri karanlıkta parladı. Rosalind kutuyu kollarında kavradı, deri eldivenlerinin kenarlarına nazikçe gelmesine, dirseklerini ise vücudunun diğer tarafında tutmaya özen gösterdi. Üçüncü kapının dışında durduğunda ayağıyla kapıyı tıklattı, dikkatle alt kısmına vurdu.

Bir kalp atımı kadar süre geçti. Bir anlığına sadece trenin pat pat sesi duyulabildi. Ardından diğer taraftan yumuşacık bir kıpırdanma sesi geldi ve kapı açılarak koridoru yeni bir ışığa boğdu.

“İyi akşamlar,” dedi Rosalind kibarca. “Müsait misiniz?”

Bay Kuznetsov ona dik dik baktı, karşısındaki manzaraya anlam vermeye çalışırken kaşlarını çatı. Rosalind, günlerdir Rus tüccarla görüşme ayarlamaya çabalıyordu. Harbin'deki sığınağa inmesine ve dondurucu soğuklara katlanmasına rağmen başarılı olamamıştı, sonra da adamın peşinden güneyin uç noktasında-

ki Changchun şehrine gelmişti. Burada da Bay Kuznetsov'un adamları isteklerini yanıtsız bırakmıştı ve az daha umutsuzluğa kapılacakken -her şeye zor yoldan başlaması gerektiğini düşünürken- adamın trenle, birinci sınıfta yolculuk yapacağı haberini almıştı. Binddiği trenin kompartımanları büyük, tavanıysa alçaktı; ayrıca etrafında pek insan yoktu ve fazlasıyla kalın duvarlar sesi susturuyordu.

“Korumamı arayaca...”

“Ah, aptallık etmeyin.”

Rosalind davet edilmeden içeri girdi. Özel birinci sınıf odalar o kadar genişti ki trende olduğunu kolaylıkla unutabilirdi... Tabii duvarlar titremese ve kötü raylara denk geldiklerinde kâğıttan çiçek desenleri kıpırdamasaydı. Etrafına biraz daha bakınarak trenin üst kısmına çıkan kapakla hızla hareket eden geceyi dışarıda bırakmak için perdeleri çekilmiş, odanın en uç bölümündeki pencereye göz attı. Sayvanlı karyolanın solunda ya elbise dolabına ya da tuvalete açılan bir dizi kapı daha yer alıyordu.

Sert bir gümlleme Rosalind'in dikkatini yeniden, ana kompartıman kapısını kapatan tüccara vermesini sağladı. Adam önünü döndüğünde gözleri önce Rosalind'e, sonra da ellerindeki kutuya kaydı ancak ne *qipao*'sunu* ne de omuzlarındaki kürke tutturulmuş kırmızı çiçekleri inceledi. Bay Kuznetsov gizlemeye gayret etse de Rosalind'in ellerindeki kutu ve yanında silah olma ihtimali onu endişelendiriyordu.

Rosalind şimdiden yavaşça kutunun kapağını kaldırmaya, içindekileri gösterişli bir şekilde sunmaya başlamıştı.

“Bu bir hediye, Bay Kuznetsov,” dedi hoş bir şekilde. “Beni buraya sizinle tanışmak üzere gönderen Kızıl Çete'den. Konuşabilir miyiz?”

Kutuyu gösterişli bir edayla ileri doğru itti. İçinde küçük bir Çin vazosu vardı; mavi ve beyaz, kırmızı ipek yatağın üzerinde uzanıyordu. Bir hayli pahalıydı. Ama birisine hakaret edecek kadar da pahalı değildi.

Bay Kuznetsov uzanıp hediyyeyi eline alana kadar Rosalind

* Çin kökenli kadınların giydiği dik yakalı, eteği yırtmaçlı, genelde pamuklu veya ipekli kumaştan dikilen geleneksel elbise. (ç.n.)

nefesini tuttu. Adam, vazoyu tavandan sarkan lambanın ışığında inceledi. Vazoyu iki yana da çevirdi ve yan tarafına işlenmiş harflere hayranlıkla baktı. Uzun bir sürenin ardından onaylamaya benzer bir ses çıkararak iki geniş koltuğun arasındaki sehpanın yanına gitti ve vazoyu oraya yerleştirdi. Masaya çoktan iki tane çay fincanı koyulmuştu. Yanında birazcık siyah lekeleri olan bir küllük duruyordu.

"Kızıl Çete," diye mırıldandı Bay Kuznetsov sessizce. Koltuklardan birine oturdu, sırtı döşemelik kumaşın üzerinde dimdikti. "O ismi uzun zamandır duymamıştım. Lütfen, otur."

Rosalind diğer koltuğun yanına geçti, kutusunun kapağını geri kapattı ve koltuğun yanına bıraktı. Koltuğa oturduğunda yalnızca ucuna tünedi, solundaki elbise dolabı kapılarına bir kere daha göz attı. Zemin sarsıldı.

"Çalışanlarımı rahatsız eden kız sensin galiba." Bay Kuznetsov Rusçadan İngilizceye geçti. "Janie Mead, değil mi?"

Dört yıl geçmesine rağmen Rosalind sahte ismine hâlâ alışmamıştı. Er ya da geç, o anlık gecikme, adının Janie Mead olması gerektiğini hatırlamadan önceki o boş bakışı, Amerikalı gibi yetiştirilmiş ve Kuomintang*'ın saflarına kayıtlı şehre yeni dönenlerin arasındaymış gibi davrandığı için İngilizce konuşurken kullandığı sündürülmüş Fransız aksanından önceki duraksama yüzünden başı belaya girecekti.

"Doğru," dedi Rosalind sakince. Belki de şakaya vurmali, rahatlamalı ve adını hatırlamanın akıllıca olacağını beyan etmeliydi. Tren, raylardaki bir tümseğin üzerinden geçti ve odanın tamamı sallandı ancak Rosalind daha fazla konuşmadı. Yalnızca ellerini birbirinin üzerinde birleştirerek derisinin soğuk dokunuşunu buruşturdu.

Bay Kuznetsov kaşlarını çattı. Alnındaki kınışıklıklar ve gözlerinin kenarındaki kazayakları derinleşti.

"Ve buraya... mülklerim için mi geldin?"

"Doğru," dedi Rosalind yeniden. Vakit kazanmanın en kolay yolu her daim buydu. Geliş nedenini varsaymalarına izin ver-

* Çin Milliyetçi Partisi. (ç.n.)

mek, ortaya tuhaf bir yalan atıp erkenden yakalanmaktan iyiydi. "Eminim Kızılar'ın, Milliyetçilerle birleştikten beri bölgede pek ticaret yapmadığını duymuşsunuzdur ancak bu bir istisna. Mançurya muazzam olanaklar sunuyor."

"Bana kalırsa Şanghay'dan Kızılar'ın umursamayacağı kadar uzakta." Bay Kuznetsov öne eğildi, masadaki çay fincanlarına göz attı. Birinin hâlâ yarı dolu olduğunu fark ederek fincanı dudaklarına götürdü ve boğazını kurulukta kurtardı. "Ayrıca Kızılar'ın ayak işlerine bakmak için biraz genç görünüyorsun."

Rosalind adamın çay içişini izledi. Boğazı şişip indi. Saldırıya açıktı. Savunmasızdı. Fakat Rosalind silahına uzanmadı. Yanında silah yoktu.

"On dokuz yaşımdayım," diye yanıtladı Rosalind eldivenleri çıkarırken.

"Gerçeği söyleyin, Bayan Mead. Gerçek adınız bu değil, değil mi?"

Rosalind gülümseyerek eldivenlerini masaya bıraktı. Adam elbette şüphelenmişti. Bay Kuznetsov, Mançurya'da iş yapan basit bir Rus kralı değildi; ülkedeki son Beyaz Çiçekler'den biriydi. Bu bile Kuomintang'ın listelerine girmek için yeterliyken adam aynı zamanda Komünist örgütlerinden para hortumlayarak güneydeki seferberliği destekliyordu. Milliyetçilerin Komünistleri yok etmeleri, sermaye kaynaklarını olabildiğince sorunsuz bir şekilde kesmeleri gerektiğinden Rosalind buraya... bunu durdurma emriyle gönderilmişti.

"Elbette gerçek ismim değil," dedi umursamazca. "Gerçek ismim Çince."

"Onu kastetmedim." Bay Kuznetsov şimdi ellerini iki yanına koymuştu. Rosalind acaba gizlediği bir silahı mı almaya çalışıyor diye düşündü. "Önceki görüşme talebinden sonra seni araştırdım. Fena halde Rosalind Lang'ı andırıyorsun."

Rosalind gözünü dahi kırpmadı. "Bunu iltifat kabul ediyorum. Şanghay'da olanları umursamadığınızı biliyorum ama Rosalind Lang yıllardır görülmedi."

Birisi onu gördüğünü iddia ederse mutlaka hayalet görüyor,

kaybolan bir hayalin kalıntılarını, Şanghai'nın eski halinin hatırasını fark ediyor demektir. Rosalind Lang; Paris'te büyümüş, ardından şehre dönerek gece hayatının en iyi kabare dansçılarından biri olarak kötü şöhretiyle nam salmıştı. Rosalind Lang; nerede olduğu şu anda bilinmeyen, öldüğü tahmin edilen bir kızdı.

"Onu duymuştum." Bay Kuznetsov, yine çay fincanını incelemek için öne eğildi. Rosalind bu kadar susadıysa neden ikinciyi de bitirmediğini, en başında neden ikinci fincanın doldurulduğunu merak etti.

Cevabı biliyordu.

Bay Kuznetsov aniden başını kaldırdı. "Gerçi," diye devam etti. "Beyaz Çiçekler arasında Rosalind Lang'ın, Dimitri Voronin'in ölümü yüzünden ortadan kaybolduğuna dair dedikodular var."

Rosalind donakaldı. Şaşkınlık midesinde bir delik açtı ve ciğerlerinden ufak, ıslak halinde bir nefes kaçtı. Artık habersiz yakanmamış gibi davranmak için çok geç olduğundan sessizliğin uzamasına, öfkenin kemiklerinde canlanmasına izin verdi.

Bay Kuznetsov kibirli bir edayla minyatür kaşığı eline aldı ve çay fincanının kenarına vurdu. Ses odada fazla gürültülü çıktı; silah atışı, patlama gibiydi. Dört yıl önce şehri sarsan, kuzeni Juliette'in hazırladığı, sırf Dimitri'nin dehşet saltanatına son vermek adına canını verdiği patlama gibi.

Rosalind olmasaydı Juliette Cai ve Roma Montagov hâlâ hayatta olurdu. Rosalind Kızıl Çete'ye ihanet etmeseydi, Dimitri elindeki gücü kazanamaz ve belki Beyaz Çiçekler hiç bölünmezdi. Belki Kızıl Çete, Kuomintang'la birleşerek Milliyetçilerin siyasi partisiyle bütün olmazdı. *Belki, belki, belki...* Rosalind'in ebedi geceler boyunca aklından çıkmayan bir oyun; bugün buraya gelmesine yol açan, yaptığı her hatayı listelediği gereksiz bir alıştırmaydı bu.

"Beyaz Çiçekler'in hepsini tanıyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

Perde inmişti. Rosalind konuştuğunda Fransız aksanlı ve tiz gerçek sesi ortaya çıktı.

Bay Kuznetsov yüzünü ekşiterek kaşığını bıraktı. "İşin garip yanı, sağ kalan Beyaz Çiçekler'in aynı zamanda bizi uyaracak dayanıklı bağlantılarının olması. Ben de uzun zamandır hazırlıyorum, Bayan Lang."

Rosalind'in solundaki kapı açıldı. Batı tarzı takım elbiseli, sağ elinde basit bir hançer olan başka bir adam çıktı ortaya. Rosalind hareket edemeden arkasına geçti, omzunu sıkıca kavrayarak onu sandalyede tuttu ve hançeri boğazına dayadı.

"Sence koruma olmadan seyahat eder miyim?" diye sordu Bay Kuznetsov. "Kim gönderdi seni?"

"Söyledim ya," diye cevapladı Rosalind. Boynunu uzatarak uzaklaştırabiliyor mu diye kontrol etti. Şansı yoktu. Bıçak çoktan tenini delmişti. "Kızıl Çete."

"Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler arasındaki kan davası bitti, Bayan Lang. Ne diye sizi göndersinler?"

"Çözümüne bağlamak için. Hediye mi beğenmediniz mi?"

Bay Kuznetsov ayağa kalktı. Ellerini arkasına koydu, dudakları sıkıntıyla inceldi. "Sana son bir şans vereceğim. Seni hangi taraf gönderdi?"

Şu anda ülkenin içinde hareketlenen iç savaşın iki yanını dikkatle çözmeye çalışıyordu. Milliyetçilerin listesine mi girdi, yoksa Komünistler ona ihanet mi ediyor, bulmaya çabalıyordu.

"Beni zaten öldüreceksiniz," dedi Rosalind. Boğazından bir damla kan süzüldüğünü hissetti. Yakasına kadar aktı, sonra da *qipao*'sunun kumaşını lekeledi. "Ne diye sorularınızla vaktimi harcayayım?"

"İyi." Bay Kuznetsov korumasına başıyla işaret etti. Rusçaya geçip konuşurken hiç tereddüt etmedi: "Öldür onu o zaman. Bystreye, *pozhaluyta*."

Rosalind kendini hazırladı. Bir nefes aldı ve bıçağın tenine bir takdis fısıldadığını hissetti.

Ve koruma boğazını kesti.

Baştaki şok hep en kötüsüydü, o ilk an acıdan doğru düzgün düşünemiyordu. Elleri, yaraya baskı uygulamak için ken-

* (Rus.) Hızlı ol lütfen. (ç.n.)

diliğinden boynuna gitti. Sıcak, fişkırان kırmızı parmaklarının arasından dökölerek kollarına aktı, oradan da tren kompartımanın zeminine damladı. Sandalyede sendeleyip dizlerinin üzerine düştüğünde belirsiz bir an oldu; zihnindeki bir fısıltı ona ölümü yeterince kandırdığını ve bu kez kurtulmayacağını söyledi.

Ardından Rosalind başını eğdi ve kanamanın yavaşladığını hissetti. Derisinin yeniden, yavaş yavaş birleştiğini hissetti. Bay Kuznetsov onun devrilip düşmesini, yere yığılmasını, gözlerinin boş boş tavana bakmasını bekliyordu.

Aksine, Rosalind başını kaldırdı ve ellerini oldukları yerden çekti.

Boğazı iyileşmişti, hâlâ kırmızı lekeler olsa da hiç kesilmemiş gibi görünüyordu.

Bay Kuznetsov boğulmaya benzer bir ses çıkardı. O sırada koruması anlaşılmas bir şey fısıldayarak Rosalind'e doğru ilerledi ancak Rosalind bir elini uzatınca başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş vaziyette boyun eğdi.

"Sanırım artık size söyleyebilirim." Rosalind, biraz nefes nefese kalmıştı. Çenesindeki kanı silip önce bir ayağını, sonra da diğerini kullanarak kalktı. "Beni duymadınız mı? Milliyetçilerin propagandayı daha iyi becermeleri gerek."

Tüccarın aklına işte şimdi dank etmişti. Rosalind adamın gözlerinde görebiliyordu; ifadesinden önündeki doğadışı şeye inanamadığı, bu durumu birkaç yıl önce yayılmaya başlayan hikâyelerle birleştirdiği anlaşılıyordu.

"Leydi Talih," diye fısıldadı.

"Ah." Rosalind nihayet dik durabildi, ciğerleri kendine gelmişti. "O yanlış bir ifade. Yalnızca Talih olacak. *Yakala*." Yumuşak bir hareketle eldiveninin tekini geri aldı ve ağzını kavrayıp vazoyu masadan kaptı. Attığında koruma vazoyu hızla yakaladı; muhtemelen saldırıya hazırlıklıydı ama vazo avuçlarına hafifçe inip porselenden yapılma vahşi bir hayvanmışçasına oraya yerleşti.

Talih; dedikodulara göre Milliyetçilerin ajanının kod adı buydu. Sıradan bir ajan da değildi o; birden çok girişime rağmen

öldürülemeyen, uyumayan ya da yaşlanmayan, hedefleri geceleri takip eden ve önemsiz bir kız kılığında görünen ölümsüz bir suikastçıydı. Hikâyelere eklenen süslemelere bağlı olarak değişiyordu ama özellikle sağ kalan Beyaz Çiçekler'in başına bela oluyor, elinde bozuk bir parayla onların peşine düşüyordu. Para, tura gelirse anında öldürülüyorlardı. Yazı gelirse onlara kaçma şansı tanınıyordu fakat henüz ondan tek bir hedef dahi kaçamamıştı.

"Menfur yaratık," dedi Bay Kuznetsov tıslarcasına. Aralarına emniyet mesafesi koymak üzere geri çekildi ya da en azından çekilmeyi denedi. Tüccar ancak üç adım atmışken ansızın yere düştü. Koruması henüz şoktan çıkmamış halde öylece duruyordu, elleri vazounun etrafında donakalmıştı.

"Zehir, Bay Kuznetsov," diye açıkladı Rosalind. "Çok da menfur bir ölüm şekli değil, değil mi?"

Adamın uzuvları titremeye başladı. Sinir sistemi kapanıyordu; kolları yumuşadı, bacakları kâğıda döndü. Rosalind bundan hiç zevk almadı. İntikam alıyormuş gibi davranmadı. Ancak her darbeye günahıtan bağışlandığını hissetmediğini söylese yalan olurdu; sanki bu, dört yıl önceki eylemlerine tamamen yanıt verene dek günahlarından katman katman sıyrılmasının bir yoluydu.

"Sen..." Bay Kuznetsov güçlükle soludu. "Sen... çaya... dokunmadın. Ben... ben izliyordum."

"Çayı zehirlemedim, Bay Kuznetsov," diye cevapladı Rosalind. Korumasına döndü. "Çıplak parmaklarınızla dokunduğunuz vazoyu zehirledim."

Koruma, ani bir saldırganlıkta bulunarak vazoyu fırlatıp sayvanlı karyolanın yanında parçalara ayırdı. Çok geç kalmıştı, vazoyu Bay Kuznetsov'dan daha uzun süre tutmuştu. Belki yardım çağırmak, belki de ellerindeki zehri yıkamak için kapıya atıldı ama o da başaramadan süratle yere devrildi.

Rosalind hepsini boş bir sertlikle izledi. Bunu defalarca kez yapmıştı. Dedikodular doğruydu. Bazen, Milliyetçilerin propagandalarını teşvik etmek için yanında bozuk para taşıyordu. Fakat onun silahı zehirdi, o yüzden ne kadar uzağa kaçtıklarının bir

önemi yoktu. Hedefler özgür bırakıldıklarını düşündükleri anda çoktan darbeyi yemiş oluyorlardı.

“Sen...”

Rosalind tüccara yaklaştı, eldivenlerini cebine koydu.

“Bana bir iyilik yap,” dedi donuk bir sesle.

Bay Kuznetsov hırıldamayı, kıpırdamayı bıraktı. Ölmüştü. Bir görev daha tamamlanmıştı ve Milliyetçiler, ülkelerini Komünistler yerine emperyalistlere kaybetmeye bir adım daha yakındı. Biraz sonra koruma da yenik düştü ve oda boş bir sessizliğe büründü.

Rosalind, banyo yanındaki lavaboya doğru döndü, musluğu olabildiğince açtı ve ellerini yıkadı. Daha sonra boynuna su çarptı, parmaklarını ovaladı. Kanın hepsi kendisine ait olsa da farklı, organları yerine ruhuna bulaşmış bir zehirmişçesine temizlenirken lavabonun iki yanındaki lekeleri görünce dilinde iğrenmenin acı tadını aldı.

“*Düşünmemek daha kolay,*” derdi kuzeni eskiden, Şanghay’da iki rakip çetenin kan davası varken, Rosalind Kızıl Çete’nin vârisinin sağ koluyken ve Juliette’in ailesi adına her gün insan öldürmesini izlerken. “*Yüzlerini hatırla. Alınan canları hatırla. Ama buna neden kafa patlatasın ki? Olmuşsa olmuştur.*”

Rosalind ağır ağır nefes aldı, musluğu kapadı ve pas rengi suyun gidere akmasına izin verdi. Kuzeninin ölümünden beri şehrin dökülen kanlara karşı tavrı pek değişmemişti. Bir tek gangsterlerin yerini, yasa ve düzene benzer bir şey olacakmış gibi davranan politikacılar almıştı. Bu da sahte bir değişiklikti, özünde hiçbir şey farklı değildi.

Dışarıdaki koridordan gümbürtüler yankılandı. Rosalind kasıtlı kesildi, etrafını taradı. Burada işlediği suçlar yüzünden yargılanacağını düşünmemiş olsa da bu teoriyi sinamadan önce kaçması gerekiyordu. Kuomintang kendini ülkenin sorumlusu ilan etmişti, idaresini adaletin destekçisi olarak konumlandırmıştı. O imajı korumak amacıyla, talimatların hepsini gizli birim vermiş olsa da Milliyetçi üyeler Rosalind’i kurtlarını önüne atar, şehrin dışında ölü cesetler bırakırken yakalansa ajanlıktan men ederdi.

Rosalind çenesini kaldırıp boynundaki yeni, pürüzsüz deriyi esneterek kompartımanın tavanını araştırdı. Binmeden önce trenin planını incelemişti ve ince, zar zor görünen ipin aydınlatma armatürünün yanından sarktığını görünce tavanın panelini çekerek doğrudan trenin tepesine çıkan, bakım için yapılmış metal kapağı açığa çıkardı.

Kapak iner inmez rüzgâr kükreyerek odanın içine doldu. Yakındaki şifonyeri kullanarak yükseldi ve çevik bir hızla suç mahallinden ayrıldı.

“Kayma,” dedi kendi kendine, kapağa tırmanıp gecenin içine çıktığında dondurucu soğuktan dişleri birbirine değdi. “Sakın kayma.”

Rosalind kapağı kapattı. Çok kısa bir anlığına durarak eşyalarını hızla giden trenin tepesinde topladı. Baş döndürücü bir an için vertigo hissine kapıldı, devrilip düşeceğine emindi. Ardından en az o kadar hızlı bir biçimde dengesini buldu, ayakları yere sabitlendi.

“Dansçı, ajan,” diye fısıldadı kendi kendine. Gözlerini vagonun bitiminden ayırmadan tren boyunca hareket etmeye başladı. Eğitimin ilk günlerinde, hızlı hareket edemediğinden, geleneksel ajanlar gibi dövüşemediğinden şikâyet ettiğinde, yani öğrenmeye elverişli olmadığına dair üst üste bahaneler ürettiğinde amiri bu mantrayı aklına kazımişti. Eskiden her geceyi ıslıl ıslıl aydınlanmış bir sahnede geçirirdi. Şehir onu parlak bir yıldız, herkesin görmek zorunda olduğu bir dansçı haline getirmişti ve söz, gerçekten çok daha hızlı hareket etmişti. Rosalind'in gerçekte sadece simli kıyafetler içindeki bir çocuk olması mühim değildi. Erkekleri kafesliyor, görmek istediği bahşişler verene dek onlara dünyadaki tek şeylermişçesine ısıldıyor, sonra da daha şarkı değişmeden başka masaya geçiyordu.

“İzin ver karanlıkta gizlice gezeyim ve insanları zehirleyeyim,” diye ısrar etmişti, Dao Feng'le ilk tanıştıklarında. Dao Feng'in gizli görevde çalıştığı üniversitenin avlusundalardı. Rosalind burada biraz gönülsüzce bulunuyordu zira hava sıcaktı,

çimler ayak bileklerini kaşındırıyordu ve koltuk altlarında ter birikiyordu. “Zaten beni öldüremezler. Neden başka bir şeye ihtiyacım olsun?”

Karşılığında Dao Feng burnuna yumruk atmıştı.

“Tanrım!” Kemiğin çatırdadığını hissetmişti. Kanın yüzünden aktığını, başka yönlerde dağılarak sıcak ve metalik sıvının boğazından içeri ve diline girdiğini hissetmişti. O anda onları biri görse olay çıkmış zannederdi. Neyse ki saat erkendi ve avlu boştu; aylar sonra bu saat ve yer, antrenman sahası olarak belirlenmişti.

“İşte bu yüzden,” diye cevaplamıştı amiri. “Kırık bir kemiği iyileştirmeye çalışıyorsan zehrini nasıl ayarlayacaksın? Bu ülke *wūshū*’yu sen öğrenme diye icat etmedi. Dansçıydın sen. Şimdiyse ajansın. Bedenin nasıl döneceğini ve eğileceğini zaten biliyor, tek yapman gereken bir yön ve amaç belirlemek.”

Yüzüne bir yumruk daha attığında Rosalind öfkeyle eğilmişti. Kırık burnu her zamanki aşırı hızında çoktan iyileşmişti ancak egosu yaralı kalmıştı. Dao Feng’in yumruğu havaya isabet etmişti.

Sonunda amiri gülümsemişti. “Güzel. Böyle olmalı işte.”

Şimdiki zamana döndüğünde Rosalind kükreyen rüzgârda daha hızlı ilerledi, sessizce mantrasını mırıldandı. Her adımda kendine güven veriyordu. Kaymamayı biliyordu, ne yaptığını biliyordu. Hiç kimse ondan suikastçı olmasını istememişti. Hiç kimse burlesk^{*} kulübünü ve dans etmeyi bırakmasını istememişti ancak sonra ölmüş ve -Bay Kuznetsov’un da nazikçe belirttiği gibi- menfur bir yaratık olarak uyanmıştı. Artık hayatta bir amacı vardı, monoton bir şekilde birbiri içinde kaybolmasını diye her günü ve geceyi altüst edebiliyordu.

Ya da belki kendine yalan söylüyordu. Belki öldürmeyi seçmesinin sebebi değerini başka nasıl kanıtlayacağını bilmemesiydi. Rosalind Lang, her şeyden çok kefarete erişmek istiyordu ve onu bu şekilde kazanacaksa olsundu.

Öksürerek etrafına toplanan dumanı eliyle uzaklaştırdı. Buhar motoru yüksek tonda pat pat sesi çıkardı, bitmek bilmeyen bir toz

* Çin savunma sanatlarına verilen genel addır. (c.n.)

** Parodi ve bazen grotesk abartı içeren mizahi bir tiyatro türüdür. (c.n.)

ve kum yaydı. İlerideki raylar uzundu, gözlerinin görebildiğinden çok uzaktaki ufukta kayboluyorlardı.

Ancak o zaman uzaktaki hareketin yerini sabit bir görüntü aldı.

Rosalind duraksadı, merakla ileriye doğru eğildi. Gördüğü şeyden emin değildi. Gecenin kendisi karanlıktı; ay, incecik bir hilal halinde, zarafetle bulutlarda asılı duruyordu. Fakat raylar boyunca ilerleyen elektrik lambaları, raylardan uzaklaşıp uzun tarlaların içinde kaybolan iki figürü aydınlatmada iyi iş çıkardılar.

Trenin, figürlerin pusuya yattığı raylara ulaşmasına ancak yirmi, otuz saniye kalmıştı. Rosalind tren vagonunun bittiği yere geçti, gözlerini kısarak görüşünü odaklamaya çalıştı, yanlış gördüğüne emindi.

Bu yüzden, gürültü gecenin içinde gümleyip infilakın sıcaklığı yüzüne vurana dek o dinamitin raylarda bir patlama yarattığını fark etmedi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

2

Rosalind soluk soluğa dengesini sağlamak için trenin tepesine tutunarak aşağıya doğru atıldı. Bağırarak uyarmayı düşündüyse de trenin içindeki kimse onu duyamazdı, vagonlar bu hızda dos-doğru patlamanın olduğu alana ilerlerken zaten bir şey yapılamazdı.

Ne var ki raylardaki alevler çabuk söndü. Tren sarsılarak patlama alanına yaklaşırken, Rosalind aniden raydan çıkmaya kendini hazırladı ancak ön taraf giderek küçülen alevlere yaklaşip yoluna devam etti. Rosalind omzunun üzerinden baktı ve rüzgâr yüzünden yüzünü ekşitti. Tren gümbürtüyle infilak alanına geldi. Saniyeler içinde tamamen arkasında bırakmıştı; patlama raylarda belirgin bir etki yaratmayacak kadar zayıftı.

“Neydi o?” diye sordu geceye.

Tarlaların içine koşan o insanlar kimdi? Zarar vermeye mi çalışmışlardı?

Gece ona cevap vermedi. Trenin insafsız dumanı yüzünden tutan bir öksürüğü daha bastıran Rosalind, sersemliğini atıp dış tarafın yanına doğru kaydı ve iki vagon arasındaki yürüme alanına indi. Dağılan saçlarını yüzünden çektikten sonra kapıyı açtı ve trenin içine girerek ekonomi sınıfının sıcaklığına geri dönmüş oldu.

İçerisi kalabalıktı. Vagona garson kıyafeti giymiş üç kişinin yanında girmiş olsa da ona dikkat etmemişlerdi. Çocuklardan biri, bir tepsiyi diğerinin eline itti, birkaç kelime etti, sonra da aceleyle bir kompartımana girdi. O gidince Rosalind'in arkasındaki kapı tekrar açıldı ve beş garson daha geldi.

İçlerinden biri yanından hızla geçerken Rosalind'e göz ucuy-la baktı. Gözleri son derece kısa süreliğine buluşmuş olsa da Rosalind'in tüylerini diken diken etti, huzursuzluk hemen gergin omuzlarına yerleşti. Garson raftan bir masa örtüsü alır almaz döndü ve vagonlarda ilerlemek üzere diğer tren çalışanlarının yanından ayrıldı.

Onu takip edecekti. Zaten trenin ön tarafına gidiyordu ama sonraki istasyonda -Shenyang- inse mi, yoksa Şanghay'ın yakınına mı gitse henüz karar vermemişti. Cesetleri bulma hızlarına bağlı olduğunu düşünüyordu. Tabii bulabilirlerse. Şanslıysa tren son durağına gidene ve birisi odaları temizlemeyi akıl edene dek öylece beklerlerdi.

Yüzünü ekşiten Rosalind elbisesinin kolunun içine uzandı, oraya tren biletini sıkıştırmıştı. Üzerine JANIE MEAD yazmışlardı. Halk arasında Kızıl ile birlikte anılan takma adıydı bu. Sah-te bir kimliği sürdürmenin en iyi yolu onu gerçeğe olabildiğince yaklaştırmaktı. Seninkine neredeyse paralel bir geçmişi unutmak zor olduğundan detayları karıştırmak da zor oluyordu. Uydurdukları hikâyeye göre Janie Mead, çekingen bir Milliyetçi iş ortağına dönüşmüş eski bir Kızıl Çete üyesinin kızıydı. Annesiyle babasının kimliklerine kadar araştırırlarsa -Amerika'da okuyarak geçirdiği sözde yıllarda aldığı İngilizce adının arkasına saklanmış resmi Çince ismini bulurlarsa- her şey tuzla buz olurdu.

Yanından bir kondüktör geçti. Yine ona yan yan bakıldı, bu seferki bir saniye fazla sürdü. Rosalind bir yerde kan lekesi mi bırakmıştı? Boynunu iyi temizlediğini sanmıştı. Normal davranmakta son derece iyi iş çıkardığını düşünüyordu.

Biletinin avucunun içinde buruşturup pencerelerin etrafına yaşılayan çevreyi gösterdiği başka bir vagona adım attı. Tren bir istasyona yaklaşıyordu, yeşil tarlalar küçük kasaba binalarına ve elektrik lambalarına dönüşüyordu. Her yanında konuşmaların sesi yükseliyor, koltuktan koltuğa ayrı birer kesit uçuşuyordu.

Ensesindeki her minik tüy havaya dikilmişti. Ters giden bir şey görünmüyordu, yalnızca yolcular aceleyle bavullarını aşağı indirip tren daha durmadan çıkışlara yığılsalar da Rosalind yilla-

rını suikastçı olarak geçirmiş biriydi. Önce sezgilerine güvenmeyi, beyninin karışmasına sonra izin vermeyi öğrenmişti. Gözünü açık tutması gerekiyordu.

İki görevli, kollarında giden yolculardan topladıkları battaniyelerle yanından hızla geçti. Rosalind, kadınlar geçsin diye omzunu duvara yaslayıp dikkatle geri çekildi. Az daha yaprakları koparılabilir bir takvimi çivisinden düşürecekti ancak fazla sert itilip yere düşmeden önce takvimi düzeltti açık olan sayfaya dokundu: 18 Eylül.

Görevliler yine koşuşturarak geçti; kollarındaki battaniyeleri bırakmışlardı ve yenilerini toplamaya hazırlardı. Söyleniyorlardı; neyse ki ikisi de Rosalind'i görmezden geldi.

"Fengtian'da mı duracağız?" diye sordu biri diğerine.

"Neden Japonca ismini kullanıyorsun? Daha işgal etmediler, tekrar değiştirmemize gerek yok."

Rosalind ellerini duvarlardaki iç içe geçmiş ahşap direklerde gezdirerek ilerledi. *Fengtian*. Neredeyse yirmi yıl önce, Çinliler o toprakları tekrar kontrolleri altına aldıktan sonra adı Shenyang yapılmıştı ama Rosalind öğretmenleriyle o bölgeyi çalışırken çok daha aşına olduğu İngilizce adını kullanmışlardı: Mukden.

Bu yeni vagon çok daha kalabalıktı. Rosalind orta koridora yaklaşıp yolcuların arasından kıvrılarak geçti. Yığılmanın en yoğun olduğu yerlerde yanından geçtiği konuşmaları duymak ve duymazdan gelmek, rahatça kulaklarının yakaladıklarını kavramak daha kolay oluyordu.

"Geldik mi yoksa?"

"...*qín 'ài de*, *Māma* seni kaybetmeden önce gel buraya."

"Bu kadar itiş kakış varsa bir yerde yangın mı çıktı acaba..."

"...ayakkabımı gördün mü?"

"...Kızıl Çete'nin bir üyesi trende. Belki daha yüksek biri onları yatıştırmadan önce onu Japonlara vermek daha güvenli olur."

Rosalind yavaşladı. Şaşkınlığını açıkça göstermese de yanlış duymadığından emin olmak için bir anlığına duraksamadan yapamadı. *Ah*. İşte bulmuştu. Bir terslik olduğunu biliyordu ve

* Çince'de "canım, sevgilim" anlamlarına gelen bir tür sevgi sözcüğü. (ç.n.)

eğitim esnasında içine yerleştirilen içgüdüleri onu daha hiç yanıltmamıştı. Bazen çalışırken bilinci daha kavrayamadan hedefi seziyor, bazense doğru düzgün anlamadan önce kendisinin hedef haline getirildiğini hissediyordu.

Beni Japonlara vermek mi? diye düşündü çılgına dönmüş gibi. *Ne için?* Rus tüccar suikastıyla alakası olmadığı kesindi. Öncelikle trende polis yoktu ve olsa bile Japonların dahil olması bir yana, dışarıdaki dairelerden çoktan cevap alacak kadar hızlı çalışamazlardı.

Gözleri koltukların etrafını taradı. Seslerin nereden geldiğini anlayamadı. Çevredeki çoğu yüz sıradan görünüyordu. Kumaş gömlekler ve yumuşak kumaştan ayakkabılar giymiş, yani büyük bir şehir yerine köylerine giden normal sivillerdi.

Ondan çok daha büyük bir olay oluyordu. Ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Tren Shenyang'da durunca Rosalind inen yolcu kalabalığına katıldı. Vagondan aşağı inerken biletini bıraktı, büzüp küçük bir top haline getirerek kuyuya bozuk para atıyormuş gibi bir kolaylıkla platforma attı. Etrafını her yönden gürültüler sarmıştı. Trenin düdüğü gecenin içinde şakıdı, rayların çevresine Rosalind'in sırtından ter akıtan sıcak duman üfledi.

Rosalind istasyonu gözden geçirdi. Gelen ve giden yolculara ayrılan platform ekranı, yaklaşan trenlerin çoğunu gösterirken hızlı *tık tık tık* sesleri çıkarıyordu. Şanghay popüler bir duraktı ancak oraya gidecek sonraki tren bir saat sonraydı. Bekleme alanının koltuklarının arasında dolanırsa kolay hedef haline gelecekti.

Bu sırada ana çıkış bir sıra polis memuru tarafından korunuyor, kapılardan geçen her sivil durdurulup bileti hızlıca kontrol ediliyordu.

Rosalind yavaşça kolyesini *qipao*'sunun altından çıkardı, kararını vererek çıkışa doğru yürürken adımları istikrarlıydı. Oradan geçerse önce Shenyang'a konumlanıp ardından sabah olduğunda açığa çıkabilir ve mümkün olduğunca az dikkat çekerek Şanghay'a dönebilirdi. Geçemezse...

Kolyesindeki boncuğu ağzına aldı, sonra ince kopçasını açtı ve zincirini çıkardı. Kıyafet değiştirmeye vakit yoktu. Yanında başka bir şey getirmiş olsa belki daha iyi araya karışabilirdi ancak şu anda bu istasyondaki en iyi giyinmiş ve şehirli statüsü en belirgin kişiydi. Onu işaretlemek için bilete gerek yoktu.

Memurlardan biri onun geldiğini görür görmez yanındaki, *klapa**'sında farklı bir iğne olan diğer adamı dürttü.

"Bilet?" diye talep etti *klapa*'sı iğneli adam.

Rosalind lakayt bir tavırla omuz silkti. "Kaybettim. *Çıkmam* için benden bilet talep etmiyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

Başka bir adam konuşanın kulağına fısıldamak üzere eğildi. Sesi, "yolcu listesi" dışında bir şey duyamayacak kadar kısıktı ancak bu kadarı bile yeterliydi.

"Janie Mead, değil mi?" diye onaylayan adam, dikkatini yeniden Rosalind'e verdi. "Bizimle gelmeniz gerek. Büyük ölçekli zarar vermek için Kızıl Çete'yle işbirliği yapmaktan şüphelisiniz."

Rosalind gözlerini kırıştırdı. Boncuğu ağzının içinde hareket ettirdi, dilinin altında bir taraftan diğerine aldı. Demek bunun Talih olarak yaptığı şeylerle ilgili yoktu. Kızıl Çete'nin günah keçisi olarak kullanılmasıyla alakalıydı. Ülkede uzun süredir gerçekleşenlerin, yabancı emperyalistler başarısız altyapının ve isyankâr kalabalıkların suçunu onlara atmaya çalıştıklarından olay çıktığında şehir çetecileri zan altında bırakılıyordu. Emperyalistler, Çinlilerin kendi halkını kontrol edemediğini, onun yerine ülkeye işgalci hükümetler yerleştirdiklerini söylemeden önce, baştaki askeri diktatörlerin birilerini işaret etmesi gerektiğinde darbeyi yiyen şehir çetecileri oluyordu.

Daha yüksek biri onları yatıştırmadan önce onu Japonlara vermek daha güvenli olur.

Bunu fark etmesi lazımdı. Zira bu aşamada rutine dönüşmüştü. Şehirde bir sorun çıktığında o bölgede çıkarı olan yabancılar bu nedeni, toprağı Çinlilerin ellerinden almak için kullanıyorlardı.

Tek çözümü emperyalistler kendilerini dahil etmeden, silahları ve tanklarıyla içeri girmeden önce sorunu çözmek için müca-

* Çeket ya da montların yakalarının göğüs doğru inen devrik bölümüdür. (c.n.)

dele etmekte. Buradaki Çinli otoritelere göre "Janie Mead" sadece doğru zamanda doğru yerde bulunmuştu.

Ellerini, bilekleri kelepçelenmeye hazır halde ileri çıkardı. "Tamam."

Adamlar öylece kaldılar. Belki de bu kadar kolay olmasını beklemiyorlardı. "Suçlamayı anlıyor musunuz?"

"Zayıf patlamayı, değil mi?" diye karşılık verdi Rosalind. "Trenin içinden nasıl yaptığımı bir yana bırakın, rayların yakınlardaki tarlaları aramaktan çok daha kolay olduğunu anlıyorum."

Ya dalga geçtiğini anlamadılar ya da duymazdan geldiler. Rosalind'in patlamadan haberdar olması yeterliydi. Memurlardan biri bileklerine soğuk kelepçe takıp onu iterek istasyondan uzaklaştırmaya başladı. O bir kolundan tutarken diğer memur diğerini tuttu. Grubun geri kalanı yakından takip ettiler, önlem amacıyla etrafını çevrelediler.

Rosalind boncuğu dilinin altında bir kez daha oynattı. Ağzının içinde çevirdi. *Hadi*, diye düşündü.

Bu saatte hareketlilik azalsa da tren istasyonunda işi olan daha bir sürü sivil vardı; bazıları merakını saklasa da bazıları memurların kimi tutukladığını görebilmek için dosdoğru boyunlarını uzatıyordu. Acaba onu tanırlar mı, devrimden bir yıl sonra, Rosalind Lang'un öldüğü varsayılırken ve çizilmiş tasvirleri basılırken içlerinden biri Şanghay'dan gazete almış da onu anımsamış mıdır diye merak etti.

"Buradan."

İstasyonun dışındaki avluda yalnızca bir tane sokak lambası vardı, su çeşmesinin yanında yanıyordu. Ötesindeki sokağa ise sadece bir araba park edilmiş, ara sokağın yakınına neredeyse gizlenmişti.

Memurlar onu aceleyle o yöne götürdüler. Rosalind boyun eğdi. Sabırla yanlarında yürüdü; polis arabasına, parlak siyah boyasıyla pencerelerindeki parmaklıklar erişme mesafesine gelene dek devam etti.

Sonra -*nihayet*- ağzındaki boncuğun dış katmanı eridi. Sıvı.

ağzında öyle hızlı patladı ki Rosalind az daha bu his yüzünden öksürüyordu; bibersi tat diline yayılırken kendini kontrol etmeye çabaladı. Boğazından bir ses kaçtı. Solundaki memur ona döndü.

"Tuhaflara kalkışma," diye emretti, sinirlendiği belli oluyordu. "*Xiǎo gūniáng*", şanslıysan..."

Rosalind sıvıyı yüzüne tükürdü. Adam bağırarak geriledi, ellerini yanan gözlerine götürmek için onu bıraktı. Sağındaki olanları kavrayamadan Rosalind kollarını adamın başına doladı ve kelepçenin zincirini boynuna bastırdı. Memur uyandı bulunmak için bağırsa da Rosalind bir çat sesi duyacak kadar sert çekti ve sonra da adam sessizleşti. Diziyle polisin sırtını itti. Boğazındaki ellerini ise çözdü.

Diğer memurlar Rosalind'in iki yanındaki açıklıkları kapatmak üzere ileri atıldı fakat çok geç kalmışlardı. Rosalind ok gibi uzaklaşıyor, hızla yolda koşuyordu.

Dansçı, ajan. Sahnenin her santimini, cephanelikteki her eşyayı kullanabilirdi. Minik, hilekâr icatlarından biri olan boncuk, eczacıların haplarda kullandığı maddeyle kaplıydı. İçindeki sıvı, yanlışlıkla yutmaya karşın zararsızdı ancak göze girdiğinde insanı bir gün boyunca kör edebilirdi.

Arkasına şöyle bir göz attığında memurların geride kaldıklarını gördü. Yan tarafında meskûn konutlar vardı, yarısı çökmüş merdivenlerin ve kırık camların yanından göz açıp kapayıncaya dek geçti. Rosalind tam köşeye yaklaşmışken sıçradı ve kelepçelerin arasındaki zinciri, evlerden birinin dışındaki çıkıntılı aydınlatma armatürüne doladı. Çıplak elleriyle bir yere sıkı sıkıya tutunamasa da zincir neredeyse müthiş işe yaramış, ona pence-re pervazını ayağıyla iterek metal kelepçe korkuluğa çarparken kendini balkona çekme fırsatı vermişti. Boğuk bir cıyıklamayla korkuluğun üzerinden yuvarlandı ve karo zemininin üzerine dümdüz düştü. Ani düşüş ciğerlerindeki nefesin kesilmesine yol açtı. Altta, memurlar çoktan hangi yöne gideceklerini bulmak için ayrılmaya başlamışlardı.

"Bunun için formum yeterince iyi değil," dedi Rosalind kendi

* (Çn.) Küçük kız. (ç.n.)

kendine hırıldayarak. Yan tarafına dönüp sendeleyerek kalktı ve balkon kapılarını açtı. Böylece karanlık, boş bir restorana girmiş oldu; masa labirenti arasında yönünü bulurken nefes nefeseydi. Restorandan çıkarak binanın ikinci kattaki platform boyunca koştuğunda memurlar henüz izini bulmuş görünmüyorlardı ancak içeri tırmandığını izlediklerinden restorana aramaya gelecekler ve tek kaçış yolu olan zemin katı korumaya alacaklardı. Tutarlı çıkış rotası ve saklanacak yeri çok azdı.

“İkinci katı kapatın! Acele edin!”

Sesleri binanın iç avlusuna giriyordu. Rosalind etrafı tararken diğer dükkân girişlerinden ve meskûn bina koridorlarından daha ince bir kapıya denk geldi. Bu bir tuvalet olmalıydı.

Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken Rosalind kapıdan içeri girip diğer tarafta hareketsiz kaldı. Birisi alaturka tuvaletleri temizleme görevini layıkıyla yapmış olmalıydı zira küçük alan yalnızca çamaşır suyu kokuyordu. Rosalind içeriyi ölçüp biçti. Yeniden kapının menteşelerine baktığında içeri doğru açıldığını anladı.

Tuvaletin köşesine dayandı ve nefesini tutup saydı: Bir, iki üç...

Kapı çarparak içeri açıldı, menteşelerin üzerinde geriye atıldıktan sonra Rosalind'in burnundan kıl payı mesafede durdu. Tuvaletin boş olduğunu sanan memur yoluna devam etti, diğer memurlara seslendi.

“Burası temiz!”

Rosalind yavaşça tuttuğu nefesi bıraktı. Tuvaletin kapısı kendiliğinden gıcırdayarak kapandı, memurlar meskenlere dağılıp oraları ararlarken kapının kolu hafif bir tık sesi çıkardı. Rosalind hareket etmedi. Hareket duymaya devam ettiği sürece burnunu kaşımaya dahi çalışmadı.

“Kız nereye gitmiş olabilir?”

“Bu casuslar becerikli oluyorlar. Aramaya devam edin.”

“Casus mu? Şanghai'nın Kızıl Çete'sinden değil miydi?”

“Muhtemelen Komünist de. Şehirde işler böyle.”

Rosalind az kalsın homurdanıyordu. Komünist olmaya en uzak kişiydi. Kız kardeşi Cecilia öyleydi. Rosalind'in aksine Ce-

lia'nın bir gün Kızıl makinesinden ayrılıp sistem dışında kalması kolay olmuştu. Evdelerken Kathleen Lang olarak tanınıyordu; gerçek Kathleen Paris'te öldükten sonra üçüncü kız kardeşlerinin ismini almış, Şanghay'a dönmesi üzerine otantik bir yaşam sürerken güvende kalacağı bir kimliğe bürünmüştü. Erkek olarak doğmuştu ve babaları onun açıkça Celia olmasına izin vermezken koruma mekanizması gereği, şehirde zaten tanınan biri olması için Kathleen'in yerini almasına izin vermişti. Devrim Şanghay'ı kırıp geçirdiğinde, güç dengeleri ve mensubiyetler değişip bir zamanlar güçlü olan aileleri paramparça olmaya başladığında Celia, Kathleen olmaya dönmektense seçtiği isimle Komünist çevrelerine girmeyi tercih etmişti. İsterse hiçbir zaman Kızıl Çete'nin bir parçası olmamış gibi davranabilirdi; ne de olsa Çete yalnızca körpe vârisleri Juliette ile iki sevgili kuzeni Rosalind ve Kathleen'i tanıyordu.

Celia, Kızıl Çete'deki geçmişini örgütteki seçili birkaç kişiyi anlatmışken her Kızıl bombası patladığında Rosalind Milliyetçiler'in gözetiminde oluyordu. Ne de olsa onu Beyaz Çiçekler'in peşine yollamalarının bir sebebi vardı. Milliyetçiler de o da onlara neden çalıştığını anlıyordu.

Rosalind kulağını kapıya yaslayıp arama yapan memurları dinledi. Birbirlerine verdikleri sinirli emirler giderek uzaklaştı, onun fark edilmeden kaçtığından yakınmaya başladılar. Rosalind ancak sesleri başka bir sokakta tamamen kaybolduktan sonra tuvaletin köşesinden çıkmaya cüret edebildi. Kelepçeli bileklerini kaldırarak bir parmağıyla aralamak üzere kapıyla uğraştı.

Binanın etrafı sessizleşti. Sesli bir nefes verdi, sonunda omuzlarındaki gerginlik rahatlamıştı. Kapıyı iyice açtığında karşısındaki manzara tamamıyla donuktu.

Dao Feng'in övgüsünü, sesli bir patlamaya benzer sesini, eli omzuna değdiğinde çıkan sağlam gülmeyi neredeyse duyabiliyordu. Rosalind'in *qipao*'sunun astarında biraz daha zehir, bileğinde acil durum tozları, ayakkabılarının topuklarındaysa zehir kaplı bıçakları vardı. Fakat bunların hiçbirine ihtiyaç yoktu.

“Her zaman söylediğin gibi yaptım,” diye mırıldandı kendi

kendine. “Dövüşmek zorunda değilsen kaç. Arkaya geçebiliyorsan asla önden saldırma.”

Rosalind ilk görevinde başarısız olmuştu. Bıçak elinde titremiş, yerinden fırlamıştı. Hedefi üzerine çökmüştü, botunu yüzüne bastırıp iyileşme gücünün sınırlarını zorlamasına saniyeler kalmıştı.

Ancak Dao Feng onu denetlemesi gerektiğinin farkındaydı. Yakın takibe almış ve hedef daha arkasını dönmeden zehirli ok fırlatmış, hedefin taş dolu bir torba gibi düşmesini sağlamıştı. Sonrasında teşekkür etmek Rosalind'in aklına gelmemişti. Zorlukla nefes alırken ve adrenalinle sarsılmışken Dao Feng ona el uzattığında ağzından bir tek şu emir çıkmıştı: “Öğret bana.”

Rosalind bileğindeki kelepçenin dayanıklılığını sınıadı. Kendine irkilme fırsatı tanımadan dizini kaldırdı ve zincire vurdu. Kelepçeler, sıyrılan etiyle beraber yerinden çıktı. Soyulmuş derisi yardım istiyor, metal kelepçelerle birlikte şeritler halinde yere düşüyordu ama geçecekti. Çıglık atmadığı sürece. Kendini kontrol etmesi ve sessiz kalması gerektiğinden yanaklarının içini sertçe ısırdığı sürece.

Küçük kan damlaları ahşap zemine aktı, aralıklardan içen sızdı ve aşağıda ne varsa onu lekeledi. Ne var ki bir dakikadan az süre sonra derisi kırmızıdan pembeye, ardından da pembeden hafif esmerleşmiş kahverengiye döndü.

O ilk görevden beri bir tek zehir kullanmak istemişti. Zehir kesindi. Kendisi gibi başka birileri varsa onların boğazlarına bıçak dayanabilir, karınlarına mermi girebilirdi ancak zehir herkesi aynı şekilde içerden dışarı çürütürdü. Hücreleri herhangi bir yarayı birleştirmek üzere değiştirilmişti; sistemin tamamen çökmesine direnmek üzere değil. Kendisini öldürebilecek tek silahla çalışmak, Milliyetçiler ne derse desin ona ölümsüz olmadığını hatırlatmanın bir yoluydu.

Tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Rosalind tuvaletten çıkıp merdivenlerden aşağı indi ve yavaşça sokakta yürümeye başladı. Görülürse dikkat çekmek istemiyordu, aynı ara sokağı kullanarak tren istasyonuna geri dönmeyi

başardı. Siyah araba yerinde yoktu. Kaçarken boynunu kırdığı memurun cesedi de gitmişti.

“Senin suçun,” diye mırıldandı yüksek sesle. “Benimle dövüştüğün için oldu. Peşimi bırakabilirdin.”

Dönüp karşıya geçti. Su çeşmesi, gece boyunca enerji tasarrufu yapmak için kapatılmıştı. Rosalind geçerken parmakları lavabonun kenarında gezdirdi, bir katman tozu kaldırdı ve topuklu ayakkabıları karo zeminde tıkırdarken yeniden tren istasyonuna girdiğinde tozu temizledi. Buradaki biri onun yarım saatten az süre önce dışarı çıkarılan kız olduğunu anladiysa bile fark ettirmedi. Bilet gişesindeki kadın, Rosalind bir eli bankoda, diğeryise saçını düzeltirken öne eğilene kadar doğru düzgün başını kaldırmadı.

“Merhaba.” Rosalind'in sesi bal kadar tatlıydı. Tamamen masumdu. “Şanghay'a giden sonraki trene bir bilet lütfen.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Antika ayaklı saat gece yarısını gösterdiğinde yankısı malikânede içi boşmuşçasına çınladı. Sesi emecek pek eşya yoktu; her ortak alana pelüş kanepeler sıralanmış, çevresine geniş çiçek vazoları yerleştirilmiş ve duvarlara antika tablolar asılmıştı. Son birkaç yıldır Hong ailesi çalışanlarını eksiltiyordu ve artık ancak iki hizmetli kaldığından evde karşı konulması imkânsız, hayaletlere özgü bir boşluk vardı.

Ah Dou yakınlardaydı, antredeki dolaba yığılmış kartvizitleri sıralarken gözlüklerini düzeltiyordu. Oturma odasındaki kanepede, bacaklarını kol dayanağına koymuş ve yanlamasına yayılmış halde Orion Hong uzanıyor, havailiğin ve rahatlığın vücut bulmuş haline benziyordu.

"Saat geç oluyor, *er shàoyé*," dedi Ah Dou adama bir bakış atarak. "Yakında yatmaya mı gideceksiniz?"

"Biraz sonra," diye cevapladı Orion. Dirseğinden güç alıp kalkarak kanepenin yastıklarının üzerine yerleşti. Frak gömleği, böyle sıradan bir duruşa uygun değildi ve beyaz kumaşının dikiş yerleri lekelenmişti. Gömleği yırtsa belki sert görünürdü. Tabii Orion'ın şehirdeki sert görünebilecek son kişi olduğunu görmezden gelerseniz. Belki gösterişçi dağınıklığıyla birilerini korkutabilirdi. "Sence babam bu akşam eve dönecek mi?"

Ah Dou saate bakıp sırtını düzleştirirken abartılı bir ses çıkardı. Birkaç dakika önce çalmıştı, yani ikisi de saatin tam olarak kaç olduğunu biliyordu. Yine de ihtiyar kâhya kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Galiba ofiste kalacak."

Orion başını yastıklardan birine dayadı. "Çalışma saatlerin"

* (Çn.) Genç efendi. (ç.n.)

baksan üst kademe yöneticilik yapıyor değil de iç savaşın ön saf-
larında zannedersin."

Aslında Orion da çok sık eve gelmezdi. Bir görev verilme-
diyse şehirde bir yerde, büyük ihtimalle güzel insanlarla çevrili,
gürültülü bir dans salonunda lüks içinde yaşırdı. Fakat geceleri
dönerdi, evi bu halde görmek tuhaftı. Şu ana kadar alışmış olma-
sı ya da en azından her yıl daha çok boşalmasını kabullenmesi
gerekliyordu. Yine de antreden her içeri girdiğinde dengesi bozu-
luyor, çenesini kaldırıp ana avludan sarkan avizelere baktığında
en son ne zaman tamamen parlak olduklarını düşünüyordu.

"Sizde babanızın ruhu var," diye yanıtladı Ah Dou sakince.
"Eminim işine kendini adadığını anlıyorsunuzdur."

Orion en iyi sırtışını sundu. "Güldürme beni. Ben kendimi
yalnızca iyi zaman geçirmeye adanm."

Kâhya başını iki yana salladı ancak tamamen kınamıyordu.
Ah Dou ona fazla düşküdü. Orion İngiltere'ye gönderilmeden
önce büyürken ister dadısına kendi ceketini giydiğini ihbar et-
mek, ister o gün yeterince yemek yediğinden emin olmak için Ah
Dou hep tepesindeydi.

"Çay ister misiniz?" diye sordu Ah Dou kartvizitleri düzgün-
ce bırakarak. "Size biraz çay yapacağım."

Cevap beklemeden yerinden ayrıldı, terlikleri mermer zemine
çarptı. Yemek odasının boncuklu perdesini ayırdı, sonra da mut-
fağın içinde kaybolup su ısıtıcıyla sesler çıkardı. Orion oturuşu-
nu dikleştirdi, bir elini jöleli saçlarından geçirdi.

Tek bir tutam gözlerinin önüne düştü. Onu yerinden çekmeye
zahmet etmedi. Sadece kollarını dizini koyarak yakın bir zaman-
da açılmayacağını bilmesine rağmen ön kapıya baktı. Orion eve
döndüğü akşamlarda babasının evde olmasını isteseydi öncesin-
de telefon açar ve doğrulardı... fakat artık o tür bir aile değil-
lerdi. General Hong evde dile getirilmesi gereken bir şey olup
olmadığını sorar, Orion hayır dediğindeyse telefonu kapatırdı.

Eskiden böyle değildi. Bunu neredeyse her gün tekrarlar ol-
muştu. Babası bir zamanlar eve tam beşte gelirdi. Orion yanına
koşardı ve dokuz yaşındayken kucağa alınıp sallanamayacak ka-

dar büyük olmasına rağmen babası yine de yapardı. En mutlu anılarının böyle uzak bir geçmişten geliyor olması ne kadar da herbattı. Sonraki yıllarda İngiltere gri gökyüzü olan bir bulanıklık gibiydi ve Şanghay'a döndükten sonraysa hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Üst kattan ani bir hışırtı sesi duyuldu. Orion hemen bakışlarını merdivene çevirdi, dikkatini bir noktaya odakladı. İkinci katın solunda babasının, açık planlı bir odaya konumlandırılmış ofisi yer alıyordu. Güneş doğru konumdayken vitray desenlerinin masaya düştüğü, geniş bir kubbeydi. Masanın üzerindeki raflarca kitap hiçbir izolasyon sağlayamadığından geceleri evin tamamı ofiste yankılanıyordu. Orion küçükken, babası özellikle o kitapların yanında dolanmayı sever, hep raflara kıvrılarak çıkan yolun tırabzanlarına vururdu. Yatak odaları ana merdivenin hemen sağındaydı. Orion bazen uyurken metalin birbirine vurma sesini duyar, onu da ninni gibi dinlerdi.

"Phoebe?" diye seslendi. Kız kardeşinin birkaç saat önce yatmaya gittiğini sanıyordu. O seslendikten sonra hışırtı birden kesildi. Orion hızla ayağa kalktı. Ses, Phoebe'nin odasının bulunduğu sağ taraftan gelmiyordu. Babasının ofisinden geliyordu.

"*Èr shàoyè*, çayınız..."

Orion'ın silahını çıkardı. Ah Dou hemen durdu.

"Kıpırdama. Hemen dönerim." Rahat gülümsemesi gitti, yerini casus hali aldı. Orion Hong bir devlet ajanıydı. O dünyayı ne kadar hafife almak isterse istesin, dünya son sürat üzerine uçuyordu.

Merdivenlerden hızla çıktı, ayak seslerini olabildiğince sessiz tuttu. Yan pencerelerden içeri sızan ay ışığı yüzünden ofisin yalnızca belli kısımları görölüyordu. Orion içeri girdiğinde hiç ses çıkarmadı, babasının masasında olduğunu düşündüğü hareketi sinsice giderek yaklaştı. Şansı yaver gitseydi orada alçı duvar delerek geçmiş vahşi bir kemirgenden başka bir şey bulmazdı.

Ancak şansı yaver gitmedi.

Masanın arkasında bir figür duruyordu.

Orion ileri atıldı, saldırırken yumruklarını sıktı. Başka bir

davetsiz misafir olsaydı geri çekilip polisi arardı, yani en etkili çözümü uygulardı. Ancak bu davetsiz misafir kimliğini bile gizlememişti, Orion onu yakasından tutup alttaki kitaplıklara çarptığında yüzünü belirgin bir şekilde ekşitmişti.

“Ne halt ediyorsun sen burada, Oliver?” diye tükürürcesine konuştu Orion İngilizce.

“Ne?” diye karşılık verdi Oliver, boğazındaki hırıltıya rağmen sesi tamamıyla sıradandı. “Kendi evime giremez miyim?”

Orion onu iyice bastırdı. Ağabeyi hâlâ tehdit altında hissetmese de yüzü sarf ettiği çaba yüzünden kızarmıştı.

“Burası artık senin evin değil.”

Oliver saf değiştirerek Komünistlere geçtiğinden beri değildi. Dört yıl önceki 12 Eylül Tasfiyesi’nde, Milliyetçiler Komünistlere saldırıp onları Kuomintang müfrezesinden toplu katliamla kovduklarından ve ülkeyi iç savaşa sürüklediklerinden beri.

“Sakinleş,” diyebildi Oliver. “Ne zamandan beri sözcükler yerine yumruklarını kullanıyorsun?”

“Sen ne zamandan beri bu kadar aptalsın?” diye karşılık verdi Orion. “Yakalanırsan ne olacağını *bile bile* buraya geliyorsun.”

“Lütfen.” Zapt altında olsa da Oliver son derece özgüvenli ve kendinden emin konuşuyordu. Bir Milliyetçi’nin en büyük oğlunun talep edemeyeceği çok az şey vardı ve parmağını şıklattığında istekleri yerine getirilerek büyümüştü. “Ailemize politika karıştırmayalım...”

Orion ceketine uzandı, ardından tabancasını ağabeyinin şakağına dayadı.

“Ailemize politika karıştıran *sensin*. Ailemizi *sen* böldün.”

“Bana katılabilirdin. Sen de gel dedim. Ne seni ne de Phoebe’yi geride bırakmayı istedim.”

Orion’ın parmakları tetiğin üzerinde seğirdi. Çekmek çok kolay olurdu. Şanghay, Komünist faaliyetlerine tamamen düşman olmuştu; hiçbir üyeleri karakola götürülmeden sokaklarda yürüyemiyordu. Ya hemen idam ediliyorlar ya da bilgi almak için işkenceye uğradıktan *sonra* idam ediliyorlardı. Ancak Oliver’in nihai kaderini hızlandırmış olurdu.

Oliver tabancaya göz attı. Gözlerinde korku değil, yalnızca hafif bir bıkkınlık vardı.

“İndir şu silahı, *didi*”. Ateş etmeyeceğini biliyorum.”

“*Qu ni de*”, dedi Orion tükürürcesine. Saldıran kendisi olsa da kalbi dehşetle çarpıyordu. Sanki izni olmayan bir yere gizlice girerken yakalanan oydu. “Seni bilgi toplamaya mı yolladılar? Beni öldürmeye mi?”

Oliver iç çekti, Orion yakasını sıkıca tutarken boynunu eğmeye çalışınca kumaşı kırıstırdı. Batı işi bir takım elbise giymişti, yani şimdi inandığı politika yerine eskiden olduğu elitmiş gibi davrandığı gizli bir görevdeydi.

“Seninle sahada, kelimenin tam anlamıyla karşılaşmıştık,” diye yanıtladı Oliver açıkça. “Ölmeni isteseydik peşine daha önce düşmez miydik?”

Orion’ın gözleri farkında olmadan kütüphanenin girişine, Oliver ihanet etmeden hemen önce ona veda ettiği yere çevrildi. O zamanlar iç savaş henüz tamamen başlamamıştı. Geliyordu ve şehirdeki herkes bunun farkındaydı fakat artık görmezden gelinemez hale gelene dek yokmuş gibi davranmaya kararlıydılar. O gece Oliver bir günlüğü ararken kitapları altüst etmişti; annelerinin gitme sebebinin babalarının bir vatan haini olması olduğunu, General Hong’un *hanjain****, yani sadakatsiz biri olduğunu iddia etmişti.

“Aklandı o,” diye ısrar etmişti Orion, ağabeyinin fırlattığı kitapları yakalamak için boşuna kollarını uzatmıştı. “Oliver, *lütfen*...”

“Sen inanıyor musun? Ben inanmıyorum.” Oliver aradığını bulamamıştı. Gerçi zaten kararını vermişti ve Oliver karar verdiğinde onu değiştirmek imkânsızdı. “Gidiyorum ben. Senin de aynı şeyi yapma şansın var.”

“Hayatta olmaz,” diye cevaplamıştı Orion, kelimeleri zar zor söylüyordu.

Oliver önünü dönmüştü. “Bunu yapmaya devam edemezsiniz. Babamızın hatalarını düzeltmeye çalışıp duramazsınız.”

* (Çn.) Küçük erkek kardeş. (ç.n.)

** (Çn.) Kahretsin. (ç.n.)

*** Çin kültüründe, özellikle vatan hainleri için kullanılan aşağılayıcı bir terim. (ç.n.)

“Ben öyle bir şey...”

“Yapıyorsun. Tabii ki yapıyorsun! Kuomintang’a katılmak? Casusları olarak eğitilmek? Onların hiçbirine ilgin yok. Sadece kendini kanıtlamaya...”

“Dur,” diye araya girmeye çalışmıştı Orion. Hizmetini gönüllü olarak sunan kendisiydi. Gizli birim babasıyla konuşmaya geldiğinde üst düzey yetkililerin peşinden gidip akademik transkriptini masalarına vuran, yurtdışında geçirdiği yılları ve Şanghay’ın ortaöğretim akademisinden erken mezun olduğunu göstererek özgeçmişine uygun bir iş talep eden kendisiydi. “Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen...”

“Onlar yozlaşmış. Sen de aynı tuzağa...”

“Düşmeyeceğim.” Orion son kitabı Oliver’in ellerinden almıştı. “İhanet kalıtsal bir şey değildir. Bunu görecekler. Görmek zorundalar.”

Orion söylediğini fark edene dek uzun bir süre geçmişti. Ağzından kaçan şeyi Oliver hemen anlamıştı.

“Demek kabul ediyorsun,” demişti. “İhanet ettiğini *sen de* düşünüyorsun.”

Orion durmuştu. “Öyle bir şey demedim.”

O konuda kavga etmek boşunaydı. Oliver zaten gitmeye niyetliydi, Orion ise son derece inatçı bir şekilde kalmaya kararlıydı. O gece evin ön kapısı sertçe kapandığında yankısı öyle gürültülüydü ki avizedeki cam damlacıklarından biri yerinden çıkmış ve süratle yere düşüp oturma odasının orta yerinde parçalanmıştı.

Orion dikkatini kitaplardan, sonrasında toplarken saatler geçirdiği raflardan ayırdı. Babası, ulusal çıkarlara karşın Japonların paralarını almakla suçlanıyordu. Annesi onları herhangi bir açıklama yapmadan terk etmişti. Ağabeyi düşman safına geçmişti. Orion omuzlarında yük olmayan, pervasız bir ortanca çocuk olarak büyümüş ve o vahim yaz, haftalar içinde birdenbire Milliyetçilere Hong soyadının bir değerini olduğunu kanıtlayabilecek tek kişi olmuştu.

“Burada olmaman lazım,” dedi Orion. Sözleri hararetli olsa da tabancasını geri çekip Oliver’in yakasını bıraktı. “Ağabeyim

olmasaydın diğeriyle dilini koparana kadar elimi boğazından çekmezdim."

"İyi ki ağabeyimim." Oliver yakasını düzeltti ve kırıksıkları görünce ofladı. "Buraya sorun çıkarmaya gelmedim."

"O zaman niye geldin?"

"Söylesem sıkıcı olurdu, değil mi?"

Orion çenesini sıktı. Hayatını öfkeli değil de kayıtsız geçirmeyi tercih ederdi ancak her tartışmada, birbirleriyle çakışan her görevde, Oliver her gizlenip Orion, alçak sesle aynı tartışmaları ele alıp durmalarına rağmen o adamın kim olduğunu bilmiyor-muş numarası yapmak zorunda kaldığında onu yabancılaştırmış ağabeyinden daha çok sinirlendiren bir şey olmuyordu.

"Git, Oliver," dedi Orion öfkeyle. "Seni rapor etmeden git."

Oliver durumu düşündü. Kollarını kavuşturdu, sonra da Orion'a daha dikkatle baktı sanki. "Kimyasal cinayetleri duydun mu bari?"

Orion kaşlarını çatı. Söylediklerinden herhangi biri yerine ulaşmış mıydı? "Neyi?"

"Bence yakında duyacaksın," diye devam etti Oliver. "Kaynaklarım göreve seni koyacaklarını söylüyorlar. Milliyetçiler her zamanki gibi daha sen kabul etmeden eylem planlarını oluşturuyorlar işte."

"Sakin..." Oliver eğilip babalarının masasından bir şey almadan Orion bileğini yakaladı. Orion masayı incelemek üzere döndüğünde Oliver'in neye uzandığını göremedi. Belki ağabeyi akıl oyunları oynuyordu. "Ya neden geldiğini söyle ya da git."

"İnsanlara fazla güveniyorsun, Orion. Daha dikkatli olmalısın. Birlikte çalıştığın insanlara daha yakından bakmalısın." Oliver bileğini çekti ve o gece ilk kez rahatsız olduğunu açıkça gösterdi.

"Devrik bir parti için çalışan ben değilim," dedi Orion donuk bir biçimde. "Git. Lütfen."

Gitme lütfen, diye yalvarmıştı yıllar önce. Ailelerinin paramparça olmadığına dair hâlâ bir umut varken. Oliver dahi, Phoebe bebekken ve Orion'ın tek yapması gereken önemsiz belalar çıkarken yakalanmadığından emin olmakken.

Fakat şu anda bunların hiçbiri kalmamıştı. Orion artık ülkenin meşru hükümeti için çalışıyor, Oliver ise o hükümeti devirmeye çabalıyordu; ilgilenecek başka bir şey yoktu. Oliver kıyafetinin kollarını düzeltti. Bileğini çekerken bir anlık kaçan duyguyu tamamen hayal etmiş bile olabilirdi. Diyecek başka şeyi olmayan Oliver yanından ona sürterek geçip, tıpkı evi terk ederken yaptığı gibi ikinci kez dönüp bakmadan uzaklaştı. Birkaç dakika sonra ön kapı kapandı ancak bu kez daha yavaşçaydı.

Orion tuttuğu soluğu bıraktı. Nefesi düzgün çıkmış olsa da hiç rahatlamış değildi. Oliver ne arıyordu?

Masadan bir adım uzaklaştı. Kendisini ağabeyinin yerine koymaya, dünyaya onun gözlerinden bakmaya çalıştı. Her küçük şey bin kat daha baskı yapar oldu, her ani karanı çok daha hızlı verdi. Babasının masasını dikkatle taramış olsa da yine de Oliver'in aradığı şeyi bulmak için çekmeceleri açtı ama faturalar ve asistanlarla yapılan sıkıcı yazışmalar dışında bir şey bulamadı.

"*Shàoyè?*" Birisi kapı pervazını tıklattı. Ah Dou başını ofise uzatmıştı, yüz ifadesine dikkatli bir tarafsızlık yerleşmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Hiçbir şey duymadın, değil mi?" diye sordu Orion. Ses tonu, Ah Dou'nun vermesi gereken cevabı gösteriyordu: *Hayır efendim, hiçbir şey duymadım*. Politikayla uğraşan evlerde çalışanlar ya her şeyi görmezden gelir ya da ortadan kaldırılma riskini alırlardı. Ah Dou bu usulden haberdardı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi düz bir şekilde. "Babanızın bir eşyasını mı arıyorsunuz?"

Orion masayı son bir kez taradı. Kabul etmek zorundaydı. Evet, şüpheli bir şeyler bulmayı bekliyordu. Kabul etmek zorundaydı. Her günü babasının yine bir şeyleri batıracağından ve bu kez hüküm giymeden dosyanın bozulmayacağından, bu kez kanıtlar çok yetersiz olduğundan aklanamayacağından korkarak yaşıyordu. Babasını yakalayacaklardı ve Orion son umudunun da paramparça olmasını izleyecekti. Neye inanacağını bilmiyordu. Hain olsun ya da olmasın, *hanjain* olsun ya da olmasın. Bahsi geçen babasıydı. Belki bu, Orion'ı kötü bir casus yapıyordu an-

cak evinin duvarları içinde suçlayıcı bir kanıta denk gelirse ilk tepkisi onu saklamak olurdu.

Orion titrek bir iç çekişe izin verdi. Ardından yüz ifadesini canlı bir gülümsemeye çevirdi; aynaya baksa kendini bile kandırabilirdi.

“Fazladan bir kâğıt arıyordum sadece. Çay hazır mı?”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

İşte, barın yanında: Bir hedef, ayakta duruyor.

Dans salonunun ışıkları altında insan, şehrin kadınlarının denizyılanlarına benzediğini düşünebilir: parlak renkli ve vücudu saran *qipao*'lar, bir duvardan diğerine sinsi sinsi hareket eden kalçaların kıvrımı ve omuzların kıvrımı. Işıklar titreştiğinde anlık bir parlama oluşuyor, sahne ışığı kısıldığındaysa gölgelerin içinde kayboluyor. Dans eden bacaklarla ithal ayakkabılar, yapışkan zeminde kayıyor.

Saksafon müziği, tesisin her bir köşesinde yankılanıyor. Hiç kimse mekânın ismini aklında tutacak ve yarın sabah geçen gece olanları bir kart oyunu sırasında aktaracak kadar nerede olduğunu umursamıyor. Bu dans salonu en büyüklerinden biri değil; ne Bailemen ne Peach Lily Palace ne de Canidrome'un balo salonu, yani yüzlercesinden biri. Elektrik aksesuarlarıyla dolu tavanda başka bir ışık yanıp dönüyor. Birkaç yıl önce olsa burası hiç hayatta kalmayabilirdi. İki çetenin kontrolündeki tekellilikle yarışıyor olabilirdi ancak şimdi, dışındaki savaş hâlâ dikkat dağıtırken çeteler parçalandı. Şehirde her hafta, bir enfeksiyon gibi yeni dans salonları ve kabareler belirliyor; kimsenin alacak kadar umursamadığı hızla yayılan bir tümör adeta.

İşte, kapının dışında: Bir hedef, yürüyor.

Her tesisin odağı olmalarına rağmen bu şehrin kadınları bu akşam, burada, her köşedeki gözler tarafından izlenmiyor. Başka bir zaman olsa gittikleri her yerde takip edilirler, her köşede sonsuz gençlik ve değişmeyen sağlık sözleriyle dolu posterlerle sıkıştırılırlar. *Chesterfield* sigaraları, *Nestlé* çikolataları, *Tangee* kozmetikleri. Etekleri, kalemle çizilmiş gibi rüzgârla uçuşan

genç Hollywood kızları. Şimdi, Amerikan tatları ve cazla, Fransız edebiyatı ve kayıp kozmopolit aşk deniziyle hızlanmış bir tüketim çağı. Dikkatli olmazsanız sizi de yutar.

İşte, masaların yanında: Bir yırtıcı, ayağa kalkıyor.

Katil, hedefinin peşinden kapıdan çıkıyor. Katil bu şehrin diğer her sakini gibi çünkü bu şehir güneşinin altında her ruhu barındırıyor. Dolayısıyla belki kimse kimseye benzemez ama bu ancak onun da diğerleri gibi, dikkat çekmeyen başka bir yüz, tramvayın raylarda ilerlerken çıkardığı *tak tak* sesi eşliğinde sokaklarda gezen bir diğer gece yolcusu olduğunu gösterir. O, balkondan sarkmış bir komşu, şeftali satan bir tablacı, farklı bir bölgede geceyi kovalayan, etraftaki son çekçeği* çağırان bir banker olabilir. Yani kısacası o Şanghay'dır.

Dans salonundan çıkan adamı yakalayana, bir tomar sakız kadar kolaylıkla ara sokağın duvarına fırlatana kadar elbette.

Adam inliyor, çırpınıyor. Sarhoş olduğundan hoş bir şekilde uyuşmuş, iki adım ötesini göremiyor. Ne saldırıyı idrak edecek kadar bızlı kendine gelebiliyor ne de sendeleyerek yere düştüğünde tepesindeki saldırganı doğru düzgün görebiliyor.

"Lütfen," diyor zar zor nefes alarak, geriye kaçmaya çalışıyor. "Para mı istiyorsun? Param var."

İşte, ara sokakta: Bir kurban daha, götürülecek.

İğnenin ısıltısı sokak lambasının altında anlık görünüyor. Ardından hain, keskinliğiyle adamın dirseğine yavaşça sokuluyor. Adam kaçmaya çalışsa da omzu çok sıkı tutuluyor, yere bastırılıyor.

İğne yakıyor. Sanki damarlarında kan yerine ateş akıyor, kalbine girerek geçtiği her yeri kasıp kavuruyor. Adam savaşa da çılgılık üstüne çılgılık atsa da şehir yaşamaya devam ederken Şanghay'ın kargaşasına sadece bir gürültü daha ekliyor.

İğne çıkarıldığında içindekilerin bir damlası adamın kıyafetine sızıyor.

Ancak adam aldırış edemeyecek.

Çünkü çoktan öldü.

* Uzak Doğu ülkelerinde kullanılan ve "rikşa" adı verilen, bir insan tarafından çekilen, iki tekerlekli bir taşıma aracıdır. (e.n.)

Sabah ağırca geldi, şafak zorla ve çabayla ufukta yükseldi. Rosalind, Şanghay'ın Fransız İmtiyaz Bölgesi'ne vardığında ve eve yürürken yollar erken uyananların sohbetleriyle mırıldanıyordu. Hafif bir rüzgâr, sokakların yanlarını süsleyen, çoğunlukla söğüt olan yeşil ağaçların arasından esiyordu.

Tekrar buraya geleceğini, mermer sütunlu evlerle mozaik yaya yollarının cila misali bolca yayıldığı Fransız İmtiyaz Bölgesi'nde yaşayacağını hiç düşünmemişti. Baktığı her yerden sesler de geliyor, dövme demir çitleri takip edip kısa, tuğla duvarları izliyordu.

Rosalind daha dar bir sokağa döndü, başını çevirerek kol kola okula yürüyen iki öğrenciyi görüş alanından uzaklaştırdı. Boyunlarındaki kurdeleler sonbahar esintisiyle uçuşurken onların gözleriye Rosalind'i takip etti ancak o zamana dek Rosalind çoktan evinin araç yoluna adım atmıştı. Dairesi bu blokun ikinci katındaydı; kışları gıcırdayan küçük, tek yatak odalı bir yerdi. Ne kadar dekore etmeye çalışırsa çalışsın hep boş hissettiriyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Onun gibi birinden böylesi beklenirdi. Hiç annesi olmamıştı. Babasıyla hiç yakın olmamıştı; ya özel hocalara teslim edilmiş ya da kuzenin ailesi olan Cailer'e bırakılmıştı. Cai malikânesini, evi olarak benimsemiş olsa da orası şu anda kendi dairesinden bile boştu.

Bir zamanlar Cai malikânesi, Kızıl Çete'nin hareketli merkeziydi. Bir zamanlar Kızıl Çete, şehrin yarısını yöneten, dişli bir yeraltı şebekesiydi. Şimdiyse Milliyetçilerin bir başka politik kolu bile zor sayılırdı ve Rosalind'in o evdeki odası, çalışanların nereye koyacağını bilmediği rasgele nesneler için bir depo birimi

haline gelmişti. Rosalind gitmeseydi o tuhaf, odadaki yığının ve karışıklığın arasında unutulmuş eşyalardan biri olurdu.

“Ben de tam Dao Feng’le iletişime geçip iş sırasında öldürüldüğünü söyleyecektim.”

Lao Lao’nun sesi, Rosalind’in dairesinin kapısının olduğu yerden yankılandı. Ardından yaşlı kadın, avluya bakmak, Rosalind’in içeri girişini izlemek üzere ikinci kat tırabzanlarından eğildi.

“Dao Feng beni öldürmek için tek bir işten fazlası gerektiğini bilir,” diye cevabı yaptırdı Rosalind.

“Ay, Tanrım. Hassas kalbim şoku kaldıramaz.”

Keyifle burnundan gülen Rosalind saçındaki fırketeleri çıkardı, dağınık buklelerini sallayarak çimli avludan geçti. Dış basamaklardan çıkarken omzuna uzanıp orada oluşan ufak gerginlik ağrısını ovaladı. *Qipao*’sunun kumaşının altından bile kürekke miğinin hemen altında biten yaralarının kalkık uçlarını hissedebiliyordu. En ağır yerleri sırtını, yıldırım çarpmasının merkeziymişçesine süslüyordu. O yaraları bedeni henüz anında kendini onaramazken almıştı, o yüzden izleri kalmıştı; Kızıl Çete’yi her düşündüğünde zonkluyorlardı.

Rosalind ikinci kata çıktı, bir tutam saçını yüzünden üfleterek çekti. Lao Lao’nun zarla kaplı gözleriyle buluştuğunda ihtiyar kadın yalnızca hayıflanarak topuklarının üzerinde döndü ve Rosalind’in dairesinin içinde yeniden kayboldu.

“Gel de ye. Pilavın soğuyor.”

Lao Lao binanın sahibiydi. Rosalind kadının gerçek adını bilmiyor, Lao Lao da söylemeyi reddediyordu, o yüzden büyükannelerle konuşurken kullanılan saygı ekini kullanıyordu. Bir alt kattaki dairede yaşıyordu ve oturma odasına, Rosalind’e gelen mesajları almak için çevirmeli bir telefon bağlanmıştı. Başta Lao Lao, Rosalind’in dairesine kendi anahtarlarıyla giriyor, mesaj geldiğinde mutfak masasına notlar yapıştırıyordu ancak iki yıl önce Rosalind’in yiyecek raflarının ne kadar boş olduğunu, kıyafetlerinin hep evi toplamaya çalışan yedi yaşında bir çocuğunki kadar kötü katlandığını fark etmişti. O zamandan beri Rosalind’in itirazlarına rağmen her daim

Rosalind'in eve dönüşünü mükemmel ayarlıyor, çoktan mutfağına geçmiş, masaya tabakları yerleştirmiş oluyordu.

"Sabahları bu kadar erken kalkman konusunda endişeliyim," dedi Rosalind, oturarak kâselerdeki yemeklere göz attı: *yóutiáo**, çırpılmış yumurtayla domates, yüzyıl yumurtalı pirinç lapası ve *jiānbǐng*". Bunları hazırlamak en az bir saat alırdı.

"Benim gençler gibi dinlenmem gerekmiyor," diye cevapladı Lao Lao.

Rosalind *yóutiáo* çubuklarından birini aldı, boylu boyunca ikiye ayırdı ve ısırdı.

"Asıl benim dinlenmem gerekmiyor."

Lao Lao mutfak tezgâhında kıpırdandı, oldukça yakından ona baktıktan sonra eline bir gazete aldı. İhtiyar kadının kesinlikle bir tür gözlüğe ihtiyacı vardı ama nedense takmamakta ısrarcıydı. Gazeteyi masaya getirip Rosalind'in önüne yerleştirdi; ön sayfaya bir not yapıştırılmıştı, elyazısı kenarlara akmıştı.

Akşam 5'te Dao Feng'le buluşma. Altın Anka Restoranı.

"Evet, biliyorum canım. Gecenin tuhaf saatlerinde dolandığını duyuyorum." Lao Lao başını usanmış halde salladı. "Sokaklarda gezinmekten iyidir galiba."

"Sokaklarda gezinmek, iş tanımımın ciddi bir parçası." Rosalind, sandalyesinde geriye yaslanarak *yóutiáo*'dan doyurucu bir ısırık daha aldı. Notu atmak üzere kâğıt parçasını gazetenin üzerinden aldı. Ne var ki ayağa kalkamadan kâğıdın altına gizlenmiş bir manşet dikkatini cezbedi. "Lao Lao... bu gazeteyi bana bile-rek mi verdin?"

Lao Lao yine mutfağına girmişti, şöyle bir göz atarken Rosalind'in soya sosu koleksiyonunu düzenliyordu. Aslında alan ve kullanan kişi o olduğundan Lao Lao'nun soya sosu koleksiyonuydu.

"Neyi bilerek mi yaptım?"

* Kahvaltılarda sıkça tercih edilen, yeri halinde kesilmiş hamurun kızartılmasıyla hazırlanan bir Çin yemeği. (ç.n.)

** Krepe benzer geleneksel bir Çin sokak yemeği. (ç.n.)

Rosalind son *yóutiáo*'yu da ağzını tikiştirip gazeteyi ona çevirdi. "Chenghuangmiao'da Cinayet," diye okurken hamurdan dolayı sesi boğuk çıkmıştı. Ağzındakini yuttu, sonra da boğazını temizledi. "Beni doğrudan cinayetle suçlayabileceğin kadar yakınız sanıyordum."

"Ha, şu." Lao Lao titredi. Soya sosu şişeleri şingırdadı. "Bu hafta ikinci kez oluyor. Uyuşturucuyla alakalı ölümler diyorlar. Acınası bir ölüm şekli. Eminim sen çok daha gösterişlisini yapardın."

"Aynen, gösteriş uzmanıyım," diye mırıldandı Rosalind. Gazeteyi tekrar çevirip daha dikkatle okudu. "Uyuşturucuyla alakalıysa neden adına cinayet diyorlar?"

Şehirde bir sürü afyon bağımlısı vardı. Genel bağımlıların çoğu sokakların daha fakir kısımlarında ağır ağır dolaşır, tek söz etmeden de ölürdü.

"İlk kurbanda boğuşma izleri olduğunu duydum. Üzerinde... O yeni moda ceset kesme işlemine ne diyorlardı?"

Rosalind burnunu kırıştırdı. "Otopsi mi? Lao Lao, o yeni moda değil. Batılılar yüzyıllardır yapıyorlar."

Lao Lao onu eliyle geçiştirdi, bileğindeki yeşim bilezikler sabah ışığının altında parladı. "Her halükârda kullandıkları bilim olayın cinayet olduğunu söylemiş."

"Kim uyuşturucu kullanan birini öldürür ki?"

"Sen yapmıyor musun?"

Rosalind yalandan ters ters baktı, bir kaşık alıp çırpılmış yumurtadan iri bir parçayı üzerine koydu. Domates püresi dilinde öyle bir tat bıraktı ki hemen yüzündeki ifadeyi kaybetti, gözlerini kapattı ve parmaklarını birbirine bastırdı.

"İlk olarak, bu domateslerle kendini aşmışsın. İkincisi, ben boğuşma izlerinden kaçınmak için zehir kullanıyorum. Şehirde dolaşıp bu manşetleri tahrik eden biri varsa..." Parmağını gazeteye sapladı. "Zehirlemekte pek de iyi değil, değil mi?"

"Beni korkutuyorsun, Lang Shalin." Lao Lao hızla mutfaktan çıktı, masanın etrafındaki sandalyeleri, hepsi köşede düz sıralanmış halde durana dek itti. "Benim aşağıya dönmem lazım, kızım

yakında bir dolu çocuk getirecek ama amirine akşamüstü rapor ver, *hăo ma**?"

Rosalind başıyla onayladı. "Anlaşıldı."

Lao Lao tatmin olmuş bir sesle yanından geçerken omzuna vurdu, ardından daireden çıkıp kapıyı kapattı. Ev anında sessizleşti, duvarları dışarıdaki şehrin gümürtüsünü ve kargaşasını engelleyecek kadar kalındı. Fransız İmtiyaz Bölgesi zaten sessiz bir yerdi; sokakları, Çinlilerin yoğun olduğu kısımdaki sıradan çığlıklara tahammül edemeyecek kadar zengin, varlıklı ve yabancılarla doluydu.

Rosalind yemeğinden bir lokma daha alarak dalgınlıkla gazetenin sayfalarını karıştırdı. Şehirde olanlar akıp gitti: ticaret raporları, trafik şikâyetleri, yeni açılan mağazalar. Dört yıl önce Kızıl Çete'yle Beyaz Çiçekler arasındaki kan davasıyla dolup taşıyor olurdu. Bugünse hiçbir şey yoktu. Beyaz Çiçekler'den bir kere dahi bahsedilmiyordu çünkü sağ kalan birkaçı bilfiil Rosalind tarafından avlanıyordu. Montagovların hepsi ölmüş ya da gitmişti. O evde yaşayan herkes kaçmış, genel merkezleri Milliyetçilerin üssüne dönüşmüştü.

Rosalind son sayfayı açtı, sonra donakaldı, eli gazetenin üzerinde hareketsiz kaldı. Demek evren acımasız bir şaka yapmaya karar vermişti. Düşüncelerinin içine bakarak kuzeninin gülümseyen, dövmeli yüzünü, portresini Roma Montagov'unkinin yanında, hoş bir line arta çevrilmiş halde göstermeyi seçmişti.

Şanghay'ın Talihsiz Âşıklarını Anıyoruz

Juliette Cai & Roma Montagov

1907-1927

Rosalind gazeteyi nazikçe kapattı. Bir nefes aldı. Sonra da verdi.

Yaşasalardı şimdi yirmi dört yaşında olacaktı. Ancak şehrin düşman sevgilileri ölmüştü. Geriye yalnızca şehrin sokak fareleriyle başarısızlıkları, günahlarıyla fenalıkları kalmıştı; hepsi

* (Çn.) Tamam mı? (ç.n.)

Rosalind isimli kız tarafından temsil ediliyordu. Geriye kalacak onca kişi arasından neden o seçilmişti ki?

Önce devrimden ve değişimden sağ çıkmıştı. Ardından ölün, ikinci kez kapısını çaldığında onu da atlatmıştı. Terleten sıcaklıkların olduğu bir yaz akşamında, Juliette'in canını alan patlamadan aylar sonraki nisan ayındaydı.

"Rosalind, ayağa kalkman lazım," diye istekte bulunmuştu Celia.

Yatak odasının tavanı hayali bir güneşin parıltısından ayın edilemeyecek kadar parlak bir beyaza dönüşürken, kız kardeşinin endişeli yüzünün üzerinde gezindiğini hatırladı.

"Bırak beni," diye yalvarmıştı Rosalind. "Sana da bulaşacak."

Dişleri birbirine vuruyordu fakat teni kıpkırmızıydı. Kızıl hastalığı, demişti Kızıl Çete evindeki doktorlar ve enerjisi olsa Rosalind buna gülerdi. Elbette öyleydi. Kızıl Çete'ye ihanet etmişti, şimdiyse kızıl hastalığı bedenini yıkıp geçercesine tahrip etmişti. Olması gereken olmuştu. Vakti gelmişti zaten.

"Gidiyoruz." Celia'nın sesi tartışmaya yer bırakmamıştı. "Buradaki doktorlar hiç yardımcı olmuyorlar. Ölüyorsun."

"O zaman bırak öleyim," diye karşılık vermişti Rosalind. Öksürük krizine girmişti, ciğerlerini ısırap ele geçirmişti. "Kızıl parasıyla tutulan... hiçbir doktor beni iyileştiremediyse o zaman... hastaneler de iyileştiremez."

"Hayır," demişti Celia tıslarcasına. "Sana ilaç lazım. Burada seninle yeterince ilgilenmiyorlar."

Rosalind ellerini karnına koymuştu. Son görüş için yatınmış bir ceset gibi onları birleştirmişti. "Çok yorgunum," demişti.

"Gittikten sonra olmayacaksın."

"Celia," demişti Rosalind sessizce. Nisanda da böyle olmalıydı. Rosalind insanlarına ihanet etmesinin bedelini hayatıyla ödemeliydi. Evren taşlarını çok yavaş yerine oturtuyordu. "Bırak öleyim. Bırak..."

"Topla kendini," diye homurdanmıştı Celia ve kız kardeş Rosalind'i kolundan çekip hasta bedenini yataktan kaldırdığında tatlı dilli Celia hiç göstermediği kadar şiddet göstermiş olmuştu.

"Sence ölmene izin verir miyim? Seni bu hasta yatağında çürümeye bırakıp yeterince şey yapmışız gibi davranır mıyım? Beni bu kadar küçük görüyorsan hemen şimdi kardeşlikten reddet. Ayağa kalk ve bırak *seni kurtarayım*."

Celia onu hastaneye götürmemişti. Bir bilim insanına, eski bir Beyaz Çiçekler üyesi olan Lourens Van Dijk'in yanına götürmüştü. Bir kaleyi çoğunlukla kullanılmayan bir laboratuvara dönüştüren adam, onları yine de içeri buyur etmişti ve Celia'yla Rosalind'in sorununu fısıldaşmışlardı. Onu arkaya götürmüşlerdi ve Lourens çalışmalarına göz atarak bu kadar ilerlemiş bir enfeksiyonu tedavi edebilecek bir şey bulmaya çalışmıştı.

Çok geçmeden Rosalind'in kalbi durmuştu.

Giderek yavaşladığını, artık kasları çalışmıyormuş gibi hissetmişti, ardından sabahın erken saatlerinde o ilk tekleme gerçekleşmişti. Karanlığın yaklaştığını, düşüncelerinin dağıldığını hissetmiş ve bilinci salt hatıra bulutlarına ayrılmıştı; aklından geçen son rahatlama nefesi şuydu: *İşte bu*. Denge yeniden kurulmuştu.

Sonra dünyanın kendi dokusuyla parçalanmışçasına karanlıktan çekip çıkarılmış ve yeniden bedeninin içine sokulmuştu. Gözleri aniden açılırken kolunun kıvrımında korkunç bir ağrı hissetmiş ve çenesi çığlık atmak üzere oynamış olsa da ses çıkaramamıştı, Lourens şırıngayı kolundan çıkarana, uzun iğnesi ışığı yansıtana dek tek kelime söyleyememişti.

"Ne yaptın sen?" diye inlemişti Rosalind. "Ne oldu?"

"Kızanklığı tamamen gitti," diye eklemişti Celia, sesi bir o kadar dehşete düşmüş çıkıyordu. "Ne tür bir ilaç bu kadar hızlı etki edebilir?"

"Uyumakta biraz sorun yaşayabilirsin." Lourens sadece şırıngayı yerine koymuştu. Rosalind'in koluna bir büyükbaba ilgisiyle vurmuş, sonra da üzerinde yattığı masadan kalkmasına yardım etmişti. Toparlanması baş döndürücü olmuştu. Hasta hissetmeye devam ettiği için değil, ölüyorken dakikalar içinde sağlıklı ve beyninin bunu kavraması imkânsız olduğu için.

“Hadi,” diye fısıldamıştı Celia. “Seni eve götürelim. Lord Ca-
i'ye mucizevi bir şekilde iyileştiğini söyleriz.”

Uyumakta biraz sorun yaşayabilirsin. Lourens, bir daha uyumaya ihtiyaç duymayacağından bahsetmemişti. Bir hafta sonra elma doğrarken başparmağını kazara kestiğinde yalnızca bir damla kanın tezgâha akacağını, sonra derisinin hiç yaralanmamışçasına tamamen düzeleceğinden bahsetmemişti.

Rosalind cevap bulmak için laboratuvara dönmüştü. Pencere-
ler tahtalarla kapatılmıştı, kapılara büyükçe BOŞ yazısı yapıştı-
rılmıştı ancak başta bunların hiçbirisi sıra dışı gelmemişti. Şehirde
hayatta kalmayı uman Beyaz Çiçekler'in her an kaçmaya hazır-
lıklı olması ya da en azından gitmiş gibi görünmesi gerekiyordu.
Rosalind peşlerine düşmeden önce de numaralarını biliyordu, o
yüzden binanın içine girip gizlice, mutlaka Lourens'ı saklanırken
bulacağını düşündüğü arkaya ilerlemişti.

Fakat Lourens'in dairesi boşaltılmıştı. Halıları bile çıkarılmış,
zeminde dikdörtgen açıklıklar kalmıştı. Lourens ortadan kaybol-
muştu.

Üç hafta sonra Rosalind iyileşmişti, yirmi yaşına girmek üze-
reydi. Sekiz eylül gelip çatmıştı ve Celia'yla yan yana doğum
günü mumlarını söndürmüşlerdi. Bir hafta sonra Celia belirgin
bir biçimde iki buçuk santimetre daha uzundu. Tuhaf bir şey sa-
yılmazdı; hep aynı boyda olsalar da kardeşlerden birinin diğeri-
den iki buçuk santimetre uzun olması bir hayli normaldi. Ancak
Rosalind kuşku doluydu. O üç hafta içinde gözlerini kapadığı her
gece uykuya dalamamıştı. Sabahları kalktığında yedi saati yatak-
ta dönüp durarak geçirmemiş gibi hiç bitkinlik hissetmiyordu.

Seçeneği kalmamıştı. Kızıl araştırma laboratuvarına giderek
onlardan testler yapmalarını ve neler olduğunu bulmalarını iste-
mişti. Derisinden sürüntü aldılar. Kanını aldılar. Hepsini mikros-
kopun altına koydular.

Bilim insanları geri döndüklerinde şoka girmiş görünüyorlar-
dı. Gözleri büyümüştü, Rosalind'in olduğu yere bakmadan önce
birbirlerine telaşlı bakışlar atıyorlardı.

“Hücrelerin... normalden tamamen farklı,” demişti biri, yanına oturarak nihayet açıklamıştı. “Sanki yaralandıkları andaki başlangıç evrelerine geri dönüyorlar. Sanki hasar görmedikçe parçalanmıyorlar, sonra da ölmek yerine yeniden doğuyorlar.”

Rosalind takip edemiyordu. Aklına giren her sözcük ayaklarının etrafında işe yaramaz bir yığın oluşturuyordu. “Bunun anlamı ne?”

Odadaki adamlar birbirlerine biraz daha bakmışlardı. Ürkütücü türde bir sessizlik üzerlerine ağır bir yorgan misali örtülmüştü.

“Anlamı... Sanırım anlamı bilfiil ölümsüz olman.”

Demek ikiz kardeşi yirmi yaşına girmişti. Rosalind Lang ise hâlâ on dokuz yaşındaydı. Rosalind Lang hep on dokuz kalacaktı.

Kızıl Çete bulduklarını Milliyetçilere aktarmıştı. Milliyetçiler de haftalarca, aylarca araştırma yapmışlardı. Ne kadar denerlerse denesinler, laboratuvarları Lourens'in Rosalind'e *yaptığını* tam olarak kopyalayamamış; araştırmacıları artık uyumama ve yaşlanmama nedenlerini anlamayı başaramazken ajanları sonuçlardan faydalanmıştı. Rosalind'in kapısını çalarak seferberlikleri için önemli olacağını söylemişlerdi ve özellikle Celia gizlice Komünistlerin safına geçmişken iç savaşın iki tarafını da umursamayan Rosalind, az daha gözlerini devirip onları reddediyordu. Fakat Dao Feng daha ilk günden onu nasıl okuyacağını biliyordu ve kapıyı yüzlerine kapatmasın diye ayakkabısını arasına sıkıştırmıştı. Ülkenin en kuvvetli silahlarından biri, Şanghay'ın kurtarıcısı ve kefaretinin nedeni olabileceğini söylemişti. Bu ölümsüzlüğünü ne kadar süreceğini bilmeye imkân yoktu, yapabiliyorken bundan yararlanmak istemez miydi?

Rosalind *sahiden* yararlı olmak istiyordu, Milliyetçilerin elinde kullanılacak bir güç vardı. Şehri mahveden kendisiyken düzeltene kadar mutlu olamazdı. Bunu yapmanın tek yolu, kendilerini ona sunan insanlarla birlik olmaktı. Rosalind ayrılmak üzere bavulunu toplarken Celia da aynısını yapmış ve kendisinin önce gideceğini fısıldamıştı; iletişimde kalamayacakları -ya da en azından iletişimde değilmiş gibi görünecekleri- belliydi, aksi takdirde savaşın iki taraf bu durumdan avantaj sağlardı. Celia,

Komünistlerin yaptıklarına inanıyordu, Rosalind ise Milliyetçileri uygun bulmuştu.

O yüzden buradaydı.

Bir hayli çabalamasına rağmen Talih olduktan ve bir suikacı gözüyle aramaya başlamasından sonra bile Lourens'i bir daha hiç bulmamıştı. Adam, bu şehirde polisin tehdit ettiği her Beyaz Çiçek gibi ortadan kaybolmuştu. Aslında onun izini gerçekten bulsa ne yapardı bilmiyordu; hayatını kurtardığı için ona minnettar mıydı, yoksa tüm Beyaz Çiçekler için hissettiği kini duyur müdahalesi için ondan hesap mı sorardı? Kendisine yaptıklarına asla öğrenemeyecek olsa da belki de kaçmasına izin vermek de iyisiydi.

Rosalind önündeki gazeteyi eline aldı, gözleri portrelere bakınca bulanıklaştı. *Taliksiz Aşıklar*. Juliette bu şehirden ayrılmayı seçmişti; hem de Şanghay'ın asla unutmayacağı taşkınlık ve patlayıcı bir ayrılıştı. Rosalind'in vakti geldiğinde, doğadışı gençliği kendiliğinden tükendiğinde bir iniltiyle sönebilir, külleri rüzgâra karışabilirdi. Sırtındaki izler asla yeni yaraları gibi pürüzsüzleşmeyecekti. Bu duruma hapsolmuştu, sonsuza dek hayatının hücre düzeyindeki en kötü kısmında kalmıştı. Yaşlanmayan sadece bedeni değildi, *ruhu* da durmuştu. Bu lanet şehir ona bizzat yoluna devam etmesini, vaktini meşgul edecek sonraki şeyi bulmasını söylese de onun tek istediği geçmişin, aşına olduğu o öfkenin, orada biriktirdiği hataları çözümlerin rahatlığına sığınmaktı.

Böylesi daha iyi, derdi hep kendine. Geçmiş düzeltmek daha iyiydi çünkü zaten her daim içinde hapsolacaktı.

Rosalind gazeteyle beraber ayağa kalkıp tanıdık portrelere son bir kez baktı. Ardından batan gözlerini yumarak gazeteyi çöp kutusuna fırlattı.

Rosalind, Altın Anka'ya girdiğinde bir garson onu hemen fark etti, başıyla selamladı ve geçmesi için holü gösterdi. Çalışan insanlarla birkaç kelimenin dışında hiç konuşmasa da bu restoranın müdavimiydi çünkü Dao Feng buluşmalarının neredeyse yarısını burada yapıyor ve her zaman aynı odada oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse gizlilik açısından kötüydü. Tek bir sızıntıda onları öldürmek için bekleyen insanlar gelirdi.

Rosalind özel odaya girdiğinde ve bir hançer başının üstünden uçtuğunda tam olarak böyle hissetti.

Tam zamanında eğilerek bıçaktan kurtuldu. Hançer duvara şiddetli bir gümlleme sesiyle gömüldü, iniş yaptıktan sonra metal titredi. Rosalind dudaklarında bir hırıltıyla çabucak arkasını döndü.

Ama bu bir saldırı değildi.

“Gördün mü?” dedi amiri. Sırttı ancak onunla konuşmuyordu. “İyidir demiştim.”

Rosalind hançeri duvardan çıkararak elinde inceledi. Dao Feng'e tekrar atmak istedi ama hedefi şaşırarak mı bilmiyordu ve aptal gibi görünmek istemiyordu, o yüzden yalnızca bıçağı yakındaki masaya yerleştirdi.

“Bunun manası ne?”

Herhangi bir tehlike olmasa da odada başka biri, başka bir ajan vardı. Genç adam inanılmaz tanıdık görünüyordu ama Rosalind nedenini bilemiyordu. Gözleri buluştuğunda ağzının bir tarafı yukarı kalktı. Bacaklarını uzatmış ve bileklerini birbiri üzerine atmış halde kanepede otururken umursamaz görünüyordu, bir kolu oturduğu yerin arkasındayken diğeriyle şarap kadehini

sallıyordu. Hafızasındaki gıdıklama belki de daha önce tanıştıklarını gösterse de Rosalind, Kızıl burlesk kulübünde dansçıyken çok fazla yüz görmüştü ve bu ajan tam olarak oranın müdavimlerini andırıyordu.

"Tanıştırmayı en etkili şekilde yapıyorum." diye cevapladı Dao Feng. "Bu Hong Liwen ama..."

"Ama Orion'ı kullanıyorum," diye araya girdi oğlan İngilizce. "*Enchanté*."

Orion Hong. Adını öğrenince yüzünün neden tanıdık geldiğini anlamıştı. Ağabeyi Oliver Hong, Rosalind'in kız kardeşinin görev ortağıydı. Günlerce adamın arka planını araştırmıştı, Celia adını verdiği anda bulabildiği her şeyi kurcalamıştı.

Rosalind'in gözleri merakla Dao Feng'e kaydı fakat kendisine tuzak kuruyor gibi görünmüyordu. Milliyetçilerin verdiği kimliğe göre Rosalind, Janie Mead'di. Kendisi Orion Hong'u zaten tanıyor olsa da karşısındaki onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Memnun oldum," dedi Rosalind. Doğal ses perdesinin izin verdiği kadar düz bir şekilde konuşarak adama doğru yürüdü. Orion'ın İngiliz aksanı vardı sanki ancak Fransızcası da kusursuzdu. Rosalind'e İngilizceyi bir Parisli öğretmişti. Konuşurken tek bir hata yapsa onun sahte ismi değil de Rosalind olduğunu anlardı.

Orion'ın önünde durarak sıkmak üzere elini uzattı. "Janie Mead. Başka bir şeye gerek yok."

Adamın elleri onunkini kavradı, hoş bir şekilde el sıkıştılar. Parmakları soğuktu.

"Sen Çince ismimi öğrendin ama ben seninkini öğrenemez miyim? Hiç adil değil."

Araştırmaları sırasında karşılaştığı ilk mesele Hong ailesinin darmadağın olmasıydı. Babası General Hong birkaç yıl önce ihanetle suçlanmıştı ve bu konuda laf söylemek Rosalind'e düşmese de en azından o sadece ailesine sadık olmamıştı. General Hong ise Japon menfaatçilerden rüşvet aldığı için soruşturulmuştu ama

* (Fr.) Memnun oldum. (e.n.)

eninde sonunda Kuomintang'ın üst rütbelileri tarafından aklanmıştı. Yine de hasar almıştı. Leydi Hong onu terk ederek söylen-tilere göre âşığıyla taşraya yerleşmişti. En büyük oğlu iç savaş çıktığında Komünistlerin safına geçmiş, yozlaştığı için Milliyetçi partinin tamamını reddetmişti.

Ne var ki tüm bu skandalların arasında basının dikkatini en çok çeken ortanca oğlu olmuştu. Dedikodu köşeleri, önde gelen Milliyetçilerin çocuklarından söz etmeye bayılıyordu ve Rosalind, Honglar'la ilgili araştırma yaparken tek bir şey bulabilmişti. -Orion, Orion, Orion - şehrin yabancılara ait kısımlarında çapkınlığıyla tanınan, mezun olarak tamzamanlı bir zampara olmadan önce Şanghay'ın en iyi akademisindeki öğrencilerin yarısıyla yatan oğul.

Milliyetçilerin gizli casusu olduğunu örtmenin güzel bir yolu, diye düşünmüştü.

Ama bu, Orion'ın yarızamanlı bir zampara olmasına engel değildi.

"Çince ismimi bilmene gerek yok," diye yanıtladı Rosalind. "Fani varlıklarını yok etmeden önce düşmanlarıma söylüyorum onu. Ve yaşlılara."

Orion koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. Bu hareket daha önce çalışılmış ve eğlenen bir ifade ile sözüm ona kayıtsızlıkla taranmış saçlarından kaçan bir tutamla beraber sunulmuştu.

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Gülüyor musun?"

Orion başını geriye atarak o saç tutamını gözlerinin önünden çekti. "Olabilirim."

Rosalind daha fazla sert yanıt vermekle uğraşmadı. Orion Hong'la tanışalı bir dakikadan az olmasına rağmen adam onu on adım ötesini fethetmeyi planlarcasına izliyordu. Rosalind ona vaktini boşa harcadığını söylemek istedi. Herkesin bahsettiği fiziksel çekimi o hissetmiyor, bir yabancıya baktığında bakışlarıyla kapan kısılmış hissetmeyi anlamıyordu. Geçici bir etkilenmeyi anlıyordu ancak birinin peşinden koşmayı gerçekten arzulamak? Ona göre bunun için hep daha fazlası gerekliydi; mesela bir anla-

yış, bir arkadaşlık. Orion Hong'un böyle sabrı olması pek mümkün değildi zira Rosalind onun ne tür bir insan olduğunu tam olarak biliyordu: Güzel. Kibirli. Hesapçı. Gerçi bu devirde kim böyle değildi ki?

Hoşbeşlerinden beri Orion hâlâ elini tutuyordu. Rosalind elini çekti, aksanını baskılamaya devam etmemek için Şanghay Çincesine geçti.

"Daha önce de kibarca sorduğum gibi, bunun manası ne?"

Rosalind ve Orion atışırken Dao Feng pencerenin yanında durmuş dalgın dalgın sokağa bakıyordu. Bir an için Rosalind'in sorusu karşısında hiçbir şey söylemedi. Sadece elini arkasında tutarak Batı işi takım elbisesini buruşturdu. Yakında batacak olan güneş içeri sızdığında kırlaşan saç beyaza dönerek onu birkaç yıl daha yaşlandırdı.

"Şehirde gerçekleşen cinayetleri duydun mu?"

Bu sabahki gazete Rosalind'in zihninde belirdi. Şanghay'da her gün cinayetler gerçekleşiyordu ve pek çoğu resmi kayıtlara geçmiyordu. Fransız İmtiyaz Bölgesi, Uluslararası Yerleşim Bölgesi, yerli Çinlilerin olduğu topraklar... Bunların hepsi farklı kişiler tarafından yönetilirken hiç kimse onların yetki alanlarının ötesinde iletişim kurmakla uğraşmamış, o yüzden cesetler sonsuza dek ortadan kaybolmuştu. Bu cinayetlerin herkesin dikkatini layıkıyla çekmesi için...

"Uyuşturucu bağlantılı olanlar mı?" diye sordu Rosalind. "Ne düşünüyoruz, malları piyasaya süren yeni bir çete mi var? Kızıl Çete Kuomintang'la birleştiğinden beri sokaklar bir lidere aç hale geldi."

Dao Feng gözlerini kıstı.

"Hayır," dedi. "Basın onların cinayet amacıyla kullanılan keyif verici ilaçlar olduğuna karar verdi ama aslında uyuşturucu değiller. Laboratuvar kimyasallarıdır."

Orion kanepede daha dik oturdu. Araya girmede. Bir tek bacaklarını sarkıtıp çenesini eline dayadı.

"Laboratuvar kimyasalları mı?" diye tekrarladı Rosalind.

Teni karıncalandı. Kendi kanında dolanan laboratuvar kimyasalları dikkat çekmeye çalışıyor, dinlemek üzere yüzeye çıkıyordu sanki. “Ne tür kimyasallar?”

“Bilmiyoruz,” diye cevapladı Dao Feng. “Bilgi o kadar hızlı hareket etmiyor ve ülkenin farklı yerlerindeki ajanlarımız hâlâ çalışıyor. Ancak nereden geldiğini biliyoruz. Ön istihbarata göre cinayetler hükümetin desteklediği bir Japon işletmesiyle bağlantılı: *Seagreen Press*.”

“Bir dakika, ben rapor verdikten sonra burada kalmamı sağlamanın nedeni *bu muydu*?” diye nihayet lafı böldü Orion. Bacağını yeniden kanepenin üzerine aldı. “Yeni bir görev mi hazırlıyorsunuz? İhtiyar, başka bir Japon işletmesini araştırmayı *yeni* bitirdik. Bir gün daha bekleyemedin mi?”

Dao Feng sert bir bakış attı. “Sence Japonlar ülkemizi imparatorluklarının içine almadan önce sabırla bekliyorlar mı?”

Orion şarap kadehini elinden bıraktı. Yüksek sesle boğazını temizledi. “En işlek saatlerinde beni Yeşil Nilüfer'den uzak tutuyorsun.”

Rosalind bir kaşını kaldırdı. Dao Feng bıkkınlıkla başını iki yana salladı.

“*Seagreen Press*,” diye şansını denedi amiri yeniden. “Kendi evlerinde basın ithalatı yapıyorlar. Şanghay'daysa kendileri gibi Japon sakinler için gazete çıkarıyorlar. Amaçları ne?”

Dao Feng koltuklardan birinin üzerinde duran şeye uzandı, sonra onu Rosalind'e doğru fırlattı. Rosalind bu kez eğilmedi, uzanıp gazeteyi kolayca yakaladı.

“İmparatorluk propagandası,” diye lafını bitirdi Dao Feng.

Rosalind sayfalardan birini açtı. Ardından diğerini çevirip hızla gazeteyi karıştırdı. “Hiçbirini okuyamıyorum.” Tamamı Japoncaydı.

“Aynen öyle.”

Dao Feng yanına geldi ve Rosalind'in itiraz çılgılığına rağmen gazeteyi elinden kaptı. Sonra da Orion'ın önüne bıraktı.

Orion iç çekerek ön sayfayı düzelitti. “*Sosyetik Sima Unutulmuş Bir Servete Kondu, Maddi Desteğini...*”

"Tam olarak şöyle yapacağız," diye araya girdi Dao Feng. Orion'ın bitirmesine izin vermeden. "Ajans işe alım yapıyor. Yurtiçi yardım arıyor çünkü hem vergiler için daha iyi hem de yeni bir kan; daha az ödeme yapmak için okuldan yeni mezun olmuş gençleri tercih ediyorlar. İki pozisyon açıldı; biri tercüman yardımcısı, diğeri resepsiyon yardımcısı. Biz de biraz torpil yapıp ikinizi birden gönderiyoruz. Ajansın içinde bu zehirlenmeler planlamadan sorumlu koca bir birim var, şehri karıştırmak için hükümetlerinden gelen talimatları uyguluyorlar. O birimin kökünü kazıyacak, tutuklamalar yapacağız. Böylece Şanghay sonsuza kadar mutlu yaşayacak ve Mançurya gibi işgal edilmeyecek."

Rosalind'in başı aniden kalktı. Geçen gece raylarda gerçekleşen patlama. Polis memurlarının Kızıl Çete'yi, milli Çin birliklerini suçlamadan önce günah keçisi yapmak için hummalı mücadeleleri. Rosalind bu sabah, kahvaltıdan sonra bu olayı araştırmıştı; rayların hasar gören kısmı sahiden de Japonlara aitti. Patlayıcıyı, Çin'i yetersiz gösterip içeriye girmeye sebep göstermek için kendi memurları yerleştirdilerse şaşırmazdı.

"Mançurya *çoktan* işgal mi edildi? Ben..."

Dao Feng, Rosalind'e keskin bir bakış attı, sonra hemen Orion'a döndü. Rosalind uyarıyı dinleyerek sözlerinin geri kalanını yuttu. Bunu sonra konuşacaklardı. Orion Hong'un son göreviyle ilgili bilgi almasına gerek yoktu.

Ama öyleyse neden bu odada olduğuna, Rosalind'le ortak göreve verildiğine dair soru işaretleri yarattı. *Rosalind'in* uzun vadeli bir istihbarat operasyonuna zorla dahil edilmesinin nedenini sormaya gerek bile yoktu. O bir suikastçıydı, hızlı ölümler ve hedefe yönelik avlar için gönderilirdi. Bir şirketin içine sızarak yabancı tehditleri bulmayı elbette becerebilirdi. Bilgi almak ve yeni kılıklara girmek üzere eğitilmişti.

Yine de... nedeni neydi?

"Sanırım anlatılacaklar bu kadar," diye sonlandırdı Dao Feng. "Soru? Yorum? Endişe?"

"Var," dedi Rosalind. Çenesiyle Orion'ı gösterdi. "Neden onu yalnız göndermiyorsunuz?"

Dao Feng başını salladı. "Gergin bir dönemdeyiz. Şanghay, etkilerini kırsal yerler kadar hissetmese de ülke hâlâ iç savaşta. Sırf tek başlarına yaşayan genç adamlar oldukları ve bu şüphe uyandırdığı için son birkaç yılda kaç Komünist casusunun yakalandığına bir bakın."

Rosalind öylece bakakaldı. "Bir dakika... tek yaşamamanın karşılığı..."

"Komünistlerin nasıl yakalandıklarının ne önemi var?" diye sordu o sırada Orion. "Biz Komünist değiliz ve yakalamaları Kuomintang yapıyor. Beni sahte isimle bir daireye yerleştirip bırakın yeter."

"Kuomintang'ın tamamı seni *tanımıyor*, Hong Liwen. Tabii gizli silahımızı daha büyük bir gruba açık etmek istiyorsan başka."

Orion düşünceli bir halde dudaklarını büzse de karşı çıkmadı. Sudan bir bahaneydi, Rosalind kollarını kavuşturdu ve gözleri Orion'ın önünde duran gazeteye yeniden kaydı. Onu, becerilerinin tam olarak uyuşmadığı bir göreve vermişlerdi. Yani belki de tamamen görev için değil de onu gerçekleştirebilecek kişiyi gözetlemek için buradaydı. Bu şehirde dil biliyorsanız bir şekilde o dilin kültürüyle ilişkiniz oluyordu. Orion Japonca konuşuyordu ve babası birkaç yıl önce *hanjain* olmakla suçlandıysa...

"Ne demek istedin," diye denedi Rosalind tekrar. "Komünistler yalnız yaşarken yakalanıyor derken yani?"

Dao Feng anlamadığı için aptalmış gibi eliyle geçiştirdi. "Göstermelik öykünüz mantıklı olmalı. Hong Liwen işe farklı bir isimle girecekse babasının evinde kalmaya devam edemez."

Bunun üzerine Orion da Rosalind'in kafa karışıklığına katıldı. "Yani... yalnız mı yaşayacağım?"

"Hayır, hayır. Az önce dediğim gibi, öylesi fazla şüphe uyandırır."

"O zaman..." Rosalind, Orion'la bakıştı. O da bir o kadar şaşkıındı. "Nerede yaşayacak?"

"Senin yanında."

Oda sessizleşti. Rosalind yanlış duyduğunu düşündü. "Affedersin?"

"Pardon, o kısmı atladım mı ben? Evleniyorsunuz. Bu görev için ikiniz de şimdiki kod adlarını bırakacak ve ortak bir casusa dönüşeceksiniz. Gizli şubeye hoş geldiniz, Yüksek Gelgit."

Rosalind kendi tükürüğünde boğuldu. Orion'ın ifadesi canlandı, ayağa fırladığında hemen hemen manik durumdaydı. "Ya? Açılışı bununla yapmalıydın."

"Bu hakikaten gereksiz," diye hınıldadı Rosalind.

"Yeni iş yeriniz, senin şu anda kaldığın yerden üç sokak ötede," dedi Dao Feng, Rosalind'e. "Evli çift gibi davranarak rahat ederken birazcık da tuhaf ve dışa kapalı olmanıza bahane olur. Öğle molalarında, şüphce uyandırmadan birbirinizden bilgi almanıza bahane yaratır. İş arkadaşlarınızın hükümete bağılılığını konuşurken ve şehirde insanların öldürme planları yapıyorlar mı diye araştırırken içeride bir ortağınız olmasını sağlar. Seferberlik konusunda biraz dağılmış olabilirsiniz ama yine de eylem planımızı etrafıca düşünen profesyonelleriz."

Rosalind oturmaya ihtiyaç duydu. Bu kadarı çok fazlaydı. Yirmi dört saat yanında olacak birinden Talih'in tuhaf eksantrikliklerini saklamak imkânsız olacaktı. Uyumamak, yaralanmamak; bunlar *Rosalind'in* kimliğinin parçasıydı, Janie Mead'in değıl. Dao Feng, Orion'a tamamen güvenmiyorsa Rosalind neden güvenecekti ki?

Ne var ki karşı çıkmak için tek bir söz daha edemedi. Özel odanın kapısı açıldı ve bir garson başını içeri uzatarak Dao Feng'in gelmesi gerektiğini işaret etti. Dao Feng iznini istedi ancak Rosalind kapanmadan kapının arasından süzölerek hemen peşinden gitti.

"Dao Feng," dedi koridorda tıslarcasına. "Kafayı mı yedin sen? Neden bu görevi *bana* veriyorsun?"

"Sana ihtiyaç var," diye cevapladı Dao Feng sabırla, garsona ilerlemesini işaret etti. "Son derece becerikli bir casussun..."

"Dur. Önceden çalışılmış konuşmanı duymak istemiyorum," diye lafını kesti Rosalind. Özel odaya hızlıca göz attı. Normalde

içerideki masada otururken koridoru duyamazdı, o yüzden Orion'ın kulağını kapıya dayayıp laf dinlemediğini umuyordu. "Ben seninle şehri Beyaz Çiçekler'den kurtarmak için çalışıyorum. Şanghay'a bilfiil zarar veren düşmanları ortadan kaldırmak için çalışıyorum. Başka bir neden uğruna çalışmıyorum."

Dao Feng katıldığını belli edercesine çenesini eğdi. "Doğru. Ve bu görevde seni şehrin düşmanlarını bulmaya gönderiyorum. Sorun ne anlayamadım."

"Sorun beni onları öldürmek için eğitmiş olman. *Liste çıkarmak* için değil. Bir *terör hücre*sinde çürümem ya da..."

Bunun üzerine Dao Feng nihayet özel odaya endişeyle baktı, ardından Rosalind'i dirseğinden tuttu ve onunla birlikte birkaç adım uzaklaştı. Kaşlarını çatığında gözlerindeki kazayakları iyice derinleştirdi; bazen Rosalind'e, kuzeni ona duymak istemediği bir bilgiyi getirdiğinde yine böyle sürekli odaklanmış görünen Lort Cai'yi anımsatıyordu.

"Dinle beni, Lang Shalin," dedi Dao Feng sesini alçaltarak. "Hong Liwen çok iyi bir casus. Etkili biri. Gizli şubenin en yüksek başarı oranı onda. Ama bu kolay bir görev değil. Mantıklı gelmeyen pek çok şey var ve bu yüzden bir *hanjain* dahil olabilir. Örtbas etmemiz gerekebilir. Kuomintang'da sığınmacılar olabilir. Japonların nasıl olduklarını biliyorsun, ışık altında harekete geçmeden uzun zaman önce kendilerini gölgeye gömerler. Ve..."

Sesi kısıldı. Rosalind'in çenesi gerildi.

"Ve sen Hong Liwen'e güvenmiyorsun," diye tahminde bulundu.

"Güveniyorum, bir yere kadar," diye düzeltti Dao Feng. "Ama en çok sana güveniyorum. Bu şehirdeki herkes bir ücret karşılığında saf değiştirebilir. Ne var ki sen... Aklına bir şey koymuşsan bu şehrin gökyüzünün altındaki hiçbir şeyin seni satın alabileceğini sanmıyorum. Bu işte olmana ihtiyacım var. Bu operasyona vaktinden iki ay ayır. Söz veriyorum, sonrasında avlayacak Beyaz Çiçekler olacak."

Rosalind bir tutam saçını parmağına doladı. Mücadele etmekten vazgeçti, duruşu eğildi.

“Eh,” dedi sessizce. Biraz daha çöktü. “Çok da iyi bir casus değilsem ne olacak?”

Dao Feng onun şakağına vurdu. Rosalind geri giderek, “Of!” diye tersledi ama amirinin hızlı ters bakışı daha fazlasını söylemesini engelledi.

“Seni bu kadar az özgüvenle yetiştirmedim.”

“Ne? Sen beni yetiştirmedin ki.”

“Tabii ki yetiştirdim. Talih olarak doğurdum seni. Şimdi oraya dön ve Hong Liwen’le konuş. Ben de birazdan geliyorum.”

Dao Feng aceleyle ana restorana girdi ve Rosalind de oflayıp özel odanın olduğu tarafa döndü. Kapıyı açarak içeri adım attı, ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Orion hemen konuşmaya hazır vaziyette ayağa fırladı.

“Sakin,” diye araya girdi Rosalind.

Orion’ın ağzı duyulabilir bir sesle kapandı. “Daha bir şey söylemedim.”

“Ön uyarı yaptım. Düşünmeye çalışıyorum.”

Orion kollarını kavuşturdu. “Çok huysuzsun. Karımın daha az huysuz olmasını beklerdim.”

“Ben...” Rosalind sıktığı dişlerinin arasından zar zor konuştu. “Karın değilim.”

“Henüz. Sence bize sahte bir evlilik cüzdanı da hazırlarlar mı? Yüzüğünü ben alırım. Nasıl seversin? Gümüş? Altın?”

“Konuşmayı...”

“Huysuz olman sorun değil. Bence bayağı tatlı...”

Rosalind birden Dao Feng’in ona fırlattığı hançeri alıp nişan aldı. Çok iyi bir tehdit olacağını, Orion’ın kalkmış kolunu görünce irkileceğini düşünmüştü ancak o sadece sırttı ve duruşunu düzeltti. Gözleri buluştu. Orion’ın kollarında vahşi bir tür neşe vardı. Sanki, *Lütfen devam et. Sana meydan okuyorum*, diyordu.

Odanın kapısı tekrar açıldı. Hançer gürültüyle masaya döndü.

“Pekâlâ. Siz ikiniz benimle gelin.”

Dao Feng yanıt beklemeden çoktan gitmişti. Rosalind kapıdan ilk çıkan oldu, Orion da hemen dibindeydi. Çok hızlı yürümesine rağmen Altın Anka’nın dışına çıkana dek Dao Feng’e yetişemedi.

ve bunun tek nedeni de adamın üniformalı bir askerden bir mesaj daha alıyor olmasıydı.

Kaldırımın yanına bir araba park edilmişti.

“Binin,” diye talimat verdi Dao Feng.

“Nereye gidiyoruz?”

Orion çoktan arka kapının kapısını açmış, Rosalind'e geçmesini işaret ediyordu.

“Çok sürmeyecek,” diye yanıtladı Dao Feng cevap vermeksizin. Kendisi de yolcu koltuğuna oturdu. “Görünüşe göre bizim için ayarlamışlar.”

Rosalind hızlıca *qipao*'sunun kumaşını çekiştirdi, açık kapıdan eğilerek geçti ve yanaklarının iç kısmını ısırarak arka koltuğa oturdu. Orion kapıyı çarparak kapatır kapatmaz şoför arabayı sürmeye koyuldu, Fransız İmtiyaz Bölgesi'nden Rue Ningbo'ya ilerledi, belediye binalarıyla karakolların önünden geçti.

Şehrin Çinlilerin yaşadığı kısmına girdiler. Rosalind onlara neyi göstereceklerini sezdi.

Araba durdu. Sağ tarafta, bir ara sokakta küçük bir kalabalık toplanmıştı, alışveriş sepetleri göğüslerinde tutulmuş halde duruyorlardı. Yakınlarda bir yerde pazar olduğunu tahmin etti ama Rosalind son zamanlarda bu bölgelere pek gelmediğinden tezgâhlar ve seyyar satıcılar emin olamayacağı kadar hareket etmişlerdi.

Dao Feng arabadan çıktı. Rosalind ile Orion arkasından gittiler; şimdi ikisi de sessizdi, belayı gösteren gerginliği, havadaki tehlike ağırlığını tenlerinde hissediyorlardı. Dao Feng kalabalığa doğru yürüyünce insanlar iki tarafa ayrılarak ara sokağı koruyan, izleyenleri tüfeklerinin ucundaki tehditle uzak tutan askerler açığa çıktı.

Askerler Dao Feng için kenara çekildiler. Ne üniformasını giymişti ne de tanınabilir durumdaydı ancak doğru düzgün başlarını sallamadan önü açıldı, ara sokakta ortadan kaybolmasına izin verildi.

“Peşinden gitmemiz mi gerek?” diye sordu Orion.

"Belli ki," diye mırıldandı Rosalind aceleyle ilerlerken.

Ara sokağın duvarları güneşi engelleyecek kadar uzundu. Dao Feng'e ve yanına çömeldiği cesede yaklaşırken boynundan bir ürperti geçti.

Cesedin uzuvları her yöne yayılmıştı. Baş, boynunun tuhaf açısıyla beraber yana eğilmişti. Acele bir işti; onu kim öldürdüyse hızlı çalışmıştı, kurbanı yakalayıp yere koymaya vakti olmamıştı.

"Görüyor musunuz?" diye sordu Dao Feng. Cesede uzanarak bir kolunu kaldırdı. Derisi çoktan hastalıklı beyaza dönmüştü, o yüzden dirseğinin kıvrımındaki yuvarlak kırmızı neredeyse parlıyordu. "İğnenin yapıldığı bölge. Bağımlıların iğnesi olmak için fazla kalın. Normal bir uyuşturucu tepkisi olmak için fazla kanlı ve akıntılı, özellikle de yabancılar getirdiklerinden beri bu şehirdeki çoğu uyuşturucunun güvenle dolaştığı düşünülürse."

"Sana zaten inanıyoruz," dedi Rosalind. Hafifçe midesi bulanıyordu. İronik bir durum olduğunun farkındaydı, hassas suikastçı. "Bunun amacı ne?"

"Daha önce duyduğum korkunç ağız dalaşının yanında ufak bir hatırlatma sadece."

"Ağız dalaşı değildi," diye karşılık verdi Orion sessizce. Rosalind onu görüş alanının dışında incelemeye çalıştığında ellerinin, gömleğinin kollarında sıkıldığını fark etti. Orion, yüz ifadesine yerleşen yeşilimsi bir iğrenmeyle cesetten gözlerini ayıramıyordu.

Dao Feng cesedin kolunu bıraktı. Kol beton zemine acınası bir *tak* sesiyle düştü. Kulağa gerçek bile gelmiyordu.

"Gazeteler iki tane olduğunu bildirdiler. Bizim sayımımıza göre ondan fazla, aylar -belki yıllar- öncesine dayanıyor. Şanghay'ın içinde ve dışında ne kadar ara sokak, kuytu köşe olduğu düşünülürse eminim bulunmayı bekleyen başkaları da vardır. Bu insanları öldürenleri çoktan bulduk diye basit bir göreviniz var sanmayın. Hepsi yakalanmadan elinizi oynarsanız yeniden birleşip baştan başlarlar. Her pis emperyalistin kökünü kazımadan

elinizi oynarsanız şartlar düzeldiğinde yeni sürgünler verirler ve sonra da sempatizan bahçıvanları geri döner.”

Rosalind rahatsız bir biçimde kıpırdandı. Orion da aynı durumdaydı hatta Dao Feng birdenbire ayağa kalkıp normal boyundan uzun görününce bir adım geri attı.

“Ee,” dedi. Güneş ufku üzerinde kayboluyordu. “İşe koyulmaya hazır mısınız?”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Şanghay'ın şehir sınırlarının dışında nişan ve evlilik portreleri üzerine uzmanlaşmış küçük bir fotoğrafçı vardı. Bu bölgelerde o tür fotoğrafları çektirebilecek çok fazla insan olmadığından işleri hep durgundu, bu da dükkânda dört kişi çalışmasına gayet uygundu. Her gün gıcırdayan ön kapıyı açarak içeri girip etrafta dolanacak, sonra da çıkıp gidecek iki ya da üç müşteri için beyaz perdeyi hazırlıyorlardı. Buradaki kasabalıların harcayacak çok az parası olurdu, onlar da boylu boyunca sıralanmış mantı dükkânlarında ve balık pazarlarında harcanmaya daha uygundu.

Müşteri olmaması pek önemli değildi; dükkân asla haftalık kazancını kontrol etmiyor veya kaybını hesaplamıyordu. Güzel kameraları olsa ve bir müşterinin hizmetlerini kullandığı nadir anlarda portreleri çok iyi çekseler de dükkân, Komünist ajanların düşmanlarının hareketlerini takip etmek üzere şehir dışına yerleştirdiği bir paravandı.

“Neden hâlâ açığız? Sizin yanına dönecek aileniz yok mu?”

Bu alaycı sesin bağırtısı kapıların ardından gürültüyle duyuldu ve Celia Lang süpürdüğü yerden başını kaldırdığında düşlelerinden sıyrılarak korktu. Son baritalarını, ekibin gizli askeri güce göndermek için çizdiği taslağı düşünüyordu. Görevlerini teknik olarak Jiangsu Bölgesi sayılan Şanghay'ın dış mahallelerinde yürütüyorlardı çünkü şehrin Milliyetçi güçleri buradaki üste toplanıyor, savaşın daha uzak dalgaları için taşraya gönderilmek üzere hazırlanıyordu. Dördü birkaç ay önce bu dükkâna konumlandırılmıştı ve raporlarını bitirip yeni bir yere tayin edilene dek bir ay daha geçmesi muhtemeldi.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Neyse ki ailemin tamamı öldü,” diye yanıtladı Audrey resepsiyonun arkasından. “Senin bahanen ne?”

Oliver dükkânın girişinden içeri adım attı, kapı arkasından kapansın diye stoperi tekmeledi. Audrey’ye küçümseyici bir bakış attı. Onu yarın sabaha kadar beklemiyorlardı, yani ya Şanghay’daki işini erken bitirmişti ya da kovalanmıştı. Oliver’ın görevlerini nasıl tamamladığını bildiğinden -önce bıçaklar, tek-melenen kapılar, aşınmış botlar- ikisi de aynı derecede muhtemel seçeneklerdi.

Oliver kollarını sıyırdı. Elinden siyah bir çanta sarkıyordu, bir dirseğiyle tezgâha yaslanıp Audrey’ye burnunu kırıstırarak bakarken tutuşu normaldi.

“Komedyen olmaya çalıştığın kadar resepsiyonist olmaya çalışsaydın işler tam tıkırında olurdu.”

“İşlerin durgunluğu için *beni* suçlama,” diye karşılık verdi Audrey mutlulukla. Köşede film ücretlerine bakan potansiyel bir müşteri vardı ama adamın birkaç dakika sonra serin akşamın içine döneceğini, dükkâna girişini gece yürüyüşünün dekorlarından biri kabul edeceğini biliyorlardı. “Muhtemelen herkes senin yaralı suratını görüp çılgınlıklarla kaçıyor.”

Oliver kaşlarını iyice çattı ve Celia dönerek gülümsemesini omzuna gizledi.

“Orada neye kıkırdıyorsun bakalım?”

Celia dudaklarını düzeltti. Oliver onu görmüştü. Elbette görmüştü, çok az şeyi gözden kaçırırdı; mesela devrim için savaşılan işçilerle dolu ara sokakta tanıştıklarında onun olması gereken yerden uzaklaşmış bir Kızıl seçkini olduğunu hemen tahmin etmişti. Oliver önemli biri gibi görüldüğünden onu liderlerinden biri sanmıştı. Celia Komünistlere hakkıyla katıldığında ve Oliver’ın yanına atandığında Komünistlerin ona yalnızca bir Milliyetçi generalin oğlu olduğu için saygı duyduklarını, diğer tarafa geçmesinin büyük bir sadakat işareti olarak görüldüğünü öğrenmişti.

Celia artık *teknik olarak* onunla aynı konumda olsa da Oliver üstleriyle çok daha sık iletişime geçiyordu. Neden Şanghay’a

gidip durduğunu bilmiyor ve sormuyordu. İstemediğinden değil elbette, işlerinin tamamı gizli yürütüldüğü için. Sızıntılar her yönden gelebilirdi ve aralarından biri yakalanıp işkenceye uğrarsa ajan yoldaşlarını korumak için dilini ısırarak kökünden koparacağını bilmek önemliydi.

"Fransız İmtiyaz Bölgesi'ndeki kahveyi düşünüyordum da," diye yanıtladı Celia, dolanan müşteri duvardaki çerçevelere bak-sın diye yana kaydı. "Bana biraz da olsa getirdin mi?"

Oliver yüzünü ifadesiz tutsa da çantasını kaldırıp içinden bir termos çıkardığında gözlerinde parıltı vardı. Celia süpürgeyi dolaba dayadı ve kucığına çocuk veriliyormuş gibi kollarını açarak ona doğru yürüdü.

"Çoktan soğumuş olabilir," dedi Oliver. "Ama mümkün olduğunca sıcak tutmaya çalıştım."

Celia termosu yüzüne bastırarak mutluluğunu belli etti. O anda hiçbir şey önemli değildi: Ne iç savaşları ne şehirdeki kız kardeşi için duyduğu endişe ne de kendi görevindeki ilerlemesi. Sadece Rosalind'le birlikte büyüdükleri, kendi dünyalarını yarattıkları Paris'teki basit günlerini anımsatan bu kahveydi önemli olan.

Audrey masada bir şeyler mırıldandı. Celia irkilerek o tarafa göz attı.

"Ne dedin?"

"Ah, hiç." Audrey onlara göz kırpıp eşyalarını aldı ve hepsinin birer odasının yer aldığı dükkânın arka tarafına gitmeye hazırlandı. Artık hiçbiri gerçek evine dönmüyordu. Yalnızca geçici olanlar Parti'nin onlardan istediklerine bağlı olarak gidiyordu. "Sanırım Millie'nin bana seslendiğini duydum, o yüzden sizi bırakayım da arayı kapatın. *Wân 'ân*."

Kumaş tabanlı ayakkabıları linolyum zeminde ses çıkarmadan aceleyle dışarı çıktı. Millie kesinlikle arkadan onu çağırılmıyordu çünkü aşırı erken bir saatte uyumaya gitmişti. Audrey söylediği şeyi tekrar etmese de Celia, *Şuna hak, adam kayırıyor*, gibi bir şey olduğunu düşündü.

• (Ç n.) İyi geceler. (ç n.)

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Oliver'ın da duyduğu belliydi. Audrey'ye uzun bir süre ters baktıktan sonra o ifade değişti. Ama... hareket ettiğinde yakasının altındaki koyu renkli şey bir anlığına göründü ve Celia hemen elini uzatıp o karşı çıkamadan daha iyi bakabilmek için çenesini tuttu.

"Ne oldu?" diye cevap talep etti. Alışkanlığı gereği, ortada riske girecek bilgi olmadığında dahi belirsiz biriydi ve bu, Celia'yı çileden çıkarıyordu. Celia elini çekerek gözlerini kısıtı, Oliver da aynı şekilde ona baktı. Nihayetinde Oliver asla açıkça kabul etmeyecek olsa da Celia'nın gözdağı kazandı ve Oliver bir şey demeden avuçlarını ters çevirip üzerinde çizikler olan parmak eklemlerini gösterdi.

"Hastaneyi boylamaya mı çalışıyorsun?" Celia'nın sesi bir oktav artmıştı.

Oliver'ın dudağı titredi. "Sadece yaralarımı sarmana ihtiyacım var, tatlım."

"Saracak yaralar *veririm* ben sana."

"Of, sert oldu." Avuçlarını sıkarak uzaklaştırdı. "Lütfen endişelenme. Sokakta birisiyle takıştım, o kadar."

"Düşmanla mı?" diye sordu Celia. *Milliyetçilerle mi*, demek istemişti sözcükleri dile getirmeden, sanki bahsetmesi bile onları çağıracaktı.

Oliver cevap vermedi. Celia'nın dirseğini sıkmak üzere uzandı, sonra da yan yan geçip gitti. "Ben mektup yazmaya gidiyorum. İsteğin var mı?"

"Yok," dedi Celia oflayarak. Kendini, rahatsızlığından biraz olsun sıyrılmaya zorladı. "Kahve için teşekkürler."

Oliver ona kontrollü bir biçimde gülümsedi, ardından dükkânın arkasında gözden kayboldu. Yalnız kalan Celia eline yeniden bir bez alıp temizlik yapmaya, pencereleri silmeye, hiçlikle dolu uzun bir günün ardından tutan tozları almaya başladı. Bu günlük rutinlere uyum sağlamaya başlıyordu. Milliyetçilerin propagandaları onları Hollywood filmlerinden çıkma, işinin ehli casuslar gibi gösterse de Komünist ajanı olmak harita çizmekten, her hafta gelecek tankları saymaktan ve nadir olarak da Kuomintang

ordu tümenleri, ordunun sonraki yerleşkesine karar vermek üzere kasabanın ana yolundan geçtiğinde gece yarısı gizlice kaçmaktan ibaretti. Komünistler yeraltına inmişti. Dikkatleri üzerlerine çekmek hiçbir işe yaramazdı. Onlardan sıradan insan gibi davranmalarından başka bir şey istenmiyordu, aksi takdirde yakalanırlardı; sayıları şu anda yeterince azalmıştı. Celia kız kardeşinin yetkili hükümetin gizli ajanı olarak çok daha fazla koşturduğundan ve boğaz kestiğinden emindi.

“Hey.”

Celia omzunun üzerinden baktı, parmakları kapı mandalında duraksadı. Audrey’yi, camekânlardan birine yaslanmış halde tekrar gördüğünde kilitlemeye geri döndü. Son müşteri de çıktıktan sonra önce sol taraftakini yerleştiriyor, ardından sağ taraftakini kilitliyordu.

“Çoktan odana çekildiğini sanıyordum.”

“Daha erken,” diye cevapladı Audrey. Göstere göstere arka taraftaki hareketleri dinledi, sanki Oliver çıkıp onu azarlayacaktı. “Sinirli adam şehre neden gitmiş biliyor musun?”

“‘Sinirli adam’ derken Oliver’ı kastettiğini tahmin ediyorum,” dedi Celia alay edercesine. “Bilmem. Sen?”

Audrey cıkladı. “O yüzden *sana* soruyorum ya, Celia.”

Sol kapı yerine oturdu. Mandalı, sıcaklık yüksekken iyice paslanıyordu.

“Neden onun hakkında bilgim olduğumu varsayıyorsun?”

“Başka neden sürekli fısıldaşasınız ki? Cilveleştığınızı söyleme sakın.”

Celia elindeki kirli bezi Audrey’ye fırlattı. Kız cıyaklayarak yüzüne çarpmadan önce bezi eliyle uzaklaştırdı.

“Ben kendi işime bakıyorum,” diye yanıtladı Celia.

Audrey iç çekerek bezi aldı, sonra dükkânı kapatmaya yardım etmeden Celia’nın arkasından tıptış tıptış yürürken kumaşı daire şeklinde döndürdü. Ekipleri birbirlerinin geçmişleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dolayısıyla Celia, Audrey kadar tembel ve boşboğaz birinin nasıl Komünist ajanı olduğunu bir türlü anlamıyordu. Hem o hem de Millie yeniydi; bu göreve daha çok eği-

tilmek için verilmişlerdi. Çok geçmeden başka bir yere gönderileceklerdi, o yüzden ihanet edip birimin tamamını yok etmeleri ihtimaline karşı buraya gelişleri hakkında çok şey anlatmamak en garantisiydi. Celia hakkındaki her şeyi yalnızca Oliver biliyordu -Celia'nın ve hatta Kathleen'in gerçek adları olmadığı gerçeği de buna dahildi- ve bunun nedeni de çok önceden tanışmış, iç savaş çıktığından beri yıllarını birlikte geçirmiş olmalarıydı. Celia diğer herkese kendini Celia olarak tanıtmıştı -tamamıyla Çinli topluluğun olduğu yerlerde Xīliya'yı kullanıyordu- ve geçmişini hiç anlatmamıştı.

Aslında... üstlerinin çoğunun bir zamanlar Kızıl Çete'yle bağlantısı olduğunu bildiğini tahmin ediyordu ama orada olmak seçimden çok bir gereklilikti. Onlarsa Celia'nın hâlâ müttefikleri, Kathleen'inse asıl adı olduğunu sanıyorlardı ki aslında gerçek tam tersiydi. Celia'nın eli kolu bağlanmıştı; ilk devrimden sonra şehirdeki duman temizlenip toz yatıştığında insanlara moral olsun diye Kızıl çocuklarının renkli posterleri Şanghay'ın içine yayılmıştı. Celia, sadece sadakatsizlik şüphelerinin kaçınmak için de olsa üstlerine bir zamanlar Kathleen Lang olarak tanındığını ve Kızıl vârisinin sağ kolu olduğunu söylemişti.

Dehşetle karşılaşmayı beklemişti. Ama onun yerine ona, Milliyetçilerden ayrılan Oliver'la aynı muameleyi göstermişlerdi. Kızıl Çete'yi terk ederek daha haklı bir davayı seçtiğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden Celia'nın güvenilir olduğunu düşünmüşlerdi. Bavulunu toplayıp Kızıl evinden ayrılmanın ne kadar zor olduğunu bir bilselerdi... Saf değiştirdikten sonra aylarca Cai malikânesinde kalmıştı, ses çıkarmamış ve kime bağlı olduğunu saklamıştı. Ayrılmak için dövüşmesi ve şiddetli bir mücadele vermesi gerektiği düşünülebilirdi fakat tek yapması gereken kapıdan çıkmak olmuştu, kimse de onu durdurmamıştı. Kızıl Çete uzun zamandır azar azar güç kaybediyordu. Atkıdaki çıkmış ip gibi sarkıyordu; sanki karşına çıkan her keskin nesneye takılıyordun ve bir gün başını eğdiğinde boynunda bir şey kalmadığını görüyordun.

Celia ayrılırken geride çok az şey bırakmıştı. Kız kardeşi de

gitmek üzere hazırlanıyordu. Kuzeni -en yakın arkadaşı- ise çoktan... başka bir yere gitmişti.

"Bir şey bilmediğine emin misin?" diye burnunu soktu Audrey bir kez daha.

"Bilseydim bile," diye karşılık verdi Celia, Audrey'yin resepsiyonda yarattığı karmaşayı toplarken dükkânın anahtarlarını çingırdattı. "Beynimden silerdim. Elimizdeki görevle alakalı olmayan hiçbir şeyi bilmeme gerek yok."

Komünistler onu eski bir Kızıl üyesi olarak kabul etseler de o ufak bilginin külfetli kısmı, aynı zamanda Rosalind Lang'ın kız kardeşi olduğunu da açık etmesiydi. Komünistlerin, Milliyetçilerin arasında casusları vardı; bu gerçeği herkes alenen biliyordu. Birkaç haftada bir çift taraflı ajanları temizlemeye çalışsalar da bazı yerlere yerleşmiş, Kuomintang hakkında Kuomintang'ın içinde bile bilinmeyen bilgileri çalan Komünistler vardı. Mesela gizli birimlerinin bir silahı vardı; uyuyamayan ve yaşlanamayan, yorulmak bilmeden düşmanlarını indirebilen bir kızdı. Kızın adının Janie Mead ve sıradan bir ajan olduğunu iddia ediyorlardı ancak Komünistlerin liderleri uzun zaman önce o kişinin aslında damarlarında tuhaf kimyasallar dolaşan Rosalind Lang olduğunu açığa çıkarmıştı. Celia'dan bazen Rosalind'in şehirdeki eylemleri hakkında rapor vermesi isteniyordu. Cevabı her seferinde aynı oluyordu: *Hiçbir şey bilmiyorum. Rosalind Lang'la artık iletişimde değilim, zaten benimle iletişime geçmeyi de kabul etmez.*

Hepsi yalandı elbette. Celia, sadık bir Komünist olabilirdi ama sadakati ilk olarak güvende tutmaya kararlı olduğu kız kardeşineydi.

Audrey ayağını sertçe yere basarak hoşnutsuzmuş gibi yaptı. "Alakalı olmadığını nereden biliyorsun? Oliver'ın Rahip'i kontrolü altına almakla görevlendirildiğini duydum."

Celia'nın başı aniden kalktı. "Ne?"

"Aa." Audrey'in dudakları kıvrıldı. "Demek dedikodu senin de dikkatini çekiyor Bayan Kalburüstü."

"Bu tür şeyler genelde basit bir dedikodu olmaz." Celia, Oliver her an gelecekmiş gibi koridora göz attı. *Rahip*. Ajanlar,

bilginin sızıp Milliyetçilerin peşlerine düşme ihtimaline karşı, üstleri ajanın kim olduğunu ele vermeden ilerlemeleri hakkında konuşabilsin diye görevlere hep bir kod isimle verilirlerdi. Bu bilgi kesinlikle sürekli dolaşıyordu. Gizli gruplarının tamamının Rahip'in adı çıkmış bir suikastçı, asla ıskalamayan bir keskin nişancı olduğunu bilmesinin nedeni buydu.

Celia, Rahip'in kim olduğunu bilecek kadar yetkin bir komunda değildi. Oliver'in da öyle olmadığını düşünüyordu, dolayısıyla onu *kontrol altına alması* pek mümkün görünmüyordu.

"Şaşırmış görünüyorsun," diye belirtti Audrey.

Şaşırmıştı, kız kardeşi içinse biraz endişeliydi. Onun hakkında hep endişelense de özellikle konu diğer suikastçılara geldiğinde bunu daha da güçlü hissediyordu. Rosalind'in kimliği belli yerlerde sızdırılmıştı. Rahip ise çok gizli bir meseleydi. Rahip, savaş nedeniyle Rosalind'in peşine düşerse kız kardeşi tehlikeyi sezmeyebilirdi bile.

Celia kirli bezi tekrar aldı. "Senin çizecek haritan yok mu? Kışt."

Audrey neşeyle Celia bezi tekrar fırlatmadan önce geri sıçradı. "İyi. Ama bir şey..."

O anda aniden gelen düşme sesi Celia'nın dikkatini çekti. Etrafı inceleyen müşteri dirseğiyle kameralardan birini devirmişti. Celia göz ardı edebilirdi ancak adam binanın soluna aceleyle geçerek pantolonun ceplerindeki ince kabloyu açığa çıkardı.

"Hey!" Celia iki uzun adımla adamın üzerine kapandı. Elleri müşterinin kolunu kavrayıp sıkarak orayı güvenceye alırken diğeriyle kabloya uzandı. Tek hamlede çekti ve dikdörtgen cihaz bir güm sesinin ardından adamın cebinden çıktı. Celia'nın parmağında kıvılcım çıktı ve elektrik yükünün mikrofonun bir ucundan diğerine geçtiği somut bir şekilde hissedildi.

Audrey hemen cihazın yanına gitti, eline aldı ve hızla üzerine göz gezdirdi. Bir yanında açık ve belirgin bir biçimde Milliyetçi logosu olan mavi ve beyaz parlayan güneş yer alıyordu. En casusluğa yönelik malzemelerde bile her şeyin üzerine tanımlayıcılarını koyacak kadar egoları yüksekti.

“Verici,” dedi Audrey. “Diğer taraftaki kişiyle arasında otuz saniye gecikme var tahminimce.” Başını kaldırarak Celia’ya görünür bir rahatlamayla baktı. Söyledikleri ve zarar verebilecek her şey son otuz saniye içinde kalmıştı. Elbette bu hâlâ müşterinin bilgiyi taşıdığı...

Adam Celia’nın tutuşundan kurtulup kapıya doğru atıldı.

“Ben yakalarım,” diye duyurdu Audrey koşmaya koyularak. “Oliver’ı çağır!”

“Merde*,” diye mırıldandı Celia sessizce. Aksi gibi sessiz bir gece olacağını düşünüyordu. “Oliver!” Arkaya doğru koştu, yatak odasının önünde kayarak durdu. “Oliv...” Eli daha kapıya değmeden Oliver kapıyı kaygılı bir ifadeyle açtı.

“Bu yaygara da ne...”

“Bir hafiye bulduk. Milliyetçi.”

Oliver derhal harekete geçti. Dünyada hep peşinden savaş geliyormuşçasına hareket ederdi ve gerçek bir tehlike olduğunda iyice güçlenmişti. Celia çok arkasında kalmadan dükkânın kapılarına koşturdu ve etraflarına göz gezdirdi. Audrey adamı kaldırımın yanında yere indirmişti. Adamın elleri düz bir şekilde önünde duruyor, Audrey tabancasını başında tutarken kıpırdamıyordu.

Bu saatte tanık olacak kimse yoktu. Kasaba halkı içeride kalmayı seviyordu; askerler gece vakti devriye gezip dilediklerini yapabildiklerinden dışarıyı fazlasıyla tehlikeliydi.

Oliver olaya elleri belinde, sakın adımlarla yaklaştı. Yakası esintiyle uçtu, düğmelerinden biri öylece açıldı.

“Ee,” dedi. “Ne oldu burada?”

“Ben ajan değilim,” diye soludu yerdeki adam. “Sadece birisi şüpheli kişileri tespit etmek için kasabadaki her dükkânı gözetlememi istedi. Bir şey almadım, yemin ederim!”

“Bize kendini açıklaman bizim sahidenden de aradıkları şüpheli kişiler olduğumuzu bildiğini gösteriyor,” dedi Oliver küçümsercesine. “Audrey? Ne aldı?”

* (Fr.) Asıl anlamı “bok” olan “kahretsin” anlamında kullanılan; kızgınlık ya da hayret ifade etmek için bir haykırma. (e.n.)

Audrey'in yüzünü eksitmemeye çalıştığı besbelliydi. "Rahip'ten bahsediyordum," diye cevapladı.

"Bir şey söylemem!" diye ısrar etti adam. "Ne anlama geldiklerini bile bilmiyorum! Çenemi kaparım. Ağzımı mezardaymı-şım gibi kapalı tutarım."

Celia yavaşça ilerledi, Oliver'a arkadan yaklaşıp elini temkinle onun koluna koydu.

"Doğru. Çok bir şey duymadı. Tahrip edecek bir şey yoktu."

Oliver konuşmamaya devam etti. Aniden güçlü bir rüzgâr çıkarak yüksek perdeden bir şarkı söyledi ve ses, gergin duran üç casusun etrafını sararak kıvrıldı. Kasaba, Oliver'ın sessizliğini telafi etmek için ağıt yakmakta ısrarcı görünüyordu.

Audrey'in kolu gevşedi, silahı aşağı indi. "Onu bıraksak o kadar da kötü..."

Herhangi biri ne yaptığını anlayamadan Oliver cebinden kendi tabancasını çıkarıp adamı alnından vurdu. Atış yüksek sesle cınladı, o kadar hızlıydı ki hayal edilmiş dahi olabilirdi. Celia yerinde sıçradı, yanağına belli belirsiz bir ıslaklık sıçradığını hissetti.

Adam ağır çekimde yere çöktü. Gece yarısının hışırtısı, silah atışının yarattığı boşluğu doldurmak için acele etti, ayaklarının altında çimler kanın tadıyla hareketlenirken yakındaki nehir cessediyeyebilir miyim diye sormak için ılık çaldı. Celia yavaşça nefes verdi, elbisesinin altındaki elleri titriyordu.

"Hâlâ gizli miyiz?" diye sordu Audrey geceyi bölerek. "Özür dilerim..."

"İyiyiz," dedi Oliver. Yüzünün yan tarafındaki kan püsküren yeri sildi. "Bir şey olmadı. Yine batırma. Başkaları duyma mesafesindeyken hassas hiçbir şeyden bahsetme."

Audrey ayaklarına baktı. Kanın sıçrayışından kaçınmıştı.

"Ben de daha dikkatli olmalıydım," dedi Celia kibarca. "Kendini çok kötü hissetme."

Durumu değiştirmese de Audrey takdir edercesine başını salladı. Oliver, Celia'nın suçun bir kısmını üzerine almasına katılmıyor gibi görünüyordu ancak dillendirmede. Ay bir bulutun

arkasına girdiğinde, “İçeri dön, Audrey. Celia’yla ben bunu hallederiz,” dedi.

Audrey yine başını salladı, bu kez hareketleri daha enerjikti. Daha fazla konuşmadan hızla uzaklaşarak dükkâna geri girdi ve içeriden ışıkları kapattı.

“Berbat bir aksilikti,” dedi Celia, Audrey gider gitmez. “İngilizce adını kullandı ama zaten ajan olarak tanınıyorsun.”

Şehrin eteklerinde göreve verildiklerinde ne Celia’ya ne de Oliver’a casus kod isimleri verilmişti. İşleri nispeten dikkatten kaçmakken gerek de yoktu; hiçbir üstleri sık sık ilerlemelerini konuşmayacaktı.

“Bu kez berbat bir aksilik değildi ama gizlice dinleyenlerin etrafında konuşmayı alışkanlık haline getirirse kendini yakalayıp işkence ettirecek.” Oliver kollarını iyice sıvadı, kenarındaki başka bir kırmızı lekeyi görünce yüzünü ekşitti. Diğer cebinden -içinde silah olmayandan- bir mendil çıkardı ancak kendi yüzünü silmek yerine onu Celia’ya uzattı. “Üzerine gitmemezlik etme, tatlım. Bu birim ajan yetiştiriyor, bebek değil.”

Celia yavaşça mendili aldı. “Daha on beş yaşında.”

“Biz de bir zamanlar on beş yaşındaydık ama dikkatsiz değildik. Bu yüzden hayattayız.” Oliver, ölü adamın bileklerini hareket ettirmek için eğildi. “Şimdi bana yardım eder misin, lütfen?”

8

O akşam Orion yanına taşındı.

Rosalind onun kutularını açmasını, dairesine yerleştirmeden önce içlerindeki her eşyayı ilk defa görüyormuşçasına incelemesini izledi. Belki de kutuları kendisi doldurmamıştı. Belki her şeyi büyük evindeki bir sürü hizmetli toplamıştı *shàoye*'leri için ve Orion altın horoz heykelciği olduğunu şimdi hatırlıyordu. Rosalind onun dakikada binlerce kilometre süratle konuşurken nasıl bu kadar kapsamlı inceleyebildiğini anlayamıyordu. Girdiğinden beri çenesi hiç durmamıştı.

Bir kere bile.

"...güven bana. Bilgi elde etmek en iyi becerilerimden biridir. Benim önderliğimle bu görevi bir haftada, *en fazla* bir ayda bitiririz."

"Hı hı," dedi Rosalind aslında öyle düşünmemesine rağmen. Elinde bir kalem tutuyordu, mürekkepli ucu yanısı yazılmış mektubun üzerinde duruyordu.

"Futoshi Deoka, *Seagreen Press*'in Şanghay'daki şubesini denetliyor, yani terör komplosunu yönetme olasılığı yüksek, değil mi? İnanılmaz titiz bir adam olduğunu duydum. Bu ne demek biliyor musun? Arkasında mutlaka yazılı delil bırakacak. Dikkatimizi, gizli bilgilerin ajans içinde saklanabileceği yerleri bulmaya vermeliyiz, o adamın güvenliği altında olur çünkü değil mi? Kasalara. Kilitli dolaplara..."

Rosalind onu susturmak için en uygun zamanı kolluyordu. Kız kardeşine mektup yazması gerekiyordu ve evinin içinde devamlı saçmalıklar dolaşırken Mançurya'nın Fransızcada nasıl

• Çin'de bir bölge. (c.n.)

yazıldığını hatırlayamıyordu. Kolu kâğıdın etrafına hizalanmış halde tutarak kargacık burgacık, karmaşık yazısını görmesini stratejik bir biçimde engelledi.

Rosalind kalemini yeniden mürekkebe daldırdı. *Mandchou-rie*, yazmaya karar verdi, bölüm sonunu işaretlemek için paragrafın bitimine küçük bir tren çizdi. Hızlıca devam etti: *Şimdi yeni bir görev yerine Şanghay'daki Japon gazetesi Seagreen Press'de gizlice çalışmak üzere yerleştirdiler beni. Haberleri görmüştündür eminim, şu Şanghay'daki cinayetlerle ilgili olanlar; Kuomintang onların Seagreen'den çıkan, Japonların yönettiği birer komplo olduğunu düşünüyor. Hepsinin bağlantılı olduğunu düşünüyorlar: ölümlerin, yavaşça yaklaşan istilanın. Ülke dışından gelenlerden korkmaya başlamamız gerektiğine şüphe yok...*

Kâğıdın üzerine bir gölge düştü ve Rosalind'in başı hemen kalktı, kalemi sayfayı çizdi. Oda sessizdi. Orion Hong, bir ara o farkına varmadan konuşmayı bırakmıştı.

"Ah, korkma," dedi Orion dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Rosalind'in dirseğinin ucundaki kitap yığınınına bakıyordu. *"The Mysterious Rider* ha? Ne kadar da Amerikan'sın..."

"Dokunayım deme," diye tersledi Rosalind. Sinirlenince midesi yandı. Dairesi pek büyük değildi; mutfakla oturma odası hemen girişte birleştirilmiş, yalnızca Lao Lao tarafından dekore edilmişti. Yatak odasında daha ferahtı ve zemini çoğunlukla zehir hakkındaki kitaplarla kaplıydı. Orion dikkatle düzenlenmiş şeylere uymayan tam bir işgalciydi.

Orion Hong'dan nefret etmek istemiyordu. Onun hakkında ne çok fazla şey biliyordu ne de muhtemel emperyalist sempati-zanlığı dışında temel anlamda karşı çıkacak bir şeyini bulmuştu. Daha çok burada olduğu, alanını ve işlerini ihlal ettiği için hoşlanmıyordu ondan. Başarılı bir görev için o Orion'a, Orion da ona muhtaçtı ve bu durum fazlasıyla canını sıkıyordu. Başka bir insana muhtaç olmaktan nefret ederdi.

Orion bir kaşını kaldırdı. "Dokunmayayım mı?"

Kitaba doğru uzanmaya başlar başlamaz Rosalind elini vurarak uzaklaştırdı. Nedense kendisine meydan okuyacağını anlamıştı.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Masama dokunursan seni öldürürüm,” dedi karanlık bir ses tonuyla. “Hatta bak ne diyeceğim? Herhangi bir şeyi kıpırdatırsan seni öldürürüm. Kurcalamaman gereken şeylerin yakınında nefes alsan dahi seni...”

“Öldürür müsün?” diye lafını bitirdi.

Rosalind mektubunu ters çevirdi. Mürekkep yeterince kurduğundan etrafa bulaştırmadan kelimelerini saklayabilirdi. “Çabuk anlayan senin açından güzel.”

Orion bir parmağını masada gezdirdi. İnce toz tabakası ikiye ayrılıp ahşabın üzerinde düz bir çizgi, ikisi arasında bir engel oluşturdu.

“Peki *sana* dokunursam?”

Rosalind’in içinde bir şey kırılma noktasına ulaşmıştı, içinde biriken öfke barajı o anda yarıldı. Her şeyle dalga geçmek mi zorundaydı? Bu *tavırla* nasıl Milliyetçilerin bu göreve verebileceği en iyi casus olabilirdi?

“Başka bir casusla konuştuğunu sakın unutayım deme,” diye tersledi. “Sen daha ne olduğunu anlamadan karnını deşerim.”

Orion gülerken başını geri attı, rahat bir zarafetle tepki verdi. Rosalind ise ciddiydi. Avuçlarının içine kan işlemişti, Orion kokusunu alabiliyor muydu? Rosalind kendi parmaklarını her incelediğinde bileklerine kadar yapışkan ve yoğun bir şeye bulanmış gibi hissediyordu. Başkalarının bunu sezmemesi, kalabalığın içinden geçerken omuzları değdiğinde Rosalind’in metalik kokusunun üstlerine sindiği hissettiklerinden istemsizce ondan kaçınmamaları imkânsızdı.

“Anlaşıldı,” dedi Orion, dudakları hâlâ bir tuhaftı. Rosalind’in masasından uzaklaşarak ellerini ceplerine soktu. “Şimdi çıkmam lazım. Benim yüzümden uyumamazlık etme, sevgili eşim.”

Rosalind yanında tıkırdayan küçük saate göz attı. Kaşları çatıldı. “Bu saatte mi gidiyorsun?”

“Çok gizli casusluk meseleleri,” diye cevaplarırken yatak odasının kayan kapısını çoktan itmeye başlamıştı.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye seslendi Rosalind arkasından. “Hey! Hong Liwen!”

Orion ortadan kayboldu. Rosalind tırnaklarını masanın yüzeyine vurdu. Belki Dao Feng ona haberdar olmadığı başka bir görev daha vermişti. Belki Orion'ı takip etmesi gerekiyordu.

Yatak odası sessizliğe gömüldü. Bıkkınlıkla oflayarak mektubuna geri döndü, kelimelerin olduğu tarafı çevirdi. Ne yazık ki aşağıdaki mürekkebin bir kısmı bulaşmıştı fakat yazısı hâlâ okunaklıydı. Kâğıdı katladı, sonra da bir zarf bulup üzerine Celia'nın adresini yazdı.

Mektubu yarın postaya verecekti. Kalemi bıraktığında Rosalind'in gözlerinin arkasında hafif bir ağrı vardı ancak uyumayacaktı. Dinlenmenin nasıl bir his olduğunu, büyük evin rutini içinde uyumayı unutalı çok olmuştu. Tabakların şangırtılarıyla dolu sabahlar, öğlenleri oturma odasından yükselen *mahjong** taşlarının sesleri, akşamları mutfakı temizleyip yatmaya hazırlarken çalışanların yüksek sesle dinledikleri radyo...

Kızıl evinde yaşamaktan keyif almamıştı. Dürüst olması gerekirse oradan çoğunlukla nefret etmişti. Ancak etrafında sesler varken yan odada yaşayan ruhlar olduğunu, onu da kendileriyle birlikte sürekli ileriye, ileriye ve ileriye sürüklediklerini bilmek rahatlatıcıydı.

Bu dairenin gecelerinin en kötü tarafı her daim sessizlikti, sanki karanlık üzerini örttüğü her şeyi susturuyordu. Rosalind'in kendi düşünceleri, kilometreler içindeki tek yüksek sestti; yalnızca kulaklarının arasında birer uğultuya dönüşene dek birbirleri üzerinde yuvarlanıyorlardı.

Rosalind oturduğu yerden kalktı, parmağını saçının bir tutamına doladı. Yavaşça masasının, ardından Orion'ın, parfüm sırasının arasına yerleştirdiği küçük horoz heykelciğin durduğu şifonyerin etrafında dolandı. Altın hayvana hafifçe dokundu ve onu şifonyerinin riskli köşesinden iterek uzaklaştırdı. Aptal biblosu düşüp küçük horozu ölse Orion hak ettiğini bulurdu ama parçaları Rosalind'in döşemesine dökülürdü. Şimdilik vazgeçmek ya da...

Rosalind duraksayarak heykelciği salladı. İçinde bir şey vardı.

* Yüz otuz altı veya yüz kırk dört taşlık setlerle oynanan, Çin kökenli bir masa oyunu. Domino setine benzerliği nedeniyle Çin dominosu olarak da bilinir. (c.n.)

Dikkatle -Orion'ı kendi eşyalarına dokunmaması konusunda uyardıktan sonra horozu kırıp suçüstü yakalanırsa diye- parmaklarıyla horozun karnına dokundu, orada bir tür açıklık hissetti. Birkaç dakika daha sonuç alamadan heykelciği kurcaladıktan sonra burnuna değdi ve hayvanın kanatları boyunca bir yarık açılarak kafanın tamamının çıkmasını sağladı.

“Bu da ne?”

Rosalind içindeki nesneyi çıkardı. Sıkılarak küçük bir top haline getirilmiş bir gazete parçasına benziyordu. Orion yaptığını anlar diye kâğıdı açmadı ama bir köşesini kaldırıp *Shanghai Weekly*'nin bir sayısının altıncı sayfası olduğunu gördü. Rosalind köşeyi biraz daha kaldırıncaya sayının tarihinin üst satırı ortaya çıktı. *16 Şubat 1927 Çarşamba.*

Köşeyi yeniden itti, ardından kırıştırılmış kâğıdı tekrar heykelciğin içine koydu ve başını da yerine yerleştirdi. Horozu eski yerine, Orion'ın bıraktığı kadar kenara bıraktı.

Shanghai Weekly. Bu gazetenin Lao Lao'nun kapısına bırakıldığını görmüştü ve bilgi bekçiliği yaptığından ihtiyar kadın her sayısını dolaplarında dosyalıyordu. Dört yıl önceki bu sayı da elinde olabilirdi. Rosalind saçını yüzünden çekip hızla dairesini aştı, gürültüyle merdivenleri indi ve ev sahibinin kapısının önüne çıktı. Elinin tersini ince tahtaya vurduğunda küçük bir çocuk aniden cıyakladı ve hızlı ayak seslerinin kapıya yaklaştığı duyuldu.

“Xiao Ding, sakın kapıyı...”

Lao Lao uyarmakta geç kalmıştı. Torunu çoktan kapıyı aralamıştı, dışarı bakarken tombul yanaklarından biri aralığa sıkışmıştı.

“Seni yemeye geldim!” diye beyan etti Rosalind, aşağı doğru hamle yapıp çocuğu kollarına aldı. Xiao Ding neşceyle cığlık atarak Rosalind'in eve girerken yüzünü ısınyormuş gibi yapmasına izin verdi. Lao Lao köşede belirdi, gözünü kısıp Rosalind'i tanıdığı anda rahat bir nefes aldı.

“Ah, sensin demek. Yemek yedin mi?”

“Şimdi yedim.” Rosalind, Xiao Ding'i bir hayvanı atıyormuşçasına karnı aşağıda geri verdi. “Biraz az pişmişti ama onun için seni suçlamıyorum.”

Xiao Ding kıkırdadı. Lao Lao onu alarak kaçma konusunda bir uyarıda daha bulundu.

"Gazetelerine göz atmak istiyorum," dedi Rosalind, çoktan oturma odasındaki dolaba doğru yürümeye başlamıştı. Rosalind'in eviyle karşılaştırıldığında Lao Lao'nun dairesi tamamen farklı bir dünyaydı. Duvarları kırmızı altın rengi patlamasına uğramış gibiydi. Uğurlu karakter posterleriyle kaplanmamış duvarlar, şifonyerler ile raflara yerleştirilmiş resim çerçeveleri ve çiçek saksılarıyla süslenmişti.

Bir de gürültü vardı. Bu yüksek gürültü çoğunlukla oturma odasındaki masanın altında birbirini vuran iki diğer çocuktan kaynaklanıyordu. Lao Lao onların güreş müsabakalarıyla ilgilenirken Rosalind cam dolaplardaki yığınları incelemek üzere çömeldi.

"Sende 1927'ye kadar uzanan *Shanghai Weekly* sayıları var mı?" diye sordu dalgın dalgın. Sadece bu yıl çıkanları görebiliyordu.

"1911'e kadar uzanıyorlar, *hāobēi**. Bakmaya devam et."

Rosalind karıştırmayı sürdürdü. Dikkatle araştırdı, dakikalar geçtikten sonra Lao Lao'nun arkadan yaklaştığını hissetti.

"Buldun mu?"

"Adı neden *Shanghai Weekly* de *Shanghai Monthly* değil?" diye gönülsüzce mırıldandı Rosalind cevap olarak. En azından *Shanghai Daily* değildi.

Lao Lao da yanında çömelirken ihtiyar dizleri çıtırdadı. "Ne arıyorsun? 1927'de resmini mi yakalamışlar?"

İmkânsızdı. 1927'nin şubat ayında Rosalind, Şanghay'ı yöneten iki çete tarafından da idare edilmeyen bölgelerde barları geziyor, yasadışı faaliyetlerinin heyecanı ile kalbi hızlanıyor ve teni karıncalanıyordu. Şimdiyse o ayları düşündüğünde midesi bulanıyor ve lastik bir bant misali daralıyordu ancak bu içgüdüsel tepkinin sorumlusu kendisiydi. Sadece kendisini suçlayabilirdi.

"Dimitri Voronin, değil mi?" Gecelerin ılık, ağustos yazının bitmek üzere olduğu bir vakitte ona önce Rosalind seslenmişti.

* Çince "Canım, tatlım, bebeğim" anlamlarına gelebilecek bir sevgi ifadesi. (ç.n.)

Dimitri arkasını dönerek yeşil gözleriyle onu hızla baştan aşağı değerlendirmişti. Rosalind ise Kızıl Çete'nin kan davasını reddetmenin eğlenceli olduğunu düşünmüştü sadece. O Cai değildi. Montagovlar'ı umursamıyordu. Beyaz Çiçekler'den sakınmak umurunda değildi.

“Seni tanıyorum,” demişti Dimitri. “Değil mi?”

“Öyle mi?” diye karşılık vermişti Rosalind içkisini dudaklarına götürerek. “Bildiklerini anlatsana.”

Onu sevene kadar her şey eğlenceliydi. Sonrasında her şey kontrolden çıkmıştı çünkü Dimitri dikkatli bir oyun oynuyor. Rosalind'in ellerini koluna götürüyor, tutuşunun yerini zincirler alacağı anı gizlemek için tatlı tatlı sarılıyormuş gibi yapıyordu.

“Dostun olmak istiyorum, Roza,” diye aylar sonra o soğuk kış akşamında söz vermişti. Arka sokaklarda yürüyüp, meraklı gözlerden uzakta konuşarak daireler çizerlerken nefesleri havada görülebiliyordu. “En yakın dostun olmak istiyorum.”

Kim böyle bir şey söyleyip de aslında hiçbir kısmı konusunda ciddi olamayacak kadar ahlaksızdı ki? Kim bunca zamanı onun güvenini kazanmak için harcayıp sevgili olduklarında onu ortada bırakır ve güç peşine düşerdi ki?

Artık biliyordu elbette. Onu asla sevmemişti, yalnızca Kızıl Çete hakkında bilgi almak için kullanan biriydi. Kuzeni durdurmamış olsa bu şehri yok edecek olan kişi. Ölmüş olduğunu bilmek Rosalind'i hiç rahatlatmıyordu. Hatıraların getirdiği mide bulantısını veya boğazındaki daralmayı durdurmuyordu. Bir zamanlar sevgilisi olan kişinin yıkıcı yolunda yakalandıktan sonra hayatta kalan çok az kişiden biriydi o. O halde neden hâlâ onun kazazedelerinden biriymiş gibi hissediyordu?

Rosalind iç çekerek yeni bir gazete yığınınına göz gezdirdi. “Kendi resmimi aramıyorum. Bana sahte bir koca verdiklerini duymadın mı?”

“Duydum sahi. Yakışıklı mı?”

Rosalind gözlerini devirdi. Sonraki yığını incelemeye koyuldu. “Tam bir baş ağrısı. Önemli bir şey sakladığını hissediyorum ve bu gazete sayısı biraz açıklık getirebilir.”

Lao Lao ellerini uzattı ve Rosalind'in daha arkadakileri görebilmek için kaldırdığı gazetelerden bazılarını aldı. Bileğindeki yeşim bilezikler sallanıp bir melodi çıkarırken onları düzgünce aşağı indirdi ve Rosalind kurcalarken düzenli gruplar oluşturdu.

"Ne saklıyor olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı Rosalind. "Sadece şüpheleniyorum."

"Shalin, sen herkesten şüpheleniyorsun."

Rosalind, Lao Lao'ya pis bir bakış attı. "Yok öyle bir şey."

Lao Lao bilgece başını salladı. "Dünya sevgiyle döner, şüphayle değil."

Homurdanan Rosalind dolabın en arkasındaki son yığına geri döndü. Sevgi bir lanetti. Ondan hayır gelmezdi.

"İşte. 1927'yi buldum."

Şubat yığının en tepesindeydi, o yüzden Rosalind sayılara göz gezdirerek tarihleri taradı. Lao Lao omzunun üzerinden baktı, çocuklardan birinin yine cıyıklamasını duymazdan gelirken mutfaktan gürültülü bir şangırtı duyuldu. İhtiyar kadın uzun bir nefes verdi, sonra da yavaşça ayağa kalktı.

"Bana bir dakika müsaade et... Xiao Man! Gel buraya!"

Rosalind, Lao Lao ayağını sürüyerek uzaklaştığını doğru düzgün fark etmedi bile. Haftaları saymakla fazlasıyla meşguldü ve sonunda doğru olanı buldu: 16 Şubat Çarşamba. Parmağıyla üç kez hızlıca çevirerek altıncı sayfayı açtı; Orion'ın tamamını koparıp bir heykelciğin içine sıkıştırmasını sağlayan şeyi bulmak için sabırsızlanıyordu.

"Hmm."

HONG BUYAO İHANET ŞÜPHELERİYLE TUTUKLANDI

Rosalind yazıyı okumaya koyuldu, para transferleri ve faturalar hakkındaki sıkıcı detayları atlayarak sondaki paragrafta durdu.

"Babam masumdur." Geçen pazar günü evlerinin dışında on yedi yaşındaki oğlu Hong Liwen konuştu. "Hiçbiriniz ne dediği-

nizi bilmiyorsunuz.” Hong Lifu’nun babalarının suçlu olduğunu halka duyurması sorulduğunda Hong Liwen ağabeyine dair herhangi bir yorumda bulunmadı.

“Aradığını buldun mu?” diye seslendi Lao Lao çocukları kanepeye bırakırken.

“Evet,” diye yanıtladı Rosalind. “Çok açıklayıcı olmadı ama.” Ne bulmayı beklediğini bilmiyordu. Belki Orion’ın hüküm giymiş, hücrelerinden kaçmış bir katil olduğunu ve derhal ele geçirilmesi gerektiğini söyleyen bir yazı. Tüh.

Lao Lao torunlarını kontrol altına alırken Rosalind de dolapları topladı, her gazete yığınınını aldığı yere kaldırdı. Hâlâ derin düşüncelere dalmış vaziyetteydi, manşeti düşünüyordu. İhanetten dolayı tutuklanmak suçlayıcı olsa da kimseyi gerçek bir *han-jain* yapmazdı. Pek çok Milliyetçi yetkilisi, bir yandan fazladan kâr sağlamak için yabancılarla işbirliği yapmıştı. Şehrin emperyalistlerce işgal edilmesinin en önemli sebebi buydu.

“Yiyecek bir şeyler istemediğine emin misin?”

“Gerek yok,” diye seslendi Rosalind kapıya giderken omzunun üzerinden. “Yukarı çıkıyorum!”

Ev sahibine ve çocuklara veda ederek merdivenleri tırmandı, kendi dairesine girdiğinde kaşlarını çatı. Orion dönmemişti ancak dönmesini beklemiyordu zaten. Onun dışarıda olduğu bu vakti biraz zehir hazırlayıp içeriyi kötü kokutmakla değerlendiririm diyordu. Gerçi vakit geçirmek için daha iyi yöntemleri yoktu. Hedef peşinde olmadığı zamanları hiç sevmiyordu çünkü sokaklarda sinsice dolaşıp birinin evini gözetlemezken geceleri nasıl geçireceğini bilmiyordu. Rosalind buna asla alışamayacaktı. Şimdiki görevi bitene kadar suikastçı değildi; casustu ve bu da uzun bir süre boyunca hedefi olmayacağı anlamına geliyordu.

Rosalind mutfağının arka tarafında sakladığı kuru bitkilere uzandı, etiketlerini ışığa tuttu. Ölümcül olmayan bir sakinleştirici yapacaktı. Evinde yabancı biri varken yararı olurdu.

Fakat Orion’ın arka planı düşünülürse belki de daha güçlü bir şeylere ihtiyacı olacaktı.

“Beni kandıramayacaksın.” diye mırıldandı sessizce, süzülürcesine yatak odasına döndüğünde gözleri horoz heykelciğine kaydı. Milliyetçiler ülkenin dirliği için onu Orion Hong’la eşleştirmişler ve birlikte çalışmalarını istemişlerdi.

Kuru bitkileri havan kâsesine bıraktı. Ardından bir tokmak alıp bütün kuvvetiyle bitkileri ezdi.

Ülkenin dirliği hatırına onunla çalışacaktı. Uslu duracak, onun dairesine girmesine izin verecek, âşıkarmış gibi davranacaktı.

Ancak gardını bir saniye bile düşürmesine imkân yoktu.

Bir daha asla olmazdı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Orion tempolu yürüyerek iki katlı restorana girdi, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Arkasındaki Silas Wu ona yetişmek için elinden geleni yapıyor; saniyede bir, yani sarf ettiği eforla her kaymaya başladığında kalın gözlüğünü burnunda düzeltiyordu.

“Beni buraya sürüklediğine inanamıyorum,” diyerek ofladı Silas. “Ben de ajanım, senin şoförün *değilim*.”

“Bir ajan olarak...” Orion, en yakın arkadaşının kendisine yettiğinden emin olmak için omzunun üstünden kısaca arkaya göz attı. “Birlikte içip sosyalleşiyormuş gibi davranmamıza yardım etmen lazım.”

Normal şartlar altında içmek ve sosyalleşmek için tercihi Üç Koy’dan yana olmazdı. Orada takılanlar çok yaşlıydı, politikacılarla doluydu. O yüzden babası akşamları boş vakti olduğunda buraya gelir, Orion da büyük ihtimalle onu burada bulurdu.

“Bir şapka takıp tek başına gelemez miydin?” diye söylendi Silas. Ayakkabılarını antredeki kırmızı halıya silerek menü tahtasının yanındaki akvaryuma burun kıvırdı. “Bahse girerim babanla konuştuğunu fark edecek kadar dikkat eden yoktur.”

“İşimi sağlama alıyorum. Artık yeni bir sahte ismim var. Hong olamam.”

“O yüzden uşağınmışım gibi beni her yere sürükleyecek misin? Sana katlanamıyorum.”

Orion kahkahasını bastırdı, Silas’ın sürekli şikâyet etmesi onu eğlendirmişti. Belki kabalık ediyordu ancak Silas dakikalar içinde affederdi. Orion çoğu şeyi ciddiye almayı reddediyordu, Silas

ise her şeyi *o kadar* ciddiye alıyordu ki bir şekilde durumu eşitliyorlardı. Eşitlikler böyle çalışıyordu, değil mi?

“Şoförüm müsün, uşağım mı? Kararını ver.”

Silas dişlerini gösterdi. Bekçi köpeği taklidi yapan bir *pomeranian**’ı andırıyordu. “Hatırlatayım...”

“Hem siz Komünistler ne diyordunuz?” diye sözünü kesen Orion, merdivenlerden çıkarken bir elini Silas’ın sırtına vurdu. Geniş ahşap yapı yarım daire şeklinde dönerek ikinci kata ulaşıyor, sudan çıkan çıplak bir deniz yaratığının olduğu mermer çeşmenin etrafından dolaşıyordu. “Yüzünden başka kaybedecek bir şeyin yok mu?”

Silas ona yan yan baktı. Aralarındaki yaş farkına rağmen aynı yıl okul için İngiltere’ye gönderildiklerinden beri kardeş kadar yakınlardı. O zamanlar Orion dokuz, Silas beş yaşındaydı ve babaları onları aynı özel hocaya verdiğinde aynı çatı altında yaşamışlardı. Orion bu yeni yaşam biçiminde bir sakınca görmemişti. Diğer yandan Silas, Batı’da geçirdiği zamandan nefret etmişti. Onun gözünde, oldukça güzel çocukluk evinden gönderilmişti, o yüzden dersler esnasında ayağını yere vurarak sorun çıkarıyor, akşamlarıysa annesiyle babasının ona acıyıp geri çağırmasını umarak ağlıyordu. İşe yaramamıştı tabii. Büyüdüğünde ve ağlamak artık bir seçenek olmadığına Silas eğitimi en hızlı şekilde bitirerek fazladan yılları olabildiğince azaltmayı görev bilmişti.

Orion’la neredeyse aynı vakitlerde dönüş yapmıştı. Haftalar sonra bir iş bulmuş, Kuomintang’ın gizli biriminde casus olmuştu. Silas, Şangay’ın en büyük gazetelerinden birinde yabancıları eleştiren -ve Batı eğitime kendilerinininkinden çok değer veren yerel seçkinleri eleştiren- öyle iğneleyici bir yazı yayınlamıştı ki Kuomintang’ın dikkatini çekmişti. O zamanlar Orion bu gizli birimin varlığından babasından dolayı haberdardı, Orion’a onlarla çalışma fikrini veren Silas’ın işe alınmasıydı.

Ve işte şimdi de buradaydılar.

Soruyu yanlış bildiklerinde özel hocalarının cetveliyle yedikleri dayaklarla geçirdikleri, sonra da koşuşturup politikayla uğ-

* Köpek türü. (c.n.)

raştıkları yıllardan sonra Silas, Orion'ın alıntıyı yanlış söylemesinin cahillikten kaynaklanmadığını biliyordu. Kasten şerefsizlik yapıyordu.

"Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyin yok," diye düzeltti Silas. "Sesini alçalt. Burası o kılık için iyi bir yer değil."

Silas aslında gizli bir Komünist değildi. Teknik konuşmak gerekirse üç taraflı ajan sayılırdı. İltica ettikleri öne sürülen yeralındaki Komünistlerle iletişim halinde olan tanınmış bir Milliyetçi, aynı zamanda gizli birim için Milliyetçilere duyduğu sadakati hâlâ koruyan biriydi. Milliyetçiler arasında Çoban olarak tanınırdı, asıl partisine hâlâ sadık olduklarının öğrenilmesi ihtimaline karşı Orion'a Komünistlerin arasındaki kod adını söylememişti. Neredeyse bir yıldır içlerindeydi, Komünistlerin suikastçılarından biri olan Rahip'in kimliğini belirlemek için yavaşça ilerliyordu. Orion'ın son duyduğuna göre Silas iyi ilerleme kaydediyordu ancak bunun, bu meslekte hiç anlamı yoktu. Kaynaklardan biri aniden vazgeçer veya düşman kuşkulanırsa kolaylıkla en başa dönebilirdi.

Orion etrafına bakındı, özel odalarının dışında konuşmak üzere toplanmış iş adamı öbeklerine göz attı. Civarda konuşmaların içinden yayılan ve restoranın üst katını griye boğan çok fazla sigara dumanı vardı. Midesi sıkıştı. Kendini etrafındakilere dikkat etmemeye, karnındaki düğümün çözülmesini sağlamaya karar verdi.

"Çözmem gereken bir mesele var, Silas." Orion sessizce konuşurken önceki şakacı tavrından sıyrılmıştı. "Dün gece Oliver ortaya çıktı. Babamın masasını araştırıyordu."

Silas o anda donakalarak kaşlarını çatı. "Aksine bu bildirmen gereken bir mesele."

Hayır, diye düşündü Orion. Yapamazdı. Ya Komünistlerin ne aradığını anlamaya çalışırken Milliyetçileri de babasının eşyalarını aramaya teşvik ederse? Ya sonunda kötü bir şey bulurlarsa?

"Babamın yerini bulmak için bir garsonu tatlı sözlerle kandırmam gerekecek." Silas'ın önerisini duymamış gibi davranmıştı.

"Ya da sürekli babanın işine burnunu sokmaktansa kendi gö-

revinle ilgilenebilirsin," diye devam etti Silas. "Ama öyle yapmayacağını biliyorum." Bir anlığına durdu, dumanı eliyle dağıttı. "Görev demişken... *evlendiğin* doğru mu?"

Orion'ın dudakları anında titredi, dikkat dağıtıcı düşüncelere tutunurken midesindeki gerginlik biraz olsun gevşedi. Janie Mead. Tanıdık yüzü, temkinli tavırları, Orion'ın mezara gömülmesini istediğini gösteren kalıcı olarak sıkıdığı burnu... Ona sinir olduğunu açıkça belirttikçe Orion da sırf dikkatini daha uzun süre çekebilmek için onu daha çok sinirlendirmek istiyordu. Büyüleyici bir kadındı. Onunla hiç ama hiç ilgilenmemesi Orion'ı fazlasıyla meraklandırıyordu, kısmen onu tanıdığına emin olduğu içindi. Nerede ya da nasıl olduğunu hatırlamasa da derinlerde daha önce tanıştıklarını hissediyordu.

Janie Mead'in hikâyesine inanacak olursa son on yıldır şehirde değildi, tümüyle Amerika'da büyümüştü. Orion buna inanmıyordu. Ama zorlukları severdi, o yüzden konuyu zorlamayacaktı. Aksine, adım adım çözecekti.

"Doğru," diye cevapladı birden sırtarak. "Adının Janie Mead olduğunu söylüyor ama onu tanıyan tek bir kişi bile bulamadım."

Silas yine gözlüklerini itti, camları bir daha lekelenmesin diye en köşelerinden tutmuştu. "Münzevi mi yani?"

"Hayır, yalancı. Güzel bir yalancı ama yine de yalancı." Gizli birimde yaygın bir durumdu bu. Orion üzerine alınmamaya çalışacaktı. Elini sallayarak Silas'a ikinci katta ilerlerken peşinden gelmesini söyledi, burada bilgi alacağı garsonlar olabilirdi. "Şehre Amerika'dan dönenlerle alakalı bilgi alabileceğin birileri var mı?"

"Soruştururum," diye yanıtladı Silas. "Şu çıktığın diğer kıza ne oldu? Zhenni'ye?"

Orion burnunu kırıştırdı. "Haftalar önce ayrıldık. Biraz yetiş, Silas. Zaten Phoebe'den daha çok hoşlanıyordu."

Silas sonraki nefes alışında az daha boğuluyordu. Onun Orion'ın kız kardeşine abayı yaktığı sır sayılmazdı, Silas niyetini belli etmeyi her denediğinde zavallı Orion onun adına utanmak zorunda kalmıştı. Phoebe altıncı yaş günü mumlarını üfllediğinde

ve aileleri onu erkenden yurtdışına göndermeye hazırlandığında ağabeyleri Oliver, Paris'teki eğitimini çoktan tamamlamıştı. O yüzden Phoebe, Orion'ın yanına gelmiş, aynı sokağın ilerisinde yaşamıştı. Çocukken tanıştıkları andan beri Orion, Phoebe'nin sırtı dönük olduğunda ne kadar kusma sesi çıkarırsa çıkarsın Silas gözlerini ondan ayıramıyordu. Silas'ın Orion yerine Phoebe'yle arkadaş olması daha mantıklı olurdu -Silas ile Phoebe'nin arasında sadece altı ay vardı- fakat Phoebe söz konusu olduğunda Silas pısırtığın tekine dönüşüyordu. O zamandan beri on yıldan fazla geçmiş olsa da Phoebe ya şaşırtıcı bir biçimde Silas'ın niyetini anlamıyor ya da anlamamış gibi davranıyordu. Kız kardeşi bu meseleye katlanamayacak kadar havaiydi aslında.

“Kıskandın mı?” diye sordu Orion kaşlarını oynatarak. Arasıra Silas'ın kafasına vuruyor, hislerini açıkça söylemesi konusunda ısrar ediyordu. Silas ise her seferinde reddediyordu.

“Hayır,” dedi Silas tükürürcesine. “Phoebe kendi kararlarını verebilir.”

Orion bir kolunu onun omuzlarına attı. “Kendimden bahsediyordum. Belki seni Phoebe'nin elinden alırsam nihayet seni fark...”

Orion öne doğru eğiliyormuş gibi yaparken Silas öskeyle onu kovaladı. “Geri çekil, geri çekil!”

“Aa yapma böyle...”

“Bir erkeğin duygularıyla böyle oynayamazsın...”

İkinci katın koridorlarından ani bir ses duyuldu. “Gēge!”

“Ne oluyor be?” diye tepki verdi Orion hemen, Silas'a işken-
ce etmekten vazgeçip sesin geldiği yönü bulmak üzere döndü.
“İti an çomağı hazırla deyiminin karşılığı bu galiba... Hong Fei-
yi, ne işin var senin burada?”

Phoebe aceleyle yaklaştı, eteğinin katları her hareketinde sallanıyordu. “Ne diye ortalıkta tam adımı söylüyorsun?” diye sordu tatlı tatlı. “Ben de senin gibi babamı dinlemek isteyemez miyim?”

Orion kol saatine baktı. “Yatma saatin geçti.”

• (Çn.) Ağabey. (ç.n.)

“On yedi yaşındayım ben, yatma saatim yok. Tekrar dene.”

“Şiddetle karşı çıkıyorum. Daha bebecsin.”

Phoebe kâküllerine bir nefes üfleyip başını salladığında permalı saçlarının her küçük lülesi dağıldı. “Ben de tam çıkıyordum zaten. Babam burada değil.”

“Ne?” diye haykırdı Orion. Göz ucuyla Silas'ın ona kötü bakışlar attığını görebiliyordu. Orion onu buraya bir hiç için sürüklemişti. “Nerede o zaman?”

“Beş numaralı özel odadaki sevgili dostlarının dediğine göre, ofiste sabahlamış,” diye yanıtladı Phoebe. “Yine de daha önce Dao Feng'i Fuzhou Yolu'nda gördüm. Sana bir not ilettili.”

Orion hemen elini uzattı. Phoebe ajan değildi, yalnızca dünyanın en işgüzar kız kardeşi ödülünün sahibiydi. Orion iş arar, Silas ise işe alınırken Phoebe gizli birimin yakınında yer almıştı sadece. Ailesinden ötürü Dao Feng ona Orion'a mesaj iletecek kadar güveniyordu, yani Phoebe görevlerinden her birine dahil oluyordu.

Orion bu meseleye defalarca karşı çıkmıştı. Ne kadar dövüş sanatları bildiğini iddia etse de Phoebe eğitilmiş değildi. Orion ile Phoebe yurtdışındayken anneleri birkaç ayda bir onları ziyaret ederdi. Orion makalelerini yazmakla uğraşırken Leydi Hong, Phoebe'yi parka götürür, *wùshù* çalışacaklarını söyleyerek ona hava aldırırdı. Phoebe yumruk atmaya bildiğiyle övünür ancak elinin tersine sinek konsa cıyaklayarak kaçardı. Anneleri evlenip evinin hanımı olmadan önce -ne kadar sevgi dolu olursa olsun- sadece bir muhasebeciydi. Phoebe'ye yüksek sesle konuşmaktan başka bir şey öğretmemişti, özellikle dövüş sanatlarını öğretmesi mümkün değildi. Orion'ın başkalarının işine burnunu sokma huyu olsa da o en azından tehlikelerin üstesinden geliyordu. Phoebe ise boyunun yetmeyeceği sulara dalıp duruyordu. Ağabeyi onu korumak istiyordu. Sonsuza dek güvenli ve kuru bir yerde kalsın istiyordu.

“Rica ederim,” dedi Phoebe vurgulayarak ve notu verdi. “Silas, sence de beni hafife almıyor mu?”

“N-ne?” diye kekeledi Silas.

Phoebe hemen başka konuya geçti. “Bu mesajı getirebilmek için resmen savaş verdim. Yemin ederim restorana kadar takip ettiler.”

Orion kaşlarını çattı. Phoebe'nin omzunun üzerinden baktı. Üç Koy'un ikinci katının çoğu penceresi sokağa bakıyor, etraftaki diğer her restoranın gürültüsünü ve canlı ışıklarını içeri alıyordu. Gün içinde gördüğü ceset ve küçük boyutuna rağmen ölümcül yara açan o kırmızı iğne zihninin içinde birden belirdi. Aşağıdaki sokakta bir çığlık koptu; zevki mi yoksa felaketi mi gösterdiğini anlamak imkânsızdı.

“Nasıl yani?” diye sordu Orion. Pencere yaklaşıp bir elini cama bastırdı. Hemen aşağıdaki kaldırımı arşınlayan bir sürü insan vardı, yakınlardaki ara sokaklarda dolanan tehlikeden bihaberlerdi. Bazıları grup halinde kendi aralarında gülüyorlardı. Diğerleriye tek başına durarak restorana bakıyordu...

Phoebe omuzlarını silkti. “Fuzhou Yolu'ndaki mağazanın penceresine yansıyan adamı iki kere gördüm. Öğleden sonra eve gittim, sonra tekrar dışarı çıktığımda onu trafik ışıklarının orada da gördüm sanırım.”

Orion kaşlarını çatarak tek başına duran bir adama daha dikkatli baktı. “Yeşil kravatlı mı?”

Bir duraksama oldu. Phoebe'nin gözleri büyüdü. “Nereden bildin?”

Orion vakit kaybetmedi. “Burada kalın. İkiniz de,” diyerek merdivenlere koştu, az daha yukarıya çıkan yolu yarılamış bir çifle çarpışıyordu.

Orion restorandan kapıyı çarparak çıkıp yaya kalabalığının arasına bakınırken gece gürültülüydü. İşte; pencereden gördüğü, yeşil kravat takmış ve Batı tarzı takım elbise giymiş Çinli adam elektrik direğinin yanında boş boş duruyordu.

Adam fark edildiğini anladığı anda kaçmaya başladı.

“Hey!” Duyduğu şaşkınlığa rağmen Orion peşine düştü. Adam Phoebe'yi takip ediyorsa nedeni ne olabilirdi? Kimyasal cinayetlerle alakalı tuhaf işler olmadığı kesindi. Onu Dao Feng'den bir şey alırken mi görmüşlerdi?

Phoebe hemen başka konuya geçti. “Bu mesajı getirebilmek için resmen savaş verdim. Yemin ederim restorana kadar takip ettiler.”

Orion kaşlarını çatı. Phoebe'nin omzunun üzerinden baktı. Üç Koy'un ikinci katının çoğu penceresi sokağa bakıyor, etraftaki diğer her restoranın gürültüsünü ve canlı ışıklarını içeri alıyordu. Gün içinde gördüğü ceset ve küçük boyutuna rağmen ölümcül yara açan o kırmızı iğne zihninin içinde birden belirdi. Aşağıdaki sokakta bir çığlık koptu; zevki mi yoksa felaketi mi gösterdiğini anlamak imkânsızdı.

“Nasıl yani?” diye sordu Orion. Pencere yaklaşp bir elini cama bastırdı. Hemen aşağıdaki kaldırımı arşınlayan bir sürü insan vardı, yakınlardaki ara sokaklarda dolanan tehlikeden bi-haberlerdi. Bazıları grup halinde kendi aralarında gülüyorlardı. Diğerleriyse tek başına durarak restorana bakıyordu...

Phoebe omuzlarını silkti. “Fuzhou Yolu'ndaki mağazanın penceresine yansıyan adamı iki kere gördüm. Öğleden sonra eve gittim, sonra tekrar dışarı çıktığımda onu trafik ışıklarının orada da gördüm sanırım.”

Orion kaşlarını çatarak tek başına duran bir adama daha dikkatli baktı. “Yeşil kravatlı mı?”

Bir duraksama oldu. Phoebe'nin gözleri büyüdü. “Nereden bildin?”

Orion vakit kaybetmedi. “Burada kalın. İkiniz de,” diyerek merdivenlere koştu, az daha yukarıya çıkan yolu yanılamış bir çiftle çarpışıyordu.

Orion restorandan kapıyı çarparak çıkıp yaya kalabalığının arasına bakınırken gece gürültülüydü. İşte; pencereden gördüğü, yeşil kravat takmış ve Batı tarzı takım elbise giymiş Çinli adam elektrik direğinin yanında boş boş duruyordu.

Adam fark edildiğini anladığı anda kaçmaya başladı.

“Hey!” Duyduğu şaşkınlığa rağmen Orion peşine düştü. Adam Phoebe'yi takip ediyorsa nedeni ne olabilirdi? Kimyasal cinayetlerle alakalı tuhaf işler olmadığı kesindi. Onu Dao Feng'den bir şey alırken mi görmüşlerdi?

Adam bir sokak arasına girdi, bir çamaşır ipinin altından geçti. Orion süratle arkasından gitti, şaşkın yayaları itip adam aralarında fazla mesafe açamadan sokağa daldı. Tam arkasında kalmasına rağmen adamın hızlı koştuğunu kabul etmek zorundaydı ve onu yavaşlatacak bir şey...

Orion etrafındaki bir saksı çiçeğini fark etti, tam da birinin kapısının önünde duruyordu. Saniyelik bir karar vererek geçerken onu eline aldı. Sonra da olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

Saksı doğrudan adamın başına çarptı, parçalara ve toprak yığınlarına ayrıldı. Adam ileride tökezledi; bu duraksamayı fırsat bilen Orion arayı kapatıp onu gömleğinin yakasından yakaladı ve geriye doğru çekti.

“Kimsin sen?” diye sordu. “Ne istiyorsun?”

Adam cevap vermedi. Döndü ve Orion’la yüz yüze geldi.

Bir dehşet dalgası Orion’ın kanını dondurdu. Adamın ağzı hırıltılar halinde kalmışken gözleri tamamıyla boştu. Sanki uykusunda gezinirken rahatsız edilmişti de henüz uyanmamıştı. Ürkütücü bir uyumsuzluğa sahip boş bakışların böylesi bir hıza sahip olması...

Adam tekme attı. Orion darbe alabileceğini düşünerek kendini hazırlasa ve dönerek savunma pozisyonu alsa da etkisi öyle sert oldu ki üç adım gerileyip duvara çarptı. Başını sallayarak nefes almaya çalıştığı ve görüşü düzeldiği sırada adam çoktan kaçmaya başlamıştı.

Orion yüzünü ekşitti ve her yerine dokunarak sonrasında herhangi bir hasar alıp almadığını kontrol etti. Tek parça halinde olduğunu anlayınca yavaşça ayaklandı, başı hâlâ dönüyordu.

“Orion!”

Silas sokağın bitiminde belirdi. Ardından Phoebe onun omzunun arkasından görebilmek için parmak uçlarında yükseldi.

“Neden söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsunuz?” diye sordu Orion ağzını silerek. Metal tadı aldı. Duvara çarptığında kendini ısırmış olmalıydı.

“Ne oldu?” Phoebe hemen yaklaşırken deli gibi etrafa bakınıyordu. Orion’ın önünde durduğunda elbisesi kıpırdamaya bıraktı, her katmanı onu yanlışıyla yere inmiş ince, mor bir bulut gibi gösteriyordu. “İyi misin?”

“Benim sorum şu, neden takip ediliyorsun?” diyerek ofladı Orion. “Ben iyiyim. Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok galiba. Babama sana koruma vermesini söyle.”

Phoebe kaşlarını çattı. “Korumaya ihtiyacım yok benim. Muhtemelen beni takip etmiyordu.”

O gözler. Orion hâlâ onları düşünüyordu. Bakışlarındaki o düpedüz boşluk. Yarın kollarında ve kalçasında kesinlikle morluklar olacaktı ancak şu anda en büyük yarası, bilinmeyen bir varlıkla karşılaşmış gibi sarsılmış hissetmesiydi.

Başını sallayarak bir elini Phoebe’nin omzuna, diğerini ise Silas’ın dirseğine koydu. Aynı anda onları ara sokaktan iterek ana yola döndürdü.

“Silas, bir şeyler içelim. Sen...” Tehdit eden parmağıyla Phoebe’yi işaret etti. “Eve git.”

Phoebe dilini çıkardı ve çekçek çağırmak için kolunu kaldırdı.

Yeniden doğan bir şehir travmatize olmuştur.

Geçmişini, bu aşamaya gelmesini sağlayan her saniyeyi hatırlar. Kendisinin eski bir versiyonunu görür ve değiştiğini, botlarının artık uymadığını, şapkalarının rahat gelmediğini bilir.

Sokaklar hâlâ eski çarpıklıklarının izini sürüyordu. Ne kadar asfaltla kaplansalar ve düzenselseler de anılar ve yankılar o kadar kolay kaybolmuyordu.

Travmanın yıkıma yol açması şart değildi. Travma daha güzel, daha güçlü bir şeye giriş için yol gösterici olabilirdi. Nedenleri fabrika çarkları ve yıkıcı şartlarsa sokaklar eskiden çıkardığı sesleri unutmalıydı belki de.

Fakat o mesele yazı tura gibiydi, iki tarafa da çekilebilirdi. Rüzgârın yönüne, o yıl elementlerin değişkenliğine bağlı olarak değişebilirdi. Değişiklik kolay değildi. Bir vadiden bir sürü hane-danlık boyunca aynı yerde su aktıysa anlık bir kuraklık o rotayı değiştirmezdi. Su geri döndüğünde yine de zeminde oyduğu yataкта akmaya devam edecekti.

Bu yeni Şangay o kadar da farklı görünmüyordu. Işıklar hâlâ aynı, neonu hâlâ aynıydı. Rıhtıma demir atıp ürünlerini taşıyan, daha fazla daha fazla ve daha fazla insan getiren gemiler hâlâ aynıydı. Ama kalbine kulağınızı dayarsanız zorlanmaya başladığını duyabilirdiniz.

Sokaklarına bir katil yerleştirirseniz aslında dinlemiyor olsanız da konuşmaların değişmeye başladığını görebilirdiniz.

“Çok uzun zamandır karmaşanın içinde lüks yaşıyoruz. Çok uzun zamandır yabancılara katlanıyor, bizi tümüyle yoldan çı-

karmalarına izin veriyoruz. Bizim lidere ihtiyacımız var. Belki o zaman sokaklar suçlularla kaynamaz.”

Bira şişelerinin ağır birbirine vuruşu. Dudaklarda bir küçümseme. İki yaşlı sivil bar masasının etrafında geziniyor, bir kâse fıstığı paylaşıyorlardı. Çok fazla şey gördüler. Yüzyıllara tanıklık ettiler.

“Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Beni yanıldığını söylemek zorunda bırakıyorsun sonra da dinlemeyip...”

“Yanıldığım şey ne? Birlik mi? Asya’nın tamamının, Avrupa’ya karşı birleşmiş bir kuvvet olarak bir arada durması mı?”

“Asya’nın birleşmesi diye bir şey yok. Bizler farklı insanlarız. Geçmişlerimiz farklı, kültürlerimiz farklı. Japonya’nın beslediği bir seraba inanmaya çalışıyorsun.”

“Bunda ne sorun var?”

“Avrupa emperyalizmiyle savaşmak için daha fazla emperyalizm kullanamazsın!”

Barın arkasındaki bir masa kıs kıs gülüyordu. Tartışmaya kulak misafiri olsalar da burunlarını sokmuyorlardı. Bu şehrin tamamı bir süredir bu rutini tekrarlıyordu: ebeveynler ve çocuklar arasında yemek masalarında, öğretmenler bahsini açtığında okul sıralarında hatta âşıklar bile yastıklarında nefes nefese dinlenirken ve birbirlerine parlak ayın altında bakarken.

İlk yaşlı adam ofladı. Birası sıçrayarak yapışkan zemine dö-küldü. Azar işitmeyi sevmiyordu. Yüzleri kendilerinininkine benzeyen kurtarıcıların geldiği fikrine tutunduğunda diğer her şeyi halı altına süpürmesi daha kolay oluyordu. Bunu beklemiyorlar mıydı zaten? Batı’nın hükmünden kurtulmayı?

“Sorun ne biliyor musun?” diye sordu arkadaşına. “Sen gözünü büyük resme değil, daha küçük detaylara dikiyorsun.”

“O büyük resim neymiş?” diye karşılık verdi arkadaşı. Bir fıstığı kırarak açtı. “Bir süredir sorunu Batılı yabancılar çıkarıyor ama nedeninin sadece onlar olduğunu düşünecek kadar saf mısın sen?”

“Evet...”

İlk adama cevabını bitirme fırsatı tanınmadı.

“Hayır. Sorun her yerde. Sorun, diğerlerini hükmü altında yutabileceğini düşünen her bir imparatorluk. Oyun alanı ilk Avrupa'ya verildi, o da orayı işgal etti. Gücümüz olursa biz de yapabiliriz. Muaf değiliz biz.”

Bir hırıltı daha geldi. “Demek bizim gücü elimize almamız gerek. O zaman alalım.”

Konuşma nihayet burada sonlandı. Arkadaşı devam edemeyecek kadar bıkip bar tezgâhından uzaklaşmıştı. İlk adam fıstık yemeye devam ederken ruhsuz bir çift gözün gecenin içinde arkadaşını takip ettiğini fark etmemişti.

“Yürü git o zaman,” diye mırıldandı sessizce. “Yeni düzenin doğmasını engellemez ya.”

Kapı çarparak kapandı. Barın dışında diğer yaşlı adam bitkin bir halde dönüp peşinden kimin dışarı çıktığını görmeye çalıştı ama gözleri puslu karanlıkta iyi görmüyordu. Daha küçük bir sokakta, ana eğlence bölgesinin yan tarafındalardı. Şu an etraflarında kimse yoktu. Yalnızca bir ağaç rüzgârla birlikte sallanıyordu. Yalnızca gökyüzünün aşağılarında asılı durmuştu, tekrar ufuktan eğilerek geri dönmeye hazırdı.

“Merhaba,” dedi yaşlı adam. “Sigaran yok galiba?”

Eşlikçisi ceketinin cebine uzandığında irkilmeyi aklına getirmişti.

Onun yerine şırınga çıktığındaysa çok geç kalmıştı.

Sabah ürpertici bir soğukla beraber geldi, Rosalind'in yatak odasındaki pencerenin altında küçük buz kristallerinden bir tabaka oluşturdu. O akşam için dalıp gitmeyi bitirip "uyanmaya" hazırlanmaya karar verdiğinde, dışarıdaki sokakta bir ses duydu ve bakmak için yüzünü iyice cama yaklaştırdı.

Orion aşağıdaki kaldırımdan ona el salladı. Demek sonunda dönmüştü. Özellikle dikenli bir çalıya girip temelli oraya takılmış olmaması ne yazıktı.

Sinirli bir ses çıkararak penceresini kaldırıp camı nefesiyle buğulandırdı. Saat sabahın altısı olmuştu, hareketliliğin ilk gürültüleri sokaklarda duyuldu.

"Merhaba," diye bağırdı Orion. Ellerini ceplerine sokarak ona geniş bir gülümsemeye baktı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Rosalind kaşlarını çattı, ardından pencereyi çarparak kapattı. Yirmi dakika sonra omzundan sarkan küçük çantasıyla dışarı çıkıyor, burnunu eşit pudraladığından emin olmak için el aynasını açıyordu. Görüntüsünü korumak adına Orion'a yaklaşırken aynaya doğru gözlerini kısıp uyanıklığını kontrol ediyormuş gibi davrandı. Saat henüz erkendi, yani doğal görünüyordu ancak Rosalind uyumamıştı, yani Orion'ın çökmüş omuzlarının ve gevşek kravatının aksine bitkinlik belirtisi göstermiyordu.

"Uzun bir gece miydi?" Rosalind el aynasını kaldırdı. Çok uzun süre duraksamadı. Birbirlerini bir anlık inceledikten sonra Rosalind topuklarının üzerinde dönüp yürümeye başladı, rüzgârın ensesinde kıvrıldığını hissetti.

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı Orion. Elleri hâlâ ceple-

rine gömülüydü. Taranmış saçından çıkan bir tutam gözlerinin önünde pervasızca sallanıyordu.

Rosalind sikkinlikle oflamamak için çaba sarf edip ana yola döndü. Buradaki dükkânlar kapılarını yeni açmaya başlıyorlar ve yiyecek arabalarını itiyorlardı; o yüzden Rosalind *jiānbīng* tezgâhlardan birinin yanından hızlıca geçti. Ne kadar kısa olursa olsun, Orion'ın ona yaklaşmasını geciktirebileceğini fark etti.

Ama Orion hemen arkasındaydı, dirseğinin dibinde dolanıyordu. Rosalind siparişini verdiğinde o daha çantasına bile uzanamadan Orion'ın kolu omzunun etrafından dolanarak satıcının avucuna bir avuç dolusu bozukluk bıraktı.

“Kendim ödeyebilirim,” dedi Rosalind sertçe.

“Benim param senin paran,” diye cevapladı Orion. Satıcıya paraları hızlı almasını işaret etti, sonra da Rosalind'i döndürüp iki elini onun iki yanına doğru açtı. “İnsan içinde sevgili kavgası ettirmeyeceksin bize, değil mi?”

Rosalind'in yanında duran eli titredi. *Qipao*'sunun eteğine beş Hint yağı bitkisi tohumu dikmişti ve tozunu yutulacak herhangi bir şeye dökmek kurbanın kısa süre içinde iç kanama geçirmesine sebep olurdu. Hızlı, kolay ve izi sürülemez.

Ne var ki görev ortağına böyle bir şey yapsa Milliyetçiler karşı çıkabilirdi.

Rosalind bir homurtuyla başından savdı, sonra da durdu ve paketli yiyeceğini sonrası için çantasına koydu. “Uslu durursan sevgili kavgası etmek zorunda kalmayız.”

“Uslu durursam mı?” Orion gözlerini büyüterek masum taklidi yaptı. Yakası hâlâ eğriydi ve... bir dakika, boynunda *nij* lekesi mi vardı? “Ben her zaman usluyum.”

“Tanrı aşkına,” diye mırıldandı Rosalind onu omuzlarından tutarak. Hâlâ açık olan çantasından bir mendil aldı ve Orion itiraz edemedi, dokunuşunu nazik tutmaya hiç dikkat etmeden boynunu sildi. Orion yüzünü buruşturdu ancak Rosalind bakışlarını kaldırdığında Orion'ın onun ifadesinde gördüğü bir şey daha fazla konuşmasını engelledi.

Rosalind mahallenin düzenini doğru hatırlıyorsa haber ajansı

hemen köşede olmalıydı. İçeri girdikleri anda gösteri başlayacaktı. Emperyalistlerle, *hanjain* larla, işgale inanan insanlarla ve bu ülkenin, benliği toz zerresine dönüşene dek fethedilmesini isteyen astlarıyla çevrili olacaklardı.

“Unutma ki...” Rosalind dişlerini sıkarak kırmızı boyayı silmek için son kez acımasızca sildi. “Artık kod adlarımız aynı. Daha önce kim olduğun umurumda değil. Yüksek Gelgit’in içinde birlikte olduğumuz müddetçe birimiz yakalanırsak ikimiz de biteriz.”

Tespit edilirlerse onlara kendilerini açıklama şansı tanınmazdı. Düşmanları ilk kurşunu atar, sonra da cesetleri saklardı ve hiç kimse iki casusun cesedinin Huangpu Nehri’nin derinlerine battığını anlayamazdı.

Orion muhtemelen meraktan başını yana eğdi. “Becerilerimi mi sorguluyorsun sen?”

“Daha işlerimize *başlamamışken* ilk iş günümüzde beni aldatmışsın gibi içeri girdiğini düşünüyorum.”

Orion’ın eli havaya kalktı. Parmakları Rosalind’in bileğini tuttuğunda buz gibiydi.

“Dün gece de söylediğin gibi...” Sesi yumuşaktı ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Kısa bir bakışla kahverengi ışıltıyı, o anlık uyarıyı görmek imkânsızdı; koyu kirpiklerini kırttığı anda ortadan kaybolmuştu.

Fakat Rosalind görmüştü.

“Ben de bir casusum. Gerçek adımları kullanırken bile kılıktan kılığa girdim. Sana hangi işleri yaptırdılar bilmiyorum, Janie Mead ama ben kendi işimde gayet iyiydim.”

Bileğini bıraktı. *Janie Mead*. Orion’ın niyeti o olmasa da bu ismi kullanması Rosalind’e o anda ne kadar çok şey sakladığını hatırlattı. Kılık içinde kılık değiştirmişti. Bu görevdelerken hata yapamazdı, casus ortağı artık orada yaşadığından kendi evindeyken bile hata yapamazdı.

“O kadar iyiysen.” Rosalind, peçeteyi elinde top haline getirdi. “Kanıtla o zaman.”

“Sen de operasyonumuzun başarılı olmasını istiyorsan,” diye

karşılık verdi Orion neşeyle. "Beni gözlerinle boğmayı bırak. Hoş durmuyor. En azından insan içindeyken." Göz kırptı, ardından ilerleyerek köşeyi döndü ve görüş açısından çıktı. Rosalind'in ağzı açılıp kapandı. Şaşkına dönmüştü. Tümüyle şaşır-mıştı. Milliyetçiler böyle birini nereden bulmuştu?

"Hong Liwen." Rosalind, şaşkınlığını atıp ileri fırladı. "Gel buraya."

Rosalind köşeyi dönüp adımlarını hızlandırarak Orion'a yetiştii. Orion onu bekliyormuş gibi ona sadece yan yan güldü.

"Belki de artık Mu Liwen'i kullanmalısın," dedi. "Erkenden alışsan iyi olur."

Gizli birim ona bu sahte ismi vermiş, Janie Mead'den ilham alarak Amerika'da eğitim görüp geri dönmüş biri yapmıştı onu. Rosalind de istese yeni bir isim bulabilirdi ancak gerek yoktu. Kuomintang'ın buna zahmet etmemesinin bir nedeni vardı. Büyük ihtimalle Orion'ın başvurusunu Seagreen'e yollamış, sonra da onlar Orion'ın uydurma arka planını beğendiklerinde ikinci açık pozisyon için ek olarak araya karısını sıkıştırmışlardı. Ofis-teyken yalnızca Bayan Mu olacaktı; birlikteyken ise Mu *tàitài** ve Mu *xiānshēng*** diye hitap edileceklerdi. Zaten Janie Mead'miş gibi davranan Rosalind Lang'dı. Bir katman daha eklemeye ihtiyacı yoktu.

Ofis yerleşkesi önlerinde belirdi. Orion'la biraz uzakta dur-malarına rağmen çoktan fark edilmişlerdi. Bir adam şiddetle el sallayıp şapkasını kaldırdıktan sonra güvenlik kulübesinden çı-karak birini çağıracağını işaret etti. Ana bina kısa araba yolunun sonundaydı. Yerleşkenin etrafını karmaşık şekilli kapısı olan de-mir çitler çevreliyordu ve içerideki kulübeden kapı açılıp kapanı-yor ve kimin girip çıktığı gözlemleniyordu. Buranın sıradan bir işyeri olduğu konusunda ne kadar ısrar ederlerse etsinler, impa-ratorluğun merkezi gibi korunuyordu.

"Konuşmamızı daha sonra bitirebiliriz," diye kararını verdi Rosalind.

"Zorluk çıkarma, sevgilim. Sen casussun. Uyum sağla. Do-

* (Ç.n.) Evli kadınlar için kullanılan bir tür hitap. (Ç.n.)

** (Ç.n.) Evli erkekler için kullanılan, "beyefendi" anlamına da gelen bir tür hitap. (Ç.n.)

ğaçlama yap." Orion uzaklaştı. Yürüyüşü rahattı, başka bir figür onları karşılamak üzere kapıda belirmediğinde sabırsızca el salladı.

Rosalind onu uykusunda zehirleyecekti. Daha öncesinde *gerçekten* boğmazsa tabii.

Burnundan soluyarak hızla arkasından gitti.

Sekreterin adı Zheng Haidi'ydi; binayı Orion ve Rosalind kadar tanıyordu. Yani pek de tanı mıyordu.

"Buradan olduğuna eminim," dedi beş dakika içinde üçüncü kapıyı açarken. Orion'ın tercüman asistanı, Rosalind'inse bölüm resepsiyon asistanı olacağı üretim bölümüne gitmek için iki kere yanlış yola sapmışlardı; ikisi de nihayetinde aynı üste, yani Büyükelçi Futoshi Deoka'ya tabi olacaktı.

"Yeni misiniz?" diye sordu Orion. Suratını ekşiterek kollarında kâğıt yığınlarıyla koridordan aceleyle geçen iki kişiden kıl payı kaçabildi. Rosalind daha sorunsuz yana kaydı, Orion'a ilerlemesini belirtmek için boğazını temizledi.

"Evet. Büyükelçi Deoka tarafından hususi olarak getirildim," diye yanıtladı Haidi ciddiysizce. Gençti, Orion ile Rosalind'den genç olduğu belliydi.

Orion, Rosalind'in düşüncesini görmek için arkaya doğru baktı. Rosalind yüz ifadesini çok az boş tutardı. Ne var ki Haidi durup onlara döndüğü anda yüzüne küçük bir gülümseme takınarak dolu masalara bakındı.

"Sizinki burası," dedi Haidi, Rosalind'in dirseğine dokundu ve bölümün resepsiyonunun yanındaki küçük masayı gösterdi. Girdikleri ve çıktıkları her bölüm, ister üretim ister basım ister yazı olsun, aynı şekilde düzenlenmişti. Bölüme gelen ziyaretçiler için kapıların yanına yerleştirilmiş geniş bir masa, ortada çalışanlar için ayrılmış bir grup bölme ve yüksek mevkidekilerin mahremiyeti için koridor boyunca devam eden yan kapılar. Başka kapılar da vardı elbette; depolama birimleri, kazan daireleri ve Haidi'nin hangi kapıların yolun sonu, hangilerinin ofis binasının daha derinlerine çıkan koridorlara gittiğini anlamaya çalışırcasına bakındığı elektrik kablolarının geçtiği zeminler.

Geniş resepsiyon masasında zaten başka biri vardı. Adam da genç görünüyordu; bacaklarını dayamıştı ve elinde bir kitap vardı. Kâğıtlarının her biri Rosalind'in küçük masasına iteklenmişti. Rosalind o yığınlarla *kendisinin* uğraşmayacak olmasını umdu. Bu aslında gerçek işi bile olmamalıydı.

"Bu Jiemin. Büyükelçi Deoka olmadığında onun altında çalışacaksın."

Rosalind başıyla onayladı. Belki de daha cana yakın görünmeye çalışmalıydı ancak buradaki cevapları bulan canlı gülümsemesi değil, etrafı kurcalaması ve laf dinlemesi olacaktı.

"Jiemin?" diye sorarken sesi giderek azaldı.

Haidi omuzlarını silkti. "Sadece Jiemin? Bana hiç soyadını söylemedi." Gözlerini Orion'dan ayırmadan bölümün iç tarafını gösterdi. "Sana da şuradaki masanı gösterebilirim."

"Harika." Rosalind tepki veremedi Orion eğilip şakağından öptü. Hemen irkildi ama aslında endişelenmesine gerek yoktu çünkü dudakları aslında ona temas etmemiş, tenine çok yaklaşıp sonra da çekilmişti.

"Sonra görüşürüz," dedi Rosalind hoş bir şekilde, hemen kendine geldi.

Haidi ile Orion uzaklaştı. Ancak Rosalind resepsiyon masasının başında tek kaldıktan sonra Jiemin başını kaldırdı, üst üste attığı bacağını değiştirdi. Gömleğinin yakasından bir kolye sarkıyordu, gümüş bir haçtı. En azından bu şehirdeki Çinliler arasında son derece olağandışı bir durumdu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye selamladı Rosalind de. "Buraya işini kolaylaştırmaya geldim."

"Öyle mi?" diye sordu Jiemin. Kitabının sayfasını çevirdi. "Ne yapabilirsin? Resepsiyona yeni birinin geleceğini söylemişlerdi."

Rosalind omuzlarını silkti. "Kocamla birlikte başvurduk," dedi. Kendine beceri uydurmaktansa kılığına olabildiğince yaklaşmak daha iyiydi. "Açıkçası ev hanımı olmayı tercih ederdim."

Bunun üzerine Jiemin başını kaldırdı, koyu renkli kaşlarından biri kıvrıldı. Yanağında pudra vardı ve Rosalind bunu hayal etmediğinden emindi. Kızıl burlesk kulübünde dansçıyken yer-yüzündeki her makyaj malzemesini öğrenmişti. Önüne simler sıra sıra konulsa Jiemin'in kullandığını ve dün akşam tamamen silmeyi beceremediğini kesinlikle seçebilirdi.

"Ne kadar *módēng nūlang*'sın." Alaycılığı acıtıyordu. *Módēng nūlang*, yani *modern kız*, gazetelerle dergilerin Şanghay'ı allak bullak ettiğini iddia ettiği bir yaşam biçimiydi. Perma saçlı ve yüksek topuklu ayakkabı giyen, hep Batı tarzı sinemaların etrafında, dans salonlarında, kahvecilerde takılan kadınları ifade ediyordu. Özgürce tepinen ve dünyayı umursamadan dolaşan tehlikeli bir *femme fatale* idi.

Bir raddeye kadar Rosalind de öyle olduğunu sanıyordu. Ama gamsız ve tehlikeli olmaktan yorulmuştu. Neyi isteyip neyi istemeyeceği konusunda onu sıkıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. En modern kızların bile kalplerinde çok önem verdikleri arzular vardı.

"Senin için, Jiemin."

Rosalind az daha yerinden sıçırıyordu, küçük masaya bırakılan kutunun gürültüsü onu gafil avlamıştı. Kutuyu taşıyan adam durdu, ona şöyle bir göz attı. Saçları jöleyle geriye yatırılmıştı, Batı tarzı takım elbisesinin her yüzeyi ütülenmişti. Bir şey söylemek ister gibiydi ancak Rosalind sadece bakınca fikrini değiştirerek uzaklaştı, bölüm katının diğer tarafındaki masasına döndü.

"İyi seçim." Jiemin'in gözleri adamı takip etti. "Zilin'in konuşmasına izin verirsen Japon efendilerimizi neden hoş karşılamamız gerektiğini anlatır durur."

Rosalind kaskatı kesildi. Bu bir sınav mıydı?

"Sence gerekmez mi?" diye sordu.

Jiemin'in bakışları tembelce ona döndü. "*Hanjain* mısın?"

"Ya *sen*?" diye cevapladı Rosalind, ses tonu suçlayıcıdan çok şaşkıındı.

* İlişkiye girdiği erkeklere sonunda büyük sıkıntılar yaşatan çekici ve hastan çıkarıcı kadın. (c.n.)

İkisi de Japon imparatorluğu tarafından yönetilen bir ofiste ki vatan hainleri olup olmadıklarını konuşmanın aptallığını fark etmişçesine aynı anda etrafına bakındı. Jiemin geri oturdu ve kitabının bir sayfasını daha çevirdi.

“Ben kendime çalışırım. Hepimiz bir şekilde boğazımızdan aşağı lokma sokmalıyız.”

Jiemin, Rosalind’in bağlılığını yokluyordu. Onunla tanışalı daha yirmi dakika bile olmamışken adam şifreli konuşmaya başlamıştı bile.

Rosalind küçük masanın etrafından dolaşıp ciddiyle sandalyesine oturdu.

“Ne melankolik bir varoluş,” diye belirterek önündeki dosya yığınının uzandı. Devam eden çeviriler, tasarım talimatları, daktiloda yazılmış taslaklar gibi farklı nesneleri incelemeye başladı.

“Burada çalışmaktan memnun olsaydık bir şeyler son derece yanlış olurdu.” Jiemin kitabını bıraktı ve sandalyesinde geriye doğru eğilerek başını yana yatırdı. “Sibiryaya gelincikleri nasıl yumurta istiyorsa ben de işyerinde melankoli istiyorum.” İngilizceye geçti. “Daha fazla, rica ediyorum, daha fazla.”

Yapacak metafor aradığında Sibiryaya gelinciklerini bulanların nasıl insanlar olduklarını Tanrı biliyordu. Ya da bugünlerde şehirdeki hangi özel hocalar eski dildeki kelimeleri öğretiyordu. *Rica etmek mi?*

“Tamam.” Rosalind kendi kendine gözlerini açtı, ardından bir sonraki dosyaya geçti.

“Onlarla işin bittiğinde...” Jiemin öne eğilerek en yakındaki bölmeleri gösterdi ve yine Şanghay Çincesine geçti. “Dosyaları diğer bölümlere dağıtan bağlantımız Liza. Liza! Gel yeni kızla tanış.”

Liza işinden başını kaldırıncaya sarı bukleleri omzunun üzerinden arkaya düştü. Rosalind kadının Rus olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen okuldan yeni mezun...

Rosalind donakaldı. “Ah Tanrım.” Kendiliğinden çıkan bu

sessiz haykırış omurgasına öyle hızlı hücum etti ki dilinin hâkimiyetini kaybetti.

Sarışın kız şimdi onun yaşındaydı ancak Rosalind onu son gördüğünde öyle değildi. Boyu daha uzun, yanakları daha geniş, kaşları olgunlaşmış olsa da Rosalind onu gördüğünde hiç şüphe duymadı.

Beyaz Çiçekler'in son üyesi Alisa Montagova.

Ve Rosalind'in Celia'dan duyduğuna göre; Komünist casusu Alisa Montagova'ydı o.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitaap>

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

Alisa Montagova elini uzattı. Yüzünde rahat bir gülümseme vardı, gözleri Rosalind'inkilerle buluştuğunda bakışları onu tanıdığını ele vermedi.

“Ben de,” diye yanıtladı Rosalind. Rahatlayamayacak kadar şok olmuş olsa da ses tonunu belli bir seviyede tutmayı başardı. Alisa Montagova devrim zamanında ve kan davası zirvedeyken daha çocuktü. Ülkedeki Beyaz Çiçek tüccarlarını avladığı gibi onu da elemesi için bir neden yoktu. O yüzden güzelce oynayacaktı, o kadarını başarabilirdi.

Avuçları birbirine değdiğinde tutuşu narin ve rahattı.

“Adını duyamadım sanırım,” dedi Alisa.

Rosalind elini geri çekti. Şimdi Alisa'nın ağzının kenarında bir hareket vardı sanki.

“Ye Zhuli,” diye yanıtladı Rosalind. Bu ismi anında uydurmuştu; sadece başka birinin, Alisa'nın tanıması gereken birinin adının değiştirilmiş haliydi. Rosalind yalnızca Bayan Mu olup öyle kalmasına niyetli olsa da Alisa'nın bilip bilmediğini sınımalıydı...

“Pek hoş. Ben de Yelizaveta Romanovna Ivanova.”

Alisa bu ismin çinlmasına izin verdi. Odadaki başka hiç kimse dikkatini vermiyordu. Jiemin kitabına geri dönmüştü. İleride bir yerde Haidi, Orion'a ofis binasının diğer kısımlarıyla iletişim kuran makineyi kullanmayı öğretiyordu. Ancak Rosalind kulaklarına kan hücum ettiğini, kalbinin teklediğini hissetti. Yüzünü tamamen ifadesiz tutsa da zihni kükrer gibi bir ses çıkardı.

Romanovna. Alisa Montagova sahte kimliğinin soyadı olarak ölen erkek kardeşininkini tercih etmişti.

“Ama sen Liza diyebilirsin,” diye devam etti. “Daha kolay olacaktır.”

Rosalind rasgele bir dosya eline aldı. “Liza, çok nazıksın.” Masanın yan tarafından dolanarak kız karşı çıkamadan Alisa'nın dirseğini tuttu. Rosalind'in ayakkabısı yüksek topukluydu, kalın bir bantla bileğine takılmıştı ve yine de boyu neredeyse burnuna geliyordu. “Biraz benimle gelebilir misin? Bu listeye birlikte açıklık getirmek istiyorum.”

Jiemin başını kaldırdı. “Benimle yapabilirsin...”

“Saçmalama. Bayan Liza bana yardım eder,” diye araya girdi Rosalind. “Hadi çabuk...” Alisa'yı koridora doğru itti, Jiemin'in duyma mesafesinden çıkmak için bölümün kapısını üç adım geçti. Hiç tereddüt etmeden, “Ne işin var burada?” diye sordu.

Alisa kafası karışmış taklidi yaparken biraz zaman geçti. Ofisin gürültüsü statik bir sese dönüşürken ve bir kapı üst katlarında çarparken geçen kısacık bir süreydi.

Ardından, “Bayan Lang, hiç yaşlanmamışsınız,” dedi.

Rosalind alay etti. “Numara yapma. Üstünün Celia olduğunu biliyorum.”

“Sesini gerçekten alçak tutman lazım,” dedi Alisa burnunu çekerek. “Beni açık edersen kendini de açık edersin.”

“Seni açık edersem...” Teninden bir sinir dalgası geçerek boynuyla *qipao*'sunun hoş bir şekilde kıvrıldığı kollarını karıncalandırdı. Rosalind, Çince'den Rusçaya geçti ancak birkaç kulak misafirinin dediklerini anlayacağından emin olduktan sonra sözcüklerine hiç dikkat etmedi. “Neden buraya yerleştirildin? İşverenlerinizin sıradan halkı harekete geçirmeyecek bir terör komplosunu durdurmaya çok fazla önem verdiğini sanmıyorum.”

Alisa yavaşça gözlerini kırptı. Rosalind işte o zaman hatasını anladı. Alisa buraya yerleştirilmişti, evet ama aynı görev için olduğunu kim söylemişti? Komünist ajanlar, Milliyetçilerinkiler gibi Şanghay'da görev almıyorlardı. Komünistlerin birincil önceliği saklanmaktı, ikincisiyse bilgi çalmaktı. Gözlerini ve ku-

laklarını güvenle gizli tutmak her daim devrilen bir partinin gerçekleştiremeyeceği kurtarıcı eylemlerden daha önemli olacaktı.

“Terör komplosu mu?” diye tekrarladı Alisa. “Ben bilmiyordum...” Cümlenin yarısında durdu, kaşlarındaki ufak şaşkınlık kıvrımını düzeltti. Rosalind, Alisa’yı devam etmeye hazır halde kaşlarını çattı ancak sonra sırtında bir el hissetti ve Alisa’nın neden sustuğunu anladı.

“Sevgilim.” Birden duyduğu İngilizce Rosalind’in kulağında şok hissi yarattı. “Rusçan hatırladığımdan çok daha iyiymiş.”

Sözlerinde keskinlik sezdi. Söylenmemiş bir suçlama vardı sanki. Amerika’da eğitim görmüş Janie Mead Rusça konuşmayı neden biliyordu?

Rosalind, Orion’a dönerek elini onun bileğine sardı ve tutuşunu gevşetti.

“Beni hep hafife alıyorsun,” dedi yapmacık bir gülümsemeye. “Senin hazırlaman gereken bir masan yok mu?”

Orion’ın diğer eli Rosalind’ininkiyle buluştu. İkisi böyleydi işte; birbirlerine hayranmış, her saniye temas etmeden duramıyormuş tablosu çiziyorlardı. Gerçekteyse Rosalind onu bıraktıktan sonra tınaklarının Orion’ın teninde iz bırakacağını biliyordu.

“Vardı.” Orion, bileklerindeki batmayı hissettiğini hiç belli etmemişti. “Ama lobiye çağırıldım. Belli ki ziyaretçim varmış.”

Rosalind’in dudakları aşağı kıvrıldı. “Ziyaretçi mi?” diye tekrarladı. “Ben ziyaretçinin olduğunu duymadım...”

“Liwen!”

Merdivenlerde topuklu ayakkabı sesleri yankılandı. Fazlasıyla şık giyimli bir kız koridora girdi; etekleri bileklerinde salınıyordu ve omuzlarına bir kürk atmıştı. Bir elinde sepet, diğer elindeyse çantasını taşıyordu ancak çanta o kadar küçüktü ki insan içine ne sığabileceğini merak ediyordu. Haidi bölümün kapılarından neredeyse anında çıktı, endişeli görünüyordu fakat Orion gözlerini devirerek kızla buluşmak üzere ilerledi.

“Artık aşağı inmeme gerek yok galiba.”

Haidi boğazını temizledi. “Bölmömlere ziyaretçi alınmasına izin vermiyoruz.”

Orion onu eliyle üstünkörü geçiştirdi. "Bu kız kardeşim ama. Birazdan gidecek. *Değil mi, Feiyi?*"

Kız kardeşi sabırsızca başını salladı. Sonra Rosalind'i şaşırtarak ileri atıldı ve sepetini Rosalind'e uzattı.

"Senin için," dedi İngilizce, aksanı Orion'ınki kadar İngiliz'di. "Bu hediye setini görünce ilk günün için getirmek istedim. Yeni evli çiftlerin yemek yapamayacak kadar meşgul olduklarını biliyorum."

Ardından dönüp Orion'a göz attı ama Rosalind orada hayretle kalakalmıştı. Haidi, Alisa'ya parmaklarını şıklatarak daktilo hatasını düzeltmesi için bölüme dönmesi gerektiğini söyledi. O sırada Orion davetsiz geldiği ve olay çıkardığı için kız kardeşini azarlıyordu. Kardeşler tartışırken Rosalind'in gözleri sepette, plastiğe sarılı etle şili biberi yağının arasında gömülü duran bir şeyi seçti. Dikkatle ona uzandı ve beyaz kartı dürterek açtı.

Merhaba! Ben Phoebe! Tanıştığımıza çok memnun oldum! Neyse, işte notun:

Altına yapıştırılan, bir defterden koparılmış gibi görülen ince kâğıt parçasının üzerinde İngilizce değil, Çince bir satır yazıyordu:

Öğle molanda gelip beni gör. Her zamanki yerde.

Dao Feng'in elyazısıydı. Rosalind'in başı bir anda kalktı. Aramaya başladığında Orion'ın sözde kız kardeşine büsbütün benzediğini gördü -minik düğme burunları, üstdudaklarındaki çizgi aynıydı- yani o kısmın yalan olması pek mümkün görünmüyordu. O halde kimdi bu kız? Başka bir ajan mı? Basit bir elçi mi?

"Kimi kandırdın da seni buraya bıraktı? Ah Dou'yu mu?"

Kız kardeşi -Phoebe- eteklerindeki tozu silkeledi. "Sence birilerini kandırmaya ihtiyacım var mı? Silas'ı aradım."

"Ah, Silas."

“O ton neydi öyle?”

“Ton mu?” Orion, Rosalind’e bakarak onu da konuşmaya çekti. “Sevgilim, ses tonum farklı mıydı?”

“Ben de fark ettim açıkçası,” diye yanıtladı Rosalind.

Orion yıkılmış gibi yaparak elini kalbine götürdü. Phoebe sessizce kıs kıs güldü.

“Sorun değil. Silas’ı benden çal.” Omzunun üzerinden baktığında artık koridorda üçü dışında kimse kalmadığını gören Orion sepeti işaret etti. Rosalind yaklaşıp bir şey demeden sepeti ona verdi ve mesajı görmesini sağladı. Gözleriyle kâğıdı tararken bile Orion durmaksızın devam etti: “Zaten Janie var. Herkesin birleşiminden daha güzel o.”

“Silas’ı senden kim alıyor? Erkek arkadaş çalmakla ünlü olan *sensin*, ben değil.”

Orion hareketsiz kaldı, bakışları hızla yukarı çevrildi ve Rosalind’in tepkisini gözlemledi. Orada dehşet bulmayı mı bekliyordu? Phoebe’nin şaka yapıp yapmadığını anlamasa da Rosalind’in ifadesi aynı kaldı, yalnızca merakla bir kaşı kalktı. Orion Hong tam bir baş belasıydı ancak bu konuda Rosalind’den bir hüküm almayacaktı.

Orion’ın dudakları titredi, birdenbire Rosalind bir sınavı geçmiş gibi eğlenmeye başladı. Herhalde bağınazlık sınavı, diye düşündü ki bu, iyi bir ortak için düşük bir çıtaydı.

“Şunun peşini ne zaman bırakacaksın?” dedi Orion, Phoebe’ye sepeti kurcalamıştı. “Ben Henrie’yi *çalmadım*. Sana olan bağlılığını sınıyordum ve şok edici bir kolaylıkla başarısız oldu.”

“Onu sinamanı kim istedi?”

“Sonrasında benim kız arkadaşımı çalarak misilleme yapmanı kim istedi?”

“Ya, demek ben Zhenni’yi istediğimde *kız arkadaşın* oldu ama tehdit unsuru oluşturmadığında *tanıdığım öylesine bir kızdı...*”

Rosalind boğazını temizleyerek Phoebe’nin sözünü kesti. İki kardeş de dikkatini ona verince ses çıkarmadan, *Ayak sesleri geliyor*, dedi.

Gerçekten de saniiyeler sonra Haidi bölümün kapısında belirdi, küçük toplantı hâlâ duruyor mu diye görmek için koridora göz attı. İki elini kalçalarına yerleştirdi.

“Ne zaman hazır olursan,” dedi merdiveni göstererek.

Phoebe sahte bir reverans yaptı. “Yeni eviniz hayırlı olsun. Güle güle, sevgili ağabeyim ve yengem.” Döndü ve zıplayarak giderken saçının lüleleri de aşağı yukarı sallandı. Bu kızın rahat tavırlarında, Rosalind’in içine şüphe tohumları eken bir şeyler vardı. Tam olarak neyden endişe duyması gerektiğini bilmeseydi de Rosalind sık sık aynı taktiği kullanırdı. Hiç kimse güzel yüzlü birinin gerçek düşünceleri olmasını beklemezdi.

Orion kolunu Rosalind’e uzatarak bölüme dönmelerini talep etti. Haidi başını çevirir çevirmez konuşmak üzere öne eğildi.

“Sen sormadan söyleyeyim; evet, gerçek kız kardeşim.”

“Gözlerimle görebiliyorum.” Rosalind, bu soruyu hiç düşünmemiş gibi davrandı. “O da mı Kuomintang ajanı?”

Bölümün kapısından tam çıkmışken Orion aniden durdu. Rosalind ona tuhaf bir bakış atarak neden durduğunu sorunca yalnızca ona sepeti geri verdi ve güzel görünmesi için kenarlarına yerleştirmiş krepon kâğıdıyla uğraştı. Dao Feng’in beyaz kare notu elinde çok kısa bir anlığına görüldü, sonra kaybolup başka biri göremeden kolunun içine gizledi.

“Hayır,” diye cevap verdi, sepeti düzeltmeyi bitirdiğinde soğukkanlılıkla konuşmalarını sürdürdü. “Ama Silas, onu buraya getiren hergele? O da gizli birimde hatta bizim yedek silahımız. İşlenen kimyasal cinayetlerin sayısını takip edebilelim diye polis karakolunda yarızamanlı işe girdi.”

Rosalind içerideki bölmelerde çalışanların görüş alanlarında olduklarından suratını buruşturma isteğini bastırdı. Orion yedek silahları hakkında neden daha çok detay biliyordu? Rosalind’e ne söylememişlerdi?

“Sanırım Dao Feng bu meseleyi sana daha geniş açıklayacak,” diye devam etti Orion.

“Eminim,” dedi Rosalind ama ikna olmamıştı. Hoşnutsuzluğu

ifadesinden açıkça belli olmasa da parmakları, sepetin sapında iyice gerildi. "Bu Silas'ın Çince adı ne?"

Orion cevap vermeden önce bir süre duraksadı. Muhtemelen farklı bir isim verirse Rosalind'e ne kadar giriş sağlar ve yanında hangi bilgileri vermiş olur diye düşünüyordu. Bir süredir kapının yanında dolanıyorlardı ancak Haidi, bölümün diğer tarafındaki su sebiliyle uğraştığı müddetçe hiç kimse fısıldayarak konuşup durduklarını fark etmedi. Gözleri ara sıra oraya kayan tek kişi Alisa'ydı ve Rosalind de ona baktığında yakalandığına utanmadan masasından neşeyle el salladı.

Evli bir çift olmanın faydalarından biri de buydu, iş saatleri sırasında gizli konuşmalar yapabiliyorlardı. Rosalind, Kuomintang'ın bu görev stratejisini belirlerken belki de ne yaptığını bildiğini kabul etmek zorundaydı.

Bir an sonra Orion, Silas'ın adını söylemenin önemli bir şey ele vermeyeceğine karar vermiş olacak ki hafifçe gülümseyerek, "Wu Xielian," diye cevapladı.

Bu isim Rosalind'e hemen tanıdık geldi. Orion'ın ailesinin çevresindekileri araştırırken geçirdiği zaman düşünülürse böyle olması normaldi ancak şaşırtıcı bir biçimde hafızasının çatlaklarında bir ampul yakan araştırması değildi. Daha da derinleri kaşımıştı: Wu Xielian, büyük işadamı Wu Haotan'ın oğluydu. Yaşlı olan Bay Wu Kızıl Çete'yle çalışmış -akşam yemeklerinde ve partilerde her daim bulunan yakın çevreden biriydi-, sonra da Lort Cai'yle birlikte Kuomintang saflarına geçmişti.

Rosalind adamın dağıttığı fotoğrafları hatırladı. Övünçle göğsünü kabartıp İngiltere'deki eğitimi sırasında çok çalışan sevgili Xielian'ın bahsetmesi için birazcık *huángjiu** içmesi yeterliydi.

Rosalind'in aklına da bu yüzden yerleşmişti. Babası onunla hiç böyle övünmemişti.

"Anladım," diye yanıtladı Rosalind düz bir sesle. "Onu tanıyorum."

Orion gözlerini kıstı. "Nereden?"

* Çin alkollü içeceği türüdür. (c.n.)

“Dedikodular nasıldır bilirsin. Her yere giderler. Phoebe'yle ilişkileri mi var?”

Orion kısa bir kahkaha attı. Bu bile cevap sayılırdı. Bunun üzerine Rosalind başını yana eğerek sordu:

“Phoebe neden ajan *değil*? Hem sadece mesaj getirmektense o da yardım etmiş olurdu.”

“Tartışma dışı,” diye cevap verdi Orion tereddüt etmeden. “Phoebe sırf kötü hissetti diye kazara düşmana bilgi verebilecek biri ve bunu sevgiyle söylüyorum.”

“Hmm.” Rosalind başka bir şey söylemedi. O sırada Haidi sebilden su almayı bitirmiş, iyice somurtarak onlara doğru geliyordu.

“Öğle molasında bir yürüyüş yapacağım galiba,” diye kararını verdi Rosalind. “Sen burada bensiz idare edebilir misin?”

Orion eline vurdu. “*Ma petite puce*”, gayet de hallederim.”

Rosalind gülümsedi. Bu bir ölüm tehdidiydi. Orion da karşılık verdi. Bu da bir karşı koyuştu. Haidi onları uzaklaştırmadan ayrılıp işlerine döndüler.

Altın Anka öğle saatlerinde kalabalıktı; garsonları ceplerinden sarkan not kâğıtları ve kollarına dizilmiş tepsilerle etrafta koşturuyorlardı.

Rosalind kasanın yanında bekleyen birkaç müşteriyi iterek geçti, yuvarlak masaların etrafından dolanarak arka tarafa ilerledi. Her zamanki gibi Dao Feng onu aynı odada bekliyordu, kapıyı avucuyla iterek kolaylıkla açtı.

Fakat içeri girdiğinde daha doğru düzgün selam veremeden Dao Feng, “Celia Lang'la hâlâ iletişim halinde misin?” diye sordu.

Rosalind kapıyı kapattı. Düşüncelerini toplamak, Dao Feng'in yüz ifadesinden başının belada olup olmadığını anlamak için bir süre bekledi. Bir şey mi bulmuşlardı? Bir şey mi görmüşlerdi?

Odadaki sessizlik fazla uzuyordu. Bir karar vermesi gerekiyordu. Bu bilmediği bir dilde bilmediği kelimeler sarf etmek zorunda olduğu bir görev veya tahminde bulunacağı bir hedef

*(Fr.) Benim küçük tatlım. (ç.n.)

değildi. Üstleri peşine düştüyse kibarca sormayacaklardı, onu zorla götüreceklerdi.

“Hayır,” diyerek yalan söyledi Rosalind. “Neden?”

Dao Feng bir ses çıkarıp oturduğu yerde geriye yaslandı. “Ben de öyle düşünmüştüm ama onaylamanın asla sakınca olmaz.”

“Bana güvenmediğini düşünmek canımı yakıyor.” Rosalind oturdu. Esprisiyle amirini güldürmeyi başaramadı. “Sızan ne?”

“Sızıntıdan çok işimize çomak sokuluyor.” Birdenbire çay fincanı getiren bir garson başını uzattı. Altın Anka’nın tüm çalışanları bir şekilde Kuomintang tarafından maaşa bağlanmış olsa da Dao Feng yine de konuşmaya devam etmeden önce kadının kasımpatı çayını doldurup odadan çıkmasını bekledi.

“İşyerinize Komünistler yerleştirilmiş. Bir şeyler arayanlar yalnızca biz değiliz.”

Rosalind hiç kıpırdamadan durdu. Bunu çoktan biliyordu ancak Alisa oradaki tek ajan mı, dahası var mı bilemiyordu. Rosalind bu konuyu rapor etmeye niyetli değildi. Milliyetçiler artık şehirdeki yönetici gücü ancak her zaman böyle değildi ve sürekli böyle kalmayacaktı. İç karışıklıklar daimiydi. Şehirdeki güç dengelerinin değişmesine yol açıyordu. Milliyetçiler, Rosalind’in umurunda değildi; o açtığı yaraları iyileştirmek için onların kaynaklarını kullanıyordu. Her şeyden önce kendisine ve kız kardeşine sadıktı. Celia ile Alisa arasında bağlantı olduğundan kardeşine zarar getirecek bir şeyi asla rapor etmezdi.

“Aynı anda bir sürü grup içeri sızmaya çalışıyorsa *Seagreen Press* önemli olmalı,” dedi Rosalind düz bir şekilde. “Bu iyi bir haber değil mi? Japonlara karşı güçlerimizi birleştirebiliriz.”

“Bu durum daha karmaşık.”

“Nasıl yani?” diye ısrar etti Rosalind. “Komünist Parti’nin komuta merkezi bir görev mi verdi? Biz nereden öğrendik?”

Dao Feng ayağa kalkarak odada yürümeye başladı. Duvarları takip etti, uzun koltukların arkalarında dolanırken bir hayli odaklanmış görünüyordu. Rosalind’i sorgulamış olsa da amirinin sesinde herhangi bir aciliyet yoktu. Bir kısmı Dao Feng’in her zamanki sakin tavrına bağlı olabilirdi elbette.

Ya da Rosalind'in durumu daha fazla öğrenmemesi için olabildiğince az şey söylüyordu.

Rosalind gizli istihbaratı anlayamıyordu. Hakikaten ona bir isim verip zehirlerini hazırlamak üzere gecenin içine atmalarını tercih ederdi.

"Komünistler terör komplosunu durdurmaya çalışmıyor. Şu anda bilgi arayışındalar. Ajanlarından biri ihanet ederek Seagreen'de çalışan Japon yetkililerine bilgi satmış. Şimdi de sırları iyice açığa çıkmadan dosyayı geri almayı umuyorlar."

Rosalind bir kolunu koltuğun sırtına attı, teni rahat kadifenin üzerinde kaydı. "Bunu nereden biliyoruz?"

"Biz her şeyi biliyoruz. Casuslarımız var."

Hmm. Bu kesinlik endişe vericiydi. Rosalind saçının bir tutamını çekerek kan dolaşımı zorlaşana dek parmağına doladı.

"Sanırım beni bu konuda bilgilendirmenin bir nedeni var," diyerek saç tutamını bıraktı. "O dosyayı ben de mi aramalıyım?"

"Çok zor olmayacak," diye cevapladı Dao Feng sorusunu onaylarcasına. "Dosya ofisin içinde bir yerlerde olmalı. Bu görev hızlıca tamamlanabilir, böylece sen de vazifene geri dönersin. Komünist ajanlar dosyayı alıp temizlemeden önce bir göz at."

Rosalind başıyla onayladı. Yeterince kolay görünüyordu. Dosyanın durabileceği belli başlı yerler vardı.

"İçindeki bilgiyi neden istiyoruz?"

Dao Feng ellerini Rosalind'in sırtına koydu. "Rahip'i biliyor musun?"

Soruya soruyla yanıt vermek tam ona göreydi.

"Evet, elbette," dedi Rosalind. "Çok sevgili rakibim."

Dao Feng ona uyarıcı bir bakış attı. "Dalga geçme."

"Geçmiyorum. Doğru, değil mi? Rahip, Komünistlerin en meşhur suikastçısı. Bizim tarafta onun dengi ben değil miyim?"

"Umarım değilse de çünkü bu dosyayı alırsak Rahip'in kimliğini bulabiliriz."

Rosalind hızla ayaklandı, ayakkabısı büyük bir patırtıyla yere düştü. "Gerçekten mi?"

"Kaynaklarımızın şüpheleri bu yönde. Japonlar büyük mik-

tarda paralar ödedi. Muhtemelen daha sonra da *bize* satmayı ümit ediyorlardı." Dao Feng durdu. Hâlâ uzun koltuklardan birinin yanında dolanıyor, elini kadife sırtına vuruyordu. "Yapabilirsen bu işe Hong Liwen'i bulaştırma."

Rosalind öylece kaldı. Önce nedenini sorma içgüdüsünü duydu, ardından kesinlikle düzgün bir cevap alamayacağını hatırladı. Sır üstüne sır, bu şehir böyle işliyordu. Ayakkabısını giymek üzere eğildi, bandını daha sıkı taktı.

"Anlaşıldı."

Dao Feng başını sallayarak onayladı. Belki de bu bir sınavdı, belki dilini tutacağından emin olmak istiyordu.

"Şimdi," dedi. "Son görevinden bahset."

En azından bu, Rosalind'e tanıdık gelen bir şeydi. Ona tanık olduğu patlamayı, çimlerin içine koşan figürleri ve Shenyang'da onu durduran polis ekiplerini anlattı. Dao Feng o konuşurken not alıyor, bir rapor hazırlıyordu.

"Mançurya işgal edildi," dedi Rosalind sustuktan sonra. "Japon İmparatorluk Ordusu, patlamaya bizim birliklerimizin neden olduğunu söyleyerek bunu Shenyang'a girmek için kullandı. Şehrin tamamı ele geçirildi."

Rosalind koltukta daha dik oturdu. "Ama onlar neden olmadı, değil mi?"

"Zannetmiyorum ama basın organları ve gazeteleri tersini söylerken aciz kaldık." Dao Feng nihayet kalemini bıraktı. "Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Böyle suçlanırken nasıl masumuz diye ısrar edelim? Rayları bizim patlattığımızı söylüyorsa biz patlatmışızdır."

Rosalind bu işin nereye varacağını anladı. "Şanghay'daki yönetimimizin istikrarsızlaştığını söylüyorlarsa istikrarsızlaşmıştır."

"Ve böylece birlikleriyle geldiklerinde..."

"Onları durdurmaya niyetlenmeyeceğiz," diye bitirdi.

Dao Feng başıyla onayladı. "Son konuştuğumuzdan beri üç yeni kimyasal ölüm daha oldu. Japonlar resmi olarak ülkeye giriş yaptı. Neyin tehlikede olduğunu daha fazla açıklamama gerek yok sanırım."

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Yoktu. Rosalind, Kuomintang'daki diğer her ajan gibi, Şanghay'daki operasyonun başında yemin ettikten sonra tekrar tekrar verilen talimatları her ajan gibi biliyordu. Onlar işi yüzlerine gözlerine bulaştıramazlardı. Şanghay bu ülkenin yıldız dansçısıydı, yabancılarının tamamının bir parçasını istediği o korunan güzeldi. Japonya baskın yapıyor, tamamını tek başına almaya çalışıyordu. Britanya ve Fransa, çok değer verdikleri için değil de onlar da şehri istedikleri ve dışarıda kalmak istemedikleri için hızla koruma sağlayacaklardı. Şanghay düşerse, Japon emperyalistlerinin çabaları başarılı olursa, Batılı yabancılar dans salonlarında, yarış pistlerinde, tiyatrolarda artık eğlenemezlerse işte o zaman geri çekileceklerdi. Sancak gemisinin ardından Çin'in geri kalanı da işgal edildiğinde, o gemi yan dönüp işgale boyun eğdiğinde kimse karşı çıkmayacaktı.

"Biliyorum." Rosalind bitkince burnunun kemerini sıktı. "Tanrım, biliyorum."

Kendilerini yok edenlere bu kadar bağlı olmalarından nefret etti. Şehri faal tutmak istiyorsan İngilizleri, Fransızları ve Amerikalıları yerlerinde ve mutlu tutacaktın. Artık kendi güçlerine güvenemezken başka ne yapabilirlerdi ki?

"Seagreen'deki görevini tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmalısın," diye devam etti Dao Feng, zihnini okuyormuş gibi. Artık dosyadan bahsetmiyordu. Terör hücrelerinden bahsediyordu. "Böyle zamanlarda ahlaka yer yok."

"Bir suikastçıyla konuşuyorsun," diye cevapladı Rosalind. Boğazı sıkıştı. "Ahlak dışı davranmanın bir gereklilik olduğunu anladım zaten."

"Hatırlattığım için bağışla o halde." Dao Feng gülümse-di. Bastırılmış, kendi mutluluğunu göstermektense başkalarını memnun etmeye yönelik bir ifadeydi. "Sen sadece silahımız değilsin, Lang Shalin. Bir ajansın. Ülkemizin hayatta kalması için savaş veren bir güçsün. Ve hayatta kalacaksak yargı gücünün sınırı olmamalı."

Gerekeni öldür, diyordu amiri her tiyatral beyanının arasındaki söylenmeyen emirlerde. *Bu ülkede tüm emperyalistleri ve*

sempatizanları katlet. Yanına kâr kaldığı müddetçe önemsemiyoruz.

“Yargı gücüm,” diye tekrarladı Rosalind yavaşça.

İlk iş yılında onu bir Komünist’in peşine yollamışlardı. Tatlı dilli bir akademisyendi, çenesinde doğru düzgün sakal çıkmayacak kadar gençti, geleneksel cüppe giyiyor ve elinde dolma-kalem tutuyordu. Rosalind penceresinden içeri girdiğinde hayali için yalvarmış ve tereddüt etmesine sebep olmuştu. Ülkeye ne zararı vardı ki? Sıradan bir vatandaşın yapmadığı ne yapmıştı, komşularıyla tartışıp iri görevliye yumruk mu atmıştı?

Fakat Rosalind artık kendi yargı gücüne güvenmiyordu. Bir zamanlar karanlık yolda fazla ilerlemiş ve yolunu kaybetmiş birinin tekrar ışığı kaybetmekten korkması doğaldı. Neyin doğru olduğu ona söylenmeliydi ve karşı çıkmak hiç hoşuna gitmiyordu.

“Endişelenme,” demişti sessizce. Zehri üflemişti. “Acımayacak.”

Etrafı toplamıştı. Binadan sessizce ayrılmış, eve sorunsuz gitmişti ancak gece ilerledikçe öfkesi şiddetlenmiş, uyumadan geçen her saat kanı daha çok beynine sıçratmıştı. Sonraki Dao Feng’e patladığında ilk kez adamın şaşkınlıkla bakakaldığını görmüştü. Amiri her ihtimale hazır olmakla gurur duyan biriymi ve bunu beklemiyordu.

“Anlamsızdı,” demişti tükürürcesine. “Yalnızca hükümetinin egosuna hizmet etti...”

“Savaştaayız...”

“Savaşınız *umurumda* değil! Sınırımızda gerçek düşmanlar varken neden iç savaştasınız?”

Dao Feng onu azarlama zahmetine girmemişti. Ona ajan olmayı öğretebilir, nasıl hayatta kalacağını gösterebilirdi. Ama defalarca başarısız olduğunu gördüğü, dünyayı umursamadan sivil-leri vuran bir gruba inanmaya ikna edemezdi. Bu olayın ardından Rosalind’i Komünistlerin peşine göndermez olmuşlardı. Eski Beyaz Çiçekler’e, yabancı tüccarlara, emperyalist sempatizanı memurlara gönderilmişti ve bir daha hiç şikâyet etmemişti.

“Hiç yoldan sapmana izin verdim mi?” diye sordu Dao Feng. Rosalind’in ifadesindeki tereddüdü inceliyordu.

“Hayır,” diye cevapladı Rosalind dürüstçe. En azından hemen yolunu düzeltmeden izin vermemiştir.

“O zaman sözüme güven,” diye devam Dao Feng. “Doğru kararı nasıl vereceğini biliyorsun. Bu görev başarılı olacak.” Cebine uzandı. “Sana bir şey daha getirdim.”

Kaydırarak önüne bir zarf uzattı. Rosalind daha içindekilere bakmadan ne olduğunu anladı ve almayı reddederek kollarını kavuşturdu.

“Açmama gerek yok. Son yirmi tanesiyle aynıdır.”

Şehrin Rosalind Lang’ı ölü sanması daha iyiydi, bu sayede babası artık onunla nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu. Yerinden ve yeni sahte isminden bihaber olduğundan Kızıl kanalları dışında ona ulaşmasına imkân yoktu; tek çaresi birisi üstüne aceleyle Janie Mead yazıp mektubu Kuomintang’ın gizli birimine gönderene dek zarfı elden ele gezdirmektir.

Görüşme denemeleri elle tutulur olsaydı belki Rosalind o zaman mektupları okumaya ya da -Tanrı korusun- babasının ne durumda olduğunu görmek için buluşma ayarlamaya zahmet ederdi. Ancak hiçbirisi elle tutulur değildi. Her seferinde aynı sıkıcı sözleri yazıyordu.

Lang Shalin, oyalanmayı bırakıp eve dönmelisin. Cai evine dönmek istemiyorsan yanımda, ait olduğun yerde yaşayabilirsin. Ve Selin Komünistlerle her ne yapıyorsa...

“Baban endişe ediyor,” dedi Dao Feng. Okumadan ona hiçbir şey teslim etmezdi. Dao Feng, Rosalind’in varsayımlarının doğru olduğunu zaten biliyordu.

“Kendi için endişe ediyor.” Rosalind zarfı kırıştırdı. “Bir daha beni kontrol edemeyecek diye rahatsız. Ben küçükken daha anlayışla çabalasaydı belki onun için gerçekten üzülebilirdim. Ama şimdi?” Top halindeki zarfı masaya fırlattı. “Babam yok benim.”

Bir anlık sessizlik oldu. Dao Feng iç çektikten sonra omzuna dokundu.

“Ben babanın yerine geçerim, evlat. Sorun değil.”

Rosalind homurdandı. “O kadar yaşlı mısın?”

“Lang Shalin, bunu söylemen gururumu okşadı ama çok uzun

süredir otuzlarımdayım. Düğünde seni Hong Liwen'e götürürken kimse yadırgamaz."

Rosalind'in yüz ifadesi hemen değişti, bu görüntü üzerine kaşları olabildiğince çatıldı. Bunun üzerine Dao Feng ağzının içinde hatırı sayılır bir şekilde kıs kıs güldü. Ne kadar sinirli olmaya çalışırsa çalışsın, Rosalind amirini hiç düşünmeden babası olarak tercih ederdi.

Ama işler öyle yürümüyordu.

Kapı bir kere daha çalındı. Garson çaydanlık için sıcak su getirdi. Dao Feng, dökmesine yardım etmek için çaydanlığı ileriye itti ancak dört açtığı gözleri Rosalind'deydi.

"O halde görevin," diyerek ellerindeki acil meselelere döndü. "Herhangi bir soru? Yorum? Endişe?"

"Hayır," dedi Rosalind sabit bir sesle. Omuzlarını geriye itti. "Hayır. Gayet iyi anlıyorum."

Phoebe Hong, *Seagreen Press*'i vücudu bir ağacın arkasında yarı gizlenir halde çitlerin ardından gözlemledi. Bu açıyla ön kapıdaki güvenlik kulübesinin görüş alanından çıkıyordu, daha mükemmel olamazdı. Sanki ağaç amatör casusluğu için yaratılmıştı. Beklemek işe yarayacaktı. Belki bir mesajı götürmesini isteyeceklerdi. Belki Phoebe'nin tekrar içeri girerek bir şey unutmuş gibi davranması, sonra da eşyalarını masanın altına alırken şifreli konuşan sahadaki gerçek ajanlar gibi sinsi sinsi bakması gerekiyordu.

“Feiyi.”

Adını duyunca Phoebe hızla geriye çekilerek fazla hevesli görünmemeye çalıştı. Güvenlik kulübesi onu göremese de arkasına dikkat etmemişti. Dikkatsizdi. Şehirdeki gözleri sürekli izliyorlardı. Okuldan bir arkadaş veya başka bir generalin kızı, engerek gözler ve zehirli çeneler ufacık bir zayıflık gösterdiğinde onu aşağı çekerek seçkin sosyete dedikodular yaymaya hazırdı. Geçen ay hamile olduğu için okulu o kadar astığını söylemişlerdi. Ondan önceki ay uyuşturucu kullanıyordu. Dedikodular asla uzun süreli olmasa da onu tetikte tutuyordu.

Neyse ki şu anda ona doğru yürüyen kişi okuldan arkadaşı değildi. Sadece Silas'ı.

Phoebe rahat bir nefes aldı. “Arabada beklemek istediğini sanmıştım.”

Silas aniden durdu, gözleri büyüdü. “Affedersin.” Geri adım atmaya hazır halde ayağını kaldırdı. “Uzun bir süre dönmeyince ne olur ne olmaz diye bir bakayım dedim...”

“Ah, sorun değil, endişelenme. Bak... sence de tuhaf değil

mi?" Phoebe çitin parmaklıklarını işaret etti. Phoebe kalmasına izin verince Silas yaklaşıp Seagreen'in ana binasından çıkan üç ofis çalışanını izlemek üzere ona katıldı. Biri Phoebe'nin daha önce gördüğü, iki beden büyük etek giymiş, onu neredeyse zorla dışarı çıkaran kadındı. Zheng Haidi, ana binanın hemen dışına park ettiği arabasının arkasına bir sandık yerleştirip koltuklara da iki tane daha yığdı.

"Öğlen daha yeni bitti," diye belirtti Silas. "Nereye gidiyorlar acaba."

"Belki de takip etmeliyiz."

Silas daha Phoebe'nin ne dediğini kavrayamadan başını sallamaya başlamıştı, hemen onaylamasını değiştirip başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Kesinlikle olmaz."

Phoebe kahkahasını bastırdı. Çocuklarken Orion, dışarı çıktıklarında Phoebe'nin peşlerine takılmasını cesaretlendirmeyi bırakması için Silas'ı uyarırdı ama hiç işe yaramazdı. Phoebe erkenden, Orion gittikten yalnızca bir yıl sonra İngiltere'ye gönderilmişti. Sokağın hemen ilerisinde, kadın öğretmeniyle aynı çatı altında yaşamıştı ancak ağabeyini çok özlediğinden tekrar bir araya geldikleri anda her yere peşinden gitmeye başlamıştı. Phoebe ne zaman saçını toplayıp evin anahtarlarını eline alarak cesurca üç dakikalık yolu aşsa ve sonraki maceraya yandaş arayıp aramadıklarını sormak için erkeklerin kapısını çalsa Silas, Orion'ı hayal kırıklığına uğratarak tek cevap buymuş gibi hep evet derdi. Bir keresinde Orion kızgınlıkla az daha döşeme tahtalarının arasındaki deliğe takılıyordu çünkü gizlice bir bara gireceklerdi ve *Phoebe* 'yi bara götüremezlerdi.

Hepsi Şanghay'a döndükten sonra da -Orion'ın babalarının duruşması için hasar kontrolü yapması gerekmiş, Silas okulunu bitirmiş, Phoebe ise Orion yoksa İngiltere'de kalmak istememişti- bu alışkanlık yok olmamıştı. Orion ile Silas, Kuomintang için çalışmaya başlamıştı ve birdenbire Orion, Phoebe maceralarında peşlerine takıldığı için değil, kız ne yaptıklarını sorduğunda Silas sır saklayamadığı için iç çeker olmuştu. Silas ve Orion sık sık

birbiriyle alakalı görevlere veriliyordu. Hedefe yönelik bir dizi sorudan sonra Phoebe ağabeyinin ne yaptığını tam olarak öğrenmiş oluyordu.

“Yalvarıyorum,” diye merhamet dilemişti Orion bir keresinde, dramatik bir tavırla önünde diz çökmüştü. “Adamın önünde kadınısı cilvelerini savurmaktan vazgeç. O kadar güçlü biri değil.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok,” diyerek humurdanmıştı Phoebe. “Güçlü olmayı öğrensin.”

Orion yana doğru bükülmüş, sonra da oturma odalarındaki halının üzerine yayılmıştı. “Onu öldürüyorsun, Phoebe! Ve tanıklık ettirerek beni de.”

“Öyle mi?” Phoebe neşeli ses tonunu gizlemeye dahi zahmet etmemişti. Ağabeyinin üzerinden geçmiş, topuklu ayakkabıları etrafından dolanmış ve mutfığa geçip kendine biraz yoğurt almıştı. “Belki de suikastçı olmalıyım.”

Parmaklarını çitlere vurdu, metal yüzüğü parmaklıklarda çınladı. Haidi'nin arabası gittikten sonra ve ön kapılar yeniden kapanınca gözlemlenecek bir şey de kalmadı, o yüzden Phoebe o çevreden uzaklaştı. Sıkıcı sekreteri takip etmeyi aslında zaten umursamıyordu. Bugün yeterince etrafı kurcalamıştı.

“Beni geri götürür müsün?” diye sordu Silas'a.

“Tabii. Hadi gidelim.”

Silas'ın park halindeki arabasına döndüklerinde sokak sakin-di, öğleden sonra esintisi tepedeki ağaç dallarını sallıyordu. Phoebe bu dalgalanma hareketini izlemek için başını kaldırdı ama -dikkatsizlikten- az kalsın lamba direğine çarpıyordu.

“Feiyi!”

“Bir şey yok, bir şey yok,” diye güven verdi ona elbisesinin yakasını düzelterek. “Bu kadar kaygılanman büyük incelik.”

Silas başını eğerek kapısını açmaya odaklandı. “Bu gezintiden sonra hastaneye gidersen ağabeyin beni öldürür. Nereye? Okula mı?”

Phoebe yolcu koltuğuna otururken hafifçe dudak büktü. Akademideki son yılıydı ve haftalardır okula uğramamıştı. İki haf-

tada bir, onları varlığıyla onurlandırmak için belki ayda üç gün gitse şanslı sayılırlardı. Sınıf arkadaşlarının hepsi mezuniyetten sonra üniversiteye gidecekti ancak Phoebe bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Makale yazmak ve havasız sınıfta şiir ezberlemek mi? Of, çok sıkıcı.

“Bu nezaketi gösterirsen eve,” diye yanıtladı. “Bugün işin yok mu?”

Silas kontağı açtı ve yola çıktı; hızlanmadan önce aynalarını kontrol etti. Şu anda bir polis karakolunda adli tıp yardımcısı rolündeydi, bu sayede yeni ceset bulunduğunda ve kimyasal ölüm olduğundan şüphelenildiğinde kolayca bilgiye erişebiliyordu. Ne var ki Phoebe, Silas'ın pek işe katıldığını duymamıştı ya da en azından onu her aradığında müsait oluyordu.

“Akşama kadar boşum,” diye yanıtladı Silas. Kavşağa geldiklerinde bir tramvay bozulmuştu, Silas sessizce bir şeyler mırıldandı. Arkasındaki korna seslerine aldırış etmeden yan sokağa dönüp beklemektense uzun yolu tercih etti.

Phoebe yüzünü cama bastırdı. “Çin bölgesinden mi geçiyorsunuz?”

“Böylesi daha kolay. Tabii başka bir yoldan gitmeyi tercih edersen başka? Dönebilirim...”

“Sorun değil.” Dikkatini yolcu koltuğunun zeminine verdi. Oraya bir dizi kâğıt zarf atılmıştı; Silas bir sandık dolusu tavuktan kaçınmak için sola ve sağa dönerken Phoebe zarflardan birini eline aldı. Hepsisi Çoban'a gönderilmişti.

Silas'ın bakışları ona çevrildi. “Onu... bıraksan daha iyi olur,” dedi.

Phoebe bırakmadı. “Rahip'i bulmaya yaklaştığın doğru mu?”

“İçlerinden biriyim sadece.” Silas uzanarak bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle zarfı nazikçe elinden çekti. “Eminim Dao Feng'in bir sürü ekibi bu meseleyle ilgileniyordur.”

“Demek *sahiden* yakınsın. Yoksa bu kadar mütevazı davranmazdın.”

“Komünistlere o kadar zamandır düşük seviyede yardım ediyorum ki işe alım soruları sormam için Rahip'le görüşmeme izin

verdiler." Silas zarfı tekrar yere fırlatıp Phoebe'ye yüzünü buruşturarak baktı. "Bir anlamı yok. Herhangi bir sonucu olmayabilir."

Tamamen kararlı olan Phoebe sırtarak bir tutam saçı Silas'ın kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçı fazla uzamıştı, uçları kıvrılma-ya başlıyordu. "İnançlı ol. Ben sana inanıyorum."

Bir dar köşeden daha döndüler. Silas ön camdan sokağı izlerken Phoebe de onun kulaklarının kırmızıya dönmesini izledi.

"Hep fazla meraklısın." Silas, kendi kendine tereddüt içindeymiş gibi sessizce konuşuyordu. "Mezun olduktan sonra işe alınmak istediğini Dao Feng'e söylemelisin. Gizli görevlerde başarılı olursun." Silas boğazını temizledi. "Belki benimle birlikte. Yani istersen tabii."

Phoebe çekimser bir ses çıkardı. "Bilemiyorum. Dilediğimi yapmakta özgür olmak bayağı hoşuma gidiyor. Hükümet için çalışmak fazla sıkıcı görünüyor."

"Yaptığın zaten bu değil mi?"

"Hmm. Bir şekilde farklı ama. Mesela..."

Phoebe düşüncelerini toparlayamadan Silas aniden frene bastı ve elini ön panele götürerek ön cama doğru uçmamak için tutundu. Araba durdu. Phoebe inleyerek yeniden koltuğuna yaslandı, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"Ne..." Phoebe'nin gözleri Silas'ın baktığı yere döndü; pencereden dışarı, içinden geçtikleri kalabalık pazar sokağının diğer tarafına bakıyordu. Ara sokaklardan birinde, kumaş dükkânıyla balık pazarının hemen arasında geniş bir kalabalık toplanmıştı.

Hemen sonuca vardı. Hiçbir gösteri böyle bir kalabalığı çekemezdi. Yine de Phoebe, "Ne oluyor?" diye sordu.

Silas gözlerini kısarak kapısını açtı. Dışarı çıkmadı. Yalnızca karmaşa ve kıyametle aralarındaki engeli kaldırıp pazarın gürültüsünün içeri girmesine izin verdi. "Her şeyine bahse girerim ki bir ceset daha bulunmuş."

"Böyle ulu orta mı?" Phoebe, Silas'a yaklaşp aynı şekilde kalabalığı taradı. Anlık bir hareket dikkatini çekti. Geniş, siyah paltolu bir figür kalabalığın kenarlarında geziyor, eğilerek hızla park halindeki bir arabaya gidiyordu. Araba dikkat çekecek

kadar uygunsuz olmasa da bir balık pazarının önünde durması tuhaftı. Arabası olacak kadar zenginin birinin balık pazarına gelmesi bile abesti.

Tekerlekler cıyıkladı. Phoebe'nin gözleri plakasına indi.

"Hey," diye haykırdı aniden, bir kolunu Silas'ın omzuna atıp hızla göğsüne vurdu. "Bu az önce Seagreen'den ayrılan araba değil mi?"

Silas hemen başını çevirip köşeyi dönemedi arabayı görebildi. Gözlüğünü düzeltti. "Öyle mi?"

"Emin değilim," diye yanıtladı Phoebe. "Ama bence öyle."

Şüpheli arabaları, özellikle yayalar ve pazar satıcıları yola yığılmışken kovalamak için saat çok geçti. Uzun bir süre orada oturarak seçeneklerini düşündüler. Ardından Silas kapısını yüksek sesle kapatıp sokağın karmaşasını dışarıda bıraktı.

"Gözünü dört aç, Feiyi," dedi Silas. "U dönüşü yapıp onları tekrar bulmaya çalışsak mı?"

Phoebe heyecanla ellerini çırpı.

İş gününün geri kalanı olaysız geçti.

Altıya on dakika kala Rosalind kâğıtları yığına bıraktı ve Jiemin ona çıkabileceğini söyledi. Üretim bölümünün geri kalanı yukarıda Büyükelçi Deoka'yla toplantıdaydı. Onunla ilk Orion tanışacak olsa da Rosalind, bölümün geri kalanı yazı tipi çeşitlerini tartışmak üzere oradayken Orion'ın bu görüşmeden pek bilgi toplayabileceğini sanmıyordu.

Bölümden çıkıp merdivenlerden aşağı inerken çantasını omzunda iyice yukarı çekti. Öğleden sonranın tamamında boş boş Jiemin'in verdiği belgeleri düzenlerken Komünistlerin peşinde olduğu dosyayı düşünmüştü. Bir kısa süreli hedefle bir uzun süreli hedef. İlki daha kolaydı. İkincisi güven, bağlantı kurma, ofisteki iş arkadaşlarının içlerinden biriymiş gibi düşünmelerini sağlamayı gerektiriyordu ve bundan nefret ediyordu çünkü her zaman bir şeyleri ağzından kaçırma ihtimali vardı. Araştırmaların hepsini Orion'ın yapmasına izin verse belki de Milliyetçiler

bir şey demezlerdi. Rosalind de onun Japonların yanına geçmediğinden emin olmak için gözünü üzerinde tutardı.

“Çok hızlı yürüyorsun, sevgilim.”

Rosalind arkasını döndü, Orion’ın bu kadar çabuk çıkmasına şaşırmıştı. Arkasına yaklaştığını bile duymamıştı. “Senden daha çabuk uzaklaşmak için elimden geleni yapıyorum.”

Orion, komik bir şaka duymuş gibi güldü. Adımları Rosalind’ininkilere yetiştiğinde omzunun üzerinden bakarak arkalarındaki ofis binasının basamaklarını inceledi. Ardından son derece ciddi bir şekilde şöyle dedi: “Öp beni.”

Rosalind öylece kalakaldı. “Affedersin?”

“Biz birbirimize âşık değil miyiz, Janie?”

Rosalind sapıklığından ötürü ona saldıramadan kolunu onun-
kine geçirip aynı şekilde kafasını çevirdi ve baktığı yeri görebilmek için eğdi. Binanın yanında iş arkadaşlarından oluşan bir grup toplanmış konuşuyordu ama yarısının Rosalind ile Orion’a dikkatini verdiği, çıkarken onları izlediği ortadaydı.

“Peşimizdeler mi?” diye sordu Rosalind.

“Bugün içlerinden biri, hiç tanışmadan görücü usulü mü evlendik diye sordu, kararı sen ver.”

“Öyle evlenmiş olabilirdik.”

“Göstermelik hikâyemiz öyle değil, Janie Mead.”

Rosalind adımını atarken durdu ve aniden sevinçle haykırmış gibi yaptı. Orion tamamen gafil avlansa da o geri kaçamadan Rosalind yüzünü iki tarafından tutup dudaklarını kendininkilere bastırdı.

Bir saniye bile sürmeden geri çekildi, tekrar kolunu tutup Orion’ı ileri doğru çekerken yüzündeki gülümseme duruyordu. Onları izleyen iş arkadaşları istedikleri sonuca varabilirlerdi.

“Aşkım,” dedi Orion kapılardan geçerlerken. “Ne performanstı ama. Seni tanımasam kıyafetlerimi parçalamak istediğini düşünürdüm.”

“Ah, lütfen.” Orion’ın, insanı böyle bir tepkiye teşvik eden bir fiziksel güzelliği olduğunu kabul etmemek imkânsızdı. Belki etrafından gelen yaltaklanmalara ve pohpohlanmalara alışık-
tı.

Ancak Rosalind'den bunların hiçbirini alamayacaktı. "Kıyafetlerini parçalamaya hiç niyetim yok."

"Birazcık bile mi?" diye kışkırttı Orion.

Rosalind insanlar bu tür dürtüler hakkında konuşurken neden bahsettiklerini bilmediğinden değildi. Romantizmi anlıyordu. Eskiden o kadar çok isterdi ki baktığı her yerde onu arardı. Yanan kalbini seve seve çıkarıp sabırla birinin onu gelip almasını bekleyebilirdi. Anlamadığı yakınlıktı. Başkaları bir yabancıyla karşılaştıklarında ellerinin terlediğini, boğazlarının kuruduğunu; onları giderek yakına, daha yakına çeken o çekimsel gücü hissediyordu. Rosalind bütün dünyanın ona koca bir şaka yaptığına, olağandışı olanın kendisi olduğuna ikna etmeye çabaladığına yarı yarıya emindi. Bir insan tanımadığı birine karşı bunların *herhangi* birini nasıl hissedebilirdi? Gülüşünün şeklini çoktan tanımıyorsa karnı nasıl arzuyla ağrıyabilirdi? Avuç içindeki çizgileri çoktan ezberlemediyse parmakları nasıl ona uzanmak için yanıp tutuşabilirdi?

Yine de onu kandırmak çok kolay olmuştu. Numara yapmak... Neredeyse diğer herkes gibi olmayı dilemişti. Göz açıp kapayınca kadar birine bağlanmak ve bir o kadar da hızlı ayrılmak ne kadar özgür kılardı onu. Fakat Rosalind ya sever ya sevmezdi. Ortası yoktu.

"İyi bir oyuncuyum," dedi belli belirsiz.

Orion dalga geçen tavrını bıraktı. Belki sesindeki tuhaflığı duymuştu. Belki onu kirli bir gelin duvağı gibi takip eden korkuyu ve kalp ağrısını hissetmişti. Rosalind'in eli hâlâ onun dirseğindeydi ve kolunun, onu yerinde tutmaya çalışır gibi gerginleştiğini hissetti.

"Arkasındaki hikâye ne?"

Rosalind hızla başını salladı. "Hikâye yok." Kendini omuzlarındaki gerginliği atmaya, başını kaldırıp yüzüne düşen tutamları çekmeye zorladı. "Ben böyle biriyim işte. Şarapla edilen yeminden daha sahteyim."

Gerginlik geçmişti. Orion'ın yüzündeki sırtış geri döndü ve Rosalind'in bir tutam saçını çekmek için uzandı.

Rosalind oflayarak geri çekildi. "Yapma şunu. Firketelerimden bazıları zehirli," diye uyardı. "Bugün ne öğrendin?"

"Öğrendiklerimi boş ver." Artık ana yola çıkmışlardı, tramvay hattına paralel yürüyorlardı. Rosalind ileri yürüyerek Orion'la aralarına birkaç adım mesafe koyar koymaz Orion hızla ona yetişti ve bir kolunu omzuna koydu. "Öğle yemeğinde birkaçıyla yemeğe çıktım ve ikimize bu hafta için fazladan mesai ayarladım. Gelecek bağış etkinliği yüzünden yazı bölümünün çalışanlara ihtiyacı olacak ve o açığı biz dolduracağız. Özellikle önce kendi bölümümüzle başlarsak çok geçmeden şirketi avucumuzun içi gibi öğreneceğiz." Orion uzun boyuyla bir satıcının tentesinden kaçınmak için eğildi, neredeyse çarpacak olmasına rağmen hiç hızını düşürmemişti. "Bak ben ne düşünüyorum. Önce işyerinde biraz muhabbet ederiz. Sonra geceleri nasıl eğlendiklerini öğreniriz. Bir süre sonra dışarıdalken onlara rastlarız. Böylece sosyal çevrelerine muhteşem bir giriş yapmış oluruz."

Kulağa harika bir plan gibi gelmiyordu. Burası büyük bir şehirdi. "İsimlerini öğrendin mi bari?" Rosalind, sesindeki küçümsemeyi yumuşatmaya zahmet bile etmemişti.

"Evet," diye cevapladı Orion hemen. "Kusursuz telaffuz etmem için birkaç kere tekrar etmeleri gerekebilir ama öğrendim sayılır. Üretim ve yazı bölümlerindeki ofis çalışanlarının çoğu Çinli ya da Japon, birkaç tane de Batılı yabancı var. Kapı bekçilerinden birkaçı Sih. Araya çeşitli Hintliler, Ruslar ve Aşkenaz Yahudileri yerleştirilmiş. İçlerinden biriyle sen de tanıştın, değil mi? Liza Ivanova'yla."

Rosalind'de panik hissi uyandı. Şüphe mi duyuyordu? Soruyu sormak için dönerken bakışı bir saniyeden fazla mı sürmüştü? Omzundaki kolu gerilmiş miydi?

"Çok kısa bir süre," diye yanıtladı. "Elle tutulur bir şey konuşmadık."

"Ya? Bana öyle gelmedi."

Rosalind'in apartmanına varmışlardı. Alisa'yla konuştukları şey hakkında yalan uydurup durmak istemediğinden olağan ra-

hatsızlığını kullanarak Orion'ın kolunu üzerinden itti ve hızlanıp merdivenlerden yukarı çıktı.

Dış merdivenlere tanıdık bir aromanın kokusu yükseliyordu. Rosalind apartmanının kâğıttan pencerelerinin önünden geçip ön kapıya giderken etrafı kokladı. Orion'ın yetişmesini istemiyordu, o yüzden kapıyı açtı ve Lao Lao'nun yemek masasına son kâseyi koyduğunu gördü.

"Bütün gün sahte kocanla tanışmayı bekledim. Nerede o?"

Rosalind kapıyı iyice iterek Orion'a içeriyi gösterdi. "Biraz daha yüksek sesle söyle, Lao Lao. Dışarıdaki çalıda duran casuslar seni pek duyamadılar galiba."

"Ah, çok yakışıklı." Lao Lao hızla ilerleyip Orion'ın ellerinden tutarak ona yakından baktı. İlgiye boğulunca Orion'ın yüzü hemen ışıldadı. "Bambu çorbası sever misin? Yavaş pişmiş domuz paçası? Kimyonlu kuzu?"

"Hepsini severim," diye cevapladı Orion. Çantasını kanepceye bırakan Rosalind'e şöyle bir baktı. "Janie ondan boşanıp seninle evlenmemden korksa iyi olur."

"Lütfen yap." Rosalind bir firketeyi saçından çıkarıp boynunun dibindeki buklelerin sırtından aşağı yuvarlanmasına izin verdi. Lao Lao itiraz edemeden domates yemeklerinden birini alıp yatak odasına geçti. "Böylece sana katlanmak zorunda kalmam." Ayağıyla kapısını kapattı.

"Çok mızmız," diye Lao Lao'nun arkasından şikâyet ettiğini duydu. "Sen gel de ye o zaman, gerisini gece yarısı bir şeyler atıştırdığında yemesi için ona saklarız."

Rosalind kaskatı kesildi. Kulağını kapıya yapıştırdı.

"Sık sık gece yarısı bir şeyler atıştırmaya çıkar mı?"

"Söylediklerine dikkat etsen iyi olur, Lao Lao," diye mınıdandı Rosalind sessizce.

"Ah, kızlar böyledir işte. İşlerinde o kadar dikkatli davranırlar ki yemek yemeyi unutup yatmadan hemen önce bir zongzi'yi mideye indirirler. Hep böyle olur."

Rosalind kapıdan uzaklaşarak Lao Lao'nun sözünden dönme

* İçinde farklı dolgular ve yapışkan pirinç olan, bambu yaprağına sarılmış geleneksel bir Çin yemeği. (ç.n.)

mesiyle rahat bir nefes aldı. Bir eliyle kaşığını domatese daldırırken diğeriyle kitaplarının sayfalarını çevirdi, yazarlarının bıraktığı notlara ve çizimlere göz attı. Dao Feng ona bu günceleri zehir yapımında yardımcı olması için vermişti. İşe yaradıklarını itiraf etmek zorunda olsa da bazı bulgular o kadar karmaşık yazılmıştı ki sanki Kuomintang'ın eski suikastçıları aslında şair olmaya heveslilerdi.

“İki ısıklık dolusu siyah çay yaprağı,” diye homurdandı Rosalind. “Bir ışığın ölçü birimi olmasına kim izin verdi?” Yine de kısa bir ısıklık çalarak çay tozunu kâseye döktü.

Kendini işine verdi; raflardaki kavanozlardan bitkileri aldı ve birlikte hepsini ıslattı. Bir ara mutfaktan tabak sesi geldiğini duydu; herhalde Lao Lao ile Orion bulaşıkları kaldırıyordu ancak görmezden gelip minyatür ocağı taktı ve kâse ııınsın diye hemen altına yerleştirdi.

Yatak odasının kapısı tıklatıldığında ocağı kapatmış, geri kalan son dumanı da yelleyerek uzaklaştırıyordu.

“Bir saniye.” Rosalind bir kapak buldu -sinekleri yemeğinden uzak tutması için tasarlanmıştı- ve onu yaptıklarının üzerine kapatıp her şeyi masanın yan tarafına itti. Orion onu zehir yaparken görse aklında soru işareti oluşmazdı, sıradan casusların nefsi müdafaa için silah taşınası son derece doğaldı. Yine de aşırı görünen bir ilgi alanı ona bir şeyler sorgulatabilirdi; o yüzden Rosalind, Talih kimliğini açık etmekten uzak duracaktı. “Girebilirsin.”

Orion kayan kapıyı açtı. Kravatı gevşetilmiş, gömleğinin ilk iki düğmesi açılmıştı.

“Lao Lao aşığı indi. Çorbayı tekrar içmeden önce ısıtmak gerektiğini söyledi yoksa karnın ağrırmış.”

“Karnımın ağrması çok hoşuna giderdi. Böylece ben söylemiştim diyebilirdi... Ne yapıyorsun sen?”

“Kim, ben mi?” Orion yatağı oturdu. Ceketini çıkardı, sonra da kendini şiddetle saten yastıklara bıraktı. “Uyuyorum. İyi geceler.”

Rosalind masadaki küçük saate göz attı, ufak sarkacı saniyelerle birlikte ağır ağır sallanıyordu. “Saat sekiz.”

“Çok yorgunum, canım. Dinlenmem lazım.”

“Uyuyor musun?” Rosalind, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hem de dışarıda giydiğin kıyafetlerle?”

“Dışarıda giydiğim kıyafetlerle uyumaya bayılırım,” dedi Orion hemen. “Davetsiz misafirler gelirse kaçması kolay oluyor.”

“En azından ayakkabılarını çıkar. *Lǎowài*’ye* benziyorsun.”

Gözlerini inatla kapalı tutan Orion ayakkabılarını tekmeleyerek yana attı, böylece ikisi farklı yerlere düştü. Rosalind yatağın yanında dikilerek ona sessiz ters bakışlar attı. Orion uyuyor numarası yapmaktan vazgeçmedi.

Rosalind de yanına oturmaya karar verdi. Ters ters baktı ve onu rahatsız etmeye çalıştı. İşe yaramayınca, “Bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Ne kadar da naziksin,” diye karşılık verdi Orion, gözleri kapalı kalırken tetikte olduğunu belli etmiş oldu. “Söyle.”

“Bu görevden önceki kod adın neydi?”

Orion’ın burnu kııştı. “Sevgilim, böyle kişisel mevzuları sormadan önce beni biraz yumuşatsan ya.”

Rosalind şehirde faal olarak kullanılan sadece birkaç kod ad olduğunu biliyordu. Kişisel bir mevzu sayılmazdı. Ajanlar geniş çapta aranmıyorlarsa ya da parti içinde adları kötüye çıkmadıysa kod adlarını güvendikleri insanlara söylememeleri için pek sebep yok demektir. Elbette önce güven duyulması gerekiyordu.

“Merak ettim sadece,” dedi Rosalind.

“Ben de merak ettim. Seninki neydi?”

Rosalind dudaklarını inceltti. Orion gülümsedi, sessizliğinden dolayı onu yakaladığını fark etmişti.

“Ah, şah mat.” Bu sefer daha sert bir şekilde tekrarladı: “İyi geceler.”

“Ciddi olamazsın.”

Uyumaya devam etti.

Rosalind, bacağının yan tarafına vurdu. “Bu saçmalık yetti. Kanepede uyuyacaksın.”

* (Lǎowài) Yabancı. (ç.n.)

Orion'ın gözleri bir anda açıldı. "Benim sevgili karım bu kadar acımasız mı?"

"Evet." Kapıyı gösterdi. Gecenin tamamını Orion'ın önünde uyuyormuş gibi yaparak ziyan edemezdi. Yarısını tamamladığı zehri üç saat içinde daha geniş bir kâseye aktarması gerekiyordu. "Kışt."

"*Janie*," diye yalvardı Orion büyük ve geniş gözlerle.

"*Kışt*," dedi Rosalind yeniden. "Bana zorla *gün kâi*" dedirtme."

Orion iç çekerek oturdu. "Peki, peki, seni dinlemek kocalık görevim." Daha bir dakika önce uyumaya çalıştığından mızımlanmıyormuş gibi rahat bir hareketle yataktan kalktı. "Bir kez daha, iyi geceler, sevgilim."

Rosalind, odadan çıkarken ve kapı arkasından kapanırken ona temkinli bir şekilde baktı. Saniyeler sonra sahte kocasının kancpeyi çektiğini, uyuma hazırlıkları yapıp bir sürü yastığı yerinden oynatırken döşemelerinin gıcırdadığını duydu.

Kapının diğer tarafı nihayet sessizliğe büründü.

"Nasıl oldu da böyle biriyle sıkışıp kaldım?" diye mırıldanarak ayağa kalktı. Zehirlerinin kapağını kaldırdı. İlerlemesini kokladı. Kâseyi şöyle bir salladı. En azından bu gecelik başına bela olmayacaktı.

Oturma odasından birden yüksek sesli *şak* sesi gelince kısa süreli huzuru bölündü. Ardından: "Janie, lambanın duvara takılı olması *gerekiyor muydu?*"

Rosalind iç çekti.

• (Ç'n.) Siktir git. (ç.n.)

Celia'nın haritasında tamamlanması gereken bir bölge daha vardı. Mum, yan tarafından bir damlayı akıtarak tam da kâğıdın üzerinde kalan küçücük boşluğu ölçmek için cetvele uzandığı sırada masanın üzerine dolgun bir şekilde düştü.

“Bu... doğru değil,” diye mırıldandı kendi kendine. Saat geç olsa da perdeleri tamamen açıktı, bu sayede ay ışığı içeri giriyordu. Bugün haritasını bitirebileceğini düşünmüştü ancak son yarım saattir aynı ikilemi düşünüp duruyordu. Görevlerde bir hatamı yapılmış? Bölgelere ayırdıkları orijinal harita, ızgara sisteminin tamamı eksik olacak kadar eski miydi?

Parmağını önündeki eski versiyonda, Şanghay'ın şehir sınırlarının dışında dolaşan gezginler için tarlalarla yolların işaretlendiği ve devletin dağıttığı çizimde gezdirdi. Celia'ya ayrılan toprakların sağındaki kısım Millie'deydi ancak haritayı soldan çizmeye başladığı için o kenarı aylar önce bitirmişti. Buradaki görev sürelerinin bitimine kadar yeni haritanın birleşmiş olması gerekiyorsa ya Millie'ye ya da Celia'ya koordinatların tamamı verilmemiş demektir.

Celia neredeyse bitirdiği haritasına döndü; her yol özenle yaya olarak incelenmiş ve her orman parçası aynı şekilde ölçülmüştü. Son bölümü olduğunu düşündüğü yeri bitirmeyi hedeflediğinden bilgileri haftanın başlarında çoktan toplamıştı, o halde paneller neden birleşmiyordu? Neden keşfedilmemiş bir bölge kalmıştı? Yanlış hatırlamıyordu; gün ışığında araziye incelerlerken bu iki koordinatın arasında bir tarla büyüklüğünde bir alan vardı.

Celia oturduğu yerden kalkarak başını koridordan uzattı.

“Oliver?”

Cevap gelmedi. Hemen masasına dönüp, haritaları toplayarak çantasına koydu ve çantayı da omzuna astı. İçine girdiği gece soğuktu, eldivensiz ellerini ceketinin ceplerine sıkıştırırken ileride nefesi buharlaştı. Dükkânları kasabanın en köşesine yakındı, yani dışarıdaki yoğun ormanlara kolaylıkla seyahat edilebiliyordu. Bir parça bulut şişkin yuvarlaklığıyla geçerken ay ışığı karardı, aydınlandı ve yeniden karardı ancak bunların hiçbiri Celia'yı rahatsız etmedi. Odaklanmış şekilde ormanda ilerlerken dikkatli davranıyor, Milliyetçi askerleri takip ederken ilerleyişini işaretlemek için önceki haftalarda bıraktığı küçük kırmızı işaretleri izliyordu. Bu akşam dışarıda hiç asker yoktu. Belki de başka bir yere gönderilmişlerdi ya da yakınlarda bir yerde görevdeydiler.

Yeni haritalar oluşturmalarının amacı araziye en doğru şekilde belirlemek, sonra da renk kodlu işaretler ve yön oklarıyla Milliyetçilerin hareketlerinin kapsamlı birer resmini çizmektir. Ve başarılı olmuşlardı da. Araştırmaları sayesinde her Milliyetçi üssünün tam yeri saptanmış, belli birliklerin hangi yolları tercih ettiği ve hangi yolları hiç kullanmadığı öğrenilmişti. Böylece Komünist güçleri vakti geldiğinde güvenle nasıl yolculuk yapacaklarını anlamışlardı.

Celia duraksadı, çantasından haritayı çıkarıp açtı. Ağaç hattını bulmuştu. İlerideki yavaş eğimde hafif bir tepe yükseliyordu. Kâğıda doğru baktı.

"Cevap vermemi bir saniye daha bekleyemez miydin?"

"Merde..." Celia haritayı düşürüp arkasına dönerken kıyafetinin kolundan bir bıçak çıktı. Oliver geriledi, elleri yavaşça yukarı kalktı ancak Celia onu tanır tanımaz rahatladı.

"Bana öyle sinsice yaklaşma," diye tersledi. "Özellikle de ormandayken."

"Bıçakla ne işin var?" diye karşılık verdi Oliver. Kaşları yukarı kalktı. "Kullanabiliyor musun bari?"

"Kuzenimin hediyesiydi." Kullanılabilirlikten çok dekoratif amaç taşısa da güven verdiği için her yere yanında götürüyordu.

"Gayet de kullanabiliyorum."

"Pekâlâ. Benim üzerimde kullan."

Celia burnunu buruşturdu, Oliver'in ciddi olup olmadığını anlayamamıştı. "Ne..."

"Hadi, ya gerçek düşman olsaydım? Bakalım kullanabiliyor muymuşsun."

"Saçmalıyorsun..."

"Tabii gerçekten kullanamıyorsan..."

Kararını veren Celia bıçağı tutuşunu değiştirip kabzasını avucunun içinde sıkarak hızla ileri doğru atıldı. Bıçağı Oliver'in boğazına dayadı. Oliver ona dikkatle baktı.

"Berbat bir duruş."

Celia az daha çığlık atacaktı. "Affedersin..." Daha doğru düzgün gözünü kırpamadan Oliver'in kolu yukarı kalktı, eli tamamen Celia'ninkini yakaladı ve silahı onun boynuna doğru çevirdi. Bıçağın serin öpücüğü kolyesinin hemen altına dokundu, ardından Celia da yerine sabitlendi. Sırtı ağaca değiyor, Oliver'in koluysa onu hareketsiz bırakıyordu. Bıçağı zarar verecek kadar sert bastırması da Celia yine de omurgasından aşağı ter aktığını hissetti.

Oliver cıkladı. "Tüh. Öldün. Bir daha kullanamadığın silahları savurma."

"Evet, çünkü gelen sen olmasaydın *karnından bıçaklayabilirdim*," diye karşı çıktı Celia. Ağacın gövdesine dayalı başını kaldırarak kolunu kurtarmaya çalıştı. Oliver bırakmıyordu.

"Beni nasıl bıçaklayacaktın? Kollarım seninkilerden uzun. Bıçağı elinden düşürebilirdim."

"Ben de *hızlı* hareket edebilir..."

"Ve ben de sen ileri atılır atılmaz geri çıkabilirdim."

Ay yeniden bulutların arasından çıkarak tam parlaklığını aldı. Işıltısı altında Oliver'in gözleri bıçaktan Celia'nın boynundaki yeşim kolyeye kaydı. Nihayet kızın elini bıraktı ama bunu yalnızca itiş kakış sırasında kayan kolyeyi düzeltmek için yapmıştı. Titrek bir rahat nefes veren Celia boğazının kesilmesini riske atmamak için kolunu indirdi. Nefesinin dışarı daha kısa çıkmasının tek nedeni buydu. Oliver'in kolyenin arkasındaki kurdeleyi sıkıştırması, boynuna değen sıcak elleri değil.

“Zincir gevşek,” diye açıkladı Celia, Oliver tam düğüm at-
tığında kurdele elinden kayınca. Bakışlarını yan tarafta tutarak
Oliver’ın ne kadar yakın olduğu, takıyı düzeltirken hemen önün-
de durduğu o kadar belli olmasın diye ormanın içine baktı. “Es-
kiyor.”

Oliver kaymadan önce düğümü tuttu ve uygun şekilde düzelt-
ti. “Acaba hiç,” diye sormaya başladı açıkça. “Kolyeyi artık tak-
mamayı düşündün mü?”

“Hayır,” dedi Celia. Tartışmaya mahal vermedi. Oliver onu
neden taktığını, kolyenin iğrenç yabancıların Celia’nın kadın
olup olmadığını sorgulamasını engellediğini biliyordu. Her ha-
lûkârda kadındı, dünyadaki diğer insanların onun görünüşü hak-
kında belli fikirleri olması talihsizlikti. Kolyesiz güvende değildi.

“Peki.”

Oliver’ın sesi telaşlı çıkmadı. Yıllar içinde Celia onun bu ger-
çekçi tavrına, anlamsız konuları bırakıp önemli görevleri sonuna
kadar takip etme ısrarına alışmıştı.

“İşte,” diye devam etti Oliver. “Ortalıkta bıçağını sallamaman
için bir neden daha. Seni başarısızca tehdit eden sonraki kurban
kurdeleyi daha da gevşetecek, peki takını güzel tutmana yardım
etmek için yakınlarda olmazsam ne yapacaksın?”

Celia gözlerini hafifçe devirdi. “Beni buraya kadar hayat der-
si vermek için mi takip ettin?”

“Seni takip ettim çünkü şüpheli davranıyordun. Ne oldu?”

Celia nihayet bir adım geriledi, düşürdüğü haritayı almak için
aralarına mesafe koydu. Kâğıdı düzelttiğinde omuzlarının üşü-
düğünü, o somut yokluk hissiyle ürperdiğini görmezden gelmeye
çabaladı.

“Durduğumuz yerden... yaklaşık beş yüz metre doğuya ka-
dar,” diye tahminde bulundu. “Bir sürü ormanlık alan ve en
önemlisi kamyonların geçtiği V şeklinde bir toprak yol var. Bunu
hatırlıyorum çünkü oradaki keskin dönüşün hemen üstünde bir
kuş yuvası bulmuştum. Yumurtaları düşecek diye endişelenmiş-
tim.” Celia duraksadı, parmağını haritanın köşesinde gezdirdi.
Oliver hareketini dikkatle izledi. “O bölge Millie’nin haritasında

yok. Sağ tarafın en ucundan başladı. Ama şimdi ben de kendi koordinatlarımla sonuna ulaştım ve o yolu çizmedim."

Oliver haritayı aldı. Kâğıtta bitirilmeyi bekleyen çok küçük bir yer kalmıştı ancak geri kalan her şey kıvrımlı uçlarla ağaçlıklardan oluşuyordu.

"Yolda yürüdün mü?"

Celia başını iki yana salladı. "Dönüşe kadar gidip ormandan gitmeyi tercih ettim. Askerler vardır diye fark edilmek istemedim."

"O zaman harita görevlendirilmeleri sırasında bir hata yapılmış," diye öneride bulundu Oliver. "Mesaj gönderip kontrol edebilirim."

"Ama sanmıyorum." Celia çantasına uzanarak dördü arasında bölünen arazinin tam kuşbakışı halini gösteren eski haritayı çıkardı. "Baksana. Sanki o bölge tamamen çıkarılmış. Yol falan yok."

Oliver uzun bir süre sessiz kalıp haritaya baktı. Ardından konuştu.

"Haritalarda hata olması yaygın bir şeydir," dedi dikkatle. "Uzun bir mesafe boyunca hiçbir şey yoksa bazen yanlış hesap yapıp olduğundan daha küçük gösterilebiliyor."

Celia başıyla onayladı. "Öyle bir şeyle karşılaşmıştım. Alttaki ölçek çubuğunu düzelterek halledilebiliyor. Ama burası... Hiçbir şey yok *değil*. Yollar var. Ölçeği yola göre ayarlayıp bitti diyemeyiz."

Oliver'ın meseleyi tartmasını, çenesinin sıkışını ve ay ışığında gümüş rengi parlayışını izledi. Oliver'ı tatmin etmek kolay değildi, empati duymasını sağlamaksa tam bir kâbustu. Bu yüzden, kulağa berbat geleceğinden korktuğundan kimseye söylemese de Celia onu gülümsetmekten özellikle zevk alıyordu.

Oliver'ın ağzının kenarı titredi. Celia'nın göğsü ısındı.

"Demek ki yollar yeni," diye sonuca vardı Oliver. "Referans aldığımız harita ne zaman çizilmiş?"

Celia arkayı çevirerek basım bilgisini aradı. "1926'da."

"O zaman yeni olan neymiş bulalım."

İkili gecenin sessizliğinde ormanda yürümeye başladı, ayak-kabıları çalılarla dikkatli bir şekilde buluşuyordu. Celia'nın kaçınmak için hızla yön değiştirdiği birkaç dikenli çalı oldu, birkaç adım ilerideki Oliver ise Celia daha rahat geçsin diye onları botlarıyla düzleştirmeye çalıştı.

"Keskin dönüş şurası," diye duyurdu Celia, bir hayli uzaklaştıktan sonra ileriye gösterdi. Ağaçlar, çakıllı yolun iki tarafında temizlenmişti. V şeklindeki dönüş, beyaz ayın altında parlıyordu.

"Sola gidelim," dedi Oliver.

Celia peşinden gitmekte tereddüt etmese de kaşlarını kaldırdı, oldukça keskin bir taş ayakkabısının altına batınca yüzünü ekşitti. "Emin olmak için ayrılıp iki yöne de bakmak istemez misin?"

"O dediğin aptallık olur. Sağ tarafın doğu yönünde nasıl eğilmeye başladığını görebiliyorsun." Oliver hızını artırdı, Celia çantasını iyice omzuna yerleştirdiğinde içindeki haritalar kırıştı. "Yakında doksan derecelik bir viraj olacak. Yani Milie'nin haritasının köşesinde başlayan toprak yolla bağlantısı olmalı."

"Yani araştırmak istediğimiz bilinmeyen yere gitmiyor," diye bitirdi sözünü Celia, Oliver'ın mantığını kavramıştı. "Anladım."

Oliver ayağının altındaki taşlardan birini tekmeledi. "Bana çok kolay hak verdin. Onur duydum."

"Tabii ki. Mantığa her zaman hak veririm."

"Genelde oraya varmadan benim sana birazcık patronluk taslamam gerekir."

Celia iç çekti. "Bir kere sen bana patronluk taslamaktan hoşlanıyorsun. O sokakta, seni tersledim ve küçük egon bunu kaldıramadı diye tanıştık."

"Küçük egom senin terslemelerini her daim kaldırabilir, tatlım. Baksana, şu yukarıdaki... haritalarımızda var mı?"

Celia, Oliver'ın gösterdiği şeyi görebilecek kadar uzun boylu değildi. Kaşlarını çatıp parmak uçlarında yükseldi ama sonra zemin yükselerek az miktarda düzleşti ve Celia ağaçların arasında yalın gümüşlüğü görebildi.

"Ne o?" diye sordu. "Kulübe mi?"

“Çok büyük,” diye cevapladı Oliver açıkça. “Haritalarımızda yok o zaman.”

Yapıya yaklaşımları biraz zaman alsa da uzaklığın Celia’nın algısıyla oynadığı ortadaydı. Karşılarındaki kulübe değildi. Yüksek tavanlı yapılmış ve yan tarafında geniş, ahşap bir kapısı olan köca bir depoydu. Toprak yol, özellikle bu mekâna çıkması için inşa edilmişçesine burada sona eriyordu.

“Bekle.” Celia, Oliver’ın koluna uzanıp ikisini de hareketsiz kıldı. Etrafı dinlediler: esen rüzgâr, hışırdayan yapraklar, nefes alıp veren ormanın içindeki hayvanlar ve yaratıklar. Uzaklarda bir yerde tren geçiyordu, ıslığının duman dolu feryadı açıklıkta yankılanıyordu.

“Önde araba yok,” dedi Oliver sessizce. “Burası boş bir yer.”

“Sence askeriye mi?” diye fısıldadı Celia da.

“Öyle olmalı.” Trenin ıslığı sona erdi. Rüzgâr yavaşladı, yer-yüzü sakinleşti. “Ama kimin?”

Oliver ahşap kapıya doğru yürüdü, ağır metal mandalı açtı. Kapı diğer tarafa açılarak *stopper***’e gürültülü, berbat bir tangirtıyla vurdu. Celia irkildi ancak sonra Oliver kapıyı itti ve o ses iyice yükselerek giriş tamamen açılana, içindeki dev ağzını açana dek gümbürdedi.

“Fener getirdin mi?”

“Gece vakti gizlice çıkarken fenere ihtiyaç duyacağımı düşünmediğimi itiraf etmem gerek.” Celia depoya girdi, karanlığın içinde görmeye çalıştı. Bir raf, bir kutu ve...

Arkasından bir elektrik uğultusu geldi. Saniyeler sonra tepedeki ampuller yandı ve içerisi tamamen aydınlandı. Celia gözleri büyümüş halde arkasını döndü.

“Lambanın düğmesini buldum,” diye duyurdu Oliver, bir parmağı hâlâ üzerindeydi. “Hizip bayrağı” görüyor musun?”

Duvarlar pürüzsüz metaldendi. Eşit mesafeye yerleştirilmiş kirişler, birkaç metrede bir asılmış ampullerin böldüğü yüksek

* Bir tıpa, bir sıç, (up veya varil gibi bir kabı kapatmak için kullanılan silindirik veya konik bir kapaktır. (c.n.)

** Genellikle belirli bir grubu veya sınıarı görsel temsil eden, sembolik bir bayrağı ifade eder. “Hizip” kelimesi, bir topluluğun veya grubun, genellikle siyasi veya dini bir çerçevede, belirli bir ideolojiye veya hedefle odaklanan bir grup olduğunu belirtir. (c.n.)

tavanı tutuyordu. Ama hizip bayrağı ya da buranın terk edilmiş bir Komünist mülkü mü, yoksa unutulmuş bir Milliyetçi malı mı olduğunu gösteren herhangi bir iz yoktu.

Dizilimi bir depoya göre tuhaftı. Penceresi yoktu. Ön taraf-takinden başka çıkışı yoktu ama diğer tarafta başka bir kapıya açılıyor gibi duran daha küçük bir kapı daha vardı.

Ve deponun ortası...

"O ne?" diye sordu Celia.

Ameliyat masasını andırıyordu. Soğuk, ciddi, uzundu ve donuk gümüş rengi parlıyordu. Yanlarındaki kemerler olmasa birisinin onu hastaneden çaldığı düşünülebilirdi. Fakat kenarlarındaki sıçramış kanlar, kemerlerin derilerindeki pas başka bir hikâye anlatıyordu.

Masaya yaklaşıp kayışlardan birini çekerken Oliver'ın kaşları iyice birbirine yanaşmıştı. Uzun bir süre boyunca kemeri çevirip kıpırdamadan kaldı. Masanın yüzeyinde de elle yazılmış bir şeyler vardı. Kurşun kalemle bilimsel formüller yazılmıştı.

Celia yaklaştı, bakışları buldukları tuhaf şeyle Oliver'ın ona bakışı arasında gidip geldi. Yüzüne acayip bir ifade yerleşmişti. Sanki tanımıştı.

Oliver'ın dirseğine dokundu. "Daha önce buraya geldin mi?"

Oliver öylece bakakaldı. Bakışlarını kalemle yazılanlardan ayırdı. "Neden sordun?"

"İster inan ister inanma, yüzünü nasıl okuyacağımı biliyorum," diye yanıtladı Celia. "Geldin mi peki?"

"Hayır." Oliver'ın cevabı çabuktu. Detaylandırmadı. Kayışlardan birini dürttüğünde deriden kahverengi-kırmızı noktalar döküldü. "Hadi etrafı kurcalayalım. Başka bir şey var mı bakalım."

Celia tartışmak üzere ağzını açıysa da Oliver çoktan yürüyordu ve onu aksine ikna etmek imkânsızdı. Depoyu araştırırken peşinden gitti, ahşap sandıkları itti ve rafları gözden geçirdi. Bu deponun sahibi her kimse beherglasları, deney tüpleri ve birkaç tane de Bunsen ocağı bırakmışlardı geride; ocağın boruları masanın kenarından sarkıyordu. Yerdeki sandıklardan bazılarında

asma kilit takılıydı, diğerleriye boştu. Bazı raflar tertemizdi, diğerleri toz tabakasıyla kaplıydı. Bu depo yıllardır kullanılmamış mı, yoksa biri her gün gelmiş mi anlamak zordu.

“Bir sandık alalım,” diye önerdi Celia. “Çekiçle içini açalım.” Oliver yanıt vermedi. Yine masaya bakıyordu.

“Oliver.”

Dikkatini tekrar ona verdi. Celia'ya baktığında ifadesi yumuşayarak kayıtsızlığa dönüşmüştü.

“Evet, tatlım?”

Celia'nın aklındaki tüm çanlar çalmaya başladı. Son birkaç yılda gereklilikten dolayı Oliver'ın bir sürü sır saklamasına izin vermişti. Böyle yaparken verilen işaretleri anlamak zor değildi: ani konu değiştirmeler, belirsiz cevaplar, karanlık gözlerindeki dakikalık titreşimler. Ancak *burada* sır tutarken neyi amaçlıyordu?

“Ne oldu?” diye sordu. “Söylesene.”

“Neyi söyleyeyim?”

Celia'nın yanakları sabırsızlığın sebep olduğu sinirle kızardı. Ona doğru yürüdü ama Oliver kıpırdamadı; Celia başını kaldırıncen sakindi. “Kasten mi aptal gibi davranıyorsun?”

“Kasten mi başımızı belaya sokmaya çalışıyorsun?” diye sordu Oliver. Sesinde yalnızca soğukkanlılık vardı. Tereddüt etmeden yüzüne dokundu, başparmağını Celia'nın ısınan yüzünün yüzeyinde gezdirdi. Celia bu hareketi doğal gösterecek kadar yaklaşmıştı ona; ansızın geri çekildi, yüzü iyice ısındı. Başka bir şey diyemeden Oliver sandıklardan birini yerine geri itmeye, hareket ettirildiği anlaşılmamasın diye tozla kaplamaya başladı.

“Gitmeliyiz,” dedi. “Burası faal bir Milliyetçi deposuysa... Askerler zaten sık sık etrafı kokluyorlar, bir de yakınlarda dolaştığımızı ve işlerine burnumuzu soktuğumuzu bilmelerine gerek yok.”

“Bu sandıklarda bir şeyler var...”

“Ama iz bırakmadan kurcalayamayız.” Tepedeki ampullerden biri titreşti. Oliver başını kaldırdı. Çene hattı gerildi; keskin, yok edici, ölümcül bir adamın tam olması gerektiği gibiydi. “Zaten bizimle pek alakası yok. Bu depoyu nasıl rapor edeceğiz? ‘Te-

sisi not almak isteyebilirsiniz. Savaşa giderken terk edilmiş bir Bunsen ocağında* yiyecek ısıtılmak için buraya sığınabiliriz' mi diyeceğiz?"

Celia bakışlarını çevirerek ayakkabılarına baktı, kızgın ifadesini gizledi. Birdenbire Oliver'ın ondan sakladıklarını düşünmeden duramaz olmuştu. Şanghay'a gidişler, kimse ne yaptığını bilmezken öylece ortadan kaybolduğu koca günler...

"Hadi, tatlım." Lambanın düğmesine doğru yürüdü. Parmağını öylece hareket ettirince depoyu kalın karanlık kapladı. "Bizi ilgilendirene kadar burayı haritalarımızda işaretleyebilir ve öyle bırakabiliriz."

"Peki." Celia ciddi değildi. Hem de hiç.

Oliver peşinden geliyor mu diye kontrol etmek için arkasını döndüğünde ona hafifçe gülümsedi ve yumruklarının arkasında kararlılıkla kıvrılmasına izin verdi.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>

* İnitma, sterilizasyon ve yanma için kullanılan, tek bir açık gaz alevi üreten yaygın bir laboratuvar ekipmanı parçasıdır. (c.n.)

Ertesi sabah Orion karısının evlerinin kapısını kilitlemesini izledi, gömleğini düzeltirken boynunu uzattı. Dün geceki kıyafetini geri dönüşü olmayan bir şekilde kırıştırmıştı. Bu yeni seçimi çok daha rahattı. Yakası yeleğine sıkışmıştı. Gömleğinin kolları, uzunluğunu ayarlamak için katlanmıştı.

İpekten bir hayli hoşlanıyordu. İngiltere'ye gönderilmeden önce annesi her gün kıyafetlerini seçer, güzel bir gömleği pantolonla eşleştirir ve küçük bir kravat ya da iğne eklerdi. En çok annesi ipek seçtiğinde hoşuna giderdi çünkü onu kaldırır ve yüzünü pürüzsüz kumaşa sürter, sonra da elinden düşmüş gibi yaparak çok kısa bir süreliğine bırakırdı. Hep onu tekrar yakalar, Orion da neşeyle, "*Māma, daha sıkı tut!*" diye cıyaktı.

Onu özlemişti. Yurtdışına gönderildikten sonra annesi ziyarete geldiğinde hiçbir şey aynı olmamıştı. Babasının çalışması gerektiğinden kadın tek başına gelmişti. Evin çalışanlar ordusuyla birlikte, elinde bir şemsiyeyle Londra'ya her adım attığında Phoebe'nin ona daha çok ihtiyacı olur, gönderilmeden öncesini neredeyse hatırlayamayacak kadar genç olduğundan anlık bir ebeveyn ilgisi hissetmeye ihtiyaç duyardı.

Orion İngiltere'de sekiz yıl geçirmişti. Babasının duruşmasını duyana kadar çantalarını toplayıp eve dönmesine izin verilmemişti ve o zamana dek annesi çoktan gitmişti. Orion ile Phoebe dönerken okyanusu aştıklarında bir gece vakti ne bir not bırakarak ne de veda ederek kaçıp gitmişti.

Yokluğunun sonuçları Orion'ın peşini bırakmıyordu. Acaba buna neden olacak bir şey mi yapmıştı? Acaba annesi kendi isteğiyle mi gitmişti yoksa -Tanrı korusun- babası bir şey mi yapmış-

tı? Üç buçuk yaş büyük olan Oliver, Paris'teki eğitimini tamamlayarak Orion'dan çok daha önce şehre dönmüş ve babalarının düşüşüne tanıklık etmiş, annelerinin sözde küçümsemelerinin bu dönemde başladığını belirtmişti. General Hong'un daha sonra aklanması önemli değildi. Anneleri, bu hain itibarına katlanamadığından çoktan kapıdan çıkmıştı ya da en azından aynı şekilde gitmeden önce Oliver öyle olduğunu iddia etmişti.

"Gitmeye hazır mısın?"

Orion gözlerini kırptırarak şu ana döndü. Janie Mead ona bakıyor, merdivenlerden aşağı inmelerini bekliyordu.

"Önce sen." Orion onu ileri itti ve hemen arkasından takip etti. Avluda Janie'nin yanına geldiğinde kolunu önüne doğru uzattı. "Dokunsana."

Janie anahtarlarını çantasına atıp gözlerini kıstı. "Zorunda mıyım?"

"Dokun. Hadi. İpekten." Kolunu salladı. Çimler ıslak ve nemliydi, geçip araba yoluna çıkarlarken Orion'ın bileklerine değdi. Belki de gece bir ara yağmur yağmıştı ama oturma odasındaki kanepede uyurken herhangi bir ses duymamıştı.

İç çeken Janie uzandı ve kolunun bir parçasını sıktı; Orion kumaşı zehre bulamış gibi davranıyordu.

"Pek hoş," dedi hoşluktan son derece uzak bir sesle.

Janie Mead ofise yaptıkları yolculuğun geri kalanı boyunca konuşmaya zahmet etmese de Orion birkaç kere konuşma mevzusu açmaya yeltendi. *Seagreen Press*'in kapılarına yaklaştıklarında Orion ondan samimi bir tepki almaya çalışmaktan vazgeçti. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Dünyada iki tip insan vardı: hasarlarını içeride gizleyenler ve dışarıya gösterenler. Orion, tek bir kaş çatışın onu endişeli göstereceğinden ve başkalarının dertlerini kurcalamalarına sebep olacağından daima korkuyordu. Diğer yandan Janie Mead, açıkça aynı yükü taşımıyordu. Kızgınsa anlaşılıyordu. Dikkati dağınıksa anlaşılıyordu. Hatta dolgun dudaklarını azıcık büzse Orion, cevap vermesi için adını iki kere söylemesi gerekeceğini ve o zaman bile düşleri rahatsız edildiği için sinirleneceğini biliyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu sessizce, Seagreen’in kapılarından içeri girdi.

Ahenkle öndeki bekçilere el salladılar. Güvenlikten geçer geçmez Orion kolunu Janie’ye uzattı. Bu kez Janie şikâyet etmeden tuttu, parmaklarını ihtiyatla Orion’ın dirsek kıvrımına koydu.

Elleri çok yumuşaktı. Avuç içlerinde nasır, tırnaklarında herhangi bir pürüz yoktu. Yönetimde çalışan bir ajana bile amiri bazı eğitimler verirdi, çoğunlukla bilgi casusluğu yapan Silas dahi görevlerin çirkinleşmesi ihtimaline karşı yumruk atmaya öğrenmişti.

Janie Mead gibi birini *nereden* bulmuşlardı?

Soracak kelimelerini toparlayamadan üçüncü kata ulaşım bölümüne girdiler. Janie hemen durdu, resepsiyon masasının etrafında duran bir grup insanı gördüğünde burnunu kırıştırdı. Çalıştığı yerin hemen önünde doğaçlama bir sosyal etkinlik veriyor gibiydi. Mükemmel.

“Bu ne şimdi?” diye mırıldandı sessizce.

“Ben seni tanıştırırım,” dedi Orion neşeyle. Ellerini Janie’nin omuzlarına koydu ve gönülsüzce adım atmasına rağmen onu ileriye doğru itti. Görüş alanının dışında, bölmelerin yanında bir hareket fark etti ancak kimin geldiğini görmek için bakan, sonra da işinin başına dönen bir çalışandı sadece. O çalışan da Liza Ivanova’ydı, Janie’nin hararetle konuştuğu kadındı. O meseleyi biraz daha kurcalaması gerekiyordu.

“Biriyle çoktan tanıştım zaten,” dedi Janie Mead, yaklaşırlarken grup duymasın diye sesini alçak tuttu. “Zilin, şu sağdaki adam. Jiemin resmen onu *hanjain* olmakla suçladı.”

Ha? Orion şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Dün olduğu gibi bugün de Jiemin etrafında olanlara dikkatini vermiyordu. Ayağını Janie’nin masasına koymuş ve küçük kitabına gömülmüştü. “Ve bunu bana söylemeyi aklına getirmedin mi?”

“Yeterli dayanağı yoktu,” diye karşılık verdi Janie anında. “Sadece başka birinin sözüyle adama şüpheli damgası yapıştıramayız.”

“Evet.” Orion ağzını Janie'nin kulağına biraz daha yaklaştıarak gruba ulaşmadan önce son sert yanıtını aldı. “Ama birini dayanacağı olmadan *hanjain* olmakla suçlamak kesinlikle şüpheli... Ah, *ohayō*, herkes bugün nasıl bakalım?”

Dün Orion etrafı turlamış, iyi bir ilk izlenim oluşturmak için bölümdeki tüm iş arkadaşlarıyla tanışmıştı. Hepsi aynı yaşlardaydı; ya onlu yaşlarının sonlarında ya da yirmilerine yeni girmişlerdi. Mantıklıydı. İmparatorluk güçleri temsilci göndermeye hazırlanırken okuldan yeni mezun olmuş kişileri arıyordu. Dünyayı çok da bilmeyen, yaşlılarını etkilemeyi ve ülkeye karşı vazifelerini yerine getirmeyi fazlasıyla isteyen gençler arıyorlardı. Diğer tarafın durumu da aynı değil miydi? Orion daha yaşlı ve daha bilge olsaydı belki gizli birime girmez, amirinin her talimatını uygulamak zorunda kalmazdı. Belki istediğini almak için daha fazla seçenek arardı. Artık pişmanlığın bir faydası yoktu; Orion casustu ve işinde iyiydi.

“Merhaba,” dedi en soldaki kız İngilizce. Ağzı kulaklarına varıyordu ve Orion'a el sallayıp Janie Mead'e elini uzattı. “Sen de güzel eşi olmalısın.”

Janie kızın elini sıkmak üzere uzandı, gülümsediğinde kırmızı dudakları kıvrıldı. Orion onu izledi, bakışları keskinleşirken yüzünde sevgi dolu bir ifade tuttu. Janie Mead inanılmaz sosyal *davranabildiği* ve yine de yalnız başlarına olduklarında bunu yapmamayı seçmediği için memnun olması gerektiğini tahmin ediyordu. Belki de bu sayede onun en gerçek haliyle tanışmıştı, bir şey sakladığından endişelenmesine gerek yoktu.

Nedense bundan şüpheliydi.

“Sevgilim, iş arkadaşlarımızla tanış.” Orion, ellerini Janie'nin omzundan kollarına kaydırdı, etraflarındaki insanlarla tanıştırmak için onu santim santim döndürdü. “Bu Miyoshi Yōko. Ōnishi Tarō. Kitamura Saki. Ve... Tong Zilin'di, değil mi?”

Zilin kaşlarını çatı, Orion'ın hatırlamadığı tek isim olduğu için etkilenmemiş görünüyordu. En kolay ismin ona ait olduğu belliydi, o yüzden Orion'ın kasten yaptığını anlamıştı.

* (Jp.) Günaydın. (ç.n.)

“Doğru,” dedi Zilin. Dikkatini Janie'ye yönlendirdi, başıyla bileğini gösterdi. “Sincere'den mi?”

Orion karısının başını eğdiğinde aniden şok olduğunu hissetti, sanki orada olduğunu unutmuştu. Elbisesinin kolunun altına ince bir bilezik takmıştı, üzerindeki gümüş tılsım sallanıyordu.

“Hatırlayamadım,” diye yanıtladı. Janie Mead son derece hususi bir tarzda konuşuyordu. İngilizceyi akıcı konuşamıyor değildi; Batılı bir toplumda iyi eğitim görmüş, oranın huyunu ve üslubunu benimsemiş, soruların bitimine ekledikleri o hızlı ses yükselişini öğrenmiş gibi konuşuyordu. En iyi özel hocalar bile bu minik alışkanlıkları değiştirmeyi beceremezdi.

Fakat Janie'nin aksanı sündürülmüştü sanki. Sahteydi. Amerikan değildi.

Janie başını kaldırarak Orion'a biliyor mu diye soruyormuş numarası yaptı, Orion da omuz silkti.

“Ben hediye etmiş olabilirim. Aylanm birbirine karıştı da,” dedi.

Fark etmezdi. Orion tutarsızlığın ne olduğunu duyana kadar dinlemeye devam edebilirdi. İngilizce, ofiste yaygın konuşulan bir dildi. Japon iş arkadaşları Çinceyi akıcı konuşamıyordu ve işe alınan yerli Çinlilerin çoğu Japonca bilmiyordu, o yüzden Janie Mead sonsuza kadar ondan saklanamazdı.

“Hmm...” Zilin öncesinde izin almadan Janie'nin bileğini tutup bileziği inceledi. Bu hareketten şüphelenen Orion hemen kaşlarını çattı ancak arbede çıkarması nezaketsizlik olurdu, özellikle de Janie istifini bozmadan adamın bakmasına izin verirken.

“Nişanlım için vitrindekilerden birine göz atıyordum da,” diye devam etti Zilin. Çok hafif bir İngiliz aksanı olsa da Orion'unki kadar belirgin değildi. Belki orada birkaç yıl geçirmiş ya da şehirden çıkmadan İngiliz öğretmeninden kapmıştı. “Ama film başlamadan önce içeri girip almaya vaktim olmadı.”

Tarō resepsiyon masasına yaslanarak bir kaşını kaldırdı. “Hangi film? Sinemaya gitmediğini sanıyordum.”

Zilin nihayet Janie'nin bileğini bıraktı. Göğsünü şişirdi. “İtalya'dan gelenlerden. Pazarları gösteriyorlar.”

“O filmler faşist propagandası.”

Orion kaskatı kesildi, Janie'nin beyanıyla dehşet dolu bir nefes boğazında kesildi. Gerçeklik payı vardı. Şanghai'daki sinemalar dünyanın her yanından film almaya açıklardı ve şu anki İtalyan pazarı, faşizmin başarılarını metheden seçkileri zorlamasıyla nam salmıştı. Sinemalar şikâyet etmeden filmleri gösteriyorlardı, iki saatlik imparatorluk kurma belgeseli izleyip izlememek izleyiciye kalmıştı. Kuomintang'ın içinde de faşist kollar vardı. Filmlerin seyircisi olduğu belliydi.

Fakat grubu sessizlik sardı. Bazı şeyler herkes tarafından bilinse de görgü gereği konuşulmazdı.

Saki hafifçe kıkırdadı, elini sallayarak gerginliği bozdu. Orion rahatlayınca geç de olsa Janie'nin kolunu fazla sıkı tuttuğunu fark etti.

"Ah, abartıyorlar," dedi Saki umursamazca. "Aynı eleştirmenler muhtemelen bizim gazeteyi de kınarlar."

"Doğru," diye cevapladı Janie hiç gecikmeden. Masasındaki bir dosyaya uzanarak Jiemin'e kısaca selam vermek için elini kaldırdı. "Şimdi müsaadenizle. Beş dakikaya toplantıya katılmam lazım."

Orion hareket eden Janie'yi bıraktı ancak iş arkadaşları sohbetin yönünü değiştirirken gözleriyle onu takip etmeyi sürdürdü. Büyükelçi Deoka bu sabah yeni başlayanlarla tanışma amacıyla Janie'yi toplantıya çağırmıştı. Orion dün büyükelçiyi görmüş ve karşılaşmalarından, belki Deoka'nın saçını fazla sık boyayarak alnını kuruttuğu dışında bir şey çıkarmamıştı.

Orion omzunun üzerinden baktı. Janie üretim bölümünün kapılarından dışarı çıktı. Sonra durup dışarıdaki duvara yaslandı.

"Bana da müsaade edin." Orion özür dilercesine başını eğdi. Döndü ve Janie'nin peşinden kapıdan çıkıp koridora vardı. Janie Mead kıpırdamadı. Orion yaklaşıp dirseğine dokunduğunda boşluğa bakıyordu.

"Hey." Selamlaması yankılandı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Janie. Denese dahi bu kadar yalan söylediğini belli edemezdi. Sözleri duygu boşluğundan ibaretti. Sanki senaryodan okuyordu. "Deoka'nın ofisi nerede?"

Orion ona cevap vermedi. Tekrar denedi. Ondan alabileceği bir şey vardı, olmak zorundaydı. “Önce şunu söyle. *İyi misin?*”

Janie'nin gözleri hızla yukarıya baktı. O tek bakışta kınama var gibiydi. Elbette *iyi misin* diye sormanın şu anki ifadesi için muğlak olduğunun farkındaydı. Yine de başka nereden başlayacaktı ki? İyi olup olmadığını öğrenmeden nasıl *ödüm kopuyor* demeye geçebilirlerdi? *Kızgın* olduğunu nasıl ortaya çıkarabilirlerdi?

Bir anlığına Janie sessiz kaldı. Ardından Orion'ın omzunun üzerinden baktı, Orion da onun görüş hattına göz attı; Yōko'nun heyecanla kollarını sallamasını, resepsiyon masasındaki grubun gürültüyle kahkaha attıktan sonra işe dönmek üzere dağılmasını izliyordu.

“Hepsi kötü değil, biliyorum.” Janie'nin sesi tüylü kalemin darbesi kadar yumuşaktı. “Ama buraya yalnızca imparatorlukları bizi yutmak istediği için geldiklerini bilince onlardan nefret etmemek *çok* zor oluyor.”

Son kısmı hararetle söylemişti, konuşmamış da tükürmüştü sanki. Orion tekrar döndüğünde omurgasında bir elektrik dalgası, onun içinde bir şeyi yerinden oynattığını hissetti. Janie böyle şeyleri sesli dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Ama yine de söylemiş, içinde yutmak yerine kelimelerin şekil almasına izin vermişti.

Dişlerinin arka tarafını ısırarak Orion, Janie'yi kapıdan birkaç adım uzaklaştırdı. Cesareten mi yoksa inatçılıktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Kulaklarındaki uğultunun hayranlıktan mı yoksa korkudan mı başladığını anlamıyordu. Yıllarca yerini, güvende kalıp fikirlerinde inat etmeden soyadlarını lekelenmekten korumuştur. O da ulusuna bağlıydı; sokaktaki herhangi biri gibi özgürlük ve özerklik istiyordu. İleride öyle bir durum oluşursa ülkesi için silahı eline alırdı. Şu anki görevleri bir milli güvenlik meselesiydi, inanmasaydı burada olmazdı.

Ne var ki dillendirmek, o inancı göğsünün derinliklerinde tutmaktansa açığa çıkarmak tehlikeliydi. Milli haysiyet için savaşırken üstten gelen talimatları uyguladığını söylemek daha iyiydi.

Askeri oynayarak senden istenileni yapmak daha iyiydi. Böylece devlet müttefikleriyle halka maliyeti olan düşmanları değiştirmeye karar verdiğinde kalbinin derinlerine bir şey saplanmazdı.

Orion'ın ağzı açılıp kapandı. Onları kimse izlemiyor olsa da uzandı ve Janie'nin bir tutam saçını yüzünden çekti.

"Anlıyorum," dedi kısaca. "Gerçekten, Janie."

Dilediğinden fazla anlıyordu. Ne hissettiğini tam olarak anlıyordu çünkü babasına *hanjain* suçlamaları yöneltilmeye başladığında aynı öfkeyi yaşamıştı. Bir hata olduğu konusunda ısrar etmiş, titreyen parmaklarla kanıt aramış ve gerçekten de bulamayınca, babasının hain olmadığı ispatlandığında rahat bir nefes almıştı. Orion etrafındaki suları durgun tutmakla o kadar ilgileniyordu ki görevdeyken numara yapıp gülümsemek kolay olmuştu ancak dargınlık, uzanamadığı bir köşede öylece gizleniyordu. Özel hocasının dil öğretmenleri getirdiği, İngiliz aksanıyla konuşmaya, Fransızca, sonra da siyaset sahnesi değişince Japonca öğrenmeye zorlandığı günlerden beri orada duruyordu. Gazeteleri, ülkeyi yöneten yabancı iş girişimleri ve kök salan farklı imparatorluk güçleri hakkındaki manşetleri okudukça daha da ağırlaşmıştı.

Nefret ne kadar zayıf olursa olsun içine yerleşmişti.

Janie geri çekildi. Gözlerini koridora çevirerek Orion'ın bakışlarından kaçtı. "Deoka'nın ofisi nerede?"

Orion koridoru işaret etti, ardından eliyle sol tarafı gösterdi. Huzursuz hissediyordu. Janie Mead'deki bir şey ısrarla onu huzursuz ediyordu.

"Üçüncü kapı," derken sesinin yüksekliği normale döndü. "Önce önünde eğilmeyi unutma."

Janie başıyla teşekkür etti ve hızla uzaklaştı.

Rosalind başıyla teşekkür edip Orion'ın dikkatli bakışları altında aceleyle uzaklaşırken koca kafalı oyuncak bebekler gibi hissediyordu.

Kendine cesaretini kırmak için ya da Orion'la yaptığı konuşmadan sonra hissettiği cesaret kırılmasını daha da arttırmak için

zaman tanımadı. Yumruğunu kaldırdı ve Deoka'nın ofisinin kapısını çaldı.

"Gir."

Derin bir nefes alan Rosalind kolu çevirdi, sonra da içeri girdi. Büyükelçi Deoka masasında oturmuştu, parmakları daktilonun üzerinde tıktırılar çıkartıyordu. Orion'ın hatırlatmasını anımsayarak hafifçe önünde eğildi, ellerini kucagında birleştirdi. Kapı arkasından kapandı.

"Merhaba," diye Çince selamladı Deoka. Yazmayı bırakmadı. "Adınız?"

"Soyadım Mu, üretim bölümünün resepsiyon yardımcısıyım," diye cevapladı Rosalind kolayca. "Gelip rapor vermem söylendi."

"Ah evet, Bayan Mu." Büyükelçi Deoka nihayet yazmayı bıraktı, masasının altına uzanarak bir çekmeceyi açtı. Aradığı şeyi bulup öne çıkarması birkaç saniyesini alsa da Rosalind'in zihni durmaksızın çalışıyor, içgüdüsel olarak Deoka'nın çıkarabileceği şeyleri hayal ediyordu: onu vurmak için tabanca, bırakmak üzere bomba, Rosalind Lang olarak yaptığı tüm yanlışları afişe etmek için, içinde tüm kurbanlarının yazdığı sicil kaydı.

Ama sadece ofis binasının haritasıydı.

"Size bunu vermem gerek," dedi. "Üretim, fazla malzemelerin çoğunu depoluyor, çarpıyla işaretlenmiş yerler müsait arşiv odaları. Hiçbir şeyi başka yerlere koymayın, anladınız mı? Binamda karmaşa istemiyorum."

Rosalind elini uzatarak ileri çıktı. Tam kâğıdı alırken Deoka'nın telefonu çaldı ve yerinde sıçrayarak haritayı düşürdü.

"Affedersiniz, affedersiniz," dedi Rosalind aceleyle.

Deoka rahatsız olmuş görünmüyordu; acemiye yollamak için sadece başını salladı. Büyükelçi telefonda hızlıca Japonca konuşmaya başlarken Rosalind eğildi ve düşen kâğıdı yerden almak için hızlı birkaç adım attı.

Duraksadı. Köşede bir sandık duruyordu; koyu renkliydi ve ofisin bej renkli tasarımına uygun görünmüyordu. Deoka'ya hemen göz attıktan ve yüzünün diğer tarafa, sandalyesinin duvara

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

dönük ve dikkatinin hararetili bir şekilde açıklamaya odaklanılmış olduğunu fark ettikten sonra eğildi ve sandığın en üst yüzeyini süratle taradı.

SEVKİYAT FATURASI A29001
25 Eylül 1931

Kimden:
Depo 34
Hei Long Yolu
Taicang, Suzhou, Jiangsu

Haftalık nüsha-Seagreen Press.

Taicang, diye düşündü Rosalind. *Celia'nın görevi orada değil miydi?* Son mektuplarına o konumdan posta damgası basılmıştı. Ta şehrin ötesinde neden matbaa fabrikası vardı? Mutlaka yakınlarda daha ucuz seçenekler olmalıydı.

Deoka merakla bakındığını anlamadan Rosalind ayağa kalktı ve haritanın tozunu silkiyormuş gibi davrandı. Telefon görüşmesi bitiyordu, Rosalind de o kapatırken ellerini önünde birleştirip kâğıdı sıkıca tutarak aceleyle masasının önüne geldi.

"Malzemeleri söylediğiniz gibi düzenleyeceğim," diye temin etti adam dikkatini tekrar ona verdiğinde. Rosalind başını eğip gizlice masayı inceledi. Birkaç not kartı, birkaç dağınık dosya vardı ve hiçbirisi o sandıklar kadar şüpheli değildi; ayrıca faturalar doğruysa bunlar yalnızca birer sevkiyat kutusuydu. "Başka bir şey var mı?"

Büyükelçi Deoka elini salladı. "Hayır, hayır. İşe dönün, lütfen."

Rosalind bir saniyeliğine bocaladı, neredeyse afallamıştı. Bu görüşmeden ne beklediğini bilmese de şaşkıındı. Belki ofisine geldiğinde Deoka'nın daha fazla ilgi göstereceğini hatta bir zerre şüphe duyacağını sanmıştı. Oysa yalnızca yazmaya geri dönmek ister gibi görünüyordu.

"Tabii, efendim."

Acayıptı. Gerçekten acayıptı. Kahkaha atıp bıyığını buran bir kötü adam beklemiyordu ama bu neredeyse *fazla* normaldi.

Geri geri çıktı, tam Zheng Haidi içeri girmeye hazırlanırken kapıyı açtı. Haidi hafifçe gülümsedi, yol vermek ve Rosalind'in önce gitmesini sağlamak için kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rosalind. Yanından geçtikten sonra Haidi ofise girdi, kapı arkasından kapandı. Rosalind bir anlığına orada kaldı, içeridekiler konuşmaya başlarken gözlerini kıstı. Duvarlar bir şey duyamayacağı kadar kalındı. Kapıya kulağını yaslayabilirdi ancak koridordan geçen birilerine yakalanma ihtimali vardı. Değmezdi. İç çekip üretim bölümüne doğru yola koyuldu, elindeki haritayı düzeltti.

Dört kat vardı, her kata iki kırmızı çarpı çizilmişti.

Gizli saklı bir şeye benzemiyordu. *Seagreen Press*'in düzeni dahi gizem saklamaya elverişli değildi; her odaya doğrudan erişilebiliyordu, amacı açıkça yazılmıştı.

Rosalind köşeyi dönerek üretim bölümünün kapılarından girdi ve masasına yöneldi. Geldiğini gördüğünde Jiemin kısaca baksa da bir şey demedi. Rosalind oturdu, haritayı yerleştirdi ve konsantre olarak yeterince çok bakarsa daha önce görmediği sırları ortaya çıkaracakmışçasına gözlerini dikti.

"Sevgilim!"

Rosalind inledi, Orion'ın birden karşısına çıkmasından korkmuştu. Jiemin ona tuhaf bir bakış attı, bir şey söylemeden kocasının adımlarına neden alışık olmadığını sordu. Rosalind de tepkisine yol açan oymuş gibi omzundaki hayali sivrisineği kovaladı.

Orion durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Sinir bozucu küçük uçan böcek," dedi Rosalind. Rolünü devam ettirerek Orion'ın koluna vurdu. "Ah, işte. Yakaladım sanırım."

"Of," dedi Orion sessizce, kolunu ovaladı. "Şimdi konuşabilir miyim? Böcek gitti mi?"

Jiemin kitabına dönmüştü. Rosalind başıyla onayladı, Orion ise eğilerek kulağına fısıldadı.

"Biraz soruşturdum. İş arkadaşlarımızın çoğu bu akşam *Peach Lily Palace*'a gidiyor."

Rosalind kaşlarını çattı. Bu adı duymuştu. *Peach Lily Palace* bir dans salonuydu. Beş yıl önce Thibet Yolu'nda açıldığında, salon Kızıl burlesk kulübünün doğrudan rakibi olmuştu ve Rosalind'den Kızıl kulübünü taze ve yeni tutmak için rutinini değiştirmesi istenmişti.

Şimdiyse Kızıl kulübü yoktu, bir restorana dönüşmüştü ama *Peach Lily Palace* çalışmaya devam ediyordu. Kızıl dansçıların birçoğu, daha kulüp doğru düzgün kapanmadan *Peach Lily Palace*'a geçmişti. Kulüp sahipleri iç savaşla uğraşmaya başlarken dansçılara pek ihtiyaç yoktu.

“Kesinlikle biz de gitmeliyiz,” diye sözünü bitirdi Orion.

“*Bu akşam mı?*” diye cevapladı Rosalind fısıldayarak. Enseninden bir damla ter aktı. Eski dansçılar onu tanırlar mıydı? Yoksa hâlâ hayatta olması fazlasıyla absürt olduğundan sadece ona benzeyen biri olduğunu mu düşünürlerdi?

“Eğlenceli olacak.” Orion, Rosalind'in saçını boynundan çekti. Gergin olduğunu anladığından tepkisini rahatlatmaya mı çalışıyordu yoksa o anda tesadüfen saçıyla oynamaya mı karar vermişti anlayamadı. Onaylamak için cıkladı ve masasına doğru gitmeye başladı. “Bu akşam o zaman.”

Alisa Montagova, yaşadığı Thibet Yolu'ndaki bir dans stüdyosunun iki kat üzerinde yer alan ufak güvenli evi sevimli bir hale getirmişti. Yatağa, set üstü ocağa ve daha küçük banyoya çıkan küçük kapıya zar zor yer olsa da içeriyi güzel dekore etmişti. Duvarlar fotoğraflarla kaplıydı. Moskova'nın çizilmiş bir posteri antrenin üst tarafına asılmıştı.

Alisa, Şanghay'da doğmuştu ve Şanghay'dan hiç ayrılmamıştı; yani Moskova aslında özel bir bağlılık hissetmediği, aklındaki fantastik bir yerdi. Ne var ki, kuzeni Benedikt sürekli karşısına çıkan her köşeyi bucağı detaylarıyla anlatırdı, Alisa da seveceği gerçekçi bir görüntü oluşturmıştı. Eski bir Beyaz Çiçek olan Benedikt, Milliyetçiler Şanghay'ı ele geçirdiğinden beri orada saklanıyordu ancak en azından yanında kocası Marshall vardı.

Alisa iç çekerek kendini yatağa bıraktı. Benedikt ile Marshall güvendeydi ya da en azından herhangi bir insanın olabileceği kadar güvendeydi. Alisa büyürken ikisinin etrafında olmasına, onları evde erkek kardeşini gördüğü kadar sık görmeye alışmıştı. Yalnızca Roma'nın en yakın arkadaşları değillerdi, üçü Beyaz Çiçekler'e sivillerin sokaklarda aval aval bakacakları bir görüntü vermişti: vâris, iki sağ kolu, sarsılmaz ve çetin, tıpkı gangsterlerin yönetimi gibi.

Sonra Beyaz Çiçekler dağılmıştı. Ardından Roma gitmiş, Benedikt ile Marshall ise Milliyetçiler onları devlet düşmanları olarak götürmeden önce kaçırmaya zorlanmıştı. Sovyetler Birliği'ne girdikten sonra Milliyetçilerin, sözde isyancıları komşu bir bölgeye kadar kovalamaktan daha çok derdleri olmuştu ama bu aynı zamanda Alisa'nın aile dediği herkesin Şanghay'dan sürülmesi anlamına geliyordu.

İsyan başladığında çok küçüktü. Kızıl Çete Milliyetçilere yaklaşırken Beyaz Çiçekler Komünistlerin yanına çekilmiş, şehrin içindeki her çatışmayla bölge sınırları çizilirken şehirle herhangi bir ilgisi yoktu. Bunların hepsinin meyvesini vereceğini bilemezdi. Askerlerin şehri temizleyip Milliyetçilerin resmi hükümeti ele geçirerek Beyaz Çiçekler'in hükümdarlığına ve babasının şehrin yarısındaki demir yumruğuna son vereceğini, babasının ortadan kaybolup, ona olanları bulmak istediği için kaçan kuzenlerine katılamayacağını bilemezdi.

Daha çok küçüktü. Kendisini alacak tek saf olduğunu bildiğinden Komünistlere gönüllü olarak katılmıştı ama iç savaşın ne kadar süreceğini hiç kestirememişti.

Alacakaranlık çöküyordu. Yatağının üst tarafındaki pencere kararan gökyüzünü ve odaya gölgeler düşüren soluk mor rengini gösteriyordu. Bir anlığına Alisa yorgunluğunun tadını çıkarmaya izin verdi, iş kıyafetleriyle yatağa yığıldı. Sonra zıplayarak tekrar kalktı, aniden enerji doldu.

"Perestan'le shumet'!"

Yaşlı adamın sesi aşağı kattan yankılandı. Alisa döşemelerin üzerinde kasten hareket etti, tedbir için ayağını biraz daha fazla yere vurdu. Adam hep tavana doğru bağıyor, ona gürültü çıkarmayı bırakmasını söyleyip duruyordu ama binanın berbat yapısına Alisa müdahale edemezdi ki. Tahliye edilene kadar burada kalmaya çalışıyordu. *Gerçekten* tahliye edilirse Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nde bir sürü boş, şehrin ele geçirilmesiyle unutulmuş ve terk edilmiş, evraklarını bulmak için önce derinlemesine incelenmesi gereken Beyaz Çiçek güvenli evi vardı.

"Hey! Kız! Beni duymuyor musun sen?"

Alisa gramofonu pencere pervazına koydu ve yaşlı adamın sesini müzikle bastırdı. Kendine göre yorumladığı dansıyla etrafta hoplayıp zıplamaya devam etti. İşte başına bela olan bir sorun vardı. Damga preslerinden birinde yazı tipi doğru hizalanmıyordu ama gazetelerden bazıları çoktan basılmıştı. Ya ilk grubu elle düzeltecekler ya da yeni katman ekleyerek...

Gramofon tekledi ve Alisa kaşlarını çatarak cızırtılı sesi düzeltmeye gitti. Cihazı Zhabei'deki eski püskü bir dükkândan

ikinci el almıştı, yani eskiydi ve neredeyse dökülüyordu. Alisa şehirde rahat bir hayat yaşayabilecekken neden kıt kanaat geçindiğini bilmiyordu. Ailesinin bir hayli birikimi vardı ve Seagreen maaşlarını her hafta nakit olarak dağıtıyordu. Üstüne üstlük kendi faturalarını dahi ödemişti. Her ay hesap dökümleri, hesapları anonim bir bağışçı tarafından ödenmiş halde kapısına bırakılırdı. Beleş atın dişine bakılmazdı ama bunu yapan kişi hakkında şüpheleri vardı, iletişime geçmenin güvenli olmayacağı ihtimaline karşı yardım eden kişinin gölgede kalmasını sorun etmiyordu.

Alisa ofis işçisi kılığını devam ettirmeye kararlıydı. O bir casustu, evet ama aynı zamanda *Seagreen Press*'e kendi çıkan için yerleştirilmişti. İki yıl önce Komünistler, sadece ayak işlerini yapmaları ve yakalanma riskleri olması yüzünden çok fazla dağınık ajana ihtiyaç duymadıklarına karar vererek, ona uzun süreli gözetlenmesini istedikleri işyerlerinin listesini sunarak operasyonları basitleştirmişlerdi. Uluslararası politika görmezden gelinemezdi. Bu iç savaşta yalnızca iki taraf vardı ancak yabancıların Şanghay gibi bir yerde her daim izlenmeleri gerekiyordu. Alisa listeyi tarayıp seçimini yapmıştı ve o zamandan beri günlerinin çoğu seve seve yazı tipi tasarlayarak geçiyor, bazen de Komünistleri ve kötü vaziyetlerini ilgilendiren konularda Japon yetkililerden bilgi almak için kulağını dört açıyordu. Celia şehirde görevdeyken Alisa ona rapor veriyordu, Celia şehir dışında görevdeyken ise emir komuta zinciri atlanıyor ve Alisa her ay doğrudan bir üst düzey yetkiliye rapor veriyordu.

İlginç bir yaşam biçimi olduğu belliydi. Savaş Şanghay'a iyice baskı yapmadıkça, şehrin uyuyan ajanlarına faal görevde gerek görülmedikçe Alisa Montagova vaktini gizlice dinleyerek ve saklanmak dışında yararlı bir şeyler yaparak geçirebilirdi; en azından tam olarak.

Alisa sonunda gramofonda yeniden pürüzsüz bir müzik açabildi, mandalı kenara kaydırdı. Üçüncü kattaki dairesinin altındaki kalabalık yol hareketle dolu koca bir dünyaydı; çekçek grupları uçuşan kuşlar gibi görüşe girip çıkıyordu.

Alisa gözlerini kıstı. Pencereye daha da yaklaştı. Son zamanlarda gerçek bir görevin kapısını çaldığını söylemek mümkündü. İçlerinden biri para karşılığı ihanet etmiş ve gizli istihbarat bilgilerini *Seagreen Press* yetkililerine vermişti; Alisa'nın bilgiyi içeren dosyayı bularak tam olarak hangi sırların sızdırıldığını öğrenmesi gerekiyordu. Ne var ki bina devasaydı, yüzlerce dosya her gün taşınıyordu, o yüzden üzerinde KOMÜNİST PARTİ SİRLARI yazan bir etiket olmadıkça *bir* tanesini bulmak pek kolay sayılmazdı.

Elbette bir de *Seagreen*'de beliren Milliyetçi ajanları sorunu vardı, ikisi de açıkça Komünist istihbaratından bağımsız bir görev için gelmişti.

Üstelik ikisi de şu anda penceresinin altındaki Thibet Yolu'nda yürüyor, Alisa'nın dairesinin hemen altındaki dans salonuna gidiyordu.

“Bayan Rosalind, *neyin* peşindesin?”

Alisa gramofonu hemen kapattı, paltosunu ve çantasını duvardaki askıdan aldı. Müzik durdu. Hızlı hareketleri yüzünden döşemeler gürültüyle gıcırdadı. Aşağıdaki yaşlı adam yine bağır-maya başladı.

Alisa şeytani bir gülümsemeyle daireden hızla çıkarken, sırf adamın başına bela olmak için fazladan gürültülü yürüyordu.

Şehir; Rosalind Lang'ı görmeyeli, insanlara seçkinlerin düştüklerini hatırlatmak için İmtiyaz Bölgeleri'ne çizilmiş posterlerini asmayı bırakılamı çok uzun zaman olmuştu.

Yine de *Peach Lily Palace*'a yaklaşırlarken Rosalind, şeklini değiştirip yerine yeni bir şey koyabilmiş gibi dalgın dalgın yüzüne dokunup duruyordu. Tanınma ihtimali çok düşüktü. Ancak tanınırsa... şimdiki sahte kimliği tehlikeye girebilirdi.

“Dünyadan Janie Mead'e.”

Rosalind başını kaldırıp Orion'a burnunu kırıstırarak baktı. “Sadece sahte isimlerimizi kullanacaktık hani?”

Orion bir elini saçından geçirdi. Saçları bugün iyice dağınıktı; Rosalind isteyerek mi yoksa briyantini bittiği için mi bilemiyor-

du. En azından bu hali kıyafetlerine uyuyordu: üstteki üç düğmesi açık siyah gömlek, koyu yeşil, ucunda altın detaylı dikişler olan yelek, esintiyle salınan uzun, siyah palto ve yanan her neon tabelayla parlayan yüzükler.

"Affedersin, sevgilim," diye düzeltti. "Bir daha olmayacak."

Rosalind gözlerini devirdi, salonun çalışanları *Peach Lily Palace*'ın kapılarını açıp onları içeri alırken dilini tuttu. Salon, adının hakkını veriyordu; içerisi sahnedeki duman makinesinin ve parlak *qipao*'ları ve temiz ütülü takım elbiseleriyle müdavimlerin doğal parfümlerine karışmış çiçek kokuyordu. Orion babasının banka kasasından yeni çıkmış gibi görünürken Rosalind dolabındaki en mütevazı şeyi seçmişti; uzun kollu ve yüksek yakalıydı. İhtiyacı olan son şey dikkat çekerek Rosalind Lang'in hayatta ve iyi olduğuna, şehrin dans salonlarında sosyalleştğine dair dedikodulara sebebiyet vermektir.

"Gördüm onları," dedi Rosalind. *Peach Lily Palace* büyüktü, eski Kızıl burlesk kulübünden çok daha büyüktü. Tavanı aşırı yüksekti, beyaza boyanmıştı ve üzerine müdavimlerin sahneyi daha iyi görebilmek için durduğu ikinci kattaki tırabzanlara kadar uzanan desenler oyulmuştu. Alt katta eğlenceyi sağlayan yalnızca gösteri katı değildi, aynı zamanda karşı tarafta, bariyer yanında ve sahnenin uzağında kumar masaları duruyordu. Orada tanıdık yüzler bir arada duruyordu: Yōko, Tarō ve Tong Zilin.

Rosalind mekânı bir kez daha, sahneden sarkan avizeden başka çeşitli aydınlatma armatürlerine kadar kısaca inceledi. Bu farklıydı: *Peach Lily Palaca* iyi aydınlatılmıştı, yüzlerin hepsine loş, altın rengi ışıklar yansiyordu. Kızıl kulübünde Rosalind, çok geç olana kadar yere dökülen şeyleri görmediği için defalarca ayakkabısını mahvetmişti.

"Hadi," dedi Rosalind.

Tam ilerlemeye başlarken Orion kolunu tutarak onu durdurdu. "Benim... Benim önce bir şey halletmem lazım."

Rosalind kaşlarını çatı. "Ne?"

"Hemen dönerim." Daha fazla açıklamadan sahneye doğru yürüdü.

“Ne?” diye sordu Rosalind tekrar, şaşkına dönmüştü. “Öylece çıkıp gidemezsin. Derdin ne s...”

Faydası yoktu. Çoktan gitmiş, müdavimlerin kalabalığına karışmış ve bir grup insanın içine girmişti. Rosalind’in görüşü iyi olmasa da Orion’ın aradığı kişiyi bulması için iyi giyimli grubu hemen gözlemledi. Onu doğru tanıdıysa geçmişte önemsemediği eski bir âşığını görmüş olmalıydı.

Rosalind ufak, sinirli bir of sesi çıkardıktan sonra tek başına kumar masalarına yürüdü. İnanılmazdı. İkisi bir ekipti ve çok önemli bir görevde ilk yaptığı kaçmak olmuştu.

“Bayan Mu!” diye haykırdı Yöko, Rosalind’i gördüğünde. “Seni burada görmek ne tesadüf.”

“Ah, ben hep buraya gelirim,” dedi Rosalind gamsız bir edayla. Tarō ile Zilin üç adım ötesindeydi, oturan oyuncuların omuzlarının üzerinden bakıyorlardı. “Ne oynuyorlar? Poker mi?”

“Görünüşe göre beş kartlı,” diye cevapladı Yöko. “Zilin ne zaman pes edeceğini hep çok iyi bildiğini iddia ediyor.”

“O zaman âlim olmalı.” Oyunculardan biri kıpırdandı, ışıkların altında kırmızı ile siyah renkler, maçalar ve kupalar ile aslar, karolar gözün göremeyeceği bir hızda belirip kayboldu.

Yöko düşünceli bir ses çıkardı. “Sezgisi *sahiden* bayağı iyi,” dedi.

“Böyle bir şeyde sezgi kullanılmaz.” Rosalind bir adım yaklaştı. “Tamamen şans. Kartlara çoktan karar verildi. Elini ne yetenek ne zamanlama değiştirebilir.”

“Ah, oyun ne kadar kısa sürdü!” Zilin birdenbire dönerek Tarō’nun omzuna fazla sert vurdu ve Rosalind’i gördüğünde şaşkınlığını abarttı. Yanakları kıpkırmızıydı. Sarhoştı. “Kocanız nerede, Bayan Mu?”

“Yakınlarda bir yerdedir herhalde.” Rosalind kalabalığı şöyle bir aradı. Orion tamamen ortadan kaybolmuştu. “O böyledir işte. İnsanları hep memnun etmeye çalışır, etraflarında dolanır.”

“Ben de en önemlisinin önce kendi karını memnun etmek olduğunu sanıyordum.”

Öğk. Rosalind cevap vermeye dahi gerek duymadı. Gözlerini

bir grup dansçının aceleyle çıkarak caz grubu sonraki setlerine başlamadan pozisyon aldığı sahneye odaklandı.

Gözlerini kıstı. Yoksa onlar...

Hakikaten öyleydi. Dansçılardan üçünün yüzü tanıdıktı. Kızıl kulübünde Rosalind'in altında çalışan kızlardı.

Saksafonun ilk notaları salonda duyularak kızları başlamaya teşvik ettiğinde Rosalind adımları hemen hatırladı. *Onun* rutini-ni, onlara öğrettiği rutini kullanıyorlardı.

Az daha gülecekti.

"İçecek alan?" diye sordu Zilin gruba, sesi Rosalind'in ku-lağına ürkütücü derecede yakındı. Rosalind yüzündeki küçüm-semeyi düzelttikten sonra dönerek her zamanki hoş ifadesini ta-kındı. Yōko ile Tarō soruya heveslenmiş görünüyordu, o yüzden onlarla birlikte başını salladı.

Zilin barın ikinci katına çıkan merdivenleri işaret etti. Her-hangi bir tereddüt belirtisini bastıran Rosalind onu takip ederek daha sonra diğer masalara koyacakları bahislerden bahseden iş-arkadaşlarının arkasından ilerledi.

Orion, hangi cehennemdesin? diye düşündü sinirle. Bilgi edinme becerileriyle böbürlenen oydu. Bu sırada Rosalind çok-tan sıkıntıyla kaşınmaya başlamıştı. Bu tür bir işe uygun değildi. Kızıl kulübündeki erkeklerden iyi para almasının tek sebebi kaba davrandığında şaka yaptığını sanmaları ve her daim sarhoş ol-malarıydı.

Yōko ve Tarō bu akşam son derece uyanıktı. Sadece Zilin sar-hoş sarhoş salınıyordu, yani Rosalind üçünün, Şanghay'a gelme amaçları ve Japon emperyalizmiyle pan-Asya hareketi hakkında-ki fikirlerini rahatlıkla sorabileceğinden şüpheliydi.

"Bugün neredeyse evden çıkmaya korkuyordum," diye söze girişen Rosalind, denemekten zarar gelmeyeceğini düşünüyordu.

Yōko soluyarak merdivenlerde döndü. Tarō yolunu tıkadığı için kaşını çatıp yürümeye devam etmesi için onu itti.

"Niçin?" diye sordu Yōko, yüzü endişeyle tamamen kırıışmış-tı.

Rosalind, bu sohbetin konusu zihninin uçlarında gezinirmiş.

yalnızca sessizliği doldurmak için bahsettiği bir şeymiş gibi öylesine omuz silkti. “Çok fazla gazete okuyorum. Cinayetleri duymadın mı? Dışarıda bir seri katil kol geziyor.”

“Seri katil biraz abartı oldu,” dedi Zilin merdivenlerin tepesinden. İkinci kata ulaştılar ve Zilin barmene parmaklarını şıklatmadan önce hıçkırdı. Etrafına toplanan insanlara hizmet etmekle bir hayli meşgul barmen onu görmezden geldi.

“Nasıl abartı?” diye sordu Tarō. “Aynı örüntüyle bir dizi cinayet işlendi. Seri katilin tanımı da bu zaten.”

Zilin, Tarō'nun sözlerini eliyle geçiştirerek bu iddia somut bir koku bırakmışçasına etrafındaki havayı temizledi. “Yabancı bölgesindeyiz. Korunuyoruz.” İnsanların aralarından geçmek için onları itti ancak hâlâ omzunun üzerinden sesleniyor, konuşmaya yüksek sesle devam etmeye çabalıyordu. “Artık gangsterlerin yönettiği bir yerde yaşamıyoruz. Belki bir sürü kanunsuz düzenbaz bizi yönlendirirken korkabilirdik ama şimdi bir düzen var. Batı'nın yeniliği geldi.”

Rosalind'in elleri kıvrılırken tırnakları avucuna battı.

“Batı'nın yeniliği bir katili defedebilir mi?” diye sordu umursamaz bir edayla. Zilin onu duymadı. Çoktan bara gelmişti.

Yōko iç çekti. “Ben aşağıdakinden almayı deneyeceğim. *Onishi-san**? Bayan Mu? Katılmak ister misiniz?”

Tarō başıyla onayladı ancak Rosalind'in canına yetmişti. Birazcık nefes alması gerekiyordu.

“Sizinle orada buluşurum,” dedi. Tuvaletin dış lavabosunu andıran bir şey gözüne çarpınca o yöne ilerledi. “Tuvaleti kullanmam lazım.”

Yōko ile Tarō merdivenlerin aşağısında gözden kaybolarak Rosalind'i boş zamanıyla baş başa bıraktı. Barın kalabalığından yana ilerleyerek kurtuldu; elini yürürken ikinci kattaki tırabzana sürtüp sahnedeki dansçıları ve alttaki pistte dönen çiftleri izledi. Orion hâlâ ortada yoktu.

Kadınlar tuvaletinin dış tarafındaki lavaboda, sırf yapacak bir şey olsun diye eldivenlerini çıkarıp ellerini yıkadı. Soğuk su te-

* Japonca bir ifadedir ve genellikle birisine saygı göstermek veya hitap etmek için kullanılır. (c.n.)

nine akarken birkaç dakika orada durdu, zihninin dinlenmesine, müziğin ve curcunanın kulaklarına ulaşıp hemen dışarı çıkmasına izin verdi.

Birisi arkadan yanaşınca daha sesi düşüncelerini bölmeden varlığını hissetti.

"Oldukça ilginç konuları gündeme getiriyorsunuz, Bayan Mu."

Rosalind musluğu kapattı. Ellerini uzun uzun kurulayarak havluyu lavabonun altındaki sepete attı.

"Ne konuştuğumuzu zar zor hatırlıyorum." Nihayet eldivenlerini alıp önünü döndü. Yōko ve Tarō artık yanlarında olmasa da Zilin'le İngilizce konuşmaya devam ettiler. Şanghai Çincesine ya da herhangi bir Çince lehçesine geçebilirlerdi ama Rosalind iş arkadaşının imparatorluk dilinde kalmaktan hoşlandığını hissediyordu.

"Ölümler," diye geveledi Zilin, sahiden hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Elindeki yeni kadeh neredeyse çoktan boşalmıştı. "Şehirdeki tüm ölümler hak edenlerin karşısına çıktı."

Rosalind donakaldı. "Affedersiniz?"

"Hak ettiler!" Zilin artık zırvalıyordu. Kadehini yere attı. Yumuşak halının üzerinde sekti, alkolün son birkaç damlası iplerine sıçradıktan sonra kadeh duvarın kenarına yakın bir yere yuvarlandı. "Bir tek Çinlilerin yaşadığı yerlerde oluyor, değil mi? Bir tek o leş ara sokaklarda ve pis konutlarla oluyor. O bölgeleri yeniden inşa edersek bitecek. O insanları dışarı sürükleyip eski püskü dükkânlarını yıkarsak katil falan olmayacak. Bırakın Fransız İmtiyazı içeri girsin! *Liberté! Égalité! Fraternité.*"

Rosalind'in uzvu sanki kendi kendine hareket etti. Eli kalktı, sonra Zilin'in yüzüne olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Avucu yanana ve Zilin yanağında kırmızı bir izle geri çekilene dek kontrolünü yeniden kazanamadı.

Hasar kontrolü, diye düşündü. Hemen.

"Çok özür dilerim," dedi coşkuyla. "Bana ne oldu bilmiyorum." Eldivenlerini yeniden takmaya başladı. "Ben sadece..."

• (Fr.) Özgürlük! Eşitlik! Kardeşlik! (ç.n.)

Fransızlarla berbat deneyimlerim oldu. O *égalité* meselesi içimdeki canavarı harekete geçirdi."

"Bayan Mu." Zilin'in sesi değişti. Keskinleşti, Rosalind'in bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi keyifli bir tona büründü. "Nerede eğitim gördüm demiştin?"

Rosalind'in eldiveni elinin yansıında durdu. Son birkaç saniyesine geri dönünce hatasını buldu. O *égalité* meselesi. İnanamıyordu, gerçek aksanını ele vermişti.

"Amerika," diye yanıtladı.

Zilin ona inanmış gibi görünüyordu. Şimdi de gülümsüyordu.

"Yabancı ortaklarımız hakkındaki düşünceleri duyan yöneticilerimiz ilgilenecekler," dedi yavaşça. "Tabii... bana özel olarak anlatmak istediğin başka düşüncelerin yoksa. İkna olabilirim."

Sarhoşluğun getirdiği ağır hareketlere rağmen dudaklarının kenarları kıvrıldı. Rosalind'in kendisini susturmasını istiyordu. Kızların dans partneri ya da gece yoldaşı olarak tutulduğu dans salonlarına ve köhne mekânlara uygun bir şekilde susturmasını istiyordu.

Rosalind eldivenlerini giymeyi bitirdi. Kollarını tekrar indirmediğinde parmakları cebine değdi.

"Benimle gelir misin?" dedi tatlı tatlı. Peki. O oyunu oynayacaktı.

Zilin hevesle peşinden geldi. Onunla birlikte kadınlar tuvaletine girmek için ikna olmasına gerek kalmadı. Rosalind bölmelerin kapılarını tıklatarak boş olup olmadıklarını kontrol etti. Yüzünü ona döndüğünde yaklaşımaya ikna etmesi dahi gerekmedi.

Bu sayede cebinden kumaşı daha kolay çıkardı ve birden adamın yüzünün alt tarafına bastırdı.

Zilin haykırsa da Rosalind çoktan ivmeyle hareket etmeye başlamıştı. Adamın başını duvara çarpıp onu oraya sabitledi, bilekleri Zilin'in yüzünün iki tarafını sardı. Zehirli kumaşı ağzında ve burnunda tutmak için parmakları birbirine geçti.

Zilin ayak diredi. Rosalind sıkıca tutundu.

"Debelenme," dedi mırlarcasına. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi? İmtiyazı bu kadar seviyorsan beni mutlaka duymuşsundur."

Adam tekrar denedi, bu kez yan tarafa kaymaya çalıştı. Rosalind daha sert bastırdı, kalbi göğsünde güm güm attı.

“Beni duymuşsun. Tabii ki duydun. Bana Leydi Talih diyorlar, ben sadece Talih diyorum ama dinlemiyorlar.” İyice yaklaştı. “Benden kaç kişi kurtuldu, biliyor musun?” Zilin’in şakağından bir damla ter akarak Rosalind’in serçeparmağına düştü. “Sıfır.”

Adamın gözleri öyle şiddetle pörtledi ki az daha yerinden çıkacaktı. Gücünün tamamını kullanarak deneseydi -gerçekten deneseydi- Rosalind’i itmesi mümkün olabilirdi. Ancak korku Rosalind’den yanaydı. Kurbanında panik ve derin bir korku yaratmıştı ki bu, en az zehir kadar felç ediciydi.

“Yabancılar ne kadar yağ çektiğin umurumda değil,” diye devam etti. Adam artık o kadar güçlü direnmiyordu. Kumaştaki zehir işe yanyordu. “Geri kalanımızdan ne kadar farklıymışsın gibi davrandığın, bizi hayatta tutan her şeye surat asman umurumda değil. Seni her türlü yakalayacaktım.”

Rosalind bütün gücüyle kumaşa bastırarak Zilin’i derin derin zehri koklamaya zorladı. Bu, kimliğini sızdıracak kaynakları susturmak içindi. Fakat damarlarında bir erdem alevi yandı. Aynaya bakarsa teninde parladığını, öfkesi dizginleri ele geçirirken o sinirli hararetin içeriden çıktığını görür mü acaba, diye düşündü. Ülkesi için adalet. Şehri için intikam. Adını böyle temizleyecekti işte.

Sonunda Zilin’in gözleri kapandı, bedeni gevşedi. Rosalind hemen geri çekilerek adamın mide bulandırıcı bir çıtırtıyla, kolları ve bacakları tuhaf açılarda durur halde yere düşmesine izin verdi. Öfkesi yavaşça azalmaya başladı. Yavaşça durumun hesabını yapmaya başladı.

Tuvalet zemininde ölü bir adam yatıyordu. Onu gören son kişi Rosalind’di. Ve dans salonu tam kapasiteydi, yani kanıttan kurtulmak son derece zor olacaktı.

“Merde,” diye fısıldadı.

Kapıyı kilitlemeli, plan oluşturmalıydı.

Tam da o anda kapı açıldı ve biri içeri girdi.

Orion kalabalığı yararak poker masalarının yanında öylece durdu. Başta bir şey demedi. Sadece oyunu gözlemliyormuş gibi davranarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ardından boş sandalyelerden birine oturdu, sağındaki adamın dikkatini çekti.

“Son zamanlarda sana ulaşmak neden bu kadar zor?”

Babasının bakışları ona kaydı.

“Beni nerede bulacağını biliyorsun,” diye yanıtladı General Hong, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı. “Artık bir yetişkinsin. Seni ve günlük işlerini kontrol edemem.”

“Kontrol etmeni istemedim zaten,” dedi Orion sertçe. “Sadece arada bir eve gelsen güzel olurdu. Geçen gün Oliver çıktı ortaya. Biliyor muydun?”

General Hong’un oğluna bakışından bilmediği anlaşıyordu.

“Affedersin? Bunu bana daha önce söylemeyi akıl etmedin mi?”

“Dediğim gibi.” Orion arkasına yaslanıp bir kadının masanın üzerinden uzanarak krupiyenin elini sıkmasına izin verdi. “Sana ulaşmak pek kolay değil.”

“Liwen. Ofise kolaylıkla not gönderebilirdin.”

“*Evet, ch...*” Doğru sözcükleri bulamayınca Orion’ın sesi giderek azaldı. Bunca zamandır İngilizce konuşuyor, babasıysa Şanghay Çincesiyle karşılık veriyordu. Nedense daha kolay geliyordu. Zorlu mesclelerde yabancı bir dili konuşmak, konuşmanın sürtüşmelerinden yabancılığı sorumlu tutmak daha basitti. Babasıyla Şanghay Çincesi konuşan versiyonu böyle bir tavır almazdı. Hayran olduğu babasına güvenen, onu seven ve ona inanan versiyonu sadece geçmişte yaşıyordu artık.

CHLOE GONG

“Basit bir notun içine yazmak istemedim. Sana doğrudan açıklamak istedim. Oliver eve izinsiz girdi ve ofisinde bir şey arıyordu.”

General Hong kaşlarını çattı.

“Onu kovdum tabii,” diye devam etti Orion. “Ama söylesene, ağabeyim neden öyle gelsin?”

Masadakilerden biri turu kazandı. Kutlama yapılırken sandalyeler sallandı, kargaşayla bedenler hareketlendi ve tüylü fularlar dağınık bir şekilde uçtu. Orion başının etrafında sallanan koldan kaçınmak için eğildi, arkasında duran iki insana ters ters baktı. O sırada babası kıpırdamadan oturdu, *onun* başının etrafında coşkuyla hareket etmeye cesaret eden yoktu.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı General Hong düz bir sesle.

Orion’ın ağzını açılıp kapandı. “Nasıl bana...”

“Derhal rapor etmeliydin. O zaman bölgeyi kontrol ettirebilirdik. Onu bulabilirdik. Ağabeyin hain. Onu korumanın bir anlamı yok.”

“Onu korumaya *çalışmıyordum*,” dedi Orion aceleyle. Israrnın dilindeki tadı ekşiydi. Oliver’ın yakalanmasını istediğini söyleyebilir, bir kürsünün önünde taraf değiştiren ağabeyinin, hükümete karşı çıkan düşmanlar gibi idam edilmesini istediğini iddia edebilirdi ancak o zaman yalnızca babasının sözlerini taklit ederdi, kendi düşüncelerini silecek kadar sık duyduğu o eski konuşmaları tekrarlamış olurdu. Elbette bir yanı ağabeyini beladan uzak tutuyordu, aksi takdirde o akşam Oliver’ı gördüğünde tetiği çekerdi.

“Baba.” Orion sessizce konuştu, bu sayede hitap şeklini sadece General Hong duyabildi. “Oliver neden kendini öyle riske atsın...”

“Yüzünü tekrar gösterirse bana hemen haber ver, anladın mı?”

Lafını kesince Orion ellerini yumruk yaptı. Şimdiye kadar babası söz konusu olduğunda duvardan duvara toslamaya alışmış olmalıydı. General Hong artık doğru düzgün iletişim kurmayı umursamıyordu; Orion’ı bir şeyi bilmeye layık bulduğunda parçalar halinde, ufak sadakalar dağıtırdı. Ne var ki Oliver mesele-

sinde babası bilgiyi gizlemeyi mi seçiyor yoksa General Hong aptal gibi görünüp kendisinin de bir şey bilmediğini açık etmek istemiyor mu anlamıyordu.

“Neden hiçbir zaman bir şey *yapmıyorsun*?” diye tersledi Orion. Babasının ifadesi sabit kaldı. “Ne yapmamı isterdin?”

Bilmiyorum, diye düşündü Orion. Eski haline dönmesini. Zamanında geriye gidip her şeyi berbat etmemesini. Başını kumdan çıkararak şu anki hallerine bakmasını istiyordu çünkü önceleri şefkatliydi, sevgi doluydu. Sadece artık öyle olmamayı seçmişti ve bu uyumsuzluk, sıcaklığın hiç var olmamasından daha kötüydü.

“Boş ver.” Orion burnunun kemerini sıktı. “Bir şey demedim say.”

General Hong ona baktı. “Derdin ne senin? Baş ağrıların tekrar mı başlıyor yoksa?”

Orion neredeyse afallamış halde elini çekti. Casusluğunun ilk haftalarında birini kovalarken başı belaya girmiş ve kötü bir düşüş sırasında başını vurmıştu. Milliyetçiler ilerlemesini sorduğunda ve o bir şey yapacak kadar evden çıkamadığında az daha kalıcı olarak diskalifiye oluyordu. Aylar sonra baş ağrıları musallat olmuş, gelip bir hevesle giden baş dönmesi nöbetleri yaşamıştı. Özellikle kötü günlerde tüm dünya etrafına kapanıyormuş gibi hissedirdi. Ciğerleri sıkışır, düşünceleri dakikada bin kilometre hızında dönüp dururdu.

Silas onun kurtarıcısı olmuştu. Orion çalışamaz haldeyken Silas görevlerini yoluna koyar, Orion kendini tekrar yataktan çıkarana kadar iki görevde çalışır ve kapsamlı raporlar verirdi. Zaman geçtikçe acı verici atakların sıklıkları azalmıştı, ta ki Orion her hızlı kalktığında yıldızları görmeyene kadar. Baş ağrıları bir süredir olmuyordu, bugünlerde eski yaranın kalıntıları olarak genelde çok fazla fiziksel efor harcadığında ortaya çıkıyordu. Babasının hâlâ hatırladığını bilmiyordu.

“Hayır. Hayır, iyiyim ben.” Orion sandalyeden kalktı. Ağabeyi hakkında söylenecek başka bir şey yoktu galiba.

“O zaman bu akşam eve geliyor musun?” diye sordu General Hong ilgisizce, tam Orion veda etmeden önce.

“Şu anda bir görevdeyim,” diye cevapladı Orion. “Günlerdir eve gitmedim.”

“Ah, öyle mi?” General Hong elini kaldırarak krupiyeye bu elde kartları alacağını işaret etti. “Pekâlâ.”

Bununla neyi kastettiğini anlamak imkânsızdı. Orion düşünmeye çalışırsa ancak kendini yorardı. Tek yapabileceği başını sallamak ve müsaade isteyerek poker masasından uzaklaşıp karısını aramaya koyulmaktı.

Rosalind panikle düşen kumaşa atıldı. Tam dövüşmeye hazır halde yumruğunu sıkmış ayağa kalkarken içeri gireni tanıdı ve hızla rahat bir nefes verip cinayet silahını tekrar düşürdü.

Alisa Montagova kollarını kavuşturdu. “Burada mı?”

“Üzerine çalışacağım pek seçenek yoktu,” diye karşılık verdi Rosalind. “Kapıyı kilitle.”

Alisa dediğini yaptı. Rosalind kıza ne zamandır izlediğini, takip etmeyi nasıl akıl ettiğini ya da *Peach Lily Palace*'da ne işi olduğunu sormaya zahmet etmedi. Bugünlerde ve bu yaşta, insan her yerde casus olduğunu varsaymalıydı.

“Arka çıkış aylardır kapalı,” dedi Alisa. “Adamı o taraftan çıkaramazsın.”

Rosalind dikkatle eğildi, Zilin'in ceplerini kurcaladı. Özel bir şey bulmadı. Cüzdanı, anahtarları, köşeleri katlanmış iki iskambil kâğıdı vardı. Demek pokerde hile yapıyordu. Tam da beklediği gibiydi.

“Öneriniz var mı, Bayan Montagova?”

“Ivanova,” diye düzeltti Alisa süratle. Rosalind gözlerini devirdi ve arkada kanıt bırakmadığından emin olmak için Zilin'in üstünü aramaya devam etti. O sırada Alisa Montagova derin düşüncelere dalmış, avucunu çenesine sürtüyordu.

Uzun bir sürenin ardından ileri yürüdü, Zilin'in cesedinin üzerine çöktü.

“Neden kimyasal ölümlerden biriymiş gibi göstermiyorsun?” diye önerdi Alisa.

Rosalind ona somurtarak baktı. “Çünkü kimyasal katilin ne

kullandığını bilmiyorum. Ayrıca burası Çinlilerin yaşadığı bölge değil.”

“Çok ciddisin.” Alisa da eğildi. Rosalind gibi topuklu ayakkabı giymiyordu, o yüzden ayakları dümdüz duruyor, onu yere iyice yaklaşıtıyordu. “Polisler işlerini çok iyi yapıyorlar sanki. Şunu kullanarak...” Rosalind’in saçındaki firketeyi işaret etti. “İğne yarası yarat, o zaman o ölümlerden sayarlar.”

Rosalind saçına uzanarak bir firkete çıkardı. Ardından gözlerini kıstı. “Bu planı bir hayli çabuk buldun.”

“Ben tamamen yeraltına inmiş bir partinin ajanıyım,” diye karşılık verdi Alisa. “Çabuk düşünmezsem ölürüm. Şimdi, yardımımı istiyor musun, istemiyor musun? Dans salonunu boşaltırsan ana sahnenin arkasında adamı geçirebileceğim bir pencere var. Bu sayede sokakta öldürülmüş gibi görünür.”

Alisa planın dış hatlarını çizmeyi bitirdikten sonra Rosalind’in zihninde bir parça fikir ortaya çıktı. Dans grubu hâlâ aşağıda rutinlerini yapıyordu. On dakika önce başladıysa ilk kostüm değiştirme arası hızla yaklaşıyor demekti.

“Sana nasıl güvenebilirim?” diye sordu Rosalind. Zilin’in kolunu sıyırdı.

“Kimliğini saklamama nasıl güveniyorsan öyle. Ben nasıl sana güveniyorsam öyle.”

Kadınlar tuvaletinin kapısının diğer tarafında aniden neşeli bir ses patlaması duyuldu. Kapı kolu oynadı -bir kere hafifçe ve diğerinde daha şiddetle- ama açılmayınca sesler sinirle homurdanarak uzaklaştı.

“Başka seçeneğimiz yok,” diye devam etti Alisa.

Rosalind sessizce bir küfür mırıldandı, sonra bir eliyle Alisa’yı gösterdi. Kızı çocuk gibi azarlamak istese de kendisinininki kadar eski bir yüz görmek, Alisa yaşına yaklaşıpken onu paylaşmak sarsıcıydı. Alisa çenesini kaldırdı, ders almaya hazır görünüyordu. Muhtemelen günlük eğlencesi olurdu.

Vakit yok.

Rosalind teslim oldu, derin bir nefes alarak ellerindeki iğneyi döndürdü. Boğazına yükselen bulantıyı itmeden iğneyi sapladı,

metali Zilin'in iç dirseğinin yumuşak tarafına bir buçuk santimetre kadar batırdı. Firketeyi çıkardığında gümüşün üzerine ince bir kırmızı bulaşmıştı. Alisa iğrenerek yüzünü ekşitti ve Rosalind onu gözleriyle sessizce azarlayıp Alisa'ya kendisi yapmak ister mi diye sordu.

Alisa en azından yeterince kınanmış görünecek kadar kendinin farkındaydı. Ayağa fırlayarak tuvaletin içindeki lavaboya yöneldi, musluğu açtı ve Rosalind'e ilerlemesini işaret etti. Cesedi itmeye dikkat ederek Rosalind de ayaklandı ve adamın üzerinden atlayıp elini suyun altına soktu. Üç hızlı hamlede firketedeki ve eldivenindeki kan temizlendi, kumaş ıslanmadan önce fazla suyu sallayarak attı. Ardından firketeyi tekrar saçına taktığında taşları aynada parladı.

“Kaldırırken dikkat et,” diye uyardı. “Adam ağır.”

Alisa başıyla onayladı. Selam verdi. “*Ne volnuysya*”, ben hallediyorum.”

“Nasıl endişelenmeyeyim?” diye mırıldandı Rosalind. Alisa Montagova ince bir kızken Zilin neredeyse bir seksen boyundaydı. Yine de Alisa haklıydı. Başka seçenek yoktu.

Rosalind iki iskambil kâğıdını yerden alarak elinde buruşturdu. Bulunduğunda normal görünmesi için diğer her şey Zilin'in cesedinin üzerinde kalmalıydı. Ne var ki hile yaptığı eli... Rosalind kalın kartları yırttı, maçayla karoyu parçalara ayırdı. Kâğıt parçaları en yakındaki tuvalete fırlattığında Alisa yüzünde minik bir gülümsemeyle izliyordu.

“Artık sende.” Rosalind kızın kıyafetinin kollarını düzeltti. Kapıyı açtı. “Güvende ol.”

Çenesini iyice sıkarak şans için sessizce dua etti ve dışarı çıktı.

• (Rus.) Endişelenme. (c.n.)

Rosalind tuvaletin dışında bir süre duraksadı, ikinci katın sakinliğini inceledi. *Tehlike*, diye uyarıyordu beyni ve can sikkinliğiyle *biliyorum*, diye düşünerek onu yerinde tuttu. Sanki dans salonu iyice sessizleşti diye düşünürken aşağıdaki müziğin sonraki sete girmeden önce durduğunu fark etti.

Rosalind kendini hareket etmeye zorladı. İkinci katta bakışlarını önde tutup her zamanki tarzında yürüdü, gösteri katına göz atmaya zaman ayırmadı. Yoko ya da Tarō'nun onu görerek Zilin'in nereye gittiğini sorması riskini alamazdı. Tahmin ediyor olsa da sahne tarafına doğru ilerledi, kadife sandalyelerin ve sohbet eden çiftlerin etraflarından dolanarak dansçıların üst tarafına çıktı. Bakım için bir aşağı iniş yolu olmalıydı...

Rosalind kırmızı ayırma perdesini gördü. Eldivenli parmaklarıyla çok hafifçe dürterek yana itti. Ah... başarmıştı.

"Belki de o kadar da kötü bir casus değilimdir," diye mırıldanarak dar merdivenden hızla aşağı indi. Korkunç derecede alçak tavanlı koridora çıktı, yani ya sahnenin arkasında ya da altındaki bodrum katındaydı. Detaylar önemli değildi. Görünürde tek kapı olduğundan Rosalind içeri girdi.

Fark ettiği ilk şey yere atılmış kostüm sıraları oldu. Ardından dizilmiş, üstleri makyaj malzemeleriyle dolu makyaj masasını gördü. Beş değiştirme kabini giyinme odası boyunca uzanıyordu, her birinin perdesi özenle bağlanmıştı.

İçeride kimse yoktu. Rosalind bölmelere yaklaştı, düğümlemini çözmek üzere uzandı ve hepsini teker teker kapattı. Perde-ler ağır ve hantaldı, uzun bir çubuktan aşağı sarkıyor, sosyete-ye takdim edilmiş fazla özgüvenli bir kızın etekleri misali yerleri

süpürüyordu. Dışarıdaki koridorda hareketliliğin ilk gürültüsü -şov kızlarının kostüm değiştirmek üzere dönme sesleri- duyulduğunda Rosalind sorunsuzca perdelerden birinin arkasına girdi.

Giyinme odasının ana kapısı sonuna kadar açıldı. Kızlar sonraki rutinden ne kadar nefret ettiklerinden, ışıkların fazla parlak oluşundan, tüylü fularların kaşındırdığından şikâyet ediyordu. Rosalind cebine uzandı. Eli yalnızca havaya değince elbisesinin astarını yokladı ve o da boş çıktı.

“Of ya,” diye fısıldadı eldivenlerini çıkarırken. Zehirleri bitmişti. “İyi bir casus olamıyorsan en azından iyi bir suikastçı ol-
san ya?”

Perde titredi. Gösterici kızlardan biri içeri girdi. Kız çığlık atmadan Rosalind elini ağzına koydu, diğer eliyse boynuna dolandı.

“Direnme.” Rosalind başparmağını ve işaretparmağını kızın baskı noktalarına bastırdı. Birkaç hafta önceki varlığının yansıması gibiydi ancak bu kez parmakları sertçe bastırmaya devam ederken sesi nazikti. “Direnirsen yemin ederim daha büyük bir baş ağrın olur.”

Kız tanıdık geliyordu. Gözleri, kalem kadar ince kaşları. İsmi Rosalind’in hafızasının etrafında dolanıyor gibiydi ama sonra baygın düşerken başı düştü ve Rosalind kız iyice yığılmadan düşüncelerini uzaklaştırdı. Onu tanıyorduyse bile geçmişte kalmıştı. Onu tanıyorduyse o Janie Mead’in değil, Rosalind Lang’ın hayatıydı ve Janie Mead iken hata yapamazdı.

Rosalind titrek bir nefes verdi, dansçı kızı yere düşmek üzere bıraktı. Dışarıdaki kızlar verdiği mücadeleyi duymamış olmalıydı. Üzücü bir irkilmeyle devrilmesin ve başını çarpmasın diye kızı taşıdı. Sonra da kızın ellerindeki kostümü alıp üzerine giydi.

Turuncu elbisenin omuzlarına kürkler takılmıştı. Alt tarafı, ağla birleştirilmiş mayoya benziyordu. Bu kadar hızlı kıyafet değiştirmeyeli, sonraki sahne performansını ayarlamak için kafasında ritmi saymayalı çok uzun zaman olmuştu. Dışarıda sesler kesilene kadar bitirmiş, etrafa bakınıp sayılarını söyledikten sonra durmalarını ve “Daisy! Neden bu kadar uzun sürdü?” diye bağırmalarını bekledi.

Rosalind yerden turuncu şapkayı aldı. Saçına baktı, ensesindeki düşük topuzu çözdü ve dışarı çıktı. Hiç kimse ona dikkat etmedi, yüzü eğik halde elbisesinin askısını düzeltir gibi yaparken hiç kimse tamamıyla farklı bir kız olduğunu fark etmedi. Değişimler arasındaki aralık fazla çılgın, fazla hummalıydı ve koridorda iterek ilerleyen grubun arasına karıştı. Üç küçük adım sonra başka bir geçitten sahnenin kanatlarına çıktılar.

Sahne engin inşa edilmiş ve sahne katının geri kalanına göre sadece iki basamak yükseltilmişti. Durduğu, gölgelerin içinde saklandığı yerden Rosalind nihayet tekrar Orion'ı, dans salonundaki sütunlardan birine yaslanmış vaziyette gördü.

Gösteriyi izlemeye gelmiş gibi görünüyordu. Ortak bir kod adı altında görevdelerken, dönüm noktasındalarken onu gösteriyi izlemek için mi terk etmişti?

Derdi ne bunun böyle?

Müzik başlama işaretlerine dönüştü ve birisi arkadan onu dürtüp dansçı yığınının kanatlardan uzaklaştırdı. Rosalind düpedüz inanmadığından karşı çıkmayı unuttu; dört yıl önceye dönerek eski, gösteriyi devam ettirme alışkanlığına kapıldı. Fakat kostümü sadece tahliyeyi sağlamak, dans salonundaki yeterince kaos çıkaracağını gördüğü tek şeye, yani duman makinelerine yaklaşmak için giymişti.

Ne var ki yeterince vakti yoktu. Şimdi onlara atılırsa çok şüpheli görünecekti. Piyanonun tuşları trampetle birleşti ve Rosalind'in gözleri yeniden Orion'a kaydı. Bu şarkıyı -hatta bu şarkı sırasının aynısını- Kızıl burlesk kulübünden hatırlıyordu. Daha iyi bir fikri vardı.

Dansçıların sonuncularını rahatça takip etti. Zihnini kapattı. Sıcak ışıkları ve kalabalığın gözlerini, tepedeki parlak avizelerin yanaklarına geometrik şekiller yansıttığını hissetti. Bakışları bir, iki üç vuruşluğuna avizede kaldı. Müzik durgunlaştı, dansçıların pozisyonlarını almalarına, Rosalind'in sahnenin sağ tarafında, apaçık Orion'ın görüş alanında bir yer bulmasına izin verdi.

Bakışları buluştu. Rosalind başını çevirmedi, bekledi, bekledi...

Fakat Orion onu tanımadı.

Şarkı hızlı bir melodiye geçtiğinde ve Rosalind rutinin adımlarına başladığında Orion'ın bakışlarının nazik bir merakla yerinde kaldığını, başını eğerek aşağı yukarı baktığını, sahnede hareket eden Rosalind'in uzattığı kolları, bacaklarının uzunluğunu takip ettiğini anlayabiliyordu.

Rosalind'e göre dans sanat değildi. Dikkatle hesaplanmış bir dizi adım, akılları almak ve düşünceleri değiştirmek için kullanılabilecek bir ikna yöntemi idi. Herhangi bir kimyasal tepkime kadar bilimseldi; yalnızca geçerli değişkenler renkler, uzuvlar ve hareketlerdi. Rutinleri öğrendikten yıllar sonra dahi hatırlamasının nedeni de buydu. Formüsel birer girdi ve çıktıya art arda geliyordu.

Saksafon tek başına çalmaya başladı. İlk sıradaki dansçılar sahneden dağılarak indiler ve zemine yayılıp cömert bahşişler verecek hedefler aradılar. Kızıl kulübündeyken gecenin sonunda kazançlarını yönetimle bölüşürlerdi. İşe yaraması tuhaftı; Rosalind suikastçı olmadan önce bir hedefi belirleme ve bir görevi gerçekleştirme fikrine aşina olmuştu.

İkinci sıradaki dansçılar dağıldılar. Orion'ın gözleri hâlâ üzerindeyken Rosalind dümdüz ona ilerledi; hatasını anlayacağı, ruhsuz uyuşukluğunun geçeceği anı bekledi.

Ama olmadı. Rosalind tam önünde durduğunda bile onu tanımadı. Ellerini omuzlarına koyup düzelttiğinde, göğsünde durduğunda bile tek söylediği şeydi: "Bak, ben evli bir adamım..."

"*Biliyorum, mankafa. Benimle evlisin,*" diye araya girdi Rosalind. Tavrı değişti, hızla cazibeli dansçıdan öfkeli eşe dönüştü, elleri Orion'ın gömleğinin yakasını kavradı. "Görevimizi *bu yüzden* mi terk ettin?"

Orion'ın gözlerindeki sis sonunda kalktı. Onu tanıdı, sahnedeki görüntüyle partneri olan kızı birleştirirken dudakları aralandı. Uzun bir saniye boyunca Orion'ın kelimeleri tükendi.

"Gerçekten halletmem gereken bir iş vardı," diyebilirdi nihayet. "Ve hallettim. Neden dansçı kıyafeti giyiyorsun?"

Müzik değişiyor, sahneye dönmelerini işaret ediyordu. Rosa-

lind omzunun üzerinden göz attı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz. Tabancanı ver bana."

Orion geri çekildi. "Ne?"

"Tabancanı," diye emretti tekrar avucunu uzatarak. "Yanında getirdin, değil mi?"

"Evet, getirdim aşkım." Paltonun iç cebine uzanarak hızla tabancayı çıkardı, verdiği şeyi kimse görmeden önce Rosalind'in açık avucuna bastırdı ve parmaklarını da etrafına sardı. Sözcükleri giderek daha telaşlı bir hal alıyor, Rosalind'in tersliğine uyum sağlıyordu. "Sen niye kendininkini getirmedi? Sakın olmadığını söyleme yoksa domuzlar uçmaya başlayana kadar gülerim."

Dansçılar geri dönüyordu. Küçük adımlar atıldılar, vahşi hayatta salına salına dolaşan orman hayvanlarını taklit ettiler. Hareketsiz kalan tek kişi Rosalind'di. Metaforu buydu. Kızlara koreografiyi öğretirken verdiği talimat buydu.

"Benim yok."

"Neden?"

"Boş ver."

"Belli ki ihtiyacın..."

"Ben. Silah. Taşımayı. Sevmem," dedi Rosalind tükürürcesine. Karnında patlamaya hazır bir öfke vardı. Orion Hong nedense dayanılmaz derecede sinirlerini hoplatıyordu. "Şimdi kaçmaya hazırlan."

"Ne?"

Rosalind döndü, tabancayla sahnedeki avizeye nişan aldı. Kızlardan herhangi biri sahnenin basamaklarına ulaşamadan yüksek tavandaki cam avizeye ardı ardına kurşun sıktı.

Silahlardan hoşlanmıyordu ama bir zamanlar saldırgan bir çetenin seçkinlerinden biriydi. Nasıl kullanacağını biliyordu. Nişan alıştı mükemmel olmasa da ateş etmeyi biliyordu.

Avize dördüncü mermide kırıldı ve sahneye düştü.

"Git!" diye tersledi Rosalind.

Dans salonu kaosa teslim olmuştu, her yandan hareket fişkırdı. Rosalind etrafında ani bir turunculuk görünce silahı kostümün içine sıkıştırıp sakladı ve diğer dansçıların peşinden gitmek üze-

re döndü. Mermileri onun sıkıldığını anlayamayacakları kadar çok şey oluyordu. Diğer müdavimler ön girişteki tıkanıklığa doğru koşarken dansçılar hemen güvenli bir yere girmek için kaçıştılar ve Rosalind de sahnenin etrafından giyinme odasına giderlerken hızla onlara katıldı.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Rosalind ağlayan kızların arasından çıkıp diğer dansçıyı bıraktığı bölmeye yöneldi. Daisy. Kısa saçlı dansçıyı hatırlıyordu. Ancak şehirdeki diğer herkes gibi Daisy de kendisinin daha yaşlı, değişmiş bir versiyonuydu. Uyandığında dört yıl önceki haliyle aynı görünen Rosalind'in ona saldırmasının akıl almaz olduğunu düşünecekti.

Rosalind perdeyi iyice çekti. Hızla üstünü değiştirdi. Kostümün fermuarı aşağı indi, şapka yere düştü, topuzu tekrar toplandı. *Qipao*'sunu yeniden giydiğinde neredeyse saçındaki taşlara takılıyordu ancak yakasını hemen çekerek kumaşı keskin köşelerden kurtardı ve dantel bir kez daha boynuna sıkıca sarıldı.

Avize düşeli ne kadar zaman olmuştu? Dans salonun tahliyesi ne kadar sürecekti? Alisa'nın cesedi sürüklemesi için ne kadar zamana ihtiyacı vardı?

Rosalind başını bölmeden çıkararak tepedeki ışıklandırmaya göz attı. Tavanda sadece, detaylı deniz kabuğu tasarımlı geniş bir armatür olduğunu görünce Orion'ın tabancasını tekrar çekti ve nişan aldı. Kızlar doğru düzgün nefes alıp ağlamayı bırakmadan odadaki lambaları vurdu ve onları salt karanlığa boğdu.

Kızlar çığlık atmaya, kontrolden çıkma noktasına gelmeye başladılar. Rosalind'in şansına, bu sayede değiştirme kabininden fırlayıp yolda birden çok bedene çarparak kapıya yönelme fırsatı buldu. Fark etmezdi, onu göremezlerdi. Anında koridora geldi, hangi yöne gideceğini çözmek için öfkeyle etrafına bakınırken...

Orion köşeyi kayarak döndü. "Tanrım, Janie, nereye gittin?"

"Ne... Sana gitmeni söylemiştim!"

Böyle durup tartışamazlardı. Orion cevap veremedi. Rosalind onu bileğinden yakaladı; aceleyle çekiştirerek büyük cam parçalarından kaçınıp sahnenin arkasından dans salonuna götür-

dü. Hemen muhabbete dalmış ve varsayımlara başlamış diğer müşterilerden oluşan yığınla beraber kapıdan çıktılar.

"Tetikçi miydi? Dansçı kızların arasında bir tetikçi gördüm sanki!"

"Saçmalama. Dansçı kız öyle bir şeyi nasıl yapsın? Kötü tesistattan dolaydır. Bu tür yerlerde olur."

Soğuk rüzgâr Rosalind'in yüzüne çarptı. Yanındaki Fransız kadın neredeyse kendini kaybetmişti.

"Bay Mu! Bayan Mu!"

Orion dönerek yankılanan sese bakındı. Yôko ile Tarô kalabalığın diğer tarafından insanları iterek geliyor, deli gibi el sallıyordu.

"Janie, tabancayı sakla."

Rosalind küfrünü yuttu. Tabancayı üstünkörü elbisenin koluna sıkıştırmıştı, doğrudan ona bakacak olanlardan pek de saklanmış sayılmazdı. Hızlı düşünerek Orion'a uzandı ve kollarını karnına dolayıp artık ayakta duramıyormuş gibi göğsüne sokuldu. Kolları Orion'ın paltosunun kumaşının altında gizliyen tabancayı paltonun iç cebine geri koydu; artık güvende ve gözden uzaktaydı.

Ciğerlerinden rahat bir nefes fısıldarcasına çıktı. Tabancanın ağırlığı Orion'ın paltosunun cebine girer girmez onun da rahatladığını ve çenesini Rosalind'in başının üstüne koyduğunu hissetti.

"Güzel," diye fısıldadı sadece Rosalind'in duyacağı kadar kısık sesle. Rosalind bir anlığına kıpırdamadan, yüzü onun gömleğinin pürüzsüz kumaşına bastırılmış halde kaldı; bu temas sıcaklıkla mırıldanıyordu. Geri kalan bu fazladan birkaç saniye gerekliydi, şüphelerden kurtulmaları için lazımdı. Buna karşın böyle sarmalanmanın, dünyadan gizlenmenin ve kıymet verdiği özne elinden alınmadan önce hırlayan bir boşluğa saklanmanın beklenmedik bir güven hissi verdiğini kabul etmek zorundaydı.

"Tanrı'ya şükür, ikinizi bulduk." Yôko nihayet kalabalığı iterek önlerinde durdu. Rosalind neredeyse isteksizce geri çekildi, Tarô da yetişirken kollarını Orion'ın paltosunun altından çekti. "Olanları gördünüz mü?"

“Hiç görmedim,” diye cevapladı Rosalind. “Siz gittikten hemen sonra kocama rastladım. Sonra bir baktık aşağı kattan çılgınlıklar geliyor ve aceleyle dışarı çıkmak zorunda kaldık.”

“Çok acayıptı,” diye katıldı Tarō. “Kim böyle bir yerin öyle bir kaosa ev sahipliği yapacağını düşünürdü ki?”

“Doğru.” Orion mağdurmuş gibi bir sesle katıldı. Yōko ve Tarō o tonu fark etmemiş gibi görünseler de Rosalind uyarmak için ona ters ters baktı ancak görmezden gelindi. “Kimin aklına gelirdi?”

Thibet Yolu'ndan sirenler duyuldu. Polis olay yerini incelemeye gelmişti. Tam yanıp sönen ışıkları *Peach Lily Palace*'ın dışında durduğunda Rosalind ara sokaklardan birinin başında bir hareket fark etti ve dikkatini çekmeye çalışan Alisa'yı gördü.

Her zamanki gibi tamamen rahat görünüyordu. Sonunda Rosalind'le bakıştıklarında bir kere başını salladı, sonra da kaldırımdaki kalabalığın içinde kayboldu.

Rosalind elini Orion'ın dirseğine koydu. “*Qīn'ài de,*” dedi. “Hadi artık eve gidelim.”

Orion hızla başını salladı. Yōko ile Tarō onlara veda etse de sirenler dikkatlerini dağıtmıştı. Rosalind sıkıca tutarak Orion'ın dirseğini bir kez daha çekti ve o da sonunda dönüp uzaklaştı.

Eve dönerken tek kişilik çekçeklere binmişlerdi, o yüzden konuşmaya fırsatları olmamıştı. Ne var ki şoförler onları Rosalind'in apartmanın dışında bırakıp bozuk paralarını aldıktan sonra kaçır kaçmaz Rosalind havanın ağırlaştığını hissetti. Binanın kapısından girdi ve merdivenlerden çıktı. Orion'ın ağır adımları her basamakta donuk bir yankı yarattı.

Dairesine ulaştılar. Kapı açıldı. Ve kapandı.

“Ben kafayı yemediğim önce konuşmaya başlasan iyi olur, Janie Mead.”

Rosalind döndü, eldivenlerini kanepenin oturma yerine fırlattı. “Şu konuşana bak,” diye karşılık verdi. “Lütfen açıklama yapmadan tüyen kişi olduğunu unutma.”

“Birkaç dakika uzaklaşmam bana danışmadan koca bir avi-

zeyi parçalaman için yeterli bir sebep mi?" diye bağırdı Orion. "Aklından ne geçiyordu senin?"

"Sana danışılmasını istiyorsan belki de aktif olaylar gerçekleştiğinde etrafta olmalısın."

Orion inanmıyor gibi bir ses çıkardı. "Durduk yere *çok* düşmanca..."

"Düşman mı?" diye tekrarladı Rosalind. "Görevimizi yerine getirdim diye mi? Belki de sen biraz daha fazla düşmanlık..."

"Avizeyi kırmak görevimize *nasıl* yardımcı olacaktı?"

Rosalind sessizleşti. Er ya da geç birisi Tong Zilin'in cesedini bulacaktı. Yetkililer çağrılacak ve o yetkililer de koklaya koklaya *Seagreen Press*'e ulaşacaktı. İşte o zaman Orion Zilin'in o akşam nasıl öldürüldüğünü duyacaktı. Belki de parçaları birleştirecekti. Ya da belki Rosalind'in yapamayacağı kadar absürt olduğunu düşünecekti. Onun suikastçı olduğunu bilmiyordu. Talih olduğunu, erkeklerin ceplerinden kart çaldığını ve yanlarında olduğunu düşündükleri o şanslı parçalara ayırdığını bilmiyordu.

"Bana güvenmek zorundasın," dedi Rosalind açıkça. Adaletsiz davranıyordu ancak Orion da neden sıvıştığını ya da o ilk gece neden ortadan kaybolduğunu söylememişti. O halde o neden sırlarından vazgeçecekti ki?

Orion yine de geri adım atmadı.

"Saçmalık bu." Oturma odasında ufak bir yuvarlak çizdi. "Biri yaralanabilirdi."

Rosalind dudak büktü. "Ve?" Orion Hong ilk defa konuşmayı tamamen hafif alaylarla devam ettirmiyordu. Ciddiye alabileceği o kadar konu varken neden bunu seçmişti? Bu versiyonu başka zamanlarda neredeydi?

"Sakın bana o duyarsız..."

"Duyarsızsam ne olmuş?" diye tersledi Rosalind. "Zengin müşterinin tekinin birazcık çizik alması *umurumda* değil. Dans salonunun tekrar inşa edilmesi ve değerli sermayesinin yenilenme için kullanılması *umurumda* değil. Ben bu terk edilmiş ülkeyi dizlerinin üzerinden kaldırmayı ve benden istenenleri yapmayı umursuyorum. *Sen* umursamıyor musun?"

Daire sessizliğe büründü. Rosalind'in sesi konuşurken iyice yükselmişti, şimdiyse son sorusu oturma odasında yankılanıyordu. Orion'ı tetiklemiş olmalıydı çünkü çenesi her uzun adımda iyice gerilirken ileri atıldı. Rosalind mesafelerini korumak amacıyla geriledi ama omuzları duvara değene kadar zar zor üç adım atabilmişti. Orion'ın tehditkâr yakınlığından etkilenmemiş görünmeye çabalasa da kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Ben..." dedi Orion zorla. "Elimden geleni yapıyorum."

Rosalind zorlukla yutkundu. Aralarında bir santimden az mesafe varken Orion'ın da boğazının aşağı yukarı hareket etmesini izledi.

"Elimden gelen," diye devam etti Orion. "Tek şey bu. Bazılarımızın bir amaç uğruna çalışma, milli kahraman olma lüksü yok. Bazılarımız kendisiyle de ilgilenmek zorunda."

Sesindeki yükselme Rosalind'in tavrını bir derece sakinleştirdi. Orada fazlasıyla ham, her zamanki rahatlığından tamamıyla farklı bir şeyler vardı.

"Senden milli kahraman olmanı istemiyorum." Sözleri bu kez sessiz çıktı. "Bir şehirdeki çatlakları düzeltmek için milli kahramana gerek yok."

Orion gerileyerek en sonunda aralarına mesafe koydu. Gözlerinde bir parıltı, kaşlarında başını çevirmeden önce Rosalind'in dikkatini çeken bir kıvrıklık vardı. Kabul. Teslimiyet. Sanki derinlerinde bir yerde Rosalind'in haklı olduğunu düşünüyordu, halbuki Rosalind dikkatini bu akşamki tahliyenin nedeninden uzaklaştırmak için sert davranıyordu sadece.

"Yakalansan ne olurdu?" diye sordu Orion. "Cam bir yabancıнын boğazını kesse ve silahı ateşleyen bulana kadar çıkmamıza izin vermeseler, sonra da Milliyetçiler bizi kurtarmak için skandala katlanmak yerine bizi kurtların önüne atsalardı? O zaman ne olurdu? Şehit olmak mı istiyorsun, Janie Mead? Çünkü ben istemiyorum."

Orion ona tekrar baktığında Rosalind gözlerini kaçırmadı. Ona yüz­süzce baktı.

"Bu anlamsız bir varsayım," dedi. "Öyle bir şey olmadı."

“Birlikte çalışmaya devam edeceksak,” diye karşılık verdi Orion. “Cevabını duymam lazım. Pervasızlığa göz yummayacağım. Korumam gereken çok fazla insan var. Sürdürmem gereken bir soyadı var.”

Rosalind yumruklarını sıktı. Bu ifadenin söylenilmeyen kısmı havada asılı kaldı. *Benim korumam gereken çok fazla insan var. Senin var mı?*

Rosalind ne yaparsa yapsın ya da nasıl davranırsa davran-sın, bu şehirde zarar verebileceği tek kişi kendisiydi. Kız kar-deşi çoktan düşmanın armasını takmıştı. Rosalind’in kollayacak kadar umursadığı kimse yoktu. Fakat bunun sürekli başkalarını omuzlarında taşımaktan, kendisine aynı nezaket gösterilmezken yükleri sırtlanmaktan daha iyi mi yoksa daha mı kötü olduğunu bilmiyordu.

“Dediğim gibi, anlamsız.” Duvardan uzaklaştı. “Bizi bir ev-lilikle ve kod isimle birleştirdiler. Sence o kadar kolay ayırırlar mı? Sonuna kadar benimle kaldın.”

Orion elini sertçe saçından geçirdi. Koyu renkli tutamlar, ya-ralı ifadesini kesiyormuşçasına önüne düştü. Rosalind’e bakma-dı. Belki de gözlerindeki tiksinnmeyi görmesini istemiyordu. Dao Feng neredeyse peşinen Orion’ın daha çok görevi devam ettir-mesine, Rosalind’inse ona göz kulak olmasına güvendiğini söy-lemişti. Bu aşamada yeni bir ajan yollanmasına izin vermezdi.

“Tanrım,” diye mırıldandı Orion. “Neyse işte.”

Rosalind *bunun* ne anlama geldiğini soramadan arkasına dö-nüp, banyoya yürüyerek kapı arkasından çarptı. Saniyeler sonra musluğun açıldığını, suyun yüksek sesle lavaboya vurduğunu duydu. Aralarındaki konuşma, hiçbir başarıya ulaşmadan sona ermişti. Dışarıda bir baykuş ötmüş, çağrısı apartmanın etrafını sarmıştı. Gece kalın ve ağırdı, pencerelere somut, açıp uzansa elle tutabilirmiş ve şekil verebilirmiş gibi görünen bir şekilde ya-yılıyordu.

“İyi geceler, sanırım,” diye mırıldandı Rosalind. Perdeleri çe-kerek sertçe aşağı indirdi. Orion banyodan çıktığında Rosalind çoktan yatak odasının kapısını kapatmıştı.

19

“Kapıları kilitle! *Hemen*. Hadi, kıpırdayın!”

Dükkânın ön tarafından bir gümlleme sesi, ardından Oliver'ın arkadaki yatak odalarına kadar yankılanan bağırması duyuldu. Celia sandalyesinden kalkarak saçını gözlerinin önünden çekti ve bir fırketeyle sabitledi. Koridorda ancak ön kapı için olduğunu tahmin edebildiği uzun bir zinciri çıkaran Audrey ile Millie'nin yanından geçti.

Aceleyle dükkânın içine girdi. Oliver girişteydi, kapı kilidini yerine takıyordu. Aslında kapatma vaktiydi ancak neden bu kadar telaşla hareket ediyordu? Bugün vardiyaya gelmemiştii, tamamladıkları haritalarını son kez incelemek üzere kasabada olması gerekiyordu.

“Tatlım, elini uzat.”

Celia yanına gitti. “Ne oldu?”

“Milliyetçi askerleri yakında. Bizi arıyor olabilirler.”

“Olabilirler mi?” diye tekrarladı Celia. Resepsiyondaki bandı aldı, gazete sayfalarını pencerelere bastırır bastırmaz ruloyu Oliver'a verdi.

“Emin değilim. Kamyonetlerinin bölgede gezindiğini gördüm.”

Celia'nın kollarındaki tüyler hemen diken diken oldu. Oliver bandı aldıktan sonra Celia gazeteleri yapıştırmasına yardım etmeye koyuldu, sayfaları teker teker uzattı. Tahliye planının üzerinden defalarca geçmişlerdi ancak bu seferki tam bir tahliyeye değil, sadece ihtiyati tedbirlere uygun görünüyordu: Pencereleri kapat, kapıları kilitle, dükkânı geçici olarak terk edilmiş gibi göster. Milliyetçiler herhangi bir şüphe olmaksızın etrafı kokluyorsa

dükkânın önünden fazla düşünmeden geçerci. Bir şekilde burada olduklarından haberdarlarsa ve gerçekten de birliklerini dükkânın etrafına getirdilerse kaçma vakti demektir.

“Araçlarıyla kasabaya mı geliyorlar?” diye sordu Celia. Aklına bir fikir geldi. “Yoksa ormandaki depoya mı gidiyorlar?”

Oliver hızla ona baktı, bir eli pencerede duraksadı. Ardından zamanın kıymetini hatırlayarak bant rulosunu aldı; dişiyle bir parça koparıp kareyi ağzına aldı ve gazetenin köşesine yapıştırdı.

“Hâlâ onu mu düşünüyorsun?” diye sordu Oliver. “Oranın Milliyetçi üssü olduğuna inanmamız için bir neden yok.”

“Biliyorum.” Celia bir sayfa daha uzattı. “Hepsi aynı...” Durdu, gözleri elindeki yeni sayfaya sabitlendi. Omurgasından ani bir şaşkınlık dalgası geçti. Yazı tamamen Japonca yazılmıştı... Bir tek büyükçe isim ön sayfaya İngilizce ve Japonca olarak eklenmişti.

SEAGREEN PRESS 青海新聞

“Oliver,” dedi Celia birdenbire. “Bu gazeteleri nereden aldın?”

Oliver kısa bir süre ona baktı. Neden sorduğunu anlamamıştı. “Yakınlardan herhalde. Kıyafet mağazasının oradan?”

“Birisi mi satıyordu?” diye üstüne gitti Celia. Hızlıca taradığında pencereye çoktan yapıştırılmış olan diğer sayfaların Çince yazıldığını gördü. Bunlar, bölgede rahatça bulunabilecek her zamanki yayınlardı. O halde *bu* nereden gelmişti?

“Hayır. Sokağın köşesindeki o gazete standına atılmışlardı.” Kaşlarını çatı, Celia'ya sonraki sayfayı vermesini işaret etti. “Sorun ne?”

“*Seagreen Press.*” Celia vurgulayarak başıyla gazete manşetini işaret etti. Alisa'nın gizli görevde olduğu yerd. Rosalind'den son aldığı habere bakılırsa *onun da* yeni görev yeri. “Şanghai'daki vatandaşları için çıkarılan bir Japon şirketi o. Gazeteleri neden ta buraya kadar ulaşsın?”

Oliver duraksadı, gazeteyi Celia'nın elinden aldı. Gözlerinden tanıdığı anlaşıldı.

“Neden şüpheleniyorsun?” diye sordu.

Aklında bir tür şüphe olduğu belliydi. Yalnızca her şeyi doğru sıraya koyamamış, tam bir sonucun kenarlarını düzeltememişti.

Arkasını döndü.

“Hey!” diye seslendi Oliver arkasından. “Nereye gidiyorsun?”

“Merak etme. Arka kapıdan çıkacağım. Kimse beni görmeyecek.”

“Ne? Bu sorunun cevabı değil!”

Celia yürümeye devam etti. Arkasından koşturmadan önce Oliver'ın, Audrey ve Millie'den pencereleri gazeteyle kaplamayı bitirmelerini istedi, ondan zorla cevap almaya çalışırken önce sol, sonra da sağ omzunun üzerinden uzandı. İkisi de koyu renkli kıyafetler giymişti, o yüzden Celia bir şey demeden arka kapıdan çıkmadan önce sadece odasından bir çift eldiven kaptı, uzaktaki kamyonetlerin sesini duymak için kulak kabarttı. Ağır tekerlekler kasabanın çakıl yollarında kendine has sesiyle ilerledi. Bu ses ancak süratle onların olduğu tarafa doğru gelen askeri araçlara ait olabilirdi.

“Arpacı kumrusu gibi düşünecek misin yoksa benimle mi geleceksin?” diye sordu Celia gecenin içine girerek. Oliver hemen ona yetişse de adımlarından peşinden gitmekten hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

“Seni dükkâna geri götürmekten korkmuyorum.”

Oliver bir dalı kenara çekti. Her zaman tehditleri samimi bir şekilde söylemeyi beceriyordu. Ormanın içinden dikkatle geçtikleri bu zamanda bile sözcüklerinin altında gizli bir tehlike vardı, sanki eyleme geçmesi için birazcık tetiklenmesi yeterliydi.

Celia, Oliver kuşku dolu yüz ifadesini görsün diye geriye baktı. Gözleri buluşur buluşmaz dudaklarında titreşen bir gülümsemeyle yollarını bulmaya döndü.

“Evet, korkuyorsun.”

Hepsi bir kılıftı. Uzun boylu, korkunç, parmak eklemleri yaralı ve çenesi mermerden yapılma, bir keresinde komşu dükkânın kedisi içeri girip ayağında uyudu diye üç saat boyunca kıpırdamamış bir Komünist ajanıydı. Gruplarının, bazen o dikiş dikmeyi

bilmiyor diye Audrey'yin bluzunun düğmelerini iğne ve iplikle tamir etmek için garip saatlerde uyanık kalan lideriydi.

Oliver karşı çıkan gibi bir ses çıkardı. "Sen nasıl..."

"Şşşt," diye araya girdi Celia, hem bir şey duyduğu hem de Oliver Hong'a emir vermekten hoşlandığı için. Başkalarından saklayabilirdi. Onlara emirler yağdırabilir ve belli bir seviyede zalim olduğunu inanmalarına izin verebilirdi. Fakat Celia öyle olmadığını biliyordu. Üstelik bunu, sadece Oliver izin verdiği, o gerçek parlamaların gözükmesine ses etmediği için bildiğini sanıyordu. Celia'nın kendisine karşı kullanma ihtimalinin farkında olmasına rağmen yine de riski almıştı.

Celia bu konuda nasıl hissetse bilmiyordu. Daha önce, bir başkasının güvenini koruma gibi büyük bir sorumluluk ellerine verilmemişti. Aileden olmayan, ona karşı yükümlülüğü olmayan birinin hem de.

Ay bir bulutun arkasında kayboldu. Celia yavaşlayarak başını rüzgâra doğru çevirdi.

"Haklıydım," diye fısıldarken yoğun ağaçların arasından göz attı. "Depoya gidiyorlar."

Ormandaki ilk gece gezintilerinden beri biraz zaman geçmiş olsa da o şüpheli V şeklindeki yolu tekrar bulmak zor olmadı. Şimdi oradan kamyonetler geçiyor, düzenli bir sıra halinde art arda ilerliyordu.

Ve o yolun sonunda tek bir istikamet yer alıyordu.

"Celia, bekle."

Celia yeniden yavaşça ilerlemeden hemen önce Oliver koluna uzandı ve onu yerinde tuttu. Ay bulutların arasından çıkarak Oliver'in yüzündeki ekşimeyi aydınlattı. Celia hemen çözümü yaptı.

"Depoyu rapor ettin," diye belirtti. Ses tonunda onay isteyen hiçbir şey yoktu; gökyüzünün karanlığı kadar kararlıydı ve Oliver anladığını fark etsin diye sesli dile getiriyordu sadece. "Rapor ettin ve önemli bir Milliyetçi sırrı olması ihtimaline karşı tek başına incelemeni söylediler."

"Tatlım..."

"Bana *tatlım* deme," diye emir verdi Celia ve kolunu kurtardı. Belki bu yüzden Oliver hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Güvenini kazanmıştı ama sırlarından haberdar değildi. Hayatını tereddütsüz Celia'nın avuçlarına teslim edebilirdi ama davası -ve üstleri- sessiz kalması gerektiği emrini verdiği müddetçe soruya dürüst cevap vermeyecekti.

"Seni bu bilgiyle tehlikeye atmadan önce çözmem gereken birkaç şey var," dedi Oliver sakınca. "Endişelenecek bir şey yok."

Depodalarken Oliver'ın yüzündeki o tanıma ifadesini hatırladı. Daha önce buraya geldin mi diye sorduğunu ve konuyu hızla değiştirdiğini hatırladı.

Benden ne saklıyorsun, Oliver?

Celia ileri yürüdü. Oliver ona söylemezse kendi kendine öğrenecekti.

"*Celia*. Gel buraya!"

Celia dönmedi. Depo görüş alanına girene dek yürüdü ve ancak o zaman dikenli çalılardan birinin arkasına saklanıp korkunç deponun etrafına park etmiş kamyonetleri izledi. Arabalardan üniformalı Milliyetçiler indi, süratle depoya girip çıktılar. Celia aralarında herhangi bir lider görmedi. Çoğunlukla pek konuşmayan askerler vardı. Tavırları bir tuhaftı. Birbirlerinin yanlarından geçerken korku ya da huzursuzluk emaresi göstermiyorlardı. Celia'nın ilk aklına gelen kelime *eksiklik* oldu. İlerideki askerler uyurgezer insanlar gibi hareket ediyordu.

Celia arkasını döndü. Oliver bir ara gönülsüzce peşinden gelmiş, arkasına yaklaşp sessizce onu izlemiş olmalıydı. Daha fazla yaklaşamazlardı yoksa görülme riskine girerlerdi; bu da talihsiz bir durumdu. Celia askerlerin yüzlerini görmek istedi.

"Bu manzara sana da tuhaf gelmiyor mu?" diye fısıldadı.

Oliver kollarını göğsünde kavuşturmuş halde ayakta kaldı. "Emin değilim," diye isteksizce cevapladı. "Bana kalırsa..."

Arkasındaki bir metal ay ışığında parladı. Celia düşünmedi, fırlayarak Oliver'ı yolundan attı. Bir mermi gecenin içinde çınlarken ikisi birden dikenli çalıların üzerine düştü. Celia inledi, elleri Oliver'in ceketinde tutunabildiği yere tutundu. O sırada

Oliver yere düşer düşmez kendine geldi, onları harekete hazırlamak için kollarını Celia'nın beline sardı.

Mermi az önce durduğu yere saplandı, çarptığı anda her yere ağaç kabuğu yayıldı. Başına isabet edebilirdi.

"İyi misin?" diye sordu Oliver.

"İyiyim, iyiyim," dedi Celia güven vermek için aceleyle.

Oliver bir küfür mırıldandı. "Aşağıda kal," diye talimat verdi, Celia'yı sarsmadan orman zeminine bırakmak için bedenini hizaladı ve cebinden bir tabanca çıkardı. Sonraki metal parlamasını bekledikten sonra ateş etti; üçüncü mermide gecenin içinde bir insan çıığı duyuldu.

Düşman bir grubun eylemlerini gizlice izleyebileceklerini düşünerek Milliyetçileri hafife almışlardı. Çevrede davetsiz misafirlere göz kulak olan askerler de olmalıydı.

"Buradan." Celia gerginlikle ayağa fırlayıp Oliver'in kolunu tuttu. Silah atışları depoya kadar yankılanmış olmalıydı ve askerler aramaya başlamadan görüş alanından çıkmaları gerekiyordu. İyice ağaçların arasına daldılar, ince dallar ayaklarının altında kırıldı, dallar yüzlerini çizdi. Celia dinlemeye devam etti; bir bağırma, kovalandıklarına dair bir ses bekliyordu.

Araya hatırı sayılır bir mesafe koyduktan sonra Oliver yavaşlayarak ona da aynısını yapmasını işaret etti. Dikkatle etraflarını incelediler. Ay artık gökyüzünde tepeye çıkmıştı. Çalılar artlarında mırıldandı. Her yer sessizdi.

Kurtulmuş görünüyorlardı.

"Lanet olsun, Oliver," diye küfretti Celia nefeslenerek.

"*Bana* mı lanet olsun?" diye karşılık veren Oliver'in gözleri büyümüşü.

"Evet, sana lanet olsun!" Bluzunun yakasını düzeltti, kıyafetine takılan ağaç kabuğu parçalarını silkeledi. "Bunu araştırdığını bilseydim belki ne bekleyeceğimi de bilirdim! Belki şu anda ikimiz de mutlu mutlu dükkânda oturuyor olurduk."

"Lütfen, hangi evrende sana bilgi versem bile mutlu mutlu oturuyorsun sen?"

“Sana verdikleri talimatları söylesen bir şey olmazdı. Detayları vermek zorunda değilsin, *yalan* söyleme yeter.”

Sır saklamanın amacı birbirini korumaksa Celia burada mantık göremiyordu. Oliver'ın Şanghay'a her gidişinde kiminle buluştuğunu bilmemeyi kabul edebilirdi. Özel görevlerinin içini dışını öğrenmesine gerek yoktu. Ama bilmeyi *istediği* meseleler konusunda habersiz bırakılmayacaktı, özellikle de depoyu keşfetmelerini sağlayan tutarsızlıkları bulan *kendisiyken*.

“Sana hiç yalan söylemedim,” diye ısrar etti Oliver. Tehditkâr bir parmağını ona kaldırıp burnundan çok az ötede durdu. “Ve bu, son kez kendini yoluma atışın, anladın mı? Ne düşünüyordun? Vurulabilirdin.”

Celia'nın ağzı açık kaldı. “Yapmasaydım *sen* vurulabilirdin! Ciddi misin sen ya?”

“Ajan olarak aldığım bir risk bu. Ulus için savaşırken seve seve katlandığım bir risk. Vurulursam vurulurum. Kendini *benim* ateş hattıma atmak zorunda değilsin.”

“Evet, tabii,” dedi Celia tükürürcesine. “Ulus her şeyden önemlidir, değil mi? Hayatından bile.”

Ormandan bir uğultu geldi. İkisi de sesi çıkaranın mekanik bir şey mi yoksa insan mı olduğunu anlamaya çalışırken kaskatı kesildi. Hiç biriydi; daha çok birkaç saniye sonra sesi kesilen bir hayvanı andırıyordu. Rüzgâr hafif hafif esti. Celia ile Oliver tekrar birbirlerine baktı. Oliver yavaşça tehditkâr parmağını geri çekse de kolu yan tarafına dönmedi.

“Evet, Celia,” dedi neredeyse yorgun bir sesle. “Ulus her şeyden önemlidir.”

Bu konuda ciddi olduğunu biliyordu. Oliver gibi biri böyle şeyler söylediğinde hoş broşürler ve edimsel savaş çılgınlıkları için kullanılan bir slogan olmuyordu. O davaya yüreğini koyuyordu.

Ardından eli yüzünü sardı, başparmağı Celia'nın yanağını yumuşak bir hareketle okşarken nazikti. Celia dondu, olanları algılamak için hızla gözlerini kırptırdı. Daha önce hiç bu kadar açıkça yapmamıştı. Omzunu öylesine dürtmüş, çay fincanını uzatırken parmakları birbirine değmişti. Çenesine şakayla karı-

şık vurmuştu. Ya da ikisinden birisi yaralandığında sertçe incelemeler, bandajlarla ve antiseptiklerle yapılan hızlı ilkyardımlar vardı. Bu hiç olmamıştı; diğerine, o belirgin istekten başka bir açıklama yapmadan dokunmamıştı.

“Ulus her şeyden önemlidir,” diye tekrarladı Oliver sert sesiyle. “Ama senden değil, tatlım. *Senin* hayatınla asla değişmem.”

Celia'nın zihni bozuk bir radyo gibi cıyakladı. Beyaz gürültü: Umutsuzca söyleyecek bir şey -herhangi bir şey- ararken kulaklarının arasında bir uğultu duyuldu. Sonra birisi kanalı değiştirmişçesine cevabında hassasiyet değil, yoğun bir öfke oluştu.

“O kadar bencilsin ki.” Celia, dokunuşundan kurtuldu. “Benim *senin* hayatına bir o kadar değer verdiğimi durup düşündün mü hiç? Beni korumak istiyorsun, peki ben de seni korumak istiyor olamaz mıyım?”

Oliver belirgin bir şekilde nefes aldı, kendini toplamadan bir saniye önce anlık şaşkınlık hissetti. Cevap vermesi için yeterliydi. Bu düşünce hiç aklına gelmemişti. Celia'yı ne kadar hiçe sayıyordu. Aralarındaki şey her neyse onu ne kadar hiçe sayıyordu.

Celia topuklarının üzerinde döndü ve yürüyüp gitti, söyleyecek başka bir şey yoktu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigik kitap>

20

Birkaç gün sonra Rosalind, Deoka'nın bina haritasının işe yaradığını itiraf etmek zorundaydı.

Arşivler genelde tınaklarını kemiren ya da plastik kaptanodle yiyen bir ya da iki sekreter yardımcısıyla dolu olurdu. Rosalind hiç bizzat dosyalama yapmamıştı; üretimden gelen dosyaları bırakır, sonra küçük odada kim varsa, "*Otsukaresama deshita*," diye şakıyıp onu yollardı. Rosalind bu cümlelerin anlamını bilmiyordu ama hepsi böyle söylüyordu; demek ki yapması gerekeni yaptığını, gerisini iş arkadaşlarına bırakabileceğini anlatıyordu.

"*Teşekkür ederim* gibi bir şey," diye cevapladı Orion hızla. Rosalind sorduğunda bir toplantıya yetişmeye çalışıyordu. "Tam karşılığı değil ama istersen işten sonra açıklarım." Kısaca şakağını öptükten sonra aceleyle uzaklaştı.

Tartışmaları hakkında konuşmamışlardı. Öylece ayrı odalarda uyumaya gitmiş, sonraki sabah da her şey yolundaymış gibi davranarak uyanmışlardı; yani hiçbir şey yolunda değildi. Rosalind ile Orion hiçbir zaman yakın arkadaş olmamıştı ama daha soğuk bir durum söz konusuydu. Orion'ın şakaları isteksizdi. Rosalind'in iğnelemeleriyle fazla saldırgandı. Orion sataşmalarını devam ettirmiyor, Rosalind ise içinde ufacık gerçeklik payı olan hiçbir yorumda bulunmuyordu. Bu sabah evden ayrılırken Orion şapkasını unutup içeri geri koşunca Rosalind gözlerini devirmiş ve kısaca, "Tipik," diye alay etmişti. Ancak sözcük boğazında düğümlenmiş ve dışarı çıkan Orion'ı bir hayli endişelendirerek boğuluyor gibi bir ses çıkarmıştı.

Onun bölümden çıkışını izledi. Sonra işine geri dönüp alıddığını çiğnedi.

Öğleden sonra olağan geçti. Rosalind farklı arşivler arasında gidip geldi, yığınlar bir taraftan ötekine yönlendirildi. Orion insanların huyuna gidip bilgi toplamaya devam ederken Rosalind odaları gözlemliyor ve Dao Feng'in diğer talimatını, yani istihbarat dosyasını düşünüyordu.

On sekiz numaralı odaya dosya yığını son kez götürürken gözleri köşedeki bir çöp kovasına takıldı ve hemen dikkatini çekti. Sekreterin sırtı dönüktü, Rosalind'in doğru olanları getirdiğinden emin olmak için yeni bıraktığı dosyalara göz gezdiriyordu ve Rosalind düşünmeden, "Çöp kutusundaki Komünist bayrağı mı?" diye sordu.

Sekreter önünü öndü. "Affedersin?" dedi İngilizce.

Merde. Dudaklarından çıkar çıkmaz hatasını fark etti. Alışkanlıktan *gòng dāng* demişti. Dao Feng'in ortaya attığı, gizli birimdeki diğerlerinin Komünistlerden bahsederken kullandığı terimi tekrarlamıştı. Sadece Milliyetçiler bu kısaltmayı yapıyordu. İnce bir aşağılama katmanıyla yoğunlaşıyorlardı. Diğer herkes *gòng chǎn dāng* diyordu.

"Komünist bayrağı," diye tekrarladı Rosalind İngilizceye geçerek. Neyse ki İngilizce daha basit bir dildi, basit bir terim yüzünden kimliğini ele verme ihtimali daha düşüktü. En azından aksanını kontrol edebilmişti. Sekreterin Çincesi o kadar iyi olmadığı için İngilizce konuşmaya başladığını umuyordu. Belki de o ufak ayrıntıyı kaçırmıştı. "Çöp kovasında, şuradaki."

İşaret etti. Sekreter öne eğildi.

"Bak sen şu işe," dedi adam düz bir sesle. "Hakikaten var. Acaba oraya nasıl geldi."

"Hiç şaşırmışa benzemiyorsun," diye gözlemine aktardı Rosalind.

Sekreter yalnızca omuz silkti. Daktilosunda bir şey yazdı, koyu renkli gözleri dosyaların önüne yapıştırılmış referans numaralarına dönüktü. "Burası Komünist odası. Yani ben öyle diyorum... Resmi olarak bu ismi vermeye izniniz olmasa da üst kademedekiler binayı konuya göre ayırarak kendileri kaşındılar. Deoka muhtemelen nefret mektuplarını belli çöp tenekelerine atmak istemiştir."

Sekreter tek bir hareketle dosyaları eline aldı ve aynı yükseklikte olana dek sıraya dizdi.

“Yeni işe alınanlardan olmalısın,” diye devam etti. “Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum.”

“Evet.” Rosalind, başladığı zamandan beri geçen vakit düşünülürse artık *yeni* sayılmadığı gerçeğini görmezden geldi. İş arkadaşlarını tanıma konusunda pek gelişme kaydedememişti. Bu sırada Orion herkese adlarıyla seslenecek durumdaydı. Zaten tek bir ajan sayılırlardı. Orion arkadaşça yüz olacaksa Rosalind gölgelerdeki göz olacaktı ve rollerin bu şekilde belirlenmesini hiç sorun etmiyordu.

Sekreter boğazını temizledi. Rosalind yine atılmış bayrağa bakıyordu.

“Soyadım Mu,” diye aceleyle açıkladı duraksamasını aşarak. “Üretim bölümünde resepsiyon yardımcısıydım. Sen...”

“Tejas Kalidas.” Tejas dosyaların yan taraflarını çevirerek onların da genişliklerini eşitledi. “Elini sıkardım ama dosyaların hizası tekrar bozulur.”

Rosalind başını eğdi. “Sorun değil.” Yeniden geriye, kapının eşiğine doğru adım attı. “Başka bir şeye ihtiyacın yoksa ben gideyim.”

“Bu kadardı.” Tejas dosyaları masasının altına koydu. El sallayan Rosalind odadan çıkarken hâlâ Teja'nın küstah yorumunu düşünüyordu. Binanın dosyalama sistemi konuya göre ayrılmıştı, her odada benzer materyaller yer alıyordu.

Ne ilginç.

Rosalind merdivenlerden indi, düşünmeye o kadar dalmıştı ki az daha karşıdan gelen bir iş arkadaşına çarpıyordu. Derhal özür dileyip dikkatini tekrar topladı. İkinci kattaki beş numaralı odadan alması gereken bir zarf daha vardı, sonrasında o günlük görevleri bitiyordu.

“Günlerdir gelmedi. Endişeliyim.”

Rosalind ikinci katta yavaşlayarak dinlenme odasından gelen konuşmanın bazılarını duydu. İçgüdüğü onu dinlemeye, topuklularının sesini kesip durmaya teşvik etti.

“İletişimi tamamen reddetmesi ona yakışmayan bir şey değil.”

“Evet ama üst mevkidekilere rapor vermemesi ona yakışmıyor. Tong Zilin ne zaman beceriksiz görünme riskini aldı ki?”

Rosalind'in nefesi kesildi. Bir erkek sesiyle bir kadın sesi. Demek Tong Zilin'in yokluğu fark edilmişti. Sessizce duvara yaklaştı.

“Sence gidip onu kontrol etsek mi? Belgelerimizden bazıları hâlâ onda, değil mi?”

“Hayır. Elindekileri geçen perşembe teslim etti. Değil mi? Masama geldi.”

“Onu başka biri yaptı sanırım. Benim sorumluluğumda değildir. Peki hepsini bitirmiş mi?”

“Bana fena değil gibi göründü. Şimdi tek sorun...”

Birisi uyarıda bulunmaksızın koridorun sonunda şaşırtıcı derece yüksek bir gürültü çıkardı. Rosalind yüzünü buruşturdu, yemek konservesini düşüren sakar iş arkadaşına içten içe küfretti. Dinlenme odasındaki konuşma kesildi. Zilin'in teslim etmediği işin nasıl bir şey olduğu söylenmedi.

Fakat Tong Zilin terör komplosunda işbirliği yapmakla suçluysa -ve inandıklarına bakılırsa büyük ihtimalle öyleydi- dinlenme odasında iki kişi de bu işe dahildi. İçinde ölüm emirleri yazan mektupları ulaştırmak, saldırı yöntemine dair rapor yazmak, Japon yetkililerin telefonlarına bakmak... Ellerini kana bulamalarına gerek yoktu ama hepsi aynı şekilde suçluydu. Hangisi daha kötüydü; ölüm makinesinin dişlisi olmak mı yoksa bıçağı olmak mı? Bir bütünün parçalarıysa ikisi de aynı işlevi görmüyor müydü?

Rosalind hızla geriledi, normal yürüme hızına dönmüşken tam zamanında dinlenme odasından çıkan Haidi'yle çarpıştı. Sahte bir şaşırma ifadesiyle haykırdı, dengesini korumak için ellerini ileri uzattı. O sırada Haidi kollarının altındaki yansı eğrilmiş kâğıt altlıklarını düzeltmeye çalışıyordu.

“Ah, affedersin. O kadar acelem vardı ki önüme bakmadım,” dedi Rosalind bir nefeste. Kâğıt altlıklarını tutmasına yardım ederek içlerindeki göz atmayı umdu.

Ancak parmakları, kayan bir tanesine yaklaşır yaklaşmaz Haidi, Rosalind'in bileğini kavrayıp onu uzak tuttu. Sanki teninin etrafına metal bir bant sarılmıştı. Rosalind bu tepki karşısında telaşlanarak donup kalsa da kolunu kurtarmaya çalışsa bile başaramayacağından şüphelendi.

"Ben hallediyorum," dedi Haidi. Ona nazik, bileğini tutuşuna tamamen aykırı bir gülümsemeyle baktı. "Yine de nezaketin için teşekkürler."

Haidi onu bıraktı, sonra da kâğıt altlıklarını düzenledi. Başını öne eğip hızla uzaklaştı. Saniyeler sonra başka bir iş arkadaşı -daha önceki erkek sesinin sahibi- dinlenme odasından başını uzatıp başka bir yöne ilerledi. Rosalind adamın adını hatırlamıyordu ama Orion'ın bir keresinde onu gösterdiğine emindi.

Of, diye düşündü bileğini ovalayarak. Haidi'nin ölümcül tutuşu yüzünden kansızlıktan bembeyaz olmuştu. O kız ne tür vitaminler alıyordu?

Rosalin hoşnutsuz bir halde ve hızlıca beş numaralı odadan zarfı alıp sessizce homurdandı. Masasına döndüğünde Jiemin başını kaldırıp ona bakmadı. Bölümün yarısı farklı toplantılara çağırılmıştı; bazıları Deoka'nın ofisinde, bazılarıysa üst kattaki yazı bölümündeydi.

"İşte getirdim." Rosalind, zarfı Jiemin'in önüne bıraktı. "Şimdi şunlara yardım edeceğim." Adamın iş yığınının bir kısmını aldı.

"Nereye gittiler, biliyor musun?" Jiemin dalgınlıkla kitabının sayfasını çevirdi.

Rosalind'in nereye gittiklerini bilmesine gerek yoktu. O sadece etrafta dolaşmasına bahane yaratacak daha fazla iş arıyordu. İkinci ve üçüncü katın arasında bir yerlerde aklına bir plan gelmişti.

"Liza'ya soracağım." Jiemin onu sorgulayamadan gitmişti. Sakince Alisa'nın masasına yaklaştı, görenler neden orada olduğunu anlasın diye dosyaları açığa bıraktı.

"Merhaba," diye selamladı Alisa hoş bir edayla. "Yönlendirme mi lazım?"

Rosalind öne eğildi. Burnunu sokmak istemese de Alisa'nın çalıştığı yeri otomatik olarak inceledi: Şişman bir kedinin çerçeveli fotoğrafı, küçük elyazısıyla yazılmış yapılacaklar listesi, üç kupasının arkasına sıkıştırılmış, Rusça kapağında kenar süslemeleri olan *Yevgeniy Onegin* romanı.

"Aslında sana bir teklifim var. Önce beni dinlemen çok önemli."

Alisa neredeyse belirsiz bir değişikliklerle sandalyesinde daha dik oturdu. Etrafına dikkatle göz attı ancak yakınındaki bölmelerin boş olduğunu onayladıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Dinliyorum."

Rosalind *qipao*'sunun içinden binanın haritasını çıkardı, kâğıdı tek eliyle açtı ve dosyaların üzerinde düzeltti. On sekiz numarayı, koridorun ilerisindeki, merdivenlerin yanındaki o küçük kapıyı işaret etti. Dışarıdaki duvarlara şöyle bir baktığında içinde, masasında sıkılarak oturan bir sekreterin gözetimindeki koca bir arşiv odası olduğunu tahmin etmek zordu.

"Bir dosya aradığını biliyorum. Taraf değiştiren ajanınızın verdiği planları arıyorsun. Bence bu odada."

Alisa'nın başı aniden kalktı, ona inanmayan bir bakış attı. Rosalind onun Scagreen'deki görevini biliyor diye mi yoksa aradıkları yerin burası olduğuna dair varsayımı yüzünden miydi bilmiyordu. Baskı yapmaya devam etti.

"Tekrar çalmaya çalışıyorsun, o yüzden birlikte çalışalım. Ben arşivi koruyan sekreterin dikkatini dağıtırken dosyayı alırsan içinde yazarların bir kopyasını istiyorum."

Alisa düşünceli bir ses çıkardı. Hiç olmazsa hemen reddetmemişti, demek ki düşünüyordu.

"Görünüşe bakılırsa dosyanın ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Kopyasının yayılmasına izin verirsem başım belaya girer."

"Ama en önemlisi planı Japonların elinden almak değil mi?" diye karşılık verdi Rosalind. "Neden ona ulaşmak için güçlerimizi birleştirmeyelim?"

Alisa'nın içini kemirdiği yanakları çöktü. Kelimenin tam anlamıyla teklifi çığniyordu. "Üstlerimin Kuomintang'ın bilgi almasına sevineceğini sanmıyorum."

“Üstlerinin bilmesi şart değil.” Rosalind elini hareket ettirerek meseleyi yüzünün etrafında vızıldayan bir sinek gibi geçiştir-di. “Onlardan başka sırlar saklamadığını söyleme sakın.”

Alisa ona dudak bükerek baktı. Rosalind de benzer bir tavırla karşılık verdi.

Birkaç saniye sonra Alisa iç çekerek, “Doğaçlama işbirliğinin ardından birlikte derin sulara dalmıştık zaten,” diyerek üflledi. “Ama soran olursa ben sana bir şey vermedim.”

“Tabii ki.”

Alisa'nın sadakatsizliğine sırt dayıyor ve kartlarını doğru oynuyordu. Rosalind, Alisa Montagova'nın daha az etkili bir ajan olmasını bekliyor değildi, yalnızca onun Komünistlerle, iç savaş çıktığında onun gibi birini kabul edecek tek taraf olduğu ve iş, ölüm kalım taahhüttü değil de sadece iş olduğu için çalıştığını tahmin ediyordu. İkisi de kendi hiziplerine karşı benzer bir tutum takınmıştı. İkisi de hizibin kendisini umursamasalar da temin edebildikleri hatırına bu yükü sırtlanıyordu.

“Sekreterin dikkatini dağıtacağını söyledin.” Alisa, Rosalind'in dikkatini ellerindeki duruma döndürdü. “Nasıl yapacaksın?”

Rosalind o kadarını düşünmemişti. Bölümün içine doğru baktı. “İlerledikçe bulacağım. Allons-y.”

Daha fazla konuşmadan bölmelerden ayrıldılar. Birlikte dağıtım yaparlarken Rosalind dosyaların yarısını Alisa'ya verdi. Alisa hemen ayağa kalkıp Rosalind'i takip etti.

“Odaya girdikten sonra dosyayı nerede bulabilirim bilmiyorum,” dedi Rosalind, üretim bölümünden ayrılırlarken. İki açık ofis kapısını geçtiler. Sesini alçak tuttu. “Tek bildiğim binanın geri kalanıyla karşılaştırılınca bu arşiv odasının en yakın ihtimal olduğu.”

“Beni görülmeden içeri alabilirsen gerisini bana bırak,” diye yanıtladı Alisa.

Rosalind başıyla onayladı. Yürümeye devam ettiler.

Fakat on sekiz numaraları odaya geldiklerinde başka bir kapının açıldığı duyuldu, sonra da koridora ufak bir ses patlaması

geldi. Aralarındaki Orion onu hemen fark ederek gözlerinde dile getirmedeği sorularla yaklaştı.

Şansıma bak.

“Merhaba, tatlım.” Elini sırtına koydu. “Ne yapıyorsun?”

Rosalind zorla gülümsedi. “Birkaç şey hallediyorum. İş için. Hani şu anda çalıştığım.”

Alisa gözlerini devirdi. Orion ikna olmuş görünmüyordu. Arkasında bölümden iki kişi daha vardı, masalarına dönmeden önce merakla bakıyorlardı.

Fikir aklında şimşek gibi çaktı. Dikkat dağıtacak bir şey bulmuştu.

“Öfkeyle çık,” diye talimat verdi sessizce.

Orion’ın kaşları havaya kalktı. “Affedersin?”

“Öfkeyle çık,” diye tekrarladi. “Şuradaki merdivenlere doğru, inmeden olabildiğince yaklaş. Bana sinirlendin. Sinirlen.”

Orion’ın hakkını vermek lazımdı çünkü kafası karışık halde durarak bir saniye daha harcamadı. Kollarını havaya kaldırarak, “*İnanılmaz!*” diye bağırarak bir hışımla gitti.

Rosalind üç saniye bekleyip şoka girmiş gibi davrandı. Ardından arkasından koştu, topuklu ayakkabılarının linolyum zeminde gürültüyle tıkırdamasını sağladı.

“Haksız mıyım?” diye bağırdı arkasından. Öfkesine kılıf uydurmak zor değildi. Ne de olsa gerçek bir temeli olduğunda oyunculuk çok kolay oluyordu. “Nereye gidersek gidelim o kızla görüşüyorsun! Geçen akşam seni yine onunla konuşurken gördüm!”

Orion, Rosalind’in talimatlarına kulak vererek merdivenin yanında duraksadı. Rosalind’in sahte tartışmasını anlaması bir saniyesini aldı ancak tekrar döndüğünde kolayca uyum sağladı, söyleyecek başka şeyler bulmuş ve artık çıkıp gidemiyormuş numarası yaptı.

“Saçmalık bu. Bir anlamı yoktu.”

“Bana öyle gelmedi.” Rosalind elini yan tarafına götürerek işaret etti. Daha yüksek sesle konuşmalıydı.

“Beni bir şeyle suçlayacaksan...” Hareketini görünce Orion’ın sesi yükseldi. “NEDEN ÇIKIP DOĞRUDAN SÖYLEMEDİN?”

“Hey, hey, ne oluyor burada?”

Bu soru, merdivenin taş duvarlarının etrafında dolanmaya devam eden Orion’ın sesinin yankısını delip geçti. Tejas başını arşiv odasından uzatmıştı; Rosalind ile Orion’ı görünce oraya geldi ve kavgayı ayırma görevini aldı.

“Biraz daha yüksek sesli bağırırsanız Deoka’yı çağıracaksınız,” diye uyardı. “Ve rahatsız edilmeyi hiç hoş karşılamaz.”

“Benim hatam değildi ki,” dedi Orion. “Karıma sosyal hayatımda ne sorun varmış sorar mısınız?”

Rosalind acı acı güldü. Zorlamasına gerek yoktu, kendi rızasıyla çıkmıştı. “Sosyal hayatın mı? Sen bana *yemin* etmedin mi? Adanmışlıkla bağlılığa ne oldu?”

“Hayal görüyorsun sen.”

“Neler yaptığını anlatsan görmezdim!”

Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı. Bu kadarı Alisa’nın iyi bir araştırma yapması için yeterli değildi. Orion tartışmayı taşıyacağı başka bir yön bulmadan Rosalind Tejas’ı dirseğinden yakaladı ve onu Orion’a doğru çekti.

“Şuna bak,” diye talimat verdi Orion’ın boynunu işaret ederek. “Bunun sadakatsizlik işareti olmadığını söyle bana.”

Tejas gözlerini sıktı. Orion bilinçli bir şekilde geri çekildi.

“Ben... bir şey görmüyorum, Bayan Mu,” dedi Tejas. Uzaklaşmaya çalıştı. Rosalind ellerini omuzlarına koyarak onu yerinde kalmaya zorladı.

“Erkekler arasındaki bir vefa anlaşması mı bu?” dedi emir verircesine. “Burada işte. Daha yakından bak!”

Orada hiçbir şey yoktu. Orion’ın beyaz gömleğinin yakasının altında sadece bozulmamış esmer, altın rengi teni görünüyordu. Fakat bir amaca hizmet edecekse Rosalind halüsinasyon gören dengesiz eş olmayı umursamazdı.

Tejas iç çekti. Tartışmaya mantık dahil etmekten vazgeçmiş gibi görünüyordu çünkü Rosalind onu bırakmayınca şöyle dedi:

“Aslında, bak ne diyeceğim. Evet. Görüyorum. Korkunç. Bay Mu, nasıl yaparsınız?”

Orion’ın ağzı açık kaldı. “Ne? Bu saçmalık...”

Arkalarında birisi boğazını temizledi. Rosalind ile Tejas birlikte dönünce adamın üzerindeki ölümcül tutuşunu nihayet bırakmış oldu ve Alisa’nın arşiv odasının dışında durmuş, kollarındaki iş yığını ve merakla eğilmiş başıyla bunca zamandır orada bekliyormuşçasına meleksi ve masum görüldüğünü fark ettiler.

“Bay Kalida, bunlar sizin için. Nezaket gösterip beni aile içi kavgaya tanıklık etmekten kurtarırsanız sevinirim.”

“*Lütfen*, siz de beni kurtarın,” diye haykırdı Tejas, Alisa’ya doğru yürüyerek yığını elinden aldı. Arşiv odasına döndü, kâğıtları girişin yanındaki bir rafa doldurdu, Alisa ise Rosalind’le çok kısa süre bakışıp başıyla onayladıktan sonra topukları üzerinde dönerek ana üretim bölümüne yöneldi.

Şahane. Alisa, Rosalind’in düşündüğünden bile iyiydi. Bu gösteriyi bitirmenin vakti gelmişti.

“Aslında bak ne diyeceğim,” dedi Rosalind. Etrafa bakınıp nerede olduklarını yeni fark etmiş ve insan içinde tartıştıkları için giderek daha çok utanıyormuş gibi davrandı. “Sonra konuşuruz. Benim işe dönmem lazım.”

“Bekle, dur.”

Orion bileğinden yakaladı. Rosalind’in gerçek şaşkınlığı duraksamasına neden oldu.

“Ne...”

“Özür dilerim.” Orion durdurulamadan onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı ve çenesini başının üzerine yerleştirdi. Rosalind, *Peach Lily Palace*’ın dışındaki ufak cebe koyma sahnelerinden dolayı boy farklarının ne kadar keskin olduğundan haberdardı ancak Orion’ın onu göğsüne kolaylıkla yerleştirmesine yine de şaşırdı. “Kavga etmeyelim.”

Ne... biçim bir numara bu? “İmm.” Kollarını tuhaf bir biçimde kaldırarak sırtına vurdu. “Sorun... sorun değil.”

“Ciddi misin?” diye sordu Orion. “Öylesine söylemiyorsun, değil mi?”

Tejas hâlâ duyma mesafesinde miydi ki? Rosalind kontrol etmek için çok hafifçe çekildi. Koridor boştu. Orion'ın son perdeyi kapattığını tahmin etti. Uzanarak yanağına dokundu.

“İleride beni üzmezsen geçer sanırım.”

“Tamam,” dedi Orion sadece. “Özür dilerim. Gerçekten. Bazı şeylerin sana söyleyecek kadar önemli olmadığını düşündüm. Sır saklamak istemedim.”

Rosalind öylece kalakaldı.

“Ya,” dedi. Her zamanki doğaçlama becerisi çalışmayı bırakmıştı sanki. Sadece bir kere daha, “Ya,” diyebilirdi.

“Affedildim mi?”

“Eh,” dedi Rosalind. “Böyle samimi davranarak bana seçenek bırakmıyorsun ki.”

Orion ona parlak, sıvı, bal gibi ve güzel bir gülümsemeyle baktı. Hepsinin gösteri olduğunu bilse de Rosalind de ona çok hafifçe gülümsemekten edemedi.

Phoebe kaşığını yoğurda batırarak doğrudan büyük kabın içine gömüldü. Zaten evde *yoğurt* gibi şeyler yiyen tek kişiydi, yani başka kimsenin umurunda olmazdı.

Ön kapı açılıp kapandı. Babası içeri girdi, elinde bir evrak çantası sallanıyordu.

“Baba,” diye karşıladı onu. “Ah Dou mektuplarını getirdiğini ve ofisine koyduğunu söyledi.”

“Harika.” General Hong mutfağın girişinde duraksadı. “Bugün okul yok mu?”

“Yok,” diye yalan söyledi Phoebe kolayca. Detaylandırmaya zahmet etmedi. Gerek yoktu. Babası bu cevabı olduğu gibi kabul ederek başıyla onayladı, çoktan evdeki ofisine çıkmaya başlamıştı.

Ev sessizleşti. Phoebe oturma odasındaki saatin tik tak edişini, pürüzsüz yüzey boyunca ilerleyen yankısını duyabiliyordu. Ah Dou alışverişe gitmişti. Hizmetçi memleketi olan köyü ziyarete gittiğinden bu hafta gelmeyecekti.

Phoebe'nin bugün yapacak bir şeyler bulması gerekiyordu. Silas akşama kadar gelmezdi, yani öldürecek bir sürü zaman vardı. Yaşı biraz daha büyük olsa sosyete yaşamını tam anlamıyla kucaklayabilirdi. Ancak o tuhaf yıllarındaydı; on yedi yaşındaydı ve ciddiye alınamayacak kadar genç, ne yapacağı söylenemeyecek kadar yaşlıydı. Ailesinin durumu da aynı karmaşıklıktaaydı. Soyadını kullanabilecek kadar tanınıyordu ama söyledikleri ve davranışları önemsenmeyecek kadar güçsüzdü.

Oturma odasına geçti. Orada cilalı bir heykel gibi durdu.

“Feiyi.”

Başı sabırsızlıkla kalktı. Babası onu yukarıdan çağırıyordu.

“Evet?”

“Buraya gel, lütfen.”

Phoebe saçını omzunun üzerinden attı. Ayakkabıları merdivende yüksek ses çıkardı, tepeye çıkıp babasının ofisinin başladığı yerde aniden durana kadar takırdamaya devam etti. Babası eliyle içeriye gelmesini işaret etti, o da ancak davet edildikten sonra girdi.

“Ah Dou, sana gelen bazı mektupları benim sanmış,” dedi. Elinde küçük bir zarf vardı, adı düzgünce ortaya basılmıştı. Zarfı aldığı anda merakla arkasını çevirip üste basılan posta damgasına göz attı.

“Kim sana Taicang’dan mektup yolluyor?” General Hong da aynı şeyi fark ederek sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Phoebe.

Babası ona bir mektup açacağı uzattı. Gümüş kaplamaydı, üstüne soyadları işlenmişti. “Açsana.”

Phoebe kazara kendini kesmek istemediğinden mektup açacağını dikkatle aldı. Zarfı hızlıca kesti, sonra da içindekileri çıkardı.

General Hong kaşlarını çatı. Phoebe iki tarafı da okuyabilmek için kâğıdı iki yana döndürdü.

“Yetimhancye bağış isteyen bir kilise broşürü,” dedi. “Bu şehirdeki kuruluşlar reklamları için yepyeni adımlar atıyorlar belli ki.”

“Ne tuhaf.”

Babasının sesinde farklı bir ton vardı. Phoebe broşürü düzelterek gözlerini kilisenin adresinde gezdirdi.

“Endişelenmeli miyim?” diye sordu.

“Eminim önemli bir şey değildir.” Çöp kutusunu yukarı kaldırdı. Phoebe hem zarfı hem de broşürü içine atıp boynunu saran ürpertiden kurtulmaya çalıştı. “Şimdi git bakalım.”

Phoebe başıyla onaylayıp uzaklaştı.

“Selam.”

Rosalind başını kaldırınca yazmak için kullandığı kalem durdu. Not alıyor, *Seagreen Press*’deki her çalışanın olduğu listeyi

kopyalıyordu. Herkesin adını öğrenme bahanesiyle Jiemin'den ofisin tamamını kapsayan bir liste almıştı, -her zamanki mütevazı fikrine göre- bunun bir hayli zekice bir taktik olduğunu düşünmüştü.

"Merhaba," diye cevapladı Rosalind sesini sakın tutarak. Listeyi kaldırdı, sonra da tekrar konuşmadan önce Rusçaya geçti. "Ben de dosyayı çaldığından şüphelenmeye başlıyordum." Arşiv odasındaki gösterinin ardından saatler geçmişti, yakında çıkış saati gelecekti. Bölümün uzak köşesinde Haidi, Orion'ın bölmesine doğru eğilmiş, sonraki haftanın üst düzey gündemini konuşuyordu. "Bakalım."

Alisa kolunun altından bir şey çıkardı. Sıradan bir bölüm dosyası gibi görünse de Rosalind içini açtığında daha küçük, üzerine kırmızı GİZLİDİR ifadesi basılmış başka bir tane buldu.

"Ee," dedi Alisa. "*Kocanın* bundan haberi var mı?"

Rosalind ikinci dosyası çıkardı ve içindeki ince not kâğıdını eline aldı. Çince yazılmıştı, yani çevirmek için zaman harcaması gerekmeyecekti; aynı anda hem okuyup hem de kopyalayabilirdi. *Güneyde seferberlik... Nehirden geçiş... Dağlar...*

Dudaklarını büzdü. Bunun Rahip'le ilgili olması gerekmiyor muydu? Komünist hareketinin sıradan bir raporuna benziyordu.

"Onun görevi değil." Rosalind, planı taramaya ve çekmece-sinde boş kopyalama kâğıdı aramaya devam etti. "Sesini alçak tut. Hangi dilleri konuştuğundan tam olarak emin değilim. Hem o vurgu neydi?"

"Vurgu mu?"

"Vurgu yaptın. Onun, kalbimin her parçasıyla sevdiğim adamın kocam olmadığını ima eder gibi."

Alisa, Rosalind'e bilmiş bilmiş baktı. "Ah, yapma," dedi. "Seni Dimitri Petrovich'le görmüştüm. Ona daha farklı bakıyordun."

Rosalind'in görüşü şiddetle eğilirken not kâğıdındaki sözcükler anında bulanıklaşarak döndü ve birbirine girdi. Kanının sulandığını hissetti. Sonra buza dönüşerek damarlarında oyuklar açtı. "Sen... ne gördün?"

Dimitri Petrovich Voronin, Roma Montagov'un pozisyonunun kötü bir hal almasından sonra Beyaz Çiçekler'in yükselen favorilerinden biri halinde gelmişti. Alisa'nın, ağabeyinin muhtemel gaspçısına göz kulak olmak istemesi mantıklıydı, başkaları hatırlamazken şehirde Dimitri'yle dolaşmasını hatırlaması mantıklıydı. Alisa bir zamanlar cehalet içinde yaşayan ve inançlarıyla yol alan daha mutlu Rosalind'i görmüştü.

Ancak diğer versiyonuyla ilişkilendirme düşüncesi artık korkunç geliyordu. O Rosalind bir düşmandı, zihninin gizli yerlerinde en ama en uzağa ittiği, geri dönme ihtimaline karşı hiçbir zaman fazla düşünmediği biriydi. Bugün burada olan Rosalind asla kendisini o eski haliyle hatırlamazdı, o kızın lanet hatalarını düzeltmekle fazla meşguldü.

"O zamanlar herkesi gözlemledim, merak etme," dedi Alisa. "Yalnızca meraktandı. Ağzımı hep kapalı tutarım." Bir an geçti. Alisa aşağı doğru baktı, gömleğinin ucuyla oynadı. "Belki tutmamalıydım. Gördüklerimi anlatsam belki de ağabeyim, Dimitri'yi daha erken durdururdu."

Rosalind zorlukla yutkundu. Görüşünü tekrar odaklanmaya ve kalbini tekrar atmaya zorladı. Alisa'nın suçlanan diğer yanından bahsetmemesi güzeldi. Rosalind ona yardım ettiği için Dimitri şehri neredeyse yok etmişti. Rosalind ona kurban bulduğu için Dimitri devrime rağmen güç kazanmış ve şehri insan yapımı canavarlarla ölüme ve yıkıma maruz bırakmıştı.

"Ve belki ben de bir şey söylemeliydim," diye karar verdi sessizce. "Belki o zaman ağabeyinle kuzenim hâlâ hayatta olurdu." Önündeki kelimeler yine okunur olunca kalemi eline aldı ve onları boş kâğıda kopyalamaya başladı. "Kabahati olan biri varsa o da benim Bayan Mon... Ivanova."

Alisa sessiz kaldı. Rosalind kadar üzülmüş görünmüyordu. Rosalind'in haberi olmayan bir şeyi düşünüyormuş gibi bir ifadesi vardı.

"Kendine çok yüklenme," dedi Alisa en sonunda. "Juliette öyle olmasını istemezdi."

Rosalind zorlukla yutkunarak not kâğıdının ikinci yarısıyla meşgul oldu.

Aşağıda Kuomintang'a sızan Komünist yanlısı ajanların kod adları vardır:

Aslan.

Gri.

Okçu.

Artık kişisel matemi için zaman yoktu. Rosalind başını merakla yana eğdi.

“Bunu okudun mu sen?” diye sordu.

“Tabii ki,” diye yanıtladı Alisa. Sonuna eklemek istediği *ee* yani nidasını zar zor tutmuştu. “Çift taraflı ajanların listesini gördüm. Sadece kod adlarının verilmesine bakılırsa senin Milliyetçilerin bilgi konusunda fazla bir şey yapacağından şüpheliyim.”

Ellerinde başka şüpheliler yoksa tabii, diye düşündü. Rosalind not kâğıdını katlayarak yeniden küçük dosyanın içine koydu. Mektup bu kadardı. Rahip hakkında bir şey olmasa en azından Kuomintang üç çift taraflı ajanla ilgilenecekti. “Al. Tamamen senindir.”

Alisa dosyayı geri aldı. “Şimdi çıkacak mısın?”

“Henüz değil.” Rosalind yerinden kalktı. “Gün bitmeden Büyükelçi Deoka'yla bir görüşmem var.”

Normal şartlar altında onun işi olmazdı ancak dosyalarını dağıtmadaki verimliliğini gören Jiemin ona geri kalan görevlerini vermişti. Bu da Deoka'ya rapor vermeyi ve Jiemin'in yazdığı bölüm raporunu teslim etmeyi içeriyordu.

Alisa başıyla onayladı. Tam gitmek üzere dönecekti ki duraksadı.

Ah hayır, diye düşündü Rosalind. *Alisa Montoagova*, lütfen özür dileme...

“Dimitri konusunu açtım diye canın sıkıldıysa...”

“Sorun değil,” diyerek ışıık hızında kesti Rosalind. “Çok... çok uzun zaman önceydi.”

Dört yıl. Koca ömürler geçmişti. Şehir ayaklarının altında yeniden inşa edilmişti. Sokaklara yeniden kaldırımlar döşenmiş,

krom kaplamaları ve gümüş kakmalarıyla yeni binaların yükselmesi için tekrar asfaltlanmıştı.

“Uzun zaman önce,” diye tekrar etti Alisa sessizce. “Ama senin için değil.”

Rosalind şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı; Alisa çoktan yürümeye, bölmesine dönmeye başlamıştı. Sahiden de bir ömür geçmişti ve Rosalind o zamanlar hâlâ on dokuz yaşındaydı.

Başka talihsizlikleri düşünmeye başlamadan önce günün bölüm raporunu topladı ve Deoka'nın ofisine yol aldı. Kapıyı çaldığında içerideki mırıltıdan telefonda olduğu belliydi ama yine de içeri gelmesini söyledi. Rosalind tereddütle başını içeri uzattı. Deoka onu görüp ilerlemesini işaret etti.

İngilizce konuşuyordu. “...evet ...evet, biliyorum. Sadece rutin tatbikatlardı, o yüzden Zhejiang'dan giriş yapmakta sorun çıkmayacaktır. Şanghay'dan geçecekler ama askerleri şehrin çevresinde bulabiliriz.”

Rosalind raporu uzatırken gerildi. Neyse ki kâğıt titreyemeden kendine geldi. Deoka ona döndü ve alırken ses çıkarmadan, sadece dudaklarını oynatarak teşekkür etti.

“Ah, hiç zor değil,” diye devam etti Deoka telefonda. Elini masasının ağır tahtasına vurdu. “Dinle, dinle. Çin, disipline edilmesi gereken bir çocuk. Eylemlerimize itiraz etmeye gerek olmadığını göreceksiniz. Biz yaramaz, şımarık bir çocuğa şaplak atan ebeveyn gibiyiz; sert ancak anlayışlıyız.”

Tepki verme, diye emretti Rosalind kendine. Zorla odada başka bir yere, duvara asılmış Çin haritasına baktı ama ülkenin adamın önüne ödül misali serildiğini görmek daha da sinirlenmesine sebep oldu. *Tepki verme. Git. Şimdi.*

Şu anda büyükelçiye tükürecek olsa ağzından kızgın halde çıkacağından emindi. Rosalind olabildiğince hızlı bir şekilde çıkışa yöneldi, kaslarını tamamen kontrol etmesini gerektiren bir biçimde arkasından kapıyı kapattı.

Rosalind duvara yaslandı, boş koridorda nefesini verdi. Disipline edilmesi gereken *bir çocuk* mu? Bu tamamıyla ve kesinlikle *şaka* gibiydi. Dünyadaki herhangi bir ülkeden daha uzun bir devamlı tarihleri vardı. Hanedanlardır buradaydılar.

Ve buna rağmen... buna rağmen. Emperyalistler ne zaman tarihi umursamıştı ki? Tek istedikleri fethettiklerini tuzla buz etmekti, bu sayede güzelce süpürüp yeniden şekil verebilirlerdi.

Sağında, merdivenlerde bir hareket olduğunu gösteren ayak seslerinin yankılandığını fark etti. Oyalanırken yakalanmamak için ellerini *qipao*'sundan aşağı indirerek bölüme doğru yöneldi. Yeniden sandalyesine yanaştığında Jiemin geri dönmüştü. Rosalind'in masasındaki kalemin mürekkebi neredeyse bitmişti, elinden bıraktığında ahşap yüzeye birkaç leke bıraktı. Jiemin kitabından başını kaldırmadan eğilerek silmesi için bir peçete uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Rosalind.

Jiemin sayfayı çevirdi. Rosalind gözlerini devirirken bu adamın dikkatini neyin çekebileceğini düşündü.

Sokaktaki büfelerden bazıları, Batı'dan gelen suç kurgularını, son bölümde her daim kötü adamın açığa çıktığı o gizemleri ve polisiye romanları korsan çevirilerle yayımlıyorlardı. Belki Rosalind'in de onları okuması gerekiyordu, belki bu sayede casusluğunu geliştirebilirdi. Bu görevin sorunu, Rosalind'in bir polisiye romanda insanları yakalamaya çalışıyor olmamasıydı. *Kim* sorusunun cevabını biliyordu: Bu binadaki insanlardı. Er ya da geç sorumlu isimleri ayıracaklardı. Asıl önemli olan *ne amaçla* ve Tanrı aşkına, *neden kimyasallar* sorularıydı. Silah çok mu sıradan kalmıştı? Milletler Cemiyeti'nin, şehirde Çinlilerin bulunduğu kısımlarda başıboş iğne sorunu olduğunu ve bu yüzden kolonileştirilmesi gerektiğini düşünmesini mi istiyorlardı? Gangsterler yine tahribat yaratıyormuş gibi göstermek istiyorlarsa daha çok şehrin dengesini bozmayı hedeflemeleri gerekmez miydi? Emperyalist bir güç sınırlara dayanıyor, işgal etmeye çalışıyorsa kan davasını tekrar ortaya çıkarmak daha uygun olmaz mıydı? Rakip çeteler şehri yine ikiye ayırıyormuş gibi davranmak mesela?

Rosalind sandalyesinde geriye yaslanarak dudağını çiğnedi. Dao Feng bu görevi Kuomintang'ın hipotezi ve tahminleriyle özenle paketlenmiş halde vermişti ama onlar da mantıklı olmadığını biliyor olmalıydılar.

Onayladıkları şeyler şunlardı: Japon imparatorluk ajandasının ajanları Şanghai'da sivilleri öldürüyordu, bu ajanlar yabancıların kontrolünde olmayan bölgeleri hedef alıyordu, bu ajanlar silah olarak kimyasal enjekte ediyordu, bu ajanlar *Seagreen Press*'den çıkıyordu.

Cinayetlerin kolayca belirlenebilir bir örüntü gösterdiği ortadaydı. Fakat Kuomintang bunun zemin hazırlama çalışması olduğunu düşünüyorsa neden kolayca belirlenebilir bir örüntüye ihtiyaç olsundu? Şehirde tek bir seri katil olması, işgal için iyi bir neden sayılmazdı.

Kaldı ki aslında zaten bir nedene ihtiyaçları yoktu. Mançurya değersiz bir tren rayı patlaması yüzünden işgal edilmişti.

Rosalind iç çekti. Kuomintang belki haklıydı, belki haksızdı. Yüzeyin altında belki bir şey vardı belki de yoktu. Umursamak işinin parçası değildi. Rosalind onların casusuydu, operasyonun beyni değil. Yalnızca talimatları yerine getirmesi ve bilgi alması gerekiyordu. Bir kısmı çoktan tamamlanmıştı. Dosyayı rekor sürede bulmuştu. Muhtemelen geri kalanı da daha zor olmayacaktı.

Masasının çekmecesinden ofisin görev listesini aldı ve isimleri kopyalamaya geri döndü.

“Evde görüşürüz.” Rosalind, Orion'a iş saatinin bitimine beş dakika kala söyledi. Omzuna doğru eğilerek ağzını kulağına yaklaştırdı. “Dao Feng’le görüşmem gerek.”

Orion çok kısa bir süreliğine şaşırılmış göründükten sonra başıyla onayladı ve masasındaki bir şeye uzandı.

Dosyalanmış notu uzatırken kelimeleri Rosalind'den saklamaya çalıştı. Dosya açıldı, içinde şöyle yazıyordu:

Oliver Şanghay’da görüldü. Bir şey arıyor. Dikkatli ol.

“Ağabeyin mi?” deyiverdi Rosalind.

Orion sandalyesinde döndü. “Ağabeyimi nereden tanıyor-sun?”

“Ailenin meşhur olduğunu unutmuş gibisin.” Rosalind kâğıdı cebine sıkıştırıp sorudan kaçındı. “Ben veririm. Başka bir şey var mı?”

“Yok.” Geriye yaslanırken sandalyesi gıcırdadı, veda etmek için Rosalind'in parmaklarına vurdu. “İyi şanslar.”

Elinden bir elektrik akımı geçti. Rosalind pek düşünmeden etkiyi azaltmak için hemen elini yumruk yaptı.

Güneş birkaç dakika önce batmıştı, dışarıdaki havaysa sertçe esmeye başlıyordu. Ofisten ayrılmak için son derece sıradan bir zaman olsa da ana resepsiyonu geçip ön kapıya çıktıktan ve yerleşkede yürürken çakıltaşlarını tekmeledikten hemen sonra kendini birkaç saniyede bir omzunun arkasından bakarken buldu. Hatta *Seagreen Press*’i ardında bıraktıktan sonra bile kollarındaki tüyleri diken diken eden izleniyormuş hissini duyuyordu.

Rosalind karşıya geçti. Kavşaktayken bir çekçek çağırmaya çalıştı ancak yanından geçip giderek karşı köşedeki adama yöneldi. Görünürde başka çekçek yoktu. Fark etmezdi. Rosalind topuklarının üzerinde döndü ve iç çekişini tuttu. Yürüyebilirdi. Altın Anka buradan çok uzak değildi. Şimdi, dışarıda olmak için en yoğun zamandı. Etraf hareketliydi, yabancılar kollarına değişiyor, gözler bir kere buluşup sonra bir daha hiç birbirine bakmıyordu. Karanlık, istikrarlı bir hızda yaklaşırken bulutları mora boyuyordu. Bu saatte sokaklar ve dükkânlar gece lambalarını yakıyor ve akşam hizmetlerini açıyordu. Şanghay insanların yaşadığı değil, kendi insanlarını yaşatan bir şehre dönüyordu.

Başta, Rosalind hayata geri döndükten kısa süre sonra, günlerin geçtiğini anlamasının tek yolu bu saatteki o somut hareketti. Dün ve bugün, bugün ve yarın... Artık bu kavramları ayıran uyanma ve ayaklanma eylemleri değil, geceleri birdenbire değişen havadaki o kokuydu.

Bir tramvay lambasının etrafından dolandı, park halindeki bir arabanın yanından geçti. Rosalind kestirme bir ara sokakta ilerlediğinde arkasında bir yankı duydu. Duraksadı. Omzunun üzerinden çok kısa bir anlığına baktı.

Yankı devam ederken yürümeye devam etti.

Akşamın bu vakti tam gezinmeye layıktı ancak onun da dezavantajları vardı. Takip ediliyordu.

“Ufacık bir ara,” diye mırıldandı Rosalind. “Tek istediğim bu. Çok bir şey değil ki!”

Hızını artırdı, sonraki sokak arasına döndü. Nefesini tutarak binalardan birinin tentesinin altına koşturdu, duvara yaslandı ve sesini bastırdı.

Saniyeler geçti. Dakikalar. Rosalind başka bir şey duyamayınca dikkatle dışarı çıktı, betonun üzerinde ses çıkarmadan hareket etti.

Ardından bir mermi geceyi delerek kolunu sıyrıp geçti.

“Of, Tanrım...” Rosalind koşmaya, sokak boyunca kaçmaya başladı ve hızla sola döndü. Kolu yanarak paltosunun kolunu aşındırırken, merminin değdiği yer tutuştu. Parmaklarını yaraya

sarmış ve aralarına girdiği yürüyen bir çiftin korkmuş çığlıklar atmasına yol açmış olsa da kan sadece tek bir ara sokak boyunca aktıktan sonra durdu. Paltosu hışırdadı, elini kolundan geçirip anda astarının içindeki dosyayı itekledi, parmakları ıslanmıştı.

Daha yoğun bir sokakta yavaşladı, öfkeyle az önce içinden koşarak geçtiği ara sokağa bakındı. Bir sürü yaya ona meraklı bakışlar attı, kaldırımında yanından çekilerek geçtiler ve kolundaki yırtığa göz attılar. Rosalind çekilmeleri için onlara bağırarak istedi. Karanlığı yarıp geçecek, onun gibi iyileşemeyecek hedeflere saplanacak mermilere karşı siper almalarını söylemek istedi.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı gecenin içine. “Kimsin sen?”

Kimyasal katil, diye ilk tahminde bulundu zihni. Başka kim ona ateş edecekti ki?

Birdenbire bir çift el onu arkadan yakaladı.

“Hey...” Dirseğinin saldırgan bir hamlesiyle kolunu çekti, aynı nefesle ayağını geriye itti. Saldıran her kimse homurdanarak sendeledi ve Rosalind yüzüne bakmak üzere döndü. Siyah şapka. Siyah eldivenler. Geniş siyah kıyafetler. Tek belirgin özellikle mavi bir atkıydı, boynuna kalınca sarılmış ve yüzünü hiçbir şekilde göstermeyecek kadar dolanmıştı.

Saldırgan yine ilerlerken silahını çıkardı ve Rosalind panikle etrafına bakındı. Bir mermi daha az farkla kulağını sıyırdı. Rosalind merminin nereye saplandığını bilmese de karşısındakinin merhametini tekrar sınamak istemedi. Mutlaka birine çarpacaktı, özellikle de karanlıkta, insanlar bir kavga olduğunu dahi göremezken.

“Yeter,” dedi Rosalind tıslarcasına, silahın namlusunu yakaladı. Silahı zorla uzaklaştırdı, saldırganın eldivenli ellerinden kaptı ancak saldırganın umurunda değil gibiydi. O duraksama sırasında saldırgan Rosalind'in karnına bir yumruk attı ve Rosalind irkilir irkilmez açık paltosunun astarına uzandı.

Bu beklenmedik olaylar öyle şaşırtıcıydı ki Rosalind saldırganın iç cebini yırtarak kopyalanmış dosyayı almasını engelleyemedi. Birden gizemli saldırgan silahını kaparak koştu, çaldığı bilgiyi göğsüne dayadıktan sonra köşeyi döndü ve ortadan kayboldu.

Rosalind kaldırımında nefes nefese kaldı, soluksuzdu ve ağn içindeydi, olanlara inanamıyordu. Onu *dosya* yüzünden mi takip etmişlerdi? En azından şehirde gizlice dolanan katili beklemişti.

“*Bèndàn*,” diye mırıldanırken yüzünü buruşturup karnını ovaladı. Kopya olmasa da o kısa cümleleri ezberlemişti. Kulağına dokundu.

Kimdi o? Bilgilerini geri alan bir Japon ajanı mı? Zaten kendilerine ait olan bilgiyi güvenceye alan bir Komünist ajanı mı? Başka bir görevi olan bir Milliyetçi mi?

Saldırgan geri dönmeyen ve sorularına gerçekten cevap bulamadan hızla uzaklaştı.

Orion yolcu koltuğunun kapısını açtı, içeri kolayca girdi ve arkasından kapıyı kapattı.

“Erkencisin,” dedi. “Aferin.”

Silas sürücü koltuğundan ona ters ters baktı, direksiyonu hareket ettirdi ve yeniden yola çıktı. “Son kez söylüyorum, ben şoförün değilim. Böbürlenmem gerekirmiş gibi övme beni.”

“Böbürleneyin diye övmüyorum ki.” Orion arkaya göz attı, koltukların tek bir küçük kâğıt poşet dışında temiz ve boş olduğunu gördü. “Gülümseyeyin diye övüyorum. Göreyim hadi.”

Silas kaba bir hareketle dişlerini gösterdi. Aracı kırmızı ışıktaki durdurmak üzere yavaşlattı.

“İlk kez işten sonra seni almamı istedin. Janie nerede?”

“Dao Feng’in yanında,” diye cevapladı Orion, sonrasında cebini kurcaladı. “Bizi bu adrese götürebilir misin?”

Elindeki kâğıt parçasını açarak elyazısıyla yazılmış adresi gösterdi. Silas sözcükleri okumak için eğildi, ardından ışıklar yeşile dönmeyen kaşlarını çatmaya devam ederek dikkatini tekrar yola verdi.

“Bu Çin bölgesinde. Ne işin var orada?”

“Biz de onu öğreneceğiz. Bunu Seagreen’in başsekreteri Zheng Haidi verdi. Elinde bana verecek müthiş bir bilgi olduğunu söyledi.”

* (Ç'n.) Aptal. (ç.n.)

Silas endişeli görünüyordu. Ya da en azından her zamankinden daha endişeliydi.

“Kimliğinden mi şüpheleniyor?”

“Olay da bu.” Orion ayaklarını ön panoya koydu. Silas gözünü ayırmadan sert bir darbeyle beraber uzandı, Orion iyice yerleşmeden ayaklarını geri indirtti. “Of. Bana Milliyetçi'ymişim gibi bildirdiğini sanmıyorum. Janie'yle alakalı olduğunu söyledi.”

Silas adrese tekrar göz attıktan sonra ön cama bakan başını eğerek uzaktaki sokak tabelasını okudu. Yanlarındaki çekçek ilerleyince Silas da trafikteki boşluktan yararlanıp döndü.

“Ve bu akşam mı?”

“İki gün sonra. Öğlen. Önce yerini görmek istedim, tuzak olma ihtimaline karşı.”

“Tuzak kuran bir sekreter,” diye mırıldandı Silas. “Şu yaptığımız işe bak. Phoebe'den haber aldın mı?”

Orion yine arkaya göz attı. Kâğıt poşette her zamanki gibi Phoebe'nin siparişleri olduğundan şüpheleniyordu. “Şeytan kız kardeşimden haber almadan iki gün geçiremem. Kek yapmakla ilgili bir şey dedi?”

“Muffin,” diye düzeltti Silas. Durdu, kısa bir süre gözünü yoldan ayırdı ve Orion'ı gözlerini devirirken yakaladı. “İstediği reçel kavanozunu getirmek için uğrayacağımı söyleyeyim diye önceden aradım ama neredeyse bir dakika çaldıktan sonra baba-nız açtı.”

“Güzel sohbet ettiniz mi?”

“Hemen telefonu kapattım. Derdin ne senin?”

Orion güldü ama Silas aradıkları adrese varıp kaldırımın kenarına park ettiğinde kendini durdurdu. Ciddileşerek pencereye yaslandı, numaralandırılmış binaları saydıktan sonra eski püskü bir otelin önünde düzgünce durması için Silas'a eliyle işaret etti. Adrese varmışlardı.

“Bir şey gördün mü?” diye sordu Silas bir an sonra.

“Sorduğun buysa gizli bir Japon üssüne benzemiyor.” Orion pencereye arkasını çevirdi. “Ama görünüş yanıltıcı olabilir. Öğreneceğiz sanırım.”

Silas dudaklarını incelterek kontağı geri açtı. “Şimdi senin eve mi?”

Orion başını iki yana salladı. “Janie’yle kaldığımız daireye. *Muffin* saçmalığını Phoebe’yle sana bırakıyorum.”

Oflayarak *muffin* pişirmenin saçmalık olmadığını söyleyen Silas gaza basıp otelin önünden ayrıldı.

“Pusuya düşürüldüm.”

Rosalind özel odaya dalarken Dao Feng başını kaldırdı, kaşlarını hemen çatıldı. “Ne? İyi misin?”

“Ben hep iyiyim.” Rosalind paltosunu çıkardı ve masaya atarak sol koluna göz attı. Altındaki *qipao*’nun kolu da yanmıştı, pahalı kumaş aldığı hasarla bükülmüştü. “Komünist dosyasını gördüm. Firarileri aralarından üç kişiyi satmış ve onlar da -bak, dinle bunu- *bizim* içimize yerleştirilmiş. Çift taraflı ajanlar yani.”

“Ya?” Dao Feng oturduğu yerden kalkacakken Rosalind’in son derece iyi olduğunu görünce geri oturdu, parmaklarını kırmızı masa örtüsüne vurdu. “Rahip hakkında bir şey yok muydu?”

“Rahip hakkında bir şey yoktu,” diye doğruladı Rosalind. “Sadece Aslan, Gri ve Okçu yazıyordu.”

Gözle görülür bir harekette bulunmasa da Dao Feng’in gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi. Kafası karışmış değil de daha çok hayrete düşmüş gibiydi.

Rosalind öne doğru eğilerek çaydanlığa uzandı. Kendine bir fincan doldurdu, küçük yapraklar sıvının içinde döndü.

“Kod adları hatırlıyor musun?”

“Zheiiang’da Gri diye birine dair dedikodular var mı?” diye yanıtladı Dao Feng, bu yeni bilgiyi sindirirken bir hayli odaklanmış görünüyordu. Evrak çantasına uzandı, kâğıtla kalem çıkardı. “Hatırı sayılır derecede kötü şöhreti var, o yüzden biz gerçek Komünist kimliğini fark etmeden Kuomintang’ın içine nasıl yerleşebileceğini anlamakta güçlük çekiyorum.”

“Bilginin çok fazla gizli kalacağını zannetmiyorum.” Duraksadı, çayını yudumlamak ve sonraki sözlerini Alisa’yı ele vermeden nasıl ifade edeceğini düşündüğü için bir süre surdu. “Komü-

nistlerin de dosyayı aldığını düşünüyorum, yani casuslarımızın hepsi yakında kod adı sızıntısından haberdar olacaktır. Kâğıdı ver. Hatırladıklarımın geri kalanını yazacağım.”

Dao Feng durdu. Kendisi not almaya hazırlanıyordu. “Dosya sende değil mi?”

“Girerken ne dediğimi duymadın mı?” Sıradan bir günde Rosalind amirine bu kadar tavır göstermezdi. Fakat yorgun ve kan içindeydi. Bir şeyin parçasının iyileşirken derisinin altında kalmış olması muhtemeldi çünkü hareket ettirdiğinde omzu ağnyordu. “Pusuya düşürüldüm. Birisi aldı. Tanrı bilir kim.”

Dao Feng düşünceli bir ses çıkardı. Azarlanmasına ses çıkarmadı. Rosalind daha fazla huysuzlaşmaya çalışsa Dao Feng'in cevabı sinirlenmek olmadı. Yalnızca tavrını anlayarak Rosalind sakinleşene dek sıkılıncaya kadar derse çevirirdi.

“Kalemi çok bastırma. Mürekkebi bitmek üzere.” Fazladan kırtasiye malzemesini çaydanlığa doğru yuvarladı. Rosalind anlaşılmaz bir homurtuyla seramiğe çarpmadan önce önündeki kalemi aldı; kendi notunu tamamlayan ve harfleri yazmasını izlemek üzere omzunun üzerinden bakan Dao Feng'i görmezden gelerek yazmaya başladı. Bitirdiği anda Dao Feng kâğıdı aldı, katladı ve raporuyla bir araya getirip iki kâğıdı da ince bir zarfın içine soktu.

“Bunu bırakabilir misin?” diye sordu. “Benim başka bir toplantıya gitmem lazım.”

“Zorundaysam,” diye cevapladı Rosalind gönülsüzce. Altın Anka'nın köşesinde bir posta kutusu vardı. Restoranın ara sokaktaki girişini her kullandığında önünden geçtiği uzun, kırmızı bir şeydi.

Dao Feng zarfı mühürledi. Zhabei'ye gönderilecekti, o yüzden Rosalind oradaki bir komuta merkezine veya gizli birimin üstlerinden birinin evine gönderileceğini tahmin ediyordu. Her türlü, bilgi güvenli bir şekilde iletilecekti. Artık hiç kimsenin, resmi devlet yazışmalarını karıştıracak gücü yoktu. Kızıl Çete'nin, Rosalind'in Dimitri'ye yazdığı mektupların izini sürüp en sonunda ihanetinin üzerindeki örtüyü kaldırırken posta hizmetini zorla durdurmasına hiç benzemiyordu.

Rosalind hızla başını iki yana sallayarak zihnini temizledi. Alisa'yla yaptıkları o lanetli konuşma sahiden aklına takılıyordu.

"Son bir şey." Rosalind Orion'ın notunu çıkardı. "Kocamdan."

Dao Feng kısa cümleyi taradı, ardından ağır ağır iç çekti. Gözlerinin kenarlarında beliren iki fazladan kırışıklığı muhtemelen Rosalind hayal etmiyordu.

"İkiniz de bugün külfetli bilgiler teslim etmeye kararlısınız," diye mırıldandı Dao Feng. "Seninle dışarı çıkayım."

Toparlandılar; Rosalind paltosunu alıp çay fincanını kafaya dikerken Dao Feng de evrak çantasını aldı ve özel odadan çıktıkları sırada bir elini Rosalind'in omzuna koydu.

"O kod isimleri kendine saklamak zorundasın," diye uyardı Altın Anka'dan dışarı yürürlerken. "Diğer hizip asla ortaya çıkaramayacakları bir şey bildiğini öğrenirse tehlikeli olur."

"Biliyorum. Merak etme," diye güvence verdi Rosalind. "Dudaklarım mühürlü."

Yan kapılardan birinden çıktılar, Dao Feng plastik örtüyü yollarından çekip sokağa önce Rosalind'in çıkmasına izin verdi. Rosalind nefes aldı, ciğerlerini gece havasıyla doldurdu. Dao Feng de eğilerek çıktı, hemen kapının eşiğinde durdu ve bir sigara yaktı.

"Gidiyorum," diye duyurdu Rosalind. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Dao Feng başıyla onayladı, dumanı içini çekerken el salladı. "Eve dikkatli gidin, Bayan Lang."

Rosalind sahte bir selamla uzaklaştı, paltosunu iyice bedenine sardı. Birdenbire yine peşinde biri olduğunu düşünerek parano-yaklaşmıştı, yaşadığı geceden sonra normaldi aslında. Ana caddeye dönüp posta kutusunun olduğu köşeye dönerken sinirleri tamamen tetikteydi.

"Güçlüsün," diye fısıldadı kendi kendine. "Ajansın sen, dansçısın." Artık yanında zehir taşıyordu. Hızlı etki eden, keskin bıçaklı bir zehir. Savunmasız değildi.

Rosalind zarfı kutuya attı, içindeki bir sürü mektuba katılır-

ken çıkardığı *pat* sesini duydu ve bugünlük işinin bittiğine memnun halde topuklarının üzerinde sallandı.

Sonra arkasındaki sokaktan tanıdık bir bağırtı geldi.

Rosalind arkasını döndü. "Dao Feng?" diye haykırdı. "Dao Feng!"

Tā mā de'. Paniği tekrar canlandı, geldiği yöne doğru koşarken topuklarına battı; köşeyi yeterince hızlı dönemeyince az daha sokaktaki duvara çarpıyordu. Zar zor tutunduğu tuğlaların yarattığı şok bileklerini acıttı. Aldırış etmedi. Sokak tamamen sessizleşmişti.

"Dao Feng!"

Karşısındaki manzarayla Rosalind'in gözleri büyüdü. Dao Feng düşmüştü. Altın Anka'nın kapısının yanında yatıyordu, onu bıraktığından beri yerinden kıpırdamamıştı. Üstelik sokağın diğer tarafında başka bir gölge uzaklaşıyordu; koyu renkli kıyafetli ve dikkat çeken mavi atkısı sıkıca yüzüne dolanmış gölgenin aynısıydı.

Saldırgan ortadan kayboldu. Rosalind olduğu yerde kalakaldı. Az önce tanık olduklarını idrak edemiyordu. Aynı takipçi bir saldırı için daha dönmüş ve amirini cansız halde yere bırakmıştı. Sadece dosyayla ilgilenmiyor muydu?

Onu buraya kadar *takip* mi etmişti?

Rosalind uyuşukluğundan kurtularak ileri atıldı.

"Lütfen, lütfen, lütfen..." Dao Feng'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Sert beton tenini kesercesine ezdi. "Lütfen, lütfen ölmüş olma..." Parmaklarını boynuna koydu. Nabızı bir kere attı. Zayıf ve düzensizdi ama yine de atıyordu.

"Dao Feng, beni duyabiliyor musun?" dedi bir nefeste.

Adamın karnını inceledi, yaranın yerini saptamaya çalıştı. Kanamayı durdurabilirdi. Kalbi kulaklarında öyle gürültülü atıyordu ki kendi nefesinden başka bir şey duyamıyordu. Ancak Rosalind açık bir yara görmedi. Mermi deliği yoktu. Bıçaklanma izi yoktu. Belki de ay ışığı çok zayıf olduğu içindi. Ama yetişkin bir adamı ne bu hale getirmiş *olabilirdi*...

* (Ç.n.) "Siktir, sıçayım" anlamlarına gelen argo bir ünlem. (Ç.n.)

Gözlerini koluna indirdi. Dao Feng'in kıyafetinin kolları dirseğine kadar sıyrılmıştı. Tam dirseğinde kırmızı bir nokta görölüyordu.

Gecenin içinde bir hıçkırık yankılandı. İkincisi gelene kadar Rosalind o sesi kendisinin çıkardığını anlamadı. Kimyasal cina-yetler. Buradaydı. Ve o, amirini kurtarmak yerine ağlayarak vakit kaybediyordu.

"Yardım edin!" diye bağırdı. "*Yardım edin!*"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Hastane ışıkları, kendi sorunu yüzünden gelmemiş olsa bile hep Rosalind'in midesini bulandırırdu. Ampullerden çıkan mavi-beyaz ton, Rosalind'in bacak bacak üstüne atmış ve parmaklarını gerginlikle kucığına vurur halde turuncu koltuklarda oturan tek kişi olmasıyla birleşerek, koridorun tamamını hayaletlere özgü bir havayla kaplamıştı.

"Janie!"

Rosalind oturduğu yerde ileri doğru eğilip merdivenlerden çıkan şekilleri izledi. Guangchi Hastanesi, Route Pere Robert'te yer alıyor ve yabancılar tarafından Azize Meryem Hastanesi olarak biliniyordu. Kanatları büyük, odaları devasaydı. Her adım iki katı yankılanıyor ve duvarlarda yukarı aşağı yansıyor. İçeri girerken sonsuzmuş gibi görünen yolun etrafına geniş çapta yayılmış bahçeden geçmiş, fundalıkların ve dini heykelleri geçerken topukları yumuşak çamura batmıştı.

"Merhaba," diye selamladı Rosalind yorgunlukla. İç köşeden dış köşeye geçerek gözlerini kuruladı. Şimdiye dek kesinlikle kurumuş olmalıydı ama yine de kontrol etme ihtiyacı hissetti. Çoktan hastanenin pencerelerindeki yansımasını incelemiş ve makyajını düzeltmiş, hiç dağılmamışçasına akan yerleri temizlemişti. Başka insanların zayıflığına tanık olmasına gerek yoktu. Kendisi bile kendini bu durumda görmek istemezken onlar neden görsünlerdi ki?

Orion, peşinde kız kardeşi ve Rosalind'in daha önce görmediği bir adamla koltuklara doğru yürüdü. O kişinin Silas Wu olduğunu tahmin ediyordu.

“Yaşıyor,” dedi Rosalind herhangi biri soramadan. Neyi merak ettiklerini biliyordu.

“Ve durumu stabil mi?” Orion sorarken yanına oturdu.

“Şimdilik. Kimliğimden şüphelenmesinler diye sonradan gittiğim için bana pek bir şey söylemediler.” Rosalind diğer taraftaki koltukları gösterdi. “Oturmak istemez misiniz?”

Phoebe başını iki yana sallayarak ayakta duracağını belirtti. Rosalind ona baktığında kızın arkasında duran adam nazıkçe gülümsedi.

“Ben Silas,” dedi tuhaf bir şekilde el sallayarak.

“Görevin yedek ekibi, biliyorum.” Rosalind elini uzattı. Silas Wu'yla ilk defa tanışırken daha kibar olmak istese de kolunu kaldıracak dahi enerjisi yoktu; bevensizliğinden bahsetmiyordu bile. “Janie Mead.”

“Tanıştığımıza sevindim.” Silas elini sıkıca da o sırada dikkatli bir kavrayışla Orion'a hızlıca baktı. Rosalind duygusal olarak sarsılmış vaziyette olmasa Silas'ın, Orion'ın ona dokunduğu için azarlamasını bekliyormuş gibi korkmasına gülerdi.

“Isırmaz,” dedi Orion aynı tereddüdü fark ederek.

“Hayır, ısırırım.” Rosalind elini çekti, sonra da kollarını karnında birleştirdi. Orion'a döndü. “Bir saat önce aradım. Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?”

Sevgili kocası saçını üfleyip bir tutamı gözlerinin önünden çekerken en az Rosalind kadar yorgun görünüyordu. “Önce babama söylemek ve haberi emir komuta zincirinin üstüne taşımak için eve gittim.” Başparmağını kız kardeşine doğru kaldırdı. “Sonra peşime bir kuyruk takıldı, sonra onun da kuyruğu takıldı; o yüzden buradalar.”

“Hey,” diye karşı çıktı Phoebe ile Silas aynı anda.

“Ben de endişeliyim,” diye ekledi Phoebe. “Dao Feng'in iyi olduğundan emin olmak istedim.”

En yakındaki kapı gümlledi. Rosalind doğrularak bir şey geliyor mu diye kontrol etmek için boynunu uzattı ancak yalnızca hastanenin içinden esip altyapıyı sarsan rüzgardı. Onu Dao Feng'in olduğu kanada almasalar da koridorlar arasındaki kapı-

nın ortasına cam bir pencere yerleştirilmişti. Her on dakikada bir ona göz atıyordu.

“İyi değil.” Rosalind, koltuğunda öne eğildi. Gözlerindeki batmaların yeniden başladığını hissetti. *Tanrım*. Katlanılamaz bir durumdu. İnsanlara önem vermekten nefret ediyordu. En kötüsü de başları belaya girene ve stres çirkin yüzünü gösterene kadar birine ciddi hisler geliştirdiğini asla anlayamamasıydı. Celia için endişelenmesi yeterli değil miydi? Kalbi neden başka bağlar kurmak zorundaydı?

“Telefonda kimyasal cinayet girişimi olduğunu söylemiştin,” dedi Orion. Sesinden inanmadığı belli oluyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Rosalind. “Doktorlar gazeteci olduğumu düşünerek kapıyı suratıma çarpmadan önce söylediler.” Tırnaklarını bacağına batırdı. Acı onu tetikte tutuyordu. “Ama anlam veremiyorum. Altın Anka Fransız bölgesinde. Katil ne zamandan beri oraya saldırmıyor?”

Etraflarındaki hastane sessizdi, Rosalind’in sorusu yüksek sesle gümlledi. Phoebe hafifçe iç çekti. Silas volta atmaya başladı.

“Bu akşam neden Dao Feng’le buluştun?” diye sordu Orion birkaç saniye sonra.

Dao Feng’in talimatları hemen zihninde fısıldadı. *Yapabilirsen bu işe Hong Liwen’i bulaştırma*. Ancak şu aşamada Rosalind gizliliğinin nereye kadar uzanması gerektiğinden emin değildi. Dao Feng görevden çıkarılmıştı. Tek müttefiki oyken Orion’dan sır saklamanın ne faydası vardı?

“Seagreen’den bir dosya getirmemi istedi,” diye cevapladı basitçe. “Komünist bilgileri Japonlara satılmış. Eminim içindekiler hakkındaki dedikodular çoktan Milliyetçilerin arasında dolanmaya başlamıştır, o yüzden biz de göz atmak istedik. En sonunda istihbaratı aktardım ama Dao Feng...” Boğazı tıkanı. Söyleyemedi. Dao Feng az daha kurtulamıyordu. Bağırдыğını duymamış olsa. Rosalind yardım istediğinde restoran sahibi aceleyle çıkmamış olsa. Araba yeterince hızlı çağrılmamış olsa...

Orion başıyla onayladı ve Rosalind’in devam edemediği sözcükler olmadan onu rahatlatı. Phoebe hastane koridorunda kü-

çük bir daire çizerek yürüdü. Gözleriyle onu dalgın dalgın takip eden Silas bir elini çenesine yaslamış halde durdu.

“Şu andan itibaren,” dedi Orion, Rosalind sessiz kalınca, “Milliyetçiler bizimle ne yapacaklarını pek bilmiyorlar. Dao Feng’in gizli ajanları başka birinin yönetimi altına verilmeden önce bir sürü bürokratik engelle boğuşacaklar. Artık amirimiz yok.”

Rosalind zorlukla gözlerini kırptı. Artık burada oturamazdı. Hareket etmesi gerekiyordu ya da en azından kimse ifadesini görmesin diye zihnini uzaklaştırmalıydı. Orion devam ederken ayağa kalktı, koltukların karşı tarafındaki plastik gazete standının yanında dolandı.

“Babam sadece Dao Feng’in yaralanmasını duyurma ihtimallerine karşı gazeteleri yakın takibe almamız konusunda uyardı. Politik düşmanlarımız gizli birimin savunmasız olduğunu anladığı anda mutlaka harekete geçecektir.”

Rosalind en üstteki gazete nüshalarını karıştırmaya başladı. Bir süredir güncellenmemişlerdi. Ya da belki bir süredir kalın yazı tipiyle, uzun yazı tipiyle, göz alıcı siyahlıktaki yazı tipiyle hep aynı manşetler veriyordu. Bazıları Şanghai’daki yabancı basınlar, diğerleriyse ülkedeki gazetelerdi.

MANÇURYA İŞGAL EDİLDİ

JAPONYA ÇİN’İ İŞGAL EDİYOR

JAPONLAR ÇİN SAVAŞINDA MUKDEN’İ ELE GEÇİRDİ

SAVAŞ MI YAKLAŞIYOR?

KUZEY BÖLGELERİ İŞGAL ALTINDA

“Bunların hiçbiri,” diye mırıldandı Rosalind sessizce. “Zerre mantıklı değil.”

Suç mahallini terk eden saldırgan o akşam daha erken saatte peşine düşen saldırganla tıpatıp aynıydı. Dosya için peşine düşmüş, Dao Feng’i öldürmeye çalışmıştı. O halde neden onu da öldürmemişti?

“Sen orada mıydın?” diye sordu Phoebe birdenbire.

Rosalind sorunun kendisine yönelik olduğunu fark edince başını kaldırdı. “Hayır,” dedi. “Dao Feng bağırınca tekrar yanına koştum.”

“Nasıl oldu da *Dao Feng* alt edildi?” diye mırıldandı Silas.

Rosalind de aynı şeyi merak ediyordu. Alistırmaları sırasında ona doğru düzgün vuramamıştı bile. Hem de *hiç*. Tıpkı dosyayı elinden nasıl aldıklarını merak ettiği gibi. Tıpkı bu iki meselenin alakasını merak ettiği gibi... Dosyanın hırsızı, *Seagreen Press*’in talimatlarıyla şehirde terör estiren kimyasal katilin ta kendisiydi. Baş ağrıyordu. Saldırganla dövüşürken kötü biri gibi görünmemişti. Açıklaması zordu. Dao Feng’e yapılanları *görmemişti* ne de olsa. İki farklı insan mıydı? O halde mavi atkılı figür Dao Feng’e saldıran kişiyi görmüş müydü?

Rosalind kollarını kavuşturdu, birdenbire çok üşümüştü. Hastanenin koridorlarında şiddetli bir rüzgâr daha esti. İzlendiğini hissetti. Tamamıyla boyunu aştığını hissetti, başını suyun üzerinde tutmak için zar zor tekme atabiliyordu.

Kapı çarptı. Bu kez gerçek bir doktor geliyordu.

“Siz hâlâ buralarda mısınız?” diye sordu Rosalind’i gördüğünde.

Phoebe hızla doktorun yanına gitti, ellerini kavuşturdu ve Rosalind bir şey diyemeden gösteriyi devraldı.

“Hasta benim babam,” dedi bir nefeste, kelimeler ağzından öyle pürüzsüzce çıkıyordu ki Rosalind yalan söylediğini anlayamazdı bile. “Lütfen, buraya olabildiğince hızlı geldim...”

“Şu anda yakın akrabaları bile giremez,” diye araya giren doktor, stetoskopu boynundan çıkardı. Bezgin bir halde yanından geçti. “Hasta istikrarsız bir durumda. Toksinler sisteminden atılana kadar izlenecek ve odada sıkı denetime tabi olacak.”

“Bize söyleyebileceğiniz bir şey olmalı,” diye ekledi Orion koltuktan kalkarak. “İyileşmesi ya da...”

Doktor çoktan merdivenlerden aşağı iniyordu. “Size sadece *eve gidin* diyebilirim. Böylesi bir vakada çabuk iyileşme mümkün değil.”

Rosalind ayakkabılarını fırlattı ve paltosunu kanepeye attı. Saat sabah ikiye yaklaşıyordu, şehir çapındaki bitkinlik saatle birlikte yoğunlaşıyordu. Hiç uyumuyor olsa bile gün içinde olanların yorgunluğu üzerine çöküyordu.

“İstersen banyoya önce sen gir,” dedi Orion’a, kendini kanepeye bırakıp, alnını elinin dış kısmına dayayarak gözlerini kapadı.

Orion ağır bir gürültüyle ön kapıyı kapattı ve ayakkabılarını onunkinin yanına çıkardı. Rosalind onu göremiyor olsa da bakışlarının kendisini kaydığını, dinlenirken izlendiğini hissetti.

“Ee, ne yapacağız?”

Rosalind’in gözleri titreyerek açıldı. “Banyoyu mu?”

“Hayır, sevgilim.” Orion kendi ceketini çıkardı. Derin bir nefes verdi, sonra duvardaki ışık düğmesine uzanarak Rosalind acı çekmesine gözlerini kısmasın diye tecedeki ampullerin ışığını kısıtı. “Devletimizin içinde bulunduğu felaket durumu.”

“Ne yapabiliriz ki?” diye sordu Rosalind. “Şüphe çekmeden Seagreen’deki operasyonu durduramayız. Yarın şu bağış etkinliğine gideceğiz, değil mi? Tek yapabileceğimiz rapor vereceğimiz yeni bir amir gelene kadar ilerlemek.”

“Tanrı bilir ne zaman gelir,” diye mırıldanan Orion, kanepeye yaklaştı. Rosalind durduramadan aniden önünde eğildi ve dirseğine uzanarak kolunu kendine doğru çekti.

“Hey...” Şikâyeti dilinden öteye geçemedi. Aşağı baktı, Orion’ın dikkatini çeken şeyi görünce küfrünü yuttu. *Qipao*’sunun kolu eve gelirlerken paltosuyla kapanmıştı ancak şimdi yırtık açıkça görülüyordu. Aynı zamanda merminin derisini sıyırdığı yer kanla kaplıydı.

“Yaralanmışsın,” dedi Orion telaşla.

“Göründüğü kadar kötü...”

Çoktan mutfığa yönelmiş, “Ben bir bez getireyim. Hareket etme,” diyordu.

Merde, diye düşündü Rosalind çılgınca. *C’est une catastrophe*.

O anda saniyelik bir karar verdi. İyileşmesini açıklamaya ha-

* (Fr.) Bu bir felaket. (ç.n.)

zır değildi. İnanılmayacak bir yalanla uğraşmak, Orion kumaşı kaldırdığında, kolunda yırtık ve altında kurumuş kan varken iz olmamasının mümkün olmadığını bilerek ona şüpheyle baksın istemiyordu. Tutarsız bir tempoları var gibiydi, anlayışa yakın bir şeydi. Kaybetmesi yazık olurdu.

Orion mutfak tezgâhını araştırırken Rosalind saçından bir firkete çıkardı -neyse ki o gün zehirli olanları takmamıştı- ve derin bir nefes aldı. Ardından irkilecek zaman bulamadan metalin ucunu koluna bastırdı ve hasarlı kol kumaşını tam olarak takip ederek yarayı yeniden oluşturdu.

Yeni yara cehennem ateşi gibi yakıyordu. Çılgılığını bastırdı, metali hızlıca sildi ve Orion bir elinde ıslak kumaşla, diğeriyle de bandajlarla dönerken firketeyi saçına geri taktı.

“Hızlı sar,” diye talimat verdi. “Ben... kan görmekten nefret ederim.”

Kaşlarını çatışının ele verdiği üzere Orion ona inanamıyormuş gibi bakıyordu. Kanepeye oturdu ve *qipao*'sunun üst düğmelerini açacağını işaret etti. Rosalind devam etmesi için başını çevirince saniyeler için yakasını gevşetti.

“Pratik,” dedi Orion şaka yaparcasına. Rosalind tamamen şaka yaptığını sanmıyordu. Yine de konuşmanın uzamasına izin vermedi, anormalliğin ilk işaretlerine dikkat ederek onu izlemeyi tercih etti. Orion olabildiğince dikkatle kolunu sıyırdı, yarası açığa çıktığındaysa yüzünü buruşturdu. Kan zehirli, metalle yanan bir şeyin karışımı gibi kokuyordu.

“Bandaj.” Rosalind'in kalbi hızlanıyordu.

Orion *qipao*'sunun kumaşını düzeltti, daha aşağı düşmesin diye kolunda topladı. “Önce temizlemeyi tercih ederdim...”

“Üzerine kusarım,” diye tehdit etti Rosalind. “Sakın yapmam sanma.”

Orion dinlemedi. Yarayı inceledi. “Bunun nedeni ne demiştin? Kaza kurşunu mu?”

“Hayır,” diye düzeltti Rosalind hızlıca. “Bana vurmaya çalışırken elinde bir şey vardı. Kaçabildim. Belki bıçaktı.”

Orion belli belirsiz bir ses çıkardı. Islak kumaşı getirerek ya-

raya değdirdi, kesiklerin altındaki kuru lekeleri temizledi. Rosalind derisinin kendiliğinden dikildiğini şimdiden hissedebiliyordu. Gerginliği nabzını kesik bir hızla hareketlendirirken ses kulaklarında zonkladı. Akşamki paniğine çok benziyordu. Sanki boynunu soğuk soğuk terliyor, derinden gelen dehşet onu baştan aşağı sarsıyordu.

“Üstünü kapat,” diye köpürdü dişlerinin arasından. “*Hemen.*”

“Peki, peki.” Orion bandajın bandını çekti, temkinli bir şekilde yaranın etrafına sardı. Donuk beyaz bir santimetre, sonra bir santim daha kapladı. Yara tamamen kapandığında Rosalind uzun ve rahat bir nefes verdi. Orion bunu kanı artık görmüyor olmasına yormuş olmalıydı çünkü dikkatli bir çabayla bandajları daha da aşağı çekip silemediği kurumuş kanı da kapattı.

“Yanında olduğum için şanslısın.” Orion, ikinci katman olsun diye bandajları sardı. “Bunu tek başına sarman imkânsız olurdu.”

Tek başıma sarmama gerek olmazdı ki, diye düşündü Rosalind. Rulonun geri kalanından bandajı ayırır, bitimini dikkatle sıkıştırırken onu izledi. Odaklanırken yüzünü buruşturmuştu, dilinin çok küçük bir kısmı dışarıdaydı. Rosalind hafifçe gülümsedi ama sonra Orion başını kaldırıp, “Ne?” diye sordu.

“Hiç.”

“Gülümsüyordun.”

“Gülümsemedim. Henüz.”

“O zaman kabul ediyorsun...” diye devam etti Orion, Rosalind’in dirseğindeki elini sıktı. Ancak ufacık bir saniye geçtikten sonra Rosalind yanlış bir şeyler olduğunu, konuşmayı bırakmadan önce Orion’ın sesinin kısıldığını fark etti. Anlık tahmini bandajın kaydığına ve kaçınılmaz suretle ucubeyi keşfettiğine yönelikti.

Fakat Rosalind kalbi hızla atarken başını eğdiğinde bandaj yerinde duruyordu. Gözlerini bir defa kafa karışıklığından, ikinci defa da Orion’ın dikkatini nereye verdiğini gerçekten gördüğünde kırıştırdı.

Ah.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Yakası açık olunca *qipao*'sunun önüyle arkası omuzdaki di-
kişten ayrılmıştı. Kumaş katlanarak omurgasından aşağı inmişti.
Yaraları açıktaydı.

Rosalind çok ama çok hareketsiz kaldı. Absürt bir nedenden
ötürü Orion'ın tepkisinden korkuyor, dehşete, iğrenmeye ya da
onların birleşimine kendini hazırlıyordu. Ne düşündüğü önemli
değildi -mantıklı yanı bu gerçeği şiddetle koruyordu- ama yine
de donmuş halde bekliyordu.

Orion dirseğindeki elini çekti. Rosalind o elin en yakındaki ya-
ranın üstüne dokunmasını, kalkmış dokuyu düzeltmesini izledi.

“Kim yaptı sana bunu?” Orion'ın sesinde şiddetli bir sessizlik
vardı. “Öldüreceğim onu.”

Rosalind'in gerginliği tamamen kayboldu ve kısa, hezeyanlı
bir kahkahaya dönüştü. “Uzun zaman önceydi,” dedi. “Savun-
man gereken evlilik onuru falan yok yanı.”

“*Janie.*”

Bu isim Rosalind'e hep tuhaf gelmişti ancak şimdi tam anla-
mıyla yanlış hissettiriyordu. Sanki Orion, meseleyi hafife aldığı
için başka birini azarlıyordu. Neredeyse gerçek adını bilmesini
diledi. Belki bu ortaklığı daha kolay hale getirirdi. Belki ona
daha fazla güvenebilirdi. Fakat amacının zaten bu olduğunu tah-
min ediyordu, Milliyetçiler birbirlerine güvenmelerini istemiyor-
lardı. Rosalind'in ona göz kulak olmasını, ufacık dahi hain gibi
davransa bildirmesini istiyorlardı.

Qipao'sunu yukarı çekti. Yalnızca iki taraf bir arada dursun,
yaralarını saklasın diye üst düğmeyi geri taktı. “Uzatma.”

“Birisi sana zarar veriyorsa...”

“*Uzatma* dedim.”

Rosalind aniden kanepeden kalktı. Orion da aynısını yaptı ve
oturma odasına attığı iki adımı takip ederek hızla önüne geçip
yolunu kesti.

“Bak,” dedi ciddiyetle. “Gerçekten evli olmadığımızı biliyo-
rum ama eğer sana bir şey yapıldıysa buna göz yumacak...”

“*Bırak* şunu, Orion.”

“Kim böyle bir şey *yapar* ki?”

Rosalind dişlerini gıcırdattı. Bu kadar inanmayı reddetmek nasıl bir şeydi? Yaraların yalnızca yaralardan ve can düşmanlarından geldiği bir dünyada yaşamak nasıldı?

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?” Onu itti. Sadece yolumdan çekilmesini sağlamak istemişti ama sonra ikinci kez itip koridordaki kemere doğru sendelemesine yol açınca Orion çok şaşkın göründü.

“Ailem,” dedi Rosalind tükürürcesine. “Bunu bana ailem yaptı.”

Onu kırbaçlamışlardı. Dizlerinin üzerine çökmeye zorlayıp cezalandırmış, kanı burlesk kulübünün zeminini sıırılsıklam edene ve Rosalind acıdan bayılana kadar merhamet etmeyi reddetmişlerdi.

Orion’ın dudakları aralandı, odaya yumuşak bir nefes verdi. Sersemlemesi Rosalind’in hemen saklanmak istemesine yol açsa da gidecek hiçbir yer yoktu. Yalnızca geri çekilebildi, başlarına buyruk davranarak onu kilometreler ötede olana kadar yeniden, yeniden ve yeniden itme ihtimallerine karşı ellerini göğsüne götürdü.

“Neden?” diye fısıldadı Orion.

Basit bir soruydu. Hayat kadar basitti. Bunu hak etmiş miydi? Ailesine ihanet ederek ıstıraba neden olmuştu, orası kesindi. Yakalandıktan ve kanayana kadar kırbaçlandıktan sonra bile Dimitri’nin kimliğini açık etmemişti.

Tabii ki hak ettin, diye fısıldardı zihni en sessiz gecelerde.

Ne yaptığımı bilmiyordum, diye yalanlamaya çalışırdı her zaman. *Yanlış seçim yaptım. Kurtarılamayacak durumda değildim.*

Tek istediği sevgiydi. Onun yerineyse nedense her yönden acımasızlığa maruz kalmıştı.

“Güven bana,” dedi Rosalind. “Yapılabilecek bir şey olsaydı bizzat yapardım. Savunmasız değilim.”

Orion başını iki yana salladı. “Savunmasız olduğunu düşünmüyorum. Genel sağlığını düşünmeye başlamış biri olarak senin adına kızgınım. Arada fark var, sevgilim.”

Rosalind zorlukla yutkundu. Yumruklarını göğsünde daha da

sıktı. Rahat bir tavır takınmaya çalışsa da elleri titredi ve yanakları ısındı.

“Ne kadar naziksin.” Sözcükler buz gibi çıktı. Kendini durduramadı. Kibarca konuşmaya çalışıyordu. Kibar olmaya çok çalışmıştı ama yine de, *yine de...*

“Nazik olmaya çalışmıyorum. Birazcık olsun insan oluyorum.” Orion pes etmiş görünüyordu; döndü ve karanlık yatak odasına yürüdü. Ne var ki odaya girdikten sonra ifadesi belirgin ve içtendi. Bitirmemişti. Sadece önce dramatik bir mekân değişimi yapmak zorunda kalmıştı.

“Bu yüzden mi Milliyetçiler için çalışıyorsun?”

Rosalind peşinden yatak odasına gitmese de kapı eşiğine yürüyüp çerçevesine yaslandı. Aralarındaki daha büyük mesafe sayesinde yüzünü sakın, nabzını sabit tutabildi. Orion yatağın üstündeki tavan lambalarını açmaya dahi zahmet etmedi. Pencereden tek bir çizgi halinde ışık yansıyor, sokak lambaları Orion’ın tepesinde bembeyaz parlıyordu.

“Ne?” dedi Rosalind. Sorduğu şeyi unutmuştu.

“Milliyetçiler,” diye tekrarladı. “Gidecek başka bir yerin yok diye mi onlar için çalışıyorsun?”

“Gidecek başka bir sürü yer var.” Rosalind sokaklardaki kızları düşündü. Her köşede bol miktarda olan kızları. “Restoranlar. Barlar. Dans salonları.”

“Ama ihtiraslı insanların gidebileceği başka bir yer yok.” Orion arkasına yaslandı, her zamanki gibi rahat tavrını takınmıştı. Hep yatağın, bütün dairenin sahibiymiş gibi sınır tanımaz bir biçimde uzanıyordu. Bazı insanlarda, başkalarının yatak odaları da dahil girdikleri her yerin sahibi olma kabiliyeti vardı. “Kurtarıcı tiplerin gidebileceği başka bir yer yok.”

Rosalind alay etti. “Ajanların hepsinden bahsediyorsun herhalde. Tabii ki hiçbirimizin gidecek başka yeri yok. Kendisini bekleyen mükemmel bir evi olsa kim hayatının geri kalanı boyunca tek bir görevde mekik dokumaya razı gelir ki?”

Uzun bir duraksama oldu.

“Yerine getirilmesi gereken bir görevi olduğunu düşünen

biri," diye yanıtladı Orion sessizce. Gözleri mi yaşarmıştı yoksa karanlığın oyunu mu anlamak zordu. Rosalind karara varamadan Orion geri geri yatağa gitti ve üstüne yerleşirken zıpladı.

"Kendinden mi bahsediyorsun?" diye sordu Rosalind. Bir adım ilerledi.

"Hayır," diye cevapladı Orion anında. "Kendimden değil."

Oliver'dan o zaman, diye tahmin etti Rosalind. Onun zihninde de Celia'nın gülümsemesi belirdi. Öyle kendini feda eden, Celia gibi özüne kadar kendine adanmış ajanlar sahiden vardı. Rosalind kendi içinde o kadar büyük bir bağlılık bulamadı. Ve Orion'a baktığında...

Onun da bir inanca kendini *adamadığını* söylemek ona düşmezdi ancak onda kendini görüyordu.

"Senin evin var, değil mi?"

Bir ara Rosalind odaya girmeye başlamıştı ama dizi yatağa değene kadar kendisi de tam olarak fark etmemişti. Orion yan tarafına göz attı ve Rosalind'in yakında olduğunu görünce bileğine uzanarak kısaca çekti.

Rosalind yanına kıvrıldı. İkisinin de yatağın kısa tarafına uzanması için bir sebep yoktu -vücutlarının yarısı kenardan sarkıyordu-, kolaylıkla düzeltebilirlerdi ancak şikâyet etmeden yerlerinde kaldılar.

"Evim var," diye katıldı Orion. Yüzünü ona çevirdi. "Ama iyi değil."

Rosalind gözlerini tavanda tuttu. İncelendiğinin farkındaydı. Hayalet bir dokunuş misali hissediyordu.

"Büyük ve göz alıcı mı?" diye sordu. Kızıl evi hatıralarını dürttü. Hizmetçiler, aşçılar, uşaklar, aile bitip tükenip politika daha tehlikeli hal alınca teker teker ayrılmıştı. "Dolu olması gerekirken boş ve kimsesiz kalmış odaları var mı?"

"Evet."

Orion bakışlarını tekrar tavana çevirdi. Birlikte, hiçliğe bakan simetrik gölgelerle oluşan natürmort bir tablo yarattılar.

"Direnmeye çalıştım," diye devam etti Orion yumuşak bir sesle. "Ama daha da parçalanmasına sebep oldu sadece. Şimdi

elimdeki tek şey muhafaza. Artık tam olarak ev değil orası. Müze camının arkasına koyduğum, ara sıra ziyaret etmek için teşhire açtığım bir görüntü.”

En azından muhafaza etmek için uğraşmıştı. Rosalind hiç çabalamış mıydı yoksa evini cam bir vitrine koyacak gücü hiç elde edememiş miydi bilmiyordu. O her zaman sonradan akla gelen, ilave kuzen olmuştu. Vâris değildi. Soyadını taşımıyordu.

Altın yıllarını saklamaya hakkı yoktu. O altın yıllar hiç ona ait olmamıştı.

Orion yavaşça oturdu. Rosalind'e baktı, o da Orion'ın olduğu yöne doğru gözlerini kırıştırdı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Orion.

Rosalind bandajlı koluna dokunmak üzere uzandı. Yara bölgesini dikkatle tutmuş olsa da yaranın altta çoktan pürüzleştiğini hissedebiliyordu. Bandajları boşa harcıyordu. Başka bir yerde kullanılabilecek zamanı ve dikkati boşa harcıyordu.

“Tolstoy'un her mutsuz ailenin kendine özgü mutsuzluğu olduğunu söylerken hata yaptığını.” Rosalind kolunu bıraktı. “Hepimiz aynıyız. Her birimiz. Sebebi hep bir şeyin yeterli gelmemesi.”

Orion cıklayarak bandaja uzandı ve Rosalind'in kıpırdattığı kısmı yeniden düzeltti. Rosalind, bu telaşa değmeyen biri olduğunu ne zaman anlayacağını merak etti. Er ya da geç anlayacaktı. Hepsini anlıyordu.

“*Anna Karenina* pek hayat dersleri alabileceğin bir roman değil.”

“Şaka yapıyorum, Orion,” dedi belli belirsiz bir sesle.

Bir iç çekiş. Bunun anlamını çözemedi. Sadece Orion'ın parmaklarının kulağının üst kısmına değdiğini, ayağa kalkmadan önce bir bukleyi yerine yerleştirdiğini hissetti.

“İyi geceler. Kolunun üstüne yatma.”

Orion yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapadığında Rosalind neredeyse onu geri çağıracaktı. Gergin başlamış olsa da sohbetlerinin hoş bir yanı vardı. O ilk doğruculuk ve öfke dalgasını kırıp geçtikten sonra anlayışlı olmaya karar vermişlerdi.

Ancak onu geri çağırmak çaba gerektiriyordu ve Rosalind'de hiç kalmamıştı. Tek yapabildiği yan tarafına dönerek koluna bastırmak ve Dao Feng'in hayatta kalmasını umarak karanlığa bakmaktı.

"Kuomintang'ın gizli biriminin başındaki kişinin peşine düştük mü?"

Odada kâğıtlar hışırdadı, hızla sayfalar çevrildi ve kitapçıklar arandı. "Hayır."

"O halde neden kimyasal cinayet iddiasıyla hastanede?"

Odaya soğuk çöktü. Dışarıdaki gece neonlarla parlıyordu ve içeride yalnızca bir masa lambası olduğundan kırmızıyla altın rengi pencereden içeri sızıyor, nilüfer desenli duvar kâğıdı boyunca yansıyor.

"Ben... Biz bu akşam bir şey yapmadık. Katilimiz..."

"Biliyorum. Gidip ne olduğunu görün. Rapor verin."

Kapı kapandı. Bina titredi. Ve gece devam ederek şehirde çözülen komplodan yana olmadı.

Sabah olduğunda Rosalind yorgun argın kahvesini karıştırdı ve dinlenme odasındaki dolapları kurcaladı. Arkalarda bir kutu süt buldu ama bozulduğunu anlaması için bir kere koklaması yetti. /y. Bunları ancak Batılılar değiştirirdi ve ortak alanlarda onlardan yeterince yoktu. En azından ofiste süt vardı. Çinli ve Japon iş arkadaşlarının çoğunun onun gibi süt içmediğini, on iki yıllık sahte bir Parisli olarak her sabah kahvesine bol miktarda eklemeliklerini anlamıştı. Diğer yandan çay yaprakları, taze tenekelerden dondurularak kurutulmuş paketlere kadar her çeşidiyle bütün dolapların içine doldurulmuştu.

Yüzünü ekşiterek bozuk sütü lavaboya döktü. Sıvı döndü, döndü ve metal evyenin içinde boşaldı. Rosalind kendisine doğru gelen ayak seslerini duymamış olsa bu hipnotize edici harekete bir dakika daha öylece bakabilirdi. Tamamen değişmiş bir tavırla döndü, sonra kupasını alıp Alisa Montagova içeri girerken yudumladı.

“Merhaba,” diye selamladı neşeyle.

Alisa duraksadı. Omzunun üzerinden baktı, yüzünden bir korku ifadesi geçti. “Ne?”

“Selam veriyordum. Selam veremez miyim?”

“Öyle veremezsin. Ne oldu?”

Rosalind lafı dolandırmanın anlamı olmadığına karar verdi. “Üstlerine dosyanın kopyasının bende olduğunu söyledin mi?”

“Hayır, tabii ki söylemedim,” diye cevapladı Alisa hemen, bir dolabı açmak üzere uzandı. Kenarında kedi kulakları olan pembe bir kupa çıkardı. “Canıma susamadım.”

“Senin işyerinde Milliyetçiler hakkında bir şey söylediler mi?”

Bunun üzerine Alisa'nın kaş çatışı iyice derinleşti. "Üstlerimin, Kuomintang'ın da buraya ajan yerleştirdiğini *bildiğini* düşünüyorum," dedi. "Ama benim işim hangi bildirilerin Japon yetkililere ulaştığını gözlemlemek. Japonların partideki meselelere müdahale etmeleri ihtimaline karşı bir adım önde olmam gerek, iç savaşıma yardım etmem değil. Bahsetmeme gerek yok yani. Hatta yakalanma ihtimalim yüzünden bana bilgi vermeleri tehlikeli."

Rosalind tezgâha yaslanıp düşündü. Ona inanıyordu. Alisa'nın gerekenden fazlasını bildirmesi lüzumsuzdu.

"Dün akşam birisi dosyamı benden çaldı," diye açıkladı Rosalind sesini alçaltarak. Dışarıdaki koridorlar kulak misafirlerine olanak sağladığından dikkatli olmak zorundaydı. "Daha yarım saat geçmeden amirim kimyasal cinayetlerden birine maruz kaldı ve yakınlarda aynı gizemli kişinin dolandığını gördüm."

Alisa bu bilgiyi sakinlikle karşılasa da kaşlarının arasında hilale benzer küçük bir çentik belirdi.

"Öldü mü?"

Rosalind başını iki yana salladı. "Hayatta kaldı ama henüz uyanmadı." Küçük kaşığını kupanın yan tarafına vurdu. "Acaba taklit miydi? Yani Japonlar değil, Komünistler mi saldırdı?"

Dün geceyi bunu kara kara düşünerek geçirmişti. Niye aynı saldırgan hem dosyayı çalmak için hem de Dao Feng sokakta bilinçsizce yatarken ortaya çıkmıştı? Japonlar dosyayı Rosalind'in aldığını bilmiyorlardı. Casus ağları fısıltı duyabilecekleri kadar gelişkin değildi, o kadarı kesindi. Diğer yandan, Komünistlerin casus ağları görevin sızdırılmasını sağlayacak *kadar* iyiydi.

Ya onlar ya da Milliyetçiler yapmıştı.

"Bizim olmamız mümkün değil," diye belirtti Alisa tereddüt etmeden. "Amirine saldıracak kadar aptal değiliz. Sence şehirde faal bir savaş çıkarmayı riske atar mıyız? Şu anda bile sayımız az."

"Ama aklıma başka bir açıklama gelmiyor," diye karşılık verdi Rosalind. "Kimyasal cinayetleri taklit etmek zor değil, bunu kendi deneyimimizden biliyoruz."

Dao Feng, Fransız bölgesinde hedef alınmıştı. Tıpkı Alisa'nın Tong Zilin'in cesedini Uluslararası Yerleşim Bölgesi'ndeki Tibet Yolu'nda bırakması gibi. Diğer saldırıların icra yöntemine uymuyordu. O cesetler Çin bölgelerinde bırakılmış, isimsizler ve kitleler hedef alınmıştı.

"Hastanede mi?" diye sordu Alisa.

Rosalind başıyla onayladı, ardından kupasını lavaboya bıraktı.

"O zaman yaralarına gerçek doktorlar bakıyordur. Doktorlar bizim taklidimiz gibi birisi kolunu mu deldi yoksa *gerçekten* kimyasallardan mı oldu anlayabilir. Yapmayın, Bayan Lang. Aklınızı kullanın."

Alisa kendine kahve doldurmadı. Dolapların en arkasına uzanarak bir kutu portakal suyu çıkardı. Açıklamasından memnun olmuşa benziyordu, Rosalind ise hâlâ o düşünceyle boğuşuyordu.

"Biraz kurcalayabilir misin?"

Alisa portakal suyunu doldururken duraksadı. "Affedersin?"

"Komünistlerin arasında yani," diye açıkladı Rosalind. "Benden dosyanın kopyasını alan seninkiler miymiş öğrenebilir misin?"

"*Da ladno*," diye mırıldandı Alisa sessizce. "Kesinlikle hayır. Boynumu öylece uzatacak değilim."

"Şanghay'daki ölümlerle bağlantılı olabilir. Durdurmak istemez misin? Masum insanlar artık sokaklarda ölmesin istemez misin?"

"İsterim tabii," diye cevapladı Alisa basitçe. "Ama az önce amirine yapılan cinayet teşebbüsünün taklit olabileceğini söyledin."

"*Bilmiyorum*. Zaten bu yüzden olabilecek her yerde cevap arıyorum."

Alisa kupasından büyük bir yudum aldı. Yanakları şişmiş halde başını şiddetle salladı. "Unut gitsin," dedi meyve suyunu yuttuktan sonra. "Senin için çift taraflı ajan falan olmam."

"Çift taraflı ajan olmanı istemiyorum ki. Sadece biraz araştır istiyorum."

"Bana ödeme yapacak mısın?"

"*Ödeme* mi? Paraya sıkışık olmadığın ortada."

* (Rus.) Gerçekten mi, inanmıyorum. (ç.n.)

“Hımm... onu bilemezsin. Ağabeyim yıllar önce aile bütçesini patlatmış müsrif bir mücevher alıcısı olabilir.”

Rosalind şakaklarına masaj yaptı. “Alisa Montagova, bak yemin ediyorum...”

İkinci katta gürültülü bir bağırıtı koptu. Hem Rosalind hem de Alisa aynı anda kaşlarını çattı, sonra kargaşanın sebebini görmek için koridora koştular. Merdivenlerden bir patırtı geldi, ardından bir sürü üniformalı polis memuru ortaya çıkıp üçüncü kata ilerledi.

“Of, hayır,” diye mırıldandı Rosalind, aceleyle harekete geçti.

“Hey, bekle,” dedi Alisa tıslarcasına. “Nereye gidiyorsun?”

Rosalind cevap vermedi. Polis grubunun hemen arkasından merdivenlerden çıktı, tam bölümün kapısında durduğu sırada üniformalı dedektifin Jiemin’in masasında durduğunu ve, “Bölümünüzü sorgulayacağız. Tong Zilin cinayetini araştırıyoruz,” diye belirttiğini gördü.

Ofisteki bölmelerden inlemeler geldi. İş arkadaşları arasında mırıltılar ve fısıltılar başlarken Rosalind dikkatle dedektifi inceledi, sonra da gözleri adamın yanındaki polislere kaydı. Şanghay Belediyesi’nin polisleri eskiden Kızıl’ın ödemeleri ve rüşvetleriyle yakından ilgiliydi. Kızılar Milliyetçilerle birleşmiş olsa bile huylu huyundan vazgeçmezdi. Polis teşkilatında hâlâ *guānxi* hâkimdi ve değiş tokuşlar gizliden Uluslararası Yerleşim Bölgesi’nde yapılıyordu. Çoğu polis memuru, unvanı olan basit bir adamdı; iş insanlarına göz yuman, politikacıların sahneye çıkması ve yabacıların kâr sağlaması için şehri yeterince hizada tutan insanlardı. Adaleti neden umursasınlardı ki? Onlar sadece dosyalar kapansın da evlerine gitsinler istiyordu.

“Ne oluyor?” Deoka, elleri arkasında bölümün kapısında belirdi. Rosalind boynunu eğerek kenara çekilmiş olsa da Deoka yanından geçerken onu pek göremezdi zaten. “Biz kargaşaya hoşgörülü davranmayız...”

“Uzun sürmeyecek, büyükelçi,” diye yanıtladı dedektif. “Bay Tong’un iş arkadaşlarının onu son canlı gören kişiler olduğunu

* Çin kültüründe bireyin karşılıklı yarar sağlayan kişisel ve iş ilişkilerinden oluşan sosyal ağa verilen isim. (ç.n.)

gösteren kanıtlarımız var. Olanları anlamamıza yardımcı olabilir.”

Merdivenlerde birkaç kısık ayak sesi duyuldu. Alisa da gelmiş, olaya tanıklık etmek üzere üçüncü kata giriyordu. Dedektif konuşmaya devam ettikçe bölümdekiler de sandalyelerinde kıpırdanıyordu. Rosalind birbirlerine baktıklarını ve titreyen ellerinin kucaklarında sabitlendiğini gördü. Aralanmış dudaklardaki dehşeti ve burunların tiksintiyle titrediğini gördü. Hangi tepkiler suçluluğu gösteriyordu? Karşısındaki hangi yüzler, üstten gelen talimatları aktararak Tong Zilin'e suç ortaklığı ettikleri, sonuçları olmayacağını düşünerek geceleri rahat uydukları için şoka uğramıştı da şimdi neyin kesin olduğundan şüphe duyuyordu?

“Pekâlâ.” Deoka, polisleri bölmelere almak üzere bir kolunu uzattı. “İşimize rahatsızlık vermediğiniz sürece.”

Rosalind bir adım ilerleyince dedektifin dikkatini çekti. Görüş alanının dışında Orion'ın ihtiyatsız bir şey yapacağından endişelenerek ayağa kalktığını gördü. Ki o Rosalind'in Zilin'in öldürdüğünü bilmiyordu bile, ona ne kadar az inanıyordu öyle.

“Bay Tong öldü mü?” diyerek inledi Rosalind sahte bir şokla. “Onu daha o akşam...” Arkasını döndü, gözleri konuşmasını söylüyor gibi görünen Alisa'da durdu.

Dedektif yolunda duran iki polis memurunu iterek yaklaştı.

“Devam edin.”

“Ah, ben emin değilim...”

Alisa gözleri büyümüş halde Rosalind'e doğru yürüdü. “Ne yapıyorsun sen...”

“Lütfen,” dedi dedektif. “Devam edin.”

Rosalind sıçrayarak Alisa'dan bir adım uzaklaştı, kollarını sıkıca etrafına sardı. “Liza Ivanova'nın *Peach Lily Palace*'ın dışında Tong Zilin'le konuştuğunu gördüğümü sandım. Birkaç gün önceydi herhalde. Ama ölümüyle alakalı olamaz, değil mi?”

Bölmesindeki Orion açıkça dikkatini çekmeye, ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Ve Alisa... Alisa o kadar şaşkına dönmüştü ki hiçbir şey söylemedi. Yalnızca ağzı açık, ihanetten dolayı şaşmış kalmış halde Rosalind'e bakabildi. İkisi de Zilin'in ce-

sedinin *Peach Lily Palace*'ın dışında bulunduğunu biliyordu ve bu halka açık bir bilgi değildi. Bu küçük lokmayı atmak, suçüstü yakalanmak kadar iyiydi.

Dedektif çoktan hareket etmeye başlamış, iki memura da ilerlemesini işaret ediyordu. "Liza Ivanova, bizimle karakola gelebilir ve birkaç soru cevaplayabilirsiniz harika olur. Büyükelçi, burada başkalarıyla konuşmamıza gerek kalmadı sanırım."

"Ne..." Memurlar onu götürmeye başlayınca Alisa çok kısa bir an boyunca direndi ama korkmuş ve yardıma hazır görünmenin daha iyi olduğuna karar vermiş olmalıydı. Dedektif kapıya yönelirken Deoka'ya veda etmek üzere durdu, Alisa da kaşları saf bir uyuşmuşlukla çatılmış halde bir kere daha baktı. Kimse'nin kendisine inanmayacağını düşünüyordu. Yüz ifadesini boş bir hale getirip polisin peşinden çıktı.

Bölüm uzunca bir süre öylece kaldı. Ardından Deoka ellerini birbirine vurdu. "İşe devam! Hadi!"

Resepsiyonda Jiemin kitabına döndü. Bölmelerde asistanlar bir kez daha sandalyelerine döndüler, tercümanlarsa başlarını kâğıtlarına gömüp Deoka yanlarından geçerek ana bölüme çıkarken ve ofisine dönerken meşgul görünmek için uğraştılar. Sadece Orion sandalyesini geriye itti, Rosalind'in yanına geldi ve ona sarılmak için bir kolunu dolayarak teselliye ihtiyacı varmış gibi davrandı. Aslında bu hamleyi kulağına yaklaşıp, "Neden yaptın bunu?" demek için kullanıyordu.

"Neden doğruyu mu söyledim?" diye mırıldandı Rosalind boynuna doğru.

"Hayır." Orion'ın omuzlarındaki tutuşu sıkılaştı. "*Bana gerçeği söyle, sevgilim. Liza Ivanova kim?*"

Rosalind başını kaldırdı, dudağının kenarında ufak, entrika dolu bir gülümseme oluştu. "Komünistler için çalışıyor." *Seagreen Press*'in pencerelerinin dışında, bir arabanın kapısı kapanırken bir gürültü çıktı. "Ama bence onu görevimize dahil etmek için biraz teşvik edebiliriz."

Phoebe boy aynasının önünde döndü, uzun eteğine başka bir

açıdan bakabilmek için başını eğdi. Kemerini tam olarak uymuyordu ama elindeki diğer kemer gümüş rengiydi ve *gümüşü* altın kenarla eşleştirecek değildi. Belki yeşil bir tane alırdı. Ya da belki uçuk pembe. Ya da belki...

Aşağıda telefon çaldı. Aceleyle oturma odasına inen Ah Dou'nun terliklerinin ikinci kattaki sesini duydu. Phoebe gardırobunu kurcalamayı, bu akşamki kıyafetini tamamlamaya çalışmayı sürdürdü. Neredeyse hiç gitmediğinden okul arkadaşlarıyla nadiren görüşürdü ancak dokuzdan sonra Park Hotel'de olacaklarını duymuştu ve kendini göstermeye bayılırdı. Arada bir ortaya çıkıp sonra kaybolur, dedikodulara daha fazla bilgi sağlamadan nasıl geliştiğini gösterirdi. O bağlara ihtiyaç duymadığında ısrar ettiği için babası ona saf olduğunu söylemişti. Hep şehrin, doğru kişileri tanıyanlar ve doğru kişiler hakkında bilgi edinmişler tarafından yönetildiğini söylerdi. Phoebe okulda öğrenmeyi umursamasa bile çevresi adını hatırlasın diye oraya gitmeliydi.

Söylediğine göre ancak bu şekilde kendinden bir şeyler yaratabilirdi. Phoebe buna ne kadar inandığını bilmiyordu ama kendinden bir şey yaratmak *istiyordu*. O yüzden okulun dışında da bu sosyal çevreyi sürdürmesi gerekiyordu galiba.

"Telefon size, Bayan Hong."

Phoebe hızla yatak odasının kapısına gitti, açtığında Ah Dou'nun sabırla orada durduğunu gördü. "Bana mı?"

Ah Dou başıyla onayladı. "Zemine dikkat edin. Biraz kaygan."

"Çok sık temizlik yapıyorsun," dedi Phoebe yanından esip geçerken. "Daha fazla dinlen!"

Çoraba sarılı ayaklarıyla merdivenlere kolayca yöneldi, hiç ses çıkarmadan aceleyle aşağı indi. Terlik giymeyi sürekli reddediyordu ve muhtemelen Ah Dou'yu daha sık temizlik yapmaya teşvik eden de buydu; aksi takdirde beyaz çorapları griye dönerdi. Elbette çamaşır gününde bununla uğraşacak kişi Ah Dou olduğundan koruyucu tedbirleri anlaşılırdı. Temiz zemin konusunda uyarılmasına rağmen Phoebe az daha oturma odasındaki

masanın yanında kayıyordu, telefonun kablosuna tutunarak zar zor durabildi.

“Alo?”

“Şu telefonu İngilizce açmayı kes. Kaç kere söyledim sana?”

Phoebe gözlerini devirdi, geri geri kanepeye yanaşarak kablo-yu da yanına çekti. Abizeyi kulağına dayarken bacaklarını kaldırdı ve çenesini dizlerine yasladı.

“Babamın iş arkadaşları yetiştirilmemiz hakkında dedikodu yapmak istiyorlarsa buyursunlar,” diye cevap verdi Phoebe. “Sana nasıl yardımcı olabilirim, gēge?”

Hattın diğer ucundaki Orion iç çekti. “Senden bir ricada bulunacağım. Kendim yapardım ama bu akşam Janie’yle Seagreen’in bağış etkinliğine katılmamız ve yazı ekibinin yerini doldurmamız gerek.”

“Ooo.” Phoebe canlanarak ayağını yere vurdu ve eteğini düzeltti. “Söylesene. Bir politikacıya mı asılmalıyım? Güzel bir kızı baştan mı çıkarmalıyım? Bir telgrafı mı çözmeliyim?”

“O aklından geçenler beni endişelendiriyor.” Orion’dan bir hışırtı sesi geldi, ardından kadınsı bir ses onu tersledi. Phoebe hafifçe gülümsedi, Janie’nin ağabeyini payladığını tahmin ediyordu. Hak ettiği üzere.

“Janie’ye selamımı söyle,” dedi.

Hışırtı durdu, Orion’ın dikkati tekrar telefona döndü. “Sen yangına körükle gitmeden de yeterince baş belası olduğumu düşünüyor zaten. Yarım saate kapıda hazır ol. Operasyona başlamak için Silas seni alacak.”

“Operasyon!” diye tekrarladı Phoebe, heyecanı artıyordu. “Hâlâ ne yapacağımı söylemedin. Bu kadar gaza getirip de benden paket falan almamı istersen...”

Orion yine iç çekti. Çıkan ses inleme olabilecek kadar yüksekti. “Şanslı günündesin, *meimei**. Hapisten adam kaçırma hakkında ne düşünüyorsun?”

* (Ç.n.) Kız kardeş ya da genç kadın. (ç.n.)

Orion telefon görüşmesini bitirir bitirmez Rosalind onu teşvik etmeye, acele etmezlerse bağış etkinliğine geç kalacaklarını söylemeye başladı. Başlangıç konuşmasını kaçırırlarsa yazılarında açılıştaki sözler eksik olurdu ve bunu yalnızca Seagreen'de daha yüksek bir yere gelmek için yapıyorlarsa işi iyi yapmaları gerekecekti.

“Hey, hey, kaş çatma bana.” Orion, sadece bir kolunu ceketine sokmuş halde hızla yatak odasından çıktı. “Liza'yı karakoldan kaçırmaya çalışan sensin, kıymetli vaktini senin planın için kaynak bulmaya ayırırsa benim.”

“Kız kardeşini gönderiyorsun,” diye karşılık verdi Rosalind. Ceketin diğer koluna uzanarak açıkça ihtiyacı olan yardımı sağladı. “Asil bir tabur sayılmazsınız yani. Hem sen bu göreve bizi kaydettirmeseydin ben yapabilirdim.”

Orion kaşlarını kaldırdı ve ceketini düzeltti. “Tek başına karakola girebilir miydin?”

Rosalind tereddüt etmedi. “Evet.”

“Sevgilim...” Orion ağzında bekleyen saçmalıklarla beraber sustu. Ceketini giydiği için sonraki görevi kol düğmeleriyle mücadele etmek gibi görünüyordu.

İçindeki hakaretleri zar zor tutan Rosalind parmaklarını vurarak itip kol düğmelerini taktı. “Her gün ağzımı açıp gözümü yummanın eşiğine getiriyorsun beni. Bırak ben yapayım.”

Orion karşı çıkmadan bileklerini uzattı. Rosalind dikkatle manşetlerini katladı, herhangi bir şeyi kırıştırmamak için özenli davranıyordu. İş bittiğinde Orion açıkça gülümsemesini bastırarak onu izliyordu.

“Ne?” dedi emredercesine.

Orion omuzlarını silkti ancak gülümsemesi daha da genişledi. “Gerçek karım gibi davranıyorsun.”

Rosalind gözlerini kıstı. “Teşekkür etmek falan yok, sadece dalga geç. Ne kadar nankörsün. Gerçek karın olsam ne derdin?”

“Orası kolay.” Orion yakasını kaldırdıktan sonra Rosalind için kapıyı açtı. “Konuşmadan öperdim seni.”

Rosalind yüzünün yandığını hissetti. Yanından geçerek omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı ve kapıdan ayağını yere vura vura çıktı.

Bağış etkinliği, Bubbling Well Yolu'ndaki bir malikânede gerçekleştiriliyordu.

Rosalind içkisinden bir yudum alıp elindeki not defterini okudu. Şampanyanın tadı yavan ve acıydı, boğazından aşağı indikten sonra ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Dilini dışının arka tarafına götürüp yüzünü ekşitti. Belki on altı yaşındayken içtiği sigaralar yüzünden tat alma duyusu yanmıştı. Belki bağış etkinliğini yöneten Bay George, hesapları suyunu çektiği ve bu hayırseverliği yalnızca zimmetine para geçirmek için düzenlediği için ucuz, tatsız şampanya ikram ediyordu. İkisi de olasılıklar dahilindeydi.

“Konuşabileceğim bir iş arkadaşı daha görüyorum. Not alma nasıl gidiyor?”

Orion elinde yeni bir içkiyle yanına geldi. Bağış etkinliğinin konuşmaları sona ermiş, yani sosyalleşme faslı başlamıştı. Bahçe ışıklarının altında Orion'ın saçları altınla taranmış gibi görünüyordu. Rosalind içkisini ona vererek sayfayı çevirmek üzere elini boşalttı. Bir kadın aralarından nazikçe geçmeye çalışıyordu, Rosalind de başını kaldırmadan yana çekilip çimlerin üzerinde yol açtı.

“İhtiyacımız olan her şeyi aldık. Sen ne zaman hazır olursan.”

Bir taşla iki kuş vurmak istiyorlardı. Hem etkinliği raporlayacak hem de bu akşam gelen diğer Seagreen çalışanlarıyla konuşarak görevlerinde ilerleme kaydedeceklerdi. Rosalind yazı için gerekli her şeyi yazarken insanları memnun etme işini Orion hallediyordu.

“O zaman bana birkaç dakika ver,” dedi Orion. “Benim...”

Rosalind birden not defterini kapattı. Orta yaşlı bir adam aniden önlerinde belirmiş, yanından ayrıldığı sohbet arkadaşına başıyla selam vermişti. Adamın üzerinde Milliyetçilerin askeri üniforması vardı. Ceketinden general madalyaları sarkıyordu. Özellikle Orion sessizleşince Rosalind'in adamın kimliğini çözmesi uzun sürmedi.

“General Hong,” diye selamladı Orion, tanışmıyorlarmış numarası yapmak için şaşkınlığından kurtuldu. “Sizi burada görmek ne hoş.”

“Seni tekrar görmek bir zevk,” diye karşılık verdi General Hong. Kısaca el sıkıştılar, kaş çatışlarının arasında bir dizi hızlı soru gelişti: *Ne yapıyorsun burada?* diye sordu babası oğluna. *İşimi tabii ki!* cevabını aldı karşılığında.

General Hong dikkatini Rosalind'e çevirdi. “Bu da...”

“Karım,” diye cevapladı Orion. “Unuttun mu?” Rosalind'in başının üzerinde bir sözsüz konuşma daha gerçekleşti. Babası, Orion'ın görevinden *haberdar* değil miydi?

“Ah, evet.” General Hong, aslında hatırlamadığını tavırlarıyla belli ediyordu. “Güzel karını neden daha önce görmedim?”

Rosalind yüzünü ifadesiz tuttu. Muhtemelen onu görmüştü; Rosalind Kızıl evinde yaşarken bir sürü Milliyetçi generalinin yanından geçmiş olmalıydı.

“Siz ikiniz sohbet edin,” dedi Orion aniden, Rosalind'i ileri itip içkisini iade etti. “Benim bir iş arkadaşıma selam vermem lazım.”

Rosalind karşı çıkamadan ortadan kayboldu. Onu geri çağırmayı düşünse de Rosalind yanlarındayken babasıyla konuşmak istemediğinden kaçmaya bahane arıyormuş gibi görünüyordu. O ses tonunu tanıdı; babası şehir değiştirmek veya işten ayrılmak için delice fikirler ortaya attığında kullandığı türdendi. Belli bir seviyedeydi, uyuzluk yapacak kadar ileri götürmeden hoşnutsuzluğunu dikkatle belli ediyordu. Özenle kazan kaldırmamaya çalışsa da her kelimesi şöyle bağınyordu: *Neden daha iyisini yapmıyorsun?*

“Şehre yeni döndüm,” diye yanıtladı Rosalind. Orion gittikten sonra. Onun üretim bölümünden Fransız bir kadının yanında durmasını ve canlı bir sobbete girişmesini izledi. “Henüz buradaki her şeye yeniden alışmaya çalışıyorum.”

“Şimdi hatırladım,” dedi General Hong. “Amerika’dan dönmüştün, değil mi? Orada nezaret altında mıydın?”

Rosalind’in çenesi kasıldı. Basit bir soruydu ancak sözcüklerin içinde dikenli bir uyarı yer alıyordu. Şu anki gizli kimliği küstah birine ait olmalıydı; ne de olsa New York’ta partilerin ve uçarılığın arasında büyümüş umursamaz bir kızdı. Fakat bu kişilik, bir zamanlar tanıdığı birine çok benziyor ve Rosalind o rolü yeterince iyi oynayamıyordu. Gerçek Rosalind büyük partilere gitmenin ancak yankesiciliğe uğramaktan hoşlanıyorsa eğlenmeli olacağını düşünürdü.

“Bir hayli,” diye yanıtladı kolaylıkla. “Aksi takdirde iyi terbiyeyi nereden alacaktım?”

General Hong gülmedi.

“Liwen’i uzun zamandır mı tanıyorsun?”

“Pek değil.” Rosalind’in sesi titredi. Sahte evliliklerinin kılığı altında mı soruyor yoksa oğlunu sahiden ne kadar uzun zamandır tanıdığını mı merak ediyor anlayamamıştı. “O... işinde iyi.”

Yalan değildi. Hatta söyleyebileceği tamamen doğru olan tek şeydi.

Ancak General Hong merakla başını yana eğdi. “Ya?” dedi. “Abartmana gerek yok, canım.”

“Aslında...” Rosalind bileğini kaşıdı. Gülümsemeye çalıştı. “General Hong, abartmıyorum. Ciddiyim.”

“O halde seni kandırmış olmalı. Önemsiz olmayan şeylere pek aldınış etmez.”

Rosalind keskin bir nefes aldı. “General Hong...”

General lafını bitirmemişti. “Yakında görürsün sanırım. Bir kızdan diğerine atlar, seni bolca utandırır, sonra oğlanları da yatağına alır. Onu ne diye savunuyorsun ki? Ciddiye bile almazken bu işte niye çalışıyor bilmiyorum.”

Demek Orion’dan, gizli kimliğinden değil de şimdiki Ori-

on'dan bahsediyordu. Rosalind bu becerilerinden hiç şüphe etmediğini söylese yalan olurdu ancak kendi babasının ağzından yüksek sesle söylendiğini duymak bambaşka bir meseleydi. Neredeyse içgüdüsel olarak bakışları Fransız kadınla konuşan Orion'ın olduğu yere kaydı. Babası da birkaç adım ötedeki sahneyi incelemek üzere omzunun üzerinden baktı.

“Oynamaktan başka hiçbir şeyi bilmez, onu küçükken çok şımarttık. Şimdi kalan tek vârisim ve toplumda sorumluluk almak istemiyor. Gidip kahramanlık yapmak *zorunda* tabii. Gizli kimlikten gizli kimliğe girmek *zorunda*.”

“General Hong,” dedi Rosalind son derece zayıf bir sesle. “Bunu bana neden anlatıyorsunuz?”

“Cömertlik edip uyarıyorum,” dedi. “Kendini koruyabil diye.”

Kontrol etmek için uyarıyorsun, diye zihninde düzeltti Rosalind. Mesele hep kontroldü. Anlatıyı kontrol, emir yağdırması gerektiğini düşündüğü şeyi kontrol. Orion'ın seçkin bir ailenin itaatkâr vârisi, büyük olan hayal kırıklığına dönüştükten sonra babasının mirasını bırakması için son şansı olan rolünden vazgeçerek gizli görevde yer alması gerektiğini düşünmüyordu.

“Müsaadenizle.” Rosalind içinde ancak bir yudum sıvı kalmış kadehini kafaya dikti. Bir tane daha alacağını ima ederek güzelce kendini kurtardı, generalin yanından geçerek uzaklaştı.

Uyarına ihtiyacım yok, diye seslenmek istedi ama gözleri yine de Orion'a sabitlenmişti; son derece uyanık halde Fransız kadınla konuşmasını izledi. İçkisini tazelemeye gitmedi. Kocasına yaklaştı, konuşmalarını duyabileceği mesafeye geldi. Orion geldiğini fark etmemişti. Hatta gecenin daha erken saatlerinde, iş arkadaşlarından birinin şüpheli davrandığını düşünürken yaptığı gibi Rosalind de kalemiyle not alsın diye uzaktan gözleriyle buluşarak etrafa göz atmamıştı.

Orion elini kaldırıp kadının omzuna dokundu. Rosalind daha dikkatle dinledi. Politika, hükümeti ya da iş arkadaşlarının terör komplosuyla ilişkilerini ele veren her zamanki konuları konuşuyor gibi durmuyorlardı. Fransızca konuşuyorlar ve... *mücevherlerden* mi bahsediyorlardı?

“...bu elmaslar ten rengine olması gerektiği kadar uymuyor. Doğal kızarıklığını tamamlamak için birkaç yakut gerek sana.”

Elini çekti. Aynı anda başını kaldırarak çok kısa bir süre gözlerini hareket ettirdi. Rosalind'i fark etmiş olsa da orada olduğunu belli etmedi. Rosalind neredeyse gördüğüne inanamıyordu. O Orion'ı babasına karşı savunurken kendisi tam olarak General Hong'un iddia ettiği şeyi yapıyor, *gözünün önünde* arsızca flört ediyordu. Boynundan aşağı sıcak bir öfke indi, öyle yoğunlu ki tenini karıncalandırdı.

Fransız kadın da Rosalind'i gördü. Orion'ın aksine dikkatini hemen uzaklaştırmadı. Tamamen Rosalind'e doğru döndü.

“Şu karın değil mi?” diye sordu Orion'a. Dudakları yukarı kıvrıldı. “Belki de onunla ilgilenmelisin.”

“Önemli değil,” diye yanıtladı Orion. Gözleri yeniden Rosalind'inkilere takıldı. Ancak o zaman, gözlerindeki o rahatlığı görünce ne olduğunu anladı. Orion ne dediğini anlamadığını zannediyordu. Fransız kadın sırtıyordu çünkü Rosalind'in orada her şeyden habersiz, tek dil bilmenin merhametindeki bir maskara gibi durduğunu düşünüyordu.

Hiçbir şey söyleme, diye emretti kendine. Görmezden gel. Arkanı dön ve bir içki al.

“Dedikodulara göre anlaşmalı evlilik yapmışsınız. Doğru mu?”

Orion alay edercesine güldü. “Dedikodulara kulak asma. Biz anlaştık sadece. Karım başkalarını beğenmeme aldırış...”

Aman, unut gitsin, diye karar verdi Rosalind hiddetle, ileri yürümeye başladı. Orion, onun Rusça konuştuğunu biliyordu. Üstüne bir dil daha eklese ne olurdu ki? Bu şehirdeki çoğu seçkinin öğrendiği bir dili konuşmadığını varsayması kendi hatasıydı.

“*Sans blague*! İçkinin azaldığını daha önce söylemeliydin.”

Rosalind, Orion'ın önüne geçerek elindeki şampanya kadehini kaptı, bu sayede kadeh kendi eline çarptı. Kimin gözlerinin daha çok büyüdüğünü bilmiyordu. Orion'ın mu yoksa kadının mı? Kadına döndü.

* (Fr.) Olamaz, inanamıyorum. (ç.n.)

"La musique crée une sympathique atmosphère de fête, non? Aimes-tu le jazz?"

Cevap verme fırsatı olmadı, zaten gerçek bir soru da değildi. Rosalind'in sesi zehirle kaplıydı, bahsettiği müziği doğru düzgün duymuyordu. Başını eğdi. "Pardon. Ben gidip yeni bir tane alayım."

Ve boğazı adilikle yanarken topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı.

Yapacak tek bir işleri vardı. *Tek bir tane* ve Orion dikkatini verememişti. Boş kadehleri içkilerin olduğu masaya vurdu. Göz ucuyla General Hong'un yine etrafta dolaştığını gördüğünü sandı ama bakmak üzere döndüğünde adamı bahçenin uzak tarafına çağırmışlardı.

"Janie."

Rosalind burnunu çekti. Tırnaklarını inceledi. *"Oui?"* Artık elini gösterdiği için darbeyi yumuşatmayı umursamıyordu. Orion'ı beklemeden not defterini göğsüne sıkıştırdı ve gitmek üzere döndü.

"Attendez"

Bu talimattan sonra Rosalind medenice durdu. Orion'ın bir sürü yüz ifadesi arasında dolaşmasını, yaklaşırken bir tanesini bile gizlemeye zahmet etmemesini izledi. İnanmazlık, şok ve anlayış arasında gezindikten sonra karşısında durduğunda yüzünde nihayet merak ifadesi vardı.

"Aşkım," dedi yavaşça. Hâlâ Fransızca konuşuyordu. *Ma chérie*. "Benden başka ne saklıyorsun?"

"Duruma göre değişir." Rosalind'in duruşu, atılmak üzere olan bir yırtıcının katılığına büründü. "Beni kaç yabancı kadının önünde utandıracaksın?"

"Sadece kadınlarla mı sınırlıyım?"

Rosalind bu küstah ifadeye degecek bir tokat atmak amacıyla uzandı ancak avucu inemedi Orion kolunu yakaladı. Sırttı. Bahçenin karşı tarafındaki Fransız kadın daha önce izliyor olsa

* (Fr.) Müzik, partiye güzel bir atmosfer katıyor, değil mi? Caz sever misin? (ç.n.)

** (Fr.) Evet? (ç.n.)

*** (Fr.) Bekle. (ç.n.)

da gözlerini kaçırdı, aceleyle başka bir sohbet arkadaşı bulmaya yöneldi. *Aynen öyle*, diye düşündü Rosalind. *Kaç*.

“Elini çek,” diye emretti.

Orion elini çekmedi. “Kıskançlık sana yakışmıyor.”

“*Kıskançlık* değil,” diye tısladı. “Benimle evli olman gerekiyor, unutma sakın. İnsan içinde zamparalık yapmakta ısrarcıysan...”

“*Zamparalık!*” diye haykırdı Orion. “Onunla sadece konuşuyordum...”

“Peki ne topladın?” diye sordu Rosalind. “Komplonun parçası mı sence?”

Orion bileğindeki tutuşunu gevşetti ama o elini kolu boyunca, neredeyse şehvetli bir hareketle kaydırdı. Öne doğru eğildi, dudağını kulağına yaklaştırdı ve nefesinin ısıısıyla teninin sıcaklığını yanında getirdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı. Çinceye dönmüştü. “Yemin ederim kalbim tamamen senin, son kez atana kadar...”

Rosalind onu göğsünden itti. “Gitme vakti geldi. Arabayı getir.” Döndü, malikânenin ön kapılarının olduğu yöne doğru çimleri aştı. Orion'dan önce hareket etmiş olsa da uzun bacaklarıyla arayı kolaylıkla kapattı.

“Yapma ama,” diye ısrar etti Orion. “Sinirlenme, sevgilim...”

Rosalind elini kaldırdı, diğer kolunun altındaki not defteri kırıştı. “Konuşma benimle.”

“*Janie*. Bir anlamı yoktu! Aptallıktı işte!”

Arabaya gidene kadar hiç durmadan devam etti ancak Rosalind ona hiçbir cevap vermedi. Yalvarışları giderek daha saçma bir hal alıyordu. Rosalind yolcu kapısını çarparak kapattığında Orion daha iyi hissetmesi için kendisine vurmak ister mi diye soracak kadar ileri gitmişti. Ona vurmanın muhtemelen daha iyi hissetmesini *sağlayacağını* bilse de yalnızca not defterini arabanın zeminine attı ve ellerini kucağında birleştirip, “Sür, Orion,” dedi.

Orion onu dikkatle izledi. “Hakikaten kızgın mısın?” diye sordu park yerinden çıkarken. Ses tonu değişmişti. Çakıllar ara-

banın altında sıçrayıp patlama sesleri çıkarırken Rosalind'in rolünü abartmadığını kavramış gibi göründü.

Rosalind azıdişlerini çiğnedi. Dişlerinin gıcırdadığını duydu. "Baban tam o sırada beni uyarmaya karar verdi," dedi. "Kendimi senden ve önemsiz saçmalıklarından korumam gerektiğini söyledi."

Araba sessizleşti. Orion direksiyonu daha sıkı tuttu, hızla yaklaşan kavşağı izledi. Evlerin olduğu bir sokakta ilerlediklerinden sokaklar çoğunlukla boştu.

"Aslında..." Orion gaza bastı. "Bazen gerçekten yorucu oluyor. Gizli birime sadece ihanetle suçlandıktan sonra babamın Milliyetçilerin yanında durmasına yardım etmek için girdim ama o değersiz işler yaptığımı, her gizli göreve gittiğimde enerjimi boş yere harcadığımı düşünüyor. Ama bil bakalım ne oldu? Şimdi Milliyetçiler *ikimizin de* Japon casusu olduğunu düşünüyor! Kazanmak mümkün değil."

Rosalind'in kalbine bir sancı saplandı. Demek Milliyetçilerin kendisine tam anlamıyla güvenmediklerini biliyordu. Bağ kurmak istemese de Orion'ın hayal kırıklığının elle tutulur bir yansımasını hissetti. Eski bir yankı olsa da yine de yankıydı işte. Rosalind babasının kayıt defterlerini düzenleyerek, faturalarını didik didik ederek, işlerini düzenli tutmaya çalışarak tükenmez geceler geçirmişti. Kızıl Çete değersiz olduğunu düşünmesin, kendisine gerek kalmadığını düşünüp yanına kalan iki çocuğunu alarak şehirden taşraya taşınmasın diye babasının kollarındaki ipleri kontrol etmenin nasıl hissettirdiğini bilirdi. Rosalind babasına izin verse ne olacağını neredeyse merak etti. Şanghay'da kalmaya karar vermese, Celia'yla valizlerini uysalca toplayıp bu hain kent oyunundan kendilerini kurtarsalar ne olurdu? Belki daha iyi durumda olurlardı.

"Peki öyle misin?" diye sordu açıkça.

"Ne miyim?" diye karşılık verdi Orion, ön cama doğru gözlerini kıstı. Bir köşede durdu, sonra da dönüş yaptı. "Japon casusu muyum? Sevgilim, bence bunun için *senin* benden daha çok nedenin var."

Rosalind oturduğu yerde geriye doğru sıçradı. Hangi cüretle meseleyi *ona* döndürürdü? “Affedersin? Japonca konuşan *sensin*. Babası *hanjain* olmakla suçlanan *sensin*.”

Orion dürüstçe konuştuktan hemen sonra bel altı vurmuştu ama söylemesi gerekiyordu. Darbeyi savurması ve Orion'ın kendini savunmasını dinlemesi gerekiyordu. Belki o zaman Dao Feng'in ona, yanına Rosalind'i koyacak kadar güvenmemesinin sebebini nihayet anlardı.

Araba aniden yolun ortasında durdu. Orion frene basmıştı, Rosalind ileri doğru kayarak ön panele çarpmadan hemen önce kendini durdurabildi.

“İyi,” diye tersledi Orion. “Ama Janie Mead *senin* gerçek ismin değil. Neden şehirdeki kimse adını duymadı? Neden Rusça konuşabiliyorsun?”

“Yurtdışında eğitim gördüm.” Rosalind burnunu havaya kaldırdı. “O tuhaflıkların ikisi de son derece doğal.”

“Amerika'da kimse sana Rusça konuşmayı öğretmez.”

Saçmalıyordu. Kasten konuyu raydan çıkarıyordu. Ve belki... Rosalind istihbarat eğitimi sırasında aynı teknikleri öğrenmemiş olsa işe yarardı.

“Meseleyi niye bana çeviriyorsun?” Direksiyona vurdu. “Hatta neden gözdağı vermek için koca arabayı durdurdun? Sadece basit bir soru sordum.”

“Bunu sorman dahi aşağılayıcı.” Oflayarak kontağı yeniden çevirdi. Araba uğuldayarak çalıştı. Orion dikiz aynasını düzeltmek için uzandığında Rosalind'in gözleri de yukarı kaydı, sonra ikinci kez kontrol etti.

Biraz arkalarında, yolun sonunda giden bir araba daha vardı.

“Orion, bekle,” diye emretti.

“Ne?” Sesi hâlâ asit gibiydi, ifadesindeki samimi öfke onu daha gerçek hale getiriyordu. İğrenç kaçamakları görevlerine tercih eden gizli bir ajan yerine ortak noktalarının olduğu sıradan bir insanmış gibi.

“Takip ediyoruz.”

Orion'ın yüzündeki düşmanlık tamamen silindi. Dikiz aynasına doğru düzgün baktı ve ayağı yeniden fren pedalını buldu. "Ne? Kim..."

Tepki verecek zamanları olmadı. Diğer arabadan çıkan bir roket gözlerinin önünde uçtu ve gümleyen bir sesle araçlarının altında patlayıp onları yoldan dışarı attı.

Alisa nezarethanenin parmaklıklarını sarsarak esaretinin sınırlarını sınamıştı. İçlerinden birinin gizlice hamurdan olmasını ve bu sayede kolaylıkla kaçabilmeyi dilerse çok şey istemiş olacağını biliyordu.

Hamurdanarak parmaklıklardan uzaklaştı ve hücrede küçük bir daire çizerek volta attı. Soru sormayı bitirmedikleri ve önce emniyet müdürüne rapor vermeleri gerektiği konusunda ısrar ederek onu gece burada bırakacaklardı. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Çelişkili bilgi bulamazlarsa, önemli kimseler aramazsa onu suçlu bulacaklardı. Mantık hiç önemli değildi. Sebep, mazeret ya da sıradan hukuk mahkemesinin bakmak istediği diğer şeyler hiç önemli değildi.

Dürüst olması gerekirse bir nevi *suçluydu* ama mesele bu değildi.

Alisa yeniden parmaklıkların yanına yürüdü, sonra art arda vurdu. Diğer nezarethaneler tamamen boştu. Kapının yanında nöbet tutan memur dışında manasız tuhafliklarına tanıklık edecek kimse yoktu.

"Lanet olsun sana, Rosalind," diye mırıldandı sessizce. Bunu kötülüğünden yapmadığını biliyordu. Rosalind, Alisa'ya suç atmamış olsa cinayetten yakalanmazdı; *yakalansa* dahi sahte ismine rağmen hemen tanıdığı Orion Hong'la kol kola gezen oydu. Orion babasına bir telefon etse Rosalind tertemiz bir sayfa açardı.

Öyleyse bunun anlamı neydi? Alisa bir ayağını duvara dayadı. İnsanlara çok mu güveniyordu? Fazla güvenme sorunu olduğunu sanıyordu. İçinde, herhangi bir şey hakkında çok fazla fikir barındırmazdı. Başkalarının fikirlerini duymayı severdi. Şehri

gözleyen bir çift görünmez göz olmayı severdi. Şimdiyse buradaydı, sırf geçmişinden birine yardım eli uzattı diye görünürlüğe sürüklenmişti.

Alisa ofladı. Bir daha asla hayırsever olmayacaktı.

Kapılardan nezarethanenin içine gürültülü bir ses geldi. Alisa dikkatle etrafa bakındı, oradaki nöbetçi de irkilip cam levhanın arkasından bakarken aceleyle parmaklıklara döndü.

“Neydi o?” diye seslendi.

Nöbetçi cevap vermedi. Cama bakmaya, sesin kaynağını görmek için izlemeye devam etti.

Sonra birdenbire, bir ışık parıltısıyla beraber cam parçalandı ve adam geriye doğru tökezledi, acı çığlıkları içinde ellerini gözlerine götürdü. Alisa şok içinde kalakaldı ve parmaklıklardan uzaklaştı. Işık söndüğü anda bir kol cam levhanın içinden uzandı ve kapıyı içeriden açıp hafifçe itirdi. İki kişi nezarethaneye girdi; bir kız ve bir erkek. Erkek olan ileri atıldı ve nöbetçinin yüzüne bir kumaş tuttu. Kız Alisa'ya yöneldi, parmaklıkların işleyişini gözlemlemek için ellerini kalçasına koyup hücrenin önünde durdu.

Alisa ikisinin de yüzünü farklı yerlerden hatırladı. Kız, geçen gün *Seagreen Press*'e Orion'ın kız kardeşi olarak gelmişti. Şehirde dolanan Phoebe Hong'un tarifine uyuyordu: Kısa boylu, enerji doluydu, vak dalgalarını önünde tutmak için saçına bol miktarda jöle sürmüştü. Atkuyruğunun geri kalanı yeşil elbisesinden aşağı dökülüyordu. Ne var ki erkek... Alisa onunla gizli bir Komünist toplantısında tanışmıştı. Kalın gözlüğünün altındaki gözleri büyük ve masumdu, ağzı daimi bir endişeyle kıvrılmıştı. Onu ilk gördüğünde bir üstünden talimat alırken yüzünde tam olarak bu ifade vardı.

Bir Komünist ajanının bir Milliyetçinin kızıyla ne işi vardı?

Erkek bilinçsiz nöbetçiyi bıraktı, sonra o da hücreye yöneldi; elinde bir dizi anahtarla Phoebe'nin arkasına geldi. Phoebe dönüp ona bir şey söyleyemedi bir parmağını dudaklarına götürdü, bu hareket tamamen Alisa'ya yönelikti. Kolayca anlaşılabilir bir tavidir.

Söyleme. Bilmiyor.

Alisa başıyla onayladı.

“Gördün mü?” dedi Phoebe ona. “İşe yarayacağını söylemiş-tim.”

Erkek, nöbetçinin cebinden aldığı anahtarları fırlattı. “Hiç şüphe etmedim ki. Merkez büro tekrar dolmadan gideceksek acele etmeliyiz.”

Alisa şaşkınlıkla Phoebe’nin hücrenin kilidini açısını, sonra da parmaklıkları sonuna kadar çekişini izledi.

“Kurtarıcıların geldi,” diye beyan etti. “Ben Phoebe bu arada. Umanım sen de Liza’sındır yoksa durum bayağı tuhaf olacak.”

Alisa merakla başını yana eğdi. Hiçbir şey söylemedi. Durumu değerlendirdiğinde bu olaylar dizisinin neden meydana geldiğine dair hiçbir fikir üretmedi.

“Ec?” dedi Phoebe, Alisa kıpırdamayınca. “Hadi. Gitmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Araba kalın gövdeli bir ağaca çarptı.

Rosalind mümkün olan en iyi şekilde kendini hazırlamış olsa da başı, darbenin etkisiyle sertçe pencereye çarptı ve şakağına acı ani ağrı dalgaları gönderdi. Etraflarındaki metal sakinleşirken dünya o tiz sesle gümürdüyordu. Rosalind öksürerek koltuğunda dizlerinin üstüne tırmandı, kararmış arka camın ardını gözlerini kısarak görmeye çalıştı. Bir damla kan gözlerinin içine aktı. Silerek temizledi.

“Neydi o be?” diye sordu.

Orion yüzünü buruşturdu, o da arabanın hasarlı arka tarafına bakmak için kendini dizlerinin üstünde durmaya zorladı. Uçan camların yarattığı birkaç hafif sıyrık dışında pek yaralanmış görünmüyordu.

“Şunlar Japon sancığı,” diye gözlemledi Orion, park halindeki aracı görünce sesi şaşkın çıktı. “Gizli kimliklerimiz açığa mı çıktı?”

“İmkânsız.” Rosalind de patlayıcıların yer aldığı askeri aracın ön tarafında uçuşan bayrakları gördü. Ancak mantıklı değildi.

“Japonlar ajan olduğumuz biliyorlarsa neden Seagreen’den çıktıktan sonra takip etmesinler? Neden gecenin bir yarısı, üstelik de bu şekilde saldırırsınlar?”

İkisi de gerginlikle bekledi; hatalı ateşleme, nakil aracının içindeki bir askeri silahın kazara ateşlenmesi ihtimalini gözlemlediler. Ardından gecenin içinde bir dizi silah atışı oldu ve ikisi de iyice eğilerek arabanın camlarından geriye kalanlar arasından geçecek mermilerden kaçındı. Her yanda yeni bir cam kırıldı.

“Aşağıda kal!” Rosalind ile Orion aynı anda bağırdıktan sonra birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Arabaya bir tur daha ateş edildi. Aynı anda kapılarının iki yanından iterek çıktılar.

Rosalind ayakkabılarının topuğunu kopararak yakındaki bir ağacın arkasına yuvarlandı. Mahallede yaşayanların ilk patlamayı, hele gecenin içinde yankılanan silah atışlarını duymamış olmalarına imkân yoktu. Fakat yardım gelmiyordu. Ülke -Şanghay sürekli unutsa da- savaştaydı ve dışarıdaki sokaklardan tuhaf sesler geliyorsa bir sivilin en iyi hayatta kalma şansı içeride, gözlerden uzakta olmaktı.

Rosalind ayakkabısının iki parçasını ağaca vurarak içindeki mekanizmayı tetikledi. Bir anda iki topuktan da ince, keskinleştirilmiş ve zar zor görünen mor bir tozla kaplı bıçaklar çıktı. Onu çirkinleşmeye zorluyorlarsa çirkinleşecekti.

Sağında yeniden silah atışı oldu, askeri aracın ön camına değdi. Orion düşmanlarına ateş ederken Rosalind, arabadan çıkan adamla karşılaşmak üzere kolları kaldırılmış halde ileri doğru fırladı. Beş kişi saydı; hepsi siyah giyinmiş, gecenin içine karışmıştı. Üçünde silah vardı. İkisi de elinde halat tutuyordu.

Halat mı? Rosalind ilk karşılaştığı kişinin önünde eğilerek halatı elinde uzatmış askerden kaçındı. Neden *halat* tuttuklarına dair uçsuz bucaksız kafa karışıklığına rağmen asker saldırdığında hızlı hareket etti, bıçağını kullanarak halatı ikiye böldü, sonra da adamın kolunda hafif bir kesik açtı.

“Janie, *alaşağı* et onu,” diye bağırdı Orion uzaktan. “Arkadan geliyor...”

Adam hakikaten de kaçtıktan sonra peşinden geldi. Ancak

yine ona doğru uzandığında kendi ayağına takıldı. Saniyeler içinde yerde titriyor, ağzından köpükler çıkıyordu.

Rosalind bıçaklarını iki elinde döndürdü, tutuşunu tekrar sağlamlaştırdı. Silahını ona doğru doğrultmuş diğer adamlardan birinin önünde yana kaydı, ardından dizlerinin üstüne çöktü ve adam duruşunu düzelterek tüfekle nişan alamadan bacağına bıçakladı. Düşmanlarına karşı özellikle kurnazca davranmasına veya ciddi yaralar açmasına gerek yoktu. Bıçaklar, işi onun yerine yapacak, çabuk etki gösteren bir zehirle kaplıydı.

Rosalind bıçağı çıkardı.

“Janie!”

Bir mermi omzunu sıyırdı. Rosalind iç çekerek döndü; bilekleri sertçe yere değene ve bıçaklarından biri sıçrayarak uzaklaşana kadar kendini yere atmamış olsa yüzüne bir mermi daha gelebilirdi. Adam üzerine atıldı, çok kısa bir süre ayırıp tüfeğini doldurmak yerine kaba kuvvet kullanmak üzere kaldırdı ancak tamamıyla savurarak Rosalind'e vurmadan önce Orion arkasında belirdi ve tabancasını adamın kafasına geçirdi.

Adam yere düştü. Orion hiddetle küfredip burnundaki kanı sildi. Bir ara darbe yemiş olmalıydı.

“Kalk bakalım, sevgilim. Bıçağını ödünç alabilir miyim? Mermilerim bitti de.”

Rosalind düşürdüğü bıçağa uzandı, sonra da onu Orion'a fırlattı. “Zehirli. Zekice bıçakla, sertçe değil.”

Kazanma şanslarını ölçen iki adam daha kalmıştı. Bir saniye geçti. Rosalind tek bıçağını gergince çevirdi. Düşmanlarının kendilerine gelmelerini daha fazla beklemeden en yakındaki adama doğru atıldı, halatının ucundan tutarak onu kendine çekti.

“Solunda! Eğil!”

Rosalind tereddütsüz eğilince ikinci adamın savuruşundan kurtulmuş ve Orion'ın üzerine atılması için yol açmış oldu. Oraya hızlıca göz attı. İlk adamın halatı koluna dolandığı sırada, “Arkadan!” diye bağırdı.

Orion kürekkemiğine gelecek darbeden kaçındı. Hareketlerinde ürktücü bir akıcılık vardı. Rosalind uyarmak için bağırmış

olsa da sanki Orion saldırının geldiğini dahi görmeden hareket etmesi gerektiğini anlamıştı. Rosalind dikkati dağılmış bir halde yere doğru savruldu ve betona çarpmamak için yuvarlandı. Düşmanı peşinden geldi ancak durduğu açısı sayesinde Rosalind doğrudan adamın göğsüne tekme atma fırsatı buldu. Adam geriye doğru sendeleyince Rosalind ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Yalnızca kolunu uzattı ve zehirli bıçağını adamın ayakkabısına sapladı.

Adam yere düştü.

Başka bir yerde Orion nihayet son düşmanı silahsız bırakmış, tüfeğini atmış ve boynuna dirseğini geçirmişti. Tek bir darbeye işini halletti. Adam yerdeki uzuv öbeğine katıldı. Meskûn sokak yeniden sakinleşti.

Rosalind ağır ağır ayaklandı, ellerindeki tozları silkti. Bacakları deli gibi ağrıyordu, çakıl zemine doğrudan temas ettiği için çizilmiş ve yırtılmıştı. *Qipao*'sunun yan tarafındaki yırtık hareket etmesine o kadar olanak sağlıyordu ki iffeti umursamıyordu ama aynı zamanda dövüşte pek koruma da sağlamıyordu. Zaten önemli değildi, kesikler yakında yok olacaktı.

"Bunlar Japon değil," diye ilan etti Rosalind gecenin sessizliğini bozarak.

"Biliyorum," diye cevapladı Orion. Nefesi kesilmişti. "Yüzleri... Çinlilerdi, neredeyse eminim."

Uzaktan daha fazla ağır askeri aracın uğultusu geldi. Rosalind ve Orion birlikte sesin geldiği yöne döndü ve kendilerine doğru ilerleyen üç benzer kamyoneti gördü; hepsinde imparatorluk ordusunun sancağı uçuşuyordu.

Bu takviye kuvvet nereden geliyordu? Neden gecenin bu vaktinde Rosalind ile Orion'ın peşine düşmüşlerdi?

Rosalind yerdeki cesetlere göz attı. Ve *neden* Japon imparatorluk bayrağını sallıyorlardı?

Orion bıçağını iade etti. "O kadar fazlasıyla savaşamayız. Bize başka bir plan lazım."

"Biliyorum." Rosalind zehirli bıçaklarını tekrar ayakkabılarının topuklarına taktı. Sol ayağını, sonra da sağını kaldırdı,

ayakkabıları yine topuklu hale getirdi, ardından bu beş adamın peşlerine düşerken kullandığı askeri araçlara baktı.

“Direksiyona geç,” diye emretti aracı göstererek. Aceleyle kaza yaptıkları arabanın yanına gitti, hasarlı kapıyı açtı ve yere attığı not defterini aldı. Gizli kimliklerini hâlâ kullanabiliyorlarsa bağış etkinliğinde topladığı değerli alıntıları kaybetmeyecekti.

“Ne?” diye sordu Orion.

“Direksiyona,” diye vurguladı Rosalind tekrar. “Gidelim.”

Orion sonunda anladı. Gelen üç arabayla daha dövüşemezlerdi ve patlama, Milliyetçilerin sağladıkları ödünç arabalarını hasat etmişti. Kaçacaklarsa tek seçenekleri düşmanlarının aracını çalmaktı.

“O torpido gözünde bir tabanca daha var,” diye seslendi Rosalind’e, çoktan askeri araca doğru yürümeye başlamıştı.

Rosalind elinde not defteriyle torpido gözüne uzandı, avucunu mandala yasladı ve bölme açılır açılmaz fazladan tabancayı kaptı. Saldıranların destek kuvvetleri yaklaşıyordu, neredeyse olay yerine varmışlardı.

Rosalind askeri araca koştu, ardından yüksek basamağa atladı ve yolcu koltuğuna bindi. Bu araçlarda kapı olmazdı. Orion sürücü koltuğuna oturup direksiyonun altındaki pedallara bastığında diğer araçlar gelmişti, yollarını tıkamalarına saniyeler kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden vites koluna asıldı ve yolda sağır edici tiz bir ses çıkararak geri geri gitmeye başladı.

“Ne kadar iyi bir şoförsün?” Rosalind, not defterini yere fırlatıp koltuğuna sıkıca tutundu.

“Yeterince sanırım.” Orion, ana caddeye döndü. Geç saate gümbürtüyle ilerleyen diğer arabaların yanından sorunsuz bir şekilde geçti ancak yine de peşlerindeki kurtulamadılar. Diğer kamyonetlerden bazıları paralel takibe devam etmek için daha küçük yan sokaklara dönüyordu.

“Ara sokaklara gir,” diye talimat verdi Rosalind.

Orion tereddüt eder gibi göründü. “Araç büyük. Sığacak kadar alan...”

“Onları tam olarak böyle kaybedeceğiz.” Orion hızla dönmek

için frene abanınca az daha koltuğundan uçan Rosalind çılgınlığını bastırdı. Arkalarına baktı. “Diğer taraf! Diğer taraf! Orada bir araba var!”

Orion anlaşılmaz, Fransızca bir şeyler mırıldanıp aniden döndü, arabayı başka bir yöne çevirdi. Ne yazık ki döndüğü sokak, daha önce girmeye çalıştıklarıyla tamamen aynı hizada değildi ve Rosalind’in tarafındaki yan ayna kırıldı; sokağın duvarına çarparak parçalara ayrıldı.

“ORION!” diye bağırdı Rosalind.

“ELİMDEN GELENİ YAPIYORUM, SEVGİLİM.”

“SENİN YÜZÜNDEN FITİK OLACAĞIM.”

Orion direksiyonu yine sertçe çevirdi, sokaktaki dar bir köşeye yöneldi. Rosalind ilerideki sokakları gözünde canlandırmaya çalıştı. Yakında Çin bölgesine gireceklerdi, sonra da sokaklar *sahiden*, arabaların geçemeyeceği kadar daralacaktı.

Rosalind hâlâ fazladan tabancayı tutuyordu. Parmağını tetiğe geçirerek tutuşunu sağlamlaştırdı. Gecenin içinde görmesi zordu, özellikle de ara sokaklarda ana sokaklardaki gibi ışıklandırma yokken; ama Rosalind arkalarındaki en yakın kamyonete göz atığında ön koltuklarında bir hareketlenme gördü. Rosalind içerideki adamların ateş etmek için silahlarını dolduklarına her şeye bahse girerdi. O arabada bir roket daha varsa Orion’la ayvayı yemişlerdi.

Sorun, kendi arka camlarının iyi bir açı bulmak için fazla aşağıda olmasıydı. Oradan ateş ederlerse ancak yere birkaç mermi sıkılmış olurlardı. Rosalind koltuğunun yan tarafına baktı. Sağ elini kullanıyordu. Araç, buradan arkayı nişan almayı deneyemeyeceği kadar sokağa yakın ilerliyordu.

Diğer yandan Orion’ın tarafı...

“Orion, geriye yaslan.”

“Ne?”

Çoktan kucağına tırmanmış, bacaklarını koltuğunun iki yanına sarkıtmıştı ve sabit kalmak için boş eliyle omzunu tutuyordu. Orion’ın görüş açısını engellemeden kolunu pencereden çıkardı ve peşlerindeki en yakın araca ateş etti. İlk mermi ön camını kır-

dı. İkincisi ön tekere saplandı. Üçüncüsü... Rosalind onun nereye gittiğini bile bilmiyordu. Sadece aracın durmasına yol açtığını ve arkasından aceleyle gelen diğerlerini de sıkıştırdığını biliyordu.

Ardından tabanca boşalmıştı.

“LANET OLSUN!”

“Aman Tanrım, kulağımın dibinde bağırma,” diye şikâyet etti Orion, başka bir köşeyi dönmek üzere direksiyonu hareket ettirdi.

Rosalind bu ani hareketle araçtan düşmesin diye Orion’ın omzunu sıkıca kavradı. “Sesim için özür dilerim,” dedi. “Düzeltmek için kulağını patlatmamı ister misin?”

“Bu kadar şiddet yanlısı olmak zorunda mısın, aşkım? Geçsin diye öpsen yeterdi. Ceketimin cebinde fazladan bir şarjör var ama bu tabancaları doldurmak çok zor.”

Ceketine uzanıp fazladan şarjörü ararken Rosalind dirseğiyle kasten Orion’ın başına vurdu. Deddiği doğrudu, tabancayı doldurmak için çok kıymetli saniyeler gerekti. Kilidi soldan sağa çekip sürgüyü arkaya aldığı anda peşlerine yine araçlar takılmıştı, ana sokak kapandığından diğer ara sokaklarda birleşiyorlardı. Bu kez onlar da ateş ediyordu.

“Güneye doğru sürmeye devam et,” diye talimat verdi Rosalind. “Çin bölgesine.”

“Öncesinde en yakındaki kamyonetten kurtulmamız lazım,” diye karşılık verdi Orion, bir mermi yan aynasına değince irkildi. “Yoksa sokaklar iyice daraldığında onları atlatamayız.”

Rosalind nihayet tabancayı tekrar doldurmuştu. Bunu az miktarda mermiyle yapmak zorunda kalacaktı. Orion dişlerini gıcırdattı, Rosalind ise kolunu çıkarıp atışlarına karşılık verdi. Bir mermi en yakındaki aracı yavaşlattı. İki mermi ise kıpırdamaz hale getirdi. Hemen sıkışıklık olsa da takipçilerine toparlanacak zaman veremezlerdi.

“Buradan dön!” diye bağırdı Rosalind.

Orion duraksamadı. Direksiyonu çevirdi, çamaşır ipleri ve parke taşlı sokağa hızla döndü. Artık arkalarında farklı ara sokaklardan gelen iki araç olduğundan Rosalind bir balkonun korkuluğunda duran büyük bir saksıyı vurdu. Orion tam ana yola

gürültüyle dönerken takipçilerinin yoluna seramik parçaları ve toprak öbekleri yağdırdı. Çin bölgesindeydiler. Sokak tezgâhları bu akşam parıl parıldı.

“Şu sokak, oradaki!” Rosalind küçükçe bir sinemanın yanındaki karanlık yolu işaret etti. Orion oraya girdiği anda aracın tekerlekleri bu çabayla titredi ve cıyaktı. Motoru hemen kapattı ve aracın içinde hareket ederlerse dikkat çekebilirler diye ikisi birden kısırtısız -tamamen kısırtısız- durdu.

Takipçileri ana yola süratle çıktılar. Son araç gözden kaybolana dek uzun bir süre geçti. Geri dönmediler.

Rosalind nefesini vererek tabancayı bıraktı ve omurgasındaki bütün enerji çekilmiş gibi çöktü. Hâlâ Orion’ın üzerinde olmasını zar zor umursuyordu. Orion da ona yaslandı, alnını yakasına dayadı; kurtuldukları ve bir an olsun dinlenebildikleri için ikisinden de açıkça rahatlama yayılıyordu.

“İyi atıştı,” dedi Orion nefes verirken, boynundaki soluğu sıcağı.

“Teşekkür ederim,” diye cevapladı Rosalind. “İyi sürüştü.”

Orion başını kaldırdı. Ona sırtsa da nedense gözleri kapalıydı. “Onu kastetmediğini biliyorum. Ama yine de ekip halinde çalışmamız hoşuma gidiyor.”

Rosalind’in de hoşuna gidiyordu. Derin, en gizli yanının.

“Janie,” dedi Orion birden.

Rosalind korkmaya başladı. “Ne oldu?” İlk içgüdüğü Orion’ın daha fazla takipçi gördüğüydü ancak gözleri hâlâ kapalıydı...

“Seni endişelendirmek istemem ama bir anlığına aciz kalmış olabilirim.”

Rosalind konuşma şeklini beğenmemişti. “Dürüst olmak gerekirse bu söyleyebileceğin en endişe verici şey.”

“İyi olacağım, söz veriyorum.” Güvence vermesine rağmen nefesi daha da sıklaşmıştı. Rosalind avuçlarının altındaki kalbinin de hızlandığını hissetti. “Birkaç yıl önce bayağı kötü düştüm. Zarafetle ve yakışıklı bir iniş yaptım, temin ederim ama başım betona vurulmaktan pek hoşlanmadı. Aylarca berbat baş ağrıladım oldu. Her seferinde öldüğüme iyice inanıyordum.”

Ufak bir hırıltı. Orion kendi sözlerini düşünüyordu sanki.

“Janie, ölüyor olabilirim.”

“Ölmüyorsun,” dedi Rosalind sertçe. “Yıllar sonra nasıl devam ediyor olabilir? Doktora gittin mi?”

“Milliyetçilerin sağlayabileceği en iyi doktorlara,” diye yanıtlayıp yüzünü ekşiterek bitirdi. İfadesinde ani acılar görüldü, gözlerini sımsıkı kapadı. “Yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Kendimi çok zorlarsam bazen geri dönüyor. Nedenini bilmiyorum.”

Titriyordu. Rosalind’in bacakları hâlâ koltuğunun iki yanındaydı, yani üzerindeki her sarsıntıyı hissedebiliyordu.

“Hey,” dedi. Acıyı nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Nazik, sakinleştirici bir mevcudiyete sahip olmakta çok iyi değildi. Fakat paniği nasıl yatıştıracağını biliyordu. “İyisin sen, duyuyor musun beni? Ölmeyeceksin. Ölürsen göğsüne defalarca yumruk atarak seni bizzat canlandıracağım.”

Orion başını koltuğa yasladı, deri arkalıkla bütünleşmek ister gibi sertçe kendini bastırıyordu. Zayıf bir kahkaha atsa da o sesi, sonrasında çıkardığı hırpani, korkmuş ve keskin iç çekişle yutuldu.

“İyisin,” diye tekrarladı Rosalind daha nazikçe. “İyi olacaksın, söz veriyorum.” Orion’ın saçını alnından çekti. Dokunuşunu hisseder hissetmez Orion ileri kaydı, tam omzuna yaslandı. Rosalind gözlerini kırpıştırdı, hemen kendine gelerek bir elini saçına daldırıp diğerini de ensesine koydu. Orion dünyaya kendini çok uzun, çok özgüvenli gösteriyordu; kendini bu kadar küçücük katlayabilmesi, Rosalind gibi bir kızda rahatlık araması şaşırtıcıydı.

En korkutucu yanı kendini bu durumda bulması değildi. Doğal hissettirmesiydi.

“Ölürsen sana uygulayacağım her türlü cezayı sıralayacağım,” diye fısıldadı kulağına. “Sen sadece sesime odaklan. Hazır mısın? İlk olarak en sevdiğimle başlayacağız. Seni yüzlerce kat kıyafetin içine sokmak. Hiçbiri ipek olmayacak. Dehşete bak. Sonra öbür dünyada seni tepeden aşağı yuvarlayacağız, hiç duramayacaksın ve saçma görüntüne gülerken o kadar eğleneceğim ki...”

Rosalind böyle devam etti, ne dediğini anlamadan çene çaldı. Önemli olan sözleri değil, sürekli devam eden saçmalıklardı. Acıyı düşünmesin, acının kendisi hafifleyene dek dikkati dağılsın diye Orion'ın dikkatini paniğinden uzaklaştırmaktı.

Bir ara Orion'ın nabzının normale döndüğünü hissedebildi. Omuzlarındaki ve duruşundaki gerginliğin azaldığını, başını yaracak başka bir acı dalgasına hazır olmadığını hissedebiliyordu.

Orion nihayet başını omzundan kaldırdı, gözleri titreyerek açıldı. Rosalind cümlelerin ortasında anlamsız gevezeliğini durdurdu, ona dikkatle baktı. Orion tamamen kararmış gözlerle ona baktı; gözbebekleri öyle bir büyümüştü ki kahverengi irisleri görülmez olmuştu.

“Burada duracak mısın?” diye sorarken sesi hâlâ zayıftı. “Canlı canlı yüzülmeyi gerçekten gözümde canlandırmaya başlıyordum.”

“Dilediğin zaman daha çok betimleyebilirim,” diye yanıtladı Rosalind. Gözlerini gözlerinden ayırmadı, nasıl olduğunu görmeyi bekledi. Orion sarsılmış görünüyordu ama acı yerinde görünse de onun dışında paniği aşmış gibiydi.

“Gördün mü?” dedi Rosalind sessizce. “İyi olacaksın diye söz vermemiş miydim?”

Orion başıyla onayladı. “Vermiştin.” Titrek bir nefes verdi. “Teşekkür ederim.”

Önceki hiçbir hareketleri tuhaf hissettirmese de şimdiki minnet fazlasıyla cesaretini kırıyordu. Rosalind bunca zamandır oturduğu kucagından kalkarak kaçamak bir cevap verdi ve ağır bir gülmeyeyle kendini diğer koltuğa bıraktı.

Orion'ın teşekkürüne degecek bir şey yapmış gibi gelmiyordu. Bazen günleri, sadece dünyayı yok edecek sözler verip onlara sadık kalarak atlatabiliyordu. Bir göreve odaklan ve hallet. Bir hedefe odaklan, ölene kadar başka hiçbir şey düşünme. Orion'a, zorla devam ederse her şeyin yoluna gireceğine söz vermek önce kendinde deneyerek öğrendiği bir taktikti.

Gerçi kendine bu kadar kibar davranmıyordu. Belki de davranmalıydı.

"Aslında sana diyecektim ki..." diye başladı Orion. Yüzündeki renk hızla geri dönüyor, soluk kansızlığın hakkından gelecek pembe bir kızarıklık getiriyordu. Orion pantolonunun cebine uzandı, sonra da parmaklarının arasında bir zincir çıkardı. Rosalind, ucundaki şeyi görene kadar ne tuttuğunu anlayamadı: Çok ama çok küçük bir anahtardı.

"Bu, Fransız kadının boynundaydı," diye açıkladı. "Kendisi, basına duygularını gizlice söylemek isteyen muhbirlerin Seagreen'deki irtibat noktası. Masasının altında küçük bir kilitli kutu var, bir keresinde Haidi için çıkarmıştı, ben de açmak için boynundan anahtarı aldığını görmüştüm. Bir terör komplosu hakkındaki gizli bilgileri saklamak için iyi bir yer. Sonrasında anahtarı yanına düşürürsem kendi kendine kaybettiğini sanar diye düşündüm."

Rosalind'in ağzı açılıp kapandı. Ve bir daha açılıp kapandı. Sonra Orion'ın koluna vurdu.

"Ah!" diye karşı çıktı Orion. "Hâlâ hassasım."

"Bana söyleyemez miydin?" diye haykırdı Rosalind. "Zam-paralık suçlamalarımı öylece kabul mu ettin?"

"Sevgilim, avucuma sıkıştırdığım şeyi sana göstermeye pek fırsat olmadı. Zinciri ne zaman kaybettiğini düşünürken şüpheli görüneyim istemedim.

Rosalind oflayıp başını iki yana salladı. Orion'ın mantığı anlaşılır olsa da yine de kötü hissediyordu. Yaşadıkları geceden sonra somurtmadan durabilmek için en az sekiz saat boyunca duvara bakması gerekiyordu.

"Roket bize atılmadan önce bol bol zamanımız vardı," diye ısrar etti. *O konuyu* da anlamakta güçlük çekiyordu. Rosalind koltuğunun altına uzandı ve kovalama sırasında kayan not defterini aradı. "Bir tür uluslararası ihlal olmalı. Henüz savaşta değiliz. Neden şehirde bizi kovalıyorlar ve silahlarla üzerimize geliyorlar?"

Orion şakağını ovaladı. Rosalind bakmadan onu dikkatle izledi ancak yeni bir gerginlik deneyimlemiyor, yalnızca eski dalgaları düzeltiyordu.

“Ama bunlar Japon değil,” diye karşı çıktı Orion. “Yani neticede, az önce *ne* oldu öyle?”

Rosalind not defterini buldu. Ne var ki uzanırken eli kumaşa benzer bir şeye de değdi. Kaşlarını çatarak not defterini... ve bir şapkayı çıkardı. Merakla şapkaya baktı, aracın içini aydınlatan tek sokak ışığını kullanarak kumaşı inceledi.

“Şapka mı o?” diye sordu Orion öne doğru eğilerek.

Rosalind şapkayı döndürdü. Önünde, kumaşa işlenmiş beş köşeli bir yıldız vardı. Geçen saat anında anlam kazandı.

“Kızıl Ordu üniforması,” diye cevaplayarak Orion’a baktı. “O Japon bayrakları sadece kılıftı. Az önce Komünist milisleriyle dövüştük.”

Etraflarındaki sokak ansızın soğuk geldi. Savaş alanlarınıninki-ne benzer bir rahatsızlıktı. Her şeyin her an olabileceği çok geniş bir araziyle çevrilmişlerdi.

Onlara saldıranlar Japon değildi. Bu bir iç savaşı.

“Asıl soru şu.” Rosalind şapkayı bıraktı, parmakları temastan ötürü karıncalanıyordu. “Komünistler peşimize, Milliyetçi olduğumuz için mi yoksa başka bir nedenden dolayı mı düştü?”

“Ee, sen devlet düşmanı mısın?”

Tutsakları -iddiaya göre Liza Ivanova- kaşını tubaf bir şekilde kaldırdı.

“Düşman ne demek ki? Sorduğun buysa ben kesinlikle hiçbir zaman devletin dirliğini bozmadım.”

Phoebe eteğinin altında bacak bacak üstüne attı, kalın kumaşı yeniden düzenledi. Kanepede iyice rahatlamış, yanında düzgün bir şekilde oturan Silas'a değişiyordu. Onun Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin görece uzak bir yerindeki mütevazı malikânesinde-lerdi. Silas'ın ailesi iş gezisi için evde değildi, o yüzden Liza'yı getirmeleri sorun olmamıştı. Yakınlarda mutfak işleriyle ilgilenen ya da yatak odalarını temizleyen çalışanlar, bu tutsak durumu karşısında gözlerini çevirmeleri ve çenelerini kapamaları gerektiğini biliyorlardı.

Gerçi Liza tutsak değildi, özellikle de dilediği zaman kalkabilse de kanepede öylece oturmuş, tembel tembel dergi karıştırırken, ancak bu tür terimler kullanmak Phoebe'nin daha resmi hissetmesini sağlıyordu.

“Demek istediğim... diğer taraf için mi çalışıyorsun?” diye açıkladı Phoebe, sözlerini dikkatli seçtiğini göstermek için Silas'a bir bakış attı.

“Taraflar değişebilir.” Liza'nın rahat ses tonu değişmedi. “Ekmeğiniz var mı? Açlıktan ölüyorum.”

Silas hemen ayağa kalktı. “Ben etmek getiririm,” dedi. Geçerken daha çok Phoebe'ye yönelik konuşarak sessizce, “Daha önce bu kadar dolambaçlı konuşan biriyle karşılaşmamıştım. Tanrım,” diye ekledi.

Mutfığa yürüdü. Phoebe, Liza'dan başta cevap alamasalar da sorgusuna geri döndü. Orion da telefon konuşmaları sırasında pek yardımcı olmamıştı. Tek söylediği Liza'nın Komünistlere çalıştığıydı ve Silas'ı kendisini tanıyabileceğini konusunda uyar-mıştı, yani arkadaşlarına ihanet eden çift taraflı ajan gibi davran-ması gerekebilirdi.

"Daha önce tanıştık mı?" diye sordu Phoebe. "Daha önce ta-nıştık gibi hissediyorum. Kaç yaşındasın?"

"On yedi," diye cevapladı Liza. Derginin son sayfasını çevirdi, sonra da sehpadaki edebiyat dergisine uzandı. "Ama farklı sosyal çevrelerden olduğumuzu düşünüyorum."

"Saçmalık. Şanghay'daki tüm on yedi yaşındakileri tanırım ben." Fazlasıyla abartıyordu, özellikle de şehir bu kadar kala-balıkken ama Phoebe abarttı mı hızla uyum sağlardı. "Yüzünün tanıdık geldiğini biliyordum."

Liza hiç ikna olmuş görünmüyordu. "Ağabeyim şehirde faz-lasıyla tanınırdı. Onu hatırlıyor olmalısın."

"Ah, ünlü ağabeyleri iyi bilirim ben," dedi Phoebe dudağını bükerek. Bacaklarını kanepeye çekti, dengesizce kenardan sark-tı. "Gazeteler Oliver ve Orion'dan bahsedip durur ama kimse *beni* hatırlamaz."

Liza hiçbir şey söylemedi. Phoebe konuşmanın akışını ka-çırdığını hissetti ya da belki çok sıkı tutunduğundan bir şekilde beceriksizce tutuşu içinde her şeyi toza çevirmeyi başarmıştı. Lülelerini omzunun üstünden atarak tekrar denedi.

"Ağabeyin kim?"

Liza'nın bakışları titredi, karanlık gözlerine ilk keskinlik pa-rıltısı girdi. Mutfakta Silas bir dolabı kapatıyordu ve ses Liza'nın nerede olduğunu hatırlayarak etrafa bakınmasına yol açtı.

"Yakında öğrenirsin."

"Ne demek şimdi bu?" Phoebe kendini yeniden doğrulmaya zorladı, Silas bir tabakta ekmekle dönmeden önce doğru düzgün oturdu. Silas tabağı Liza'ya uzattı, Liza da *teşekkürler* diyerek aldı, ifadesini özenle kontrol ediyordu. Evin dışında Phoebe ses-lerin yaklaştığını, evin önüne doğru geldiğini duyduğunu sandı.

“Janic biliyordur o zaman?”

Liza ekmekten bir ısırık aldı. Omuzlarını silkti. “Bilmem. Biliyor mudur?”

“Feiyi, hadi, ikiniz de ancak kendinizi yoracaksınız,” diye uyardı Silas. Fakat Phoebe ısrarcıydı. Sinir bozucu kız oyununu oynamayı biliyordu. Sinir bozucu kızların hüküm sürmeye devam eden şampiyonuydu.

“Bu iş koluna nasıl girdin?”

“İnsan bu iş koluna nasıl girer?”

“Dur tahmin edeyim.” Phoebe, düşünürken çenesine vurdu. “Ağabeyinden bahsettin. Önemli bir ağabey. Milliyetçi olmalı, onu güvende tutmak için karşı tarafta çalışıyorsun. Saklambaç oyununda sen saklanarak diğerlerinin yanından bilmeden yürüyüp geçmelerini, onu korumak için gölgelerin içinden bilgi toplamayı seçtin.”

Liza burnundan nefes vererek güldü. Bir ısırığın ardından yemek yerine ekmeği didikliyor, küçük hamur parçalarını yuvarlıyordu. “Lütfen yakın zamanda dedektiflik yapmak için okulu bırakma.”

Phoebe kaşlarını çatı. Yanındaki yerine dönen Silas yatıştırıcı bir tavırla kızın saçını omzunun üzerinden düzeltti.

“Peki, yani aile meselesi değil,” dedi. “Sevgilin mi?”

Liza kusuyormuş gibi yaptı. “Her zaman aşk ve sevgililerin yaptıkları bütün şeylere son derece ilgisiz olmuştumdur.”

“O zaman geriye bir tek para kalıyor,” diye tahmin etti Silas. Phoebe'nin saçı düzelince kanepeye yaslandı ancak bu hareketi yüzünden ondan iyice uzaklaştı. Phoebe somurttu. Silas kızın eteğini bozmaktan mı korkuyordu? Phoebe yaklaşarak yine Silas'ın yanına yaslandı.

“Ya da,” dedi Liza basitçe. “Geriye bir tek politikada iş istemek kalıyor. Ben Rus'um; nispeten Komünistler bana güvenmeye istekliler, ben de onlar için çalışıyorum. Nasıl oldu da en basit başlangıç noktasından başlamadınız?”

Ön kapı yüksek sesle çalındı. Phoebe aniden ayaklandı, Silas'a yerinde kalmasını işaret etti. Fırfırlı çoraplarıyla antreye

gitmesi, paten yaparcasına temiz zeminde kayması kolaydı. Dışarıdaki sesler tartışıyor, evin içine gelecek kadar gürültülülerdi.

“...kimliklerimiz sızdırıldı.”

“Bunu bilemezsin.”

“Evet, Orion çünkü saldırıya uğramamız *tesadüf*ü...”

Janie'nin parmak eklemleri ikinci kez çalmak üzere gelmeden önce Phoebe kapıyı açtı. Ağabeyine, sonra da sahte karsına baktı ve kapıyı daha da açarak onları abartılı bir tavırla içeri buyur etti.

“Biz de sizi bekliyorduk.”

“Sana bu talimatları ben verdim, haydut.” Orion iç çekerek içeri girdi. Ayakkabılarını çıkardı. “Janie, sahne senin. Bu dâhice planı neden ayarladın?”

Janie Mead de içeri girer girmez Phoebe dışarıya hızla göz atıp davetsiz misafirleri kontrol etti. Endişelenecek herhangi bir hareket olmasa da girişteki sütunlardan birine tırmanan büyükçe bir sivrisinek vardı. Aceleyle içeri dönen Phoebe yakındaki büyük saksılardan birinden bir çakıltı aldı ve sivrisineğe fırlattı.

Al bakalım... Sineği ezdi. Sıçrayarak içeri gelip oturma odasına döndü. Janie ile Orion; Liza'nın önünde dururken Liza kıpırdamadan kaldı; hâlâ öylece ekmeği didikliyordu. Silas, Phoebe'ye yaklaşmasını işaret etti ancak kız başını iki yana sallayıp koridorda daha iyi bir görüş almaya çalıştı.

“Ekmek?” Liza bir tanesini uzattı.

“İftira attım diye bana bağırmayacak mısın?” diye sordu Janie.

Liza çenesiyle Orion'ı gösterdi. “Kocan Tong Zilin'i öldüren kişi olduğunu biliyor mu?”

Orion yüzünde tamamen inanmaz bir ifadeyle geriye gitti. “Ne?”

“Ah,” dedi Janie. “Demek intikamın bu.”

Liza gülümsedi. Orion, Janie'nin inkâr etmemesine şaşırmıştı. Bu sırada Phoebe ile Silas bakıştı, olayın dışında kalmışlardı. Liza'yı neden nezarethaneden kaçırdıklarını bile bilmiyorlardı. *Cinayet* suçlaması yüzünden miydi?

“Neden bana söylemedin?” diye sordu Orion. “Dans salonundaki avizeyi *bu yüzden* mi düşürdün? Aman *Tanrım*, Janie...”

“Acaba,” diye tısladı Janie daha kısık sesle. “Bu konuşmaya başka bir zaman devam edebilir miyiz?”

Orion açıkça dikleşti. Liza kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

“Benim yüzümden durmayın,” dedi. “Gitmem gereken bir yer yok. Hapishane dışında tabii.”

“Rica ederim,” diye seslendi Phoebe koridordan.

Orion geçici olarak yatışınca Janie *qipao*'sunun kumaşını düzeltip Liza'ya döndü. “Bak. Adını temizlememiz zor olmaz. Ne var ki karşılığında daha önce istediğim şeyi istiyorum. Komünistler seni Seagreen'e yolladılar, yani iki tarafa da en bağlantılı kişi ve cevap alabilmesi en muhtemel kişi sensin. O dosya neden elimden alındı. Amirim neden vuruldu. Neden silahlar ateşleyerek ve *halatlarla* peşimize düştüler.”

Silas daha dik oturdu. Phoebe nihayet doğru düzgün oturma odasına girdi. “Ne? İyi misiniz?”

Orion, Phoebe'ye oturmasını işaret edip bir parmağını dudaklarına bastırdı. “Biz iyiyiz. Ucuz atlattık.”

O sırada yalnızca Liza koltuğa yığıldı, yüzündeki somurtma ifadesi iyice derinleşti. Çok nazik bir burnu vardı, konuyu düşünürken titriyordu. Hızlı olsa da Phoebe, Liza'nın Silas'a bir kere göz attığını görmüştü. Komünistler Silas'ın taraf değiştirdiğini hatta üç taraflı ajan olarak son derece dengeli bir oyun oynadığını düşünüyordu ve sızdırılma ihtimaline karşı Liza'nın önünde kılıfını koruması gerekiyordu. Phoebe fark etmemiş numarası yapsa da Silas'ın başını ufacık bir hareketle eğerek Liza'ya onu rahat bırakmasını söylediğini görmüştü.

“Seagreen'deki araştırmayla mı alakalı sence?” diye sordu Liza. “Benim tarafımdaki insanlar terör komplosuna mı dahil olmuşlar?”

Janie ellerini havaya kaldırdı ama bunu fikrini reddetmek için yapmamıştı. Şaşkınlığını gösteren bir hareketti.

“*Bir alakası* olmalı ama ne olduğunu çözemiyorum. Bana cevap bulursan kocam artık kaçak olmaman için bir sürü doğru arama yapar. Gerçi eminim kaçak olarak bayağı eğlenmişsindir.”

Liza ayağa kalktı. Yavaşça ellerindeki ekmek kırıntılarını silketti, sonra da kanepeden uzaklaştı. Her hareketini izleyen bir sürü göze rağmen oturma odasından çıkarken sıradan davranıyordu.

“Daha kindar olsaydım taşraya kaçıp sonsuza kadar kaçak olarak yaşayabilirdim.” Sesi antrede gürültüyle yankılanıp geri döndü. “Ama sadece kibar değil... büyük bir insanım da. Yakında benden haber alırsınız. Hoşça kalın.”

Ön kapı açıldı, sonra da kapandı. Ev uzun bir süre hareketsiz kaldı. Ardından Orion, Janie'ye döndü.

“Çok tuhaf kız. Onu nereden tanıyorsun?”

“Uzun hikâye.” Janie göğsündeki bir şeyi, not defterini iyice bastırdı. “Yalnızca öyle yetiştirildiği için tuhaf. Dünya onun için hareket ediyor. O dünyayla hareket etmiyor. Hiç gerçek bir sorun yaşamadı... ya da en azından onu beladan kurtaracağımı biliyordu.”

Phoebe daha yakından bakarak Janie'nin not defterinde yazılanları okumaya çalıştı ama Janie'yle gözleri buluşunca dikkatini verdi.

“Yardımanın için teşekkür ederim, Phoebe. Senin de Silas.”

“Ah, ne zaman istersen,” diye haykırdı Phoebe. “Liza Ivanova'nın peşine takacak birine ihtiyaç duyarsan haber ver. Onunla çok iyi arkadaş olabileceğimizi hissediyorum.”

Orion başını iki yana salladı. Liza'nın bıraktığı bir parça ekmeği aldı ve ön kapıdan çıkarken çöp tenekesine attı. “Bana birini hatırlattığını biliyordum. Seninle eve kadar yürüyeceğim, Feiyi.”

Celia Şanghay'la ilgili bir şey özlüyorsa o da pazarlarıydı. Burada, ülkenin daha kırsal kısımlarında seçkiler acınasıydı. Sadece en yaygın sebze türleri vardı ve hepsi ortalamadan küçüktü.

“Yiyecek olduğuna şükret.” Celia kendi kendine mırıldanırken *qīngcǎi** demetlerini inceliyordu. Diğerleri kadar sararmamış bir tane bulduğunda elindeki ıslaklığı sildi ve alışveriş çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı. Sabah yavaşça yükseliyor, çürük tezgâhların üzerindeki şafağı temizliyordu. Bu saatte açık hava pazarında yalnızca üç kasabalı daha vardı, o yüzden uzun uzun geziniyor, düz ayakkabıları sert, toprak zeminde ilerliyordu. Gizli görevdeyken kıyafet seçimleri tamamen değişmiş ve pazardayken iyice dikkatli olmuştu. *Qipao* giyerken bile dokuma ve pamuklu kumaşlar tercih ediyordu. İpek, özellikle tasarım danteller yoktu.

Celia'nın bakışları yukarı kalktı, iki yeni müşterinin pazara girişini izledi. Hemen alarma geçti, bir çift ajan oldukları ama yan yana görünmeleri yalnızca tesadüfi görünsün diye girişte ayrıldıkları fikrini düşündü. Tepede tezgâhtan bir damla su düştü ve Celia'nın omzunu ıslattı.

Satıcıya dönüp aceleyle gitmek için ödemesini yaptı. Ne tür insanların gelip etrafı koklayacağını bilmeden oyalanmak iyi olmazdı. O depodaki askerleri gördüğünden beri hâlâ gergindi. Oliver'la kaçmış olsalar da dükkâna dönmüş ve peşlerine düşen var mı diye bekleyerek hiçbir şey duymadan sessizce kapıyı ka-

* (Çn.) Yeşil sebzelerle verilen isim. (ç.n.)

patmışlardı. Özellikle askerlerden biri Oliver'ın mermisiyle yaralanmışken temize çıktıkları söylenemezdi.

O akşam Oliver'la çok az konuşmuştu. Aralarındaki ilişki bozulmuş sayılmazdı, Celia bunu yapamayacak kadar insanların memnun eden biriydi. Aynı şekilde Oliver'ın girdiği odalarda uzun süre dolanmadı, gerekmedikçe onu aramadı. Etrafında çok fazla kalırsa kendisinden sakladığı her sırrı ifşa edene kadar onu omuzlarından sarsmak isterdi ve o da muhtemelen çok iyi bitmezdi. Bir anlam ifade etmesi için Oliver kendi kendine itiraf etmeliydi.

Tabii böyle bir şey mümkünse. Celia talepte bulunmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu mesele ona nedense her zaman aslen yanlış gelmişti; zor olmanın insanları uzaklaştıracağı fikrinden hiçbir zaman kurtulamamıştı. Yine de bu konuda güçlü durması gerekiyordu.

Celia omuzunun üzerinden göz attı. O çıkarken iki yeni müşteri hâlâ pazardaydı. Güzel. O zaman kendi paranoyası yüzündendi. Sırf emin olmak için dükkâna farklı bir yoldan gitmeyi tercih etti, kasabadan geçen daha uzun ana yoldan yürüdü.

Bir giysi mağazasının önünden geçti. Ardından adımları durdu.

Solunda üç metal gazete standı vardı, yağmura karşı üstlerine örtü serilmişti. Oliver, *Seagreen Press*'in o nüshasını giysi mağazasının yanından aldığını söylemişti. Bu muydu? Teşhirdekiler neredeyse tamamen doluydu. Celia istiflenmiş yığının yanına gidip en üstteki gazeteleri şöyle bir karıştırınca haftalık güncelleme yaptıklarını fark etti, yani Oliver'ın buraya son gelişinden beri hiçbir şey değişmemişti.

Celia kibarca eğildi. Garantiye almak için tüm yığınları inceledi, alta gömülü *Seagreen Press* var mı diye kontrol etti. Burada değildi. Sadece Suzhou'dan gelen her zamanki yayınlar ve birkaç Şanghay haberi vardı, bu bölgelerde bekleneceği gibi hepsi Çince yazılmıştı.

O sayı şans eseri mi gelmişti? Hangi yayıncı yanlışlıkla tek bir sayıyı dağıtırdı ki?

Bu olaydaki bir şey Celia'nın hemen içini kemirdi. Rosalind son mektubunda, *Seagreen Press*'in Şanghay'daki varlığının Japon sakinlere hitap etmeye yönelik olduğunu söylemişti. Burada, yabancı etkisinin olmadığı şehrin dışında, yabancı bir gazetenin ne anlamı vardı?

Zaten bu stantları kim düzenliyordu ki?

Celia başını kaldırdı. Yolda bir giysi mağazası, bir züccaciye dükkânı ve... *ah*. Bir kitapçı vardı. Birden doğruldu ve hızla dükkâna gitti, eşikten geçmeden önce *qipao*'sunun eteğini bileklerinin üstüne çekti. Küçük bir zil çalarak geldiğini bildirdi.

"Teslimatların hepsi arkadan yapılıyor!" dedi bir ses.

"Teslimat yapmadığım iyi olmuş o zaman," diye cevapladı Celia.

Yaşlı bir adam başını raflardan çıkardı; ince, metal çerçeveli gözlüğünü burnundan yukarı itti. Öndeki kasaya yavaş, sabırlı adımlarla döndü.

"Ah, affedersiniz, *xiàojiē*". Bu saatte bisikletli teslimatçıyı bekliyordum. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu bölgelerde gizli görevde geçirdikleri aylara rağmen ilk defa kitapçıya giriyordu. Milliyetçiler etrafı koklamaya geldiğinde ispiyonlanma ihtimallerini arttıracaksa çok fazla yerel bağlantı kurmalarına gerek yoktu. Celia etrafa bakındı, iyi korunmuş kitaplıklara ve dikkatle tozu alınmış raflara göz attı. Kapının üstündeki tabelada 紅樓書店 yazıyordu. *Kırmızı Oda Kitapçısı*.

"Acaba..." Celia omzunun üzerinden dışarıdaki yolu işaret etti. "Acaba şuradaki gazete standı sizin mi?"

Yaşlı adam başıyla onayladı. "Bir şey mi arıyorsunuz?"

"Öyle gibi." Celia duraksadı, tuhaflaşmadan isteğini nasıl dile getireceğine karar vermeye çalışıyordu. "Geçen gün orada bir şey gördüm. Japonca mıydı? Benim... yeğenim dili öğreniyor, o yüzden ona almak istedim."

Yaşlı adam bir anlığına sakalını okşadı, neden bahsettiğini anlayamamış görünüyordu. Sonra parmaklarını şıklattı. "Ha. Şimdi hatırladım. O hataydı, canım. Teslimatçı bana yanlış kutuyu ver-

• (Çn.) Genç hanımefendi. (ç.n.)

miş. Başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Gazeteyi gördüm ve düşünmeden diğerleriyle birlikte dışarı koydum."

Yanlış teslimat mı?

Celia alışveriş çantasını omzunda iyice yukarı çekti. "Nereye gitmesi gerektiğini biliyor musunuz? Bir tane alsam iyi olurdu."

"Ben bilemem ama... hey! Li Bao! Sana bir sorumuz var."

Dükkânın diğer tarafında, arka kapı beton bir blokla açık tutuluyordu. Orada bisikletini durdurmuş şapkasını çıkaran adamı -Li Bao'yu- seçmek kolaydı. Yaşlı dükkân sahibi telaşla oraya giderek geç kaldığı için onu azarladı.

Bisikletin farklı yerlerinden üç sepet sarkıyordu. İçleri paketlerle ve küçük kutularla doluydu.

"Soru mu?" diye bağırdı Li Bao. Ağzındaki kürdanı çıkardı.

"Yanlış teslim ettiğiniz kutu hakkında." Yaşlı adam dakiklik hakkındaki kınamalarıyla konuyu değiştirmeden önce Celia'nın araya girmesi gerekti. "Buraya başka bir yere gönderilen bir şey getirmiştiniz ya..."

Li Bao'nun gözleri anlayışla parladı. "Ha, evet. Toprak yol-daki Depo 34'e gidecekti. Onun yerine 34 numaralı dükkâna getirdim."

Milliyetçilerle dolu depoya. O kutuları askerler taşıyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

"Onlar da bekliyorlardı," diye devam etti Li Bao. "Denetçileri beni sorumsuz olduğum için basbayağı azarladı. Neyse ki başka bir kutuları bendeydi, o sayede atlattım ama *of* yani."

"Başka bir kutu mu?" diye sordu Celia. "O da mı gazeteydi?"

Li Bao kürdanı tekrar ağzına koydu. "Çok fazla. Onları önümde açarak o gün gönderilmesini istedikleri başka bir sandığın içine koyuyorlardı. O sıkıcı asker tiplerin ne sorunu var bilmiyorum."

Bu mantıklı değildi. Hiçbiri mantıklı değildi.

"Kuomintang, değil mi?" diye onaylattı yine de.

Li Bao ona tuhaf tuhaf baktı. "Başka kim olacak?"

Milliyetçi askerleri Japon gazetesi teslimatlarını alıyor, sonra da başka kargolarla birleştirip gönderiyor muydu? *Neden?*

Celia başını eğdi. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz. Gidip bir kopya isteyebilirim."

Yaşlı adam daha fazla düşüncesini dile getirmeden müsaadesini istedi ve kitapçıdan çıktı. Sersem halde fotoğrafçıya girdi, biraz daha düşündü, düşündü ve düşündü. Kapıdan içeri girdiğinde Millie ile Oliver öndeki tezgâhta çalışıyordu, o kadar dalgındı ki neredeyse dışarıya koyulan kıyafet sandığına takılıyordu.

"İyi bir şeyler bulabildin mi?" diye seslendi Millie.

"Sadece sararmış *qīngcài*," diye yanıtladı Celia. Oliver'ın dikkatini çekti, ardından başını arkaya doğru eğdi. Depo gizemini çözmesi konusunda ona dargın olsa da son gelişmeler hakkındaki fikrini duymaya ihtiyacı vardı. "Bir dakika mutfakta yardım eder misin, Oliver?"

Oliver uğraştığı kamerayı bıraktı ve derhal arkasından geldi. Mutfakta yalnız kalana kadar bekledi ancak çantasını tezgâha bıraktıktan sonra konuştu.

"Kız kardeşimi uyarmak için şehre dönmem gerek."

Oliver yumurta kutusunu çıkardı. Dolabın üstüne koydu. "Ne oldu?" diye sordu düz bir sesle.

Celia sesini sakın tutmak için çok çabaladı. Hareket etmeye devam etmek, konuşurken aldıklarını doğru yerlerine yerleştirmek için uğraştı.

"O Japon gazetelerinin geldikleri yerin izini sürdüm. *Seagreen Press* vardı ya? O depoya gitmeleri gerekiyordu." Gazeteyi sürükleyerek uzaklaştırdı. "Oliver, *Seagreen Press*'in arkasındaki insanlar Şanghay'da devam eden seri cinayetlerden sorumlu."

"Biliyorum," dedi Oliver çabucak.

Celia iç çekişini tuttu. Tabii ki biliyordu. "Biliyor musun?"

Oliver hafifçe yüzünü ekşitti. "Erkek kardeşim, şu anki görevinde kız kardeşinin ortağı. Görevleri başladıktan birkaç gün sonra öğrendim."

"Kardeşin ne dedin?" Celia tezgâha yaslanarak bilgiyi özümsemişti. Şu anki endişeleriyle alakalı olmasa da yine de bu bilgiye takılmıştı. "Orion'ı yüksek sosyete görevlerine verdiklerini... ve kocalarının Komünist sempatizanı olup olmadığını öğrenmek

için kadınları baştan çıkardığını sanıyordum. Şimdi ne diye Japonları araştırıyor?”

“Bilgi alma konusunda iyi eğitildi ve akıcı Japonca konuşuyor. Sanırım en yetkin kişi olduğunu düşünüyorlar. Ajan gönderme konusunda benim dikkatimi çeken Leydi Talih. Kendisi pek casus sayılmaz.”

Ama güvenilirdir, diye düşündü Celia. İkisinin de karşı tarafta kardeşi olsa da Rosalind Orion'dan -tahminine göre- çok daha güvenilirdi. Rosalind, Milliyetçilerin onu başka bir ajanı dikkatle izlediği bir göreve verdiğini söylemişti. Sadece o kişinin kim olduğunu belirtmemişti. Rosalind'in adından bahsetmemesi normaldi, muhtemelen Celia'yı ona erkek kardeşinin durumunu rapor etme zorunluluğundan kurtardığını düşünmüştü.

“Her türlü,” dedi Celia diğer konuya dönerek. “Eğer -ki hâlâ eğer- bu depo, Milliyetçilerin kız kardeşimi ve senin erkek kardeşini araştırmak için gönderdiği Japon emperyalist komplosunun kökeniyse...”

“Neden depoda kendi askerleri mi var?” diye dudaklarını sarkıtarak bitirdi Oliver.

Celia çantasını silkeledi, aldıklarını çıkarmayı bitirmişti. Kuşağı kare haline getirip dolabın üstüne koyabileceği küçük bir şekil halini alacak kadar küçültürken sessizliğin uzamasına izin verdi.

“Ne kadar kısa sürede çıkabiliriz?” diye sordu.

Öğleden kısa süre önce ofis bir hareket curcunasıydı, bir sürü asistan binanın altına park etmiş arabalardan kutu taşıyordu. Orion bir kupa çayını alıp demlenmesini beklerken bölümün pencere-
lerinin etrafında dolandı, yerleşkedeki arabalara göz attı. Yeni teslimatlar, demişlerdi. Doğrudan fabrikadan gelen baskılardı.

Büyükelçi Deoka aşağıda, taşımayı yönetiyordu. Haidi de yanında duruyordu. İkisi birkaç kelime konuştuktan sonra Haidi başını sallayıp eğdi, ağır ağır hareket ederek ön kapılara ilerledi. Orion kol saatine baktı. On beş dakikaya buluşacaklardı. Deoka biliyor muydu? Onu Deoka mı göndermişti? Haidi bir şey söyleyecekse neden binada bir toplantı odası bulmamıştı? Neden o kadar sokak öteye gidiyorlardı?

Fransız kadının kilitli kutusu açılmıştı. Orion bu sabah ofise ilk gelenlerdendi, etrafı kurcalamak için Janie daha saçını toplamayı bitirmeden çıkmıştı. Bölüm boşken doğrudan Fransız kadının masasına gitmiş ve kutuyu açmış, içindeyse başka göçmenlerin yabancı bölgelerdeki azılı mahalleler hakkındaki mektupları dışında bir şey bulamamıştı. Faydasızdı.

Araştırma güzergâhları hızla tükeniyordu. Orion daha az özgüvenli bir genç adam olsa endişelenmeye bile başlayabilirdi.

Gerçi... biraz endişeliydi. Sadece birazcık.

Kol saati tıklayarak öğlene on dakika kaldığını gösterdi. Kupasını bölmesindeki masaya bırakıp sandalyenin arkasından ceketini aldı. Bölümün önünden geçerken Janie başını kaldırarak ona merakla baktı ancak Orion, sadece el sallayıp o bir şey soramadan kapılardan çıktı. Haidi'nin söyleyeceklerini duymak

üzere randevularına gittiğinde belki elinde daha iyi bir açıklama olurdu. Belki araştırmaları için eline yararlı bir bilgi geçerdi.

Elimde karınla alakalı, seni ilgilendiren bilgiler var, diye fı-sıldamıştı Haidi ona. Senin gibiler bilgi isterler, değil mi?

Orion, Janie'nin geçen gece geçiştirmeye çalıştığı şeyi unutmamıştı. İş arkadaşlarından birini ortadan kaldırma konusunda rahattı. *Saklama*, cinayeti bir hiçmiş gibi baskılama konusunda rahattı.

“Ee?” diye sormuştu Orion, Phoebe gittikten sonra. Kız kardeşi evin önüne tek başına gidebileceğini iddia etmiş, böylece Orion ile Janie yolun köşesindeki sokak lambasının altında kalmış, Janie Hong malikânesinin etrafındaki işlemeli demir kapıya bakarken Orion yoğun incelemesiyle onu soymaya çalışmıştı.

“Ee?” diye tekrarlamıştı Janie aptalı oynayarak.

“Tong Zilin,” diye baskı yapmıştı Orion. Akşamın erken saatlerinde açıklayacak daha iyi bir zaman bulma bahanesini kullanmıştı. Artık Phoebe gitmişti, ikisi baş başa kalmıştı, boş bir sokaktaydılar ve eve gidene kadar uzun uzun yürüyeceklerdi. “Doğru mu?”

Janie yüzünde düşünceli bir ifadeyle bileziğini çekiştirmişti. Orion o kadar yorgundu ki her an yığılıp kaldırırda kestirebilirdi. Diğer yandan Janie, tuhaf bir biçimde ona doğrudan bakmayı reddedip dursa da tamamen tetikte görünüyordu.

Yürümeye başlamıştı. Orion peşinden gitmiş, Janie hızlanırken ısrarla yanında kalmıştı. Ancak aile evinden belli bir mesafe uzaklaştıktan sonra konuşmuştu:

“Gizli kimliğimi ele verdiğimi fark etti. İfşa olmakla onu susturmak arasında saniyelik bir karar vermek zorunda kaldım.”

“Sen de onu öldürdün.”

Janie'nin omuzlarının katılaştığını görmüştü. Temposu iyice artmıştı. “Onaylamıyor musun?”

“Evet, tabii ki onaylamıyorum.” Yıllardır ajanlık yaparken Orion'ın elleri de kirlenmişti ancak nadiren gerçekleşirdi. Mesela araçlarından roket atan gizemli varlıklar tarafından son hız kovalanırken. “Ben sadece haberim olsun istiyorum.”

Bunun üzerine Janie, Orion'ın tam olarak okuyamadığı bir ses çıkarmıştı. Kabulle merak arası bir şeydi. Boğazının derinlerinden gelen kısık bir uğultu, dışarı doğru mırlama gibiydi. Janie Mead'de, Orion'ın okumayı bilmediği çok şey vardı.

“Panikledim,” demişti Janie basitçe. “Kimseye söylemezsem daha kolay olur diye düşündüm. Dao Feng beni böyle eğitti.”

“Dao Feng seni tek başına çalışırken eğitti.” Orion bir su birikintisinden yana giderek kaçmış, üç adımlığına yola çıktıktan sonra kaldırıma dönmüştü. Janie'nin dirseğini tutma, yüzüne bakması için onu döndürme ve bu sayede sakladığı her şeye zorla bakma isteğini bastırmıştı. “Artık birlikte Yüksek Gelgit'iz, değil mi? Artık tek bir ekibiz, değil mi?”

Janie bunun üzerine düşüncelerini okumuş gibi durmuştu.

“Sana söylemem gerekirdi,” diye belirtmişti. “Evet. Haklısın. Dikkatsiz ve tehlikeliydi ve beni kollaman gerekseydi olanların gerçek boyutunu bilmen daha kolay olurdu.”

Orion neredeyse duyduklarına inanmayacaktı. Janie samimi konuşuyordu. Yoksa... yanlışını kabul mu ediyordu? Bu kız kimdi ve haftalardır aynı çatının altında kaldığı casusa ne olmuştu?

“Güzel.” Şansını zorlamak istemişti. “Benden başka sırlar saklıyor musun, Janie Mead?”

Onu doğru düzgün bakabilmek için dönmüş, sokak lambalarının altında Orion'ın bakışlarını aramıştı. Gece aniden aralarında buz gibi esmiş ama Janie pek irkilmemişti; Orion'ın ortaya koyduğu meseleyi düşünmekle fazla meşguldü.

“Bir tane,” demişti sessizce. “Ama henüz anlatmak istemiyorum.”

Ve böylece yine ileri atılmıştı. Sanki bugünlerde üzerine bir bomba daha düşürebileceğini kabul etmemişti. Orion darbeye hazırlıklı olmanın daha iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordu.

Kimsin sen, Janie Mead?

Orion omzuyla *Seagreen Press*'in ana kapılarını itti, dışarıdaki hareketin içine çıktı. Büyükelçi Deoka'nın yanından başıyla selamlayarak geçti. Büyükelçi de nazikçe karşılık vermiş olsa da Orion bu resmi görevlinin gözlerinin ön kapılara kadar onu takip ettiğini hissetti.

“Günlerini say,” diye mırıldandı yüksek sesle, sonrasında bir çekçek çağırdı. “Burada çok uzun süre kalmayacaksın.”

Otelin adı varsa da Orion içeri girerken bulmakta zorlanmıştı, konumun doğru olduğundan emin olmak için etrafına bakınıyordu. Ne tür bir işletmenin önünde tabelası olmazdı ki? İçerideki lobi yeterince iyiydi. Bir köşede akvaryum vardı ve resepsiyonun önüne cam bir panel yerleştirilerek tınaklarını törpüleyen resepsiyonistin oturduğu yer korunmuştu. Yine de buranın Çin bölgesi olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Duvarlarda, yabancı otellerde bulunan ve yetki alanındaki para karşılığında elde edilen kaplamaların, dekorların ve parlak altınların hiçbirisi yoktu.

“Zheng Haidi’ye bakıyordum,” dedi Orion resepsiyona yaklaşarak.

Resepsiyonist kayıt defterine baktı, önünde bir sayfa zaten açıktı. “Oda üç, zemin kat. Solunuzdaki koridor.”

Orion’ın kolları karıncalanıyordu. Koridorda yürüyüp oda üçe yaklaştı, başta kapıyı çalmadı; öylece içeri girerek değerlendirdi. Bunu bir an önce halletse daha iyiydi, çok uzun süre düşünürse mahvedebilirdi.

“Erkencisin!” Kanepeden tiz bir ses geldi. Haidi ayağa kalktı, saçları ensesinde açık duruyordu.

Otel odası sıradan bir oda gibi düzenlenmişti. Bir yatak, bir kanepa, bir masa. Geniş pencereler, ince perdeler... *Hmm*.

“Bu bir sorun mu?” Orion, pencerelere doğru yürüdü. Yüzünde bir gülümsemeyle dışarıdaki sokağa göz attı. “Her zamanki gibi ışığın altında pek hoşsun, Haidi ama yeterince uyumadım ve başım biraz ağrıyor. Sorun olmaz, değil mi?” O cevap vermeden perdeleri kapattı.

Kanepedeki Haidi hızla gözlerini kırıştırdı, şaşırmıştı.

“Hiç olmaz,” diye cevap verdi bir an sonra. “Burayı bulmakta pek sorun yaşamadığınızı sanıyorum.”

Orion duvara yaslandı. Kollarını kavuşturdu, sonra da bir ayak bileğini diğerinin üstüne attı. Perdeler çekiliydi, yani tuzak

olduğuna dair bir fotoğraf kanıtı çekilemezdi. Başka neye dikkat etmesi gerekiyordu? Dinleme cihazlarına mı? Mikrofonlara mı?

“Bulamayacağım şey değil.” Gizlice gözlerini yana kaydırarak bitişik banyoyu inceledi. İçeride kimse gizlenmiyordu. “Buraya önemli bir şey için çağırdığını söylemiştin. Mesele nedir?”

Haidi masadaki çaydanlıktan çay doldurmak için bir süre durdu. Orion konuyu açmadan önce hiç vakit harcamamıştı ve yüzü aşağı inikken Haidi'nin tarafsızlık mı yoksa hoşnutsuzluk mu gösterdiğini anlayamıyordu.

“Gel de otur, olmaz mı?”

Karnında bir şüphe peydah oldu. Belli etmeden uzun kanepeye doğru yürüyüp oturdu, dirseklerini gelişigüzel dizlerine yerleştirdi.

“Geçen gün bir şey keşfettim,” dedi Haidi. “Ve sana söylemem uygun olur diye düşündüm. İstedğim son şey iş arkadaşlarının berbat komploların içine sürüklenmesi.”

Orion parmaklarını birbirine geçirdi. Bunca yıldır art niyetle sosyalleşmek ve insanlarla gevezelik etmek ona bir şey öğrettiyse o da yalanı ayırt etmektir. Haidi doğrudan ona bakmak için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Kelimelerini ardı ardına döşerken daha çok senaryo okuyor gibi görünüyordu. Sanki dikkatle verilmiş sözcükleri ezberden okuyordu.

Bu bir sınav, diye düşündü Orion delice. Ama neyin sınavıydı? Kim yapıyordu?

“Çok nazıksın,” dedi dikkatle. Haidi yaklaştı ve bir elini koluna koydu. Orion çaya uzanıp onu dürterek uzaklaştırdı. “Ama daha önce karımla alakalı olduğunu söyledin. Onunla ilgili zaten bilmediğim herhangi bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Haidi'nin gözleri kanepenin bitiminde duran çantasına kaydı. Orion ani tepkiyi, gözlem kategorilerinin arasından kaldırdı.

“Kesinlikle,” dedi Haidi. “Söylesene, onu sahiden ne kadar tanıyorsun?”

Orion bunu hiç beğenmemişti. “Karım” kelimesini ne kadar vurgularsa vurgulasın Haidi peşini bırakmıyordu, bu da kasti olduğunu gösteriyordu. Sıradan koşullar altında açıkça baştan

çıkarmakla pek savaşırmazdı. Ama bunun Janie'yle ilgisi vardı. Haidi, Orion'ın nerede durduğunu görmek için etrafı kurcalıyorsa Janie'den şüpheleniliyordu. Haidi, Orion dahil mi yoksa masum mu karar vermeye çalışıyor olmalıydı. Yüksek Gelgit tek bir ekti. Orion asla kendini ondan ayıracak kadar aptallaşamazdı.

Ama... Janie hakkında hiçbir şey bilmediği doğrudu. Ve Haidi'nin kime çalıştığını bilmese de bunu yapması için elinde *bazı* bilgiler olmalıydı.

"Sanırım onunla biraz hızlı evlendim," demeye müsaade etti.

"Ah, tabii." Haidi öne eğildi, parfümü Orion'ın burnundan içeri girdi. Az daha hapsiriyordu. "Sanırım şaşırdın, değil mi?"

Bir parmağını çenesinde gezdirdi. Orion irkilerek geri kaçtı. Açıkça tiksinerken kaçarsa kadının elindeki bilgiye erişimini kaybederdi. Fakat Haidi devam ederse Janie, Orion'ı öldürürdü. Hem de çıplak elleriyle.

Orion yapabileceği tek şeyi yaptı.

Burnu kanıyormuş numarası yaptı.

"Ah..." Bir eliyle burnunu sıkarken diğer eli cebine kaydı ve bir kalem bıçak çıkararak işaret parmağını kesti. Burnuna dokunduğunda parlak kırmızı kan akıyormuş, üstdudağına bulaşmış gibi göründü. "Islak bir havlu getirebilir misin lütfen?"

Haidi hızla ayağa kalktı, gözleri büyümüştü. "Evet, tabii. Bir dakika."

Aceleyle banyoya girdi, dosyaları gürültüyle aradı. Orion orada havlu olmadığını zaten biliyordu. Bu tür yerlerde ücretsiz imkânlar pek bulunmazdı. Haidi telaşla geri dönerek, "Resepsiyoniste sorayım," deyip dışarı gitti.

Orion hemen burnundaki parmağını indirdi, kanamayı durdurmak için yumruğunu iyice sıktı. Yarasız eliyle Haidi'nin çantasını açtı ve içindekilere baktı.

Bir silah... ilginçti. Bir saç tokası. Birkaç koparılmış defter sayfası.

Orion içindekileri sallayarak dibini karıştırdı. Camdan bir şey yuvarlanırken takırdadı, elini daldırınca içi yeşil sıvıyla dolu küçük bir şişe buldu. Şişeyi bıraktı ve incelediği son nesneye uzandı: Bir fotoğraf.

"Hmm..." Fotoğrafi yaklaştırdı. Özne dışarıdaki bir podiumda duran bir Kuomintang politikacısıydı. Orion tam olarak neresi olduğunu bilmesede yerleşkedeki halka açık bahçelere benziyordu. Haidi'nin fotoğrafı politikacı yüzünden taşımadığını anladı. Daha çok Janie arka planda durduğu, kareye mükemmel bir şekilde yakalandığı içindi. Koyu renkli bir *qipao* giymişti, bileğine bir kurdele bağlanmıştı. Bir ya da iki saniyeliğine Orion hayranlıkla gülümsemesini inceledi.

Ardından bakışları alttaki elle yazılmış açıklamaya kaydı.

Juewu Bahçeleri, 1926.

"Ne?" diye mırıldandı yüksek sesle. Beş yıl önce. Orion on yedi yaşındaydı. Janie daha genç olmalıydı. O halde neden neredeyse aynı görünüyordu.

Dışarıdan kapıya hızlı ayak sesleri yaklaşıncaya Orion fotoğrafı bulduğu yere koyup Haidi'nin çantasını kapattı ve kanepede durduğu yere geri koydu. Haidi havluyu döndüğünde parmağını iyice sıktı, biraz kanın kolundan aşağı akarak gömleğin kolunu lekelemesine izin verdi.

"İşte, işte," dedi Haidi hızla, aceleyle yaklaştı.

Orion havluyu elinden alıp soğuk kumaşı burnuna bastırdı. Aynı hareketle kadın tam otururken ayağa kalktı.

"En iyisi ben gideyim," dedi burnundan. "Ofiste görüşürüz. Eminim orada bana istediğini söyleyebilirsin. *Zàijiàn*!"

Haidi karşı çıkamadan dışarı kaçtı, arkasından da kapıyı kapattı. Kapı yerine oturur oturmaz havluyu burnundan çekti, parmağındaki kesik yüzünden yüzünü buruşturdu. Ne karmaşaydı ama. Burnunu olabildiğince iyi sildi, sonra da hızla otelden çıkıp resepsiyonistin önünden başını eğerek geçti.

Binanın dışındayken havluyu gördüğü ilk çöp yığının üzerine fırlattı. Silerken dudağında hâlâ bir kan lekesi vardı ancak yolda ilerleyip ayakkabı cilacıları ve fal bakanların arasından kıvrılarak geçerken kimse ona dikkat etmedi. Şanghai'nın ana caddesindeki sokakların gürültüsüne rağmen serin hava zihnini temizlemesine yardım ediyordu. Güneş gökyüzünün ortasında parlarken şehir

• (Çii) Hoşça kal. (ç.n.)

günlük etkinliğinin zirvesinde uğulduyordu ve Orion kanamayı durdurmak için elini tutarak içine daldı.

Manavın yanında çıkan kavgayı izledi. Dükkânların dışına çökmüş uyuyan bedenlere birkaç bozukluk attı. Zemindeki her adımı aklının içinde kükreyen yeni bir düşünce dalgasıydı.

Sırtına ince bir ter katmanı birikecek kadar uzun yürüdüğünde düşünceleri geçen yarım saatte olanlar konusunda pek temizlenmemişti. Göğsünün derinlerinde tek hissettiği endişe ve şaşkınlıktı. Bu ikinci duygunun çoğunluğu tamamıyla sahte karısına ve gizli kimliklerini krize götürecek, gizlediği muhtemel bilgiye yönelikti.

Orion bir telefon kulübesine girdi, kapıdaki koyu yeşil boya avucuna dökülünce yüzünü buruşturdu. Yaralanmamış elini temizlemek için silkti, sonra da ahizeyi kaldırıp numarayı çevirdi.

“Alo?”

“Biraz zamanın var mı?” diye sordu Orion. “Yardıma ihtiyacım.”

“Son zamanlarda yardıma çok ihtiyacın oluyor,” diye yanıtladı Phoebe telefondan. Son derece memnun konuşuyordu. Orion onun şu anda nasıl oturduğunu hemen hemen hayal edebiliyordu. Telefonun kablosunu tutmuş, başını hazinesinin ilk kez kokusunu alan küçük bir *gremlin** misali omuzlarına dayamıştı.

“Evet, eh, dün teklif etmiştin.”

Hattın diğer ucunda Phoebe büyük ihtimalle doğrulmuştu.

“Liza’yı gizlice takip mi edeceğim?”

“Onu gözlemeni istiyorum,” diye düzeltti Orion. Bir an durduktan sonra, “Janie benden bir şey saklıyor. Büyük bir şey. Ve Liza’yla birbirlerini Seagreen’den önce tanıdıklarına eminim,” dedi.

Telefon kulübesinin camına vuruldu. Orion döndüğünde yaşlı bir adamın acele etmesini işaret ettiğini gördü ve özür dileyen bir tavırla birkaç dakika daha istediğini belirtircesine elini kaldırdı.

“Seagreen’in kayıtlarına baktım,” diye devam etti. “Liza Ivanova, *Peach Lily Palace*’ın karşısındaki apartmanda yaşıyor.

* Yirminci yüzyılın başında uçaklardaki ve daha sonra diğer makinelerdeki, süreçlerdeki ve bunların operatörlerindeki arızaları açıklamak için icat edilen yaramaz bir folklorik yaratıktır. (c.n.)

Ona tesadüfen rastlamış, görevinde yardım etmeyi teklif etmiş. Aramızda resmi olarak Milliyetçilerle bağlantısı olmayan tek kişi sensin, o yüzden tarafsız kartını oynaman daha muhtemel. Bir şekilde Liza ve Janie'nin birbirleri hakkında ne bildiklerini çözmeliyiz."

Phoebe bir anlığına düşündü.

"Sormak zorundayım..." dedi. "Senin karın hakkında bir şeyler öğrenmek için neden bir Komünist casusunu araştırıyoruz? Bayağı karmaşık geliyor. Janie'ye doğrudan soramaz mısın?"

"Ona benden sakladığı sırrı mı sorayım?" diye burnunda nefes vererek güldü Orion. "Çünkü bayağı iyi gider." Başını iki yana salladı. "Orada gizli bir şeyler var. Biliyorum. Yapabilir misin?"

Yaşlı adam yine cama vurmaya başlamıştı. Orion zorla işaret ederek sabır istedi, o sırada kız kardeşi görev hakkında konuşmaya devam etti. Hakkında düşünüyormuş gibi davranması bile garipti. Diğer tarafta kabul etmeye hazır halde titrediğine şüphe yoktu.

Phoebe boğazını temizledi. "Bana güvenebilirsin," diye beyan etti.

İş gününün sonunda Rosalind, Orion'ın hiç ofise dönmediğini görerek eve tek başına döndü. Aklında ona bildirmek üzere hazırladığı gelişmelerin uzun listesiyle acele ediyordu. Büyükelçi Deoka bir duyuru yapmak için bölmelerin arasında durmuştu. Sonrasında Rosalind dinlenme odasında birkaç iş arkadaşıyla, terör komplosunun yardımcıları olarak tutuklanacaklar listesine kimleri ekleyeceklerini konuşmuştu.

“Her hafta sayımızın düzgünce artması için sıkı çalışıyorsunuz ve yaptıklarınızın farkındayız,” diye coşkuyla konuşmuştu Büyükelçi Deoka. Yanında yüzlerinde hoş gülümsemeler olan adamlar duruyordu. Belki finansörleri, belki de dedektiflerdi. “Seagreen’in ikinci yıldönümü yaklaşıyor, yani kutlama hazırlıkları olacak. Gelecek cuma akşam sekizde Cathay Hotel’de düzenlenecek. Umarım kutlamada her birinizi görebilirim.”

“Cathay’in seçilmesine çok sevindim,” demişti yazı bölümünden Hasumi Misuzu, çıkmadan hemen önce ikinci kattaki dinlenme odasında koşturuyordu. “Çin bölgesinde uzun süre kalmak zorunda kalırsam kendimi öldürebilirim. Ya da o berbat mimarilerini düzeltsinler diye orayı bizzat yerle bir edebilirim.”

Üretimden Ito Hiroko, Rosalind’in ifadesiz bir yüzle konuşmayı dinlediğini dahi umursamamıştı. “Sakin ol. Yerle bir etmeye falan gerek yok. Daha sert bir idarenin altında kolaylıkla çekidüzen verebiliriz. Bayan Mu, siz de katılmıyor musunuz?”

Rosalind kupasını lavaboya bırakmıştı. Onlara duymak istediklerini söylemişti. “Şehir yavaşça çürüyor. Gevşek bir idare ve Batı idaresi eşit derecede tehlikeli.”

Misuzi ile Hiroko başarıyla onaylamışlardı.

“Asya'nın birleşmesinin zamanı geldi,” demişti Misuzu.

“Hakikaten, hakikaten,” diye katılmıştı Hiroko. “Büyük bir imparatorluğun altında.”

Onlara göre bu fikirler saklanmaya değmezdi. Terör komplosunun parçasıysalar bu, yalnızca tamamlamaları gereken başka bir idari işti. Raporlar gönderecek ve kalanları parçalayacak, sayıları girip gerisini unutacaklardı.

Nihayet özgür kalan Rosalind sokağına döndü, nefesini verdi ve omuzlarını gevşetti. Dinlenme odasındaki konuşmayı bitirmek için geç saate kadar kalmıştı, şimdi de gökyüzü karanlıktı, derin bir morla puslanmıştı. Henüz binasının dışındaki hiçbir ışık yakılmamıştı, o yüzden nispeten karanlığa adım atarak içerideki merdivenlerden yukarı çıktı. Dairesinin kapısını açıp içeri girdiğinde yalnızca tuvaletin lambası yanıyordu.

“Listemize Hasumi Misuzi ile Ito Hiroko'yu da ekle,” diye seslendi selam vermek yerine. Çantasını kanepeye fırlattı. “Suçlu olmasalar bile sırf sadık emperyalistler oldukları için tutuklanmalarını görmeyi çok isterim...”

Rosalind'in sesi azaldı. Orion tuvaletin kapısından çıkmış, dinlediğini belli etmek için eğilmişti. Tıraş oluyordu, boynunun yarısı köpükle kaplıydı.

Ve üstsüzdü.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” diye cevapladı Rosalind duraksadıktan sonra. “Yarı çıplak olmanın bir nedeni var mı?”

“Gömleğime kan bulaştı. Bir de köpük olsun istemedim.”

Rosalind şakaklarına masaj yapma isteğini bastırdı. “Peki gömleğine nasıl kan bulaştığını sorabilir miyim?”

“Komik bir hikâye aslında.” Orion işine devam etmek üzere banyoya tekrar girdi. Rosalind peşinden gitti, Orion çenesi kalkık halde aynaya bakarken o da tezgâha oturdu. “İlk olarak; o kilitli kutudan bir şey çıkmadı. İkincisi; pek hoş sekreterimiz Zheng Haidi bugün beni bir otel odasına çağırdı. Senin hakkında çok fazla sorusu vardı. Bizim hakkımızda.”

Soru mu? Rosalind kaşlarını çatıp kollarını kavuşturdu.

“Ona ne söyledin?”

“Sevgilim, beni o kadar hızla yatağa sürüklemeye çalışıyordu ki doğru düzgün konuşamadım.”

Rosalind yumruklarını sıkıp tezgâhtan yalpalayarak kalktı. “Delirdi mi bu kadın? Ben...”

“Bekle, bekle,” diye uyardı Orion, usturayı yıkadı. “Tehditlere geçmeni duymaya bayılsam da bu sıradan bir yasak ilişki kışkırtması değil. Kadın görevdeydi, Janie. Kime çalıştığını merak ediyordum. Bizden şüphelenen Deoka mıydı acaba ve öyleyse neden ofisinden kovulmadık?” Usturayı yeniden boyuna götürdü, sonra da yüzünü ekşitti. “Oradan parmağımı kesip burnum kanıyormuş gibi davranarak kaçtım. Gömlek bu yüzden lekелendi.”

Rosalind bakınca, Orion'ın sağ elinin işaretparmağının sarıldığını ve bandajın kızardığını fark etti. İnsan derisi çok kırılgandı. *Ölümlü* insan derisi o kadar kırılgandı ki tek bir kesikle kan, bağırsaklar ve sırlar yerinden çıkabilir; linolyum zemine dökülebilirdi.

“Endişeli değilsin.”

Bakışları Orion'ın yüzüne kaydı, incelemeyi bıraktı. “Tabii ki endişeliyim. Haidi soru soruyorsa gizli kimliklerimiz şüphe altında demektir.”

“Benden bahsediyorum,” diye açıkladı Orion. “Kendimi savunmaya hazırlanıyordum. Bunu teşvik edecek bir şey yapmadığıma dair koca bir konuşma hazırlamıştım ama sesini bile yükseltmedin.”

Rosalind ellerini kalçasına koydu. “Beni kontrol manyağı, şirret bir eş olarak mı görüyorsun?”

“Evet.”

Rosalind'in bakışları fiziksel yumruk etkisi yarattı.

“Şakaydı, şaka,” diye aceleyle ekledi Orion. Köpüğün kalasını silip ona doğru bir adım attı. “Bana güvendiğin için teşekkürler.”

“Abartma.” Rosalind'in kaş çatısı geri dönmüştü. Tuvalet şimdi Orion gibi baharat ve nane karışımı kokuyordu. “Ama...”

bağış etkinliğinde babanın sözlerine inanıp sen bir sebep göstermemişken sonuca varmam aptallıktı. En azından *o kadar* sebep göstermeden yani.”

Orion mutlu görünüyordu. Bunu beklemiyordu.

“Birazcık sebep vardı.”

“Birazcık sebep vardı,” diye katıldı Rosalind.

“Bir şey fark eder mi bilmem ama...” Orion bir kolunu duvara yaslayarak Rosalind’i sıkıştırdı. “Belki seni kıskanç görmek hoşuma gidiyordur.”

Rosalind gözlerini devirip bu utanmaz tavrına cevap veremeyi tercih etti. Bu yakınlıkla güya onu telaşlandıracağını tahmin ediyordu ama Rosalind yalnızca Orion’ın çenesindeki bir noktayı odaklandığı gerçeğine odaklanmıştı.

“Usturayı ver.”

Orion bakakaldı. “Affedersin?”

Çenesinin kıvrımına, sakalın kaldığı yere dokundu. Teni sıcaktı, enerji yayıyordu.

“Çok iyi bir iş çıkarmamışsın ama elin yaralı olduğundan normal. Usturayı ver.”

Orion tereddüt ediyor gibi görünse de yavaşça usturaya uzandı. “Ben... boynumun bu kadar yakınında bıçak tutmanı istiyormuyum bilmiyorum.”

Rosalind dudaklarındaki titremeye direnmek, bu işi çok ciddiye alıyormuş gibi görünmek zorundaydı. “Ne?” diye sordu zorla somurtarak. “*Sen bana* güvenmiyor musun?”

“Hiç öyle bir şey demedim.” Boğazı kalkıp indi. Göğsü de aldığı derin nefesle beraber inip kalktı. “Tamam. Evet, sana bir hayli güveniyorum. Lütfen, yardımını kabul ediyorum.”

“Harika.” Usturayı aldı. Pozisyonunu ayarlamak için diğer eliyle biraz sertçe Orion’ın çenesini tutarak parmakları boynunda gezindi. Bir parmağı, Orion’ın nabzının attığı yumuşak yerde durdu.

“Rahatla,” dedi bir nefeste, usturayı dikkatle aşağı indirdi. “Bu kadar telaşlanma.”

“Telaşlanmadım,” diye karşı çıktı Orion.

“Hı hı.” Rosalind işine devam etti. Orion’ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Nefes vermemek için çok çaba sarf ediyordu ki bunun sebebinin aksi takdirde yüzünde havayı hissedecek olması olduğunu biliyordu.

“Nefes almaya iznin var,” diye fısıldadı.

“Bırak şunu. Resmen beni germeye çalışıyorsun,” diye karşılık verdi Orion.

Rosalind gülerek geri çekildi, işini tamamlamıştı. Usturayı lavaboda yıkadı ve üzerindeki damlaları silkip kenara kaldırdı. Arkasını döndüğünde Orion hâlâ kıpırdamamıştı, yüzünde ahmakça bir gülümsemeyle kapının yanında duruyordu.

“Ne?”

“Tekrar yapsana,” dedi.

Rosalind lavaboya baktı. “Usturayı mı yıkayayım?”

“Hayır, sevgilim. Gül.”

İşte şimdi Rosalind gerçekten telaşlanmaya başlıyordu. Önemsemiyormuş gibi nefes verdi, sonra da yanından geçerek banyodan çıkarak kollarını esnetti. “Üstüne bir gömlek giy. Bu akşam bir yere gitmen gerekmiyor mu?”

“Evet. Merkez benimle konuşmak istiyor.” Bir gömlek aldı. “Hazır oradayken bize olabildiğince çabuk yeni amir ayarlamaları için zorlayacağım. Başsız tavuk gibi devam edemeyiz, özellikle de *Seagreen Press* peşimizdeyse.”

Rosalind sehpadaki not defterine uzandı. “Peki. Ben de burada ev hanımı işlerimi yapacağım.”

Orion banyodan çıktı, kaşı çoktan kalkmıştı. “Ev hanımı işleri mi? Koltukta oturmak gibi mi?”

Rosalind’in parmaklarının arasındaki kâğıt döndürüp ilk boş sayfada dururken hışır hışır bir ses çıkardı. “Ev işlerini kendi eşsiz tarzımda yorumlamayı tercih ediyorum.”

Başını hafifçe sallayan Orion veda ederek daireden çıktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Rosalind gülümsedi.

Phoebe sepetini göğsüne bastırdı, Silas’ın annesiyle babasının henüz geziden dönmediğini onaylamak için evin girişine göz

attı. Onlarla selamlaşmak zorunda olması sorun değildi ama ona azami potansiyelinde hayran kalsınlar diye farklı insanlara uygun farklı versiyonlarını sunmayı seviyordu ve gecenin geç vakti olduğundan enerjisi düşüktü.

Ön kapıyı tıklattı. Yaşlı bir hizmetçi açtı, Phoebe'yi tanıdı ve bir şey demeden içeri aldı.

"Silas?" diye seslendi Phoebe, ayakkabılarını antrede çıkardı ve koridorda ilerledi. "Sana fazladan *muffin* getirdim. Dikkatini bana ver, lütfen."

Evi, yatak odalarıyla oturma bölümleri kesinlikle ayrı olacak, malikânenin farklı kanatlarında yer alacak şekilde inşa edilmişti. Silas geldiğini çok zor duyuyordu çünkü kanatlar arasında ses pek iyi gitmiyordu ancak Phoebe'yi beklediğinde kapısını açık tutuyordu. Phoebe bugün onu önceden uyarmamış olsa da Silas karşılamak üzere odasından çıkmayınca yine de şaşırdı. Kaşlarını çatarak ilerledi ve dosdoğru yatak odasının kapısını çaldı. "Silas?"

Kapı açıldı. Ne var ki Silas görüldüğünde hızla bir parmağını dudağına götürerek sessiz kalması için uyardı. Arkasından bir ses daha geliyordu. Phoebe hemen somurttu; Silas'ın *yatak odasında* birinin olması onu şaşırtmıştı ama saniyeler sonra o sesin bir ziyaretçi olmak için fazla pürüzlü ve uzak olduğunu fark etti. Silas kayıttan çalışıyordu.

"Kim o?" diye fısıldadı Phoebe odaya girerken. Masasında bir gramofon duruyor, içindeki plağı döndürüyordu.

"Rahip," diye cevapladı dikkati dağınık halde. "Kadın benimle ancak böyle iletişim kuruyor. Yazılı mesajlar çok kolay açılıyor ve casusluğa uğruyor."

Phoebe sepeti bıraktı. "*Kadın mı?*"

"Ah." Çince konuşuyor olsalardı zamirler arasında fark olmazdı. Fakat Phoebe İngilizce başlayıp Silas da devam ettirdiğinden farkı anlamıştı. "Sesinden dolayı varsaydım sadece. Artık sesi değiştirdiklerini bildiğimden yanılıyor olabilirim."

Masasına geri oturdu ve plak çalarken yazdığı şeye devam

etti. Sanki Phoebe odada bile değildi. Dinlediğinde ses, sıradan konuşma tonundan çok daha bozuk, daha alçak çıkıyordu.

“...sana güvenmemizi istiyorsan bu güzergâhtan devam et. En önemlisi, unutma...”

Phoebe boğazını temizledi. “Ben gideyim o zaman.”

“Bekle.” Silas o kadar hızlı başını kaldırdı ki saçı gözlüğünün önüne düştü. “Daha yeni geldin.”

“Evet, eh, senin odağın sadece bu radyo dalgalarındaki kıza ayrılmış gibi görünüyor. Yarın benimle birlikte gezmek ister misin diye soracaktım ama boş ver.”

“Araştırmak benim işim,” dedi Silas nazikçe. “O kadın görevim. Onu tanıdıkça kimliğini saptama ihtimalim de artıyor. Ve tabii ki yarın seninle gezebilirim.”

Phoebe somurtmaya devam ederek kollarını kavuşturdu. Silas’ın tonunda bir şeyin izi vardı. İntikam veya öfke değildi. *Hayranlıktı.*

“Dikkatli olsan iyi edersin,” dedi Phoebe. “Rahip bir Komünist *suikastçısı*. Ya esas tarafına olan bağlılığını öğrenir de peşine düşerse?”

Kayıt durdu. Silas kalemini bıraktı. “Bir şey olmaz. Ben...”

Telefonun çalmasıyla konuşması bölündü. Koridorda hizmetçi onu çağırmak için seslendi ancak Silas çoktan harekete geçmişti. Phoebe arkasından yürüdü, ahizeyi kaldırırken her zamanki gibi izliyordu.

Komuta merkezi, diye ses çıkarmadan açıkladı birkaç saniye sonra.

“Ne diyorlar?” diye fısıldadı Phoebe.

“Evet,” diye cevapladı Silas telefonda, başka bir açıklama yapmadan. “Hemen orada olacağım.”

Telefonu kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Phoebe. Silas çoktan aceleyle odasına dönüyor, ceketini alıyordu.

“Seagreen’in dışında Japon karşıtı bir gösteri varmış ve Ori-

on'a ya da Janie'ye ulaşamıyorlarmış," diye cevapladı. "Birisi bu fırsatı kullanarak kanıt yok edebilir. Benim gidip göz kulak olmam lazım."

"Ben de geliyorum."

Silas duraksadı. Tartışmayı düşünmüş olmalıydı ancak sonra Phoebe'ye bir kez bakıp iç çekti. "Tamam. Gidelim."

Seagreen Press'den birkaç blok ötedeki gürültülü bir daireye hiçbir arama gelemiyor. Dadı bakmıyorken küçük bir bebek telefon kablosunu çekti ve bu durum sabah olana kadar fark edilmeyecek.

Yukarıdaki daire sessiz. Sakin. Yakınlarda gerçekleşenlerden; hareketlerden ve megafonlardan duyulan sloganlardan, yolda ilerleyen insan yığınınından bihaber. Son birkaç ayda yabancı yerleşkelerinde benzer olaylar ortaya çıktı. Hep küçük başlıyor. Diğer taraftan biri kışkırtıcı bir eylemde bulunuyor. Yalnız bir emperyalist slogan arıyor, bir asker rutin arama sırasında şiddete başvuruyor, tramvayın içinde tartışma çıkıyor. Sonra patlıyor. Sonra yerel sakinler sayılarını kullanıp bir kalabalık oluşturuyor ve yumruklarını birleştirip bir savaş gücü oluyorlar. Nihayetinde de bir tür güç buluyorlar.

Seagreen Press'in dışındaki kalabalık, gecikmeli sıkıntılar yüzünden bir araya gelmiş. Buraya gelirken üç Japon işletmesini yaktılar bile. Ön kapıları sarsıyorlar, megafonları havaya kaldırıyorlar.

“Bütün Japon ürünlerini boykot edin!” diye bağıyorlar. “Biz Japonya değiliz! Biz Japonya olmayacağız! İmparatorluğunuz bizi yutamayacak!”

İki görev ajanı -ya da bir görev ajanıyla bir ajan olmak isteyen kişi- olay yerine koşuyor.

“Neredeyse onlara katılmak istemem kötü bir şey mi?” diye fısıldıyor saçında kurdele olan kız.

“Hayır,” diye yanıtlıyor oğlan. “Ama biz bundan güçlüyüz.

Savaşın ateşini daha başlamadan manipüle edebilecekken elimize meşale almamıza gerek yok.”

Yolun etrafından dolanarak binayı dikkatle izliyorlar. Kalabalık güçlü olsa da aralarına başka amaçlarla kimlerin sızabildiğini anlamak imkânsız. Hükümetten talimat almış, belki kanıtları yok etmesi emredilmiş bir asker, Seagreen'de çalışan, üstleri tarafından aralarına Milliyetçi casuslarının sızdığı konusunda uyarılan ve onları yakma vakti geldiği söylenen biri. İki ajan da kapılardan içeri atılabilecek herhangi bir patlayıcıya karşı tehlikeyi gözlüyor. Koruma sağlamaktan nefret etseler de Seagreen yanamaz. Aksi takdirde hiçbir şeyi kanıtlayamazlar. Aksi takdirde orada büyüyen komplo ancak çiçek açacak başka bir yer bulur ve onlar da sıfırdan başlamak zorunda kalırlar.

Olayı yönetirken arkalarındaki hareketi fark etmiyorlar.

Bir katil binanın çatısının kenarında oturuyor. Bir katil yavaşça ayaklanıyor ve kaldırma atlayıp kalabalık tam olarak dağılamadan, yol artık gürültüyle dolu olmaktan çıkmadan işe koyuluyor.

“Hey,” diyor kız aniden. Başını gökyüzüne doğru kaldırıyor. Gece ağır ve dikkatli, girdap halinde karanlığı sokak lambaları geri tutuyor. Polis sirenleri sokağın sonundan duyulduğunda neredeyse kalabalık tarafından yutuluyor. “Duyuyor musun?”

“Sirenleri mi?”

“Hayır. Çığlığı.”

Daha erkek olan cevap veremeden kız aceleyle hareket ediyor. Omurgasına bir his çöküyor, altıncı hissi çığlığın ne olduğunu söylüyor. Karanlıkta en kötüsünü beklemek doğal. Gece, şehrin vicdansızlarını ortaya çıkarır, gecenin kolaylıkla saklayabileceği şeylerden korkulmalıdır.

Katil köşe boyunca ilerliyor, görev ajanları Seagreen'in arkasındaki sokağa girdiği anda harekete geçiyor. Esinti, bir cellatın ellerinden uzaklaşarak ciğerlerine giren o kuvvetli rüzgâr da yaklaşıyor.

“Çok fazlalar,” diye soluyor kız. “Neden bu kadar fazlalar?”

Sirenler yerleşkenin diğer tarafına vararak polis megafonları

protestocularla savaşıyor. İkili, sivil cesetlerinin arasında dört, beş, *altı* diye sayarak hızla geçerken hiç aldınış etmiyor. Ölümün henüz sıcak, hayattan yeni çalınmış kollarının etrafından geçiyorlar. Hepsi aynı görünüyor. Dirseklerinin iç tarafında kanayan bir yara var.

“Bir şey değişti,” diyor oğlan.

Omurgasından yukarı çıkan bir ürperti hissederken omzunun üzerinden bakıyor. Neredeyse katilin hâlâ izlediğini düşünüyor. Olay yerini yeniden incelediğinde bir şey cesetlerden birinin yanında duruyor ve onu almaya gidiyor. Cam bir şişe, inanılmaz soğuk. Nesneyi ışığa doğru kaldırıyor, içinde yeşil bir sıvı çalkalanıyor.

Kıza gösteriyor. “Dikkatsizleşmeye başlıyor.”

Polis arkadaki sokağı araştırıp cesetleri temizlerken *Seagreen Press* birkaç gün kapalı kaldı. Rosalind ofise döndüğünde gergindi, bedeninin her yanından sabırsızlık sızıyordu. Hareketsiz kalmaktan nefret ediyordu, gereksiz yere harcadığı vakitler listesinde bu dönemi en üste koyabilirdi.

“On dakikaya Büyükelçi Deoka'yla buluşacaksın,” dedi Jie-min ona, sabah ışığı sandalyesine düşerken masasına oturmuştu. “Benim stokları halletmem lazım, o yüzden benim yerime rapor vereceksin.”

Rosalind bazen ülkeye nihayet huzur hâkim olduğunda -*olursa*- casus olarak çalışmaya devam eder mi diye düşünüyordu. Ya da belki başka bir ölüm kalım meselesinin peşine düşerdi. Belki kırık şeyleri tamir etmeye dair bir dürtü geliştirirdi. Ülkedeki öfke, casusların hepsini dolduruyordu ancak onları içine çeken çatlak bazıları için uzunken diğerleri için kısaydı. Kırık şeyler başka kırık şeyleri getirip parçalarını uyabileceği umutlardaki boşluklarda birleştirmeye çalışırdı. Ülke artık çökmüyorsa onu korumaya neden uygun olsundu?

Rosalind başıyla onaydı. “Yapabilirim. Neyi rapor edeceğim?”

Belki bu yüzden Dimitri Voronin'e bu kadar çekilmişti. Sonrasında, şehir neredeyse düşecek olsa bile, Rosalind bu kadar sevdiğini kaybetmemiş olsa bile, belki de tek bir parça sebep bile olmadan doğası gereği her zaman bu kötü, katil şeye dönüşmesi gerekirdi.

“İşte. Dur bulayım. Senin için her şeyi çoktan hazırlamıştım zaten.”

Jiemin çekmecesini kurcalamak için eğildi. Rosalind sabırla bekleyip masasındaki notlara göz attı.

Deoka'yla daha fazla etkileşime geçmesi iyi olabilirdi. Ofisten uzak oldukları sırada Orion'la kafa kafaya vererek Milliyetçilere teslim edecekleri suçlamaları onaylamak için listelerindeki isimleri tartışmışlardı. Her noktada kolayca anlaşmalarına şaşır-mıştı ama mantıklıydı. Bu ortak çabalarıydı ne de olsa. Her isim yalnızca gözleri kısa bir süre buluştuktan ya da Rosalind çok hafifçe başını sallayıp Orion'ı onayladıktan falan sonra yazılmıştı.

“Geriye bir tek kimin ellerini kirletip cinayetleri işlediğini bulmak kaldı,” demişti Orion bir gece önce kalemini indirirken.

“Ve Deoka'nın işin beyni olduğunu onaylamak,” diye eklemişti Rosalind. En azından hükümetinden talimat alan, görevlendirilmiş bir beyindi. Kararı gözlemlediklerine göre vermek kolaydı. Dava açılmasını sağlayacak kanıt bulmak daha zordu.

“Önce hangisi?” diye sormuştu Orion. Tereddüt etmeden kanepede yan dönmüş ve başını kucağına bırakıp alttan ona bak-mıştı. Rosalind sadece iç çekmişti. Bu aşamada Orion'ın kişisel alanını dürtmesine o kadar alışmıştı ki artık umursamıyordu.

“İkisi birden,” diye karşılık vererek saçının bir tutamına uzan-mıştı. Onu rahatsız etmek için sertçe çekmek istese de onun yerine kendini, tutamı parmağına dolayıp buklenin tutup tutmayaca-ğını merak ederken bulmuştu.

“Her yerden gelecek bilgi,” demişti Orion. “Hoşuma gitti. Plan tamam o zaman.”

Şimdi, bölümün karşı tarafında duran, hatırasının dışında-ki Orion elini sallayarak dağılan dikkatini gözlerine çekti; aynı koyu renkli saç tutamı ileri doğru düştü. Ona bir öpücük attı. Rosalind ise görmezden geldi.

Yakında Silas'la buluşmaları ve istihbaratlarını bir araya ge-tirmeleri gerekiyordu. Seagreen batarken Silas meşguldü. Yedek gizli kimliği altında polise sokaktaki cesetleri bildirdikten sonra yeni cinayetler hakkında bilgi almak için onlarla kalmıştı. Yani ifşa olma ihtimaline karşı ortalık temizlenene kadar temasta bu-lunmayacaktı.

Altı tane ceset, diye düşündü Rosalind ürpererek. Onlara yön gösteren bir amirleri olmadan tek seçenekleri grup olarak düşünme becerilerini kullanmaktı. Ne değişmişti? Katil kesinlikle dikkatsizce sağda solda cesetler bırakıyordu ancak bu toplu bir saldırıydı; üstelik Fransız İmtiyaz Bölgesi'nde gerçekleşmişti. Dao Feng'e yapılan saldırı bir taklit miydi yoksa? O yalnızca değiştirilmiş bir icra tarzının başlangıcı mıydı?

"Esnekliğini takdir ediyorum," dedi Jiemin, Rosalind'in düşüncelerini şimdiye çekerek. "Siz genç işçiler..." Nihayet çekmecesinde doğru kâğıt yığını bulmuştu. "Beni solmuş ve eskiymiş göstermek için yaşıyorsunuz."

Rosalind ona göz attı. "Tam olarak kaç yaşındasın?"

"On sekiz."

Kâğıtları almak üzere elini uzattı. "Ben senden yaşlıyım. İşini çalıp senden çok maaş almadan önce arkanı kollasan iyi olur."

Jiemin eğlenmiş görünmüyordu, sadece ona kâğıtları uzatıp Rosalind'in sahiden işini çalıp çalmayacağını düşünmesi gerektirmiş gibi sandalyesine dönmüştü.

"Dünya böyle işte," diye iç çekti sessizce.

Rosalind dalgın dalgın yığını karıştırdı, rapor vereceği şeye aşına olmaya çalıştı. Beş dakika geçti ve saate tekrar baktığında gözleri, elle bir şey yazmaya başlayan Jiemin'e kaydı. Üstelik yanılmıyorsa İngilizce yazıyordu.

Rosalind sinsice koltuğunda ileri doğru geldi.

"Jiemin," diye devam ettirdi konuşmayı. "Etkinliğe gelecek misin? Cathay Hotel'deki?"

Cevap verirken başını kaldırdı. "Pek sanmam."

"Neden?" Rosalind başını eğerek yazılı metni okumaya çalıştı. *Sevgili Patronlar...*

Jiemin birdenbire kâğıdı üçe katladı. Lanet olsun. Yazmayı çoktan bitirmişti. "Neden yorucu sosyal bir etkinliği es mi geçiyorum?" Mektubu zarfa koydu, sonra da tiksintiyle titredi. "Vaktimi şirket merdivenlerini tırmanmaktan daha iyi şeylerle boşa harcayabilirim."

"Oyunbozanlık etme." Rosalind ona doğru eğildi, kolunu

neşeyle dürtüyormuş gibi yaptı. Elinden kayarsa mektubun içindekileri görebilme ihtimali vardı... "Şirket dünyasına duyduğün antipatide yalnız değilsin. Geri kalanımız sadece ortaya çıkan küçük sevinçlerden istifade etmeyi biliyor. Bedava yiyecek olacak sonuçta."

Ne yazık ki Jiemin çoktan zarfı mühürlemiş, dümdüz hale gelene kadar dikine düzeltiyordu.

"Bütün dünya bir sahnedir," dedi Jiemin basitçe. "Ve bütün insanlar ancak birer oyuncudur. Başkalarının kendi eserlerini canlandırma seçimlerini takdir etsem de benim farklı bir çıkışım ve girişim vardır."

Adresi yazmaya başladı. Sıradan bir isim, sıradan bir sokaktı; Zhouzhuang Kasabası, Kunshan Şehri, Jiangsu Bölgesi...

Bekle, diye düşündü Rosalind birdenbire, birkaç zihinsel adım geri attı. *Zhouzhuang mı?* Bu neden tanıdık gelmişti?

"Yola koyulman lazım." Jiemin'in tekrar çıkan sesi onu az daha korkutuyordu. "Bir saate bekleniyorsun."

"Tabii ki," dedi Rosalind. Sandalyesinden kalkarken düşünceleri son sürat hareket etmeye devam ediyordu. Kısa bir anlığına Celia'nın ona söylemiş olabileceği bir şeye takıldı ve o bağlantı yerine oturdu. Celia sık sık Zhouzhuang'a giderdi. Rosalind nedenini bilmiyordu.

Deoka'yla toplantısı çabuk geçti. Belki de nedeni dalıp gitmiş olmasıydı ancak büyükelçi fark etmiş görünmüyordu. Raporunu bildirmiş, Deoka da ona görevlerini vermişti. Ondan şüphelendiğini veya görevlerinin açığa çıktığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"Başka bir şey?" diye sordu Büyükelçi Deoka.

Rosalind çıkmak üzereyken köşedeki bir eşya dikkatini çekti ve gözleri yeniden o gizemli sandığa odaklandı. Geçen sefer de aynı görünüyordu. Onun dışında, zarif görünen dekorasyona ve görev tanımına kesinlikle uygunsuzdu çünkü Büyükelçi Deoka neden gönderilen gazeteleri alsındı ki? O, üretimin işiydi.

"Bağış etkinliği hakkındaki raporum sizi tatmin etti mi diye merak ediyordum da?" dedi zaman kazanarak. Belki nakliye etiketine daha yakından bakarsa...

“Son derece iyiydi,” diye cevapladı Deoka. “İşine dönebilirsin.”

Rosalind başını eğdi, sonra da ofisten çıktı. Cevaplar sunmayacakken sandığa yanaşmaya çalışarak şüphe çekmenin anlamı yoktu.

Ne var ki Rosalind koridorun ortasında aniden durunca topukları ahşap zeminde gıcırdadı. Ama geçen sefer gördüğünden başka bir *sandık*ta, değil mi? Bunun üzerindeki yazıyı okuyamayacağı kadar uzakta olsa da nakliye etiketinin üste değil de yan tarafa yapıştırıldığını fark etti.

Jiemin’in o mektubu yazışını görmesi aklına bir fikir getirmişti. Üretim bölümüne dönmek yerine merdivenlerden ilk kata indi ve posta odasına girdi.

“Bayan Mu,” diye selamladı Tejas içeri girdiğinde. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Rosalind bakakaldı. “Sen yukarıda çalışmıyor muydun?”

“Gerektiği yerde vardiya değiştiriyorum, o yüzden bugün buradayım.” Sandalyesini masa boyunca ilerletti, sonra da parmaklarını birbirine geçirdi. “Şirket gereksiz yere işe alım yapmaktan kaçınmaya çalışıyor.”

“Mantıklı,” diye mırıldandı Rosalind. Boğazını temizledi. “Gelen giden tüm teslimatların kayıtlarını görebilir miyim? Üretimde bir sorunumuz var ve bir paketin nereden geldiğini bulmam gerek.”

Tejas sandalyesinde döndü, göz önündeki ilk rafa baktı. “Hazirandan sonraki her şeyi karıştırmam gerekir...”

“Hazirandan şimdiye kadarki,” diye araya girdi Rosalind.

Tejas düşünceli bir ses çıkararak ayağa kalktı, posta odasının daha derinlerine girdi. Birkaç dakika boyunca dolandıktan -gönderilmek ve Seagreen’in içinde dağıtılmak üzere hazırlanmış paketleri hareket ettirdikten- sonra elinde kâğıt altlığıyla döndü.

“Bu işe yarar sanırım.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rosalind minnetle, kâğıt altlığını eline aldı. İlk sayfayı açtı ve gelen paketlere odaklanarak kayıtları taradı. Parmaklarının ucunda bir karıncalanma hissi oluşuyordu.

Sinirleri, bir şeyin üzerinde olmanın ancak o şeyin ne olduğundan henüz emin olmamanın getirdiği uçurumla gerildi.

İlk seferde gördüğü nakliye etiketindekiyle aynı adresi taşıyanları aramak kolaydı. Depo 34, Hei Long Yolu, Taicang. Her seferinde teslimatı alacak kişi olarak Büyükelçi Deoka verilmişti. Aynı zamanda görece sık gerçekleşen bir teslimattı. Aynı şekilde neredeyse her hafta kayıt düşülmüştü.

Rosalind bu bilgiyle ne yapacağını bilmiyordu. Tejas arkada takırdayan bir şeyle oyalanırken -rafında yeterince iyi dengede durmayan bir paketti- Rosalind kapının eşiğinde durup yanağının içini çiğnedi. Burada *bir şey* vardı. Biliyordu.

Bir parmağını sandıklardan birinin bütün kaydı boyunca gezdirdi. *Depo 34. 19 Eylül. 6.164 kg.*

Rosalind durdu. O sütuna vurdu, dikkatini sandığın ağırlığı çekmişti. Son derece belli bir sayıydı. Diğer sandıklara baktığında hepsinin aynı olduğunu gördü.

Rosalind giden kayıtlarına bakmaya başladı. Benzer bir konum aramadı. Parmağını her paketin ağırlığının üzerinde ilerletirken daha fazla aynı sayıyla karşılaştı. Ağırlıkları olmasa *Seagreen Press*'e gelen hiçbir sandığın aynı olduğu fark edilemezdi.

Yani sandıklar geldikten bir süre sonra hep geri gidiyorlardı. Hepsi ana ticaret bölgesinin yanındaki Uluslararası Yerleşim Bölgesi'ndeki bir adrese gönderiliyordu: *286 Burkill Yolu. Seagreen Press*, o sandıkların içindeki şey için bir aracıydı ve Rosalind onların sadece gazete olmadığına bahse girerdi.

Tam Tejas posta odasının arkasından dönerken kâğıt altlığını bıraktı. Kalbi kaburgalarının altında güm güm atıyor, bedeninden dışarı dökülüyor ve yere şap diye düşüyordu sanki.

“Sorunu buldun mu?” diye sordu Tejas kâğıt altlığını alarak.

“Henüz karar veremedim,” diye cevapladı Rosalind. “Ama kesinlikle kayda değer bir şeyler buldum.”

Bir sürü sokak ötede, şehrin kalbinin yakınlarında Phoebe, takviyesi olmasında ısrar ederek Silas'ı arabasından çıkartıyordu. Çiçek satan bir tezgâhın yanında durmuşlardı. Satıcı, bir buket

pazarlamaya hazır halde öne yaklaştı ancak Phoebe'nin, küpeleri bu hiddetli hareketle başının iki yanında sallanırken tek başına bir erkeği koltuğundan çektiğini görünce vazgeçip korkuyla geri çekildi.

"Hadi," diye emretti. "Gözcülük etmen lazım."

"Phoebe, bu kötü bir fikir." Silas gözlüklerini yukarı iterek yarım blok ötedeki apartmana göz attı. "Son günlerde gözetleme yapmak için arabayla gezindiğimize inanmıyorum. Gerçekten mimariyi incelemeye meraklı olduğuna inanmıştım!" Davasından vazgeçmemeye çalıştı. "Orion seni bu işe sokarak düşüncesizlik etti."

"Beni işe falan sokmadı. Ben teklif ettim." Phoebe ellerini birleştirdi, ipek eldivenleri birbirinin üzerinde kaydı. "Lütfen, lütfen, lütfen, gel benimle. Daireye tek başıma girersem çok korkarım."

Verimsiz gezinmelerden günler sonra Phoebe görevini o şekilde tamamlayamayacağını kabul etmişti. Ellerini kirletmenin vakti gelmişti. Orion'a onun için istihbarat bulacağına dair söz vermişti.

"Seni onun yerine farklı bir etkinliğe katılmaya ikna edemez miyim?" diye yalvardı Silas. "Sana kek alırım. Ya da hamurışı? Hamurışını seversin."

"Hayır! Bunu yapmak zorundayız." Phoebe birleştirdiği ellerini ayırarak eteğini kavradı. "Yalvarmamı izlemek ister misin?"

"Phoebe..."

"O zaman yardım et yoksa sokağın ortasında dizlerimin üstüne çökerim, sonra erdemimin hesabını vermek zorunda kalırsın..."

"İyi, iyi," dedi Silas aceleyle, oyunlarına karşı koyamıyordu. Yanaklarındaki iki kırmızı lekenin rengi koyulaşmıştı. "Hadi gidelim."

Phoebe'nin yüzü sevinçle parladı, tavrı göz açıp kapayıncaya kadar mutluluğa dönüştü. *Peach Lily Palace*'ın karşısında apartmanın girişi bir ayakkabı dükkânıyla dans stüdyosu arasında sıkışmış, dar bir dizi merdivene çıkıyordu. Kapıya dikkatle yaklaştılar ama etrafta gözcülük edecek ya da nöbet tutacak kimse

yoktu. Phoebe bu bölgelerde beklenen bir şey olduğunu sanıyordu. Silas hemen arkasından gelirken gürültüyle yukarı çıktı. İlk katta yaşlı bir adam vardı -orada yaşayanlardan biriydi- ayak-kabıllarını parlatmak için metal bir leğene eğilmişti.

“Merhaba,” dedi Phoebe önünde durdu. “Burada Liza diye biri... Of.” Kendi lafını kesip Liza'nın tam adını hatırlamak için zihnini kurcaladı. Orion ona söylemişti. Söylediğini biliyordu.

“Yelizaveta Romanovna,” diye destek çıktı Silas kulağına.

“Yelizaveta Romanovna!” diye tekrarladı Phoebe. Silas'a kısa ve minnet dolu bir bakış attı. “Burada Yelizaveta Romanovma diye biri var mı?”

“O Ivanova kızı mı?” diye homurdandı adam. “Yukarıda. Sürekli gürültü çıkarıyor.”

“Teşekkür ederim.” Phoebe adamın etrafından sekti ve merdiveni çıkmaya devam etti. Silas hemen takip etmeyince omzunun üstünden bakarak acele etmesini işaret etti. Tereddütle o da adamın etrafından dolanarak yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

“Phoebe,” dedi. “Ya kız evdeyse?”

“Pek mümkün değil,” diye yanıtladı Phoebe. “Belediye Polisi hücresinde olmadığını fark ettiğinde onu burada yakalayabilmek için dairesini mutlaka düzenli olarak yoklayacaktır. Dönmeyi riske atmaz. Hatta...” Phoebe üçüncü kattaki kapıda -üçüncü kattaki tek kapıda- durduğunda eldivenli elleriyle uzandı ve kolu çevirdi. Kapı kolaylıkla açıldı. “Etrafa baktıktan sonra kilitlemediklerine bahse girerim.”

Silas giderek daha endişeli görünüyordu. “Orion'ın seni buraya Liza'yı *bulmaya* gönderdiğini sanıyordum.”

“Doğru. Ama cevapları bulmanın daha iyi yolları var bence.”

Phoebe kapıyı iterek açtı ve daireye girdi. Fark ettiği ilk şey, panelleri bir zamanlar sudan hasar görmüş gibi girdiğinde gıcırdayan eski püskü zemindi. Duvarlar her oturanla birlikte yeniden boyandığı için topaklanmış ve kalın görünüyordu. Arkasındaki Silas kapıdan sonraki her adımlarında yüzünü ekşitti, kendi kendini polise ihbar etmek istermiş gibi görünüyordu.

“Sen yerinde kal, olur mu?” diye talimat verdi Phoebe. Çoktan küçük alanı keşfetmeye, gözleriyle yatağın üstündeki raflarla bölmeyi taramaya başlamıştı. “Birinin geldiğini duyarsan bağır.”

Talimatlara kulak veren Silas, bedeni tamamıyla gerginlikle titriyor olsa da kapının yanında nöbet tutmaya geçti. Kendi hali-ne bırakılan Phoebe bir parmağını Liza'nın masasında gezdirdi. Bir hokka. Bir şiir koleksiyonu. İçinde fotoğraf değil de Phoebe'nin adını okuyamadığı bir Rus dergisi olan şişkin bir fotoğraf çerçevesi.

Çerçeveyi eline aldı. “Ne tuhaf...”

“Hadi, bırak onu.”

Phoebe çığlık atarak arkasını döndü. Kapının yanındaki Silas da sesle ürkerek döndü. Liza bir şekilde odada duruyordu, kollarını kavuşturmuştu.

“Silas, kapıya göz kulak ol dedim!” diye cıyıkladı Phoebe.

“Oluyordum!” diye iddia etti o da. “Tam burada duruyordum!”

Phoebe bir adım geri atınca bacakları masaya çarptı. Liza'ya baktığında gözleri büyümüştü. “Aman Tanrım, hayaletsin sen.”

Liza kahkahalara boğuldu. “Hayır.” Gardırobu gösterdi. “Oradaydım. Ama yüzlerinizin halini görmeliydiniz.”

Gardırop artık açık olunca Phoebe içine yayılmış yastık ve kâğıt yığınlarını gördü; belli ki Liza rahat etmek için hazırlamıştı. Liza'nın sürekli orada olmasının imkânı yoktu ancak memurların yeniden daireye girip kurcalamaları sırasında saklanabileceği bir delikti.

Phoebe'nin kalbi yavaşça normal ritmine döndü. Kapının yanındaki Silas'ın hâlâ tıbbi yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Gözleri hâlâ kıza dikiliydi, gerçekten yüksek sesle bir şey söyleyecek olsa Phoebe'nin ayak direyeceğini bildiğinden sessizce gideceklerini söylüyordu. Zekice davranarak sessiz kalmayı tercih etti.

“Çok fazla eğleniyorsun,” diyerek cıyıkladı Phoebe, Liza'ya.

Liza parmaklarını salladı. “Bırak şunu. Seni ağabeyin mi gönderdi?”

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Phoebe çerçeveyi bırakarak kaşlarını çatı. "Neden herkes böyle diyor? Belki sadece işgüzarımdır."

"Belki benim gibi insanların hakkında bilgi toplamaktansa işgüzar maskaralıklarını gerçek şeyler için kullanmalısın." Liza yatağına atlayarak bacak bacak üstüne attı. "Wu Xielian, kapıyı kapat lütfen."

Silas bir saniye bile tereddüt etmedi. Kapıyı kapattı, kilidin yerine oturma sesi geldiğinde bile iki elini birden üzerine koydu.

Liza örtüsünün üzerinde yayıldı. Saçları fazladan bir uzuv gibi yukarı doğru dikilmişken denizyıldızını andırıyordu. "Sanırım buraya ilerleme raporu almak için geldiniz. Bütün hafta farklı farklı irtibat noktalarına gittim, bilgi aradım. Şimdiye kadar dikkate değer bir şey çıkmadı ama bir önemli yer daha var."

Phoebe biraz şaşırmıştı. Liza'nın bu kadar kolay iletişim kurmasını beklemiyordu.

Kapının yanında Silas boğazını temizledi. "Se Zhong Yolu mu?" diye sordu.

Her şey yerine oturdu. Liza, Silas'ı çözmeye çalışıyordu. Ona söylenene göre Silas onun tarafında bir ajandı ancak yine de Milliyetçilerin arasında gerçekleşenleri üstlerine anlatmamış gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Liza. Yatakta yeniden zıplayıp diğer yana yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı. "Orayı biliyor musun?"

Silas tuzağı hissetmiş görünüyordu. Dönüp Phoebe'ye bakış attığında iki hareket arasında kalmıştı. Ya Phoebe sözde ihanetini biliyormuş gibi davranacak ya da Phoebe'nin anlamasından endişeliymiş gibi görünecekti. İkisini de seçmedi. Yalnızca ifadesini tarafsız tuttu.

"Biliyorum diyemem. Birkaç şey duydum."

"Bak bu iyi işte." Liza yatağın altına uzanarak eline bir şey aldı. "İkiniz yardım etmek ister misiniz?"

Phoebe de Silas da duyduklarına inanamayarak ona baktıktan sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu Phoebe, Silas da aynı anda, "Kesinlikle hayır," dedi.

Phoebe, Silas'a döndü, gözlerinde yalvarış vardı. "Silas..."

“Yapma şunu,” diye karşı çıktı, kızın büyük gözlerini üzerinden ayırmak için büyük elleriyle kapattı. “Buna yardım etmiyoruz!”

“Dao Feng’e ne olduğunu öğrenmemiz gerek!” Hızla önüne geçerek bileklerini tuttu. “İçeriden bir darbe mi öğrenmemiz gerek. Ağabeyimin neden saldırıya uğradığını öğrenmemiz gerek. O tehlikede! Nasıl hiçbir şey yapmadan durabiliriz?”

“Bir şey yapmıyor değiliz,” diye ısrar etti Silas. Liza’yı işaret etti. “Yetenekli bir ajan şu anda üzerinde çalışıyor.”

Liza iltifat kabul ederek neşeyle gülümsedi.

“*Silas*,” diye sızlandı Phoebe.

“*Phoebe!*”

Liza yana doğru homurdanarak hiçbir zaman sevgili kavgası yaşamayacağına memnun olması hakkında bir şeyler mırıldandı. Onu duyan Silas öncekinden daha fazla kızardı.

“Yapmak zorundayız,” diye ısrar etti Phoebe yine, Liza’yı görmezden geldi. “Lütfen?”

Bir saniye geçti. Silas iç çatışması üzerinde düşünüyordu.

“İyi,” diye iç çekti sonunda. “Ama sadece reddedersem tek başına yapacaksın diye.” Liza’ya döndü. “Ne yapacağız? Gözcülük mü?”

“Aa, hayır.” Liza abartılı bir hareketle elindekini -bir kutu kibriti- açığa çıkardıktan sonra da Silas’a attı. “Patlayıcıları halledeceksiniz.”

Alisa, binasından aynı anda ayrılırlarsa çok şüpheli olacağını düşünerek iki sinir bozucu Milliyetçiye -ya da daha doğrusu iki sinir bozucu... her neyse ona- verdiği konumun yanına gelmelerini söylemişti. Bu sayede patlayıcıları almak için zamanı olacaktı.

Aslında sadece havai fişekleri alacaktı ama insanlara birazcık korku ve endişe vermeye bayılıyordu.

Eski cep saatindeki yelkovanın tam bir dakika geçmesini izledi, sonra da binadan sıvışarak çıkıp Thinet Yolu'ndaki kalabalığın içine karıştı. İhtiyati önlemleri devreye girdi. Bir araba dolusu turpu incelerken çantasından bir ceket çıkardı ve bir kolunu giydi. Tek bir domates almak için birkaç bozukluk verirken aynı şekilde diğer kolu da giydi ve böylece dış giyiminin rengini değiştirmiş oldu. Arkasını döner dönmez çantası kolundan kayıp sert bir pat sesiyle yere düştü. Yorgunlukla iç çekiyormuş gibi numarası yapan Alisa çantayı alıyormuş gibi davrandığı sırada yine içine uzanıp takma saçla çevrili bir şapka çıkardı. Başını eğdiğinde sarışın buklelerinin hepsi yerçekiminin gücüyle ileri düştü, o da hemen saçlarını toplayıp şapkanın altına soktuktan sonra şapkayı da düzeltti.

Alisa bir eczane penceresindeki yansımasına bakmak üzere döndü. Onu izleyen biri varsa gözlerinin önünde kaybolmuştu. Belki gerçekten saçını siyaha boyayıp küt kestirmeliydi. Gerçi o tarz, bu devirde moda olmaktan çıkıyordu. Yazık.

“Ne kadar?”

Küçük, plastik sandalyede oturan çocuk Alisa'nın ani sorusuna şaşırarak başını kaldırdı. Çocuğa arkadan yaklaşmış, Fuzhou

Yolu'yla Shandong Yolu'nun kavşağında dolanan dolu çekçeklerden kaçınmıştı. Tai He Eczanesi'nin hemen dışındaki kaldırımında bir erkek çocuğu boyalı oyuncak at satmak için tezgâh kurmuştu, kavşağın köşesinden geçen yayalara satış yapıyordu.

"Hangisi?" diye sordu atları göstererek.

Alisa başını iki yana salladı. "Ben havai fişekleri istiyorum."

"Şştt!" Çocuk hemen tıslayıp etrafa bakındı. Neden bu kadar şaşkın davranıyordu? Fuzhou Yolu'ndaki patlayıcı satan çocuk olarak ün saldığını herkes biliyordu. Oyuncak atlar sadece paravandı. "Polisi çağırmaya mı çalışıyorsun?"

Kızan çocuk arkadan siyah bir kumaş çanta çıkardı, Alisa'nın bakması için üstünü açtı. "Bugün sadece birkaç tane kaldı. İster al ister git."

Alisa bir tomar nakit uzattı. "Yeter mi?"

"Eh. Tekrar bağırmasan olur."

Aalışverişı yaptılar ve Alisa kumaş çantayı göğsüne bastırarak yoluna devam etti. Doğuya yöneldi, kalabalıkların toplandığı ana yolu takip etti. Yürüdükçe sokaklar daralarak kaldırımlar kötüleşti ve burnuna ıslak çamaşır kokusu geldi.

Alisa sıradan görünen bir genelevin dışında durdu. İlk kat tasarlandığı gibi çalışıyor olsa da üst katlar aynı zamanda Kuomintang tarafından saptanmamak için gizlenen bir Komünist irtibat noktasıydı.

Phoebe ile Silas çoktan bekliyor, binanın köşesinde bir gazete bakıyordu. Alisa yanlarına giderek çantayı uzattı.

"Beş dakika bekleyin, sonra da atın," diye talimat verdi. "Önce dikkatlerini çekin, sonra onları biraz uzağa yönlendirin. Bu binanın üst katlarında yalnızca altı kişi çalışıyor, dikkatlerinin dağılması gerek."

"Bu bana verilen en ilkel görev," diye mırıldandı Silas. Gözlerini çantaya dikti.

Alisa dilini şaklattı. "Yeter ki işe yarasın. Hazır mısınız?"

Beklemedi, pek umurunda da değildi. Yardım edeceklerse gerçekten esnek olmaları gerekiyordu.

Hızlı adımlarla binanın ilk katını geçti, mutfağın yanına giz-

lenmiş merdivenlerden çıktı. Üst katlara gelen misafirleri karşılamak için bir resepsiyon masası konulmuştu, Alisa ufak bir gülümseme hazırladı.

“Tavşan’la randevum vardı,” dedi. Kod adı Tavşan olan bir ajan yoktu. Burada hoş karşılandığını kanıtlamak için kullandığı bir laftı sadece. Masaya doğru eğildi. “Beni biriyle görüştürebilirsin herhalde?”

Resepsiyondaki kadın takvime göz atıp bugün birini bekliyorlar mı diye kontrol etti. İrtibat noktasında sürpriz ziyaret nadiren, sonradan ve şüpheli olurdu.

“Ne kadar yardım edebilirim bilmiyorum...”

İlk havai fişek patladı. Gümleme ilk katlarda silah sesi gibi duyuldu ve resepsiyonist ayağa fırlayıp Alisa’dan beklemesini rica etti.

Koridordaki bir kapı açıldı.

“Ne o?” diye bağırان bir adam aceleyle dışarı çıktı. Arkasında, yüzleri bir o kadar telaşlı iki kişi daha vardı. Üstlerinde bir kat daha olduğundan Alisa diğer iki casusun orada olduğunu varsaydı. Zemindeki havai fişeklerin sesi iyice yükseldi. Bu bir saldırıysa öncelikli işleri tahliye etmektir. Resepsiyonistin aceleyle merdivenlerden ilk inişini, ardından da üç adamın sesi tam olarak neyin çıkardığını görmek üzere gidişini izledi.

Alisa katta yalnız kalır kalmaz ofislerden birine daldı. Aradığı belli bir şey yoktu, o yüzden üst üste konulmuş kutulara ya da dosya yığınlarına bakarak zaman kaybetmedi. Onun yerine süratle -ofisin yarısını kaplayan- masaya gitti ve içindekileri hemen taradı. Rosalind, Komünistlerin onun ve Orion Hong’un peşine düştüğü konusunda ısrar etmişti. Ondan dosyayı geri aldıklarını, sonrasında da amirine saldırmış olabileceklerini söylemişti.

“Dosdoğru sormadan Milliyetçilerin peşinde olup olmadığımızı nereden anlayacağım?” diye mırıldandı Alisa kendi kendine.

Gözüne hiçbir şey takılmadı. Zaman geçiyordu.

Sonra masanın yanında duran telefonu gördü ve aklına bir fikir geldi. Belki de dosdoğru sorabilirdi. Ne de olsa bunlar taş-

radaki gerçek savaş planları değildi. Kendi ağırları içinde gizlilik seviyesi o kadar yüksek olamazdı.

Alisa telefonu aldı. Operatör cevap verir vermez sesini kalınlıktırdı.

"Affedersiniz. Son aramam kesildi, sonra da acil bir iş için çağırıldım. Beni az önceki hatta yeniden bağlayabilir misiniz?"

"Bir dakika lütfen."

Operatör isteğinde bir yanlışlık olduğunu düşünmemiş gibiydi.

Hatta bir tıkırtı duyuldu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra huysuz bir ses, "Weï?" diye bağırdı.

Alisa deli gibi bu sesi hatırlamaya çalıştı. Bizzat görüştüğü hiç kimseye ait olmadığına emindi. Daha önce radyoda yayınlanırken mi duymuştu? Üstteki birine mi aitti?

"Weï? Seni duyamıyorum. Konuş!"

Karanlıkta bir atış yaptı.

"Aa... merhaba. O Milliyetçi ajanlarının peşindeki sonraki hamlemiz ne?"

Cevap hemen geldi. Bu hattan aranan son kişi kimse Alisa'nın berbat orta yaşlı adam sesi taklidini fark etmemişti bile.

"Mesajım gelmedi mi? Gözetlemeye geçin. Çok tehlikeli. Son seferki başarısız olduğu için daha fazla peşlerine düşülmesin. Bildiriyi yok edin. Görev gizli olarak değiştirildi."

Tak. Adam telefonu kapatmıştı. Alisa ahizeyi hızla bıraktı, kalbi hızlanmıştı. *Son seferki başarısız olduğu için daha fazla peşlerine düşülmesin. Demek sahiden de Komünistlerdi. Şehirde kovalanan başka Milliyetçiler yoksa hakikaten Rosalind ile Orion'ın peşine düşmüşlerdi.*

Ama... Gözetlemeye geçin. Çok tehlikeli. Bunun anlamı neydi? Rosalind ve Orion'ın neyi tehlikeliydi?

Alisa bir kulağını pencereye dayayıp dinledi. Havai fişekler durmuştu. Bina yakında her zamanki faaliyetine dönerdi.

"Bir dakika," diye fısıldadı Alisa. Masadaki dosyalardan birini aldı.

Bildiri: 4 Bao Shang Yolu

(İletişim, Kuomintang ajanı kılığı altında kuruldu. Tekrar iletişime geçmeyin; özne şüphelendi.)

Sayfayı çevirdi.

----- tarafından yazıya geçirildi.

"Hepsinin oluşunu pencereden gördüm. Altıncı katta, yani yüksekte yaşadığımdan arkadaki sokakları iyi bir açıdan görebiliyorum. Gecenin geç saatinde -----
Hiç şüphem yok. Doğüstü bir şeydi."

Alisa dosyayı bulduğu şekle geri getirdi. Okuyan ajanlar meseleyi zaten bildiğinden bilgileri ciddi ölçüde redakte etmişlerdi ki bir çift meraklı gözün detayları bulma ihtimali en aza düşürülün, zira Alisa'nın amacı da tam olarak buydu.

"Dört numara, Bao Shang Yolu," diye ezberledi Alisa yüksek sesle. Ofisin gerçek sahibi geri dönmeden aceleyle dışarı çıktı ve bunca zamandır orada bekliyormuşçasına resepsiyona döndü. Merdivenlerden ilk çıkan resepsiyonist oldu.

Alisa masum masum ellerini birleştirdi. "Her şey yolunda mı?"

"Birkaç baş belası sadece," diye cevapladı resepsiyonist. "Bir şey mi lazımdı?"

Bunun üzerine diğer üçlü de kata girdi, merakla kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Teker teker ofislerinde kayboldular, kapılar bir dizi gümlemeyle kapandı. Kimse şüphelendiğini belli eden sesler çıkarmadı. Kimse birinin irtibat noktasını kurcaladığı suçlamalarını bağırmadı.

Alisa başıyla onayladı. "Taicang'daki aktif bir operasyonun adresine ihtiyacım var."

"Hey."

Alisa arkadan seslenir seslenmez hem Phoebe'nin hem de Si-

las'ın iki metre yukarı sıçradığını gördü. Silas neredeyse üzerine çöktüğü restoran merdiveninden düşüyordu. Aceleyle kalkarken eli tepeden sarkan fenere değdi ve askısından çıkardı; Alisa uyar-mak için seslenecek olsa da yere düşmeden sorunsuzca yakalayıp içindeki ateşi kurtaran Phoebe oldu.

“Bunu yapmaktan çok fazla zevk alıyorsun,” diyerek ofladı Silas. “Başarılı oldun mu?”

Alisa da basamaktan indi. Restoran, ya yeni kepenk indirdi-ğinden ya da mesai saati dışında olduğundan kapalıydı. Phoebe feneri yerine taktı.

“Kısmen,” diye cevapladı Alisa dikkatle. “Sanırım sahiden de Orion ile Ros... Janie'nin peşine düşmüşüz.” Alisa öksürerek ka-zara çıkardığı ses boğazından geliyormuş gibi davrandı. “Ama... her nedense daha fazla devam ettirmemeye karar vermişler.”

“Peki Janie'nin istediği diğer şeyler?” diye sordu Phoebe. “Dosya? Amir?”

Alisa başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Araştırmaya de-vam edeceğim sanırım.”

Silas'ın kafası karışmış gibiydi. Phoebe de surat asıp parma-ğını kolyesinde gezdirdi.

“Anlamıyorum,” dedi. “Ama belki sadece bana öyle geliyor-dur.”

“Hayır, sadece sana öyle gelmiyor,” diye güvence verdi Silas. “Bana da pek doğru gelmiyor.”

Alisa omuz silkti. “Ben sadece bulduğumu söylüyorum.”

“Yani başka bir şey yok muydu?”

Alisa onlara bildiriden bahsetmeyi düşündü. Fakat o bilgiyle alakalı özel bir şeyler de yoktu. Önce araştırıp sonra da uygunsa bilgiyi doğrudan Rosalind'e verebilirdi.

“Yoktu.” Alisa boynunu esnetti, sonra da gitmek üzere dön-dü. “Ah.” Uzaklaşmaya çoktan başlamışken omzunun üzerinden baktı. “Bir de size şunu buldum: 240 Hei Long Yolu, Taicang.”

“Ne bu?” diye seslendi Phoebe arkasından.

“Diğer ağabeyin,” diye yanıtladı Alisa. “Ona ihtiyacın olursa diye.”

Saatler sonra Rosalind kan ter içinde kalmıştı, haftalardır ilk kez bu kadar fazla fiziksel aktivitede bulunuyordu. Yeni *qipao*'sunun düğmelerini ilikliyordu. Orion yine genel merkeze çağırılmıştı. Daire tamamen ona kalmıştı. Eve döndüğünde kapısına bir *qipao* teslim edildiğini görünce Cathay Hotel'deki toplantıdan önce denemeye karar vermişti. Çoğu iyi kıyafeti yıllar içinde yıpranmıştı, giyilmekten parçalanmış olmasa da kan lekeleriyle mahvolmuştu.

"Tek bir parça kıyafete ne kadar düğme koyulabilir?" diye mırıldandı Rosalind. Mutfak aynasına baktı, dirseği varaklı tarafına değdiğinde cam yüzey sarsıldı. Düğmeler amaçsız yere bu kadar *minikti*. Kendi suçuydu galiba. Seagreen çalışmaz haldeyken *qipao*'su üzerine olunca kibri kazandı. Seçim sürecinde en çok vücudu saran, yüksek yakalı ve kolsuz bir model seçmişti. Koyu yeşil kumaşı ve sarı çiçekleri elle dikilmişti, tasarımı arkadaki bir dizi küçük düğme toparlıyordu.

Son düğmeyi de ilikledi. Rosalind bir ciğer dolusu nefes verdi, tekrar yanlarına bıraktığında kolları uyuşmuştu.

Ardından aşağı doğru bakarak denemesi gereken kolyeyi de gördü ve yüksek sesle küfretti. Aynı anda dairenin kapısı açılıp Orion içeri girdi.

"Neye küfrediyorsun..."

Durdu. Baktı. Bakmaya devam etti.

Rosalind tekrar aynaya göz attı. "Fazladan bir baş mı çıkardım? Neye bakıyorsun?"

"Ben... hiç, hiç." Orion sersemliğinden kurtuldu. Boynundaki siyah atkıyı çözüp orta sehpanın üzerine attı. "Sen... senin... acaba..." Boğazını temizledi. Kelimelerini kaybetmiş görünüyordu, Rosalind de bir kaşını kaldırdı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diycbildi Orion nihayet, başıyla kolyeyi gösterdi.

"Lütfen," dedi Rosalind. Zinciri uzattı, Orion da arkasına geçti, incileri uzatırken bir anlığına parmakları birbirine değdi.

Orion kollarını öne uzatıp zinciri Rosalind'in çenesine yer-

leştirdi. “Kesinlikle bir şey sormam lazım,” diye başladı ciddiyle. “Sadece benim için mi bu kadar hoş giyindin? Daha önce söyleseydin olayı kutlamak için akşam yemeği rezervasyonu yaptırırdım.”

Rosalind alayla güldü. Orion’ın sesindeki şakacılığı duysa da yarı ciddi olmasına şaşırmazdı. “Cuma günü için *qipao*’yu deniyorum. Seninle yemeğe çıkmak için giyinip ssleneneğim gün aklımda ciddi, çok ciddi bir sorun var demektir.”

Orion kakhahasını tutarak dudaklarını birbirine bastırdı. “Ya?” Kolyenin klipsini açtı. “Düğün yemeğimizdeki kişi bir sahtekr mıydı yani?”

“Evet, oyuncu tutmuştum,” dedi Rosalind ifadesiz bir yüzle. “Sen etrafımdayken çok fazla sindirim sorunu yaşıyorum. Bana verdiğin stres bağırsaklarımin tıkanmasına yol açıyor.”

Orion klipsi taktı. İnciler hoş bir şekilde boynundan sarktı, ne çok yukarıda ne de çok alaktaydı. Rosalind uzun süre aynaya bakıp geliştirilmesi gereken detaylar için kendi kendini inceledi. Bir şey bulamayınca onaylarcasına mırıldandı. Omzunun stndeki Orion da kıpırdamadan duruyordu.

“Fırsatı hakikaten kaçırdık aslında,” dedi. Parmakları kol-suz *qipao*’nun kenarlarına uzanarak danteli takip etti. Rosalind rpertisini bastırdı. “Seagreen’e sadece nişanlı halde gelseydik sahte bir tören düzenler, herkesi davet ederdik.”

Rosalind bu fikri düşündü. Onunla birlikte yansıması da başını eğdi, dudakları camın iki tarafında da aşağı doğru çevrildi.

“*Shuixin*,” dedi birdenbire.

Orion bakakaldı. “Ne dedin?”

“Nergis,” diye tekrarladı Rosalind anlamaması ihtimaline karşı İngilizce. Çin dilinde çiçeğin tam bir adı yoktu; sarı ve beyaz çiçeklerinin kötü ruhları uzaklaştırdığı söylediğinden tam çevirisi “su tanrıçası” oluyordu. “Buketimde nergisler olsa hoşuma giderdi.”

Bir zamanlar bu tür şeyler hayal ediyordu. Beyaz duvaklı, uzun gelinlikli, Batı tarzı bir düğün. Paris’te, sıralarına yalnızca bir avuç insanın dağıldığı eski bir kilise, havada yaz sıcaklığı ve iekli ayır kokusu.

Ancak bu artık onun geleceği değildi. Herhangi bir çiçekli çayırda karşılaşırsa savaş sırasında savaş alanında, zemin kızıla boyanmış, kan kırmızı taç yapraklarla büyürken olurdu.

“Neden nergis?” diye sordu Orion.

Rosalind duraksadı. Yüksek sesle söylemek zordu ama dürüstçe cevap vermek istedi. “Ben... annemin düğün fotoğraflarında gördüm.”

Babasının izni olmadan albüme rastlamış, biriktirdiği makbuzları ararken ofisinin en ücra köşelerine gizlenmiş halde bulmuştu. Kapağı sadeydi, üzerinde açıklama veya yazı yoktu ancak açtığında annesiyle babasının birbirine gülümsediklerini, eskimiş fotoğrafın bulanıklığında bile mutlu olduklarını görmüştü.

Her zaman babasının doğumundan, kız kardeşiyle onun bu dünyaya gelmelerinin onu annesinden uzaklaştırmasından nefret ettiğini biliyordu. Yine bunun doğrulandığını, onu daha önce hiç görmediği bir şekilde zamanda donmuş halde görmek garipti. Babasıyla bir daha hiç görüşmese bir yanının umurunda olmazdı. Başka bir yanıysa nihayetinde takdir edildiği fantezisini ısrarla devam ettiriyor ve o adamın çocuğunun hâlâ burada, yardıma muhtaç halde her gün yaşamak için tutunduğunu fark ediyordu.

“Geçmişten pek bahsetmiyorsun, Janie Mead.”

Rosalind omuzlarını silkti. “Bahsedecek ne var ki? Gölge ve kasvetten ibaret.”

“Tüm geçmişim gazetelere yayıldığından sen benim hakkımda çok şey öğrendin.” Sesi kısıldı. Sorulmaya gerek kalmadan Rosalind’in kolyeyi çıkarmasına yardım etti, kıyafet denemesi sona ermişti. “Birkaç kırıntı ver bari. Çocukken en sevdiğin yiyecek neydi?”

Rosalind bu soruyu tek bir saniye boyunca düşündü. Ev bir anda esmeye başlamıştı, sırtını tam bir ürperti kapladı. “Kruvasan.”

“Ne kadar da Fransız.”

“Fransız hocamız bize getirirdi.” Yalan değildi. Onlara kruvasan alırdı... ama Paris’te.

“Hocamız?” diye tekrarladı Orion. Başını kaldırdı, aynada bir

anlığına gözleri buluştuktan sonra kolyenin klipsine geri döndü. “Kardeşlerin var.”

“Kız kardeşlerim,” demeye müsaade etti Rosalind. “Biri öldü. Diğeri çok uzakta.”

Arkasında sessiz bir nefes verildi. “Başın sağ olsun.”

Rosalind bir süredir Kathleen için kalp ağrısı hissetmemişti. İnfluenza hayatını elinden almadan önce on beş yaşına dahi girmemiş gerçek Kathleen için. Rosalind’in yası sessizleşmişti ancak kırk yılda bir aklına o hastane odasının hatırası geldiğinde ortaya çıkıyordu. Kendini, doktorlar hızla içeri girerken Celia’nın eline tutunmuş, ikisi olacakları merak ederek korkar ve titrerken gördü. Tam anlamıyla dürüst olması gerekirse en çok hayatının, Kathleen yaşıyorken ki hali için yas tutmuştu.

“Sorun değil,” dedi sadece yüksek sesle. “Bizi sevmeyip sadece kalplerimizi kıracaksa aile nedir ki?”

Kolye açıldı. Orion onu yanlarındaki mutfak masasına bıraktı, her bir inci ahşap yüzeyin üzerinde tıkırdadı. Gerçek kalp kırıklığı söz konusu olduğunda Rosalind, Kathleen’i düşünmüyordu. Juliette’i düşünüyordu.

Kuzeninin devrim patlak verdikten sonra o güvenli evdeki son görüntüsünü düşünüyordu. Rosalind acı dolu bir hayatın içindeydi; ailesinin cezaları hâlâ taze ve ham, sırtındaki kırbaç izleri hâlâ kanlıydı. Hırsını dünyadan çıkarmak istiyordu. Sırf çaresizlikten başka bir duygu hissetmek için sevdiği herkese gücenmek istiyordu.

Bu seni son görüşüm mü olacak? diye sormuştu kuzenine. Tek bir savunmasızlık anı sislerinin ardından çıkmıştı.

Bilmiyorum, diye cevaplamıştı Juliette, mezar kadar sessiz, sessizlik kadar ciddiydi. Rosalind bir an daha fazla kalsa yaşlar gözlerinden dökülecekti. Arkasına bakmadan gitmişti.

Arkasına bakmalıydı. Sadece bir kez daha.

“Kız kardeşlerinin en büyüğün.”

Rosalind, Orion’la yüz yüze gelmek üzere döndü, sırtını aynaya yaslayıp yaralarının kalkmış kenarlarına değen *qipao*’nun ipek astarını hissetti. Orion bu kez soru sormuyordu. Olanı söylüyordu.

“Nereden biliyorsun?”

“Bana bazen Oliver’ı hatırlatıyorsun.” Orion haklı olduğu için mutlu görünüyordu. “Bu ciddiyet. Omuzlarında taşıdığın dünya.”

O anda pencereden içeri soluk bir güneş ışığı süzüldü. Bir kızartma tavaasının metalinin üzerine yansıdı ve mutfak birdenbire altın bir spot ışığı kadar parladı. Rosalind de Orion da gözünü kıstı, görüş alanlarındaki parlaklığa kendini hazırladı ancak konuşmaları bölünmedi. Açıklanamaz bir şey çoktan etraflarını koruyucu, rahatlatıcı ve güvenli bir katmanla sarmıştı.

Rosalind delici altın rengi yüzünden gözlerini kapadı; zihnindeki göz sayesinde görüntüyü önünde tüm detaylarıyla canlandırabiliyordu. Düzenli masalarıyla mutfağı. Soluk yeşil duvarları. Ona, is kaplıymışçasına koyu renkli kirpiklerini hafifçe indirmiş halde bakan Orion’ı. Her ışıpta hoş görünmesi tamamıyla haksızlıktı; sanki hayata elinde mezurayla, her oranını mükemmel ve amansız yaparak gelmişti.

Oliver’ın görev ortağının kim olduğunu biliyor mu acaba, diye düşündü. Celia’yı daha önce sahada görüp görmediğini, ikisi birden önüne gelse bağlantıyı kurabilir mi diye merak etti.

“Onu özlüyor musun?” diye sordu Rosalind.

Orion’ın gözleri büyürken o koyu kirpikler yukarı kalktı.

“Elbette,” dedi Orion. Daha bir an geçmeden tam olarak kimden bahsettiğini anlamıştı. “Gittiği için ondan nefret ediyorum. Ama bu, onu özlememi engellemiyor. Annemle de durum aynı. Ancak gittiler diye ne kadar kendimi üzersem üzeyim geri gelmeyecekler.”

Rosalind kalbinin yaralandığını hissetti. Saçından bir firkete çıkardı. “Kendini haklı çıkarmak zorunda değilsin.” Ağır saç yığınının sırtından aşağı yuvarlandı. “Duygularını hisset. Başka türlü kendini çıldırtırsın.”

“Ah.” Orion ellerini ceplerine koydu. “İşte en büyük çocuk olduğunu gösteren bir şey daha. Bilgeliğin.”

Rosalind başını iki yana salladı. Yalnızca beş dakika büyüktü. O kadar bilgelik kazanacak vakti olmamıştı. Yine de böyle

bir etiketi almak güzeldi. Bir kere olsun görmüş geçirmiş olmak, aptal, sorumsuz ve kolayca kandırılan biri olarak tanınmamak güzeldi.

En sonunda Rosalind duvardaki aynadan ayrıldı ve uzaklaşarak etraflarında oluşan baloncuğu patlattı.

“Bugün çok ilginç bir bilgi buldum,” diye seslendi. Orion kendisini duymaya devam edebilsin diye kapıyı yarı açıp bırakıp yatak odasına girdi. Normal sese dönene kadar konuşmalarının neredeyse mırıltı halini aldığını fark etmedi.

“Nasıl yani?”

“Posta odasındaki görevli çok dikkatli bakmazken Seagreen’in kayıtlarına göz attım.” Arkadaki bütün düğmeleri açmak, kapatmaktan çok daha kolaydı. Rosalind sertçe çeker çekmez teker teker gevşediler. “Ofise gönderilip duran bir teslimat var, doğrudan Deoka’ya geliyor. Sözde içinde haftalık sayılar bulunan bir sandık. Sence de ilginç değil mi? Her sayının kalitesini kontrol etmek gibi önemsiz işlerin külfetini almasına pek gerek yok.”

Rosalind üzerine tam olan *qipao*’dan sıyrıldı, kanı sıkıştırılan her yerine hücum ederken omuzlarını salladı. Dolabını hızla inceledikten sonra bir *qipao* daha çıkardı; bu seferki daha sıradan, sokakta gezmeye daha uygundu.

“Sözde dedin,” diye seslendi Orion oturma odasından. “Sence gerçekte içinde ne var?”

“Neden gidip öğrenmiyoruz?” Rosalind hemen üstünü değiştirdi, sonra da makyaj masasından bir çift küpe aldı. Kapıyı tam açıp safirleri kulakmemelerine takarken eşikte durdu. “286 Burkill Yolu. Paketler oraya gönderiliyor. Kutularda talimatlar olabilir. Cinayet silahları olabilir. Yazışmalar olabilir. Her halükârda, başka bir konuma teslimat yapmaya devam ediyorlar ve iş eşyalarını çalışma alanından başka yere taşımaktan daha şüpheli ne olabilir ki? Deoka’nın terör cinayetlerinin arkasındaki beyin olduğuna dair kanıt bulmaya çalışıyorsak orada önemli bir şeyler olmalı.”

Orion omzunun üzerinden boynunu uzattı. Rosalind üstünü değiştirirken kanepeye oturmuştu.

“Ne zaman eve döndün?” diye sordu bir anda.

Az önce söylediğini duymamış mıydı? Bu, görevlerini bitirmelerini sağlayabilirken Orion gelmiş çıkış saatini mi soruyordu?

“Beş buçukta?” diye tahminde bulundu. “Bunun ne alakası var?”

“Bekledin yani.” Orion ayağa kalktı. “Geri dönmemi bekle-din. Seagreen'den ayrıldıktan sonra Burkill Yolu'na kolaylıkla tek başına gidebilirdin.”

Rosalind, Orion'a ayak uyduramıyordu. Yeterince şey anlatmadığı için onu azarlamıyorsa kendisine güvendiği bir ortak gibi muamele etmesine şaşırması olmalıydı.

“Son derece haklısın,” dedi Rosalind kapıya yönelerek. “Çok uzun zaman önce gitmeliydim. Neden seni beklemeye zahmet ettim...”

Durduğu yerden kıpırdamayan Orion geçerken Rosalind'i kolundan çekip durmasını sağladı.

“Eleştirmiyordum.” Gülümsedi. “Sadece çok hoş bir sürpriz oldu.”

Belki de Rosalind de kendine biraz olsun şaşırmalıydı. Orion'ın gelişini beklemesini hiçbir zaman sorgulamamıştı. Kısa süre sonra döneceğini bildiğinden mantıklı gelmişti.

“Hayatın senin olduğu kadar benim,” dedi oldukça ciddi bir şekilde. “Evlilikte olmasak da görevde birbirimize bağlıyız. Aynı hatayı iki kere yapmam.”

Orion'ın gülümsemesi geniş bir sırıtışa döndü. Rosalind bu meselede bu kadar eğlenecek ne olduğunu bilmiyordu; Orion birlikte ölmeleri fikrinden hoşlanmış mıydı? Rosalind onun biraz kaçık akıllı olduğunu hep biliyordu.

“Dışarı soğuk, sevgilim. Paltonu getireyim,” dedi Orion, yatak odasına yöneldi. “Burkill Yolu, gidiyoruz.”

Tramvay yavaş hareket ediyor, raylar boyunca salyangoz hızında ilerliyordu. Nanjing Yolu'na gidiyorlardı, yani her yönde hareket vardı. Çekçekçiler ve yayalar bir hevesle yollara atlıyor, en sert tramvay operatörünü bile korkutuyordu. Rosalind açık pencereden dışarı bakarak ilerideki yola göz attı. Takım elbiseli adamlar azalan güneş ışığının altında gazetelerini okuyor, yaşlı kadınlar alışveriş sepetleriyle yürüyor, kapkaççılar ışık hızındaki parmaklarıyla kalabalığın içinden geçiyordu.

Nanjing Yolu, Burkill Yolu'na çıkar çıkmaz bu kalabalık yerleşim yerine dönüşmeye başlayacaktı. Sincere ve Wing On, yağmalarını koruyan iki ejderha misali ileride beliriyor; müşteriler, korumacı astlarıymışçasına bu alışveriş merkezlerine girip çıkıyordu.

Orion birden yanına gelerek bir kolunu Rosalind'in omzuna koydu. "Sanırım takip ediliyoruz."

Rosalind açıkça tepki vermedi. "Tramvaydayız, canım."

"Tamam, tekrar ifade edeyim. Başka bir yolcu beni rahatsız edecek kadar fazla yakından sanki bizi izliyor. Adam *Shanghai News* okuyor. Biz bindiğimizde bindi."

Rosalind dikkatle gözlerini kaldırarak arama yaptı. İki uzun sıralı koltuk vardı, tramvayın iki yanındalardı, yani Rosalind karşılarındaki adamı hemen gördü. Adam operatörün bölmesine yaslanmıştı, gazetesıyla yüzünün yarısını kapatmıştı. Rosalind'in bakışları üzerinde fazla uzun kalınca adamın gözleri kalktı, çok kısa bir anlığına Rosalind'ininkiyle buluştuktan sonra gazetesine döndü. Adam Çinliydi, Batı tarzı takım elbise giymişti. Doğru-

dan sormaya karar vermezlerse Deoka'nın adamı mı, Komünist ajanı mı yoksa gizemli bir üçüncü taraf mı anlamak imkânsızdı.

Tramvay durunca yeni yolcular bindi.

Rosalind, "İşaretimle inelim," dedi.

"Daha üç durak var."

"Bizi gideceğimiz yere kadar takip etsin mi istiyorsun?"

Orion yüzünü buruşturdu. "Doğru."

Adamı Deoka gönderdiyse gizli kılıklarının ifşa olmasına birkaç adım kalmış demektir. Çok yakınlardı. Rosalind bekledi, tramvaya sığışan son yolcuyu gözledi. Öndeki sürücü zili çalarak ilerideki yayalara uyarıda bulundu.

"Şimdi. Sola git."

Orion ile Rosalind bir anda ayağa kalktı, ayrı çıkışlardan yeni binen yolcuların yanından geçtiler. Rosalind'in ayağı sertçe kaldırıma değdi, Orion ise tramvayın ön kısmından çıktı.

Tramvay sarsılarak ilerledi. *Shanghai News* okuyan adam peşlerine düşecek kadar hızlı tepki verememiş olmalıydı.

"Ben de durmuş," dedi Orion. "Harika bir akşam buluşması geçirdiğimizi düşünüyordum."

Rosalind yürümeye başladı. Gidecekleri yere çok uzak değillerdi ya da en azından başka bir tramvaya binmeyi haklı kılacak kadar. "Bütün buluşmaların peşindeki kuyruğu atlatmakla başlamaz mı?"

"Eğlence anlayışın buysa seni hemen boşanım."

Rosalind'in dudakları titredi. "Dikkatli yürü."

O uyarmasa Orion az daha tramvayın raylarına takılacaktı. Rosalind bir kahkaha patlattı, Orion ona gönülsüzce ters ters baktı. Yürüyüşlerinin geri kalanı boyunca ikisi de başka takipçi olur diye dikkat etti ancak gece çöküyordu ve karanlık hareket halindeki kalabalığın içine karışmayı kolaylaştırıyordu.

En sonunda Burkill Yolu'na vardıklarında çılgın alışveriş faaliyetleri azaldı. Rosalind ile Orion sayılara bakarak saydı. 278... 280... 282...

"Burası tanıdık geliyor mu?" diye sordu Rosalind sessizce.

Orion başını iki yana salladı. "Daha önce hiç gelmedim."

Adresi buldular: 286 Burkill Yolu. İki yanındaki alışveriş merkezlerinin aksine tek bir mesken binaydı. Ağır ve ürkütücü ön kapısı olmasa Rosalind burayı otel sanabilirdi. Belki de içindeki evlerin paylaşımlı kullanıldığı bir apartmandı. Binaya yaklaştı, Orion'a da gelmesini işaret etti. Gizlice dolaşmaları dikkat çekerse diye yan taraftaki meyhanenin penceresinden içeri bakıp, birini arıyor gibi davrandı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye mırıldandı Orion. Durup izleyecek miyiz?”

286 Burkill Yolu'nun ön kapısı açıldı. Çantası kolunda sallanan bir kadın dışarı çıktı. Rosalind hemen daha yakından bakabilmek üzere döndü ancak kadın yabancıydı.

“Neden içeri girmiyoruz?”

“Ne?” Orion, onu yanlış duymuş olmalıydı. “Neden öyle dedin?”

Rosalind bir şey demeden elini uzattı, Orion'ı tutmaya teşvik etti. Orion şikâyet etmesine rağmen takdire şayan bir şekilde tereddüt etmedi. Parmakları birbirine geçti, sonra Rosalind onu ileri çekerek kapıya çıkan üç basamağı tırmandı. Ona plandan şüphe duyması için zaman tanımadı. Ön kapıyı iterek açtı ve binaya girdiler.

İçerisi karanlıktı, açıktaki tek ampul tavandan sarkıyordu. İkinci kata yalnızca tek bir merdivenden çıkıldığından binanın geri kalanının nasıl görüldüğünü anlamak zordu. Yine de Rosalind'in ayakkabıları girişteki yuvarlak kilimin içine gömüldü, ayrıca arkada üzerinde telefon duran küçük bir masa vardı. Burası, apartman dairelerini birbirinden ayıran bina koridoruna benzemiyordu. Burası bir evin antresine benziyordu.

Aniden yandan bir kapı açıldı, antreye bir adam girdi. Adam derin düşüncelere dalmış, bir şeyler mırıldanıyor olsa da Rosalind ile Orion'ı gördüğü anda durdu. Onlar da adama baktılar. Ardından Japonca konuştu.

Rosalind hemen Orion'ın elini sıkarak harekete geçmesini sağladı. Orion hızlı tepki verdi, adamın söylediğini gülümseyerek cevapladı ve burada bir şey görmek istediğini açıklar gibi

Rosalind'i işaret etti. Rosalind konuşmayı takip ediyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Işık titreyiyor, daha da sönükleşiyordu. Japon zannedilmeleri oldukça muhtemeldi.

Fakat adamın suratı ekşimeye başladı. Orion, Rosalind'in elini bıraktı. Adamı yatıştırmaya, endişesini dindirmeye çalışıyordu...

Rosalind bir çırpıda uzanarak *qipao*'sunun astarından ince bir zehirli ok silahı çıkardı ve ağzına götürdü. Orion adamın arka cebindeki bir şeye uzandığını fark edemedi zehirli ok göğsüne saplandı. Adam durup aşağı baktı.

Tak sesiyle yere çöktü.

"Ne diyordu?" diye sordu Rosalind. Zehirli ok silahını onun yanına bıraktı.

Orion düşüncelerini toplamak için biraz bekledi. Adama baktı, bir iki kere gözlerini kırıştırdı, sonra da adamın nabzını kontrol edip döndürmek için ileri atıldı. Elinde, neredeyse tamamen çıkarılmış bir tabanca duruyordu. Orion'ın vurulmasına birkaç saniye kalmıştı.

"Burası ziyaretçilere açık değil, dedi. Hadi. Bakalım ne saklıymış."

Orion aceleyle yandaki odaya geçti, Rosalind'e de içeri gelmesini işaret etmeden önce dikkatle etrafı taradı. O kapıyı arkalarından kilitlerken Rosalind'in mum ışığıyla aydınlatılmış ofisteki şekilleri ve ana hatları seçmeden önce gözlerini alıştırmak için bir an beklemesi gerekti. Kalın, kadife perdeler pencerelere çekilmiş, dışarıdaki geceyi engelliyordu. Düzenli masa ve temiz boyalı duvarlara rağmen içeride yapış yapış bir hava vardı. Sanki her an tavandan su sızmaya başlayacaktı.

"Daha fazla sandık görüyorum," diye belirtti Rosalind. Bir köşede yığılmışlardı ve Deoka'nın ofisindekilere benzerlerdi. Rosalind sinsice yaklaştığında tepesinde benzer bir nakliye etiketi gördü ancak bunların gönderici kısmında Büyükelçi Deoka'nın adı vardı.

Rosalind sandığın üst tarafını açmak için bir şey aradı. "Açacağım," dedi. "İçindekileri görmek için tek şansımız olabilir." Ne var ki üstünlük göz attığında masada kullanabileceği bir şey

olmadığını fark etti, ayrıca elinin altında başka bir şey de yoktu. Orion da omuzlarını silkip ceplerini yokladı ve bir şey bulamadı.

“Vurarak açmak istersen silah verebilirim.”

Bu odaların içinde mermi ateşlenmesi düşüncesiyle dahi duvarlar titredi sanki. Böyle bir şey yapsa muhtemelen boğucu hava ateş alırdı. Başka seçeneği olmayan Rosalind saçından bir firkete çıkardı, keskin ucuyla sandığın tepesini kesti ve aşağı doğru itti.

“Şansımız var mı?” diye sordu Orion iki dakika sonra.

“Biraz yardım etsen güzel olur,” diye mırıldandı Rosalind, alnındaki ince katman teri sildi. “Genelde açmak için ince bir firkete kullandıklarını sanmıyorum...”

Tam metali sertçe iterken kapı gürültüyle çalındı. Rosalind yerinde sıçradı, o kadar korktu ki firketeyi elinden düşürdü. Nihayet sandığı açmış ve üst parçasını çıkarmış olsa da firkete aniden geriye fırladı, kontrolsüz bir hareketle kolunda kısa, kırmızı bir çizik yarattı.

“*Tā mā de,*” diye mırıldandı Rosalind. Firketesi yere düştü.

“Başardın,” dedi Orion.

Aynı zamanda kendi kendini zehirlemişti ama onun, etki etmeye başladığında uğraşacağı bir sorun olduğunu sanıyordu. Kapı sallanırken kilit zorlandı. Bir ses bağırarak soru sordu. Ne Rosalind ne de Orion cevap verince o tek ses birden fazla oldu ve antreyi kapladı. Orada bilinçsiz bir adam bıraktıkları düşünülürse bu binanın diğer sakinlerinin sorun olduğunu anlaması an meselesiydi.

Rosalind yüzünü buruşturup sandığı hızla aradı. Vakitleri azalıyordu. İçerideki en üst katmanda Seagreen'in gazetesinin bir sayısı vardı. Onu aceleyle önünden iterek altındaki üçer üçer dizilmiş ilaç şişelerini açığa çıkardı.

İlaç şişeleri mi?

“Janie,” dedi Orion anında. “Şunlardan birini ışığa getir.”

Rosalind birini kaldırdı, şişeyi titreşen mum ışığına doğru eğdi. Yanısı, tiksindirici derecede yeşil bir sıvıyla doluydu. Üst tarafı metal bir kılıfla mühürlenmiş olsa da Rosalind'in bir parmağını kullanarak kolayca yırtabileceği türdendi.

Ya da şırınga iğnesini kullanarak.

“Daha önce görmüşsün gibi konuştun,” diye gözlemini aktardı.

“Gördüm. Haidi'nin çantasında.”

“*Haidi'nin çantasında...*” Kapıda bir sarsıntı daha olunca Rosalind şaşkınlıkla kendini yere bastırmak zorunda kaldı. Şişeyi elbisesinin kolunun içine soktu, sonra da nakliye etiketinin yapıştırıldığı sandık kapağını aldı. Kanıtları o olacaktı. Şişelerin ne olduğunu çözer çözmez.

“Hadi,” dedi Orion'a. “Pencere.”

“Bekle.” Orion'ın başı yana eğilmişti, seslere odaklanıyordu. Bir an sonra şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıp, “Antredekiler... asker. Birisi emir veriyor. Sesleri ordu gibi.”

Rosalind firketesini yerden aldı, ardından perdeleri kenara toplayıp pencereyi dışarıdaki geceye doğru açtı.

“*Tırman.*”

Kapı menteşelerinden zorlandı. Önce Rosalind çıktı, bacaklarını pencere eşiğinden sarkıttı, kapı tam zorla açılırken ayakkabıların sokağın zeminine değdi. Orion'ı kıl payı görüş alanlarından çekti, içerideki askerler onları göremeden ikisi koşmaya başladı.

“Ana yol şu tarafta.” Orion, omzunun üzerinden bir bakış attı.

Rosalind başını iki yana salladı. “Çok yakınımızdalar, ayrıca ana yol çok geniş. Bizi görecekler. Arka yollar sayesinde onlardan kurtulabiliriz.”

Orion tartışmadı. Haritasız ara sokakların ve apartmanların yaya yollarının arasındaki labirente yollarını bulabildikleri sürece Avenue Yolu'na ulaşacak, orada takipçilerinden kurtulma ihtimalleri daha yüksek olacaktı. Rosalind uzaktan gelen bağırıları şimdiden duyabiliyordu. Bitkilerini sulayan ihtiyar bir kadının yanından geçtikten sonra iki keskin dönüş yaptılar. Birkaç saniye sonra kadının yüksek, öfkeli karşı çıkışları takipçilerinin de arka sokağa girdiğini, muhtemelen kadının çiçeklerini düşürdüklerini belli etti.

“İmparatorluk askerleri neden Uluslararası Yerleşim Bölgesi’ndeki bir binada saklanıyor?” dedi Orion tıslayarak. Gerçekten soru sormuyordu, ikisi de biliyordu. İşgal için bir komplo hazırlıyorsa askerlerinin içeri dalmaya hazır olması gerekirdi.

“Bence büyük ihtimalle şehrin her yanında gizli üsleri var.”

Sokaklarda mermi sesleri çınladı. Rosalind de Orion da irkil-di, nefesleri ağırlaşarak serin gece havasında görünür oldu.

“Buradan.” Orion onları sola, sonra da taş bir kapının altına çekti, ardından iki konutun yanından geçtiler. Zemin eğimli olmaya başlıyor, yol daha yumuşak bir taşa dönüşüyordu. Bu yolun bir çıkışı, ana yola geçişi olmalıydı.

Fakat başka bir kıvrımlı sokağa doğru koşarak çıkmaz sokağa girdiler.

“Sıçayım,” dedi Orion tıslarcasına. Başını kaldırdı, kaldırdı ve duvarı taradı. Etraflarını ancak köşedeki tek sokak lambası aydınlatıyordu. “Burası tırmanmak için çok mu yüksek?”

“Fazla yüksek,” diye yanıtladı Rosalind, boğazı sıkışmıştı. Artan baş dönmesinin nedeninin umutsuz koşuşları mı yoksa toksinlerin hızla sistemine girişi mi olduğunu bilmiyordu. Taşıdığı sandık kapağını atabilirlerdi. Bir yere fırlatabilir ve askerler yetiştiğinde haberleri yokmuş gibi davranabilirlerdi. Ne de olsa askerler onları görmemişti. Belki Rosalind ile Orion rol yapabiliirdi. Gizli bir askeri tesise davetsiz girmekle suçlanmanın komik olduğunu düşünen insanlarmış gibi gösterebilirlerdi. Onlar yalnızca gece yürüyüşüne çıkmış bir çiftti.

Rosalind etrafa bakındı. Kanıtı saklayacak hiçbir yer yoktu, ne tek bir çöp poşeti ne de terk edilmiş mobilya. Temizlenecek onca sokak arasında bunu seçmek *zorundalardı*.

Orion da aynı sonuca varmış gibiydi. “Onu saklamalıyız.”

“Nerede?” diye sordu Rosalind, çaldığı nesneyi elinde sallarken kulakları gürültüyle uğulduyordu. Kolunda kaşındığı yerler de batmaya başlıyordu.

“Belki katlayabiliriz?”

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Bu tahtadan, Orion. Tahtayı nasıl katlayacaksın?”

Orion, ısıklık çalan çaydanlık gibi bir ses çıkardı. “Parçalara ayırabilir miyiz?”

Rosalind ona kuşkusu bir bakış attı. “TAHTA DEDİM!”

On saniye kadar sonra yakalanacaklardı. Yakalanacaklar ve infaz için götürüleceklerdi.

“Atabilir miyiz?” diye önerdi sonra.

“Duvarın üstünden mi? Sen *kafayı* mı yedin...”

Birdenbire Rosalind yine sandık parçasına baktı. Çok ince olduğundan duvarın üzerinden atacak kadar ağır değildi.

İnceydi.

“Orion,” dedi.

Orion o kadar paniklemişti ki Rosalind'in üzerine doğru gelen uğursuzluğu fark edemedi. Ani -suçunu bütünüyle zehirli zihnine attığı absürt- bir fikir kibrit yakarak alevlendi.

“Ne?” Orion neredeyse cıyaklıyordu.

Rosalind sandık parçasını onun göğsüne itti, sonra da ona yaslanıp kollarını boynuna doladı. Tam askerler sokağa girmişken parmak uçlarında yükseldi ve lanet kanıtı bedenlerinin arasında saklayarak onu öptü.

Boynundan parmak uçlarına kadar uzanan titreşime zehrin mi yoksa adrenalinin mi sebep olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği bunu son yaptıkları seferden farklı olduğu, dudakları buluştuğunda kendini dosdoğru prize takmış gibi çarpılmış hissettiği idi. Askerlerin Japonca “temiz” gibi bir şey söylediklerini belli belirsiz duydu. Sonra bir sonraki sokağı kontrole giderlerken ayak sesleri kayboldu ama bir şey Rosalind'i sabit tutuyor, Orion'ın elleri beline dolanmış onu kendine çekerken bir şey geri çekilmesini engelliyordu.

Rosalind yavaşça uzaklaştı, gecikmeli birkaç saniye sonra tehlike geçmişti. Başı dönüyordu.

Zehir, diye güvence verdi kendine. Orion yüzünden değildi. Kesinlikle Orion yüzünden değildi. Kesinlikle hayretle bakarken

koyu renkli, büyük ve değişken gözleri üzerinde olduğu için değildi. Sandık parçası aralarından kaymaya başladı. Rosalind düşmeden onu yakaladı, elleri sakarlaşmıştı.

“Hey,” dedi nefes nefese. “Bana bir iyilik yapsana.”

Orion bir kere göz kırptı. “Ne istersen.”

“Tut beni.”

Ve talimatlarına kulak verdiği tek bir saniyenin ardından Rosalind kollarına düşerek bayıldı.

Orion aceleyle binanın kapısından geçip sarsılmasın diye Janie'yi kollarındaki yerini değiştirirken endişeli bir komşu avluyu geçiyordu. Daha önce tanışmadığı bir komşuyla karşılaşacak onca zaman varken evren neden şimdiyi seçmişti?

“Endişelenmeyin!” diye bağırdı komşunun yolundan çekilirken. “Kendisi karım.. Yemekte çok fazla içti sadece.”

Aceleyle uzaklaştı, dosdoğru Lao Lao'nun dairesine yöneldi. Janie'nin durumunun ciddi olabileceğini biliyordu çünkü bilinci biraz bile yerinde olsa alkolü kaldıramıyormuş gibi konuştu diye onu azarlardı.

“Lao Lao!” diye seslendi kapının dışından. “Evde misin?”

Cevap gelmedi. Dişlerini gıcırdatan Orion merdivenlere yöneldi, en azından Janie'nin dairesinin anahtarı ondaydı. Hafif bir düzenleme içeren ufak mücadelenin ardından anahtarları, çantayı ve sandık parçasını kanepeye atıp kapılardan geçiyor, Janie'yi dikkatle yatak odasına götürüyordu. Ona olabilecek en nazik şekilde yatağına yerleştirdi.

Janie çok solgun görünüyordu. Orion korktu.

“Ne bu kargaşa?”

Tanıdık, boğuk ve yorgun ses dairenin kapısının önünde gümürdedi. Orion hızla dışarı çıktı, kayarak oturma odasına girdiğinde Lao Lao geceliğiyle dışarıda duruyordu.

“Lao Lao,” dedi güçlükle. “Sanırım sende panzehir yoktur?”

Janie kollarına düştüğü anda yüzeysel yaralarını gözden geçirmiş, onu bayıltanın ne olduğunu öğrenmek için deli gibi aramıştı. Bir dakikalık paniğin ardından o kırmızı çizigi bulmuş,

sonra da firketelerinin zehirli olduğuna dair söylediklerini hatırlamıştı. Janie'ye de sessizce acısını taşımasına da lanet etti.

“Panzehir mi?” diye tekrarlayan Lao Lao, afallamıştı.

“Nefes alıyor,” diye devam etti Orion. Saçmalamaya başlamıştı. “Sığlaştı ama daha kötüye gitmeyince hastaneye götürmedim. Gizli kimliğimiz açığa çıksın istemedim ama aynı zamanda ölmesini riske atmak...”

“Neyle vuruldu?”

Orion durdu. Düzensiz bir nefes aldı. “Kendi firketesiyle.”

“Ah. Aşağıda bir şey olması lazım. Konuş onunla, *bāobēi*. Nefes almaya devam ettiğinden emin ol.” Lao Lao her zamanki sakinliğiyle terliklerinin üstünde dönerek merdivenlere geri çıktı. Orion, ihtiyar kapının durumun vahametini anladığından emin olmadan karanlık oturma odasında kaldı.

“Onunla konuşayım mı?” diye seslendi arkasından. “Kız baygın!”

Lao Lao çoktan kendi dairesine girmiş, gürültüyle etrafı kuralıyordu. Orion'ın yatak odasına dönüp Janie'nin yanında durmak, nefes alıp verişini dinlemekten başka seçeneği yoktu. Onu şhirde taşımak zor olmamıştı. Pek nefesi kesilmemişti. Onu strese sokan tek şey saatte binlerce kilometre hızda atan nabızıydı.

“Lütfen korkutma beni,” diye mırıldandı Orion. Janie'nin alnında ince bir ter tabakası birikmişti. Janie Mead'i daha önce böyle görmemişti. Gözleri kapalıydı, dünyadan çekilmişti. Orion tanıştıklarından beri onu kapanan biri olarak görmemişti. Sanki gözleri apaçık, keskin ve dikkatli doğmuştu.

Orion görmemesi gereken bir şeye tanıklık ediyormuş gibi hissetse de başını çevirmedi. Öykü kitabı hırsız, karanlık ve ürkütücü mağaralara bir kere bakmış ancak dehşet yerine yalnızca parıltıyan bir hazine bulmuştu. Alması gereken şey bu değildi.

Ama yine de istiyordu.

Orion, Janie'nin yüzünü okşayarak saçını önünden çekti. Göğsü sıkışıyordu, kaburgalarının kafesinden boğazındaki boşluğa kadar yayılıyordu. Baş ağrısının başlıyor olabileceğini düşündü ama gözlerindeki tansiyonu ölçmek için aşağı ve yukarı

baktığında tamamıyla iyi hissetti. Sorun başı değildi; eti ve iç organları, güm güm atan ham kalbiydi.

“Hayatımın anılarını iki kategoriye ayırıyorum, Janie Mead,” dedi yüksek sesle, sanki kendisini duyabilirmiş gibi. Dokunuşunu yanağından çenesine devam ettirdi. “Ailem parçalandıktan önce ve ailem parçalandıktan sonra. Dünyam bütün hissederken yaşayışım ve şimdi de o kırıkları onarmak için yaşayışım.”

Orion iç çekti. Janie sığ nefes alıp vermeye geri döndü. Eline uzanarak Janie’nin ateş gibi yanan parmaklarını avucunun içine aldı.

“Sen, başka bir şey olabileceğine dair ilk umudumdun.” O, eski hayatının delidolu halini bekleyen bir kalıntısı değildi. O, sonraki hayatının birkaç görev için kullanılıp atılacak bir aleti değildi. “Üçüncü bir anı kategorisiydin. Geçmişten ayrı bir gelecektin. Ben doğru şeyi yaparsam eski halime dönebileceğimi düşünerek yıllar geçirdim. Ama belki de artık bunu istemiyordur.”

Belki Janie’nin trafik gürültüsünün arasında ona gülmesini istiyordu. Belki elindeki usturayla kendisini tehdit etmesini istiyordu. Birlikte çok iyi çalıştıkları için ortak gizli kimlikleri altında devlet görevlerine devam edebilirlerdi, Orion kahramanı oynayıp bir şey kanıtlamaya çalıştığı için değildi. Bu görev bittiğinde Janie’yi kaybetmeye hazır olmayacaktı. Onu *şimdi* kaybetmek istemiyordu.

“Sen duyamazken neden konuşuyorum ki?” diye mırıldandı. “Sen korkutucu güçsün, sevgilim. Adi zehrin teki yüzünden kaybolursan öbür dünyada seni asla affetmem.”

“*Adi... değil.*”

Orion sıçradı, omurgası çubuk gibi dimdik oldu. Janie’nin cevap vereceğini düşünmemişti. Dudakları kımıldamıştı.

“Sevgilim, uyanık mısın?”

Janie ofladı. Çabasından ötürü sesi boğuk çıkmıştı, sanki ses çıkarmak için vücudundaki her enerji tanesini kullanıyordu. Gözleri kapalı kaldı. “*Başım dönüyor.*”

Lao Lao nihayet döndü, terlikleri oturma odasının zemininde

takırdadı. Yatak odasına dalıp kasıtlı yapmış gibi Janie'yi kendini zehirlediği için azarlamaya başladı. Orion ihtiyar kadından çok korktuğundan Janie'nin ağzını açıp boğazından aşağı bir şey dökmek için yatağa yaklaşırken yalnızca geri çekildi.

Janie tek bir kez öksürdü, az daha sıvı boğazına kaçıyordu. Lao Lao bardağı uzaklaştırdı ve tatmin olmuş halde ıslak bir kumaşı Janie'nin yüzüne dokundurdu.

"İyi olacak." İhtiyar kadın yataktan uzaklaşıp ıslak kumaşı Orion'a uzattı. "Sabah olduğunda yine kontrol ederim. Şimdi bırak dinlensin. Alışık değil. Ben de uykuma geri dönüyorum."

Lao Lao cevap beklemeden yatak odasından ayrıldı, evden de kendiliğinden çıktı. Orion kumaşı elinde sıkıp yeniden Janie'ye yaklaştı ve nazikçe boynuna koydu. Janie'nin nefesi şimdiden düzelmişti. Yanaklarında daha fazla renk vardı.

"Uyanık mısınız?" diye sordu tereddütle.

"*Pas vraiment*," diye yanıtladı Janie. Fransızca mırıldanıyordu, yüzünün yan tarafı yastığa gömülüydü. Dil değiştirdiğini fark etmiş gibi görünmüyordu.

Orion etrafında dolandı. Birdenbire kollarını nereye koysa bilememişti. Birdenbire normal insanların nasıl durduğunu unutmuştu.

"Tamam," diye karar verdi nihayet, sesi kısıktı. "Seni bırakayım da..."

Tam yatağın kenarından uzaklaşırken Janie'nin eli uzanıp halsizce bileğini yakaladı.

"Kal," diye fısıldadı.

Orion tuttuğu yere baktı. Onu yanlış mı duydu diye düşünüyordu.

"Kal," dedi tekrar, bu kez daha net bir şekilde. "Lütfen. Yalnız olmak istemiyorum."

"Peki." Orion ona yaklaştı, tereddütle yatağa oturdu. "Kala-bilirim."

"Anlat bana," diyebildi Janie yavaşça. "Daha fazla anlat."

"Daha fazla mı?"

* (Fr.) Pek değil. (ç.n.)

“Aileni.” Duraksadı. “Seni.”

Orion, Janie artık iyileştiğine göre göğsündeki sıkışmanın azalacağını düşünmüştü ancak daha beter oldu. Ve biliyordu, dayak yemiş kalbinden sarkan bir parça ipi çekiştirdiğinde kaynağını anladı.

“Eh.” Durumu basitleştirmeye çalıştı. Janie Mead çok fazla sırrı olan bir kızdı. O ipi takip ederse kendi kalp kırıklığını takip etmiş olacaktı. Elinden bırakamıyor olsa da. Elinden bırakmayı reddediyor olsa da. “Hepsi sıcak bir ağustos akşamında doğduğumda başladı...”

Rosalind daha önce eğitimi sırasında zehirlenmişti, üstelik Dao Feng nasıl halledeceğini öğrensini diye kastıydı. O deneyim, aniden uyanıp kafasının karışmasının normal olduğunu hatırlamakta, etrafındakileri hemen kavrayamamasında herhangi bir sorun olmadığını anlamakta zorlanırken paniklememesini sağlayan tek şeydi.

Hiç uyumayan biri için kapatılmaya zorlanmak şaşırtıcı bir deneyimdi.

Rosalind mahmur gözlerini açarak etrafına bakındı. Sol kolunun üzerine yatmıştı; uyanan uzvundaki uyuşukluğu hissettiğinde buna emin oldu. Diğeriyse...

Bir gövdenin üstüne atılmıştı. Göğsü eşit bir ritimle inip kalan sıcak bir bedendi.

Rosalind olduğu yerde donakaldı. Birkaç uzun saniye boyunca hareket etmeye cesaret edemedi; Orion'ın uyanıp birbirlerine dolandıklarını göreceğinden korkuyordu. Ancak sonra Lao Lao'nun panzehri onu yine bilinçsiz bırakmadan önceki son bitkin bir tutam anıyı hatırladı. Ona ikisi de henüz uyanırken uzandığına yemin edebilirdi.

Tanrım. Çok utanç vericiydi.

Sersemlemiş halde başını kaldırdı. Penceresinin dışında mor puslu gökyüzüne göz attı ki bu hiç mantıklı değildi çünkü aksi takdirde koca bir gün geçmiş demektir...

“Orion,” diye soludu Rosalind, onu sertçe sarstı. Orion sıç-

radı, gözleri aniden açıldığında bozuk para şeklinde kocamandı.
“Orion, *saat kaç?*”

“Hey, hey...”

Rosalind başı dönerken ayağa kalkmak için yana doğru atıldı. Ne var ki oturduğu anda Orion çabucak omzundan yakalayıp onu tekrar yastığa itti.

Rosalind anında tekrar kalkmaya başladı. “Gitmemiz lazım.”

“Janie.” Diğer omzuna kolunu atarak onu aşağıda tutmaya çalıştı.

“Neden bu kadar sakınsın?” diye haykırdı Janie. “Koca bir gün geçti...”

“Biraz *duramaz* mısın?” dedi Orion sertçe. Janie onunla daha fazla savaşamadan açıkça üzerine çıkararak bileklerini başının yanına sabitledi. “Bak bana ne yaptırıyorsun.”

Rosalind bakakaldı. Kalbi göğsünde attı.

“Abartma.” Bileklerini kurtarmaya çalıştı. Orion’ın tutuşu demir gibiydi. Alay etmesi gerekse de yüzünün Orion’ın göğsüne bastırılmasının anısı zihninde hâlâ taze olduğundan kendini gerginlikle yutkunurken buldu. “Kibarca söyleyebilirdin.”

“Öylesi hiç eğlenceli değil. Seni bırakırsam uslu duracak mısın?”

“*Uslu* durmak mı?” diye tekrarladı Rosalind. Adamın tekiyle bir kereliğine yatağını paylaşman, sana yapman gerekeni söylemeyi düşünmesine yetiyordu. Gücü aklını ele geçiriyordu. “İlk olarak, beni üç saniye içinde bırakmazsan kafatasımı seninkine geçireceğim. İkincisi, işyerimizde korumamız gereken sahte kimliklerimiz var ve dışarıda *alacakaranlık* çöküyor...”

“Janie. Sorun yok. Arayıp hasta olduğunu söyledim. İnsanlar hastalanabilir.” Sırıttı, alnını onunkine dayamadan önce açıkça üç saniye bekledi. “Vurma bana. Bak *ben* uslu duruyorum.”

Orion zıplayarak onu bıraktı, yavaş yavaş uzaklaşıp yatakta kendi tarafına geçti. Rosalind oturur pozisyona gelerek ona şüpheyle baktı. “Ah.”

Artık ikisi de uyandığından ve Rosalind sakinleştiğinden Orion’ın ifadesi ciddileşmişti. “Nasıl hissediyorsun?”

“Üzerimden askeri tank geçmiş gibi.” Kasları ağrıyordu. Organları ağrıyordu. Zehrini bu kadar güçlü hazırlamayı bırakması gerekiyordu. Sonraki gün olduysa Silas yakında bilgilendirme için gelecek demekti. Elini yüzünü yıkaması ve göreve tekrar odaklanması gerekiyordu. Muhtemelen üstünden *sahiden* tank geçse daha az sefil olurdu.

“Korkuttun beni.” Orion örtüyü üstünden sıyırdı ve bir elini saçından geçirdi. Rosalind’in makyaj aynasına bakarak konuşurken yansımalarına göz attı ama dönmek için bahane buluyormuşçasına kırışık yakasını katlayıp açarken gözleri odaklanmamıştı. “Çok korktum, Janie. Lütfen bir daha böyle bir şey yapma.”

Rosalind’in dudakları aralandı. Buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Bir daha böyle bir tehlikenin önüne atlamayacağına nasıl söz verebilirdi? Onlar devlet ajanıydı. İş tanımlarının bir parçasıydı.

“En azından...” Elbisesinin kolunu sallayınca çaldıkları ilaç şişesi düştü. Şişeyi komodinin üzerine yerleştirirken gözleri aynı zamanda Orion’ın sandık parçasını kanepedeki yastıklardan birinin üzerine attığı oturma odasına kaydı. “Sona bir adım daha yaklaştık.”

“Evet.” Orion bu farkındalıktan pek memnun olmuş gibi konuşmamıştı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Sanırım öyle.”

Üst düğmesini ilikledi. Rosalind onu durduramadan, “Sana bir kez daha bakması için Lao Lao’yu getireyim. Bir dakika bekle,” dedi ve odadan çıktı.

Dairenin kapısı açılıp kapandı. Rosalind kaşlarını çatarak bacaklarını yataktan sarkıttı.

“Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?” diye sordu boş odaya.

Silas'la bu akşamki randevularından haberdar edilmemiş olsa da Phoebe dairenin kapısına on dakika önce geldi.

Orion neredeyse kapıyı yüzünü kapıyordu.

“Sevgili kardeşim,” diye sızlandı. “Neden güvenle evinde kalamıyorsun?”

Phoebe bu soruyu duymazdan geldi. Etrafa bakındı. “*Săozi* nerede?”

“Janie aşağıda ev sahibesinden biraz yemek alıyor.” Phoebe içeri girerken iç çekip gönülsüzce arkasından kapıyı kapadı. “Şimdi de senin koca ağzın için fazladan yemek alması gerekcek sanırım.”

“Ağzım mükemmel boyutta,” diye karşılık verdi Phoebe. “Fikrini almak istediğim bir sorum var. Silas sana daha önce Rahip'ten bahsetti mi?”

Ne tuhaf soruydu. Dürüst olması gerekirse Orion'ın şu anda beyinde buna kafa yoracak kadar alan yoktu. Fakat iyi bir ağabey olduğundan isteksizce kanepenin yanına yürüdü ve anılarını kurcalayarak oturdu. Elbette Silas daha önce Rahip'ten *bahsetmişti*. Milliyetçiler için çalışır, kimyasal cinayetler meselesinde yedek bir görev yürütürken karmaşık üç taraflı ajan kimliği yaratıyordu. Orion'a ara sıra ufak bilgiler vermişti: İrtibat güvenceye alındı, iletişim başlatıldı, karşılıklı işaretler gönderildi.

Orion temkinli bir biçimde kız kardeşine baktı. Kızın aklının nasıl çalıştığını biliyordu. Soru sormasının arkasındaki nedenden korksa mı yoksa kendini onun yerine utanmaya mı hazırlasa bilemiyordu.

* (Çn.) Görümce. (ç.n.)

“Özel bir şey söylemedi,” dedi.

“Eh.” Phoebe burnunu çekip kanepenin koluna tünedi. “Silas’ın Rahip’in kadın olduğuna ikna olduğunu biliyor muydun?”

Orion ayağını orta sehpayaya koydu. “Ah *mēimei*, sakın sahip lenmeye başladığını söyleme.”

Phoebe ayağını sehpanın üzerinden indirdi. “Çocukluğumuzdan beri seviyor beni. *Beni*. Rahip’i değil.”

Phoebe’nin her zamanki küstahlığına rağmen bu tavır artık pek şaşırtmıyordu. Silas peşinde dolanırken dilediği kadar habersizmiş numarası yapabiliirdi. Her şaka yaptığında güldüğünden emin olmak için Silas’a göz atıyordu. Kasten korkunç bir şey söylediğinde hâlâ herkesten önce onun tepkisini kontrol ediyor, gözlerini devirmesini ve ona sataşmayı umuyordu.

“İlk olarak...” Orion, bir parmağını havaya kaldırdı. “Tanrım, Phoebe, bu yaptığın *sağlıksız*. İkincisi...” İkinci parmağını da kaldırdı. “Rahip yaşlı bir büyükanne bile olabilir.”

Kız kardeşi burnunda soluyordu. “Mesele kadının kim olduğu değil. Silas’ın seçimini...”

“On yıldır dikkatini tümüyle sana vermesine fazla alıştın,” diye lafını kesti Orion, ağabey tonuna geçerek. “Hatta onu başından savmaya fazla alıştın, şimdi de sonuçlarına katlanmak zorundasın.”

Phoebe sonuçlara katlanmak ister gibi görünmüyordu. Hatta böyle dediği için Orion’a vurmak istemiş gibi görünüyordu.

“Sakın bana nasihat verme.”

“Fikrimi sorarak bu konuşmayı sen *başlattın*.” Orion kendini sakın kalmaya zorlarken elini yüzüne sürttü. “Unut gitsin. Uyarıdırılmaya hazır olduğunda bu konuşmayı tekrar yapmak için gelirsin. Liza’dan Janie hakkında bir şeyler öğrendin mi?”

Phoebe’nin yüzündeki küçümseyen ifade bir göz açıp kapayıpta hevese dönüştü. İlişkileri, çocukken bile hep böyle olmuştu. Sırf Phoebe içeri girerken Orion’ın kitabının üzerine bastı diye çılgılık yarışına girer, birbirlerine ölüm tehditleri savururlardı, bir dakika sonra Orion, Phoebe’ye köşedeki dükkândan süt almak ister mi diye sorardı. Yılın çoğunluğunda ebeveyn gözetimi ol-

madığından birbirlerinin en büyük müttefiki ve düşmanı olmuşlardı. İki kişilik bir aile olduklarından fazlasıyla yakınlardı ancak anneleri iki haftada bir ziyarete geldiğinde birer rakip olarak karşı karşıya gelir ve Phoebe'nin daha fazla zamana ihtiyacı olduğu, daha küçük olduğu, temel bir eğitime ihtiyaç duyduğu söylenecek Orion geri çekilmek zorunda bırakılırdı.

Ancak o da küçüktü. Onun da annesine ihtiyacı vardı.

Ailelerinin sorunlu olduğundan çok daha önce şüphelenmesi gerekirdi. Bir şekilde fark etmesi için tam bir çöküş gerekmişti.

"Henüz öğrenemedim," dedi Phoebe, Orion'ın dikkatini şimdiye çekerek. "Ama Liza'nın dairesinde gördüğüm kaynağı takip ediyorum."

Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu. Orion hızla kız kardeşine çenesini kapatmasını işaret etti ve konuyu değiştirmeye hazırlandılar.

Janie, elinde cam bir tepsiyle içeri girdiğinde kapı eşiğinde duraksadı. Dün geceki zehirlenmeden dolayı yüzü hâlâ biraz solgundu ancak doğru düzgün hareket edebiliyordu ve Lao Lao da tamamen temiz olduğunu söylemişti. Janie, Phoebe'nin oturma odasında aniden var oluşuna şaşırdığını dile getiremeden Phoebe ona doğru gitti, yiyecekleri tutmasına yardım etmek için ellerini uzattı.

"Merhaba," diye cıvıladı. "Dur sana yardım edeyim."

Rosalind konuşmanın ortasında içeri girmişti. Odadaki farkındalığın yükselmesinden, Orion'ın sırtının dikleşmesinden ve kapı açıldığında Phoebe'nin çoktan gülümsemesini hazırlamış olmasından anlamıştı. O içeri girmeden hemen önce tam olarak ne konuştuklarını bilmeseydi kendisi hakkında olduğunu anlaması için dâhi olmasına gerek yoktu.

Dört çift yemek çubuğunu orta sehpanın üzerine yerleştirdi. Bir an sonra ön kapı tıklatıldı ve Silas içeri girdi.

"Beni hiç bırakmayacaklar sanırım," dedi ilerlerken. "O kadar çok gündür uyumadım ki duvarla konuşmaya başlarsam mazur görün."

“Söz veriyorum çok fazla uyumak da bu odadaki hiç kimseyi akli başında yapmıyor,” diye karşılık verdi Rosalind.

“Bu sabah adli tıp araştırmasından ayrılmaya müsaade etmediler mi?” diye ekledi Orion, Rosalind'in oturması için kanepede yana kaydı.

Silas karşıdaki koltuğa çöktü. Phoebe kanepenin kolunda tünemiş halde kaldı. “Evet, sonra da elinde irtibatım olan başka bir ajanla buluşmak için Jiangsu'ya çağrıldım. Dao Feng'den bu kadar zamandır haber alamamasına şaşırmıştı. Dao Feng'in faal halde olmadığını bile bilmiyordu.”

Rosalind yüzünü ekşiterek yemeği masanın ortasına itti. Yemek çubuklarını kaldırdı. Parmaklarını ne kadar sert bastırırsa bastırırsın, tutuşu zayıftı. “Sanırım amirin görevden çıktığında iletişim de kopuyor.”

Gizli birimin hizibin çoğu tarafından bilinmemesinin bir nedeni vardı. Ne kadar az kişi bilirse o kadar az kişi görevine bir katkıda bulunmalarını talep ederdi. Ne kadar az kişi bilirse, birisi yakalanıp bildiklerini baskılamayı beceremeyince o kadar az kişi işkence kurbanı olurdu.

“Diğer ajan neden buluşmak istemiş?” diye sordu Orion, sesinde hemen şüphe tonu belirdi.

“Görevi için,” diye cevapladı Silas. “Bir şeyler işimize yarayabilir diye ilerlemesine kulaklarımı dikmiştim.” Phoebe'ye bir tabak uzattı, o da ihtiyatla aldı. “Ajanın kod adı Altın Külçesi, şu anda Şanghay'dan geçen yeraltı silah şebekesiyle iletişim kuruyor. Üsleri Zhouzhuang'da ama nedense insanları her tür silahı bu şehre kaçırmaya devam ediyor.”

Zhouzhuang. Rosalind oturdu. Jiemin'in yazdığı mektup oraya gönderilmeyecek miydi? O küçük kasaba neden son zamanlarda her yerden çıkıyordu? Phoebe'ye bir çift yemek çubuğu almasını işaret etti.

“Şu anda Şanghay'da silah kıtlığı var,” diye belirtti Orion.

Silas başıyla onayladı. “İşte tam olarak bu yüzden bizimle alakalı. Seagreen'in terör hücresi yok edildiğinde tutuklamalar sırasında küçük de olsa Japon İmparatorluk Ordusu'yla savaş-

ma ihtimalimiz var. Kuomintang'ın en kötü ihtimale karşı silahlanması gerek. Şu anda elimizdeki en hızlı pazar da yeraltı şebekesi."

Orion meraklı bir ses çıkardı. Rosalind ona baktığında kaşlarını çatıyordu.

"Diğer tedarik zincirlerinin çoğu yabancılara ait," dedi. "Onları kullanamaz mıyız?"

"Dostum..." diye yanıtladı Silas. "Kapitalizm ve yüksek fiyatlar hayır diyor."

"Komünist gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı Rosalind nezaketsiz bir sesle.

Silas omuz silkti. "Aslında bu yeraltı şebekesi de o şekilde dikkatimizi çekti. Görev, Komünistlere silah tedarik ettikleri için onları kapatmaktı ama şimdi bizim de ihtiyacımız var."

"Peki istekliler mi?" Kulağa doğru gelmiyordu. "Savaşın hangi tarafındalar?"

"Hiçbir tarafında. Japon ve emperyalizm karşıtlar. Şehrin dışındaki tedarikçileri Şanghay'ın içindeki noktalara bağlayarak iki tarafa da istediklerini veriyorlar ama nasıl bu kadar fazla karaborsa bağlantıları var, Tanrı bilir. O tür işlerde şehrin içinde *guānxi* de inşa edilmesi genelde yıllar alır."

Rosalind dirseğinin üzerinde eğildi, neredeyse Orion'ın bacağına değiyordu. Orion derin düşüncelere daldığından karşı çıkmadı. Ne tuhaftı. Nasıl olmuştu da hiçliğin ortasındaki Zhouzhuang'da çalışan bir şebeke Şanghay'ın karaborsasında hareket edebiliyordu? Beyaz Çiçekler dağıldığından ve Kızıl Çete politika tarafından yutulduğundan beri karaborsa, eski Kızıl Çete üyeleri ve yabancılardan, eski Beyaz Çiçekler'den ve Kuomintang işlerini kapatmasın diye şehrin eski çetelerini hiç duymadığını iddia eden işadamlarından oluşuyordu.

"Neyse," diye devam etti Silas. "Altın Külçesi bu şebekenin başlarındakilerle bağlantı kurma konusundaki gelişmesini açıkladı. Destek olmaya istekliler, yani biz Seagreen'de tutuklama yaptığımızda operasyonun düzgün geçmesi için silahlarımız olacak."

“Kim onlar?” diye sordu Rosalind, Silas'ın verdiği bilgilerden küçük bir kısmı seçmişti. “Kaçakçılığa öncülük edenler yani.”

“Evli bir çift. Tek bildiğimiz bu.” Yüzünü buruşturan Silas yemeğini daha da yavaş çiğnedi. “Altın Külçesi harekât üslerine girmeyi denerken az daha yüzünden bıçaklanıyordu. Gerçekten kapatmak istemiyorsak onları rahat bırakmamız daha iyi olur. Taşradaki insanlar korkutucu oluyor.”

Birden ceketine vurarak tabağını bıraktı. “Korkutucu şeylerden bahsetmişken...” Silas cebinden bir şey çıkardı. Rosalind ile Orion hemen ayağa kalktı, bu sırada Phoebe'yi öyle kötü sarstılar ki az daha tabağındakileri döküyordu.

“Nereden buldun onu?” diye sordu Orion.

Silas cam ilaç şişesini masaya bıraktı, gözlüğünün ardındaki gözleri büyüdü. İçindeki yeşil sıvı tepedeki ışığın altında parladı.

“Sokakta, ölü bedenlerin yanında buldum,” diye yanıtladı şaşkınlıkla. “Amirimiz olsa derhal ona verirdim ama...” Lafı kesildi, Phoebe'ye baktı. Phoebe yalnızca omuzlarına silkerek ikisinin neden böyle tepki verdiğini anlamadığını belirtti. “Ne olduğunu biliyor musunuz?”

Oda sessizliğe boğuldu. Bir tarafta, Silas ve Phoebe hayretle bakıyordu. Diğer taraftaysa Rosalind ve Orion tek bir kez göz göze gelerek aynı sonuca vanyordu.

“Bu cinayet silahı,” dedi Rosalind, sanki en başından beri biliyormuş, bu düşünce sadece bir saniye önce nihayet şekillenmemiş gibi. “Kurbanlara enjekte edilen şey. Seagreen bunu gönderiyordu.”

“Yani,” diye ekledi Orion, “Haidi bizim en üst sıradaki katil zanlımız.”

Silas ile Phoebe gittikten sonra Rosalind uzun bir süre kanepeye oturup elindeki yeşil şişeye baktı. Yatak odasına gitmeyi planladığından tepedeki ışıkları söndürmüştü ancak sonra karışım dikkatini çekti ve pencereden içeri giren ay ışığıyla beraber şişeyi evirip çevirmeye başladı. Sırf ne olacağını görmek, etkisini sınamak için kendi üzerinde kullanmak için acayip bir istek

duydu. Fakat karışımın vücudunu tıpkı zehir gibi tahrip edeceği düşününce öylesi intihar olurdu. Kendini zapt etmiş olsa da elinden şişeyi bırakmadı.

“İyi misin sen?”

Orion kanepede yanına oturdu, mutfakta bulaşıkları yıkadığından gömleğinin kolları hâlâ sıyrılmış durumdaydı. Kurutmak için ellerini sallayınca her yere su damlası sıçradı. Rosalind’in gözleri kısa bir anlığına üzerine damlayanlara bakmak için çevrilse de neredeyse hemen şişeye döndü.

“Sadece düşünüyordum da,” dedi. “Elimde daha önce buna benzer bir şey tutmuştum.”

“Ölümcül bir kimyasal karışım mı?” diye sordu Orion, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

“Hayır.” Dimitri’nin sesini, odada yanındaymışçasına net bir şekilde duydu. *Dünyaya hükmetmek için onu yok etmeye istekli olmak zorundayız. Sen istekli değil misin, Roza? Benim için?* “Birkaç yıl önceki salgını hatırlıyor musun? Hani delilik sokakları vurmuştu da insanlar kendi boğazlarını parçalar olmuştu?”

“Nasıl unutabilirim?” Orion kanepede daha ileriye kaydı. “Bizim döndüğümüz vakitlerdeydi. Phoebe’ye dışarı çıkmayı yasaklamıştım.”

Rosalind şişeyi orta sehpanın üzerine bıraktı. Düşünmeden konuşmak, delilikte onun da payı olduğunu, bir âşığının hastalığı yabancıardan miras aldıktan sonra ikinci dalgaya neden olduğunu anlatmak üzereydi. Fakat şehir o anlatıyı, Juliette Cai’nin ilk deliliği durdurmak için Paul Dexter’i vurduğunu, Dimitri Voronin dizginleri eline aldıktan sonra iki çetenin birlikte çalıştığını çok iyi biliyordu. Rosalind rolünü kabul ederse artık Janie Mead olmazdı; Talih’in dönüştüğü o trajik ve korkunç hikâye olurdu.

“Sadece bana bir şey hatırlattı,” dedi sessizce. “Tuhaf bilim şehrini içinde tekrar canlanıyor.”

Orion cevap veremeden ön kapı tıklatıldı ve ikisi de üst düzey alarmda yerinden sıçradı. Hiç kimseyi beklemiyorlardı.

Orion bir parmağını dudağına bastırarak kapıyı açmak üzere ayaklandı. Rosalind kıpırtısız kaldı. Kapı biraz açıldı.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Burası Muların evi mi?”

Gazeteci çocuğu gören Orion açıkça rahatladı ve kapıyı iyice açtı. Çocuğun elinde bir meyve sepeti vardı; yarı boyunda ve iğrenç denebilecek kadar büyük *durian**'larla dolu olduğundan düzgün tutmakta zorlanıyordu.

“Evet,” diye yanıtladı Rosalind kanepeden. “Sevgilim, yardım et ona, olur mu?”

Çocuk rahat bir nefes aldı ve Orion sepeti alırken kollarını salladı. Selam verip aceleyle uzaklaşarak Orion'ı meyveleri koklar halde bıraktı, kapıyı tekrar kapattığında yüzünde salt kafa karışıklığı vardı.

“Kim bize *durian* göndermiş?” diye sordu. “Hakaret falan mı bu? Hani Victorianlar çiçeklerle iletişim kuruyorlarmış ya?”

Rosalind sepeti masaya bırakmasını işaret etti. “Ya da,” dedi içine bakıp notu görünce. “Burada gerçek bir iletişim var.”

Kare kâğıdı çıkardı; pürüzsüz ve krem rengiydi, açtığında siyah mürekkebi akmıştı. Hızlı bir taramanın ardından Orion'ın görmesi için kâğıdı döndürdü.

Yüksek Gelgit...

Ben yeni amiriniz. Yarın 08:00'de, Edward VII üzerindeki Rui Gıda Pazarı'nda rapor verin. Sarı şapkayı arayın.

“Dao Feng'in yerine gelen kişi.” Orion, hatırı sayılır derecede şaşkındı. Belki bizzat Dao Feng'den başka bir not bulmak için sepetin geri kalanına göz attı ancak hiçbir şey yoktu.

“Şimdiye kadar bulduğumuz her şeyi götüreceğiz.” Rosalind yan tarafa baktı. Sandık parçası yastığın üzerine yerleşmiş halde duruyordu. “Görevi sonlandırmaya başlamanın zamanı geldi.”

“Evet,” diye tekrarladı Orion içi boş bir sesle. “Sanırım.”

Ses tonu Rosalind'in dikkatini çekse de gözleri buluşamadan Orion dönmüş, sepeti kaldırıp mutfığa götürüyordu. Rosalind arkasından şaşkınlıkla kalakaldı.

* Güncydoğu Asya'da meyvelerin kralı olarak anılır. (c.n.)

Mutfaktan yüksek bir ses çıktı; sepeti tezgâha bırakmıştı. Ar-
dından Orion seslendi:

“Bir sorum var.”

Rosalind kaşlarını çatarak bağırdı. “Söyle.”

Orion geri döndü, elleri cebinde mutfağın kapı çerçevesine
yaslandı. “Kaç yaşındasın?”

Rosalind gerilmemek için kontrolünün her zerresini kullan-
mak zorunda kaldı. Neden soruyordu?

“On dokuz,” dedi. “Biliyorsun sanıyordum.”

“Biliyordum,” diye yanıtladı Orion. “Acaba yanlış mı hatırla-
dım diye düşündüm.”

Yine sessizleşti. Bu sorunun bir nedeni olmalıydı. Bir şeye
rastlamış olmalıydı.

Ama bilse kötü mü olurdu? diye fısıldadı kısık bir ses.

“Doğum günüm eylülün başlarındaydı,” dedi Rosalind. Bu
bilgi inandırıncılığına destek olur, onu sıradan bir kızmış gibi gös-
terirdi. “Batı takvimine göre sekizinde.” Duraksadı. “Niye? Daha
mı yaşlı görünüyorum?”

Orion gülümseyerek onu uzaktan inceledi. Cevap verene ka-
dar belli bir süre geçti.

“Hayır.” Sesinde ufak bir inanmazlık vardı. Sanki nasıl ol-
duğunu anlamıyordu. Sanki bir türlü aklına yatmıyordu. “Hayır,
görünmüyorsun.”

“Dikkat et.” Rosalind gözlerinin kenarlarına dokunup par-
maklarıyla hafifçe etrafına vurdu. “Senin yüzünden kırışıklıkla-
rım kafayı takacağım.”

“Kırışıklıklar da güzel olursun.”

Bir şey Rosalind'in ciğerlerini ele geçirdi. Onun hiçbir za-
man kırışıklığı olmayacaktı. Sonsuza kadar böyle kalacak, sonra
da bedeni daha önce olduğu gibi vazgeçmeyi seçtiğinde rüzgârla
uçup gidecekti.

“Ah, ne hoş iltifat.” Ellerini göğsüne koyarak bayılmış nu-
marası yaptı. “Tam hedefinden vurdun. Şimdi sonsuza dek sana
borçlu kalacağım.”

Orion keyifle kafasını salladı.

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” diye sordu. Panjurları hâlâ kapalı olan pencerelere doğru hızla yürüdü. Rosalind de ayağa kalktı, neye baktığını görmek için yanına gitti. Sokağa ya da etrafına öylece park edilmiş arabalara bakmıyordu. Orion’ın bakışları gökyüzüne doğru çevrilmişti.

Rosalind daha iyi görebilmek için başını da uzatsa dikkatini neyin çektiğini anlayamadı. En azından Orion çenesine uzanıp başını hafifçe sola çevirene kadar. Pencerenin manzarasının hemen önünde gökyüzünün mürekkebe benzer kumaşını lekelemiş, diğerlerinden biraz daha fazla parlak üç belirgin yıldız görünüyordu.

“Shen,” dedi Rosalind, takımyıldızını Çince tanımlayarak. “Beyaz Kaplan’ın konaklarından biridir.”

“Avrupalı beynine danışsan,” dedi Orion. “Onlar ne diyorlar?”

Rosalind öğrendiklerini gözden geçirdi. Herhalde hatırladığı an belli olmuştu çünkü Orion’ın dudakları titredi.

“Orion,” dedi. “Orion deniyor.”

Orion gözlerini takımyıldızından ayırmadan başıyla onayladı. O sürekli inatçı saç tutamı gözlerinin önüne düşünce Rosalind onu çekmek istedi. Elini yanında kalmaya zorladı.

“Yüksek Gelgit olmadan önce,” diye söze girdi Orion. “Avcı’yım. Kod adı vermede çok yaratıcı değillerdi. Bence biraz komikti.”

Söyle ona, diye düşündü Rosalind birdenbire. *Ben Talih’im. Casus değilim. Suikastçıyım.*

“Milliyetçilerde hiçbir şey yoksa bile,” dedi. “En azından mi-zah anlayışı var.”

“Hepsi birer komedyen.” Rosalind yapamadan Orion saçını çekti. “Ama kimliğimi oluşturmada derinlikli bir iş çıkardılar. Hiç kimse beni ciddiye almasın, hedeflerim istihbarat sızdırdıklarının farkına varmadan sadece onlara kur yaptığını düşünsün diye gerçek kimliğimle neredeyse tamamen birleştirdiler.”

Rosalind yine o Fransız kadını düşündü. “Evet, o konuda bayağı iyi gibi görünüyorsun.”

"En iyi casuslar hiç casus gibi görünmeyenlerdir," diye karşılık verdi Orion, gözlerindeki parlaltı muzipti. Ne var ki pencereye arkasını dönüp daha ciddileşince o muziplik yavaşça kayboldu.

Bir anlık sessizlik gelip geçti.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye sordu Rosalind. "Casus olmak yanı."

Bu sorunun nereden geldiğini bilmiyordu. Muhtemelen ailesi uğruna yapmaya zorlandığı iş, kıyamet ve kasvet dolu bir girişim olmamasının getirdiği şaşkınlık yüzündendi. Rosalind aynı durumda değildi. Tıpkı Talih olmanın ona başka hiçbir yerde bulamayacağı bir amaç verdiğini bildiği gibi kendinin o kısmına da katlanamıyordu. İnsanların dizlerini tir tir titreten o ölümsüz, durdurulamaz suikastçıya katlanamıyordu. Yalnızca dünyalara değer bir kız olmak istiyordu.

"Sanırım gitti." Orion durumu düşündü. "Artık o gizli kimliğe dönmek istediğimden emin değilim ama."

"Niçin?"

Orion dirseğiyle onunkini dürttü. "Çünkü Yüksek Gelgit'e birazcık bağlandım."

Doğruydı. Artık ne Avcı ne de Talih'ti onlar. Yüksek Gelgit olmuşlardı. Rosalind'in derin düşünceleri kayboldu. Yerinde ufak bir keyif belirdi.

"Yüksek Gelgit'e bağlandın mı?" diye tekrarladı alay eden bir tonda. "Bana mı bağlandın, Hong Liwen?"

"Evet." Cevabı kolay çıktı. O da karşılık olarak alay ediyor gibi değildi. "Bağlandım."

Rosalind'in gözleri aniden yukarı kalktı. Bunu beklemiyordu. Üstelik artık tehlikeli derecede yakın durduklarını, pencereden sızan ay ışığının, tüm kenarları bulanıklaşmış iki gümüş siluetten ibaret omuzlarına düştüğünü fark etmemiştir.

"Ya?"

Orion daha da yaklaştı. "Sevgilim..."

Ardından hiçbir şey gelmedi. Sadece ona seslenmek için söylemişti. Bunu ne zaman yapmaya başlamıştı? Sanki şaka yapmak veya tanıklar karşısında gizli kimliklerini korumak için değil de tatlı bir söz olarak kullanmıştı?

Damarlarına bir panik dalgası hücum etti.

"İyi geceler." Rosalind, ayağını sürüyerek bir adım geri attı ve büyüyü bozdu. Birkaç saat önce uyandıklarında ikisi de birazcık yorgun olsa da Rosalind topuklarının üzerinde dönerek bu bahaneyle uzaklaştı, Orion'ın tepkisini bir anlık bile göremeden arkasından yatak odasının kapısını kapadı.

Kapıya yaslandı. Kalbi çok hızlı atıyordu. Alnı terlemişti.

"Dur artık," diye tısladı. "Olmaz öyle şey."

Ama kendine yalan söyleyemezdi. Oradaydı işte. Bir uçurumun kenarında geziniyormuş, düşmek üzereymiş gibi midesi çalkalanıyordu. Oradaydı işte. Parmak uçları, kan kaybediyormuş ve delice bedeninden dışarı çıkıyormuş gibi karıncalanıyordu.

Belki de zehirden geriye kalanlar yüzündendi. Rosalind makyaj masasındaki aynanın önüne yürüdü; gözlerindeki büyümeyi kontrol etti, rengine bakmak için dilini çıkardı. Hatta kulak kanalının içine bile bakmaya çalıştı ancak hepsinin sonucu aynıydı. Tamamen sağlıklıydı. Sisteminde hiçbir şey kalmamıştı. Bu kez tepkisi için zehri suçlayamazdı.

"*Putain de merde*." Rosalind ellerini makyaj masasına koydu. Buraya gelmek için yüzlerce kilometre koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Ondan hoşlanmıyorsun," diye uyardı yansımasını sertçe. "Hoşlanmıyorsun."

Yalancı, diye karşılık verdi yansıması.

Kendini yeniden zehirlemesi gerekiyordu.

* (Fr.) Hassiktir benzeri bir anlam taşıyan ünlem. (ç.n.)

Ertesi sabah Rosalind ile Orion geldiğinde, Silas çoktan önünde dumanı tüten bir kâse Çin mantısıyla gıda pazarına oturmuştu. Dikkati dağınıktı, uzaklara bakıyordu ancak Rosalind masanın karşı tarafında karşısına oturur oturmaz dikkatini topladı. Rosalind sandık parçasını ayaklarının yanına koydu.

“Seni burada görmek ne hoş, ahbap,” diye selamladı Orion, Rosalind’in yanına oturmadan önce bir elini Silas’ın omzuna koydu.

Rosalind, onun varlığının her santimini sol yanında aşırı derecede hissediyordu. Görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

“Yeni amirimiz nerede?” diye sordu Rosalind.

Silas etrafa bakındı. Orion arkadaşının kaşığı alıp mantılarından birini çaldı.

“Ben erken geldim. Henüz kimseyi görmedim. Belki yaklaşmadan önce takip edilip edilmediğimizi görmek için bekliyordur.” Kaşlarını çattı, ikinci mantıyı çalmadan önce Orion’ı vurarak uzaklaştırdı. “Şimdiye kadar yakınlarda sarı şapka görmedim.”

Rosalind çenesini eline yasladı. Gözleri üç masa ilerideki bir fiğüre kaydı. “Jiemin orada ama.”

Jiemin adını duymuş gibi ahşap sandalyesinde döndü, ağzını bir peçeteyle sildi ve el salladı. Rosalind ile Orion da karşılık verirken Silas gözlerini kıstı; Jiemin yemeğini yemeye devam ettiğinde bile bakmaya devam etti.

“Kim o?”

“Seagreen’den bir iş arkadaşı,” diye cevapladı Orion. “Listemizde o yok.”

Silas hâlâ bakıyordu.

“Onu başka bir yerden mi tanıyorsun?” diye sordu Rosalind. Belki de masum olduğuna bu kadar çabuk karar vermemelilerdi.

“Aslında hayır,” dedi Silas. “Sadece neden cebinden sarı şapka sarktığını merak ettim.”

Rosalind donakaldı. Orion da aynı durumdaydı, ikisi birden Jiemin’i yeniden incelemek üzere döndü. Jiemin şimdi ayaklanıyordu, kullandığı peçeteyi boş tabağına atarak temizledikten sonra ellerinin arka tarafını inceledi. *Eminim*, diye düşündü Rosalind, *gidiyordur ve yalnızca hızlıca veda etmek için bize doğru geliyordur.*

Onun yerine Jiemin, Silas’ın yanındaki sandalyeye oturdu ve, “Seninle bizzat tanışmak pek hoş, Çoban,” dedi. Önce Orion’a, sonra da Rosalind’e başıyla selam verdi. “Yüksek Gelgit.”

Masa sessizliğe gömüldü. Orion elindeki kaşığı düşürdü. Beton zemine gürültüyle indi, pazarda etraflarını saran sohbetten bile daha yüksekti. Birkaç masa kargaşasının sebebini görmek üzere baktı ama bir kere baktıktan sonra kahvaltılarına döndüler.

“*Sen* misin?” diye haykırdı Orion. O cıyıklarken Rosalind düşen kaşığı almak için eğildi ve tekrar doğrulmadan önce açık kalan çenesini de kapattı. “Neden sensin ki?”

Jiemin omuz silkti. “Teknik tarafını mı, yoksa lojistiğini mi soruyorsun? Babam Kuomintang’da önemli biri.”

“Benimki de öyle!”

Rosalind uzanarak bir masa ötedekilerin duyabileceği kadar bağırmadan Orion’ın koluna vurdu. Diğer eliyle kaşığın sapını öyle sıkı tutmuştu ki eklemleri beyaza dönmüştü.

“Babanın kim olduğunu biliyorum,” dedi Jiemin düz bir sesle. “Aynı konsept bile değil, inan bana.”

“Demek ikiniz de nepotizmi* kullanıyorsunuz.” Rosalind dişlerini gıcırdatmamaya çalıştı. Kaşığı bıraktı. “Hâlâ on sekiz yaşındaki birinin nasıl amirimiz olduğunu açıklamıyor.”

Jiemin, aşağılayıcı ses tonundan etkilenmiş görünmüyordu. Silas’ın yüzündeki salt şaşkınlığı görmemiş gibi davrandı.

* Akraba kayırma veya adam kayırma, öznel ve adil olmayan şekilde yapılan ayrımcılık. (c.n.)

“İkinizden iki yıl önce yerleştirildim, o yüzden bu görevde liderlik yapacak kadar uzun süre çalıştığımı karar verdiler.” Jiemin sarı şapkayı cebinden çıkardı ve masaya bıraktı. Üzerine, Uluslararası Yerleşim Bölgesi’ndeki bir restoranın logosu işlenmişti. “Terör cinayetlerinin *Seagreen Press*’den çıktığını nasıl doğruladık sence? Önce Japonların sosyal çevresine sızdım ve Deoka’ya gönderilen talimatları öğrendim. Şehrin dışında bir depo hazırlayacaklar ve bilinmeyen bir kimyasal karışımın dağıtımına başlayacaklardı. Sonraki görevim o kimyasal karışımların şehirde başlayan cinayetlerle bağlantılı olduğunu doğrulamaktı.”

“O halde bu cinayetler ne kadar zamandır devam ediyor?” diye sordu Rosalind. “Ve bir yıldan fazla süredir bu görevdeysen biz neden getirildik?”

Jiemin ellerini birleştirip Rosalind’e baktı. Birkaç uzun saniye boyunca konuşmadı -gözleri sabitti, bakışlarını çevirmedi- ve Rosalind sadece bu sayede bile anladı. Onun gerçek kimliğinden haberdardı.

“İkinizde bende olmayan yetenekler var,” diye yanıtladı sessizlik fazla uzayınca en sonunda. Başıyla Orion’ı gösterdi. “Özellikle ben Japonca söylenenleri anlayamıyorum. Benim süratle dili öğrenip bir şeyleri yanlış anlamamdansa yeni üye alarak daha fazla ajan göndermek daha hızlı bir yöntem.”

“Orada olduğun yıl içinde listeleri bitirmediğini söylüyor olamazsın,” dedi Orion. “En azından şüphelerin...”

“Evet, sizin elinizdeki herkesi çoktan işaretlemiş olmam mümkün,” diye sözünü kesti Jiemin. “Ama mesele hiçbir zaman bu değildi. Bu ilk görevdi ve sonrakini çözebilmeniz için sizi rahatlattığımız gerekiyordu. Yani *nedenini* çözmeniz için. Halkımızı *kimyasallarla* öldürmelerinin nedenini hâlâ bilmiyorsak tutuklamanın ne anlamı var? Bu işin gerçek sebebini bulmadığımız sürece tekrar başlayacak.”

Orion bakışlarını uzaklaştırarak bıkkın bir küfür savurdu. Açıklamasına rağmen Jiemin’in ses tonu sabit, neredeyse sıkılmış gibiydi. Birileri uzaktan onları gözetlese hiç kimse bu sıra-

dan ve melankolik görünümlü çocuğun amirleri -üstleri- olduğunu tahmin etmezdi.

"Dao Feng bize bunu en başta söylemeliydi," diye belirtti Rosalind. Ses tonunu belli bir seviyede tutmak için çok ama çok çaba sarf ediyordu.

Jiemin dirseklerini masaya koydu. "Dürüst olmam gerekirse," diye yanıtladı. "Neden söylemedi ben de bilmiyorum. Bana bu görevin dosyasını verdiklerinde yönergelerine göz attı. Hepsini size sunması gerekiyordu: *Seagreen Press*'deki suçlu tarafların tutuklanmasını, katilin izini sürmeyi ve cinayet yönteminin açıklamasını bulmayı."

Rosalind bu garipliği en başından beri biliyordu. Görevlerinin amacını yerine getirirken onu rahatsız etmiş, aklına takılmıştı. Fakat Dao Feng'in gerçekten önemli olsa işi vereceğini varsayarak bir kenara itmişti. Şimdiyse bu zamana dek yaptıklarının lüzumsuz olduğunu, asıl görevlerinin saklandığına inanmak zorundaydı. Jiemin'in bir yıl içinde çoktan bir araya getirdiği bilgileri bulmak için haftalarını boşa harcamışlardı. Dao Feng ne yapmaya çalışıyordu? Onların bilmediği ne biliyordu?

Ve Jiemin bu göreve amir olarak gelecekse neden sırrını paylaşmamıştı?

"Belki de Dao Feng çok bunaltıcı olacağını düşündü," diye önerdi Silas. "Janie ile Liwen'in başta alışma dönemlerine ihtiyaçları olur sandı."

"Belki de," diye tekrarladı Rosalind ama azıcık bile kesin konuşmamıştı. "Eh... Yakında dinleneceğiz sanırım. Zheng Haidi en muhtemel katil zanlısı. Sadece onu yakalamamız lazım."

Jiemin bir ses çıkardı. "*Haidi*? Ofis sekreteri Haidi mi?"

Rosalind kaşlarını çattı. "Evet. Sırf sersemin teki gibi görünüyor diye onu hafife alma. Cinayet silahını yanında taşıyormuş. Bahse girerim senin eline henüz geçmemiştir, değil mi?"

"Geçmedi," diye onayladı Jiemin açıkça.

"Al." Masanın altından uzandı. Buraya gelirlerken Orion; sandık parçasını, Silas'ın getirdiği ve Rosalind'in Burkill Yolu'ndan aldığı ilaç şişeleriyle birlikte içine koymak için siyah bir plastik

poşet hazırlamıştı. Rosalind poşeti Jiemin'e doğru itti. "Cinayet silahını barındıran iki ilaç şişesi, aynı zamanda Deoka'nın yaptığı dağıtımın somut bir kanıtı. Son gördüğümüzde sandıkların geri kalanı 286 Burkill Yolu'nda duruyordu. Yeterince hızlı davranırsak harekete geçmeden önce yeraltı imparatorluk üssünü yakalayabiliriz."

Jiemin tek söz etmeden poşeti aldı. "Şimdi de talimat mı veriyorsunuz, Bayan Mead?"

"Evet," dedi Rosalind sertçe. "Cathay Hotel'deki etkinlik... görevi orada sonlandıralım."

Orion da Silas da bir anda ona döndü, donakalmış görünüyorlardı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Silas.

"Dâhi amirimizi duymadın mı?" diye ekledi Orion. Hakkını vermek gerekti, yalnızca ufacık bir alay ifadesi çıkarmıştı. "Buraya gelmesi bir yılını almış. Diğer her şeyi bulmak bu kadar uzun sürdüyse cumaya kadar nasıl bitireceğiz?"

Ancak Rosalind bu fikirde kararlıydı. Geçen gece, yatak odasının zemininde volta atmaktan ve zihninin başka yerlere kaymasına izin vermemekten daha iyi bir şey yapamayınca dikkatle düşünmüştü.

"En iyi şansımız bu," dedi. "Jiemin, etkinliğe gitmemekte hâlâ ısrarcı mısın?"

Jiemin başıyla onayladı. "Orada imparatorluk güçlerinin başka büyükelçileri de olacak, Şanghay'daki diğer şubelerden gelecekler. Bu şehirdeki pek çok insan beni önceki görevlerimden tanıyor. Oraya gidersem Milliyetçi olarak giriş yapmış olacağım, Seagreen çalışanı olarak değil."

"İyi," Rosalind boynunu küttetti. "O zaman Orion'la ben gizli kimliklerimizle içeride olacağız. Milliyetçiler tutuklamaları yapmak için içeri dalmadan önce orada bulunan suçluları doğrulayabiliriz. Bütün suçluların aynı yerde olduğu yeri bir daha nereden bulacağız? Hiç kimse kaçmak için vaktinden önce gelecek olanlardan haberdar olamaz. Aynı anda Burkill Yolu'na girilsin,

böylece her şey güzelce toparlanıp bitirilmiş olur. Şüphelilerle kimyasallarla bir arada yani."

Güzelce toplanıp bitirilmekten çok uzak olsa da masadaki hiç kimsede ona karşı çıkacak enerji yoktu.

"Pekâlâ," dedi Jiemin. "O zaman bu cinayetlerin asıl amacını çözmek için cumaya kadar vaktiniz var." Ayağa kalktı. "Bunu bağlantılarımıza bildireceğim. Bayan Mead'in planını uygulayacağız. Cathay'daki etkinlikte o zaman."

Yeni amirleri başka bir şey söylemeden el salladı ve gitmek üzere döndü.

"İşte görüşürüz," diye mırıldandı Orion. Jiemin'in uzaklaşan sırtına.

Alisa ikinci kattaki koridor penceresinden yaşadığı binayı terk etti, eşikten atlayarak arka sokaktaki çöp torbalarının arasına indi.

"İğrenç," diye mırıldandı sessizce, yeniden kalktı. Kaçak durumunun, pencerelerden atlamayı gerekli kılacak kadar ciddi olduğundan emin değildi. Özellikle de belediye polisinin ne kadar tembel olduğu düşünülürse ancak fazla dikkatli olmaktan zarar gelmezdi. Sabahın geç saatlerinde sokaktan çıkarken ışık gözlerine battı. Bugün havada bunaltıcı bir nem vardı.

Yeni bir araştırma günüydü. Gerçi aslında araştırma açısından pek seçeneği kalmamıştı. Rosalind daha iyi bir iş çıksın istiyorsa kendi kız kardeşine sormalıydı. Celia daha deneyimliydi ve parmağında oynattığı daha da fazla deneyimli ajan vardı. Ancak görev Alisa'ya verildiğinden yarım kalan son işi de bitirmeliydi.

Yaşlı bir kadının gördüğü doğaüstü bir şey. Komünistlerin, birkaç Milliyetçinin peşine düşmelerini sağlayan bir şey.

Bao Shang Yolu'na vardı. Tepedeki parlak mavi gökyüzüne rağmen dar sokak puslu dumanla kaplıydı. Alisa ön tarafı soluk bir dört rakamı ile işaretlenmiş binanın merdivenlerine geçti. Baş dönene kadar çıktı ve döndü; çıktı ve döndü. Notta altıncı kat olduğu yazıyordu. Doğru daireye gelene dek dolaşmaya ha-

zırlanıyordu ancak altı kat merdiven çıkmayı bitirdiğinde kapılardan biri çoktan aralanmıştı.

“Merhaba?” diye seslendi Alisa. Açıklığının bir hayal olup olmadığını sınamak için kapıyı itekledi. Yüksek bir gıcırtyla daha da açıldı. “Kuomintang gönderdi beni. Bir süre önce ifade almaya gelmiştik. Benim geri dönme nedenim...” Alisa içeri adım attı ve aynı anda ani bir parlak ışıkla kör oldu. “*Tanrım!*”

“Ah, pozunu hiç bozma, *shā gūniáng*’. Yoksa bulanık çıkar.”

Alisa hızla gözlerini kırpıştırarak göz kürelerindeki bulanıklığı düzeltmeye çalıştı. Önündeki manzara yavaşça netleşti: Garip bir daire, pencerenin yanında duran tekerlekli sandalyeli yaşlı bir kadın. Kadın ellerinde bir kutu tutuyordu, daha hızlı gözlerini kırpıştırınca Alisa nihayet onun kişisel bir kamera olduğunu fark etti.

“Nasıl pozumu bozacak kadar düşüncesiz olabilirim?” Alisa kalan bulanıklığı temizlemek için son kez sertçe gözlerini kırptı. Gülümsedi, hoş bir tanışma olmasının engellenmesini reddediyordu. “Lütfen bağışlayın ama üstlerim beni buraya gönderdiğinde bana isim değil, sadece bir adres verdiler.”

Yaşlı kadın sandalyesini penceresinden uzaklaştırarak tekerleklerini kanepeye doğru çevirdi. Eliyle Alisa’ya gelmesini işaret etti. Alisa da tereddütle kadının arkasından gitti, kanepenin yasıklarının köşesine tüneyerek oturdu.

“Muhtemelen ilk seferde adımlı sormadıkları içindir,” diye yanıtladı yaşlı kadın. “Ben Bayan Guo. Rus musun?”

“Evet,” diye cevapladı Alisa. “Adım...” Duraksadı. Seagreen'deki gizli kimliğinin açık etme ihtimaline karşı *Liza*’yı kullanamazdı. Gerçi Kuomintang, istihbarat almak için şehirde onları taklit eden Komünistleri yakaladıysa endişelenecek çok daha büyük sorunlar olduğunu tahmin ediyordu. “Roza.”

Özür dilerim, Rosalind.

Yaşlı kadın onu baştan aşağı süzdü. “Ve Kuomintang sana güveniyor mu? Bir komşudan hikâyemi duyduktan sonra kapımı çaldılar. Her köşede kaç kişiyi işe aldıklarını sahiden merak etmeye başlıyorum.”

* (Çn) Apul kız (ç n)

“Ah, ben basit bir asistanım sadece,” diye yalan söyledi. “Ama Çincemi dinleyin, o kadar iyi ki beni almak zorunda kaldılar.”

Bayan Guo meseleyi tarttı. Alisa nefesini tutarak bir Rus'un Kuomintang'ın saflarına geçmesinin inanılamayacak kadar zoraki mi olduğunu düşündü.

“Hakikaten muhteşem bir konuşma şeklin var,” diye kararını verdi yaşlı kadın.

Alisa sırtıttı. Not defterini çıkardı, kalemini kâğıdın üzerine hizaladı. “Bugün çok zamanınızı almayacağım. Yalnızca bir süre önce verdiğiniz ifadeyi doğruluyorum.”

“İstediğin kadar zamanımı al.” Bayan Guo, sandalyesinde geriye yaslandı. “Çocuklarım beni ziyaret etmiyor ve artık aşağı inip *mahjong* oynayamıyorum.”

Alisa etrafına bakındı. “İyi besleniyor musunuz? Size bir şey getirmemi ister misiniz?”

Bayan Guo eğlenmiş görünüyordu. “Ah, benim için endişelenme. Ancak safi sıkıntı acısını çekerim ben.”

“Umuyorum ki sizi bununla sıkmam.” Alisa not defterindeki başka bir şeye bakıyor numarası yaptı ancak aslında tamamıyla boştu. “Pencerenizden gördüğünüz şeyi onaylamam gerek. Onun... doğaüstü olduğunu söylemişsiniz? Bazı insanları bunu kavramakta güçlük çekiyor anlayacağınız gibi, o yüzden detaylandırırırsanız müteşekkire olurum.”

Bayan Guo bir süre ona baktı. Ardından konuştu: “Detaylandırayım mı? Pencerenin dışındaki sokakta duran bir seri katilden başka kaç tane daha detay istiyorlar?”

Seri katil mi? Alisa'nın gözleri, tepkisini bastıramadan büyüdü. Neyse ki Bayan Guo sandalyesini uzaklaştırıyordu; bitişindeki mutfakta yer alan masanın yanında durduğu, üstündeki bir yığın dergiyi karıştırdığı için Alisa'nın şokunu göremedi. Bunların Rosalind'in göreviyle alakası var mıydı?

“Hatırlayabildiğiniz her şey harika olur,” dedi Alisa düz bir sesle.

“Ben şoke oldum tabii,” diye devam etti Bayan Guo. “Gazeteler her gün bu cinayetleri yazıyor. Yollarda cesetler bulunuyor.

Kollarında delikler var. Yüzlerinde dehşet ifadeleri var. Kızımı dışarı çıkma diye uyarıyorum ama yine de her gece aptal bir *wūting** içinde dans etmek için dışarı çıkıyor.”

“Sıradan bir suçlu değil de kimyasal cinayetlerden olduğunu nereden anladınız?” diye sordu Alisa, kalemi kâğıdın üzerinde hareket ettirdi. “İnsanlar bu bölgelerde sürekli acınası nedenlerden saldırıya uğruyor.”

“Başka acınası suçlular kurbanlarına şırınga saplamaz galiba.”

Alisa kalemi daha da bastırdı. “Yani şırıngayı *gördünüz*.”

“Daha da iyisi var.” Bayan Guo nihayet aradığı şeyi buldu ve fotoğraf filmi şeridini kaldırdı. “İşte. Üstlerine o korkunç manzara-yı gösteren fotoğrafı zaten verdim ama bilgi çabuk kayboluyor galiba. Her şeyin kopyasını aldım çoktan, yani orijinal *dipiàn*** gerekirse...”

Alisa şeridi alırken tereddüt etmedi. Negatifi ışığa tutarak lekeleri ve şekilleri seçmeye çalıştı. Ortadakinin bahsi geçen fotoğraf olduğunu anlamak kolay olsa da -yukarıdan, bir pencereden çekilmiş gibi görünüyordu ve altta iki adet figür vardı-negatiflerinin minik boyutları ve tersine çevrilmiş renkler detayları seçmeyi imkânsız kılıyordu. Alisa'nın önce düzgün boyutta tekrar bastırması gerekiyordu.

“Henüz tutuklama yapmadılar mı?” Bayan Guo, yeniden kendini oturma odasına doğru itti.

“Yaklaşıyorlar.” Alisa şeridi salladı. “Bunun için teşekkürler. Çok yardımı olacak.”

Bayan Guo'ya veda ederek daireden ayrıldı, kapıyı ardından nazikçe kapattı. Neden Komünistler bunlarla uğraşıyordu? Üst seviyedekiler onun hâlâ bilmediği ne biliyordu? Bu fotoğraflar katil için kanıt niteliğindeyse Milliyetçiler, *Seagreen Press*'i içeri almak için kullanabilirdi. Üstleri bilgiyi aktarmış olmalıydı. Savaş o kadar mı önemliydi? Savaş, hayat kurtarmaktan daha mı önemliydi?

Alisa binadan çıktı, adımlarını aceleyle hızlandırdı. Sonraki sokağa döndü, sonra da süratle gördüğü ilk Rus köşebaşı dükkânına girdi.

* (Ç'n.) Dans, balo salonu. (ç.n.)

** (Ç'n.) Negatif. (ç.n.)

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Negatif şeridi, bir tomar nakitle birlikte çıkardı ve tezgâha yanaştı.

“Karanlık odanız var mı?”

Orion, öğle arasında bir tezgâhın önünde durmuş mantıların ücretini öderken pusuya düşürüldü.

“Buna inanmayacaksın.”

Neyse ki sesi hemen tanıdı ve gizlice yanaşmış olsa da korkuyla büyük mantı poşetini dökmedi. Tanrıya şükür. Aksi takdirde bir hayli küçük düşürücü olurdu.

“Bana bir iyilik yapsana, *měimei*,” dedi Orion. Doğru miktar olduğundan emin olmak için sabırla bozuklarını saydı. “İki *dòuhua** kap.”

Phoebe burnunu çekti, dükkân sahibinden iki bardak tofu pudingi aldı. “Bir tanesini alabilir miyim?”

“Evet, benimkini alabilirsin. Diğerini rahat bırak yoksa karım bana bağırır.”

Sokak tarafındaki bir masaya geçtiler, Phoebe’nin dikkati tamamen bardaktakileri dökmemeye odaklandı. Ortadaki çatal-bıçak kutusundan bir kaşığı sallayarak alıp hemen yemeye dalmadan önce hiç tereddüt etmedi. Orion mantı poşetini yavaşça bıraktı, daha çok kız kardeşinin atıştırmalığa karşı duyduğu heyecandan ötürü endişelenmişti. Ah Dou onu yeterince beslemiyor muydu?

“Ee, neye inanamayacakmışım?”

Phoebe, buraya neden geldiğini tekrar hatırlamış gibi kaşığını bıraktı. “Liza Ivanova’nın dairesindeyken içeriye şöyle bir göz attığımı söylemiştim, hatırlıyor musun?” Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra çantasına uzandı ve bir dergi çıkarıp Orion’ın önüne yerleştirdi. Ön kapağı pastel pembeydi, üzerinde bahçe sandalyesine oturmuş gökyüzüne bakan bir kadın vardı. Orion ancak bu kadarını çıkarabilmişti. Yazıları Rusçaydı.

“Bunu ondan mı aldın?” diye sordu endişeyle.

* İpeksi kıvamdaki tofudan yapılan, Çin’e özgü bir tür tatlı veya tuzlu atıştırmalık. (ç.n.)

“Hayır! Sence o kadar sorumsuz muyum?” Phoebe bir nefes üfleyerek kâküllerini gözünün önünden çekti. “Liza’nınki çerçeveletilmişti. Tuhaf olduğunu düşündüm, ben de başka bir kopyasını bulabilmek için Şanghay’daki tüm dergi satanları gezdim. Ön kapağını defalarca tarif ettim ve en sonunda Zhabei’deki bir kadın neden bahsettiğimi anladı. Bunu benim için bulup çıkardı.”

Kız kardeşi yiyeceğinden başka bir kaşık daha aldı. “Aslında benim gitmem lazım, *Sincere*’deki bir ayakkabı indirimini yakalayacağım. Arka tarafta işaretlediğim yere bak. Tatmin edici bir şey okuyamazsın ama resimlerin isimlerini İngilizce yazmışlar. İçinden ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum. Eminim senin daha iyi bir fikrin olacaktır.”

Kaşığını bardağa vuran Phoebe ayağa kalktı. Sonra, sinir bozucu olmaya her daim kararlı olduğundan mantı poşetine göz atıp ayrılmadan önce birini aldı.

“Çok fazla harcama!” diye seslendi Orion arkasından.

“Bana ne yapacağımı söyleme!” diye bağırdı o da.

Masada yalnız kalan Orion dergiyi çevirdi ve Phoebe’nin işaretlediği yeri açtı. Ön kapaktan sayının yaşam tarzı odaklı olduğu anlaşılıyordu, o yüzden sayfayı değiştirip vefat ilanına benzer bir şey görünce şaşırdı.

Roma Montagov. Doğum 15 Temmuz 1907.

“Beyaz Çiçekler’in vârisi mi?” diye mırıldandı Orion, resme gözlerini kısarak baktı. Bu dergi neden onun vefat ilanını basmıştı? Sonraki sayfayı açtı.

Juliette Cal. Doğum 15 Ekim 1907.

Bu iki isim bir araya gelince her şey bir anda mantıklı oldu. Orion daha hızlı çevirdi. Arkadaki sayfaların tamamı gangster vefat ilanlarıydı. Dergi, çeteleri dağıtan devrimden hemen sonra, onları anmak için basılmış olmalıydı.

Dimitri Voronin. Doğum 2 Ocak 1906.

Tyler Cal. Doğum 25 Mart 1908.

Kathleen Lang. Doğum 8 Eylül 1907.

Kathleen Lang mı? Orion’ın eli donakaldı, kaşları birbirine yaklaştı. Kathleen Lang’ı tanıyordu, şehirdeki çoğu kişi düşmüş

Kızıl Çete seçkinlerinin adlarını bilirdi. Fakat bu resim... Oliver'in görev ortağı Celia'nın genç haliydi. Orion sahada onunla birden fazla kez buluşmuştu. Oliver her uzlaşmacı olmayı denediğinde Orion yumruk atamadan Celia onu uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

Bu hiç mantıklı değildi. Tabii...

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. Celia bir zamanlar Kathleen Lang'dı, sonra Janie'nin de kim olduğunu anladı. Bu bağlantıyı tek başına aklına getiremezdi -nasıl getirecekti ki?- ancak önüne koyulduğunda Celia ile Janie arasındaki benzerlik inkâr edilemezdi. Son vefat ilanının olduğu sayfayı açtı.

Rosalind Lang. Doğum 8 Eylül 1907.

Ve işte Janie oradaydı, tam olarak aynı görünüyordu.

Janie Mead'ın aslında var olmadığından hep şüphelenmişti. Fakat bu tamamen farklı bir şeydi. Onun, şehirdeki başka bir kız olduğunu varsaymıştı. Belki zorlu bir geçmişi olan, belki Amerika'dan başka yerde büyümüş biriydi. Ama *Rosalind Lang*...

Orion dergiyi sersemlemiş bir şekilde kapattı. Yakınlardaki bir polis memuru ıslık çaldı; ses keskin ve kulak tırmalayıcıydı. Orion'ı rahatsız etmedi. Dünya çılgılık attığında ve etrafında koşuşturduğunda bile oturduğu yerde hareketsiz kalıp önüne düşen bomba yüzünden sersemlemişti.

Mesai sonrası *Seagreen Press*, Fransız İmtiyaz Bölgesi'ndeki bir ofis binası değil de tepedeki bir malikâneymiş gibi içten dışa kasvetli bir hal alıyordu.

Rosalind çoktan çıkmış olmalıydı ancak masasında kalarak faturaların hızlı hızlı notlarını aldı. İzleyen herkese meşgul görünmeye niyetlendiğinden bütün gün Orion'la pek konuşmamıştı. Saat beş gibi yanına yaklaştığında onu elini sallayarak uzaklaştırmış, fena halde meşgul olduğu için henüz gidemeyeceklerini söylemişti. Aslında bir planı vardı. Diğer iş arkadaşlarının gitmelerini bekledikten sonra hamlesini yapabilecekti.

Jiemin masasından beş buçukta ayrıldı. Rosalind'e şüpheli bir bakış atarak gözleriyle ne yapmaya çalıştığını sordu ama Rosalind yalnızca sahte bir selam vererek işine geri döndü. Çok geçmeden sadece koridorun değil, bölümün ışıkları da loşlaştı, önündeki baskıyı görmesi iyice zorlaşmıştı. Önemli değildi. Yirmi dakika sonra masasındaki son kadın da çıkıp bölümü boşalttı. Rosalind artık çok çalışıyormuş gibi görünmek zorunda değildi.

Çantasına uzandı.

Şaşırtıcı bir biçimde, Orion'ın bölmesine yürüdüğünde başını kaldırdı. Onun sabırsız halde, gitmeye hazır olmasını beklerdi ancak elini omzuna koyana kadar Orion yaklaştığını bile duymamıştı. İrkildi.

Rosalind kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Evet," dedi Orion aceleyle. "Gitmeye hazır mısın?"

Rosalind başıyla onayladı. Bina tamamen sessizliğe gömülmüştü.

“Posta odasındaki teslimat kayıtlarını almak için herkesin gitmesini bekliyordum,” dedi merdivenlerden inerlerken. “Sen de gidip Haidi’nin masasını kurcalayabilir misin? Orada suç teşkil edecek bir şey saklayacağını sanmıyorum ama tüm olasılıkları gözden geçirebiliriz.”

Orion cevap vermedi.

“Orion,” dedi Rosalind.

Aynı anda üç basamağı birden indi. Bir anlığına kafası karışmış, rüyadan yeni uyanmış da çoktan hareket ettiğini görmüş gibi göründü. Sonra, “Evet, yapabilirim,” dedi ve doğrudan resepsiyona yürüdü.

Derdi neydi bunun?

Rosalind şaşkınlığından sıyrıldı ve aceleyle posta odasına girdi; kapı elinin altında kolayca açıldı. Geceleri burada tutulan muhtelif paketleri saklamanın manası yoktu, o yüzden kapı kilitlenmemişti ve bu sayede Rosalind’in işi kolaylaşmıştı. Sessizce karanlıkta raflara doğru ilerledi, aramasını yalnızca dışarıdaki sokak lambasından gelen parıltı aydınlattı.

Tejas’ın bu rafı karıştırdığını gördüğünü sanmıştı. Neredeydi?

Rosalind’in gözleri en uzaktaki raflardan birinin altından çıkmış bir kutunun üzerinde durdu. Kapakları hâlâ açıktı. Kutuyu çıkarıp içine bakınca en üstte siyah bir kâğıt altlığı buldu.

“İşte, başardım,” diye mırıldandı, kâğıt altlığının en son bırakılan sayfasını açtı. Yeni birkaç giriş yapılmıştı ve biri o malum gündendi; Burkill Yolu’na gönderilen bir sandığın kaydıydı.

Rosalind sayıları aklından geçirdi. Ertesi gün adrese varabilirdi. Bu da yarın bir saldırı daha olabileceği anlamına geliyordu.

Kayıtlarını tamamını çıkardı. Rulo haline getirdi ve çantasına tıktı, sonra da parmak uçlarında yükselip boş kâğıt altlığını dolaplardan birinin üstüne sakladı.

Rosalind posta odasından çıktı. Sessizce oraya vardığında Orion hâlâ resepsiyonu arıyordu.

“Bir şey buldun mü?”

“Sadece bir sürü şeker kabı,” diye bildirdi Orion. “Bence...”

İlk kattaki pencerelerde farlar parlayarak Orion'ın sözünü kesti. Hemen ardından arabanın fren sesi geldi, sonra da bir kapı çarparak kapandı. Birisi ofise dönüyordu.

“Saklan!” dedi Rosalind tıslarcasına.

“Buraya.” Orion bileğinden yakaladı ve ikisini de masanın arkasına çekip ağır yapının altına eğildi. Masanın dış tarafı kat boyunca uzanıyordu; geçen herhangi biri bu tarafa gelip Haidi'nin sandalyesinden bakmadığı sürece Rosalind ve Orion'ı göremezdi.

Tek bir dizi adım sesi binaya girdi. Rosalind nefes almaya cüret etmedi, elleriyle Orion'ın gömleğini kavramıştı. Orion'ın koluysa Rosalind'in beline dolanmıştı, sıkışık haldelerken onu kıpırtısız tutuyordu. Rosalind kendi kalbi mi göğüs kafesinde güm güm atıyor, yoksa Orion'ın paniği ona mı geçiyor bilmiyordu. Masanın altındaki alan o kadar dardı ki biraz üzerine uzanmış haldeydi ama bu aşamada birbirlerine dolanmaları yeni bir şey sayılmazdı.

Mesai saatinden sonra bulunurlarsa neden bu kadar şüpheli davrandıklarına, neden ofis kapalıymışçasına ışıkların kapalı olduğuna dair pek bahane bulamazlardı. Çok ama çok sessiz kalmalılardı.

Gece yarısı ziyaretçisi yavaşça merdivenlerden çıktı. Ağır ayak sesleri sabırlıydı. Daha yüksekteki biri -Deoka veya onun kadar önemli biri- olmalıydı, aksi takdirde bekçiler eve gittikten sonra ön kapıdan arabayla geçmeye izni olmazdı.

“Gitsek mi?” Rosalind, ziyaretçi üst katlardan birinde gözden kaybolunca fısıldadı.

“Ya arabada da biri varsa?” diye fısıldadı Orion da.

“Dışarı çıkarken yalan söylemek zorundayız.” Rosalind kulaklarını dikerek, dışarıdaki çakıl alanında hareket olup olmadığını anlamaya çalıştı. “Beklemek daha tehlikeli. Şimdi gidersek şüpheli kabul edilebiliriz. Bir saate gidersek tümüyle suçlu oluruz ama.”

“Şüpheli hâlâ şüphelidir.”

“Başka seçeneğimiz yok!”

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Orion bakışlarını aradı. Meseleyi, farklı tarafları tartışır gibi fısıldayarak tartışıyorlardı ancak ikisi de yakalanmadan çıkma-
ları gerektiğini biliyordu. Görevi tamamlamaya çok *yaklaşmış-
lardı*.

“Tamam,” dedi Orion. “Arabada biri bekliyorsa uygulayabi-
leceğimiz bir çözümüm var.”

Rosalind masanın dışındaki karanlığa baktı. Üst katta yürüme
sesleri duyduğunu sandı. Orion’ın gömleğini bırakmayı denedi,
onun yerine elini göğsüne dayadı. Kalbi öyle vahşice atıyordu ki
avucundaki vuruşunu hissedebiliyordu.

“Neymiş?” diye sorarak yüzünü yeniden ona döndü. İkisinin
de gözlerinin arasından tehlikeli bir şey geçti. Belki de Rosalind
tam o anda Orion’ın büyük planının tam olarak ne olduğunu an-
lamalıydı.

Öne doğru eğilip Rosalind’i öptü.

Seyirciler için yapılan, erdemli bir öpücük değildi. Elllerinden
birinin Rosalind’in beline sıkıca kilitlendiği, diğerininse saçının
içine geçerek firketelerini gevşetip örgüsünü çözdüğü türdendi.
Manyetik bir güç onu hareket etmeye, kollarını boynuna dola-
maya zorlayınca Rosalind’in bedeni ona degecek kadar yaklaştı.

Ağız bir solukla açıldı, Orion da bunu davet olarak algıladı.
Dudakları Rosalind’inkilerin üzerinde bir büyü gibi, dünya sona
eriyormuş da bu son lütfuymuş gibi hareket etti. Rosalind bu çıl-
gınlığın içinde tek bir mantıklı düşünce bile kuramıyordu ancak
umurunda değildi. Yanan ateşin içinde yıkım vardı ve Rosalind
kendini içine atmak istedi.

Orion ansızın geri çekildi, ağır ağır nefes aldı. Rosalind’in
başı o kadar dönüyordu ki sadece ona bakabiliyor, ciğerlerini
dolduracak tam bir nefes almakta bir o kadar zorlanıyordu. Ori-
on’ın dudağının üstüne ruju bulaşmıştı. Düşünmeden silmek için
uzandı ama Orion bileğini yakaladı, ateş gibi yanan parmakları,
Rosalind’in alev almış tenine dolandı.

“İhtiyacımız olan şey bu,” dedi Orion bir nefeste.

Doğru. Çünkü bu, planın bir parçasıydı. Bir roldü.

“Gidelim,” diyebildi.

Tek bir buruşuk yakayı bile düzeltmeden masanın altından çıktılar. Rosalind çantasını kendine yaklaştıırken Orion elinden tuttu. Hızla merdivenlerden indiklerinde binanın yanına park edilmiş araba farlarını üzerlerine tuttu.

İkisi birden durdu. Şoför kapısını açtı, yüzü kaşları çatık halde kalmıştı.

“Ne...”

“Çok üzgünüz,” diye lafını böldü Orion adam bir şey söyleyemeden. İfadesini görmeden bile sesindeki sırtışı duyabilmişti. “Bu kadar geç olduğunu fark etmedik. Güvenliği rahatsız etmiyor, değil mi?”

Şoför kaşlarını çatmayı bıraktı, yerini rahatsızlık ifadesi aldı. Bir elini salladı ve arabaya tekrar girmeye koyuldu. “Lütfen hazır olduğunuzda tesisten ayrılın.”

“Sizi rahat bırakacağız!” diye seslendi Rosalind hafifçe.

Arkalarını döndüler. Aceleyle araziye geçtiler. Rosalind, ön kapıdan geçene, binanın görüş alanından çıkana ve izleyen şoförden uzaklaşana kadar ikisinin de nefes verdiğini sanmıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Orion. Sesi yumuşaktı.

Rosalind onu durdurdu, ağzındaki ruju silmek için düzgün bir çaba harcadı. Orion bir parmağının üstdudağına değişini izledi. Rosalind elinin hafifçe titrediğini fark etti mi bilmiyordu.

“Tabii ki,” dedi. “Harika casuslarız sonuçta.”

Apartmana dönerken hava soğuktu, bu da Rosalind'in yanaklarındaki kızarıklığı saklamak için iyi olmuştu. Orion'a gizlice bakıp duruyordu, Orion da ona gizlice bakıyordu ve ikisi de yola dönüp sessizce yürümeye devam etmeyi seçene dek birbirlerine gizlice bakmaya devam ettiler.

Rosalind binasının avlusuna açılan kapıyı açtığında birden durdu.

“Silas?”

Silas önünü döndü. Lao Lao'yla birlikte apartmanın dışında durmuş konuşuyorlardı.

“Bir dakika, ne?” deyiverdi Silas aniden, Rosalind ile Orion yaklaşırken. “Çoktan yukarıdasın sanıyordum.”

"Yukarıda... evimizde mi?" diye sordu Orion. "Neden öyle düşünesin?"

Silas, Lao Lao'ya baktı. İhtiyar kadın da açıkça şaşırılmıştı.

"Çünkü Lao Lao orada olduğunu söyledi," diye yanıtladı. "Lao Lao, Phoebe'ye ağabeyinin içeride onunla baş başa konuşmak üzere beklediğini söyledi. Bizi buraya falan çağırdı."

Avlu ölüm sessizliğine büründü. Phoebe içeride *ağabeyiyle* mi konuşuyordu?

"Oliver," dedi Orion tükürürcesine, merdivenlere doğru atıldı.

"Tanırım," diye mırıldandı Rosalind. "Lao Lao, sen biliyor muydun?"

"Ben Liwen sandım," diye haykırdı kadın. "Anahtarlarını kaybettiğini söyleyince içeri aldım. Sonra kız kardeşiyle konuşmak istedi, ben de çağırdım."

Oliver Hong, görünüşlerinin ve seslerinin benzerliğini kullanmıştı. Rosalind *qipao*'sunun eteğini kaldırdı ve Orion'ın peşinden merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Ben buradayım!" diye seslendi Silas. Lao Lao onu kendi dairesine götürdü, yukarıdaki aile dramından uzak tutmak için yiyecek ikram etti; bu sayede gerçek Komünistlerin arasında üç taraflı ajan kılığını riske atmayacaktı. Rosalind kendi dairesinde girdiğinde Orion ağabeyinin üstüne yürümüş, boğazına doğru hamle yapıyordu.

"Hey, hey!" diye bağırdı Rosalind.

Phoebe ayağa kalkıp aralarına girdi. Oliver'ın yanındaki bir kadın da bulanık bir hareketle onun kolunu tuttu, kulağına öfkeyle bir şeyler söyledi.

Celia.

Rosalind bir anlığına kız kardeşini gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki ancak durup bakabildi. Celia sağlıklı görünüyordu. Saçları ensesinde küçük bir topuz yapılmıştı, teni sıcacık ısılıyor ve gözleri parlıyordu. Sonra Orion yeniden öne doğru atıldı, Phoebe'nin etrafından dolaşmaya çalıştı ve Rosalind de kendini hareket etmeye, kollarını ona dolayıp fiziksel gayretle onu geri çekmeye zorladı.

“Kardeş katli yüzünden içeri girersen kefaletini *ödemem*,” diye tısladı Rosalind.

“Bazen birazcık kardeş katli iyidir,” diye karşılık verdi Orion.

Kanepenin yanındaki Oliver başını eğdi. Sahiden de Orion’ın birebir kopyası gibi görünüyordu, yalnızca gözlerinin altında daha çok gölge ve omuzlarında taşıdığı daha derin bir öfke vardı. Aynı zamanda sürekli ukala bir hain gibi görünüyordu çünkü Orion arsızlık hissiyle bu havayı dağıtırken Oliver gururla taşıyordu.

“Ciddi değilsin,” dedi Oliver. “Phoebe’yi çok özledim. Sadece onunla konuşmak istedim.”

Phoebe ona bir bakış attı, bu işe dahil edildiği için incinmişti.

Rosalind bir adım ilerledi. Sessizce pişman olmaması için dua ederek Orion’ı bıraktı.

“Otur,” diye talimat verdi Oliver’a. “Evimize misafir olarak geldin, o yüzden en azından kibar davran.” Tanıımıyormuş gibi davranarak Celia’ya başıyla işaret etti. “Sen de.”

Celia tartışmadan oturdu. Ne var ki Oliver meydan okurcasına ileri yürüdü. “Amacım asla kabalık etmek değildi.” Elini uzattı. “Ben...”

“Karıma dokunmuyorsun,” diye bitirdi lafını Orion onun yerine, eline vurarak uzaklaştırdı. “Git otur.”

Celia, Rosalind’in gözlerine baktı, kaşları havaya kalktı. *Karımı mı?* dedi sadece ağzını oynatarak.

Rosalind başını iki yana salladı. *Sorma*.

“Peki, oturuyorum.” Oliver uzaklaşarak Celia’nın yanına oturdu. Onu izleyen Phoebe kanepenin koluna yaklaştı, gözleri ileri geri gitti. “Ve bizi yakaladın. Phoebe’yle konuşmak pek hoş olsa da buraya sizi uyarmaya geldik. Görevinizle ilgili.”

“Sanki *senin* uyarını dikkate alırım da,” diye küçümsedi Orion.

“Hayır, gerçekten bayağı vahim bir şey,” dedi Celia. İlk defa konuşuyordu ve Orion dikkati onun üzerine çevrildi, gözleri çok hafifçe kısıldıktan sonra Rosalind’e döndü. Rosalind telaşlanmamak için oldukça çabaladı. Benzerliği görebiliyor muydu?

“Neymiş?” diye sordu Rosalind düz bir sesle.

“Haritanız var mı?”

İstek anıydı ancak Rosalind yine de ayaklandı, yatak odasına geçip raflarını aradı. Kız kardeşini gördüğüne sevinmiş olsa da durum hâlâ sıra dışıydı ve bu da ancak bela anlamına gelirdi. Rosalind, şehir ile dış çevresini gösteren, renkli ve Fransız İmtiyaz Bölgesi'nin, Uluslararası Yerleşim Bölgesi'nin başladığı ve bittiği yerleri gösteren eski bir haritayla geri döndü. Orta sehpayı bırakınca Phoebe öne değildi ve iki köşesini tutmaya yardım etti. Elinde bir kalem tutan Celia haritanın üzerine geldi, en üstteki sol tarafa bir daire çizdi.

“Burada *Seagreen Press*'in nüshalarının taşındığı bir depo var.”

“Depo 34,” diye açıkladı Rosalind hemen. “Ben de takip ediyordum. İlaç şişeleri oradan geliyor.”

Şimdi Oliver da kaşlarını çatıyordu, haritaya yakından bakabilmek için kanepeden uzaklaştı. “İlaç şişeleri mi?”

“Şanghay'da insanları öldüren kimyasal enjeksiyonlar,” diye açıklığa kavuşturdu Orion. Rosalind dönmeden bile onun ağabeyine gözlerini devirdiğini biliyordu. “Japon İmparatorluğu'nun düzenlediği terör komplosu hani. Devlet ona odaklanamıyor çünkü aynı zamanda iç savaşla meşgulüz...”

“Orion, *qīn'ài de*, lütfen kapa çeneni,” diye araya girdi Rosalind.

Orion dudaklarını birbirine bastırdı. Phoebe rahatlatırcasına koluna vurdu.

Celia kalemiyle haritada başka bir yol çizdi. “Cidden bakın, deponun neden fabrikalardan gazeteleri aldığını, sonra tekrar paketlediğini anlayamıyorum. Aslında Şanghay'daki yabancı gazetelerinin bu kadar uzakta ne aradığını bile anlayamıyorum.”

“Aynı zamanda bir süre önce Depo 34'ü kurcalamaya gittik,” diye ekledi Oliver. “Laboratuvarla depolama tesisi karışımı bir şeye benziyordu. Her yere sandıklar dağılmıştı. Masalarda beherler ve deney tüpleri vardı. Arabayla dönerken yaptığımız hararetli tartışmanın ardından bir sonuca vardık.”

“O gazeteler, teslimatları posta sisteminden geçirmek için kullandıkları bir kılıf,” diye bitirdi Celia. “*Seagreen Press* sayılarını sadece Depo 34’ten Şanghay’a getirilen şeyin üstünü kapamak için yazıyor.”

Orion iç çekerek nihayet orta sehpayaya yaklaştı, Rosalind’in yanına geçti ve yere oturdu.

“Bunun çoğunu zaten biliyoruz,” dedi yorgun argın. “Biz ikmal hattının diğer yarısında çalışıyoruz. Depodan geliyor, *Seagreen*’e ulaşıyor, sonra *Seagreen Uluslararası Yerleşim Bölgesi*’ndeki bir eve gönderiliyor; orada da birisi teslim alıp insanları öldürmek için kullanıyor. Milliyetçiler kanıtı çoktan buldu. Yarın tutuklamaları yapacağız.”

Oda sessizleşti. Celia ile Oliver bakıştı.

“Ne?” diye sordu Rosalind.

“Depo,” dedi Celia yavaşça. “Milliyetçi askerleri tarafından çalıştırılıyor.”

“Ne?” dedi Orion. “Saçmalıyorsun. Bu yabancıların emperyalist komplosu.”

Oliver ellerini açtı. “Görünüşe göre Kuomintang’un hain ajanlarıyla çalışan yabancı emperyalist komplosu.”

“Sen...”

“Kalkma sakın,” diye emretti Rosalind, Orion ayaklanamadan. Oliver’a döndü. “Bunun ne kadar inanılmaz geldiğini biliyor olmalısın. Koca bir depo operasyonu tek bir *hanjain* tarafından yürütülüyor olamaz. Milis kuvvetleri gerekir. O kadar büyük bir şey Kuomintang’ın dikkatinden nasıl kaçar?”

Fakat Rosalind’in aklında şüphe tohumları ekiliyor, onun buz kesmesine sebep oluyordu. Henüz cevabını bulamadığı her şeyi düşündü. Alınan dosyayı. Dao Feng’e yapılan saldırıyı. Kendi taraflarındaki kaosun her parçasını. Birisi en başından beri aleyhlerine mi çalışıyordu?

Rosalind durdu. “Aslında, bir dakika bekleyin.” Celia’ya döndü. “Komünistlerin bizi neden kaçırmaya çalıştığını biliyor musunuz?”

Celia geriledi. “Affedersin?”

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Dosyalarının bir kopyasını çıkardım. Üç kod adı vardı -Aslan, Gri ve Okçu- Milliyetçi rolü yapan, sizin taraftaki çift taraflı ajanlar oldukları iddia ediliyordu.”

Rosalind artık kız kardeşini izlemiyordu. Oliver’ı izliyor, bu konuda bir şey bildiğini gösterecek ufacık bir emare göstermesini bekliyordu.

“Kısa süre sonra,” diye devam etti. “Benden çalındı, amirim de neredeyse öldürülüyordu, ardından ajanlarınızla dolu bir araba peşimize düşerek bizi halatlarla götürmeye çalıştı. Alisa’yı etrafı araştırmaya gönderdim ama henüz rapor vermedi.”

Bir an geçti.

“Alisa mı?” Orion ile Phoebe aynı anda tekrarladı. Rosalind donakaldı. *Merde.*

“Liza,” diye düzeltti Rosalind. “Dilim sürçtü.”

“Hayır, Alisa *dedin.*” Aklından geçen düşünceyle Orion’ın gözleri büyüdü. “Alisa *Montagova* mı?”

Bu bir felaketti. Geçmişinin iplerini gevşetip sıkarken dikkatli olduğunu, onları gereken yere yerleştirdiğini düşünmüştü ancak onun yerine piton gibi canlanmış, onu kendi yalanlarında boğmaya niyetlenmişti.

“Oldukça benzer isimler,” diyerek sürdürdü Rosalind.

Orion kollarını kavuşturdu. Belli ki ona inanmamıştı ama meseleyi uzatmamaya karar vererek tekrar önlerindeki haritaya baktı.

“Bunların hepsinin arasında bağlantı var,” dedi Orion. “Aksi takdirde Dao Feng şu anda hastanede, komada olmazdı.”

“Hakikaten bağlantı noktalarını göremiyorum,” diye karşılık verdi Oliver.

Orion’ın yumrukları sıkıldı. “Ben *sana* sormadım...”

“Yine de fikrimi belirttim.” Oliver ayağa kalktı. “Celia, gitmemiz lazım. Yeterince oyalandık.”

“Bekle. Daha yeni geldiniz,” diye ısrar etti Phoebe haritayı bırakarak. Kâğıt rulo yapıldı, silindir şeklini aldı ve masadan düştü. Rosalind doğrulurken az daha üzerine basıyordu.

“Üzgünüm, *xiáomei*.” Oliver dosdoğru kapıya giderken Phoebe'nin bir lülesini çekti. “*Èrgē*” ne beni hayatımla tehdit etmemesini söylersen daha sık ziyarete gelebilirim. Celia, tatlım?”

Celia başıyla onaylayarak geldiğini belirtti. Rosalind içgüdüsel olarak kız kardeşinin ardından bir adım attı. Celia, Rosalind'in dirseğini bir eliyle kavrayıp fısıldamak için eğildi. Orion ile Phoebe anlamasın diye Rusçaya geçti.

“Dikkatli olman gerek. Burada korkunç bir şey oluyor. Milliyetçilerin seni bu göreve verdiğini biliyorum ama henüz çözemiş olsam da bir şekilde bu işin içindeler.” Celia geri çekildi. Rosalind'e daha fazlasını söylemek ister gibi baktı ama izleniyorlardı, o yüzden Celia yalnızca dirseğini sıktı, kaygısını o tek hareketle gösterdi. “Kendine iyi bak.”

Bununla birlikte kız kardeşi hızla uzaklaştı, Oliver'la birlikte kapının dışında ortadan kayboldu. Rosalind gece havasının açık girişten içeri girdiğini hissetti.

“Neden onu gönderip duruyorsun?”

Phoebe'nin sesi Rosalind'i gafil avladı. Rosalind kapıdan uzaklaştı, kızın oturma odasının ortasında durduğunu, kollarını etrafına sardığını gördü.

“Onu *ben* göndermiyorum,” diye yanıtladı Orion. Sesi yorgundu. “Şehir gönderiyor. Savaşın diğer tarafında çalışmasını engelleyemem.”

Phoebe omuzlarını dikleştirdi, koca bir konuşma hazırlıyor gibi göründü. Ama sonra sönen bir balon gibi yalnızca nefes verdi ve kapıya yürüdü.

“Silas beni eve götürür. İyi geceler.”

Kapı kapandı. Rosalind ile Orion oturma odasında ayakta kaldı, alan bir anda boş hissettirdi. Rosalind bir dostluk hareketi olarak elini Orion'a uzattı, Orion da bileğini tutup onu kucağına çekerek karşılık verdi.

“Geçti,” dedi Rosalind hemen. Başını Orion'ın çenesinin altına sıkıştırdı, derin derin nefes aldı. O da bu savaş hatlarından yorulmuştu. Her yönde bariyerler indiriliyor, onu kendi kız kar-

* (Ç.n.) Küçük kız kardeş. (ç.n.)

** (Ç.n.) İkinci ağabey. (ç.n.)

deşinden ayrı tutuyordu. Onlar taraflarını seçmişti. Başta taraf olmasını bile istememişti ancak o konuşan saf ve umursamaz yanıydı.

Tarafların neden oluştuğunu biliyordu. Değişim. Devrim. Parçalanma.

“Yorulдум bundan,” diye fısıldadı Orion.

Rosalind tutuşunu sıkılaştırdı. “Yarın bitmiş olacak.”

Orion’ın başını salladığını hissetti. *Hayır, olmayacak*, diyen bir sallamaydı. Tutuklamalar yarın yapılacaktı, yarın bir terör hücresi ve emperyalist komplosu kökünden sökülecekti ancak savaş bitmiş olmayacaktı. Taraflar yerinde kalacaktı.

Orion çekilmedi. “Onlara inanıyor musun? Milliyetçiler hakkında söylediklerine?”

“Bilmiyorum.” Rosalind başını kaldırıp kaşlarını çattı. Şartlar ne olursa olsun Celia’nın ona asla yalan söylemeyeceğini biliyordu. Tek sorun Celia’nın doğru bilgiyi alıp almadığıydı. Komplo-lar, münasip olan her anda kostüm değiştiren insanlarca planlanıyordu; bunu zaten biliyorlardı. “Tek yapabileceğimiz dikkatli olmak. Eninde sonunda nihayete erecek.”

Orion başıyla onayladı. Rosalind, Celia’yı soracak mı diye merak etti. Celia’nın neden ona bu kadar benzediğini merak etti mi diye düşündü. Fakat sormadı. Aralarında konuşulmayan her şey başka bir gece için konuşulmak üzere kaldı. Orion sadece Rosalind’i kendine çekip kollarını yeniden etrafına sardı.

Oliver ayağını gaza gitgide daha sert basarak gecenin içinde ilerledi.

“Yavaşla,” diye azarladı Celia. Oliver sinirlenmişti. Başka bir şeyi kara kara düşünürken yıkıcı eğilimleri tam gaz ortaya çıkıyordu.

“Burada hiç kimse yok,” diye yanıtladı Orion, daha da hızlandırarak.

“Harika bir mantık. Yoldaki bir tümseğe çarpıp uçarsak en azından sadece biz ölürüz.”

Oliver asla kabul etmese de Celia’nın sesindeki paylama onu

çok az yavaşlamaya itti. Celia parmaklarını bacağına vurup dışındaki ağaçların ok gibi geçip gitmesini izledi.

“Oliver,” dedi. “Rahip hakkında ne biliyorsun?”

“Rahip mi?” diye tekrarladı şaşkınlıkla. Gözlerini bakmak için kısacık bir süreliğine bakışlarını yoldan çekti. “Rahip’in bununla alakası yok.”

“Soruma cevap ver.”

“Ciddiyim. Tek bir bağlantı noktası bile...”

“Sen ne *biliyorsun*?” diye sordu Celia yeniden. “Bıktım artık! Bilgileri saklaman hiç kimsenin işine yaramıyor! Yakalanırsak öleceğiz zaten, o yüzden bana söyleyebilirsin.”

Araba biraz daha yavaşladı. Hâlâ tehlikeli bir hızda gidiyor olsalar da Celia, Oliver’in taşkınlığına şaşırarak gaz pedalını giderek bıraktığını hissediyordu.

“İşe yarıyor,” dedi Oliver. “Kuomintang’ın verdiğim bilgi yüzünden sana işkence yapamayacağını bilmek geceleri daha iyi uyumama yarıyor. Aslını bilmeme rağmen seni daha fazla tehlikeye atmadığımı bilmek.” Çenesini sıktı. Gözlerini yoldan ayırmamaya çalışıyordu. “Peki. Audrey haklıydı. Rahip’i ben kontrol ediyorum. Şanghay’a her gidişimde iletişim kuruyor ve bilgi taşıyorum. Ancak bu kadarını söyleyebilirim. Bu kadarını *söyleyeceğim*.”

Celia öfkeyle burnundan nefes verdi. “Arabadan iniyorum.”

“Saçmalama.”

Kapı koluna uzandı. Oliver bir kolunu uzatırken aynı anda frene asıldı, Celia kapıyı açıp kendini yaralamadan önce onu koluna sabitlemeye çalıştı. “Yapma! Yapma, tamam mı?”

Araba tiz bir ses çıkararak aniden durdu ve sessizleşti. Celia’nın yürüyüp gitmeyeceğini anlayan Oliver yavaşça kolunu çekti. Celia onu sadece beklentiyle izledi ve beklemeye başladı.

“Bak, işte sana taviz,” dedi Oliver çok dikkatle. Arabayı yolun yan tarafında durdurdu, bu saatte yolu kullanan kimse olmasa da doğru düzgün park etti. “Sanırım ajanlarımızın Rosalind ile Orion’ın neden peşine düştüğünü biliyorum.”

Celia bakakaldı. "Ne?" Bu ani dönüşü beklemiyordu. "O zaman neden onlara söylemedin?"

"Çünkü savaştayız. Kendi ajanlarıma geri tepebilir. Düşmanlarımızı uyardığımı üstlerimize nasıl rapor edebilirim?"

"Onlar düşmanımız değil," diye tısladı Celia. "Bizim *ai-lemiz*."

Oliver ona yan yan baktı. "Taşradaki insanlar da öyle," dedi. "Unutulmuş her işçi ve fabrika çalışanı da öyle. Devrimi hem ısrarla isteyip hem de zapt edemem."

Tanrım. Oliver sonuna kadar davasına sadık kalacaktı. Bunu biliyordu. Elbette biliyordu. Celia bu yüzden onu hem seviyor hem de nefret ediyordu.

"Neden..." Dişlerini gıcırdattı, yüzüne bakmak için bedenini döndürdü. "*Böylesin sen?*"

Oliver hareketini taklit etti. Öne doğru eğildi. "Nasılım?"

Celia hiç kıpırdamadan durdu. Kendini durduramadan bakışları aşağı indi, az ötesindeki Oliver'in ağzına kaydı. Birden zihnindeki her düşünce, dilinin ucunda bekleyen her tartışma toplu bir göçle uzaklaştı. Celia giderek azalan mesafeden başka hiçbir şeyi düşünmedi. Başını kalbiyle değiştirebilirdi. Çok kolay olurdu.

Ardından fısıldadı: "Yapma."

Oliver durdu. Geri çekilmedi. Olduğu yerde kaldı, ikisini sadece bir nefes ayırıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Hayır... *özür* dileme..." Celia hüsrana dolu bir sesle koptu ve ilk geri çekilen oldu, onun yerine ön panele döndü. "Yapamayız bunu. Vazifemiz varken olmaz."

"Vazifemiz mi?" diye tekrarladı Oliver. Karanlık gözlerini sonraki kırışımda farklı bir şeyler vardı; Celia'nın o bakışla tamamiyle savunmasız bir hale geldiğini fark etmesi uzun bir an sürdü. Oliver Hong normalde sabırlıyken maskesini indirmişti; onu kafa karışıklığının ve kaygısının içine aldı. "Tatlım, biz vatan için çalışıyoruz ama o bizi *kontrol* etmiyor."

Celia başını iki yana salladı. Er ya da geç başları belaya girecekti. Er ya da geç devlet onları yakalayacak, hapse atacak,

işkence edecekti. Bu, hiziplerindeki her casusun bildiği bir şeydi. Savaş uzundu. İçine savaşmak için katılmışlardı.

“Benden ne istediğini bilmiyorsun,” diye fısıldadı Celia. “Aşkın neler yaptığını gördüm. Güçlü bir şey. Bencil bir şey. Bizi savaş alanından uzaklaştıracak ve buna izin veremeyiz.”

Uzakta bir yol çizerdi. Ölümü korkunç bir şey haline getirirdi; sonra kim savaşa yürüyen bir asker olmak isterdi ki? Kim ellerinde güzel bir şey tutarken dünyayı terk etmeyi riske atmak isterdi?

Oliver, birden çok cevabı önce aklında tartar gibi şiddetle kaş çattı. Dışarıdaki gökyüzünden arabanın içine, tepedeki yıldızlar dışında ışık girmese de karanlığın içinde yine de Oliver'ın kaşının her kırışıklığını ve dudaklarının her kıpırtısını görebiliyordu.

“Mantığında ufak bir hata var.”

Celia bakakaldı, ellerini kucagında birleştirdi. “Ne?”

Oliver iç çekti. Sanki şöyle diyordu: *Tatlım. Nasıl bu kadar yavaş ayak uyduruyorsun?*

“Benimle arana mesafe koyarak seni sevmememi isteyemezsin. Seni zaten seveceğim.”

Arabaları tekrar titreyerek çalıştı, motor gürültülü uğultusuna devam etti. Celia ileri baktı, zihninde tam bir ölüm çığlığı vardı. Oliver yeniden yola çıkıp kocaman bir taşın üstünden geçerek onu koltuğunda sıçratmasa, bu sayede içgüdüler tekrar devreye girip nefes alıp vermeye başlamasa onu bile tamamen unuturdu.

“Dediğimiz gibi,” dedi Oliver düz bir sesle, sanki az önce en inanılmaz itirafta bulunmamıştı. “Kuomintang'ın bir silah bulmanın eşiğinde olduğuna dair söylentiler var. Şu anda devam eden çok fazla gizli görev yok. Şanghay'ın içindekiler daha da az. O her neyse, önce bizim ajanlarımız istiyor. Bence Rosalind ile Orion'ın görevindekiyle aynı.”

Celia görevine geri dönmeye çalıştı. Neredeyse imkânsızdı ancak elinden geleni yaparak bakışlarını doğrudan değil de dikiz aynasından Oliver'ınkilerle buluşturdu. Oliver'ın bakışları boş ve düzdü. Tedbirliliği geri gelmişti.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu. Celia'nın sesi çok pürüz-

lû çıkmıştı, o yüzden boğazını temizledi. “Silahı almak için mi Rosalind’in peşine düştüler? Yoksa silah *olarak* mı peşindeler?”

Hızlı iyileşmesini. Uyumama ve yaşlanmama becerilerini. Rosalind’in diğer kimliği olan Talih, çoğu kişi yalnızca efsane olduğunu düşünse de iki hizipte de meşhurdu.

Oliver başını iki yana salladı. “Ajanlarımız, hiç kimsenin onun güçlerini anlamadığını biliyor, o yüzden bunca yıl sonra öyle bir şey yapacak kadar aptal olamazlar. Ne onun ne de Talih becerilerinin peşindeler.”

“O halde ne arıyorlar?” diye sordu Celia. Başka ne silah olabilirdi? Silahlar, bıçaklar ve zehirler sayılmazsa başka ne vardı?

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı Oliver. “Gerçekten. Bizim vazifemiz değil, sadece izinsiz giriyoruz, o yüzden sızıntı ihtimaline karşı çok az istihbarat alışverişi oluyor.”

Celia’nın durumu kavramasını engelleyen bir şey vardı. Uzakta süzülen bir filika gibiydi, onu hissedebiliyordu.

“Ama bizimkilerin Rosalind ile Orion’ın peşine, silaha yaklaştıkları için düştüğünü mü düşünüyorsun? Yaklaştıkları tek şey emperyalistleri ve *hanjain*’ı tutuklamak.” Celia durdu. “Bir de Depo 34 sanırım.”

Şimdi bir şey yerine oturmaya başlıyordu. Resmin dağılmış parçaları olmaları gereken yere doğru yaklaşıyordu.

İlerideki toprak yol ikiye bölündü. Oliver sağdakine girdi. Dönüş yaptığı sırada tereddüt etti.

“Ne oldu?” diye sordu Celia hemen.

Oliver direksiyonunun kendi kendine düzelmesine izin verdi, konuşmadan önce ilerlemek için aracı bekledi. “O depoda bir şey var. Bana annemin eski bilim setlerini anımsattı, sıkıldığımızdan yakındığımızda oynamamız için masanın üstüne bırakırdı. Orada zevkine karışımlar hazırlıyorlarmış gibi geldi. Kimyasal cinayet karışımının nesi bu kadar güzel? İnsanları, damarlarına hava enjekte ederek de öldürebilirsin.”

Celia arkasına yaslandı. Bir düşünce aklında o kadar hızlı belirdi ki fiziksel olarak tokatlanmış gibi hissetti. “Ya mesele öldürmek değilse?”

“Ne?” Oliver sola döndü, onları daha dar bir toprak yola soktu. Şanghay’ın dış sınırlarından çıkıyorlardı. “Yani eğlencesine mi yapıyorlar?”

“Hayır,” dedi Celia. Depo 34’teki malzemeler. Yan tarafındaki kayışlar dışında ameliyat masasına benzeyen metal levha. Ve Rosalind: Lourens koluna o iğneyi soktuğunda hayata dönen Rosalind. “Ya deney yapıyorlar ve yan etki olarak deneklerini öldürüyorlarsa? Ya Şanghay’daki ölümlerin nedeni kimyasal bir silah değil de mükemmel bir silah yapma denemeleriye?”

“Bu bilgiyi hemen Rosalind'e götür,” dedi Celia, en yakın istihbarat noktasına çağrılan Alisa telefonu açtığı anda. “Oliver'a bu işe karışmayacağıma dair söz verdim ama en azından bir uyarıda bulunabilirim. Rosalind'in görevi terör hücresi değil. İnsanları Şanghay'ı işgal etmeye bahane bulmak için öldürmüyorlar. Onları deney fareleri olarak kullanıp mükemmel kimyasal silahı yapmak için öldürüyorlar.”

Cuma günü şehrin dört bir yanından ve dışından savaş davullarının sesleri geliyordu. Alisa'ya telefon akşamüstü gelmişti ve sonra da fotoğraflarını almak için köşebaşındaki dükkâna dönmesi gerekiyordu. Fotoğrafları, Rosalind'i bulmadan önce alabileceğine, bu sayede her şeyi aynı anda gösterebileceğine karar vermişti.

“Merhaba.”

Tezgâhın arkasındaki kız, zaten rehber haritalarla nanelerin yanında bir zarfa vurdu. “Sana.”

Alisa zarfı aldı ve hemen yırtarak açtı. İçindekiler kalın değildi: film şeridindeki beş negatif panelden basılan beş fotoğrafı. İlk ikisinin üzerinden başparmağını geçirdi. Duvara yaslanmış bir buket çiçek. Bayan Guo, şapşal bir ifadeyle lensi banyo aynasına doğrultmuştu ki bu Alisa'nın gülmesini sağladı.

Bir fotoğraftan diğerine geçiyor, bakılanlar ve bakılmayanlardan ayrı yığınlar oluşturuyordu. Ne var ki sonraki fotoğrafa geldiğinde hepsini bir anda bıraktı, böylece köşebaşı dükkânın zeminine dağıldı.

“Ah canım,” dedi tezgâhtaki kız. Gelip toplamaya zahmet etmedi. Alisa da ağzı açık halde kıpırtısız kaldı. Birdenbire fotoğ-

rafın rüzgârla uçabileceğinden korkarak dizlerinin üzerine çöktü ve eline aldı; kendisine gösterdiği şeyi belki siler diye yüzeyini temizledi.

“Sen miydin?”

Orion onu yine Kuomintang genel merkezine çağıran bir telefon almıştı, o yüzden mesai saati bittiğinde Rosalind, Burkill Yolu'na tek başına gitmeye başladı.

“Toplantı beklediğimden çabuk biterse orada buluşuruz.” diye fısıldadı Orion dinlenme odasında. “Haidi’yi harekete geçebileceği bir zaman aralığında görürsen onunla *yüzleşme*.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece nöbet tutuyorum,” diye güvence verdi Rosalind.

Cathay'daki etkinliğe üç saat vardı. Son bilgi tanelerini toplamak için kaybedilecek zaman kalmamıştı. Rosalind zaten tek başına hareket etmeye korkmuyordu. Koluna bir iğne saplanmadığı sürece ciddi yara alamazdı ve çok iyi bir dövüşçü olmasa da yine onun hakkından gelmek zordu.

Güneş tembel tembel batmaya başladı ve gökyüzünü turuncu suluboya rengine çevirdi. Yollardaki sokak lambaları teker teker uğuldu.

Rosalind yürürken her adımını bir amaçla attı. Yanında ne çanta ne de cüzdan olduğundan hareket etmesi kolaydı. Yalnızca saçındaki firketelere bulanmış, eteğinin katlanma yerine gizlenmiş ve ayakkabılarındaki boşluklara yerleştirilmiş zehri vardı.

Bir tramvayın geçmesini bekledi; zili her çaldığında şehirde bir ölüm daha sayılıyor, düşenler işaretlenirken geri kalanlar isimsiz kalıyordu sanki.

Burkill Yolu'na varması uzun sürmedi. Meskenlere yaklaşıp, arkadan dolanıp tam bir daire çizerek görünürdeki her çıkışı arayana dek dükkânların önlerine ve kuaför sandalyelerine yakın kalıp sinsice kaldırımda yürümesi uzun sürmedi. Birkaçının penceresi alçaktaydı. Arka kapılardan biri büyük bir çöp torbası yığının arkasına saklanmıştı. Rosalind, katilin girmek ve çıkmak için bunu kullanacağına bahse girerdi, o yüzden hızla sokağın

ilerisindeki başka bir binanın yanına gidip kapıyı gören basamaklardan birinin yanına gizlendi.

Bekledi. İzledi. Güneş battı. Gökyüzü karardı. Ve 286 Burkill Yolu'nda tek bir ampul yanınca sokakta bir hareketlenme oldu, hızlı bir hamleyle arka kapıdan bir figür çıktı.

Rosalind ayağa kalktı. Haidi'nin yüzünü görmemişti; bakmadığı için değil de kapıdan çıkan kişi büyükçe bir siyah kumaşla yüz hatlarını kapadığı içindi. Baştan aşağı siyah giyinmiş, gecenin içine karışmıştı.

Rosalind hemen peşine düştü. Dövüşmek için değil de daha iyi *görmek* için. Arka sokaklar görece boştu ve Orion'la kaçıklarından beri buraları zaten tanıyordu. Figürün peşinde kalsa da arkasında olduğunu duymasın diye belli bir mesafeyi koruması gerekiyordu. Birkaç kez ileri doğru atıldı, üçüncüsünde Rosalind neredeyse çok geride kalıyordu, sağa dönmeden önce figürü ancak bir anlığına görebildi. İlerideki sokağa şöyle bir göz atınca aynı yolla birleşeceğini bildiğinden başka bir yola saptı.

“Hadi, hadi,” diye sessizce mırıldanarak firketelerinden birini çıkardı. Sadece nöbet tutmak buraya kadardı, artık çok yaklaşmıştı. Yeni bir sokağa girdi; katil çoktan birkaç adım ötede, sonraki köşeyi dönüyordu. Hızlı hareket etse de acele etmiyordu. Metodikti. Hâlâ Rosalind'in kendisini takip ettiğini fark etmediğini gösteren bir tavırda ilerliyordu.

Bir kırıлма sesi geldi. Saksı mıydı? Çamaşır ipi miydi? Rosalind, kalbi ağzında köşeyi döndü ve silahını kaldırdı. Karşısında katil duruyordu, yırtık pırtık kıyafetli bir adamı zapt ediyordu.

“Haidi, dur,” diye bağırdı varlığını belli ederek. “Uzaklaş.”

Fakat Haidi... Haidi'ye bile emre itaat etmedi. Bir kuşku seli Rosalind'in elini dondurdu. Katilin birini öldürmesine şahit oluyordu. Hiç umursamıyor muydu? Birazcık bile korkmuyor muydu, onunla dövüşmeyi ya da kaçmayı denemeyecek miydi?

“Hey!”

Katil şırıngayı yerdeki adama sapladı, sonra da onu itti.

Rosalind öfkeli bir hareketle ileri atıldı, katille çarpıştı ve ona dengesini kaybettirdi. Katil bir anlığına kenara çekilir çekilmez

adamı ayağa kaldırmayı denedi ancak adam çoktan titriyor, nöbet geçiriyor, tutulmayı imkânsız kılıyordu.

“Endişelenme,” diye inledi Rosalind. “Endişelenme. Dayan...”

Bir el kolunu yakaladı ve onu geriye attı. Firkete elinden kaydı. Sertçe duvara çarptı, az daha sıvada bir göçük açıyordu.

Başı döndü. Aniden buraya yalnız gelmesine yol açan her kardan pişmanlık buydu.

Yerdeki adam hareketsiz kaldı. Maskeli katil arkasını döndü; hareketleri yavaş ve bilinçliydi. Rosalind yeniden nefes almak amacıyla bir hırıltı çıkardı, başka bir firkete çıkarmak için uzandı. Katil tam üzerine gelirken saldırdı, şırıngayı elinden tekmeledi ve bacağı aşağı indiğinde ivmesinin gücüne güvenerek bacağı-nı katilin bileğine sardı. İşe yaradı ya da en azından birazcık işe yarayarak katili sırtüstü yere fırlattı. Bu sayede Rosalind yerde yuvarlandı, dövüş duruşunu yeniden aldı. Ne var ki katil kendine geldiğinde çok daha hızlıydı. Rosalind'in saldırısı onu kıyafetinin içinden bir bıçak çıkarmaya teşvik etmişti, sonra kolu hızla aşağı indi. Rosalind bir kere, sonra ikinci kez engelledi, kurtulmak için yuvarlandı. Dizlerinin üzerinde, yukarı uzanabileceği bir açıda hazırlandı...

...ve kumaşı yüzünden çekti.

Uzaklaşmak için hamle yapıp bacağın sonraki savruluşundan kaçınmak için uygun bir zaman olsa da Rosalind kıpırdamadı.

“Aman Tanrım,” diye fısıldayarak firketeyi bıraktı.

İşte böyle oluyor.

Şehirde çağrılar yapılıyor. Sokaklar kalabalık, elektrik kablolarına dolanmış haldeyken iletişim kolay: bir ulak gönder, telefon aç. Teknik önemli değil, önemli olan tek şey tetikleyen kelime. *Oubliez. Unut.*

Sonra katil harekete geçiyor. Bazen kurtulması zor. Boşluk, yalnızca tek başına olduğunda harekete geçmeye koşullandı. İnanılmaz bir programlama gerektirdi. Deney gerektirdi. Ancak yalnız olduğunda kıyafetlerini değiştirecek ve aynı konuma gidecek. Fark edilmekten kaçınmak için hangi rotaları izlemesi gerektiği açıkça belirtildi. Zaten yetenekli biriydi, o yüzden bu işi tekrar ede ede öğretmek kolay. Özgür düşünceye gerek yok, kas hafızası yeterli.

Talimat bir: İlaç şişesini ve şırıngayı al. Her seferinde yeni bir tane. Son denemenin sonuçlarına göre hafifçe değiştirilmiş.

Talimat iki: Yalnız gördüğün ilk kişiyi bul ve ona karışımı ver. Geçen aylarda saldırıya uygun belli başlı sokaklar, önce girilecek belli bölgeler vardı. Penceredeki izleyen bir göz veya daha bakımlı sokaklarda meraklı bir yaya tarafından görülme ihtimalini düşürüyor. Artık her şeyin özü zamanlama ve şehrin her yanı serbest.

Son grubun nihai deneme olması gerekiyor. Teslimat verildiğinde talimatlar yine değişti: Gruptaki altıyı da kullan. Bu seferki mutlaka işe yaramalı. Yaramazsa cesetleri bir araya topla. Evden fazla uzaklaşma, şüphe çekme.

İstedikleri gibi gitmedi. Bir grup daha. Bir deneme daha. Katil adamı buluyor ve iğneyi sokuyor.

"Haidi, dur! Uzaklaş."

Kim? Katil bakınca sokakta dövüşe hazır, gözleri yanan bir kız görüyor. Bu konuda da talimatlar var. Bir silah taşı. Gören, müdahale eden herkesi öldür. Bunu iyi becer.

Bir savurma, ikincisi.

Bunların hiçbirini gerçek değil ne de olsa. Yalnızca tamamlanması gereken görevler. Yalnızca izlenmesi gereken talimatlar.

Öldürücü darbeyi yapması uzun sürmeyecek. Bu kız tam eğitilmiş değil; bu kızın savuruşları dikkatsiz, hareketleri ani, amaçsızca elini öne uzatıyor, sonra da katilin yüzünü gizleyen kumaşı çekince duruyor.

Ama tanıdık gelmiyor mu? diye düşünüyor katil. Onu tanımıyor muyum?

İşte: Bu fırsatı kullan.

Onu tanıyorum.

Bıçak, keskin ucu ileride ona doğru fırlıyor.

Aşkım. Sevgili aşkım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor kız. "Orion?"

Ve transından sıyrılmadan bıçağı kızın karnına saplıyor.

Rosalind bıçağın yırtıcı bir hisle karnından çıktığını, yakıcı ıstırapın vücudunun ortasında yayıldığını hissetti. Elleri yarayı kavramak için indi, koyu kırmızı kan parmaklarının arasından sızdı. Orion bıçağı çeker çekmez tavrında bir değişiklik oldu. Gözleri büyüdü, dudakları hayretle aralandı. Kendi ellerine bakıp kanla kaplı olduğunu gördüğünde korkmuş göründü.

"Janie?" dedi kulak tırmalayan bir sesle, bıçağı bıraktı. Beton zemine düştü. "Ne... Ben ne..."

"Geri dur," diye uyardı Rosalind. "Tanrım." Nedense hep bağırsakları gereksiz yere kanıyordu. Kolunu duvara dayalı tuttu, soğuk terlerle kaplıydı. Her şekilde iyileşebilme gücünün yaralanma konusunda sorun yaşamaması anlamına geldiği düşünülebilirdi ama her biri diğerinden daha travmatik oluyordu, her biri ölümün kapısında olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlatan bir riskti. İlk seferinde ölen kızla aynı değildi. Artık ölmek istemiyordu.

“Ben...” Orion bir adım ilerledi.

“Ciddiyim,” diye emretti Rosalind. Karnı kendi kendine birleşiyordu ama yeterince hızlı değildi. Orion ona yaklaşırsa kurtulamazdı. Kan, parmaklarının arasından hâlâ akıyor, yaradan dökülüyordu. Başı dönüyor, teni ürperiyordu. “Daha fazla yaklaşma.”

“Yaralısın.”

“Dur...”

Orion birdenbire, talimatlarını tam anlamıyla üzerine alınmış gibi durduğu yere düştü. Bir an sonra Rosalind, Alisa Montagova'nın elinde zehirli okla ve büyümüş gözlerle arkasında durduğunu fark etti.

“Sahiden doğru hamle olmasını umuyorum,” dedi. “Küçük bir sakinleştirici, merak etme. Ne oldu?”

Rosalind nefes almaya çalıştı. Bıçak yarası kendi kendine toparlanmaya, önce içten mühürlenmeye başlıyordu. O kadar huzursuzdu ki her an kusabilirdi ancak yine de Alisa'ya cevap verirken sesini sabit tutabildi.

“Suçüstü yakaladım. Katil o.”

Alisa yavaşça Orion'ın yanına giderek tamamen baygın olduğundan emin olmak için hafifçe dürttü. “Aslında o kısmı zaten biliyordum. Al.” Rosalind'e bir fotoğraf uzattı. Bunun tek seferlik bir yanlış anlaşılma olduğuna dair bir şüphe varsa da Rosalind resmi duvarda titreyen ampulün yakınına getirip gözlerini kısarak baktığında kesinleşmişti. Orion'du. Hareket halindeki Orion'ın elinde şırınga vardı ve bir kadın ıslak sokak zemininde yatıyordu.

Rosalind sessizce bir küfür mırıldandı. Karnı neredeyse iyileşmesini tamamlamıştı. Saniyeler sonra, *qipao*'sunun ortasında ki deliği eliyle kontrol ettiğinde yapış yapış kana rağmen pürüzsüz bir deri olduğunu gördü.

“Anlamıyorum.”

“Ben anlıyorum,” dedi Alisa. “Celia aradı. Bu olayın hiçbir zaman terör cinayetleri olmadığını, deney olduğunu bilmeni istiyor. Kimyasalların amacı öldürmek değildi. Prototip bir silah ya-

ratıyorlar. Her şişede henüz tamamlanmamış bir tür formül var, o yüzden test ettikçe ediyorlar, ta ki..."

Sokakta bir inilti duyuldu. Rosalind gerildi ve kanlı parmaklarıyla firketelerinden birini daha çıkardı ancak uyanan Orion değildi. İğne yapılan adamdı.

"Yaşıyor mu?" diye haykırdı Rosalind, adamın yanına koştu. "Beni duyabiliyor musun?"

"Neredeyim?" Adam hırıldadı. "Kimsin sen?"

Rosalind'in başı kalktı, yeniden Alisa'yı aradı. "Onu hastaneye götürebilir misin?"

"Sanırım," diye cevapladı Alisa tereddütle, aceleyle geldi. Rosalind'in adamı kaldırmasına yardım etti, sonra da adam doğru düzgün ayaklarının üzerinde duramayıp sallanınca ağırlığının büyük çoğunluğunu aldı. "Sen onu ne..."

"Bir yolunu bulacağım." Rosalind, Alisa'nın ne soracağını bildiğinden sözünü kesti. "Kimseye anlatma. Hiçbir şey söyleme. Tamamıyla bilinmeyen bir bölgeye giriyoruz ve önce atacağımız adımı çözmem gerek."

"O kadar tehlikeli bir oyun oynuyorsun ki," diye mırıldandı Alisa fakat tartışmadı. Yaralı adama elinden geldiğince destek verdi ve ana yola doğru zorlukla yürüdüler.

Arka sokakta yalnız kalan Rosalind bina kapılarından birine doğru döndü. Gürültüyle kapıyı çaldı, ardından geri çekilerek bekledi. Cebindeki bez parçasıyla parmaklarındaki yağı silen uzun boylu bir adam kapıyı açtı.

"İyi misin?" diye sordu kıyafetlerindeki kanı görünce.

"Ah, ben harikayım," diye yanıtladı Rosalind. "Benim için bir şey kaldırabilir misin? İyi para öderim."

Rosalind yabancınn yardımıyla baygın durumdaki Orion'ı eve getirmişti. Yol boyunca kendisi yemek için tavuk keserken kocasının uyurgezerlik etmesinin nasıl bir bela olduğundan şikâyet edip durmuştu. Adam, muhtemelen tavukların nerede olduğunu merak ederek apartmandan çıkar çıkmaz Rosalind, Orion'ı mutfak sandalyesine bağladı ve sandalyeyi, Rosalind dönmeden

uyanır da serbest kalmak için devirir diye yanında herhangi bir şeyin olmadığı yatak odasının ortasına koydu.

Hızla çıkmayı planlamıştı. Fakat sonra -evren başına bela olmaya niyetli olduğu için- kapısı çalındı ve Lao Lao bağırarak bir telefonu olduğunu söyledi.

Lanet olsun, diye düşündü çılgınca. Silas. Haidi'yi görüp görmediklerini doğrulamak isteyecekti.

"Durum nedir, Yüksek Gelgit?" dedi Silas, Rosalind ahizeyi kulağına götürür götürmez. "Her şey halledildi mi?"

Rosalind uzun bir süre cevap veremedi. Telefonu sıkı sıkı tutarak orada durdu. Orion'ın suçları yüzünden içeri alınması gerekiyordu. *Katil* oydu. *Hanjain* olmaktan da beterdi, ellerinde resmen masum sivillerin kanı vardı.

"Janie?" dedi Silas. "Orada mısın?"

"Buradayım," dedi. "Evet. Haidi'yi gördük. Katil o."

Rosalind Lang her zaman bir hayli iyi bir yalancı olmuştu. Belki de asla dersini almayacaktı. Önce yalanı söyle, sonra gerisini hallet. Silas'a aceleyle geri kalanı -deney cinayetlerini, yan etkilerden ötürü ölümleri- anlatırken göğsünde korkunç bir ağırlık vardı ve telefonu kapatıp çekçek çağırmak için Lao Lao'nun dairesinden hızla çıkarken iyice ağırlaştı. Vakit azalıyordu. Gece giderek kararıyordu.

Çekçekten inen Rosalind, Orion'ın sokak arasında düşürdüğü şırıngayı elinde sıkı sıkı tuttu. İçinde küçücük bir yeşil sıvı kalmıştı, yürürken çalkalanıyordu. Akli başka yerde olmasaydı, Burkill Yolu'ndan şişeyi çalar çalmaz üzerinde birkaç test yaptırmak aklına gelirdi. Ve Silas, Seagreen'in arkasındaki sokaktan diğer şişeyi getirdiğinde de. Onun yerine ikisini de Jiemin'e vermişlerdi. Milliyetçiler muhtemelen bir yerdeki çekmeceye atmaktan başka bir şey yapmayacaktı.

Neden içinde tam olarak hangi kimyasallar olduğunu kesinleştirmenin önemli olacağı aklına gelmemişti?

Rosalind Chenghuangmiao'nın kalabalığını iterek geçti, Jiqu Köprüsü'ne yaklaştı ve yakınlarda tanıdık bir restoran buldu. Mahvolan *qipao*'sunu değiştirmiş, eski günler hatırına yerine

kırmızı bir şey giymişti. Eskiden sık sık bu bölgeden geçirdi. Burada korkunç şeylere, güzel şeylere, acı dolu şeylere tanık olmuştu. Burada ona ölümsüz olduğu söylenmişti.

Rosalind restorana girdi, ardından eski Kızıl laboratuvarlarının gizlendiği merdivenlerden aşağı indi. En son gördüğü haliyle aynıydı. O yüksek pencereler dışarıdan geçen insanların ayaklarını gösteriyordu, yerler döküntülerle yapış yapış olmuştu, köşelere aletler yığılıydı.

İçeride, Rosalind girerken başını kaldıran tek bir bilim insanı vardı. Rosalind'in omuzları gerildi, tanıdığı kimse olmamasını ummuştu. Fakat karşısındaki ona tanıyı koyan bilim insanı Hu Dai'ydi. Önündeki kanıta rağmen kendisi de inanmıyormuşçasına sonuçları söylerken nazik, yaşlı yüzünün şaşkınlıkla çarpıldığını hatırladı.

Senin hücrelerin tamamıyla farklı. Hasar aldıkları anda başlangıç evresine geri dönüyorlar. Kesinlikle azalmıyorlar. Ölmek yerine yeniden doğuyorlar.

"Merhaba." Rosalin şırıngayı uzattı. Hu Dai kendisini tanıyacak mı diye merak etti. Dört yıl geçmişti. O zamandan beri bu laboratuvara girip çıkan yüzlerce insan görmüş olmalıydı. "Lütfen bana bunun ne olduğunu söyleyin."

"Ne..."

"Yalvarıyorum," dedi Rosalind. "Açıklayacak zaman yok. Lütfen içindeki maddeyi daha önce gördünüz mü söyleyin."

"Ben sadece adınızı soracaktım," diye karşılık verdi bilim insanı kibarca. Kim olduğunu hatırladığını gösteren bir ibare yoktu. Şırıngayı alıp açtı, içindeki sıvıyı bir beher kabına aktardı. "Ben Hu Dai. Sen?"

Rosalind avuçlarını *qipao*'sunun eteğine sildi ancak soğuk terini içine çekmeye yardımcı olmadı. İpek sadece tenini parçalanmış gibi hissettirdi.

"Önemli değil," dedi Rosalind. Janie Mead artık kullanması gereken bir gizli kimlik gibi gelmiyordu. Her zaman ona uygun değil gibi gelmişti ama şimdi yağmura yakalandıktan sonra üzerine tekrar ıslak kıyafetlerini giymek gibi geliyordu ve Rosalind

onu yeniden kullanmaktansa gerçek kimliğini ifşa etmeyi yeğlerdi.

Hu Dai beher kabının içindekileri üç ayrı petri kabına aldı, sonra da içlerine bir dizi farklı karışım döktü. Çalışırken dakikalar geçti, kimyasalları karıştırırken metal cama değdi.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Rosalind sabırsızlıkla.

Uzun bir duraksama oldu. Hu Dai kaşlarını çatı.

“Tepkimesine bakılırsa bana bir şeyin karışımını vermişsin,” dedi nihayet. “Bu kadar kısa süre içinde tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama etkilerini tahmin edebilirim: Kan dolaşımını hızlandırma. Güçlü uyarıcılar. Kretinin aşırı üretimi.”

Fakat Alisa bunun bir silah olduğunu söylemişti. Bu sonuçların herhangi biri nasıl silahlaştırılabilirdi? Kulağa sadece kurbanlarını gelecek vaat eden birer atlet yapıyormuş gibi geliyordu.

“Ölümcül bir amaçla kullanılıyor,” dedi Rosalind sessizce. “İçinde zehir de var mı?”

“Zehir mi?” diye tekrarladı Hu Dai, şaşırmişti. “Hiç zehir görmüyorum. Dur mikroskobun altına koyayım.” Petri kabını aldı. “Bir şeylerin ölümcül olması için zehir şart değildir. Büyük miktardaki her madde öldürebilir. Büyük miktardaki iyi şeyler de öldürür.”

Rosalind çalışma masalarından birine yaslandı. Hu Dai gözlerini mikroskoba dayadı. Koluyla oynadı. Saniyeler sonra şaşkınlıkla geri çekildi.

“Ne oldu?” diye sordu Rosalind.

“Bunu daha önce görmüştüm.” Kabın üzerine bir şey damlattı. Madde önce köpürdü, sonra da sakinleşti. Hu Dai ikinci kez mikroskobun üzerine değildi. Sonucunu bekliyormuş gibi ağırbaşlı bir biçimde başıyla onayladı.

Başını kaldırıp Rosalind’in gözlerine baktığında ifadesine bir şey yerleşmişti.

“Lang Shalin,” dedi. “Seni tekrar burada görmeyi beklemiyordum.”

Rosalind’in midesi ağrıdı. Belki de bıçak bağırsaklarını delmiş, organlarını birbirinden ayırmıştı ve şimdi de üst bedeninde gevşekçe hareket ediyorlardı.

“Beni nasıl bir anda tanıdın?” diye sordu. “İçeri girdiğimde aklına gelmemişti bile.”

“Eh...” Hu Dai başparmağıyla beher kabını, hâlâ camın arkasında az miktarda duran parlak yeşil karışımı işaret etti. “Galiba az önce bana seni ölümsüz yapan şeyi getirdin.”

Jiemin kadehindeki viskiyi salladı, otel lobisinin bir köşesinden gelen müzik dikkatini dağıtmıştı. Gelip geçen sosyetikleri, başlarıyla selam veren politikacıları, hatta sadece el sallayarak merhaba demek isteyen çocukları görmezden geldi. Buranın doğası gereği -Şanghay sosyetesinin varlıklı insanların kaynaştığı yerd- o barda otururken selam vermeye çalışacak bir sürü sinir bozucu insan olacaktı ama şehirde, kapılarını bu kadar hakkıyla koruyan ve her ziyaretçiyi kaydeden başka bir yer yoktu. Şanghay'daki her yerden daha güvenliydi.

Nihai sonuç: ölümler, Japonların muhtemelen askerlerine Talih'e benzer iyileşme becerileri kazandırma amacıyla yarattığı güçlendirici maddenin deneylerinin sonucudur. Cinayetler doğrudan terör azmettiricisi değil, istenmeyen yan etkilerdir.

Yüksek Gelgit, Zheng Haidi'nin yetkili saha ajanı olduğunu doğrular. Diğer suç ortakları bu nota iliştilen listede bulunmaktadır. Tutuklamalar bu akşam gerçekleşecek. Geliştirme maddesinin son hali askerlere gönderilmeden önce hücreyi kapatın. Devam etmeye uygun mudur?

-Çoban

“Bir bardak daha?”

Jiemin yavaşça bakışlarını kaldırdı, ardından barmene başıyla işaret etti. Okumayı bitirir bitirmez notu yakmıştı ancak Silas'ın sözleri hâlâ zihninde canlıydı; kolayca ezberlemişti ve emir verdiğinde tekrar okunmaya hazırdı.

Haidi'nin kanıtı? diye karşılık vermişti Jiemin.

Cevap notu hemen gelmişti.

Negatif. Sadece görüldü. Yüksek Gelgit, bu akşam geldiklerinden emin olmak için tutuklama listesindeki şüphelileri gözünüzün önünden ayırmamayı tavsiye ediyor. Devam etmeye uygun mudur?

Jiemin notu çiğnemişti. O mesajları alıp verirken ağzında çalkalamış, kafe tezgâhının arkasındaki garsonu üzgün kaş çatışıyla endişelendirmişti. Oranın müdavimi değildi, o yüzden bunun her zamanki yüz ifadesi olduğunu bilmiyorlardı.

Neticesinde cevabını yazmış, teslim edilmesi için kafeye bırakmıştı.

Devam edin. Şüphelileri göz hapsinde tutacağım.

Göreve izin vermesine rağmen Jiemin'e hâlâ bir şey ters geliyordu. Haidi olduğuna dair somut kanıt bulmadan nasıl *deney* olduğunu çözmüşlerdi? Bu bilgiyi nereden bulmuşlardı?

Jiemin otelin barından çıktı, lobiden geçen kısa mesafeyi yürüyerek asansörlere doğru ilerledi. Şimdiden erkenden etrafta dolanmaya başlayan *belboy* bir şeye ihtiyacı var mı diye sordu ancak Jiemin durmadı ve sadece başını iki yana salladı. Bu ülkeyi sel almak üzereydi, ateş ve toplar yardımıyla şehirden şehri vuracaktı ve bu iki sivil hizip birlik olmayı, hayatta kalmak için Nuh'un gemisine binmeyi reddediyordu. Belki de birlikte yürüseler son derece tuhaf bir çift yaratık olurlardı ama öylesi, karaya oturmuş, boğulmuş aptallar olmalarından iyiydi.

Jiemin duvardaki bir kabloya asılmış ve beyaz, dantel kumaşla süslenmiş küçük, bronz masanın üzerinde sergilenen telefona ulaşana dek yürüdü. Operatör istediği hattı aktarıncaya rapor vermek için zaman kaybetmedi.

"İlgilendiğiniz durumu gözlemliyorum," diye açılışı yaptı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Bana diğer taraftan bilgi alabilir misiniz?"

Alisa adamı hastaneye giriş yaptırdığında sarf ettiği çaba yüzünden terliyordu. Çekçek sürücüsüne Fransız İmtiyaz Bölgesi'ne girmesini söylemiş, Çin bölgesindeki kadrosu yetersiz ve kalabalık hastanelerden ziyade yabancı parasının altında çalışan

bir tesisi tercih etmişti. abalarına rağmen Guangchi Hastanesi'nin bekleme odası yine de kalabalıktı.

Hemşire adamı bir sedyeye aldıktan sonra Alisa nihayet geriye doğru sendeledi, büyük bir nefes vererek kendini koltuğa bıraktı.

"Ailevi bir acil durum mu?"

Alisa yanındaki yaşlı kadına yan yan baktı. Kadın örgü örerken plastik sandalyede bekliyordu.

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı. ılgınca atan nabzı sakinleşmeye başlıyordu. Hislerini saran tek şey havada boğucu bir ağırlıkta bulunan antiseptik temizleyici kokusuydu.

"Genelde ailelerin hastalarla gitmesine izin verirler," dedi yaşlı kadın. "Burada beklemene gerek yok."

Alisa hemşireyle sedyenin koridorda gözden kaybolmasını izledi. "Evet, haklısınız. Bence de gidip her şeye göz kulak olmalıyım."

Kadının ördüğü şeyin yanından geçti, boynunda bir karıncalanma hissetti. Kurbanı daha fazla takip etmesi için bir neden yoktu zira işi sadece adamın yardım almasını sağlamaktı. Fakat içindeki meraklı bir yanı doktorların ne dediğini duymak istiyordu. Bu adam yaşarken neden diğerleri hayatta kalamadı ve bunun bir anlamı var mı öğrenmek istiyordu.

Kimyasal deneyler bitmiş miydi?

Nihayet istedikleri şeyi tamamlamışlar mıydı?

Hemşireyi arayarak koridorda ilerlerken Alisa'nın ayakkabıları hiç ses çıkarmıyordu. Sanki bir anda ortadan kaybolmuşlardı çünkü koridorun sonuna vardığında kimseyi bulamadı. Birkaç saniyeliğine etrafta dönerken bir şeyi görmediğini düşündü.

Hiçbir şey yoktu. Nereye gitmişlerdi?

Odalar boyunca ilerledi, açık kapılardan başını uzattı, kapalı olanların camlarına yüzünü yaklaştırdı. Belki de hemşire sedyeyi aşırı derecede hızlı itmişti. Belki de Alisa'nın bekleme odasında geçirdiği kısa sürede nakil yapmışlardı.

Ancak Alisa kanattaki her odayı inceledikten sonra bile adamın götürüldüğü yeri göremedi. O durumdayken *yürüyüp gitmiş* olamazdı.

Alisa aceleyle bekleme odasına döndü ve resepsiyon masasına doğru yürüdü. Sırayı es geçip öne gitti, ellerini dümdüz masanın yüzeyine vurdu.

“Bir hastanın kaybolduğunu düşünüyorum,” dedi Fransızca.

Resepsiyonistin dikkati Alisa'nın olduğu yere döndü. Yanındaki telefon çalmaya başladı.

“Bir tane daha mı?” deyiverdi kadın. “*Mon Dieu*... Bir dakika. Alo?”

Telefon dikkatini meşgul ederken resepsiyonist Alisa'nın şaşkınlıkla geri çekildiğini, gözlerinin büyüdüğünü fark etmedi. “Bir tane daha mı?” derken neyi kastetmişti? *Başka* kim kaybolmuştu?

Alisa resepsiyonistin daha fazlasını söylemeyeceğini bildiğinden açıklama için beklemedi. Hastanenin daha içlerine girdi, kat planını taradı ve kanatların genişlediği yerler hakkında bilgi edindi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Hayal ettiğini sanmıyordu. Onu gözleyen, bir sonraki hareketinin ne olacağını görmek için her yönü izleyen biri vardı. Kimin gözleriydi bunlar? Hangi hizibin? Kimyasal deneyin ilk hayatta kalanlarını gözlemlemek için bekleyen Japonların mı? Baskın yapmayı uman Komünistlerin mi? Yoksa sadece onu tutuklamaya hazırlanan Milliyetçilerin mi?

İkinci katta Alisa merdiven parmaklığını takip ederek delice ararken içinde iki hemşirenin yer aldığı kayan bir pencere gördü. Bir hastanın pencereye doğru yürüyüşünü ve fatura isteyişini izledi. Burası hastanenin idare ofisi olmalıydı. Tereddüt etmeden gizlice bir köşeye geçti, ofis kapısından içeri süzüldü; diğer taraftaki iki hemşire onu fark edemedi. Rafların arasından ilerledi. Alisa endişelenmemeliydi. Hasta gittikten sonra iki hemşire muhabbetleriyle meşgul oldular, sohbete devam etmek için pencereyi kapadılar. Alisa rafların arasından geçmeye başladı, buraya işlenmek üzere bırakılmış çıkış yapan hasta dosyalarını açtı.

“Hadi,” diye mırıldandı Alisa kendi kendine, taradığı kâğıtlara ve hastanenin kendine. “Cevap. Cevap ver bana.”

• (Fr.) Tanrım. (c.n.)

“Resepsiyon bir tane daha olduğunu söylüyor,” diyordu hemşirelerden biri o sırada. “Hasta dakikalar önce giriş yapmış ama... o yüzden kayıtlarımızdan silip hiç buraya gelmemiş gibi davranabiliriz.”

Alisa donakaldı, rafların arasında iyice eğilip kulağını ön tarafa verdi.

“Bu, ilkindeki sorunu düzeltmez ki. Adam çok önemliydi, yakında Milliyetçiler etrafı araştırmaya başlar.”

“Telefon açacak kişiye acımıyorum. Nasıl hasta kaybedebiliriz ya? Sanki adam kalktı ve çıkıp gitti.”

“Komadaydı, sistemindeki zehir temizleniyordu. Kalkıp gitse bilirdik.”

Kim? diye sordu Alisa sessizce. *Kimden bahsediyorsunuz?*

“Bilemezsin. Milliyetçiymiş, ha? İstihbarat ekibinin bir parçası olabileceğini duydum. Dao Feng, otuz sekiz yaşında.”

“Hassiktir,” dedi Alisa yüksek sesle.

Bir adım geriledi ve ofisten dışarı çıktı.

Orion'ın bilinci yerine geldiğinde Rosalind odadaki değişikliği hissetti. Boğazı sıkıştı, hava tırtıklı bir hal almış gibi acıyla kıvrıldı. Ya da belki gözleri açılırken, başını yavaşça kaldırıp ağır bir kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırırken Orion'a bakmanın bir semptomuydu yalnızca.

“Sen iyisin,” oldu Orion'ın nefes nefese söylediği ilk şey. “Sen... iyi misin?”

“Senin sayende değil,” diye karşılık verdi Rosalind. “Beni bıçakladın.”

“Kasten yapmadım!” Orion ayağa kalkmaya kalkıştığı anda iplerini sertçe çekti ve tekrar yerine düştü. Sandalyeye bağlandığına şaşırılmış görünüyor. “Neden o sokakta olduğumu bile hatırlamıyorum. Ben... Elimde ne vardı?”

Rosalind'in ağzı aralandı ancak Orion lafını bitirmemişti:

“Seni bıçakladım mı? Nasıl iyileştin?”

“Evet, beni bıçakladın,” dedi Rosalind tükürürcesine. “Ellerine bak, Orion!”

Orion baktı. Ufak bir nefes verdi, enerjisi boşalıyordu. Elleri kucağına bağlandığından oraya bulaşmış kurumuş kanları, şiddetinin kalıntılarını tam olarak görebiliyordu. “*Tā mā de*. Anlamıyorum.”

“Hangi kısmını?”

“Hepsini. Sen. Ben.”

Rosalind küçük odayı aştı. Yatağın yanındaki tek lambayı açtı, diğer ışıkları kapalı bıraktı. Zaten neden çok fazla aydınlığa ihtiyacı olsundu ki? Bu sadece Orion'ın yalvaran ifadesine bakmayı daha da zorlaştırırdı.

“Şanghay’daki insanları öldüren sensin, Orion. Bunu inkâr etmeye çalışacağını sanmıyorum.”

“Ben...”

İnkâr etmek istiyordu. Rosalind o gerginliği, açıklama arayışını duyabiliyordu. Ancak yapamadı, kanıt avucunda parlak kırmızı halde dururken bile yapamadı. Rosalind, Alisa’nın verdiği fotoğrafı çıkardı ve önüne tuttu.

“İnkâr et,” diye emretti. “İnkâr et, Orion.”

Kısa bir sonsuzluk gibi gelen süre boyunca Orion yalnızca resme bakabildi. Sadece bakışlarıyla kâğıdı delebilse fotoğrafa onlarca delik açardı.

“Yapamam,” dedi en sonunda. “Nedense yapamam. Ama ben...” Sesi azaldı, zayıf ve sersemlemişti. “Neden bilmiyorum. Bu fotoğrafı hatırlamıyorum. Sana zarar vermeye çalıştığımı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım ana merkeze doğru yürüdüğüm. Hemen dönmem gerektiğini *düşünüyordum*. Ve sonra... sonra...”

Kayıp zamanlar. Kontrolü kaybetmek. Seçici şuur. Kitaptaki en eski açıklamaydı. Onu suçlanmaktan kurtarıyordu ama aslında *doğruyd*u.

Rosalind fotoğrafı uzaklaştırarak masasının üzerine koydu. Orada çoktan başka bir gazete, Şanghay’ın yerel baskılarından birinin sayısı bekliyordu. İki hafta önce bir köşe yazısı çıkmıştı. Kimyasal cinayetlerle alakalı bütün ölümler listelenmiş, her cesedin bulunduğu yerler haritada işaretleyecek kadar ileri gitmişlerdi.

“Zhang Hua Yolu, 16 Eylül,” diye yüksek sesle okudu. “O akşam ne yapıyordun? Yakınlarda mıydın?”

Sorgusu o kadar sertti ki Orion yalnızca cevap veremedi ona bakabildi.

“Ne yapıyordun?” diye sordu tekrar.

“Bilmiyorum,” dedi Orion bir nefeste. “Ben...”

“Lu Ka Peng Yolu, 12 Eylül.” Rosalind acımasızca köşe yazısında parmağını gezdirdi. “O akşam neredeydin? Zeng Tang Yolu, 24 Ağustos. Neredeydin? Ve 19 Ağustos. 8 Ağustos. 22 Temmuz. Tanrım, Orion, bu liste ne kadar uzun, biliyor musun?”

Biliyordu. Görevin ortağıydı, bu görevin her bileşenini en az onun kadar biliyordu.

“*Hatırlayamıyorum,*” diye ısrar etti Orion. Gözlerini sımsıkı kapadı, sonra da zorla yeniden açtı. “*Deniyorum, gerçekten.* Ama o anılara erişmek sisin içine uzanmak gibi. Sanki kaybolanları düşünmekten özellikle uzaklaştırılıyorum. Tek hatırladığım yerel genel merkeze doğru yürüdüğüm. Sonrası *hiçlik*. Geç saatte dönüşümden başka bir şey anımsamıyorum.”

Rosalind sıkıca kollarını kavuşturdu, kendini canını acıtacak kadar sıkı kavradı. Bu oldukça başarılı bir rol olabilirdi. Yetenekli sanatçılar bu şehirde boldu; bıçaklarını bir daha kime saplayacaklarını planlarken ağlayan ve yalvaran gözlerle zayıf taklidi yaparlardı. Bir kere kandırılmak trajediydi, rasgele kurbanlar seçen merhametsiz evrenin bir darbesiydi. İki kere kandırılmaksa aptallıktı, ilkinde dersini almadığı için onun hatasıydı.

Dört yıl önce Dimitri’yi her an teslim edebilirdi. Fakat onun yerine defalarca kendisini kandırmasına izin vermişti, ta ki yanan şehir nihayet gitmesini sağlayana, sonra da -ancak ondan sonra- Rosalind kendine gelene kadar.

Bu şehrin yeniden yanmasını izleyemezdi.

“Fark etmişsindir herhalde,” dedi Rosalind gergin bir sesle. “Buna inanmak oldukça zor.”

“Başka nasıl bana inanmanı sağlarım bilmiyorum.”

Orion ellerine bakıyordu. Çevirdi ve diğer tarafında da kan olduğunu gördü. Rosalind ona ıslak bir havlu vermeyi düşünse de başka bir yanı buna tanıklık etmek istiyordu. Görmeliydi, Orion’ın ifadesindeki değişimin her dakikasını izlemek, zalimliğin ortaya çıkmasını beklemek istedi.

“Burkill Yolu’na girdiğin hiçbir seferi, ilaç şişesini alışını, sokakta bir insanı öldürdüğünü hatırlamadığını iddia etmeye çalışıyorsun,” dedi Rosalind. Bu sözcüklerin hepsi sonuncudan daha da rezil geliyordu. “*Kendi kendini araştırırken bile hareketlerin hakkında en ufak bir fikrin olmadığını.*” Sesi kreşendoyla yükseldi. “Sana nasıl inanabilirim?”

Orion yumruklarını kapadı. Sadece bileklerine kadar bulaşmış kanı gözünün önünden çekebildi.

“Bu yüzden.”

Ve sonra, neredeyse zahmetsiz görünecek kadar sakin bir hamleyle ipten kurtuldu ve ayağa kalktı. Rosalind gerilemeye uğraştı, raftaki tabancaya uzandı. Tereddüt etmedi. Emniyeti açarak silahı ileri doğrulttu.

Orion ipi gevşetmemişti. Dizginleri kırık birer karışıklık halinde yerde duruyordu, parçaları birbirinden ayrılmıştı. Koparmak için vahşi gücünü kullanmıştı.

Rosalind'in nefesi bir ıslıkla birlikte kaçtı.

Etkilerini tahmin edebilirim, demişti bilim insanı. Kan dolaşımını hızlandırma. Güçlü uyarıcılar. Kretinin aşırı üretimi.

“Sen de bir deneysin.”

Orion yaralanabiliyordu, buna bizzat tanık olmuştu. Rosalind gibi değildi. Ancak onu katil olarak kullanıyorlarsa o da farklı olmalıydı. Güçlüydü. Hızlıydı. Rosalind daha önce dövüştüğünü izlememiş miydi? Ne kadar kolay hallettiğini görmemiş miydi?

“Deney mi?” diye sordu Orion. Ona doğru bir adım attı. Hâlâ bu yoldan devam ediyordu. Kesin bilgisizlik ve cehalet.

Rosalind ellerini silahın üzerine koydu. Bir anda aklına geldi. Depo 34'ün ne yaptığını anladı. Onun ve Orion'ın ayrı ayrı yapabildiklerini mükemmel biçimde birleştirmeye çalışıyorlardı. Doğaüstü iyileşme ve doğaüstü gücü tek bir insana vereceklerdi, böylece savaşta tamamıyla yıkılmaz bir yürüyen silah olacaktı.

Peki Orion'a bu beceriyi kim verdi?

Orion bir adım daha ilerledi. Rosalind'in tetikteki parmağı kasıldı.

“Daha fazla yaklaşma,” diye uyardı.

“Dinle beni,” dedi Orion. “O ipleri uyandıgım anda koparabilirdim.” Uyarısına rağmen Rosalind'e santim santim yaklaşmaya devam ediyordu. “Yapmadım. Niyetim sana zarar vermek değil.”

Rosalind soğuk bir kahkaha attı. “Ama ortadaki sorun bu değil, değil mi?” Geçmişten gelen sesler sinsice arkasından yaklaştı, kulaklarına öfkeli şeyler fısıldadı. “Bana zarar vermeyecek

olman başkalarına zarar vermediğin anlamına gelmez. Önemli olan ben değilim."

"Niyetim *kimseye* zarar vermek değildi. Ben bile durumu anlamakta güçlük çekiyorum."

"Yürümeyi bırak," diye tersledi Rosalind. "Ateş ederim. Etmem sanma."

"Rosalind. Lütfen."

Neredeyse silahı bırakıyordu.

"Ne dedin sen?"

Orion menzile girdiğinde silahı çekip almadı. Aralarındaki mesafeyi kapatacak son adımı attı, ardından göğsünü namluya bastırdı, tabancanın koyu renkli çeliği giydiği kıyafetlere karıştı.

"İsmi kullandım," dedi. "Kim olduğunu biliyorum."

Ne zamandan beri?

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi Rosalind titreyerek. Buna takılamazdı. "Mesele senken hiçbir şeyi değiştirmez..."

"Senden güvenmeni istiyorum. Suçum neyse telafi edeceğim. Ne yaptıysam bedelini ödeyeceğim. Ama önce bana güvenmen lazım. Yanımda olmana ihtiyacım var. Bizim bir ekip olmamız gerekiyor. Bunu sensiz yapamam."

"Beni aptal sanıyorsun herhalde," dedi Rosalind. Sözcükleri sert, iğneleyici, soğuktu. "Sana güvenmek için tek bir nedenim yok."

Orion elini tabancanın etrafına sardı. Rosalind kendini dövüşe hazırladı, kollarını sabitledi ancak saldırı gelmedi. Onun yerine Orion nazikçe elini itti, nişanı göğsünün tam ortasına aldı.

"O zaman vur beni."

Rosalind bakakaldı. Orion'ın parmakları onunkilerin üzerinde yerini aldı, onu cesaretlendirerek teşvik etti.

"Al canımı," dedi. "Yaptığım her şeyin hesabını vermiş olayım."

"Yeter," dedi Rosalind. "En azından oyun oynamayacak edebin..."

"Benim için oyun değil," diye sözünü kesti Orion. "Hain olduğuma inanmandansa ölümümün senin elinden olmasını yeğlerim. Acı dolu bir savaşta farklı taraflara düşmektense hızlı bir mermi yemeyi yeğlerim."

Bunun üzerine pencereden ani bir ışık parıltısı gelerek bir arabanın dışarıdaki kaldırımında durduğunu gösterdi. İkisi de oralı olmadı.

Rosalind'in tutuşu istikrarsızlaşmıştı. Orion şimdi silahı elinden almayı denese başarılı olurdu. Yapmadı. Bekledi. "Vur beni. Bana inanmıyorsan şimdi vur beni," dedi ve silahı delice atan kalbine bastırmasına izin verdi.

"Buna neden izin veriyorsun?" diye sordu Rosalind. Kendi kulağına bile yalvarıyormuş gibi geliyordu, sanki *lütfen, yeter*, diyordu. "Hangi numaranın peşindesin?"

Orion bir nefes verdi. "Numara falan yok," dedi. "İzin veriyorum çünkü seni seviyorum."

Rosalind'in zihni durdu. Vücudundaki her hücre nefes almak için bağırdı. *Bunu daha önce de yaptık*, diyorlardı. *Bunu daha önce de duyduk*.

Bir zamanlar verilen sözler hiç yerine getirilmemişti. *Roza, kaçamayız. Roza, ailenin dedikleri önemli olmayacak. Roza, seni zaten umursamıyorlarsa ihanet olmaz. Kimse seni benim kadar umursamıyor.*

Fakat Dimitri Voronin hiçbir zaman umursamamıştı. Bu nasıl farklı olabilirdi? Zaten her şeyi birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordu. Tek bildiği aşkın silah gibi, gardını indirtecek bir yalan olarak kullanıldığıydı.

"Ateş etmeyeceğimi mi düşünüyorsun? " diye hırladı. "Kimi kandırıyorsun? Biz hiçbir zaman gerçek olmadık."

Orion başını iki yana salladı. Bakışlarında parçalanan bir hayal kırıklığı vardı, ona baktığında gözlerinin kararması... Rosalind'i neredeyse, *neredeyse* kandırıyordu...

"Benim için gerçektik," dedi sessizce. "Beni zampara olmakta suçladın ve birdenbire seni haksız çıkarmak istedim. Düğününde nergis istediğini söyledin ve birdenbire mihrapta yanında olmak, onları tutuşunu izlemek istedim. Gerçek olmasını istedim. Hepsinin gerçek olmasını istedim."

Ona inanmak, inancına yenilmek ve uçarcasına atlamak çok cezbediciydi. Ne var ki Rosalind bir kere inanmıştı ve sonunun

ne olduğu ortadaydı. Hep tam olarak ne söylemeleri gerektiğini biliyorlardı ve Rosalind de hep aptalı oynuyordu. Parmağının tetikte titrediğini hissetti. Ateş edebilirdi. Yapabileceğini biliyordu.

“Seni köşeye sıkıştırdım, Orion. Bence kaçmak için her yalanı söylersin.”

“Sence o kadar iyi bir aktör müyüm?” diye fısıldadı Orion cevap olarak. “Daha önce hiç kimseye onu sevdiğimi söylemedim. En azından böyle. Sadece sana.”

Tanrım. Rosalind onu *vurmaliydi*. Ancak kafasında çok fazla şey dönüyor, onu şüpheye düşürüyordu. Orion hayatının tehlike de olmadığını anlamış olmalıydı çünkü yavaşça hareket etmeye, parmaklarını kollarına götürmeye başladı; onu sadece çok hassas bir nezaketle tutuyordu. Hayatının Rosalind’in ellerinde olduğunu, her an tetiği çekmeye karar verebileceğini bilse de öne doğru eğildi.

Zaman, aralarından ön cama düşen su gibi aktı. Durakladı, bölündü, tekrar harekete geçmek için bir şeyin itmesini bekledi.

Dışarıdan sesler geldi. Yine farların çift ışınları parlıyordu.

“Janie! Orion! Gitmeye hazır mısınız?”

Cathay Hotel’deki toplantı. Tutuklamalar.

Sessizce öfkeli bir küfür savuran Rosalind tabancasını geri çekti ve Orion’dan bir adım uzaklaştı.

“Buna başka bir zaman devam edeceğiz,” dedi. Belki içten içe ona çoktan inanıyordu. Sahiden hain olduğunu düşünüyor olsa Orion’ın göreve gitmesine izin vermek aptallık olurdu. Fakat kalbi korkmuş, yetersiz, küçücük bir şeydi ve kararlı bir duruşta bulunmayı reddediyordu. “Seni azat ettim zannetme. Git üstünü değiştir.”

“Bunlar sana.” Phoebe, Orion ile Rosalind, Silas’ın arabasının arkasına bindiğinde kolunu yolcu koltuğundan uzattı.

“Tüm kutsal şeyler aşkına, Phoebe, neden buradasın?”

Orion ileri uzandı. Phoebe ona çember haline getirilmiş iki ince dinleme cihazı verdi.

“Otelin içindeki gözünüz olacağım,” diye cevaplayarak kendi

cihazını salladı. "Henüz pazara düşmemiş yepyeni bir teknoloji kullanarak bana rapor vereceksiniz. Jiemin bana verdi."

"Jiemin *bana* verdi," diye düzeltti Silas. Gözlerini dikiz aynasına çevirdi. "Orion, iyi misin?"

"Orion," diye yanıtladı Orion hızlıca, fazla hızlıca. Yüzü açıkça solgundu. Rosalind makyaj avantajını kullanarak şokunu saklamış ve yanaklarını kızartmış olsa da Orion'ın sıkıntısını saklayacak bir şey yoktu. "Bunu nasıl kullanacağız?"

"Ucunu kulağına tak ve kabloyu kulakmemene dola. Dikkat çekmeyecek kadar ince olması lazım."

Rosalind denileni yaptı. "Ve sen de bunun üzerinden bizi duyabilecek misin?"

Phoebe irkildi, cihazı kulağından çıkardı. "Of, çok yüksekti. Evet. Evet, kesinlikle duyabiliyorum."

Hâlâ merakla dikiz aynasına bakan Silas boş boş duran arabayı harekete geçirdi. Araç yola çıkarken bir tümseğe çarpıp sarsıldı. Rosalind elleriyle eteğini boylu boyunca düzeltti, çok ağır nefes almamaya çalıştı. Etkinlik için aldığı koyu yeşil *qipao*'yu giymişti. Gidecekleri yere ulaşana kadar yakasını gevşetmiş ve en üstteki düğmeleri açık bırakmış olsa da boğazı sıkılıyor, kumaş giderek daha çok daralıyor gibi hissetti.

"Yanına silah al," diye talimat verdi Orion yanında.

Ön koltuklardaki Silas ile Phoebe ışıklar kırmızıyken sağa dönmeleri gerekip gerekmediği hakkında derin bir tartışmaya girmişlerdi. Phoebe'nin cihazı kulağında değil, elindeydi.

"Otele girerken mi?"

"Evet." Orion kolundan bir şey çıkardı. Ne olduğunu gördüğünde Rosalind az daha ona vuruyordu.

"Bana sapladığın bıçak mı? Yok, ben almayayım."

"Rosalind." Gerçek adını kullanmayı bırakmasını diledi. Onun ağzından çıkınca fazla gerçek geliyordu. Fazla samimiydi.

"Al. Ben sana... ben sana zarar verirsem diye."

"Peki sonra?" diye cevapladı. "Seni bıçaklayarak mı karşılık vereyim?"

“Evet,” diye yanıtladı Orion kolayca. “Beni durdur. Bana bir şey olursa. Kendimi kontrol edemezsem.”

Silas korna çalarken Orion hızlıca ellerindeki kanları yıka-mıştı. Rosalind firketelerle saçlarını toplarken onu izlemişti. Pa-nikle dehşeti, ovmasını ve delice yıkamasını izlemişti.

Rol yapıyor, diye ısrar etmek istemişti. Herkesin kurban ol-mak yerine onu yakalamaya çalıştığını varsaymak çok daha ko-lay olurdu. Dünyaya karşı daha soğuk olması için neden veriyor-du ve Rosalind çok uzun zamandır soğuktu.

“Eminim kendini durdurabilirsin,” dedi düz bir sesle. Taban-cayı geride bırakmıştı. Vücudunda gizleyebileceği hiçbir yer yoktu. Zehirli firketelerini kullanmak zorundaydı. “Daha önce yaptın.”

“Nasıl oldu bilmiyorum. Öylece oldu.” Orion penceresine doğru döndü. “Yine de zarar görebilirsin.”

Rosalind sessizleşti. Diyecek bir şey bulamayınca o da kendi penceresinden dışarı baktı. Etrafları birbirine karışmıştı, her par-layan ışık yollarına çıkan sonrakine karışıyordu. Kumarhaneler ve gece kulüpleri hareketliliklerini dışarı taşıyordu. Masalarla kabinler sokak lambalarının altına kurulmuştu; kumarcılar kart-larıyla oynuyor, bitmek bilmeyen sigaralarla birlikte el ardına el oynuyorlardı. Araba trafik ışıklarında bir dizi çekçeğe yol ver-mek için yavaşlarken Rosalind cama doğru eğildi, gece vakti oy-narken kart oyuncularının ellerini ne kadar iyi görebildiklerini düşündü.

Işık yeşile döndü. Trafiğin yanındaki masadan gürültülü bir kahkaha yükseldi, onlar uzaklaşırken ses giderek azaldı.

“İşte geldik.”

Silas iki arabanın arasında durdu. Huangpu Nehri, demir-lenmiş gemileri ve kalabalık rampalarıyla biraz ötedeydi. Daha fazla gereksiz zırvalık olmadan Rosalind arabadan çıktı, başını esintinin tersine çevirdi.

“Saat geldiğinde gitmeye çalışan arabalara göz kulak ol,” de-diğini duydu Orion'ın Silas'a. Ardından onun kapısı kapandı ve ikisi kaskatı duruşları ve tuhaf yüzleriyle sokakta dikildi.

“Yalvarmama gerek var mı?”

Rosalind gözlerini kırptırdı. “Ne?”

Rosalind onu durduramadan duruma el koydu, kalçasının hizasına gelebilmek için bir dizinin üstüne çöktü. Bıçağın kınının, Orion’ın bacağını kaldırarak Rosalind’in güç bela itiraz edecek kadar hızla taktığı bir kemeri vardı. *Qipao*’sunun yırtmacından kolaylıkla erişebilirdi ancak görülmesi de kolay olurdu, o yüzden Orion daha yükseğe iterek uyluğuna yerleştirdi.

Orion’ın gözleri kırpışarak kalktı; konuşmadan, *O kadar da zor değildi, değil mi?* diyordu.

“İşte,” dedi. Elleri hâlâ kemerin üzerindeyken ikinci bir kılıf gibi duruyordu. “Bu seni daha güvende hissettirmiyor mu?”

“Çok az,” dedi. Kulağındaki kabloya vurdu. “Phoebe, bizi duyabiliyor musun?”

“Açık ve net.” Sesi arabanın içinden gelmiyordu. Dosdoğru Rosalind’in kulağının içine giriyordu, irkilmesine bakılırsa Orion için de durum aynıydı.

Orion yeniden ayağa kalkarak ona kolunu uzattı. “Hadi gidelim.”

Cathay Hotel, Nanjing Yolu'nun Bund'le buluştuğu yerde konumlanmış parlayan bir yapıydı; çift katlı binasıyla Huang-pu Nehri'ne bakan diğer curcunaların en uzunuydu ve hemen sınırdaki yer alıyordu. Çatısı bir devin silahını andırıyordu; bakırla kaplıydı ve dosdoğru yıldızları hedef alıyor, oteli olduğundan da uzun gösteriyordu.

Rosalind başını kaldırıp eğdi. Şiddetli bir rüzgâr etraflarından esti, suya yakın oldukları için artmıştı. Eli Orion'ın dirseğinde, parmaklarıysa takım elbisesinin ceketinin kumaşına dolanmış halde, ip üzerinde yürümelerine rağmen Orion'ın yakınlığında huzur arıyordu. Görüş alanına tanıdık yüzler, iş arkadaşları ve otelin kapısında el sallayan üstler girmeye başladı.

"Phoebe, zaman konusunda ne durumdayız?" diye sordu Rosalind sessizce.

"Destek kuvvetler saat onu vurduğunda gelecek," diye rapor verdi Phoebe kulağına. Statik bozulmalarla bile sesi tatlıydı. "Şu anda ona çeyrek var."

Rosalind daha sıkı tuttu. Birkaç bina ötede, Custom House'un saat kulesi sessizce ve ürkütücü bir şekilde dikiliyordu. Saatte bir çalıyordu -Bund'u saran yüksek, tok bir sest- yani Milliyetçiler içeriye girdiğinde de çalacak, yakında duyan her kulağa sızan bir uyarıda bulunacaktı. Tutuklamalar başladığında ne yapacağına henüz karar vermemişti. Orion'ı ele mi verecekti? Koruyacak mıydı?

Celia'nın sesi aklının içinde tekrar tekrar çınladı. *Depoyu Milliyetçi askerler çalıştırıyor.*

Her seferinde tek görev, diye kararını verdi Rosalind.

Orion'ı öne doğru çekti.

Doğu Giriş Salonu'ndan Cathay Hotel'e girdiler. Cazibe, binanın dışından yansıyordu ancak kapılardan içeri girildiğinde daha etkileyiciydi: onları bütün halde yutmaya çalışan ayaklarının altındaki lüks halılar, giderek artan yükseklikte kavis yapan yüksek, kemerli tavanlar, biri solda diğeryse sağda ana ziyafet salonuna çıkan iki mermer merdivenin arasından sarkan ağır avize. Altın duvarlara, kahkaha atan kadınlar ve sarhoş erkeklerle dolu kanepeler dizilmişti, hiçbirisi Rosalind'e tanıdık gelmedi. Ancak diğer müdavimlerin de dışarıda olduğunu varsayabilirdi. Cathay Hotel'in içinde yer alan Sassoon House'da hep bir şeyler olurdu.

"Bu taraftan, sevgilim," dedi Orion. Merdivenleri çıkar çıkmaz Rosalind'i sol tarafa yönlendirdi ancak o da pek kesin konuşmuyordu. Orta avlu etrafında, üstünde uzun ve lüks bir şekilde parlıyordu. Rosalind daha önce Cathay Hotel'deki etkinliklere ve yemeklere katılmış olsa da bu kadar insanla doluyken bambaşka bir dünya gibi görünüyordu.

Ana ziyafet salonuna girdiklerinde toplantının atan kalbini buldukları belli oldu. Garsonlar iki kapının etrafında dolanıyor, gümüş tepsilerinde şampanyalar taşıyor, birisi her kadeh kaldırdığında birbirlerine selam veriyorlardı. Rosalind bir şampanya aldı, ardından temkinle kokladı. Zehirli olduğuna dair bir ibaresi olmasa da nereden anlayacaktı ki?

"Büyükelçi Deoka orada," dedi Rosalind sessizce. Sahte bir ilgi göstergesiyle çenesini Orion'ın omzuna doğru eğdi, bu sayede Orion dönüp kolunu Rosalind'e doladığında sahneyi daha net görebildi.

Dokunuşuna kendini bırakamazdı. Onunla rahatlayamazdı.

Yapamazdı.

Deoka, en az onun kadar uzun ve her yöne yayılan bir dizi çiçeğin açtığı yerdeki bir vazoun yanında duruyordu. Takım elbiseli bir grup erkekle konuşuyor, birilerini tanıştırtıyor ve el sıkıyordu.

"Odada on iki tane daha var," diye rapor verdi Orion, Phoebe'ye.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

“Dışarıya bir araba daha geldi,” diye karşılık verdi Phoebe hattan. “Sizin listenizde toplam on altı kişi var.”

Rosalind etraflarındaki insanları inceledi. “Odada on üç tane var,” diye düzeltti. “Köşedeki Hasumi Misuzu’yu gözden kaçırdın.”

Kuomintang, Orion ile Rosalind’in verdiği listedeki herkesin profilini çıkarmıştı. Yani bu akşam burada oldukları müddetçe askerlerin resimlerdeki yüzleri eşleştirip gerekli tutuklamaları yapmaları zor olmayacaktı.

“Sen yukarıdaki daha küçük katları halletmek istersen ben bu katta kalanları tarayabilirim,” dedi Orion. Başka girişlerden salona giren, caz grubunun hazırlanmaya başladığı sahnenin yanına yayılmış daha çok ziyaretçi vardı. Müzisyenler geriye doğru saydı, sonra da saksafonun açılış notaları odada dolandı, çiftleri temiz zemine çekti.

“Sen burada kal.” Rosalind kolunu gevşetti. “Ben iki taramayı da yaparım.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Phoebe cihazdan.

“Tamamen yolunda,” diye cevapladı Rosalind kolayca. “Sadece Deoka’nın sürekli izlenmesi gerekiyor. Değil mi, Orion?”

Orion kaskatı bir halde başıyla onayladı. İnsanlarla çevrili olursa bilinçli ya da bilinçsiz, korkunç bir şeyler yapma şansı olmazdı. Ona gergin bir bakış atan Rosalind ziyafet salonundan çıkmak üzere döndü. Yıldızlı koridorları takip ederek aynalı dekorasyon parçalarını geçti. Bir ya da iki kez arkasından fısıldandığını duyduğunu sandı ama döndüğünde hiç kimseyi bulamadı, yalnızca yüksek tavanlardan gelen tuhaf ses vardı.

Binanın yan tarafında bir asansör vardı ancak Rosalind eski moda merdivenleri kullandı, tırabzanlara tutunarak dik basamakları çıktı. Başını içeri soktuğu odalar büyük ölçüde boştu. Koca süitler belli bir ülkeye göre tasarlanmış, başka bir yeri andıran nesnelerle doldurulmuştu. Bu akşam katılanların girip çıkması için açık bırakılmışlardı ancak partinin büyük çoğunluğu altta kalmış gibi görünüyordu. Rosalind aradığı yüzlerden hiçbirini görmedi. Hint Süiti’nden çıkarken birine çarptı, yüzünü tanıyamadan önce özür diledi.

“Alis...” Rosalind haykırışını durduramadan sustu, kablo-sunu çıkardı. Ellerini iki ucuna koyarak Phoebe'ye giden sesin bo-ğuk olmasını umdu.

“Ne yapıyorsun burada?”

“Görevine göz kulak oluyorum, başka ne olacak?” diye karşı-lık verdi Alisa. Garson üniforması giymişti, elinde bir tepsi duru-yordu. “Ne oluyor? Orion neden burada?”

Rosalind yüzünü ekşitti, geri kalan odaları kontrol etmeleri için Alisa'ya koridorda peşinden gelmesini işaret etti.

“İddiasına göre...” Fransız Süiti'ne göz attı, yalnızca muhte-melen otelin misafiri olan tek bir iş adamı vardı. “Yaptığını ha-tırlamıyormuş.”

“Ah. Sanırım mantıklı.”

“Ne?” Rosalind o kadar şaşırmıştı ki kabloyu kısa bir anlığına bıraktıktan sonra uçlarını yeniden tuttu. Yürümeye devam ettiler. “Nasıl bu kadar kolay kabul ettin?”

“Çünkü bir nedeni yok,” diye yanıtladı Alisa, Rosalind'den önce koridordaki son kapıyı açtı. “Japonlar gelirse Orion Hong'un bir gücü olmaz. Rütbesi yükselmez, *hanjain* olarak işbirliği yapsa altında birlik oluşturacağı adamlar da yok. Tabii senin bilmediğin başka bir hayat gayesi saklamıyorsa?”

“Biri adına çalışırken bilinçli bir karar alıyor olabilir,” diye karşı çıktı Rosalind. İkisi de son odanın içine baktı. Boştu.

“O zaman neden kendi kendini araştırsın?”

“Bizi yanıltmak için.”

“Peki neden en başından beri yanıltmasın? Neden suçlama-yı başka birine yüklesin? Neden araştırmanızı kimyasallardan uzaklaştırmasın?”

Rosalind, Orion'ın fazla iyi olduğunu düşündüğünü söyleye-rek Alisa'ya karşı çıkacaktı ki birisi arkadan, “Bayan Mu!” diye bağırdı. Alisa hemen başını eğdi, Rosalind'in peşinden gidiyor-muş gibi davranarak yanına gelen Yōko'nun kendisini görmeme-sini sağladı.

“Onda bir konuşma olacak,” dedi Yōko. “Aşağı mı iniyor-sun?”

“Evet,” diye yanıtladı Rosalind. “Önden buyur.”

Koridorun sonunda merdivenlerden indiler, Alisa birkaç adım arkalarından takip etti. Ana avluya döndüklerinde Yōko'nun adımları durdu, duvardaki pürüzsüz altın yüzeyde rujuna bakmak için duraksadı.

Rosalind listelerinde olmayan Yōko'nun yanında kalmaya gerek olmadığını düşünerek müsaadesini isteyecekti ki kız, “Aslında benden hoşlanmadığını düşünüyordum. Ama çoğu kişi için böyle düşünürüm. Bütün dünyanın benden nefret etmesi mümkün değildir herhalde, değil mi?” dedi.

Rosalind şaşkınlıkla sarsıldı. Bacağındaki hançer bir anda ağır geldi. Sanki ağırlığı iki katına çıkmıştı da bacağından ayrılmaya, yere düşmeye hazırlanıyordu.

“Neden böyle düşündün?” diye sordu.

Yōko omuzlarını silkerek altıdudağını sarkıttı. Bu hareketle Seagreen gibi bir yerde çalışmak için fazla genç gözüküyordu.

Kız, bireysel nefretle Rosalind'in Yōko'yu buraya gönderen imparatorluğa karşı duyduğu şiddetli kin arasındaki farkı bilmiyordu. Yōko'nun suçu olmasa da aynı kızgınlığı hissediyordu.

“Senden gayet hoşlanıyorum,” dedi Rosalind öylece.

Yōko'nun yüzü neşeyle parladı, bozulan ruh hali bir anda değişmişti. Salona döndüklerinde el sallayarak veda etti ve köşedeki Tarō'nun yanına gitti. Arkasındaki Alisa yine yakınında yürüyerek, “Benden çok daha kibar davrandın,” dedi.

“Neden zaten karanlıktaki birini kör edeyim ki?” dedi Rosalind sessizce. Ona kendisini hatırlatmıştı: saflık, tamamen içten gelen o endişe. Bir zamanlar o da dünyanın kendisine karşı olduğunu düşünmüştü. Kendisinden hoşlanılmamasının insanları şehrın sahnesindeki pozisyonlarına getiren koşullardan ziyade kendi suçu olduğunu düşünmüştü.

“Aksine ışığı seçme ümitlerine dayanarak,” diye cevabı yaptırdı Alisa. Duraksadı, Rosalind'in hâlâ kabloyu sıkıdığından emin olmak için göz attı. “Bir şey daha var. Amiriniz kayıp.”

Rosalind hızla döndü. “Kayıp mı?”

“Hastane odasında yok. Götürüldü mü yoksa gitti mi, hâlâ

bilinmiyor. Sokakta kurtardığımız adam da yok. Ortadan kayboldu.”

Dao Feng kayıptı. Milliyetçiler kısa süre sonra otele gelecekti. Rosalind çılgınca kulaklarına pompalanan kan yüzünden kendi düşüncelerini zar zor duyuyordu. Başını sallayarak gürültüyü uzaklaştırmaya çalıştı.

“Tutuklamalardan sonra üsle iletişime geçerim. Bir dakika bekle.” Rosalind cihazı tekrar kulağına taktı.

“...binadakiler bu kadar. Janie, Tanrı aşkına, şimdi beni duyabiliyor musun?”

“Duyuyorum,” dedi Rosalind. Orion’ın onu bıraktığı masanın yanında ayakta durduğunu gördü. “Ne kaçırdım?”

“Havalı teknolojinin olayı onu kullanmaktır! Neden çıkardın beni? Öf, neyse. On altıdan on altısı burada. Destek kuvvetler gelene kadar dikkat çekmemeye çalışın.”

“Anlaşıldı.”

Rosalind başıyla Alisa’ya veda etti, sonra da Orion’ın yanına döndü. O yaklaşırken Orion ceketinden bir cep saati çıkarıp saati gösterdi. Ona beş dakika kalmıştı. Sahnede caz grubu düzenini değiştirdi, mikrofonun önüne bir kadın geldi. Hoparlörler bir an geri bildirimle birlikte tiz bir ses çıkardı, ardından kadın bir Amerikan şarkısı söylemeye başlayınca düzeldi. Eskiden Kızıl burlesk kulübünde söylerlerdi. Rosalind neredeyse caz melodisine bir rutin yaratıyordu ki şarkının fazla uzun olduğuna, daha çok sallanmaya ve yavaş hareketlere uygun olduğuna karar verdi.

Misafirlerin sahnenin yanında dans etmelerini izledi. Partnerlerinin kollarında dönmelerini, gözlerini huzurla kapatıp başlarını dayamalarını izledi.

“Benimle dans eder misin?” Orion elini uzattı.

Rosalind tereddüt etti. “Bu pek iyi...”

“Dans et, Janie!” Phoebe’nin sesi kulağına geldi. “Şüpheli davranma.”

“Şüpheli davranmıyorum,” diye tısladı Rosalind ancak yine de Orion’ın elini tuttu. Parmakları bir şokla birleşti.

Müzik bir anlığına sessizleşti. Orion onu yakınına çekerek

kollarını beline doladı. Rosalind kaskatı durarak yüzünü başka tarafa dönük halde tuttu.

"Böyle yapmaya devam edersen," dedi Orion bir nefeste. "İnsanlar fark edecek."

"Bir şey yapmıyorum," dedi Rosalind gergince.

"Aynen öyle."

Rosalind ona pis pis baktı. Orion bir kolunu kaldırarak Rosalind'i döndürdü.

"Buna çok ciddi cevap ver." Rosalind, yeniden yüzünü ona dönüp ellerini göğsüne koydu. "Diyelim ki sana inanıyorum. Diyelim ki bana söylediğin her şey doğru. Kim seni buna zorladı? Kim sana talimat verip hafızanı siliyor?"

"Neyden bahsediyor?" diye mırıldandığını duydu Phoebe'nin cihazdan. Saat hızla yaklaşıyordu. Phoebe'nin durumu bilmesini dert etmeye vakit yoktu.

"Henüz tam olarak kafa patlatmadığımı kabul etmeliyim," diye cevapladı Orion. "Öncelikle meseleyi kabul etmeye başlamam, sonra bütün boş sayfaların üzerinden geçip..."

"Oyalanma, Orion." Rosalind yanağına dokundu. Tehdit edici olmasını, onu düşünmeye sevk etmesini istemişti ancak eli nazikçe, ıstırap çeken bir âşık gibi hassasiyetle yüzünü kavrayınca kendi kendini şaşırttı. "Kim olabilir?"

Orion mutsuzca nefesini verdi. "Bizim tarafımızdan biri olmak zorunda. Aksi takdirde başka bir fırsat göremiyorum ya da çağrılarının neden ana merkezden geldiğini anlamıyorum."

Rosalind sahneye doğru baktı. Şarkıcı ayağını düzeltip şarkısını bitirdi. Scagreen'in yabancı yatırımcılarından birinin geçmesi için kenara çekilirken mikrofon bir kez daha cıyaklıyordu. Adam müzisyenlere enstrümanlarını kısık çalmalarını işaret etti, ziyafet salonunu selamlarken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Şimdi kime güveniyoruz?" diye fısıldadı Rosalind.

"Janie Mead, *neden* bahsediyorsun sen?" dedi kulaklığı.

Yatırımcı, Deoka'yı sahneye çağırırken odada bir zil çaldı. Deoka alkışlarla kadehini kaldırırken Custom House'un tepesin-

deki saat kulesi Bund'un içinde gümbürdeyerek nihayet saatin değiştiğini haber verdi.

Milliyetçiler tek bir saniye dahi gecikmedi. Rosalind önce adımların gürültülerini, ardından uyarı bağırtılarını duydu -dı- şarıdaki avluda birisi devrildi- sonra ayakkabıların gıcırtı sesleri koridorlarda yankılandı ve askerler içeri daldı. Tüfekleri odadaki herkese doğrultulmuş halde salona yayıldı ve duvarlara sıralandı.

"Herkes dikkatini versin." Konuşan, operasyonu yöneten Jiemin'di. Soluk tenine tezat oluşturan asker yeşili, megafonu kaldırken her hareketine göre dikilmiş üniformasını giymişti. "Biz, şehirde teröre teşvik etme suçundan şüphelileri tutuklayana kadar hiç kimse bu odadan ayrılmayacak."

Oda korkuyla geri çekildi.  oğunun endişelenmesi gereken bir şey yoktu. Suçlu olduğunu zaten bilenler çıkışlara doğru yönelmeyi denedi ancak orada askerler bekliyordu ve onlar harekete geçer geçmez tekrar içeri ittiler. Büyükelçi Deoka tamamen kıpırtısız durdu. Parlak işığa yakalanmış, hareket etmemeye çalışan ve bu sayede fark edilmemeyi uman bir hayvan gibi görünüyordu.

Jiemin'in yanında duran başka bir asker odayı tanyordu, elinde silah yerine bir k ğıt altlığı vardı. Gözleri Rosalind ile Orion'ı bulduğunda ikisini de başıyla selamladı, böylelikle bu görevdeki ajanlar olduklarını anladığını belirtti. Odada hareket etmeye, k ğıt altlığındaki sayfayı çevirmeye, misafirlerle peşinde oldukları kişilerin fotoğraflarını karşılaştırmaya başladı. Haidi'nin yanına geldiğinde iki askere kadının çantasını sallamalarını işaret etti.

  inden    yeşil şişe yuvarlanarak düştü. Rosalind olanları nefesini tutarak izledi.

"Bunlar tehlikeli değil," diye feryat etti Haidi. "Benim için. Onlar olmazsa  l r m!"

Rosalind kaşlarını çattı. Orion'ın avucundaki eli sıkılaştı. * l r müydü?*

"Ah, biliyorum." Jiemin şişelerden birini aldı. Odanın karşısındaki Rosalind'in kaygısı istikrarlı bir şekilde artıyordu. Biliyorum derken neyi kastetmişti? "Ah Ming, diğer su lananları da al, olur mu?"

Emri üzerine askerlerden biri uzaktaki bir masaya gitti, ardından bir garsonu kolundan tuttu. Kadın öfkeyle bağırdı, şapkası düşerek yere yumuşak bir tak sesiyle indi. *Alisa*. Neden *Alisa*'yı yakalıyorlardı?

"*Alisa Montagova*," dedi *Jiemin*. Şimdi ziyafet salonuna bir sessizlik çökmüş, sesini sert bir yankıyla taşıyordu. "Ülkenin güvenliğini korumak adına devlet düşmanlığından ötürü tutuklandın."

Köşeden köşeye fısıltılar yayıldı, diğer tanıklar olaylar silsilesine zar zor ayak uyduruyordu. "*Montagov*" ismi ağızdan ağza dolandı, şehir bu soyadını uzun zamandır duymamıştı.

Rosalind ileri atıldı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. "*Jiemin*," dedi. "Ne yapıyorsun? Onun görevle bir alakası yok."

"Farkındayım," diye yanıtladı *Jiemin*. Her daim sakin ve yavaş bir mizacı vardı ancak şimdi ürkütücü bir tavırdı; her talimatı ağzından tamamıyla duygusuz çıkıyordu. "Ama işi aynı anda yürütmek yararlı olur, değil mi? Sizin için de harika bir zaman."

Rosalind bakakaldı. "Ne?"

Jiemin yanındaki iki askere ilerlemelerini işaret etti. Birine *Rosalind*'i, diğerineyse *Orion*'ı gösterdi.

"*Hong Liwen* ve *Lang Shalin*," dedi. "Siz ikiniz cinayetten, komplodan ve vatana ihanetten tutuklusunuz. Kimi kandırdığınızı sanıyordunuz?"

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

“Hong Liwen ve Lang Shalin,” diye duyuldu cihazdan. “Siz ikiniz cinayetten, komplodan ve vatana ihanetten tutuklusunuz.”

Sonrası hiçlikti.

“Alo?” dedi Phoebe. Cihaza vurdu fakat kendi kulağını acıtmaktan başka bir işe yaramadı. “Orion? Janie? Beni duyabiliyor musunuz?”

“Ne oldu?” diye sordu Silas.

Phoebe cihazını çıkararak vahşi bir çığlık attı. Orion ile Janie'nin arasında tuhaf bir hava olduğunu gözlemlemişti elbette. Ağabeyine o dergiyi verdikten sonra ancak karısının gerçek kimliğini öğrendiği için olduğunu düşünüyordu. Boş vakitlerinde ne tür *cinayetlere* karışıyorlardı ki? Ve bunu o neden *bilmiyordu*?

“Phoebe!” Silas uzanarak Phoebe parçalara ayırmadan önce cihazı elinden aldı. “Ne *oldu*?”

“Tamamen koptular.” Phoebe'nin sesi, saf inkârla titredi. “Jiemin az önce onları cinayet ve komplodan tutukladı.”

Silas ona bakakaldı. “Yanlış mı duydun?”

“*Cinayet ve komployu* nasıl yanlış duymuş olabilirim?”

Önlerindeki yolların hepsi askeri araçlar tarafından kapanmıştı, Cathay Hotel'in çevresini kafesleyerek binadaki tek bir kişinin bile fark edilmeden çıkmamasını sağlıyorlardı. Askerler sokaklara sıralanmıştı, ayın rengini alan bulutların altında nöbetçi gibi dikiliyorlardı. Silas'ın arabası ön safın hemen dışına park edilmişti.

“Janie Mead gerçek adı değil.” Phoebe ön cama olabildiğince yaklaşarak manzarayı taradı. Gözleri bulanıklaşana, gece tek

ve koca bir rengârenk leke halini alana dek gözlerini kırpmadan baktı. “Gerçek adı Rosalind Lang.”

Silas cihazı kendi kulağına taktı. Birkaç kere üzerine vurdu, sanki ses tekrar gelmeye başlamadan önce biraz teşvik edilmesi gerekiyordu. İşe yaramadı. Askerler benzer iki cihaza da el koymuş olmalıydı.

“Bu imkânsız.” Silas duygusuzca konuşmaya çalışsa da o da sarsılmıştı, ayaklarının altındaki yolun koca bir kısmı kesilmişken yarışa ayak uydurmaya çalışıyordu adeta. “Kızıl Çete’nin Rosalind Lang’ı mı? O şimdi yetişkindir. Daha doğrusu *öldüğü* söyleniyor.”

Phoebe yanan gözlerini kapatarak parmak eklemlerini alnına vurdu. *Düşün, düşün*, dedi kendine.

“Sana anlattığı bilgilerin kaçısı tamamen sahteydi?” diye sordu kendine gelerek. “Şanghay’da, kimyasal deney amaçlı işlenen cinayetler. Haidi’nin ölümlerden sorumlu olması.”

Silas tereddüt etti. “O hata olmalı...”

“Hata falan yok!” diye haykırdı Phoebe. “İkisi de komplonun bir parçası olarak alındı! Artık ajan değiller, şüpheliler!”

Silas sessizleşti. Gözlüğünü çıkararak burnunun kemerini ovdu.

“İmkânsız,” diye mırıldandı tekrar. “Janie sonucu bizzat bildirdi. Neden yalan söylesin?”

Dinleme cihazından duyduklarının son birkaç dakikası Phoebe’nin zihninde tekrar oynadı. Janie -Rosalind- Orion’a ne diyordu? Phoebe hata yapmış olabileceğini, sesin Rosalind’in fısıltılarını alamayacak kadar az çıktığını düşündü.

Diyelim ki sana inanıyorum. Diyelim ki bana söylediğin her şey doğru. Kim seni buna zorladı? Kim sana talimat verip hafızanı siliyor.

“Onu koruyor,” dedi Phoebe yüksek sesle.

“Janie, Orion’ı mu koruyor?”

Phoebe birkaç yıl önceki soğuk bir kış gününü anımsadı. Dışarıdaki zemin çıtırdıyordu ve kuruydu, evin içiyse gürleyen şömineyle ısıniyordu. Phoebe kanepeye sokulmuş, kitaplarını

karıştırırken Orion sersem bir halde merdivenlerden inmişti. Kuomintang'da çalıştığı ilk aylardı, baş ağrıları yüzünden bir süreliğine evde kalıyordu. Düşmüştü ya da eve başında buz torbasıyla aksayarak geldiğinde öyle açıklamıştı.

Fakat boynunda da çok fazla kızamık bere vardı. Phoebe, damarlarındaki morluklara dokunmak için sinsice etrafında dolaşarak düştüğünü açıklamasını her istediğinde Orion odaklanan ifadesini takınarak çok az detay vermiş, şakağının üzerine kayıp düştüğünü söylemişti.

"Birkaç güne dönerim," demişti merdivenlerin son basamağındayken. "Halletmem gereken işler var."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sormuştu Phoebe hemen. "Ben de gelmek istiyorum."

"Bu işte sana ihtiyaç yok, Feiyi." Orion her zamanki gibi el sallamamıştı. Gittiğinde Phoebe boynundaki morluğu görmüştü ve yalnızca şöyle düşünmüştü: *Neden düştüğünü söylemekte bu kadar ısrarcısın? Dayak yemiş gibi görünüyorsun. Hem de defalarca.*

Phoebe arabada başparmağını ağzına götürerek tırnağının sert kısmını ısırды. Rosalind'in içeride Orion'a sorduğu soru neydi? *Kim hafızanı siliyor?*

"Orion cinayetle suçlanıyor," diye sonuçlandırdı Phoebe kendinden emin bir şekilde. Koltuğuna yaslandı, iki elini de kucağına koydu ve ayaklarını düz zemine yerleştirdi. "Hadi gidelim. Nereye götürüldüklerini bulmamız lazım. Onları kaçırmak zorundayız."

Rosalind hücrede volta atarken ayağıyla yeri delip geçebilirmiş gibi taş zemine sertçe bastırdı. Seagreen'in suçlu çalışanlarının yerleştirildiği başka hücrelerden gelen homurtuları da duyabiliyordu.

Büyükelçi Deoka karşıdaki hücredeydi, parmaklıkların arasından merakla Rosalind'e bakıyordu.

“Sende ufacık da olsa bir terslik olduğunu hep biliyordum.”

“Kapa çeneni,” diye tersledi Rosalind hemen.

“Bayan Zheng'den 1926'dan kalma o resmi araştırmasını istediğimde sadece yaşın hakkında yalan söylemediğinden şüphelenmiştim. Tamamıyla başka bir kimliğin olduğu kimin aklına gelirdi? Lang Shalin, eski Kızıl üyesi basit bir ofis çalışanı olmuş. Bu yüzden devletine kızgın değil misin?”

Rosalind yumruklarıyla parmaklıklara vurdu. Yüksek bir ses çıkararak bütün hücreyi sarsan titreşimler yarattı. Orion hızla dirseğini tutup onu geri çekti. İyi ya da kötü, askerler aralarında sorun çıkmayacağını düşünerek Orion ile onu aynı hücreye koymaya karar vermişti.

“Dolduruşa gelme,” diye fısıldadı Orion.

“Nasıl gelmeyeyim?” diye karşılık verdi Rosalind. Tuttuğu kolunu çekiştirerek tekrar Deoka'ya döndü. “O tramvayda peşimize kuyruk takarak sinsilik yaptığını mı sandın? O dosyayı tekrar çalarak?”

Deoka sadece ona dümdüz baktı. Hücrelerine bir daktilo verseler muhtemelen bu boş zamanı çalışmak için kullanırdı. “Neden bahsettiğin hakkında en ufak fikrim yok. Tekrar söylüyorum,

kendi devletine göz atmak isteyebilirsin. Bayağı iyi bir casusmuşsun."

Rosalind parmaklıkların arasından bağıramadan Orion onu yerden kaldırdı ve zorla hücrenin köşesine taşıdı. Rosalind kendisini götürmesine izin verdi, dövüşemeyecek kadar sinirlenmişti. Orada bekleyen yatağın üzerine kendini bıraktı, omurgası katı ve tetikteydi.

Deoka bir nevi haklıydı. Her köşede o kadar fazla yalan vardı ki Rosalind kendi devletine güvenemiyordu.

"Dao Feng kayıp."

Bu cümleyi herhangi bir giriş olmaksızın söylemişti. Orion'ın sözcüklerini kavraması için birkaç uzun saniye, doğru duyduğundan emin olması için de birkaç saniye daha geçmesi gerekmişti. Yavaşça o da yatağa oturdu, yanına otururken Rosalind'in tepkisini gözlemledi. Karşı çıktığı anda hızla kalkmaya hazır görünüyordu. Rosalind bir şey yapmayınca yerinde kaldı.

"Kayıp derken... hastane yatağından mı?"

"Tabii en baştan hastane yatağına ihtiyaç duyduysa."

Orion dizlerini yukarı çekerek kollarını da üstlerine yerleştirdi. "Yani sen diyorsun ki..."

"Ne dediğimi bilmiyorum." Rosalind topuklarını tekmeledi. "Tepeden en iyi şekilde bakmaya çalışıyorum. Bu, başka birinin başına gelse ve içinde benim payım olmasa ne söyleyebileceğimi hayal etmeye çalışıyorum."

Gözleri aşağı kaydı, Rosalind'in kucağındaki ellerine baktı. Orion dizlerini indirdi, rahatlamak için yer değiştirdi. Rosalind'in pozisyonunu taklit etti ve ikisi yatağın üzerinde, bacakları önlerine uzanmış halde oturdu. Rosalind yavaşça elini bir santim, sonra biraz daha yaklaştırdı. Sol elinin yan tarafı Orion'ın sağ elinin yan tarafına değdi. Orion'ın serçeparmağı onunkine geçince o da karşılık verdi, ellerini birleşmiş halde tuttu.

"Dao Feng senin amirin," dedi sessizce. "Sana meraklı gözlerden uzakta görevler vermek, sonra da hafızanı silmek söz konusu olduğunda herhangi bir kısıtlama yok. Ona yapılan saldırı diğerlerine benzemiyordu. Beni zehirler konusunda eğiten oydu.

SAHTEKÂR LEYDİ TALİH

Dışarıya göstermek için kendine zarar verip tek çizik almadan kurtulacağını şehirdaki herkesten fazla biliyordu.”

“Ama biz ondan asla şüphelenmezdik,” dedi Orion. “Neden kendine zarar versin ki?”

Asıl soru da buydu. Rosalind’in bu konuda hiç hipotezi yoktu. Orion da düşüncelerin içinde boğuluyordu, kaşları birbirine yaklaşmıştı. Hepsinin ortasında birleşen parmaklarını çekiştirdi, Rosalind’in elini çevirdi ve avucunu doğru düzgün tuttu.

“Sormak zorundayım,” diye başladı Orion tereddütle. “Bu bana inandığın anlamına mı geliyor?”

Hücrelerin uzak tarafında birisi yüksek sesle bağırıyor, nöbetçilerden bir şey talep ediyordu. Milliyetçiler içeriye yalnızca iki üniformalı adam yerleştirmişti; onlara başka bir yerde, Burkill Yolu’nda arayarak yapılan şeyi durdurmak için Depo 34’e gitmek için ihtiyaç vardı.

“Tuhaf şeyler oluyor,” diye yanıtladı Rosalind. “Bıçak yaram saniyeler içinde iyileşebiliyor. Birisi senin beynini yıkıyor. Böyle bir dünyada yaşıyoruz.”

Orion iç çekti. Elleri Rosalind’ininkileri sıktı. “Tabii ki son dakikaya gelindiğinde bu kadar pragmatik konuşacaksın. Leydi Talih, nasıl oldun bu arada?”

“Sadece Talih,” diye düzeltti Rosalind. Başını duvara yasladı, taşın soğuk baskısı bedenini soğuttu. “Hangi yılda doğduğumu biliyor musun?”

“Evet, 1907,” diye cevapladı Orion hemen. Bir saniye sonra hafifçe utanarak, “Vefat ilanında gördüm,” diye ekledi.

Rosalind düşen saçını üfledi. Şehirde bir sürü vefat ilanı çıkmıştı. Jiemin bu akşam açıkladıktan sonra fısıltılar hareket etmeye başlamış mıydı? Şanghay bir kez daha onun kalabalıklarının içinde yaşadığını öğrenmiş miydi?

“Ama on dokuz yaşında kaldım,” dedi. “Büyümeyi ben reddetmedim; vücudum durdu, zihnim de onun yanına kilitlendi. Çok fazla korkunç şey yaptım, Orion. Yanlış kişiye güvendim. Şehir patladı, ailem parçalandı ve kefaret olarak ölüm geldi.” Ona göz atmaya cüret etti. Kendinden geçmiş halde dinliyordu.

“Ama kız kardeşim beni kurtardı. Ben ateşler içinde ve hastayken yardım edecek birini buldu. O adam koluma, beni yeniden hayata getirecek bir şey sapladı. Artık yaşlanamıyorum. Canavar gibi bir hızda iyileşebiliyorum.”

Rosalind bazen dört yıl önce damarlarına verilen o istilacı maddeyi hâlâ hissedebiliyordu. Yoğun bir histi, tamamlayıcı yaşam gücü olarak kan hücrelerinin yanında akıyordu.

“Yanma gibi bir şeydi, değil mi?” diye sordu Orion düşüncelerini okuyormuşçasına. “Dokunduğu her şeyi tüketmek, vücudunu kendi yolunda yeniden şekillendirmek için yıkıcı bir şekilde ilerliyor sanki.”

Rosalind gözlerini kırıştırdı. Bu hissi bu kadar yerinde tarif etmesini beklemiyordu. “Evet. Aynen öyle.”

“Bazen o hissi rüyamda görüyorum.” Orion başparmağını bileğinin yumuşak yüzeyine sürttü. “Sanırım benim için de öyledi.”

Fakat hatırlayamıyordu. Kalın bir halatı ipmişçesine kolayca koparabiliyordu, muhtemelen yeterince sert denerse taşta delik açabilirdi ancak nasıl bu hale geldiğini anlatamazdı. En azından Rosalind'e hayatını kurtarmak için o tuhaf beceriler verilmişti. Orion ise başka birinin onu kullanması için değiştirilmiş gibi görünüyordu.

Öfke Rosalind'in midesini çalkıladı. Bunu ona kim yaptıysa -bu lanet deneyleri kim yaratıyorsa- hesabını soracaktı. Hem ölümlerin hem de bu korkunç suçun.

Orion'ın dudakları aniden bir gülümsemeye döndü. Rosalind böylesi karanlık düşünceler içindeyken garip bir görüntüydü.

“Ne?” diye sordu.

“Hiç,” diye cevap verdi. Bir an geçti. “Demek eski bir dansçı kızsın, öyle mi?”

Rosalind gözlerini devirdi. Elbette. Hücrede kilitlilerken şaka yapmak ancak ona yakışırdı.

“Hayır, senin için dans etmeyeceğim.”

Gülümsemesi iyice genişledi. “Çoktan dans ettin, unuttun mu?”

“O sayılmaz. Gizli görevdeydim.”

“Sen öyle diyorsan.” Başparmağıyla yine bileğini okşadı. Orion bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu. “Ben dansçı kızlar hakkında çok şey bilirim.”

“Ah, güven bana,” dedi Rosalind. “*Biliyorum.*”

Hücrelerin uzak tarafındaki anlaşılmaz gürültü nihayet bitti. Sessizlik üç saniye sürmeden şaşırtıcı derecede yüksek bir patırtı duyuldu. Rosalind hemen telaşla dikkatini vererek ayağa sıçradı. Orion da sesin kaynağını görmeyi bekleyerek aynısını yaptı. Bir askerin kapının yanında dikkatle tüfeğini tutarak dolaşmasını, araştırmak üzere harekete geçmesini beklediler. Adam görüş alanlarından çıkar çıkmaz bir bağırtı, sonra da ağır bir gümleme geldi.

Rosalind ile Orion birbirine baktı.

“Neydi o?” diye tısladı Rosalind.

“Bendim. Endişelenmeyin.”

Ses tanıdıktı. Aslında hücrelerinin önüne gelip mekânın sahibymiş gibi hoplayıp zıplayan kişinin Alisa olduğuna ikisinin de şaşırmaması gerekirdi.

“Ne?” diye sordu Orion. “Nasıl çıktın sen?”

“Nasıl bir soru bu?” diye karşılık verdi Alisa. Ellerinde koca bir anahtar dizisi vardı, Rosalind ile Orion’ı serbest bırakmak için doğru olanı bulmaya çalışırken onları kurcalıyordu. Diğer hücreden Deoka dehşet ve hayranlıkla onu izliyordu. “Sizi her yerden çıkarabilirim. Ben Alisa Nikoleavna Montagova’yım.”

Rosalind ellerini kalçasına koydu. Alisa anahtarları yerleştirdi ve çevirdi.

“Peki,” diye kabul etti. “Askeri, parmaklıkların arasından bana saldıracak kadar sinir ettim, sonra da anahtarlarını çaldım. İşe yarıyorsa yarıyordur.” Hücre kapısını açtı. “Hadi. Seagreen’in geri kalanı da özgür kalmaya çalışmadan önce.”

Rosalind dışarıda tam bir dövüş bulmayı bekliyordu. Onun yerine bir avuç Milliyetçi askeri karakolda nöbet tutuyordu ve hepsi ölmüştü.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu şaşkınlıkla, adamlardan birini döndürdüğünde boynunda tek bir mermi deliği gördü. Etrafındaki kan çok uzağa akmamıştı. Birikintisi bol miktarda kırmızı lekeyle sınırlanmıştı.

“Yapacak zamanı nereden bulayım?” dedi Alisa. “Tabii ki hayır. Benim planım Orion’ın karakoldaki herkesle dövüşmesiydi.”

Orion kaşlarını çatı, çıkış yollarının silah zoruyla açılmasını sessizce protesto etti. Ama karşı koyacak kimse yoktu. Savaş çoktan geçip gitmiş ve kimse hücrelere dalmamış gibi görünüyordu. Bunlar neden yapılmıştı? *Kim* yapmıştı?

Yan taraftaki bir kapı çarptı. Üçü arkadan dolandı. Rosalind ele geçirilmiş bıçağının masada durduğunu gördü ve alıp hemen kınından çıkardı.

Fakat karakola giren Milliyetçi destek kuvvetleri değil, Phoebe’ydi.

Aniden durdu. “Ne... oldu burada?”

“*Senin* burada ne işin var?” diye sordu Orion. Koşarak yanına gitti, sonra da ona sarıldı. “Tek başına bana stresten kurdeşenler döktürüyorsun.”

Phoebe surat astı, sonra da elinden sıyrıldı. “Size yardım etmeye geldim. Silas görevde ortaya çıkanları öğrenmek için bulabildiği her ağa bağlandı. Burkill Yolu’na baskın yaptılar ama kimse Depo 34’e gitmiyor. Talep, emir komuta zincirinin bir yerinde engellendi.”

Giderek daha inkâr edilemez görünüyordu. İçeriden biri, gizli birinin meselelerini yeterince tesir edebilecek biri komployla yoğun bir işbirliği içindeydi.

“Nasıl yardım edecektin?” diye haykırdı Orion. “Karakola tek başına gelerek mi?”

“Silas ışıkları söndürecekti!” diye ısrar etti Phoebe. Alisa’yı işaret etti. “Bir kere yaptık, değil mi?”

“Orası belediye karakoluydu! Burası çok tehlikeli olabilirdi...”

Orion etrafına bakındı. Sesi kesildi, hâlâ burada tam olarak ne olduğu sorusuna takılıp kalmıştı. Ancak yaygın inanışın aksine şehirde belli sayıda suikastçı vardı.

“Depo 34,” dedi Rosalind yüksek sesle. “Orion, gitmemiz lazım.”

Adam hayatta kalınca o kimyasal deneyler nihayet başarıya ulaştıysa dağıtım da hazır demektir. Orion kadar güçlü biriyle Rosalind gibi öldürülemeyen birinin karışımı. Durdurulması gerekiyordu. Bunun yayılmasına izin veremezlerdi.

Orion başıyla onayladı. “Acele et.”

Dışarıya çıktıklarında karakolun yakınındaki köşeye park eden Silas elektrik kutusuyla oynuyordu, kendisine doğru geldiklerini görünce şaşkınlık onu ele geçirdi.

“Ben daha kabloyu...”

“Phoebe’yi buradan götürmen lazım,” diye emretti Orion.

“Ne!” diye cıyakladı Phoebe. “Seni *ben* çıkardım!”

Alisa surat assa da tartışmaya katkıda bulunmadı. Gerek de yoktu.

“Bizi buradan Alisa Montagova çıkardı. Çünkü kendisi bir ajan. Çünkü hepimiz eğitimliyiz. Kendini tehlikeye atıyorsun, Phoebe.”

“Ama...” Phoebe dudaklarını inceltti, -umutsuzca- tartışma bulmaya çalışıyordu.

“Lütfen,” diye yalvardı Orion. “Dinleme cihazından her şeyi duydun. Neden içeri alındığımı duydun. Hafızam silindi, kontrol ediliyorum. Tekrar olduğunda kendimi durduramazsam senin yakınımında olmanı istemiyorum. Sevdiğim birine çoktan zarar verdim. Sana da zarar verme riskini almayacağım.”

Rosalind karnında fiziksel tepkimeye benzer bir sancı hissetti. Sanki önceki yara tekrar açılıyor, içten dışa yırtilıyordu. O sırada Phoebe sarsakça bir adım geriledi. Mutlu görünmüyordu. Ama nasıl böyle bir şeye karşı çıkacaktı ki?

Silas, Orion’a arabanın anahtarlarını verdi. “Ben Jiemin’le yeniden iletişime geçeceğim,” dedi. “Kuvvetlerimize ne olduğu hakkında daha iyi açıklama alıp o depoya adamlarını göndermeye ikna etmeye çalışacağım. Bu arada sizi nasıl öğrendi?”

“Ne bileyim,” diye mırıldandı Orion, ifadesi eziyet çekiyor gibiydi. “Şu noktaya kadar fark etmezdim bile, tabii...”

Sesi kesildi, Rosalind'e baktı. İstirabını saklamaya çalışmıyordu. Rosalind'in ona zarar verdiğine ne kadar üzgün olduğunu bilmesini istiyordu. Ona tekrar zarar verebileceğini bildiğini ve onun da riske atmak yerine Phoebe gibi oturup beklemesini dileğini bilmesini istiyordu.

Rosalind arabanın kapısını açtı ve yolcu koltuğuna bindi. Onu uzak tutmak gerçekçi olmazdı. Bu, ikisinin göreviydi. Yüksek Gelgit bir ekipti, ayrılmalan mümkün değildi. Birini diğer olmadan düşünmek imkânsızdı.

“Alisa,” diye seslendi. “Sen de geliyor musun?”

Alisa arka koltuğa geçti. “Tabii ki. Ne aptal soru.”

Orion karanlık yollarda dikkatle ilerledi, hatalı dönüş yapm-dıklarından emin olmak için gözleri sürekli hareket halindeydi. Artık kendine güvenmiyordu. Her kararına şüpbe bulaşıyordu, sonra aniden düşüncenin kendi zihninden gelmediğine dair kay-gıya kapılıyordu.

Rosalind dirseğine dokunup sakinleştirici varlığını sunana dek direksiyondaki ellerinin titrediğini fark etmedi. Harita kitabı Rosalind'in kucağında açık duruyordu. Depo 34'ün yer alması gereken araziye seçmek kolaydı. Şimdi bir tek oraya varmaları kalmıştı.

"İlerideki sapaktan dön."

Şehir sınırlarında gecenin ürkütücü bir sessizliği vardı. Orion ilerideki eve baktı, sonrasında önünden geçerlerken onun ev de-ğil de terk edilmiş bir çiftlik değirmeni olduğunu anladı.

"Nasıl bir yaklaşımda bulunacağımıza karar vermemiz la-zım," dedi Rosalind, yolların etrafındaki ağaçlar giderek sıklaşır-ken. "Dao Feng'i orada bulursak..."

Devam etmedi. Ona hainmiş gibi davranabilirler miydi? Onun hakkındaki her şeyi unutup canını almak anlamına gelse dahi etkisiz hale getirmeye odaklanabilir miydi?

"Sen orada ne bulmayı bekliyorsun?" diye katıldı Alisa arkadan.

"Söylemesi güç," diye yanıtladı Rosalind. "Ama birileri kuv-vetlerimizi bir nedenden durdurdu. Silah tamamlandı. Son denek hayatta kaldı. Bedeli ne olursa olsun devam etmesine izin vere-meyiz."

Orion direksiyonu iyice sıkı. Korkusunun nefesini buza çe-virdiğini, her nefesinde arabanın içine dolduğunu hissedebili-

yordu. Şehrin başına ne gelmek üzereydi? Sadece onunla bile bu kadar hasar verilmişken bir ordunun, taburun, koca bir askeri gücün sonucu ne olurdu?

Alisa birdenbire ileri atıldı, başını iki ön koltuğun arasına soktu.

“İleride bir askeri araç var.”

Orion gazdan ayağını çekmeye başladı, yanından geçerlerken nefesini tuttu. Ancak diğer aracın içi boştu. Sivildi.

“Burada biri var,” diye tahminde bulundu Rosalind. “Ya da biri değil, birileri.”

Orion ilerlemeye devam etmek istemedi. Direksiyonu döndürüp rotalarından çıkmak, depodan uzaklaşmak istedi. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

Depo görüş alanlarına girdi. Orion daha fazla yaklaşımadan arabayı durdurdu, kalbi göğüs kafesinde güm güm atıyordu. Manzara ona puslu bir tanıdıklık hissettiriyordu, sanki asla gerçekleşmediğine emin olduğu bir şey hakkında dejavu yaşıyordu. Buraya daha önce gelip gelmediğine dair gerçeği ortaya çıkarmak için hafızasını kurcalamayı denediği anda yolunu fiziksel bir acı tıkadı.

Deponun önüne başka bir araç daha park etmişti.

“Durun, önce kontrol edeyim,” dedi Alisa, kapıyı çoktan açmıştı. “Bizim taraftakilerden olabilir.”

“Ne?” Rosalind hızla döndü, Alisa’yı durdurmak için kendi kapısını açtı. “Neden öyle olsun?”

“Üstlerimde cinayetin gerçekleştiği anın fotoğrafı kanıtı var, unuttun mu? Bunu bir süredir bildiklerine seve seve bahse girerim, nihai gaye de dahil tamamını.” Alisa duraksadı. Gözleri Orion’a kaydı. “Başarısız kaçırma girişimlerinden sonra deneyler sahiden başarılı olana kadar beklemenin, sonra silahı çalmak için hızla kaynağına gitmenin daha faydalı olacağına karar vermiş olmalılar.”

Belki de ağabeyinin ihaneti yüzünden diğer tarafa karşı sert olmaya yatkındı ancak o üstlere derinden, karanlık bir kin duydu. Bilmelerine rağmen onu durdurmamışlardı. Bilmelerine rağmen

onu durdurmak yerine kendi çıkarları uğruna gözetlemeyi seçmişlerdi. *Tanrım. Oliver* da biliyor muydu?

“Dertleri ne bunların?” diye mırıldandı.

“Bu bir savaş,” dedi Alisa isteksizce olsa da. “Elbette bu silahı istiyorlar. Elbette çoğunluğun yararı için kirli oynayacaklar.”

Savaşın seyrini değiştirirdi. Orion kucığındaki ellerini esnetti. Yanındaki Rosalind harita kitaplarını bir tak sesiyle kapattı. Kolayca hayal edebilirlerdi. Bir insanı odanın karşı tarafına fırlatabilecek, uyumayacak ya da yaşlanmayacak, yaralarından ötürü acı çekmeyecek askerler. Zafer an meselesi olurdu.

“Ben etrafı inceleyene kadar burada kalın,” diye talimat verdi Alisa. Kapıyı kapadı. “Ne olur ne olmaz diye. Dövüşmemiz gereken insanlar varsa bağıracağım.”

Orion ile Rosalind katıldıklarını dile getiremeden yürüyerek uzaklaştı. Zaten izin de istemiyordu. Araba sessizleşti. Rosalind haritaları yere attı.

“Mantıklı,” dedi sessizce. “Her yönden. Bu silahı neden deli gibi istediklerini anlıyorum. Güç diğer her şeyden daha önemli. Gücün olmadan değerlerin için savaşamazsın.”

Orion koltuğuna yaslandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Herkes çaresizce güç istiyordu, o halde neden önce ona vermişlerdi? Orion istemiyordu. O piçler gücü kendileri almalıydı. *Kendi* pis işlerini kendileri yapmalıydı.

“Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum,” diye kararını verdi. “Tedavi istiyorum.”

“Belki de bulabiliriz.” Rosalind dalgın dalgın ileriye bakıyordu. “Belki de sonsuza kadar böyle kalmak, devletin masşası olarak kullanılmak zorunda değilizdir. Belki normal insanlar olabiliriz.”

Orion tam böyle bir düşünceye gerçekten inanıp inanmadığını soracaktı ki Rosalind’in gözleri ona kaydı ve artık sormasına gerek kalmadı. O tek hareketle Rosalind boş bakışlı halini bırakıp kararlı bir ifade takındı; nasıl bazı insanlar kolayca gülümsüyorsa o da derin bir kararlılık gösterdi. Orion daha önce hiç onun gibi birini tanımamıştı.

“Söylesene,” dedi Orion zaten bildiğini hissetse de. “Neden

seni şimdi maşa olarak kullanmalarına izin veriyorsun? Neden çekip gitmiyorsun?"

Rosalind dudaklarını büzdü. Orion'ın bakışları o hareketini takip etse de fark etmedi.

"Çünkü henüz işim bitmedi. Bana o gücü kullanmam için verdiler. Ben de artık gerek kalmayana kadar kullanacağım."

"O zaman şehir huzura kavuşup iyileşene kadar dinlenmeyecek misin?" Koltuğunda doğru düzgün döndü, Rosalind'le yüzleşmek için bir dizini havaya kaldırdı. "Şanghay asla iyileşmeyecek, sevgilim. Bir şekilde her yeri kınıldı artık."

"Her gece ayaktayım," diye karşılık verdi Rosalind. "Parçalanmış bir cam vazoyu yapıştırmaya yeterince uzun zaman ayırırsan yeniden bir vazon olur."

Orion ona bakmayı bırakamadı. O kararlı gözleri ve kaşları. Ressamlar böyle bir yüzü savaş posterlerine çizmek için mücadele ederdi. İfadesini yeterince gerçekçi çizgilerle karıştırırsanız bu görüntü bile insanları savaşa götürürdü.

"Ama Şanghay cam bir vazo değil," dedi nazikçe. "Bir şehir."

Rosalind iç çekerek dışarıdaki geceyi taradı. Alisa'dan herhangi bir iz yoktu. Sonraki dakika boyunca geçici bir sessizliğe gömüldüler; nedeni sadece söyleyecek başka şey olmaması değil, çok fazla şey söylendiği için duraksama gerekmesiydi.

"Aslına bakarsan eskiden böyle değildim." Rosalind ön panele yaslandı, ellerini çenesinin altına koydu ve dirseklerini iki yanına bıraktı. Sesi birazcık titredi. "Ne ailemi ne şehri ne de dünyayı yeterince umursuyordum. Sonra sevdiğim birinin hepsini mahvetmesine izin verdim ve yaptığım en kötü şeydi." Duraksadı. Başını yana eğince mavi-beyaz ay ışığı yanağındaki kıvrımları aydınlattı, onu içeriden parlıyormuş gibi gösterdi. "Çincede özür dileme şeklimiz tuhaf, değil mi? Diğer her dilde 'pardon'un bir çeşidi veya sıkıntı ifadesi. Ama '*duì bù qǐ*...' Birbirimize uymuyoruz diyoruz. Özür dilerim, beklenileni yapamadım. Özür dilerim, seni hayal kırıklığına uğrattım. Özür dilerim, seni zarardan korumamı bekledin ve ben... yapamadım."

"*Rosalind*," dedi Orion. Kabul etmek zorundaydı, gerçek adı-

nı öğrendiğinden beri dilindeki o sese bağımlı olmuştu. Ona Janie Mead'den çok daha fazla uyuyordu. "Bütün şehrin zarar görmesini engellemeye çalıştığını söylemeye çalışmıyorsun herhalde. Hayatının tamamını deneyerek geçersen bile başarısız olursun. *Dui bù qī*'nin *dui bù qī* olmasının bir nedeni var. Sen insansın. Her şeyin olabileceği şeye asla uymayacağız."

Rosalind ona hafifçe gülümsedi, neredeyse şaşkın görünüyordu. "Yeterince zaman olursa..."

"Hayır," diye ısrar etti Orion. "Dünyayı kurtaramazsın. Gerekiyorsa tek bir şeyi kurtarabilirsin ama o şey sen olursan bile yeter."

Rosalind ön cama yeniden baktı. Hâlâ Alisa ortada yoktu.

"Ellerine bakıp duruyorsun, farkında mısın?"

Ya? Konuşmanın bu kadar hızlı yön değiştirmesini beklememişti.

"Dairede, hücrede ve buraya gelirken de," diye devam etti. "Dakikada bir bakıyorsun ve yüzünde panik oluşuyor. Bu yüzden sana inanmam gerektiğini biliyorum. Başka bir sevgilim olsa bana zarar verdiği için asla pişmanlık duymazdı. Ama senden dalgalar halinde art arda hissediyorum."

Orion gözlerini kırıştırdı. "Başka bir sevgilim olsa," demişti. Bu Orion'ın da aralarında olduğunu mu gösteriyordu? İstiyordu, yürekten istiyordu. Ama yine de henüz tam olarak kavrayamadığı bir tür hasar vermişti. Ne yaptığını bilmiyordu. Neye pişmanlık duyacağını nereden bilecekti?

"Ben... özür dilerim," dedi içgüdüsel olarak.

Rosalind yenilgiyle iç çekti. Orion hayal kırıklığına neden olduğu için de özür dileyebilirdi ancak Rosalind uzandı ve elini yanına koydu.

"Hayatın senin olduğu kadar benim." Günler önce söylediklerinin bir yankısıydı ancak şimdi tamamen farklı hissettiriyordu. "Ben kendimi kurtarmaya söz verirsem sen de kendini affedeceğine verir misin? Bir takas yapabilir miyiz?"

Yapamam, diye düşündü Orion fakat sözler boğazında düğümlendi. Rosalind ona öyle içtenlikle bakıyordu ki reddetmeye katlanamazdı.

“Deneyeceğim,” diye cevapladı onun yerine. Rosalind elini orada tutacaksa, onun sesine odaklanarak delice korkularının tamamını boğabilecekse dünyanın sonuna kadar gidip gökyüzünün başladığı yeri bulmaya söz verirdi. Ona bağlanmaktan da öteydi. Rosalind onun yol gösterici azizi, kalbinin Polaris**’iydi.

“Güzel,” dedi Rosalind. Ardından eğilerek onu bir kere, yemin olarak kabul ediyormuş, kendi yeminini söylüyormuş gibi öptü ve Orion o öpücüğün içinde kayboldu.

Etrafta park edilmiş arabalara rağmen Depo 34 sessizdi, herhangi bir hareket yoktu. Arazide küçük bir daire çizerken Alisa’nın botları kuruyan yaprakları hışırdattı. Kendi adımlarından başka insan sesi duymuyordu. Deponun ön tarafına geldiğinde hemen Rosalind ile Orion’ı aramadı; kapıyı yavaşça açarak bir tepki bekledi.

Fakat hiç hareket yoktu. Yalnızca karanlık vardı.

Alisa olabildiğince sessiz kalmaya özen göstererek depoya girdi. Işık aramadı, ayın parıltısıyla yolunu buldu; karanlık şekiller netleşmeye başlayana kadar gözlerinin alışmasına izin verdi. Beklendiği üzere kutular ve sandıklar vardı. Masalar, aletler ve dökülmüş sıvılarla doluydu. Depo 34’e herkesten önce mi gelmişlerdi? Seagreen’dekilerin çoğu tutuklanmışken belki de komplocuların iletişim hatları da kopmuştu.

Alisa durdu, deponun yan tarafındaki kapıya göz attı. Oraya doğru ilerledi, sonra da kolunu oynattı.

Ancak kapı birazcık açılır açılmaz içeriden kapandı. Depoda tiz bir ses yükseldi, o kadar yüksekti ki Alisa kulaklarını kapatıp döndü. Alarm mıydı? Neydi o?

Görüş alanında bir şey titreşti. Alisa çılgın gibi rafları ve dosyaları ararken zemine oldukça iyi karışmış bazı şekiller olduğunu fark etti.

“Tanrım,” dedi yüksek sesle.

Depo boş değildi.

Askerler sıkı bir düzenle duvarlara sıralanmıştı, hepsi uyuyor-

* Kutupyıldızı. Küçükayı takımyıldızının en parlak yıldızı. (c.n.)

du. Alisa en az yirmi tane saydı; bazılarının üniformaları Japon İmparatorluk Ordusu'na aitken bazılarının renkli Kuomintang üniformalarıydı, bazılarıysa birleşerek birbirine karışmıştı.

İçlerinden biri kıpırdadı. Diğeri döndü.

Uyanıyorlardı.

Birdenbire depoda bir alarm sesiyle beraber tiz sesler duyulmaya başladı. Rosalind dikkatini tekrar eline aldığı haritadan ayırıp kapısını açmaya çalıştı. Alisa dönmemişti. Bir şey çok ters gitmiş olmalıydı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Orion, bir o kadar hızlı hareket ederek. Gözlerini depodan ayırmadan arabanın etrafından dolaştılar. "Ne bulacağımızı bilmiyoruz."

Rüzgâr, etraflarında bir kurdun çağrısı gibi uludu, ani esintisi Rosalind'in saçlarını hayalet parmaklar misali çekti. Firketelelerinden ikisini çıkararak buklelerinin omzuna düşmesine ve sırtına doğru uçuşmasına izin verdi. Orion önden gitti, depoya ilk dalan oydu. Rosalind firketelerini sımsıkı tutarak -keskin uçları önde olacak şekilde- arkasından ilerlerdi.

Alisa görünürde yoktu. Onun yerine deponun ortasında nöbet tutan, girenler olduğunu duyar duymaz yüzlerini Rosalind ile Orion'a dönen Japon askerleriyle karşılaştılar.

En azından silahsızlardı.

Orion Japonca bir şeyler söyledi. İşe yaramadı. İleri doğru atıldılar.

"Rosalind, kıpırda!"

Aynı anda, onları yakalamaya kalkışan askerlere karşı koymak üzere ikisi birden farklı yönlere koştu. Rosalind ona doğru gelen ilk bulanık koldan kurtulmak için eğildi ancak saniye farkıyla geç kaldı. Asker onu itip dengesini sarstığı anda yere düştü, dirseği beton zeminde nahoş bir çatırtı çıkardı.

"Değiştirilmemişler," diye seslendi Orion. "Ama..."

Sesi kesildi, devam edemeyecek kadar kendini savunmakla meşgul olsa da Rosalind ne söyleyeceğini anladı. Bu askerler... Gözlerinde ürkütücü bir boşluk vardı, o arka sokakta karşılaştık-

ları zaman Orion'ın yaptığı gibi gözlerini kırpmıyorlardı. Sadece zihinleri de olsa *değiştirilmişlerdi*.

Rosalind de askerler silah taşımadıkları için şanslı olduklarını düşünmüştü. Fakat aslında silah haline getirilmişlerdi. Silinmiş ve yeniden yapılmış, daha büyük bir gücün gündemi yüzünden insanlıktan çıkarılmışlardı. Tamamen şans eseri bir şekilde, deneyin son grubu ya Depo 34'e henüz dönmemişti ya da uygulamaya geçirilmemişti. Aksi takdirde dövüşleri böyle olmazdı ve hemen yok olurlardı.

Orion'ın tabancasını geri alarak iki askeri vuruşunu izledi. Düşmeden önce doğru düzgün geri çekilemediler. Rosalind ıslık gibi bir nefes verdi. Demek artık burası savaş alanıydı. Yakında muharebe böyle olacaktı. Oyuncak parçaları hareket ettirilecek, her hayat tütsü kâğıdı kadar harcanabilir olacaktı.

Rosalind elindeki firketeyi döndürdü ve tamamını en yakındaki askerin baldırına sapladı. Adam bir anlığına tepki veremedi. Rosalind bir anlığına bilim insanlarının bir yol bulmuş olabileceğini, bu askerlerin zehre bağışıklık geliştirecek şekilde geliştirildiğini düşündü.

Sonra yere düştü.

Birkaç adım ötede Orion mermisi bitince tabancasını bırakmıştı. Etrafını üç asker sarnca Rosalind hiç tereddüt etmedi. İleri doğru atıldı. Birini bıçakladı, diğerinin saldırısından eğilerek kurtuldu. Orion üçüncüyü yakalayınca, "Tut onu!" diye bağırdı.

Orion, askeri koltuk altlarından tutmayı bırakmadan donakaldı. Rosalind zehirli firketeyi adamın karnına soktu. Orion onu bırakır bırakmaz aynı taktığı diğerine de uyguladılar.

"Vaktimiz var," dedi Rosalind nefes nefese. "Başarılı olan grup henüz kullanılmadı..."

"*Dikkat et!*"

Askerlerden biri onu yere fırlattı. Kendine gelemeden karnına sertçe vurdu ve Rosalind saldırı altında kıpırdayamadan geri çekildi. Çürük olamasa bile fena halde *ağrımıştı*.

Asker ayağını tekrar kaldırdı. Tam temas etmek ve muhte-

melen Rosalind'in ciğerlerini dümdüz etmek üzereyken geriye doğru sendeledi; depoda ağır bir *güm* sesi duyuldu.

Orion ona bir sandık fırlatmıştı. Eğilip bir tane daha aldı ancak atmak yerine kolunu savurdu ve askerin kafasına vurdu, sonra da tükürürcesine konuştu: "Sakin," tekrar savurdu. "Karıma." Sert bir *güm* sesi daha. "Dokunayım." Sandık iki parçaya ayrıldı. "Deme."

Asker düştü. Orion yüzündeki küçük kan lekesini sildi. İki asker daha yaklaştı.

Berbat bir savaştı. Aynı anda çok fazla şey oluyordu ve sayıları aşırı derecede azdı. Başka bir asker daha ayağa kalkamadan yaklaşınca Rosalind tavandan bulanık halde düşen çıtalardan biri sayesinde güç bela kurtuldu. Onun, askerin omuzlarına düşüp mide bulandırıcı bir çıtırtıyla boynunu çevirmek için uzanan Alisa olduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı.

O sırada yere yuvarlandı, dizlerinin üzerine sertçe inerek doğruldu.

"Of, ağabeyim gibi hissediyorum," dedi ellerini sallayarak. Nihayet ayağa kalkan Rosalind'e baktı. "Dahası da olacak, bomboş bekliyorlardı."

Tam bunun üzerine deponun köşesinden bir gürültü geldi. Rosalind cesareti kırılmış halde karanlıkta gözlerini kıstı. Fark etmemişti bile.

"Gitmemiz lazım," dedi. "Sayımız çok az."

"Şuradaki odada birisi var," diye karşılık verdi Alisa. "Bence aktif bir operasyonun üzerine geldik. Bir şey başlıyor."

Ancak bu, halledebilecekleri türden bir savaş değildi. Ya denemeye devam edecekler ya da kaçacaklardı. Ve denemenin bedeli hayatları olacaksa...

Depoda bir silah sesi yankılandı. Gözleri büyüyen Rosalind hemen döndü. Orion'ın tabancasının mermilerinin bittiğini sanmıştı. Nereden gelmişti?

Bir atış daha, Orion'ın dövuştüğü ikinci askeri aradan çıkardı. Tepedeki lambalar olmadan herhangi bir şey görmek zor olsa da Rosalind ölü askerin göğsündeki açık deliği görebilecek kadar yakındı.

Mermiler *dışarıdan* geliyor, deponun açık kapısından içeri atılıyordu. Tekrar. Ve tekrar. Hepsi ölümcül bir kesinlikteydi.

“Rahip,” diye belirtti Alisa inanamıyormuşçasına. “Komünistler geldi.”

Rosalind şaşkınlıktan sersemlemişti. Rahip neden Japon askerlerini öldürürken Orion’ı ve onu sağ bırakıyordu? Hem keskin nişancıları dışındaysa diğer Komünist ajanları neredeydi?

Her atışın arasında ancak bir saniye vardı. Son mermi de hedefini buldu, tehdit oluşturan son askeri öldürdü.

Depo sessizliğe gömüldü. Etrafları cesetlerle sarılıydı. Orion hemen deponun kapısına koştu, gecenin içine baktı ancak ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla mermilerin geldiği yeri görememişti.

“Rahip neden bize yardım etsin?” diye sordu.

Rosalind’in aklına bir fikir geldi. Sorun çıkmadan kaçabilsinler diye bütün askerlerinin öldürüldüğü Milliyetçi karakolu. Onu da mı Rahip yapmıştı?

“Çözmek için zamanımız yok.” Rosalind deponun arka tarafındaki, Alisa’nın bahsettiği kapıyı gördü. Ona doğru yürürken Alisa bağırarak uyardı. “Dedim ya, birisi...”

Rosalind kapıyı açtı. Alisa’ya soru dolu bir bakış attı.

“Ne oluyor be?” diye mırıldandı Alisa aceleyle yanına gelirken.

Oda boştu ama gecenin içine açılan bir arka çıkış daha vardı. Alisa daha önce burada bir şey duyduysa bile o kişi kaçmıştı. Geriye sadece aceleden masaya yarısı döndürülmüş halde bırakılmış bir sandık kalmıştı.

Rosalind dosdoğru oraya gitti, şişelerle birlikte içine koyulan gazeteleri çıkardı. Daha sert gazete kâğıtlarının arasında beyaz çizgili, üzerlerinde formüller ve denklemler olan dikkatle yazılmış sayfalar duruyordu. Rosalind, Burkill Yolu’nda açtıkları sandığı çok iyi kurculayamamıştı ancak onda da aynı şey olup olmadığını merak ediyordu. İlerlemeler gönderilmiş miydi?

İlaç şişelerinden birini aldı. Elindeki cam ısırarak kadar so-

ğuktu. Arkasında, Orion'ın yavaşça odaya girdiğini, yaklaşırken dikkatli davrandığını duydu.

Bu eski bir grup muydu? Yoksa Burkill Yolu'na gönderilenle, tam olarak istendiği gibi işe yarayanla aynı mıydı?

Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Tedavi olmak istiyorum.

"Alisa," diye seslendi Rosalind. Kız yanına gelince ona şişeyi uzattı. "Bunu Celia'ya götürebilir misin?"

Alisa kaşlarını kaldırsa da şişeyi kabul etti. "Celia neden ihtiyaç duysun?"

"Duymuyor zaten." Rosalind omuzlarını düzeltti. Orion onu izliyordu. "Geri kalanını yok edeceğim. Ama bunun son deneyleri olduğunu tahmin ediyorum... Tedbir için birine ihtiyaç duyabiliriz. Tedavi bulmak için. Bu tür bir şeyi saklayacağına güvendiğim tek kişi Celia."

"Ne..."

Alisa numaradan selam vererek Orion'ın söyleyeceği şeyi engelledi. "Olur. Şanghay'da görüşürüz."

Odadan koşarak çıktı ve girişi kullanarak depodan ayrıldı. Orion, Rosalind'e döndü. Büyük ihtimalle aklında bir şey olsa da Rosalind dinlemiyordu. Sandıktaki kâğıtları boşaltmaya koyuldu -gazete başlıkları ve formüller de dahil- ve ikiye, dörde bölüp kar tanesi halini alana kadar parçalamaya başladı.

"Bekle, Rosalind," dedi Orion birden. Rosalind kâğıdı daha küçük bir kar tanesine dönüştüremeden uzandı ve gözlerine yaklaştırdı. Okumak için çok az ışık vardı. Orion'ın yüzünün solduğunu görmek için de çok az ışık vardı ancak Rosalind yine de gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Aniden arka kapı açıldı.

Rosalind bacağına bağlanan bıçağa uzandı ve hızla çıkardı. Kimi beklediğini bilmiyordu. Bir yanı, içeriye Dao Feng'in gireceğinden dehşetle korkuyordu.

CHLOE GONG

O olmadığını görünce şaşırdı mı, yoksa rahatladı mı bilemedi.
Gelen bir kadındı.

“Rosalind,” dedi Orion ansızın. “Bıçağı indir.”

Rosalind kaşlarını çattı. “Ne?”

“İndir lütfen,” dedi tekrar, bu kez daha sessizdi ve sesine şok yayıldı. “Bu... bu benim annem.”

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.**

<https://t.me/ayisigikita>

“*Annen mi?*” dedi Rosalind. Bıçağı indirmede.

Kapıdan giren kadın resmi giyimliydi; uzun kalem eteği dizlerinin altındaydı ve burnunun üzerinde yuvarlak gözlüğü duruyordu. Siyah saçları aşağıdan topuz yapılmıştı, dudaklarındaysa kararsız bir gülümseme vardı. Daha yakından inceleyince yüzündeki yaş çizgileri belli olsa da uzaktan genç görünüyordu, yakındaki bir üniversiteye yeni gelen öğretim asistanı olduğuna kolaylıkla inanılırdı.

Rosalind Leydi Hong’dan ne beklemesi gerektiğini bilmese de böyle olmadığı kesindi. Gazeteler, onu ilk bela belirtisinde kaçan ürkek, gitmeyi ve ailesini terk etmeyi seçen bir eski muhasebeci olarak tasvir etmişti. Ya kamuoyunun önünde olmak yerine huzuru tercih eden bir omurgasız ya da ihanet eden biriyle ilişki kuramayacak kadar vatanına bağlı bir insan olarak gösterilmişti. Hangi yönü seçerlerse seçsinler, her daim vahşi bir duygu havası hâkimdi.

Karşılarında duran Leydi Hong bakımlı görünüyordu. Sakindi.

Tek uyuşmazlık güzel ayakkabılarındaki topraktı. Ormana dalmış gibi çamura bulanmıştı ama...

“Liwen,” dedi annesi. “Senin olduğunu *tahmin etmiştim*. Arabanı tanıdım.”

Rosalind’in boştaki eli aniden uzandı, annesine doğru gitmeye başlayan Orion’ın dirseğini kavradı. Orion bir anda döndü, kendisini durdurmasına şaşırılmıştı. Rosalind, onun şaşkınlığına tamamen tezat oluşturacak bir biçimde buz gibi soğuktu.

“Ben de kocamın ailesiyle böyle tanışmak istemezdim,” dedi. “Ama burada ne işiniz var, Leydi Hong?”

Odaya gerginlik çöktü. Leydi Hong belli ki kaçmaya hazırlanmış, sonra Orion’ın burada olduğunu fark edince geri dönmüştü.

Bunun hak edilen bir anne-oğul birleşmesi olduğunu hayal etmek güzel olsa da Orion Hong değerli, yaşayan bir silahtı. Ve *birisi* onu bu hale getirmişti.

Bu soru üzerine Leydi Hong tereddüt etti. Rosalind bu durak-sama sırasında gözlerini yeniden Orion’ın elindeki parçalanmış kâğıda çevirdi, yazıya daha yakından baktı. Orion muhtemelen az önce farkına varmıştı. Sonucu bir kenara iten, etkisiz hale getiren işte o anlık mutluluktı. Fakat elyazısını tanımıştı. Komplo-nun altında kim var biliyordu.

“Peki, daha kolay bir soru deneriz,” dedi Rosalind. “Size fay-dası neydi? Para mı? Güç mü?”

“Rosalind,” diye fısıldadı Orion ama uyarıyı canı gönülden yapmamıştı. Nasıl bir durumda olduklarını o da biliyordu.

Leydi Hong omuzlarını geriye attı. “Evlenmeden önce Camb-ridge’de akademisyendim. Biliyor muydun?” Yaklaştı, Rosalind Orion’ı sertçe çekerek ikisini bir adım uzaklaştırdı. “Tabii ki bil-miyordun. Gazetelerde bahsi geçmedi. Ben söz ettiğimde seçkin sosyetenin hoşuna gitmezdi. Milliyetçiler bazı deneyler yapmak için uzmanlığımıza seve seve danıştılar ama bir potansiyele ulaştı-ğımız anda üsttekiler veto verdi ve ah... O kadardı. Benim *bula-bileceklerim* unutuldu.”

Orion’ın nefesi sığlaşmıştı. Rosalind bir kez daha onları geri götürmeye çalıştı, aynı anda ilaç şişelerinin bulunduğu sandığa uzandı. Elindeki bıçakla birlikte sandığı tutabilmiş olsa da başka bir adım daha atamadan durdu. Orion direniyordu.

“Rosalind,” dedi. “Bekle.”

“Niçin?” diye sordu. “Bunu sana annen yaptı.”

Leydi Hong gömleğinin kollarını çekiştirdi. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, sanki terör hücresi araştırmasının tam zirvesi değil de çarpıtılmış bir olaydı bu. Sanki bunların atan kal-bi kendisi değildi.

“Bayan Lang, anlamadan hüküm vermeyin,” dedi.

Rosalind sandığı göğsüne bastırdı. Demek annesi kimliğini biliyordu. Kim bilir kaç zamandır onları gözetliyordu.

“Bence hiç de anlamadan değil,” diye cevapladı Rosalind. “Bence Milliyetçiler, iç savaş başladığında sizi deney yapmanız için getirdiler. Daha güçlü, hızlı ve ölümcül bir asker yaratmanız için. Savaş meydanında kazanacak askerler yaratmanız için.” Rosalind o görevden sonra bağırdığında, Talih olduğu ilk günlerde masum akademisyenin ölümü yüzünden öfkelenildiğinde, onların savaşları için çalışmayacağını iddia ettiğinde Dao Feng’in yüzünün aldığı ifadeyi hatırlıyordu. Yüzünde anlık endişe görünmüştü, ardından omzuna hafifçe vurmuş ve onu sakinleşmeye, aynı tarafta olduklarını, Rosalind’in kendisi olduğunu bildiğini, öyle öldürmek istememesinin sorun olmadığını hatırlamaya teşvik etmişti.

Sen sadece silahımız değilsin. Lang Shalin. Sen bir ajansın.

“İlişiginizi kestiler, değil mi? Araştırmanızı durdurdular. Ah-laka aykırı olduğunu düşündüler. Gerçek insanları silaha dönüştürüyordunuz.”

Leydi Hong’un ifadesi karanlıklaştı. “Aptalcaydı,” dedi. “Büyük buluşu yapmaya çok yakındık.”

Nihayet parçalar yerine oturuyordu. Teker teker.

“Milliyetçiler fonunuzu geri çekti,” diye devam etti Rosalind. “Ama siz vazgeçmeye hazır değildiniz. O yüzden Japonlara gidip araştırmanız karşılığında *onların* fonlarını aldınız. Sonraki deneyinizi kendi oğlunuzun üzerinde uyguladınız. General Hong biliyor muydu? Yoksa sizin evraklarınız yüzünden *hanjain* olmakla suçlandığında üstlenmesine öylece izin mi verdiniz?”

Dokunuşunun altında Orion tamamen donmuştu. Rosalind tahminde bulunmuştu ancak Leydi Hong’un buz gibi sessizliğinden doğru yolda olduğunu anlamıştı. Milliyetçi askerleri ile Japon askerleri bomboş gözlerle bu depoyu birlikte işletiyordu.

“Yoksa,” diye devam etti Rosalind. “Bu işbirliği miydi? Ona her an talimatlar yağıdınıyor, pis işlerin için oğlunu çağırmasını mı sağlıyordun?”

Leydi Hong uzun bir süre konuşmadı. Ardından, “Kendimi bir çocuğa açıklayacak değilim,” dedi.

Orion nihayet anlayacağını anlamıştı. Önüne resmin tamamını serecek kadarını duymuştu. Annesi kapıda belirlediğinde canlanan tüm umutlarını bitirecek kadar duymuştu. “Kendi çocuğuna bile mi?”

Masanın yan tarafında bir tepsi, bir pipet, bir de Bunsen ocağı duruyordu. Ocak, zeminin altındaki gaz koluna çoktan bağlanmıştı. Rosalind mesafeyi kabaca hesapladı.

“Babanla ben çok dikkatli bir plan yarattık,” dedi Leydi Hong gergin bir sesle. “Belki bu kadar yavaş ilerlediği için mutlu değildir ama nihai hedeflerimiz çok açık. Kuomintang artık bir şey temin edemez. Japon İmparatorluğu edebilir. Bu aynı zamanda senin için, Liwen. Ailemiz için.”

“*Nasıl* benim için olabilir?” diye sordu Orion. Yüzünde bir küçümseme vardı ancak üzüntüsünü de saklayamıyordu. “İkiniz de oturup insanları öldürmemi izlediniz. Araştırmam daha mı önemli? Babamın daha büyük bir ordu elde etmesi daha mı önemli? Kendi kendimi *araştırmama* izin verdiniz.”

Rosalind bir santim sola kaydı. Leydi Hong tekrar konuştuğunda Orion’ın sorularını değil, yalnızca son suçlamasını duymuş gibi davrandı.

“Hiçbir zaman bu noktaya gelmemeliydik. Babana operasyonuzu durdurmasını söyledim. Gizli birime etki edecek gücü olmadığını iddia etti. Gizli birime dahil olmana hep karşı çıktı.”

Orion’ın çenesi gerildi. Başını iki yana sallasa da bu hareket en çok yenilgi hissini ifade ediyordu.

“Öldüğünü sandım. Beni *terk ettin*...”

“Hep yakınlardaydım,” diye lafını kesti Leydi Hong sertçe. “Phoebe’yle sana göz kulak oluyordum. Tanrı biliyor ya, kız kardeşinle sen peşinizdekileri atlatmakta bu kadar iyiymen zor oluyordu. Ortada sebep yokken onları kovalıyorsunuz.”

Kimse ona dikkat etmezken Rosalind bir santim daha sola kaydı.

“Peşimize taktığın boş bakışlı adamların *senden* geldiğini ne-

reden bilecektim?" diye sordu o sırada Orion. "Hayatlarımızdan çıktın. Şimdi de her hafta hafızamı silmen için seni gördüğümü öğreniyorum. Sorunun ne senin?"

"Dinle beni," dedi Leydi Hong. Bir oditoryumunda ders veriyormuş gibi konuşuyordu. Yaptığından hiç pişmanlık duymuyordu. Bilimsel bir keşifte bulunacak ilk kişi olmak adına, düşman devlete verdiği söz yüzünden de pişmanlık duymuyordu. "Sende çok erken bir tür var. Sadece daha az tehlikeli olduğu için sana verdim; araştırmaya iyileşmeyi eklemeyi önceydi. İnsan bedeni kendini yeniden oluşturmaya sevmeyiz. Verdiğimiz bütün zayıflardan ileri geldi."

Zayıflar. Sanki sokaklardan topladığı deney fareleri cinayet kurbanı değil de askerdi. Sanki daha az denetim olduğunu ve kimsenin araştırarak kadar umursamayacağını bildiğinden Çin bölgesindeki insanlara odaklanmamıştı.

"Ama almaya devam etmen gerekiyordu," diye lafını sürdürdü Leydi Hong. "Baş ağrıların bir yan etkiydi. O eski türden her hafta bir doz almazsan canını alana kadar kötüleşir. Bunu fark etmemiz biraz zaman aldı. O yan etkileri kalıcı şekilde düzeltmenin tek yolunun..." Çenesiyle Rosalind'in kolundaki sandığı işaret etti. "Sana son versiyonu vermek olduğunu anlamamız biraz zaman aldı. Dedim ya. Yaptığım her şey aynı zamanda senin için."

Haidi'nin çılgılığı Rosalind'in zihninde yankılandı. Ziyafet salonundaki o çaresiz halini hatırladı. *Bunlar tehlikeli değil. Benim için. Onlar olmazsa ölürüm!*

Bir deney daha. Sonraki denemelerden.

"Bu..." Orion tartışmayı sürdüremeyerek konuşmayı kesti. Üzüntüsü sertleşmişti; daha önce büyük ve şok içindeki gözleri düşmanlıkla kısılmıştı. Rosalind uzanıp onu teselli etmek istese de kendi kendine kabullenmesi gerektiğini biliyordu. Annesi bunların hepsini onun için yaptığını iddia edebilirdi ancak en başında Orion'ın üzerinde deney yapmasaydı oğlunun hayatı tehlikede bile *olmazdı*.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Son versiyonu aldığımnda şu arkadaki askerler gibi akılsız olacağım."

“Doğru değil, o tamamen farklı bir tür,” diye karşı çıktı Leydi Hong. Rosalind neredeyse sesli gülüyordu. Kadın o kadar bıkkın konuşuyor ve meseleyi hafife alıyordu ki. Ona hiçbir şey hatırlamadan şehirde bir şeyler yapmasını emrediyorsa Orion'da o akılsızlığın *bir* versiyonu mutlaka vardı.

Rosalind, bütün çabalarına rağmen bir ses çıkarmış olmalıydı ki Leydi Hong'un bakışları ona kaydı. Sandığına.

“Bayan Lang,” dedi, “Liwen'in iyiliği için verin onu.”

Rosalind itaatkâr bir biçimde bir adım ilerledi.

“Rosalind!” Orion uyarırcasına tısladı.

Rosalind ona bakmak için döndü. *Senin hayatın benim hayatım.*

Ve o hayatı kendi başına kurtarabilirdi.

Rosalind sandığı yere fırlattı. Cam şişeler aynı anda parçalara ayrıldı, parlak yeşil sıvıyla karışık küçük parçalar her yöne dağıldı. Leydi Hong tepki veremedi. Rosalind, Bunsen ocağına doğru atıldı ve ayağını masanın altındaki gaz pedalına bastırdı. Delici mavi ateş canlandı.

“Vatan hainlerine yardım etmeyeceğim,” dedi soğuk bir sesle. Ocağı bıraktı. Ahşap sandık patladı ve gazetelerle yeşil sıvı aynı şekilde alev aldı, etrafındaki her şeyi yiyip yuttu.

Leydi Hong'un yüzünde şiddetli bir dehşet vardı. Herhangi bir şeyi kurtarmak için çok geçti. Yapabileceği tek şey yanmasını izlemektir.

Gözleri birden kalktı ve Rosalind'inkilerle buluştu. “Ne yaptığının farkında değilsin.”

“Ne yaptığımı çok iyi biliyorum,” diye yanıtladı Rosalind ve fikrini değiştiremeden bıçağı elinde ayarlayıp savurdu.

Çok az farkla kaçırıldı.

Leydi Hong geriye kaçtı, bıçak burnuna hemen hemen degecek gibi olunca dudakları inceldi. Şimdi öfke büzdüğü ağzına yaklaşıyor, önceki sakinliğini bozuyordu.

“Leydi Talih, hile yapıyorsun,” dedi aşağılayarak. “Ama ben de yapabilirim. *Oubliez.*”

Rosalind yeniden bıçaklamaya çalışsa da Fransızcaya geçmesine kaşlarını çatmadan duramadı. *Unut mu? Neyi unutacaktı?*

Birdenbire Orion'ın eli üst kolunu tuttu ve onu geriye doğru attı. Saldırı öyle güçlüydü ki Rosalind karşıdaki duvara çarptı, omzu yüksek bir ses çıkardı. Bıçağı yere düştü. Soluksuz kalan ciğerlerine hava çekmek için sadece bir saniyesi vardı. Sonrakinde Orion yeniden onu kaldırıyordu.

Hayır.

"Orion," diye inledi. Bakışları bomboştu. Ne tanıma ne mizah ne de o boş, puslu bakıştan başka bir şey. "Orion, *yapma...*" Rosalind dönerek yumruğundan kurtuldu. "Kurtul şundan!"

Orion aşağı hedef aldı; Rosalind omzunun yerine yerleştiğini ve iyileşmeye başladığını, Orion'ın bileğini yakalayıp itecek ve hareketle birlikte bedenini döndürmüşken bir ayağını dizinin arkasına vuracak kadar güç topladığını hissetti. Orion tökezlese de kasten ileri daldı, Rosalind'in duruşunu bozmak için dengesini bulur bulmaz bir ayağıyla çember çizdi.

Rosalind yere oturdu. Sessizce vahşi bir küfür savurdu. Bu dövüşü kaybedecekti. Ne kadar hızlı iyileştiğinin bir önemi yoktu. Orion engellenemeyecek kadar güçlüydü.

Gölgesi üzerine çöktü. Rosalind yuvarlanıp uzaklaşmadan onu yerine sabitledi, ellerini boğazına doladı. Rosalind baskıya karşılık çenesini iyice sıktı, parmaklarından kurtulmak için olabildiğince sert itti ancak sanki çelikle savaşıyordu.

"Orion," diye hırıldadı.

Orion'ın tutuşu kasıldı.

"Orion, Orion." Gözlerinde çok az bir tanıma belirdi. "Benim. Benim."

Orion'ın elleri birazcık gevşedi. İfadesi hâlâ boş olsa da içinde *bir şey*, yüzeye doğru dövüşerek ilerleyen bir şey vardı.

Rosalind yapabileceği tek şeyi yaptı. Kolunu uzattı, parmakları bıçağın sivri tarafına zar zor değiyordu; uzandı, uzandı ve tam görüşü tamamen kararırken kabzasını tutarak bıçağı Orion'ın koluna sapladı.

Orion inleyerek geri çekildi, onu tutmayı bıraktı.

Rosalind vakit kaybetmeden kendini kurtardı ve ayağa kalktı, aralarına mesafe koyarken nefesini topladı. Orion'ın hemen

yeniden saldırmasını bekliyordu ama omzundaki bıçak değişmiş durumuna bir şey yapmış olmalıydı. Küçük kan damlaları önüne düşüyor, omzundan yere akıyordu.

“Orion?” diye şansını denedi dikkatle.

“*Git,*” diye hırladı Orion. Rosalind fena halde irkilerek geri kaçtı. Odanın diğer tarafında, dövüşün durduğunu gören Leydi Hong tabancasını çekmişti. Rosalind tehdidine rağmen Orion’ın annesini pek umursamadı. Dikkati tamamen Orion’daydı.

Kanın akmasına izin veriyordu. Ellerini sertçe zemine bastırmıştı, betondan destek alıyordu. Baş eğik halde dizlerinin üzerinde, elleri yakarıcasına aşağıda dururken insan taşıyıcısının içinde zar zor duran yenik bir ilahı andırıyordu.

“Rosalind,” diyebilirdi. “*Git. Lütfen.*” Ve öyleydi de. O, yalvaran bir ilahı. “Rosalind, git! *Git!*”

“Hong Liwen, hemen kalk,” diye talimat verdi Leydi Hong ve tabancasını Rosalind’e doğrulttu. Bir an bile tereddüt etmeden tetiği çekti.

Mermi derine gömüldü. Rosalind hareket etmeyi dahi düşünmedi. Elleri, az önce vurulduğuna inanamayarak hemen karnını tuttu. Ne yapacağını hiç bilmiyordu. Orion, “*Git! Lütfen, git!*” diye bağıyor ve Leydi Hong yeniden hedef alıyordu. Rosalind, neredeyse boğularak ölmenin, ardından da bağırsaklarının yarısının düşmek üzere olmasının verdiği baş dönmesiyle düşündüğünü bile duyamadı.

Orion’ı burada bırakamazdı. Karnındaki ağrı ıstırap vericiydi. Önündeki kararsa daha betardı.

Leydi Hong tekrar ateş etti. Başka bir mermi daha yükseğe. Rosalind’in kaburgalarına girip çok koyu bir kırmızıya bulandı.

“*Git! Rosalind, git!*”

Gitmesi gerekiyordu. Mermi yarasını iyileştirebilirdi. Fakat Leydi Hong daha yukarıyı nişan alırsa baş yaralanmasını tamamıyla iyileştiremeyebilirdi.

Hareket etmeye çalışmak, mermi yemekten daha çok acıtıyordu. Ancak Rosalind sendeleyerek arka kapıya gitti, üçüncü

Emri üzerine askerlerden biri uzaktaki bir masaya gitti, ardından bir garsonu kolundan tuttu. Kadın öfkeyle bağırdı, şapkası düşerek yere yumuşak bir tak sesiyle indi. *Alisa*. Neden *Alisa*'yı yakalıyorlardı?

“*Alisa Montagova*,” dedi *Jiemin*. Şimdi ziyafet salonuna bir sessizlik çökmüş, sesini sert bir yankıyla taşıyordu. “Ülkenin güvenliğini korumak adına devlet düşmanlığından ötürü tutuklandın.”

Köşeden köşeye fısıltılar yayıldı, diğer tanıklar olaylar silsilesine zar zor ayak uyduruyordu. “*Montagov*” ismi ağızdan ağza dolandı, şehir bu soyadını uzun zamandır duymamıştı.

Rosalind ileri atıldı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. “*Jiemin*,” dedi. “Ne yapıyorsun? Onun görevle bir alakası yok.”

“*Farkındayım*,” diye yanıtladı *Jiemin*. Her daim sakin ve yavaş bir mizacı vardı ancak şimdi ürkütücü bir tavırdaydı; her talimatı ağzından tamamıyla duygusuz çıkıyordu. “Ama işi aynı anda yürütmek yararlı olur, değil mi? Sizin için de harika bir zaman.”

Rosalind bakakaldı. “Ne?”

Jiemin yanındaki iki askere ilerlemelerini işaret etti. Birine *Rosalind*'i, diğerineyse *Orion*'ı gösterdi.

“*Hong Liwen* ve *Lang Shalin*,” dedi. “Siz ikiniz cinayetten, komplodan ve vatana ihanetten tutuklusunuz. Kimi kandırdığınızı sanıyordunuz?”

Alisa fotoğrafçı dükkânının basamaklarından çıktı, konunun doğru olduğunu onaylamak için etrafa bakındı: *240 Hei Long Yolu*. Doğru yerdeydi.

Dolanarak arka kapıya geçti, iki yumruğunu kullanarak gürültü bir şekilde kapıya vurdu. Komşuların duymaları umurunda değildi, gece gelen bir ziyaretçi aşırı şüpheli sayılmazdı. “Celia! Celia, benim!”

Bir kilit içeriden döndürüldü. Kapı açıldığında onu bekleyen Celia değil, Oliver Hong’dü.

“Merhaba,” diye selamladı Oliver, başını merakla yana eğdi. Kollarında bir kedi vardı, Oliver küçük kafasını kaşırken mırıltıyordu. “Sen kimsin?”

“Celia nerede?” diye sordu Alisa karşılık olarak.

“Buradayım.” Celia’nın sesi üzerine Oliver kenara çekildi, geçmesi için yolunu açtı. Çoktan sabahlık giymiş olan Celia dışarı çıktığında şaşkın görünüyordu. “Alisa, şehrin bu kadar uzağında ne işin var?”

Alisa’nın parmakları cebindeki ilaç şişesini sıkıca tuttu. Çıkarmak istiyordu ancak sonra tereddüt etti, bakışları Oliver’a kaydı. Onun hakkında bildiği her şey aynı anda aklından geçti. Sahadayken sebep olduğu zayıflıklar, yapabildikleri yüzünden ondan korkan onca insan. Söylentiler doğruysa bazıları onun Rahip’in amiri olduğunu bile fısıldıyordu.

“Rosalind sana bir şey vermemi istedi,” dedi Alisa dikkatle. “Ama sana... sadece sana. Başka kimseye güvenmiyor.”

Celia gözlerini kırıştırdı, ardından Oliver’la baktı. İfadesi-

nin söylenmemiş kısmı gayet açıktı. Oliver'ın da eline geçecekse Alisa ona hiçbir şey vermeyecekti.

"Alisa, sorun değil," dedi. "Bana güveniyorsan Oliver'a da güvenebilirsin."

Alisa yavaşça şişeyi bıraktı, yeniden güvenle cebinde durmasına izin verdi. Ne tuhaf bir fikirdi. Güven, paket teklif halinde gelmezdi. Sırf Oliver, Celia'ya iyi davranıyor diye diğer herkese de aynı nezaketle davranması beklenemezdi.

Oliver'a döndü. "Biliyor muydun?" diye sordu. "Erkek kardeşinin katile dönüştürüldüğünü yani?"

Oliver'ı şaşırttığını gösteren tek şey kedinin şikâyet ederek miyavlamasıydı. Küçük hayvanı daha sıkı tutmuştu. "Affedersin?"

"Bir sorun olduğunu anlamış olmalısın," diye devam etti Alisa düz bir sesle. "Nedenini tam olarak bilmesen de bizimkilerin kardeşini hedef almasının bir nedeni olduğunu düşünmüş olmalısın. Sebebini çözmeye gücün vardı. Neden yapmadın? Neden sonuna kadar gitmedin? Neden birisi sana Depo 34'ü anlatana kadar daha yüksektekileri dürtmedin?"

Oliver suçlamalarını sindirmek için bir süre bekledi. Her lafı beklenmedik bir yumrukmuş gibi konuşuyordu ve şimdi lafı bittiğine göre saldırı sırası ondaydı.

"Alisa'ydı, değil mi?" diye onayladı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Saldırmak istemiyor gibi görünüyordu.

"Orion Hong'un beyni, Şanghay'daki cinayetleri gerçekleştirmesi için yıkandı!" dedi Alisa, sesi giderek artıyordu. Rosalind'in hatırına birdenbire sinirlenmişti. "Ve biz biliyorduk. Bizim tarafımızdaki bir birim, kim bilir ne zamandır elinde fotoğraf kanıtı tutuyordu ki bittiğinde deneyi çalabilsin. Buna nasıl izin verdin? Neden parçaları birleştirmedin?"

Alisa suçlamasında çok ileri gittiğinin farkındaydı. Oliver Hong'un gelecek hakkında kehanette bulunmasını bekleyemezdi. Buna karşı Oliver'ın korkunç ve güçlü bir casus olması gerekiyordu. Kullanılmayacaksa bunun anlamı neydi?

Oliver ile Celia cevap vermeyince Alisa bir adım geriledi. Ce-

lia bir elini ağzına bastırılmış bilgiyi sindiriyordu. Oliver ise yüz ifadesini dikkatle tarafsız tutuyordu.

"Neden çözecek kadar umursamadın?" diye bitirdi Alisa. huncu zamandır merak ettiği soruyu nihayet sormuştu.

"Umursadım," diye yanıtladı Oliver nihayet. "Ama o lanet yanlış tarafı seçmişim."

Celia bakakaldı. Elini indirdi. "Ne?"

"Daha ilk ziyaretimde Depo 34'dekin *annemin* işi olduğunu anladım." Her kelimesini ancak tek nefeste söyleyebilirmiş gibi birbirine yaklaştırdı. Yolun sonuna gelmişlerdi. Artık sır saklamanın anlamı kalmamıştı. "Bir tür Milliyetçi operasyonu olmalıydı, o konuda şüphe yoktu. Ama annemin başı belaya girsin istemediğimden dışında kaldım. Hiç rapor etmedim. Onu yalnız başına bırakmaya öyle takılmışım ki Orion'ın bağlantılı olduğunu hayal dahi edemedim. *Onun* Orion'a, kendi *oğluna* zarar verdiğini düşünemedim."

Alisa ne düşüneceğini bilmiyordu.

Zaten gerek de yoktu. Buradaki işi bitmişti.

Topuklarının üzerinde dönüp koştu. Celia'nın arkasından seslendiğini duysa da aldırış etmedi. Etrafındaki dünya, uğuldayan gece ve ormana doğru giderken hışırdayan ağaçlar dışındaki her şeyi görmezden geldi.

Alisa yeniden cebine uzandığında cam şişe o kadar soğumuştur ki avucunu acıttı. Onu kaybedemezdi. Yavaşlayıp şişeyi çıkardı, nefesinin normale dönmesine izin verdi.

Milliyetçiler istiyordu. Komünistler onun için öldürürdü. Japonlar onunla beraber ikisini de ele geçirirdi. Ağabeyi, şehrin değiştiğini görmek için çok fazla şey feda etmişti ve Alisa yalnızca o amaca ulaştığını görmek için çalışacaktı. Ve şu anda, şehri yeniden parçalayacak güç için mücadele veren hiçbir hizip onun sadakatini hak etmiyordu.

Alisa aya bakarak yönünü yeniden buldu. Rosalind bu şişeyi koruması için ona güvenmişti ve Alisa koruyacaktı. Sistemin dışına çıktığı anda kimse onu bulamayacaktı.

İşte bu da bir sözdü.

Katilin adı yok. Hiç adı olmamıştı.

Hafızası ona böyle diyor. Karanlık yol önünde uzanıyor ve o bomboş bakarak geçip giden sokak lambalarını sayıyor. Birisi araba sürüyor, annesi. O kadarını biliyor ama artık onu annesi olarak görmemesi gerekiyor.

Bu, onun kontrolcüsü: Dinlemek ve her şeyden öte korumak zorunda olduğu kişi. Başka hiçbir şey önemli değil. Kendi isteklerine izin vermemeli. Kendi isteklerine izin *vermeyecek*. O yalnızca dinliyor, yalnızca emirlere uyuyor.

Araba birden fren yapıyor. Uzaklarda giderek büyüyen birden çok ışık noktası var. Hızla yaklaşan başka arabaların farları.

“Dışarı.” Kontrolcüsü kucağına bir tabanca bırakıyor. “Defet onları.”

Katil dışarı çıkıyor. Diğer arabalar durduğunda yola bir sürü asker dökülüyor. Şapkalarına mavi ve beyaz Milliyetçi sembolü işlenmiş ve bölüklerinin numarası zeytin yeşili göğüs ceplerine yapıştırılmış.

Karanlıkta yüzlerini seçmek zor. Yüzleri seçmek hepten zor ve önündeki herkes biraz aynı görünüyor; yüz hatları bulanık ve belirsiz.

İleri doğru atılıyor. Tabancayı kaldırıp ateş etmeye başlıyor ve askerlerin onunla savaşmadan önce toparlanmaları biraz zaman alıyor. Ne yaptıkları ya da kimin silahı elinden aldığı önemli değil. Gelen kolu tutuyor ve kırıyor; boynunu saran eli çekip dövuştüğü kişiyi, kırıştırılan kâğıt parçasını kenara atabileceği kolaylıkta yere fırlatıyor.

Hiçbir şey onu yormuyor.

Araba arkasına gelip durduğunda kontrolcüsünün ifadesi boş, verilen hasara göz atıyor.

"İtu kadar yeter. Bin."

Askerlerin geri kalanı saldırmaya çalışmayı bırakıyor. Temkinli bir şekilde kenarda duruyorlar. Yürüyerek uzaklaşmasına izin veriyorlar. Katil -bu düşünemeyen katil- birinin bağırdığını, bir isim söylediğini duyar gibi oluyor. Belki de kim olduğunu biliyor, belki de gecenin içinde kimin adının çağırıldığını biliyor. Fakat kulağına ulaşmadan, sözcüklerin anlamını kavrayamadan hepsi kayboluyor.

Araba uzaklaşıyor.

Rosalind'in farkındalığı gidip geliyordu; başını bir ağaca yaslamıştı.

İnanılmaz yavaş iyileşiyordu ve kan kaybı onu etkiliyordu. Mermileri iterek çıkaramıyordu. Tuhaf bir maddeden yapılmışlar ve çok derine gömülmüşlerdi. Leydi Hong'un iyileşmesini bildiği düşünülürse kasti olmalıydı. Vücudu ne yapacağını bilmiyordu. Görüş alanına yanıp sönen ışıklar girince, sesleri duyana kadar halüsinasyon görüyor sandı. Uykulu bir halde başını kaldırdı, önüne tanıdık bir yüz gelene dek şekilleri ve bulanıklığı taradı.

“Jiemin?” diye sordu.

“Yaralı mısın?” dedi. Şimdi etraflarını daha fazla ses çevrelemişti. Milliyetçi askeri bölgeyi kontrol etmek için ağaçların içinden geçiyordu. “İyileşebildiğini sanıyordum.”

“Mermiler. Pek iyi iyileşmiyorlar. Kaldırırsana beni.” Rosalind ellerini uzattı, Jiemin de onu dik konuma getirdi. Ayağa kalktığında çok kısa bir süre görüşü karardı ve neredeyse yeniden düşecekti ki Jiemin onu yakaladı.

“Çok dikkatsizlik ettin,” diye tersledi Jiemin. “Depo 34’e girme talebimizi engeller engellemez General Hong’u kenara sıkıştırmıştım. Hong Liwen’i babasının kontrolünden uzaklaştırmak için özellikle hücreye koydum.”

“Sadece babası değildi.” Rosalind zorlukla gözlerini kırptı, görüşünü tekrar kazanmaya çalıştı. “Annesi de işin içinde. Biz gitmeseydik şişeleri deponun içine götürürdü. Ama ben yok ettim.” Göğsünde bir öfke patlaması oluştu. Gücü yerinde olmasa da aniden Jiemin’i itti. “Neden bana bir şey söylemedin? Neden bizi böyle şaşırttın?”

Jiemin, yaralarından akmaya devam eden kana dikkatle bakarak onu hızlandırmaya çalıştı.

“Çünkü ulaşmamam gereken bir kaynağa ulaştım,” diye cevapladı kısık sesle. “Şehrin her yerinde, Komünistlerin arasında bile kulağı olan bir kaynağa. Bilgiyi nereden aldığımı sorsalar cevap veremezdim. Bizim taraftaki herkesten önce Orion’ın katil olduğunu nasıl anladığımı açıklayamazdım, o yüzden hızlı ve ilk davranan olmam gerekiyordu. Ama sen gidip kendi başına hareket etmek zorundaydın.”

Rosalind zorlukla durdu. Artık tartışmanın faydası yoktu. Yapılan geri alınamazdı. Düşünmesi gerekiyordu. Bir eylem planına ihtiyacı vardı.

“Orion ele geçirildi.”

“Biliyorum,” dedi Jiemin. “Buraya gelirken karşılaştık onunla. Bizimkilerin yarısını öldürdü. Bir tür büyü altında.”

Rosalind kolunu Jiemin’in elinden kurtardı. Kendi başına ayakta durur durmaz az daha sendeliyordu ancak yüzünü ona dönmek, anlamasını sağlamak zorundaydı...

“Peşinden gitmek zorundayız,” dedi bir nefeste. “Annesi onu kontrol ediyor ama Milliyetçi güçlerini alırsak...”

“Yapamayız.”

“Yapabiliriz! Sadece...”

“Beni dinlemiyorsun. Bitti. Artık bizim görevimiz değil.”

Rosalind geriye doğru tökezledi. “Nasıl böyle diyebilirsin?” diye tısladı. “Onu nasıl terk edebiliriz?”

“*Dinle beni.*”

Jiemin öne doğru uzandı ve onu omuzlarından sarstı. Bu hareket ağrısını arttırdı, bütün hislerini harekete geçirdi ama o kucakladı. Her şeyi ama *her şeyi* hissedebilirdi.

“Hong Liwen’in hafızası silindi. O bir mesuliyet ve tehdit. Yapabiliyorken ilişkimizi kesmeliyiz.”

Rosalind aniden çekildi. Başı döndü. “Sen *nasır tutmuşsun*,” dedi tükürürcesine. “Ben peşine bizzat düşerim. Ben...”

Fakat cümlesini bitiremeden istemsizce dizlerinin üstüne çöktü, belinin altındaki his kaybolmuştu. Sersem halde ellerini uzattı

ve bir çift kırmızı eldiven giyyormuş gibi kanla yapış yapış olduklarını fark etti.

“Lang Shalin!”

Jiemin ileri doğru atılsa da başı çimlere vurmadan yakalayacak kadar hızlı değildi. Rosalind yumuşak toprağın şakağına değdiğini hissetti ve o anda kendisini yutmasına hazırды.

Gözleri titreşerek kapandı.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikita>

Dünya yavaşça geri dönmedi; birdenbire, sanki beyni bir anahtarın çevrilmesiyle devreye girmiş gibi ani bir sarsıntıyla döndü. Rosalind tehlikede olduğundan korkarak hemen kalkmaya çalıştı ancak yanındaki biri onu geri itti.

Tehlike yoktu. Hastanedeydi.

Hastane yatağında yatıyordu.

İlk kararını veren Rosalind etrafındakileri birer birer gözden geçirdi. Pürüzsüz, beyaz duvarlar. İkinci ışığı. Dirseğinin iç tarafına takılmış damar yolu ve yatağının yanındaki sandalyede oturan Celia.

“Çıkarma onu,” diye uyardı kız kardeşi anında.

Rosalind'in parmakları çoktan hortumu döndürmüştü çekiyordu. İğne çıktı. Minik yara kapandı.

Celia iç çekti. “Denedim en azından. Nasıl hissediyorsun?”

“Gayet iyi.” Rosalind yataktan kalktı. Ağrı kaybolmuştu. Mermileri çıkarmak için ameliyat yapmış olmalıydı ve onlar gince vücudu yaraları iyileştirmişti. Karnında sargılar vardı, ince geceliğinin altından görünüyordu ancak altında hiç yara yoktu.

“Ee, önce ne duymak istersin?” diye sordu Celia. “Sen baygınken olanları mı yoksa senin Milliyetçiler beni götürmeden nasıl burada oturabildiğimi mi?”

“İlki,” dedi Rosalind, kollarını örtünün üstüne attı. “Diğerini zaten biliyorum: Sinsisin.”

Celia bir kaşını kaldırıp sandalyesinde geriye yaslandı. *Qipao* giymiş ve saçlarını karmaşık örgülerle toplanmıştı, boynuna her zamanki yeşim kolyesinin altında iki sıra mücevher dolanmıştı.

Hastaneye Komünist Parti'nin bir ajanı olarak değil, seçkinlerin bir üyesi olarak girmişti.

"Seni her zaman özlesem de mizah anlayışını özlemiyorum."

"Komik olmaya çalıştığımı kim söyledi? Ciddiyim."

Celia başını iki yana salladı, dudaklarından keyifli bir kıkırtı kaçtı. Uzun bir süre boyunca konuşmadan durarak düşüncelerini topladı. "Depo 34'ü duydum. Özeti geçildi. Belli ki olay yerine yakın ajanlarımız varmış ama olanları görünce arbedeye katılmadık."

Rosalind hâlâ olanları tam olarak anlamıyordu. Rahip de oradaydı ve onlara yardım etmişti; o arbedeye katılmak sayılmaz mıydı?

"Nasıl geçeceklerini nereden bildiler?" diye sordu.

"O... O sana anlatmam gereken diğer mesele."

Celia bacaklarını yukarı çekti, kolları dizlerinde dursun diye yatağın yanına koydu. Hastane odasının kapısına göz atarak duyma mesafesinde kimsenin dolaşmadığından emin oldu.

"Çift taraflı ajanlarımızdan biri açıkça saflarımıza geçti. Eski Kuomintang ortaklığından feragat etti."

Rosalind daha dik oturdu. Celia bu kez onu durdurmadı.

"Yakalanmaktan son anda kurtuldu," diye devam etti kız kardeşi. "Kuomintang, Komünist saflarındaki üç gizli ajanın kod adlarını içeren dosyayı duymuştu. Farklı birimler bilgileri ele geçirmek için çalışanlarını gönderince harekete geçti. O kişiyle iki adamının, güya tanışmıyorken birbirleriyle iletişim kurdukları ortaya çıkması an meselesiydi. Kaçabileceğinden emin olmak için aciz taklidi yaptı."

"Hayır," diye fısıldadı Rosalind. Düşünceleri saf idrak eksikliğiyle dönüp dursa da bahsi geçen kişinin kim olduğunu anlamıştı. O dosyayı bizzat onun talimatlarıyla çalmıştı. Ama aslında Rahip hakkındaki bilgiler yoktu içinde. Açığa çıkmanın eşiğindeki kendi bilgileri vardı.

Celia başıyla onayladı. "Güven bana, sen dosyadan bahsederken biliyor olsaydım o zaman paylaşırdım. Ama şimdiye kadar ulaşamayacağım kadar üstümdeydi. Dao Feng, Aslan'dı. Zhejian

gizli birimindeki iki ajan da Giri ve Okçu. Kaçınılamaz ifşaları onaylandıktan sonra gizli işlerine devam etmelerine imkân kalmadı. Dao Feng saldırıya uğramış gibi davrandığı gece Giri ile Okçu'ya her şeyi toplayıp Kuomintang onlara yetişmeden gitmeleri için uyarı mesajı gönderdi."

Rosalind başını ellerinin arasına aldı. Bu çok acımasızcaydı. O uyarı mesajlarını... *kendisi* göndermişti. Dao Feng'in söylediklerine istisnasız ve mutlulukla inanarak onları posta kutusuna atmıştı. Sonsuza kadar bu anlatıyla mı lanetlenmişti? Sevdigi herkes ona ihanet etmeye niyetli birer yalancı mıydı?

Dao Feng'le geçirdikleri her anı, ona verdiği her tavsiyeyi, her dersi düşündü. Dao Feng'in ona karşı gösterdiği ilginin ne kadar samimiydi? Eski yaralarını mühürlediğini düşündüğü her an başka bir büyük aktör maskesini indiriyor ve yine o yaraları açıyordu.

Yavaşça nefes alarak ellerini yanaklarında gezdirdi. Kendi amiri çift taraflı ajan çıkmıştı. Kız kardeşi karşı taraftaydı. Milliyetçiler ona bir daha asla güvenmeyecekti, kendisine kendi bile güvenmiyordu ki. Kalbini parçalayan ağırlı ihanetin ötesindeyse neredeyse öfkeliydi. Dao Feng ona söyleyebilirdi. Milliyetçilere özellikle sadık olmadığını biliyordu.

Neden *yanına* Rosalind'i almamıştı?

Rosalind duygularını uzaklaştırdı. Artık uyandığına göre halletmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

"Celia," dedi sessizce. "Orion'ın annesi onu götürdü. Boynuna bir şırınga saplayıp hafızasını..."

Celia'nın yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. "Biliyorum." Sağına doğru eğildi, komodinin üzerinden bir şey aldı. Yavaşça gazeteyi Rosalind'in önüne kaydırarak yazıyı okuyabilsin diye açısını ayarladı.

LANG SHALIN YAŞIYOR. HONG LIWEN BİR HAN-JAIN.

Alt başlık büyük bir yazı tipiyle devam ediyordu. Rosalind sayfayı kısaca taradı, "Seagreen Press'e gizli kimlikle girmek" ve "Hong Buyao Japonlarla işbirliği yapmaktan tutuklandı" söz-

lerini gördü ancak daha fazla okuyamadı. Gazeteyi itti. Ardından bir küfür savurdu.

"Ah, daha da beter oluyor," dedi Celia. Komodinde bir gazete daha duruyordu. Celia bu seferkini özenle çevirmedi bile. Doğru Rosalind'in kucasına koydu.

LANG SHALIN MEŞHUR LEYDİ TALİH Mİ?

Rosalind ağır ağır nefes aldı. "Yüce Tanrım."

"Ben de benzer bir tepki verdim." Celia iki gazeteyi de götürdü. "Amirin yanlış kişilere sadakat gösterdi diye Kuomintang'ın artık sana güvenmeyeceğini düşünerek vakit harcama. Zaten seni artık ajan olarak *kullanamazlar*. Kimliğin bütün Şanghai'a sızdıldı. Aslında saflarındaki biri, sırf seni görevden çekmek için sızdırmış olsa şaşırmam."

Rosalind boğazında bir çığlık oluştuğunu hissetti. Giderek arttı da arttı.

"Orion *hanjain* değil," diye fısıldadı. Gazetenin ön sayfasına serilen onca detay arasından en çok bu sinirini bozmuştu.

Celia hiçbir şey demedi. Rosalind'in öfkeyle köpürmesine izin verdi.

"Bir şey daha var," diye ekledi kız kardeşi bir an sonra. "Alisa ortadan kayboldu."

Ne? Rosalind daha dik oturdu. "Tehlikede mi?"

"Sanmam. Bana bir şey vermek için geldi ama... sonra kaçtı. Nedenini anlamadım."

Rosalind de anlamıyordu. Leydi Hong'un Rosalind'in yok ettiği sandığa verdiği tepkiye bakılırsa başarılı kimyasal deneyin tek versiyonu şu anda Alisa'daydı. Belki Japon İmparatorluk Ordusu yeniden yaratma çabalarına başlardı ama hatırı sayılır bir vakit alırdı.

"Ona bir şey olmaz," dedi Rosalind. Celia'yı mı, yoksa kendini mi rahatlattığını bilmiyordu. "Ne yaptığını biliyor."

Bunun üzerine kapı tıklatıldı ancak içeriye hemşire girmedi. Celia hemen ayaklandı ve Rosalind'in elini sıkmak için uzandı.

"Gitmem lazım."

"Şimdiden mi?" Rosalind asabi bir çocuk gibi konuşmuştu.

Umurunda değildi. İkisi dünyaya aynı anda gelmiş olsa da Rosalind'in her zaman kendini büyük olan sayması neredeyse tuhaftı. Ancak şimdi Celia çok daha yaşlı, dünyada belli bir yer edinmiş gerçek bir yetişkin gibi görünüyordu. Oysa Rosalind... Rosalind orayı bulabileceğinden emin değildi.

"Seni daha sonra bulurum. Sizin Milliyetçiler seni sorguya çekmek için odana gelmeden beş dakika önce uyardılar." Celia gülümsemeye çalıştı. "Bu arada olay çıkarma, anladın mı?"

"Ne zaman abla oldun sen?" diye homurdandı Rosalind.

Celia elini bir kez daha sıktıktan sonra bıraktı. "Yaşım seninkini aştığında," diye cevapladı sessizce. "*Au revoir*, Rosalind. Kendine dikkat et."

"Elveda," diye fısıldadı Rosalind kız kardeşinin arkasından, Celia kapıdaki cam panelden el sallamak için döndüğünde kalbi sıkıştı. Gözlerini kırparak yaşları uzaklaştırdı, sonra yataktan çıktı. İyileşmiş olsa da yorgundu, pencereye yürürken bacakları ağır geliyordu.

Dışarıdaki Şanghay hareketliydi. Hastane bir tepedeydi, o yüzden diğer kanatların çatılarını görebiliyordu. O çatıların ötesinde ön avlu, sonra da sokağın geri kalanı görünüyordu. Gülen çocuklar plastik toplarını sektiriyor, yaşlı adamlar kızarmış şiş satıyor, kadınlar bir kabare gösterisinin ilanlarını dağıtıyordu.

Rosalind parmaklarını şakağına bastırarak oradaki gerginliği çözmeye çalıştı. Yolda ahşap bir oyuncak yuvarlandı. Küçük bir çocuk peşinden koşunca annesi onu yakasından tutup yakaladı. Rosalind, uzaktaki hastane odasından annenin söylediklerini duyamasa da o sert parmak her şeyi anlatıyordu.

Tanrım. Rosalind karşısındaki şehri seviyordu. Epifani" gibi, bir duygu onu bir anda işgal etti; öyle kuvvetliydi ki boğulacağını sandı. Onu geri itebilirdi. Dönüp başka bir şeymiş gibi davranabilirdi. Yine de aşk, her zaman sabırla varlığını sürdürürdü.

Sevgisinin tamamı benzer bir şekilde ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Bir gün ortadan kaybolup sonraki gün var olacak değildi. O fark etmeden hareket edecek, rahata erecek ve daha fazla

* Aniden bir şeyin özünü anlama veya anlamını bulma duygusu. (c.n.)

alan işgal edecekti. Rosalind hunca mobilyanın nereden geldiğini merak edip aşk ona çekici bir gülümsemeyle selam verene dek kalbinin yeni bir sahibi olduğunu anlamayacaktı.

Dışarıdaki manzarayı izlemekten yorulup pencereden çekildiğinde gözlerinin arkasında hafif bir ağrı vardı. Bir eylem planına ihtiyacı vardı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Çünkü onu bırakmıştı. Ona, hayatının kendisine ait olduğunu söylemiş, sonra da *onu bırakmıştı*.

Kapı bir kez daha çalındı. Bu kez bir hemşire başını uzattı.

“Lang Shalin?”

Rosalind bu isme alışmak zorunda kalabilirdi. Gerçek adı tekrar açığa çıkmıştı. Yorgun halde başıyla onayladı.

Hemşire bir kâğıt parçası uzattı. “Ameliyattayken size bir telefon gelmişti, arayan kişi bir mesaj bıraktı.”

Rosalind kâğıdı alarak kaşlarını çatı. Ameliyattayken kim aramış olabilirdi? Üstleri onu yüz yüze sorgulamak üzere yolda olmalıydı. Önce mesaj bırakmalarına gerek yoktu.

“Teşekkür ederim,” dedi Rosalind. Kâğıt elinin altında kırıştı; kenarları, muhtemelen dökülen çayla ıslanıp ona ulaşana dek çoktan kurduğundan kahverengiydi.

Hemşire kapıyı kapadı, Rosalind'i mesajı okumak ve bir kere, sonra da ikinci kez taramak üzere yalnız bıraktı.

Daha sıkı tuttu, mürekkebin üzerinde kırışıklar oluştu. Önemli değildi. Kelimeler zihninin içine hemen yerleşmişti. Penceresinin dışındaki şehir hayatına devam etti, her hizibin oyuncularını çeşitli köşelere yerleştirdi; hepsi coşkuyla savaşa hazırlanıyordu. Rosalind'in amacı önünde yeni döşenmiş yol gibi belirginleşti, sonraki adımlarını çizdi.

Onu geri almana yardım edebilirim.

Beni Zhouzhuang'da bul.

-JM.

“JM,” dedi Rosalind boş odaya. “Sen de kimsin *be*?”

SONSÖZ

Phoebe Hong çantasını sallayarak yetimhanenin kapılarından içeri girdi. Omuzları dimdik ve gururluydu, duruşunu ihtiyatlı tutuyordu. Bütün hafta sempati ve yan yan bakışlarla karşılaşmıştı, artık tek bir saniyesine dahi katlanamazdı. Annenizle babanızın vatan haini olduğu, yanlarına ağabeyinizi de sürükledikleri ortaya çıkınca böyle oluyordu galiba. İnsanların ona, acıdıkları için mi yoksa sıradaki kişi olacağından korktukları için mi baktıklarını bilmiyordu.

“*Jiějiě!*”

Bir çocuk ona doğru koştu, ellerindeki reçel kavanozunu sıkıca tutuyordu. Phoebe'ye dişsiz gülümsemesini sundu. “Bunu açabilir misin?”

Phoebe de gülümseyerek çömeldi, çantasını çimlerin üzerine bıraktı. Nunu'dan kavanozu alıp kapağı zorla açıyormuş gibi davrandı.

“Off, çok zormuş. Rahibe Su, reçel dolaplarını kurcaladığını biliyor mu?”

Nunu tombul yumruklarını kaldırıp çimenlikle ufak ufak dans etti. “Hayır! Beni ispiyonlama!”

Phoebe gülümsemesini bastırdı ve reçel kavanozunu açtı. “Tamam, tamam. Reçelini al bakalım.”

Kıkırdayan Nunu kavanozu aldı ve çimlerde sıçrayarak uzaklaştı, sonra da oyun alanına oturdu. Soğuğa rağmen sabah güneşi bugün çok parlaktı ve Phoebe, yetimhanenin olduğu, vitraylı pencerelerin onlarca rengi yansıttığı tarafa doğru gözlerini tam

* (Çin) Abla (çin)

olarak açıp bakmakta zorlanıyordu. Garip görüntüsüne rağmen yetimhane devasaydı, arka tarafında bir sürü misafir odası vardı.

Phoebe çantasını aldı ve binanın içine girip arkasından ağır ahşap kapıyı kapadı. İçeride, Rahibe Su plastik bir masanın etrafında oynayan çocuklara göz kulak olurken kilise sıralarının tozunu alıyordu. Phoebe rahibeye el sallayarak selam verdi.

“Seni yakında görmeyi beklemiyordum,” dedi Rahibe Su, Phoebe yaklaştığında. “Ağabeyini duydum.”

Phoebe nefes aldı. Silas, sonraki gün Kuomintang'dan bilgi topladıktan sonra ona o akşam olanlardan bahsettiğinde kendisini Phoebe'nin altüst olduğunu beklermişçesine hazırlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde Phoebe sakin kalmıştı. Ağabeyi ne sırta kadem basmıştı ne de tehlikedeydi. Ne olduğunun tam olarak farkındalardı ve annesinin ona zarar vermeyeceğini biliyorlardı. Kuomintang'ın casusları, Leydi Hong onu sürükleyip Japonların mobilizasyon çabalarıyla üstün üse götürürken izlerini takip edebilirdi. Sorun onunla savaşta karşı karşıya gelmekti. Sorun, kendi hayatlarını kaybetmeden onu kurtarmaya yeltenmekti ki şu anda bu imkânsız görünüyordu.

“Ona bir şey olmaz,” dedi Phoebe sertçe. Buna inanıyordu. Orion güçlüydü. “Burada takılabilir miyim?”

Rahibe Su dudaklarını büzdü, gözleri arka odalara kaydı. “Sanırım. Şu anda yapacak başka bir şey yok mu?”

Rahibe Su'nun ne sorduğunu biliyordu. “Şu anda yok, hayır.”

Rahibenin boyun eğen kafa sallamasının ardından Phoebe yetimhanenin içine ilerledi, mutfığa girdi ve çantasını bıraktı. Burada, bir tekerleğin kalın ağaç dalından sarktığı bahçeye açılan bir arka kapı vardı. Dolaplara bakıp bir çaydanlık almak için parmak uçlarına yükselirken dışarıdaki yaprakların hışırdadığını duydu. Mutfığı ararken bulutlar hızla yoğunlaşıyordu. Bir teneke kurumuş kasımpatı çiçeği bulup çay için iki silme kaşık aldığı anda güneş hemen hemen kapanmış, Phoebe'nin etrafını kasvetli hale getirmişti.

“Hmmm,” dedi Phoebe, ocaktaki su kaynarken başını pence-reye doğru uzattı. Belki daha sonra etrafı temizleyebilirdi.

Su kaynadı. Çaydanlığı doldurdu, sonra da iki fincanla beraber masanın üstüne koydu. Tam koridordaki kapının açıldığını duyduğunda koltuklardan birine oturdu ve çayını koyup sarımsı sıvının dönüşünü izledi.

Dao Feng mutfığa girdiğinde onu gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu. Yalnızca oturup Phoebe'nin önüne koyduğu fincanı aldı.

"Merhaba," dedi Phoebe.

"Seni burada görmek ne hoş," diye yanıtladı Dao Feng. Çayından bir yudum aldı.

Phoebe tırnaklarını inceledi. "Bir şekilde sorularımı sormam gerekiyordu. Tamamen iyileştiğini sanıyorum."

"Öyle, Bayan Hong. Sağlığımı sormaya mı geldiniz? Ne nazıksınız."

Belli ki değildi. Daha fazla havadan sudan konuşmadan, "Onu araştırmaya gönderdiğinde Orion'ın cinayetleri işlediğini biliyor muydun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Dao Feng'in cevabı hızlıydı. "Vaktimizi öyle boşa harcayamazdık."

"Ne zaman öğrendin?"

"Ortalarında. O zamana kadar Milliyetçiler şüphelenmeden onu görevden çekmek için çok geçti. Kullanmak daha kolaydı. Sabırla bekleyip nihayetinde ondan kazanç sağlayabilecek miyiz diye görmek de öyle."

Phoebe'nin fincanı tutan elleri kasıldı. Bunun salt iş olması, kişisel bir şey içermemesi çok tuhaftı ancak politikadaki her şey kişisel değil miydi zaten? Temsil ettiğini iddia ettiği bireyler olmazsa politikanın ne anlamı kalırdı?

"İşe yaramadı, yani pek iyi bir iş çıkaramadın," dedi Phoebe. "Hem kendini zehirlemek zorunda mıydın? Sadece gidip saklanamaz mıydın? Çok dramatiksin."

"Göz önünde saklanıyordum, Bayan Hong." Çayından büyük bir yudum daha aldı. "Gerçekten kaybolsaydım araştırılırdım. Diğer ikisine işlerini yoluna koyarak ortadan kaybolmak için zaman kalmazdı. Kimse ölümün kapısını çaldığı bir adamı soruşturmayı aklına getirmez. Kimse o tarafa bakmaz."

Phoebe geriye yaslandı, parmaklarını masaya vurdu. Her hareketiyle kúpelerinin sallandığını, incilerin tenine değdiğini hissedebiliyordu, kullanışsız aksesuarlarının hepsi sürekli bir sesle tıngırdıyor, sesi mutfakta kesintilere neden oluyordu.

“Benim yargım aynı. Düşüşünü gördüm. *Dramatikti.*”

Dao Feng sandalyesinde doğruldu. Tekrar o geceyi hatırlamaya çalışıyor, bu yeni bilgiyi çözüyordu. Phoebe koluna soktuğu şeyi görmek için ileri çıkarken onu göz ucuyla görmüş olmalıydı; başka biri Dao Feng’in sahte çılgılığıyla arka sokağa koştuğunda hemen kaçmıştı.

“O sendin,” diye belirtti Dao Feng, kendi iç gizemlerinden birini çözüyormuş gibi. “Lang Shalin’den dosyayı sen aldın. O akşam gizlice dolaşan sendin.”

“Dosyada yazanlara göz atmam gerekiyordu. Bazı dedikodular duymuştum. İşlerimin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Senin aksine.”

Dao Feng şimdi anlıyordu. İçeceğini bitirerek fincanını bıraktı, nihayet noktaları birleştirdiği için yüzünde bir tatmin ifadesi oluştu. Daha önce Phoebe’nin neden bu mutfakta oturduğunu, yetimhanenin üs olduğunu nereden bildiğini merak ettiyse bile artık etmiyordu.

“Hong Feiyi, görüldüğünden daha zekisin.”

Phoebe gülümsedi. Diğer gülümsemeleri gibi göz kamaştırmaya yönelik parlak gülümsemesi değil; sessiz, gizli bir gülümseme idi. “Bunu çok duyuyorum.”

Dao Feng elini sıkmak üzere uzandı. Phoebe de parmaklarını uzatarak adamın heyecanlı tutuşunu karşıladı. Dao Feng tekrar konuştuğunda sesi sıcaklık doluydu.

“Seninle doğru dürüst tanışmak bir zevk, Rahip.”

RAHİP
VE
ÇOBAN

HAZİRAN 1925

Londra'nın yazı uyuşuk, miskin bir şeydi. Zaman her zamankinden yavaş geçiyor, güneş ışığını dekoratif cam pencerelerden içeri alarak oyun odasının halısında altın kareler yaratıyordu. Yüzüstü yatmış tembellik eden Phoebe Hong parmaklarının arasından bilyeyi döndürürken bir gözünü kapadı.

"Çuv!" diye fısıldadı sessizce, bilyeye vurup ileri doğru itti.

Çizgiyi tamamen kaçırdı. Bilye başına buyruk bir şekilde yana zıpladı, yuvarlanarak bir bebek evinin yanında durdu.

Phoebe üfledi. Çok sıkılmıştı. Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi ve o günlük dersleri bitmişti, yani geriye yalnızca kendini eğlendirmek kalmıştı. Henüz gidip ağabeyini rahatsız edemezdi. Yolun ilerisinde kalan Orion'ın özel hocası dersi hep geç bitirirdi çünkü Orion dört yıl üç ay daha büyüktü ve beynini yüz tane farklı dille dolduruyordu. Phoebe akşama kadar beklese bile Orion yine de yüzünü sıkıştırıp her zamanki umursamaz tavrıyla ona gümesini söyleyebilirdi. Ağabeyi mahalledeki çocuklarla, Çinli seçkinlerinin diğer göç etmiş çocukları ve etrafta yaşayan İngiliz çocuklarıyla takılmayı tercih ediyordu. Buna rağmen Phoebe zerre utanmadan ağabeyinin koluna yapışmaya bayılıyordu.

Phoebe çizginin bitimindeki başka bir bilyeyi almak üzere hatırı sayılır bir çabayla uzandı. Hareketiyle parkeler inledi. Kendi ülkelerindeyken vardiyalı çalışan aşçıların ve bir sürü hizmetçinin olduğu malikânelerde yaşıyorlardı. Buradaysa İngiliz toplumunun içinde, yeterince İngilizce öğrenmeleri için çok fazla özel hoca seçenekleri yoktu, o yüzden Phoebe'nin kaldığı yer pek lüks sayılmazdı. Bayan Fran -kendisi yarı İngiliz, yarı Çinliydi-, güvenliğinden endişe ettiği için Phoebe'yi sıklıkla içeride tutuyordu çünkü birçok komşu onlar yanlarından geçerken fısıldaşıyor, bu özel öğretmen evlerinin çocukların paravan olarak

kullanıldığı, Doğulu seçkinlere hizmet veren afyon kahvehaneleri olduğunu düşünüyordu.

Bayan Fran'ın evi *sahiden de* biraz eski ve bakımsızdı ancak aynı zamanda gizli bir afyon kahvehanesi olarak kullanılıyorsa Phoebe'nin bundan kesinlikle haberi yoktu.

Phoebe bilyesini tekrar atarken ikinci katın merdivenleri ayak sesleriyle gıcırdadı. Bu denemesi zincirin tam yanına değip iki bilyenin çizgiden sıçrayarak çıkmasına neden oldu. Phoebe sessizce sevindi, atışını zaferden saydı.

Oyun odasının kapısı açıldı.

"Bayan Fran, nasıl attım gördünüz..." Phoebe arkasını döndüğünde sorusunun devamı dudaklarından dökülmedi. İçeri giren Bayan Fran değildi.

Annesiydi.

"Hong Feiyi, ne diye yerde yatıyorsun?"

"*Māma!*" Phoebe cıyaklayarak hızlıca ayaklandı. Leydi Hong'a doğru atıldı, kollarını annesinin beline sardı ve bacakları yerden kesildi. Bebek bir maymun gibi sarılırken oldukça gülünç görünüyor olsa da annesi hafifçe gülüp bu ani ağırlığa uyum sağlamak için iki yana sallandı. On bir yaşındaki Phoebe kucağa alınmak için fazla uzamıştı ama yine de kollarını kaldırdı, Leydi Hong da onu yukarı çekti.

"Uslu duruyor musun?" diye sordu Leydi Hong İngilizce. Phoebe'nin burnunun ucunu sıktı.

"Ben hep usluyum," diye cevap verdi Phoebe. Annesinin konuşmasında hâlâ biraz ikinci dil aksanı olsa da Phoebe altı yaşından beri buradaydı. En az Bayan Fran kadar İngiliz gibi konuşmuştu. "Burada ne işin var? Ziyarete geleceğini bilmiyordum!"

"Çünkü bu kez sana sürpriz yapmak istedim."

Annesi onu yere bıraktı, Phoebe de hemen başını yana eğerek ilk bakışta gözden kaçırdığı detayları inceledi. Leydi Hong'un yanakları parlıyor ve saçından çiçeksi bir koku yayılıyordu. Yeşil eteği, uzun kollarındaki danteller kırıksızdı. Bir süre önce gelmiş olmalıydı; dosdoğru rıhtımdan buraya gelmediği belliydi. Phoebe'nin en büyük ağabeyi henüz Paris'te okurken Leydi Hong, Londra'ya gelmeden öne Oliver'ı ziyaret ederdi. Bazen şehre onu da yanında getirir, sonra ağabeyi tek başına Paris'e dönerdi. Fakat Oliver üç yıl önce Şanghay'a dönmüştü, dolayısıyla Manş Tüneli'nden geçerek yolculuk yapmasına artık gerek

yoktu. Artık tatillerde Phoebe ile Orion refakatçileriyle birlikte ağabeylerini görmeye de gitmiyordu.

"Liwen bugünkü derslerini bitirmiş midir?" diye devam etti Leydi Hong. Şanghai Çincesine geri dönmüştü. "Onu görmeye gitssek mi?"

Phoebe hemen sııttı. "Gidelim, gidelim."

Oturma odasında Leydi Hong'un her zamanki yolculuk mal-yeti olan uşaklarla hizmetçiler dolanıyor, çoktan Bayan Fran'in şömine rafındaki vazolarının tozunu alıyordu. Bayan Fran dışındaydı ancak geri döndüğünde evinin temizlendiğini görüp memnun olacaktı. Birkaç ayda bir seve seve Leydi Hong'a oda hazırlıyordu çünkü bu sayede bir haftalığına ev işlerini başka b-nilerinin yapacağını biliyordu.

Phoebe annesiyle beraber dışarı çıktığında hava kapalıydı, beton kaldırım öğleden sonranın boğucu sıcak dalgalarını dağıtıyordu. Her elektrik direğinin yanından geçişlerinde kulağında elektriğin, bahçe çitlerinin üzerinde öten birkaç güvercinle uyum içindeki uğultusunu ısrarla duyuyordu. Yolun ilerisindeki kırmızı eve yaklaşırken Phoebe önden basamakları çıktı ve kapıyı çaldı.

"Orion!" diye bağırdı. "Orion, inanmayacaksınız!"

İçeriden adım sesleri duyuldu. Ağabeyi, kalçası duvara yaslanmış ve ağzından yanmayan bir sigara sarkar halde kapıyı açtı.

Annelerinin de bahçe yolundan geldiğini görünce sigarayı hemen tükürerek attı.

"Māma," diye selamladı.

"O konuyu daha sonra konuşacağız." Leydi Hong, onu kollarının arasına aldı. Orion mahcup görünse de bu sürprize yine de sevinmiş gibiydi, geriye doğru çekilen annesinin kendisini incelemesine izin verdi. Leydi Hong, belki de Orion'ın kendine çok iyi bakamayacağını bildiğinden Phoebe'den çok onun sağlığı hakkında daha endişeliydi. Son gelişinde Phoebe'ye, yeterince meyve yemezse ağabeyinin kafasını ütülemesi gerektiğini söylemişti. Phoebe de Orion'ın sorumluluğunu almanın sevinciyle hevesle başını sallamıştı. Meyve yeme kadar küçük bir şey olsa da Phoebe nadiren görev verilecek kadar ciddiye alınıyordu.

"Yeterince güneş ışığı alıyor musun?" diye sordu Leydi Hong. Orion'a. "Güneş ışığı olmazsa bitki gibi solarsın."

Orion gözlerini devirdi. "Burcumdaki horoz kadar sağlıklı ve güneşliyim."

"Bir o kadar da gürültücü ve sinir bozucusun," diye araya girdi Phoebe.

Orion ona ters ters baktı. *Hehehe*. Phoebe, annelerinin ziyaretine gelmesine bayılıyordu. Babalarıyla Oliver da burada olsa harika olurdu. Aile olarak hayvanat bahçesine gidebilir, sahile trenle geçebilir ya da...

Phoebe başını evin içine doğru uzattı. Silas -Orion'ın aynı hocayı paylaştığı en yakın arkadaşı- kanepede elinde bir kitapla oturuyordu, gözlüğü neredeyse burnundan düşecekti. Oturma odasında değilmiş gibi davranmak için yoğun bir çaba gösteriyordu sanki ancak Leydi Hong yine de onun dikkatini çekmek için elini salladı; Silas da aniden başını kaldırdı. Phoebe'ye hep çantasına koyabileceği fincan büyüklüğündeki köpekleri andırıyordu.

"Birlikte güzel bir akşam yemeği yiyelim, *hǎo ma*?" diye duyurdu annesi.

Silas gözlerini kırptırdı. "Ben de mi?"

Leydi Hong çoktan önden götürmek için bir kolunu Orion'ın kine geçirerek merdivenleri inmeye başlamıştı. "Evet, Wu Xieli-an, tabii ki. Feiyi, yardım et ona, olur mu?"

Phoebe sekerek yanına gitti ve karşı çıkamadan Silas'ı ayağa kaldırdı. "*Gideliim!*"

Bayan Fran'in evindeki yemek masası; dışarıdaki grileşen havaya rağmen yemeklerine parıltı yansıtan tavandaki iki kapaklı aydınlatma armatürüyle aydınlanıyordu. Silas Wu sessizce pilavını yedi, metal yemek çubuklarını kâsenin kenarına değdirmeye veya başka şekilde masayı rahatsız edecek ses çıkarmamaya çalışıyordu. Honglar ses çıkarmaya aldırış etmiyor gibiydi ancak Silas zaten gereksiz yer işgal ettiğinden bununla dikkat çekmeyi hiç istemiyordu.

Phoebe masanın karşısından ayağını tekmeledi.

"Melankolik görünüyorsun," diye fısıldadı, Silas başını kaldırıncaya.

Yemeklerini yerlerken Leydi Hong ile Orion, Orion'ın buradaki derslerini bitirdikten sonraki planları hakkında önemli bir konuşma yapıyordu. Silas melankolinin, bu şehirde yaşamının

* (Çn.) Nasıl? (c.n.)

almazsa olmazı olduğunu ve Orion kendisinden önce giderse ne olacağını düşünerek melankoliyi hissetti. Bay Bai'nin evinde yalnız kalırdı ki bu çok da kötü bir şey değildi. Ne de olsa Phoebe, Bayan Fran'ın tek öğrencisiydi ve o iyi durumda görünüyordu ama Phoebe hep ıslıl ıslıl ve mutlu bir kızdı, Silas ise... hiç öyle değildi.

Geçen ay on iki yaşına girmişti. Yine de buraya gönderildiğinden beri yüz yaşındaymış gibi hissediyordu; enerjisi bitik, başı ağır, göğsü içeri doğru çökmüş geliyordu. Ne zaman eve mektup yazıp bu hissi tarif etmeye çalışsa annesi onun büyümekte olduğunu ve dünya üzerinde bu yaşta olan herkesin aynı hissi paylaştığını söylüyordu. Silas buna katılmıyordu. Silas bazen hiçbir şey hissetmemekle Orion onu sarsana kadar odanın ortasında donup kalacak kadar sinirlenmek arasında gidip geliyordu.

Phoebe cevap almayınca onu ikinci kez tekmeledi. Silas yine aynı şeyi yapıyordu. Donakalıyordu; Phoebe yanındayken çok güzel olduğu için her zamanki gibi kekeleyen ve terlemenin de ötesindeydi bu. Bu şehirdeki varlığını çok fazla düşünürse tavşan deliğine düşerdi. Londra'ya atıldığı için ağlar, bunun değip değmediği konusunu dert edinir, ailesini umutsuzca özlerdi. Geçen her yılda yüzlerini unutacağı için daha da öfkeleniyor, sonra öfkelendiği için kendini berbat hissediyordu çünkü ailesi onu buraya göndererek bir hayli çabalıyordu zaten. Bayan Fran dışarıdayken yemek yapmaları için hizmetlilerinin hepsini yanında getiren Leydi Hong'un yaptığı gibi birkaç ayda bir gemiye binip buraya gelmeyi maddi olarak karşılayamamaları onların suçu değildi.

"Düşünüyordum sadece," diyebildi Silas nihayet. Kâsesindeki balık parçasını dürttü.

Phoebe ona inanmamış gibiydi. Silas tam konuyu değiştirmek ve kızarmasını önlemek için yemeğinin nasıl olduğunu sormak üzereyken Phoebe'nin yemek çubukları yüksek bir gürültüyle yere yuvarlandı. Kız cıyaklayarak almak üzere eğildi.

Silas yardım etmek için ayağa fırladı.

"Yuvarlanıyor... yakala!" diye haykırdı Phoebe masanın altından.

Silas delirmiş gibi yuvarlanan yemek çubuklarının yerini bulmaya çalıştı, ellerinin ve dizlerinin üzerinde hareket ederken gözlerini kıstı. Sonra metalin parıltısını gördü. Yere avucunu bastırıp yemek çubuğunun kaçmasını engelledi.

"Harika." Phoebe yakaladığı diğer yemek çubuğunu kaldırdı. Silas da onu taklit etti ve içki kadehlerini kaldırırcasına iki metal çubuğu birbirine vurdular.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz orada?" Leydi Hong masanın altına göz attı. "Kalkın, lütfen. Korkunç bir sofrada adabınız var."

Azarlanmış olmasına rağmen Phoebe neşeyle gülümsedi ve Silas da sırtımdan edemedi; iki suç ortağıymışçasına birbirlerine baktılar. Phoebe tam masanın altından çıkmadan önce bir parmağını Silas'ın yanağına, sol taraftaki tek gamzesinin üzerine bastırdı. Silas'ın nabızı hızlandı.

"Hong Feiyi, bu son uyarın..."

"Geliyorum, *Māma*!"

Phoebe aceleyle sandalyesine oturdu. Silas da aynısını yaptı, yüzü kızarmış ve saçları dağınık halde aldığı yemek çubuğunu masaya bıraktı.

"Yakaladığın için teşekkürler." Phoebe, takımı bir araya getirmek için uzandı.

"Her zaman," diye yanıtladı Silas.

Mahallede, gövdeleri upuzun ve gururla uzanan, öyle ki gölgeleri güneş çıktığında dahi her daim kasvetli gösteren sıra sıra porsuk ağacının bulunduğu bir park vardı.

Bugün, Phoebe parka giden yolda annesinin elini tutarken her zamankinden çok ses olunca curcunanın nedenini görmek için merakla onları ileri çekti. Salınan ağaçların arasındaki açıklığa kurulmuş küçük bir panayırı. Birkaç dağınık çardak vardı. Birisinde bir sıra sepetle incecik su akıtan bir bahçe hortumu, diğerindeyse yuvarlak bir tahtaya takılmış metal çekiçler yer alıyordu. Müşteri çağıran satıcıların heyecanlarına rağmen burası karnaval tuhafılarıyla tanınan bir yer değildi, o yüzden sadece üç çocuk daha mor, dönen bir makinenin etrafına toplanmıştı.

"Geçen sefer bunun burada olduğunu hatırlamıyorum," diye belirtti Leydi Hong.

"*Normalde değil zaten, Māma,*" diye cevapladı Phoebe, annesinin bunu bilmesi gerekiyormuş gibi davranıyordu. "Gidip görebilir miyiz?"

Leydi Hong düşünceli bir ses çıkardıktan sonra dikkatle yaklaşmalarına izin verdi. Phoebe bu tereddüdü biliyordu. Ağabeyinin mahallede çok uzaklaşmaması için uyarmasının ve zorunda kalırsa iyi giyinip yüzüne indireceği bir şapka takmasını söyle-

mesinin nedeni de buydu. Beyaz çocuklar olarak görünecekleri bir dünya yoktu ancak yalnızca tatlı almak için hakkala gitmek istiyorlarsa başlarını eğecekler ve ortamda araya karışmaya çalışacaklardı. Bu şehirde çok değişik Çin göçmenleri yaşıyordu -bazıları çok daha ayrıcalıklıydı, evlerinde tamamen farklı bir yaşamları vardı- ama yine de yüzleri benzerdi ve İngilizlerin ettikleri hakaret bir fark yaratmıyordu.

Neyse ki Phoebe ile annesi yaklaşırken panayıra katılanlar arasında yaygara çıkmadı. Dart tezgâhında duran adam yalnızca sabırsızca gelmelerini işaret etti ve şöyle bağırdı: "ON DART ATMAK BİR PENİ! BÜYÜK FIRSAT!"

Phoebe yalvaran bir bakışla annesine döndü. "Bir penimiz var mı?"

Leydi Hong çoktan bozuk para cüzdanını çıkarmaya başlamıştı. "En az on sterlinimiz var, Feiyi ama satıcılar bunu duymasın sakın."

Satıcı, peniyi aldıktan sonra hemen bir çanta dolusu dart uzattı. Phoebe'ye tahtanın önünde hareket edecek alan bırakmak için kenara çekildi. Heyecanlı bir nefes veren Phoebe atışını yaptı.

Dart yere isabet etti. Phoebe dudaklarını büzdü.

"Tekrar dene," dedi annesi sabırla.

Phoebe tekrar denedi, mükemmel bir skor hayal etti. Bu kez dart başta tahtaya değmiş olsa da orada kalacak kadar hızlı fırlanmadığı için hayal kırıklığına uğrattırcasına yere düştü.

"Öf." Phoebe dart çantasını salladı. "Beceriksizim."

Orion onu hep, ilk seferinde başarılı olmazsa fazla hızlı vazgeçmekle suçlardı. Üstelik bir de morali bozulur ve kendisini kasten sabote ettiği için evreni suçlardı. Annesiyse sadece çık sesi çıkardı ve dart çantasını elinden aldı.

"Bak, *bāobei*. İzle beni."

Leydi Hong bir dart çıkarıp attığında tam isabet etti.

Phoebe dart tahtasına ağzı açık baktı. "*Vaaaay*," diye bağırdı. "*Māma*, onu nasıl yaptın?"

Hemen sollarındaki ağaçlar esintiyle sallandı, tepelerinde birkaç bulut toplandı. Leydi Hong bir an için cevap vermedi ve Phoebe uzayan sessizliği, güneş ışınları azaldı diye mi hayal etti diye düşündü. Annesi kelimelerini boşa harcayacak ve sırf kendi sesini duymak için konuşacak biri değildi. Sözleri hep ölçülü, tavrı acımasızca dikkatliydi.

* (Ça.) Bebek veya değerli anlamına gelir. (c.n.)

"Sana öğreteceğim," dedi Leydi Hong. Phoche'nin eline başka bir dart verdi, dikkatini önüne yönlendirdi. "Dirseklerini düz, ayaklarını biraz ayırık tut. Aferin, başlıyoruz." Leydi Hong, tuhaf bir şekilde durmasını diye Phoche'nin başını hareket ettirdi. "Atarken tahtayı izle. Dikkatin silahta değil, hedefte olmalı."

Phoche güldü. "*Māma*, bu *silah* değil ki."

Leydi Hong hızla onaylarcasına mırıldandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Devam et."

Phoche bu sefer büyük bir çaba göstererek fırlattı. Annesinin ki gibi tam isabet olmadı ancak bu kez saplandı. Hedef tahtasının tam ucuna gömülen dart, tatmin edici bir *tak* sesi çıkardı. Satıcı yan tarafta samimiyetle alkışladı.

"Gördün mü?" diye inledi Phoche.

"Doğuştan yeteneklisin," diye övdü annesi. Phoche'nin başını yine düzelitti. "Şimdi tekrar dene ama unutma, gözlerin hedefinde olsun. Öncesinde nereye saplanacağını görmeye çalışmak insanı cezbediyor, biliyorum. Diren ona."

Phoche kaşlarını çatı. Tekrar pozisyon aldı. "Nereye saplanacağını görmeye çalıştığımı sanmıyorum."

"Çalıştın, canım," diye cevapladı Leydi Hong doğal bir şeymiş gibi. "Son anda birazcık titremen bile rotasını değiştirebilir. İzlemek için boynunu uzatma. At."

Nefesini iyice tutan Phoche attı. *Tak*. Dart, bu kez halkaya daha yakın bir yere saplandı.

"*Aşırı* iyiyim," diye beyan etti Phoche. "Dartların geri kalanını uzat lütfen, *Māma*."

Eve dönmek istiyorum...

Silas'ın kalemi mektubunun ilk cümlesinin ardından durdu, yazısının düzenli karakterlerine bakarken eli oyalandı. Zor bir gün olmuştu; dersteki hiçbir soruya doğru yanıt veremeyince Bay Bai, Silas olması gereken sınıfın üstünü öğreniyor olsa da hayal kırıklığıyla başını iki yana sallamıştı. Geçici bir zayıflık nöbeti onu böyle bir mektup yazmaya itmişti çünkü gönderemeyeceğini biliyordu. Artık yeni bir evde tekmeler atıp çığlık çığlığa bağırان beş yaşındaki çocuk değildi. Artık taleplerinin bir ağırlığı vardı ve annesiyle babası bu mektubu alırsa...

Silas hızla kelimelerin üzerini çizdi. Eğitimi zaten bitmek üzereydi. Gelecek aylarda Bay Bai'nin dersleri biraz daha hızlandırmasını sağlarsa Orion'a bile yetişebilirdi. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi. İyi şeyler düşünmeli, odaklanmalı...

Yüksek sesli bir kahkaha dışarıdaki sokakta yankılanarak Silas'ın aralık bıraktığı ikinci kattaki yatak odası penceresinden içeri süzüldü. Silas masasından kalktı, aşağı göz attı ve Phoebe'nin, fırfırlı eteği hareketiyle salınırken annesiyle beraber eve yürüdüğünü gördü. Saçına bir fiyonk takmıştı, ay ışığı gibi gümüş rengiydi. Diğer komşu çocukları bu saatte dışarıda oynuyordu, kısa süre sonra aileleri akşam yemeğine çağıracaktı. Bazıları yanlarından geçerken Phoebe'ye el salladı. Phoebe'den çok Orion'ın arkadaşı olsalar da kız yine de utangaç bir edayla karşılık verdi.

Silas tekrar oturdu. Evet, eve gidemezdi. Henüz. Mektubu düzeltti ve kâğıdı katlamak yazdığı kelimeleri silbilirmiş gibi kare şeklinde katlamaya koyuldu. Bir ara Orion, oturma odasında kutu oyunu oynamak ister mi diye sormak için Silas'ın yatak odasına başını uzattı. Silas da elleri harıl harıl katlamaya devam ederken en yakın arkadaşının peşinden gitti. Orion oyunu kurduğu sırada kapı tıklatıldı ve gözetleme deliğinden bakarken iç çekişine bakınca kimin geldiği anlaşıldı.

“Senin annemi eğlendirmen gerekmiyor mu?” diye sordu Orion, Phoebe'yi antrenin içine kabul ederken.

“Annem dinleniyor,” diye yanıtladı Phoebe. Silas, bakmadan bile çenesini kaldırarak burnu havada bir halde konuştuğunu biliyordu. “Kadını rahat bırakayım dedim. Siz ne oynuyorsunuz? Yılan mı?”

Silas cevap vermedi, kâğıdını son kez katlamaya kararlıydı.

Phoebe yanına oturdu. “Selam, Silas.”

O zaman başını kaldırarak hafifçe gülümsedi. Phoebe'nin gözleri parlıyordu, alnında da çok az parlama vardı. Buraya gelmeden önce gezintiye çıkmıştı sanki; belki annesi onu şehirde gezdirmiş, belki de tek bir öğleden sonra boyunca dağlara tırmanmaya ve okyanusları geçmeye gitmişti.

“Selam,” diye cevap verdi kısaca. “Şey... Bu sana.”

Artık tanınmaz haldeki mektubun son halini ona verdi. Beş kusursuz taçyaprağı dışarı dönük, yazdığı sözcükler sapının iç tarafına sıkıştırılmış kâğıttan bir çiçek yapmıştı.

“Yaa, teşekkür ederim!” diye haykıran Phoebe, hediyesini aldı.

Arkasındaki Orion ise öğürürmüş gibi yapıp zar attı.

Bir hafta sonra Leydi Hong'un gitme vakti geldi. Phoebe rıhtıma yaptıkları yolculuk boyunca, Bayan Fran'in arabasının yolunda bozulmasını umarak dudak astı.

Araba bozulmadı.

“Hey, küçük ay*. Ne diye somurtuyorsun?”

Orion annelerinin valizlerini taşımasına yardım edip çalışanlara kendilerine yetişmeleri için uzun kollarını sallarken Bayan Fran, Phoebe'nin yanında yürüyordu. Phoebe omuzlarını daha da kamburlaştırdı, sırf bugün için seçtiği hoş, pembe elbiseyi kırtırdı.

“Hiç,” diye homurdandı.

Rıhtım bugün kalabalıktı, herkes şu anda suyun üzerinde süzülen devasa okyanus gemisinin ayrılmasını bekliyordu. Bir sürü Çinli yüz aceleyle yanlarından geçti. Bazıları eski püskü iş önlüğü giymiş, kasara** altı yolcusu biletlerini tutarken bazıları dikkatle şapkalarını tutup annesi gibi birinci sınıf sırasına doğru ilerliyordu. Tuzlu okyanus rüzgârı acımasızca esti. Bayan Fran, valizlerden birinin üstünden düşen büyük çantayı tutmak için acele ederken Phoebe burnu kırıışmış ve gözleri kısılmış bir biçimde bekledi.

Leydi Hong, Orion'a veda etmek için birkaç dakika ayırdı. Bitirdiğinde Orion ona zorla gülümsedi ve topuklarının üzerinde dönerek kutulardan birini rampanın yakınına itti. Ardından annesi Phoebe'ye döndü, göz hizasına gelebilmek için çömeldi.

“Gitmek zorunda mısınız?” Phoebe, cevabı biliyor olsa da sormadan edemedi.

“Çok geçmeden sen de evde olacaksın,” dedi annesi, her gidişinde aynı şeyi söylüyordu çünkü Phoebe hep aynı soruyu soruyordu. “Bak, bunu sana aldım.”

Annesi hızlıca eline uzandı ve avucunun içine bir şey yerleştirdi. Phoebe bakınca silah şeklinde bir oyuncak sapan tuttuğunu fark etti. Tetiğe benzer mekanizmasıyla plastik bandı yukarı doğru gerilebiliyordu.

“Bu ne?” diye sordu.

“Buraya tahta gülle koyarsan...” Leydi Hong bir başlığı işaret etti. “Ateş ediyor. Bence biraz alıştırmayla iyi iş çıkaracaksın. Sık sık dışarı çık, birkaç hedef koy. Bütün gün oyun odasında kalman iyi değil.”

* Phoebe, Ay Tanrıçası Artemis'in diğer bir adıdır. Burada karakterin isminin ay ile ilişkisine vurgu yapılıyor. (c.n.)

** Teknelerin baş, orta ve kık kısımlarında güverteden daha yüksek olan güvertelere veya kısımlara denir. (c.n.)

Phoebe hâlâ oyuncuğu inceliyordu. "Bu atış için mi?" Sesini alçalttı. "Çok... *erkeksi* değil mi?"

Leydi Hong, Phoebe'nin burnunun ucunu sıktı. "Bayan Fran'e söyleme. Yoksa eğitimine müdahale ettiğimi söyler."

"Ama *Māma*..." dedi Phoebe, hâlâ biraz utanıyordu.

"Dartta iyi olmaktan çok da farklı değil, değil mi?" Annesi dağılmış tutamlarını yerleştirip pembe elbisesinin yakasını düzeltti. "Kızların ateş etme ve atış yapma gibi hecerileri kolaylıkla göz ardı edilir. Ama bu, o işlerde kötüyüz demek değil. Hatta hedef alırken doğrudan bize bakmadıkları için çok daha iyiyiz."

Okyanus gemisinin kornasından muazzam bir ses çıktı, yankısı bütün rihum boyunca yayıldı. İki üniformalı bilet memuru kalabalığın içinde ilerlemeye, talimatları bağırmaya başladı ve Leydi Hong ayaklanarak Phoebe'nin başına bir öpücük kondurdu.

"Uslu ol."

Bunun üzerine hizmetlilerine acele etmelerini işaret etti, sonra da rampadan çıkarak telaşlı kalabalığın içinde kayboldular. Phoebe annesinin pastel sarısı şapkasını göremeyene dek izlemeye devam etti, ardından gülle sapanının geniş kolunun içine sıkıştırarak sakladı.

"Pekâlâ çocuklar," diye seslendi Bayan Fren. "Arabaya."

Bayan Fren'i takip etmek üzere dönerlerken Orion bir kolunu Phoebe'nin omzuna attı.

"İyi misin, *mēimeī*?" diye sordu. Ses tonu sakın olsa da o da kendini toplamaya çalışıyordu. Anneleri gittiğinde hep zor oluyor, onlara birlikte geçirdikleri çok az zamanı hatırlatıyordu.

"İyiyim," diye yanıtladı Phoebe. "Bugün oyun oynamak ister misin?"

Bir iç çekiş. Fakat Orion, annelerini yeni geçirmişlerken ona hayır demenin çok kaba olacağının farkındaydı. "Peki. Silas'ı da davet edebiliriz." Kız kardeşine baktı. "Phoebe, annem sana bir şey mi verdi? Bir nesne gördüm sanki ama emin değilim."

Phoebe kollarını iyice yanlarına yaklaştırdı.

"Hayır, sadece kollarımdaki tiftikleri temizliyordu," diye yalan söyledi kolaylıkla.

Ağabeyi başıyla onayladı. Bayan Fran'in arabasına bindiler. Phoebe, elbisesinin içindeki, plastik bandı tenine değen sapanı olabildiğince gizlemek için elinden geleni yaptı.

Bu bir sır olacaktı. Sır saklamakta müthiş becerikliydi.

ŞUBAT 1926

Phoebe sonraki aylarda, tıpkı annesinin istediği gibi sık sık dışarı çıkarak atış oyunu oynadı. Kış geldi ve parktaki ağaçların üzerinde kar tabakası oluşmaya başladı. Phoebe kar ayakkabılarını geçirip ağır ağır dışarı çıktı, görebildiği en kalın yığınları hedef alarak tahta güller değip üzerine beyaz yağmur yağdırınca kahkaha attı.

Yine de ne kadar alıştırmaya yaparsa yapsın, oyuncak sapan ilkeldi. Yavaş ateş ediyordu ve bazen Phoebe, bilyenin ağırlığı vurup birkaç santimetre kaçırmadan önce kendini aşağı çekmese dalın ucundan sarkan örümcek ağına vurabileceğine *yemin edebilecek* oluyordu.

Leydi Hong'un sonraki ziyaretinde karlar eriyor, kuşlar yine elektrik tellerinin üzerinde ötüyordu. Annesi gelişini hemen Çin Yeni Yılı'ndan öncesine ayarlamıştı. Ay takvimine göre öküz yılından kaplan yılına geçiş yapılacaktı. Phoebe -ki kendisi öküz yılında doğmuştu- nihayet her gün kırmızı çorap giymeyi bırakabilecekti. Kasımda on iki yaşına girmişti ancak bu civarda doğum günlerinde, Silas'ı kendisiyle pastaneye gelmesi için sıkıştırmaktan başka yapılacak pek bir şey yoktu.

Phoebe duruşunu düzeltti. Annesiyle birlikte yapmaya karar verdikleri ilk şey parkta yürümek olmuştu. Kendini ne kadar geliştirdiğini göstermek istiyordu.

“İzle beni, *Māma*.”

Ağaç sırası boyunca altı teneke kutu yerleştirmişti. Teker teker hepsini vurdu, tepedeki dallardan temiz bir ıslık yankısı duyuldu. Bitirdiğinde sessizlik oldu, açıklıktaki tüm kuşlar uçmuştu.

“Aferin sana.” Leydi Hong dirseğine vurarak Phoebe'nin kollarını düzeltti. “Hâlâ çok hızlı hareket etme eğilimdesin. Tekrar dene ama acele etme.”

Annesi onun için kutuları tekrar düzeltmek üzere öne çıktı.

Kendini geliştirmesi için geribildirimde bulunmasına rağmen Phoebe gururla doldu. *Aferin sana.*

“Ya zaman çok önemliyse?” diye sordu hedefine odaklanarak. “Ben hızlı da olmak istiyorum.”

“Temellerini iyi öğrendikten sonra hızlı olabilirsin.” Leydi Hong harekete geçmesini işaret etti. “Zaman, anlar arasında kırılmalı. Bir saniye kazanmak için kendini sekteye uğratamazsın. Dene: Nefes al, ateş et, sesi dinle, sonra hareket etmen gerekene kadar nefesini verme.”

Uzmanlaşması zordu. Phoebe, tahta gülleleri atarken nefesini nasıl senkronize edeceğinden emin değildi ancak annesinin işaretlerini izleyince nefes alıp veriş i hedefle bir ş ablon oluşturmaya başladı. Sanki ona güllenin nereye gideceğini söylemek için altıncı bir his açılmış tı.

“Merak ediyordum da...” diye söze girdi Phoebe dönüş yolunda. Havanın hâlâ soğuk olmasına, boynunun etrafına toplanan teri götürmesine minnettardı. “Ya gerçek bir silahım olsa?”

Leydi Hong birden aşağı baktı. “Gerçek bir silah mı? Çok küçüksün, Feiyi.”

Phoebe kaş larını çatı. “Ay takvimine göre yakında on üç yaş ına gireceğim.”

Köşeyi dönerek Bayan Fran’ın sokağına girdiler. Leydi Hong, Phoebe’nin omzuna vurdu, sonra baş ını sertçe salladı. Phoebe ne beklediğini bilmiyordu; sırf annesi ona oyun odasında bilye oynamaktan daha yönlü hobilere götürdü diye silah edinmeyi onaylayacak değildi ya.

“Sabırlı olalım, tamam mı?” dedi annesi. “Öğrenecek çok zaman var.”

Phoebe baş ıyla onayladı. Fakat zihninde plan kurmaya çoktan başlamış tı.

Silas, Leydi Hong’un Londra’ya her geliş anını hep görüyordu çünkü Orion’ın ruh hali değ iş iyordu. Görünürde annesinin Phoebe’yle daha fazla zaman geçirmesinden hiç ş ikâyet etmezdi, özellikle de Phoebe’yi mutlu ederken ancak normalde onu rahatsız etmeyen küçük şeyler onu germeye baş lardı: Mesela mutfakta açık bırakılan bir pencere, fazla gürültülü kapatılan bir dolap. Geçen sene elma ş arabının etkisiyle annesinin artık

kendisine -Phoebe'ye yaptığı gibi- çocuk gibi davranmadığını ve bunun başladığı anı bildiğini söylemişti. Silas hangisi daha kötü bilmiyordu: Ailesiyle ilişkisinin ayrı oldukları yıllarda nasıl değişeceğini bilmemek mi, yoksa Orion'ın annesiyle olduğu gibi dikkat çekmek için yarışıp bu gönülsüz, eski günlerin hayalinden hiç tatmin olmamak, gözlerinin önünde bozulduğunu görmek mi? Orion bu meseleyi bir kere dile getirmiş ve bir daha asla bahsetmemişti. Girdiği her odaya dramatikliğini de getiriyor olsa da hiçbir sorun yokmuş gibi davranmayı tercih etmişti.

Neyse ki hafta sonuydu ve Orion bugün evde yoktu. Bir kızla buluşacaktı ya da belki bir erkekti. Her türlü, bu sabah gösterişli bir ceketle kapıdan çıkmıştı ve sahiden de bir erkekle görüşecekse özenli halinden dolayı mutlaka daha çok dikkat etmesi gerekiyordu. Orion veda ederken Silas pek dinlenmiyordu. En yakın arkadaşını çok seviyordu ancak on altı yaşındakilerin çok farklı öncelikleri oluyordu.

Silas kendine bir fincan çay doldurdu. Bay Bai şehir dışındaydı, Oxford'da okuyan ailesini ziyarete gitmişti. Ev sessizdi.

Gıcır!

Ya da en azından sessiz olması gerekiyordu.

Yukarıdan, Orion'ın odasından ayak sesleri geldi. Kısık, nazik olsalar da yine de ayak sesiydi işte. Evin rüzgârlı havalarda ulumasına sebep olan gevşek parkelerini kışkırtıyordu. Hiçlikten ortaya çıkmadıysa Orion'ın çoktan dönmüş olmasına imkân yoktu.

Silas çayını bıraktı, sessizce ve dikkatle merdivenlerden çıktı; kaşları çatık, omuzları gergindi. Son basamaklara son derece özenle yaklaştı ancak endişelenmesine gerek olmadığı anlaşıldı. Orion'ın odasını kurcaladığını gördüğünde Phoebe ondan saklanmaya dahi gerek duymadı. Ağabeyinin gardırobuna dirseğine kadar batmış halde ona baktı.

“Ne oluyor?” diye sordu Silas merakla.

Phoebe birazcık bile şaşkın gözükmedi. Silas neredeyse bunun kasıtlı olduğunu düşündü. Phoebe belli ki gizlice eve girmişti ama belki de Silas'ın kendisini yakalamasını bekliyordu. Bu düşünce Silas'ın karnında tuhaf bir hisse yol açtı.

“Uzun hikâye ama...” Elini Orion'ın gardırobundan çekti ve

Silas'a elinde tuttuğu tabancayı gösterdi. "Bir arkadaşşıma bunu göstereceğim diye hava attım."

"Neden güzelce ödünç almak için Orion'a sormadın?" Silas, Orion'ın silahı olduğunu bile bilmiyordu. Muhtemelen karanlık bir arka sokaktaki şüpheli bir yöntemle almıştı.

Phoebe cevap ortadaymış gibi gözlerini devirdi. "Bana asla izin vermezdi."

Ama yine de buradaydı, Silas'a nedenlerini ve eylemlerini açıklıyordu. Silahı saklayıp bir gömlek aradığı yalanını söylememesi için hiçbir neden yoktu. Phoebe'nin aceleyle evden çıkıp şu anda fark edilmekten kurtulmaması için hiçbir neden yoktu.

"Eninde sonunda yerinde olmadığını fark edecek."

Phoebe Hong yalnızca ağabeyinden çalmaya çalışmıyordu. Uzun vadede kurtulmak için Silas'ın yardımını almaya da çalışıyordu. Nasıl sinsiydi. Silas hayranlıkla doldu.

Tam o anda ön kapı açıldı; Bay Bai daha sonra trene bineceğinden gelen Orion olmalıydı. Silas, Orion'ın odasına girdi, masasını ve üzerine yayılmış nesneleri hızla taradı. Gözüne bir şey takılmayınca Orion'ın komodinin yanına çömelerek bir tomar para koyduğunu bildiği üst çekmeceyi açtı.

"İşte." Paraları Phoebe'ye fırlattı. Ardından kolunu Orion'ın masasından geçirerek bazı eşyaları yere attı, hokka gibi hassas şeylere dokunmamaya özen gösterdi.

Orion'ın sesi merdivenlerin başından geldi. Gürültüyü duymuştu. "Silas?"

"Pencereden çık," dedi Silas o sırada Phoebe'ye. "Ben ona hırsız girdiğini söyleyeceğim."

Phoebe'nin gözleri bir anda onunkilerle buluştu. Dudakları biraz olsun kıvrıldı. İkili, kurdukları ittifakın farkına varırcasına birbirlerine başını salladı. Bu kez gerçek bir birer suç ortağı olmuşlardı.

Silas, Phoebe'nin aceleyle pencereden çıkıp görüş açısından uzaklaşmasını izledi.

Bir süredir kar yağmamış olsa da tüm hafta boyunca kış havası korkutucu derecede soğuktu. O gün güneş kalın fırtına bulutlarının arkasına gizlenmişti, o yüzden Phoebe eldivenlerini çıkardığı ellerini zar zor hissedebiliyordu.

Fakat hissiz parmaklarıyla bile annesiyle geçirdiği vakti ziyan etmeyecekti. Nişan aldı ve son teneke kutuyu vurdu. Kutu devriline hafifçe zıpladı.

“Ne düşünüyorsun?”

Leydi Hong uzun bir süre dalgın göründü. “Herhangi bir düşüncem yok,” dedi sonunda. “Harikaydı.”

Phoebe aşağı yukarı zıplama isteğine direndi. Olgun, akli başında bir tempoda kutuları kaldırmak, hedeflerini her daim bıraktığı ağaç kovuğunu sıkıştırmak üzere ileri yürüdü. Ne var ki eğilirken cebi hışırdadı ve Phoebe durdu, annesine kaçamak bir bakış attı. Orion’dan çaldığı tabancanın ağırlığını hissediyordu. Annesi gerçek mermi ateşlemeyi de biliyor muydu? Çocukken öğrendiği ve sosyal olarak kabul edilir bir yaşam için kenara kaldırdığı bir şey miydi bu?

“Māma,” dedi Phoebe birden, teneke kutuları teker teker yıgarken. “Sen küçükken büyüdüğünde ne olmak istiyordun?”

Soğuk bir rüzgâr esti. Leydi Hong kaşlarını çatarken şapkasını düzeltti.

“Ne tuhaf soru,” diye cevapladı. “Pek hatırlamıyorum.”

“Hımm.” Kutular kıpırdadı, kovuktaki düzenleri bozuldu ve Phoebe yüzünü buruşturarak yığının dengesini tekrar düzenledi. Üç tane altta, iki tane onların üstüne ve nihayet en tepede son bir tane teneke daha. “Orion’la sürekli yapmak istediklerini konuşuyorsunuz. Onun yerinde olsam en ufak bir fikrim bile olmazdı.”

“Ah, Feiyi. Bu tür meseleleri düşüneceğin daha bir sürü zaman var.”

Yığın tamamlandı, Phoebe yeniden ayağa kalkıp sekerek annesinin yanına döndü. Elinde hâlâ ahşap sapan vardı. Leydi Hong neredeyse dalgın bir edayla sapanı Phoebe’den alarak plastik bandın tutuşunu inceledi.

“Ama Orion’ın yok,” dedi Phoebe. “Oliver gibi yakında dünyaya adım atmak zorunda.” Sonra onu geride bırakacaktı ve Phoebe, yabancı bir ülkede yalnız başına kalacaktı.

Leydi Hong’un düşünceli bakışları ona döndü. Annesi yavaşça eğildi, bir eliyle Phoebe’nin omzunu tuttu.

“Ağabeylerin gayet iyi olacak,” dedi. Sesi kısılmış, sakinleştirici bir tını almıştı; Phoebe yaralanan dizleri yüzünden ağlarken, ona yatmadan önce hikâye anlatırken ve yıldızların neden

gece çıktığını açıklarken kullandığı türden bir tondu. "Onlar bu dünyadaki en büyük başarılarım, çok büyük şeyler yapmak için yaratıldılar." Burnuna dokundu. "Sen de en büyük ödülümsün, çölün sonu gibi mutluluk getiriyorsun. Küçükken işte *bunu* isterdim: Üçünüzü."

Phoebe neşeyle ışıldadı. "Gerçekten mi?"

"Şapşal kız." Leydi Hong gülle sapanını geri verdi. "Aile her şeydir, anlıyor musun? Sizi eğitim için buraya gönderdik ki üçünüz toplumda yükselebin. Daha büyük bir sonuç için katlanılan geçici bir ayrılık bu. Bazı insanlar ulusu için savaşır; biz, kendimiz için savaşıyoruz."

Bunun üzerine Phoebe gözlerini kırptırdı. Annesinin söylediği bu iki şey aynı değil miydi? Babası, ülkeyi yeniden birleştirmeye çalışan ulusal koalisyondan bir parçasıydı. Sağlam bir ülke, sağlam aile birimi anlamına da geliyor olmalıydı. Emperyalistlerin istila ettiği parçalanmış bir ülkede, Phoebe'nin seçkin sosyeteye girebilmesi için Londra'da okumasına gerek olmazdı.

"En önemli şey aileni korumaktır," diye devam etti annesi, Phoebe'nin duraksamasını fark etmemişti. "Bunu hatırlamak zorundasın. Bu dünyada yapman gerekeni keşfetmeyi denerken kendini çıkmaza sokma. Günün sonunda bütün işler aynı ancak sadece bir tane ailen var."

Phoebe kıpırdanınca elbisesinin cebi daha da ağırlaştı. "Hayatı boyunca Orion'ın eteğine yapışan bir baş belası olmam için bana izin veriyorsun sanki."

Leydi Hong dikkatle gülümsedi. "Ağabeyin koruyucuya ihtiyaç duyabilir," diye katıldığını belirtti. "O çocuk çok yumuşak."

Phoebe Hong, büyük koruyucu, diye düşündü kendi kendine telaşla. Kulağa hoş gelmiyor mu?

Tam el çırpıp yüksek sesle katılacakken birisi arkadan boğazını temizledi. Orion'ın orada durarak konuşmaya kulak misafiri olduğunu tahmin etti. Ancak döndüğünde annesinin uşaklarından birinin parktaki açıklıkta telaşlı bir ifadeyle bir kâğıt parçası tuttuğunu gördü.

"Böldüğüm için bağışlayın, Leydi Hong," dedi adam. "Bir telefon geldi, en yakın zamanda Şanghay'da olmanız isteniyor. Bugün ayrılan gemide bir kamara ayarlayabiliriz."

"Bugün ayrılan mı?" diye tekrarladı Phoebe, annesi cevap

verecek fırsat bulamadan. "Daha gidemezsin! Bugün Yeni Yıl Arifesi!"

Leydi Hong bir süre çağrını sindirdi. "Muhtemelen baba tarafı akrabalarından," dedi Phoebe'ye bir an sonra. "*Lao dia*'n bir süredir hastaydı."

Phoebe kaşlarını çatarak dudağını büzdü. Dilinin ucuna onlarca şikâyet gelse de yapmaması gerektiğini, aklındakileri söylerse mızızlanan bir çocuk gibi konuşmuş olacağını bilecek kadar büyümüştü.

"Araba hazır," diye devam etti uşak.

Leydi Hong başıyla onayladı, ardından Phoebe'ye döndü.

"Şimdi dosdoğru rıhtıma gitmem lazım. Ağabeyine veda ettiğimi söyle, tamam mı? Aceleyle gitmekten nefret ediyorum ama sonraki gemi haftalarca gelmeyebilir."

Phoebe gönülsüzce onayladı. "Tamam."

"Yakında tekrar gelirim. Uslu ol." Phoebe fikrini değiştirip karşı çıkamadan annesi aceleyle yürüyerek uşağının uzattığı kâğıdı aldı. Hemen hızlandılar, rüzgârla birlikte konuşmalarının bir kısmı duyuldu. Leydi Hong, "Konum belli mi?" diye soruyordu ve uşağı, "Depo için yeterince büyük, evet," diyordu. Sonra Phoebe onları duyamaz oldu.

Dedesı sahıden ölümcül hastaysa belki de yeni bir aile mezarlığı yaptırmak için yer arıyorlardı. Phoebe daha fazla düşünmeden annesi yolda kayboldu ve onu parktaki açıklıkta yalnız bıraktı.

Hep yalnız kalıyordu zaten.

"Uslu ol," diye tekrarladı Phoebe yüksek sesle. "Olacağım."

Gülle sapanını cebine tıktı. Aynı hareketle Orion'dan çaldığı tabancayı çıkardı, neredeyse altı metre ilerisinde duran ağaç kavuğuna nişan aldı ve ateş etti.

Bir anlığına dünya gürültüyle uğuldadı, mermiden çıkan *pat* sesi açıklıkta yankılandı. Phoebe soluklanırken yalnızca yoğun bir beyazlık görüyordu, görüşü adrenalinden ötürü puslanmıştı. Sonra yavaşça ağaçlar geri döndü, çimler rüzgârla uçtu. Teneke kutular devrilmiş, kuru yapraklarla çamur birikintisinin arasına yayılmıştı. Phoebe hızla öne çıktı. Gözleriyle kutuları tarayıp ağaç kavuğundakileri sayınca en tepede duran kutunun tam orta-

sında mükemmel bir deliğin tek başına durduğunu gördü, ince bir duman hâlâ havaya süzülüyordu.

Phoebe ağır ağır tabancayı cebine geri koydu. Annesini sonraki görüşünde daha iyi olacaktı. Kolay olacaktı. Sadece alıştırma yapması gerekiyordu.

Phoebe, Bayan Fran'ın evine doğru yürümeye başladı.

Elbette bunun, uzunca bir süre boyunca annesini gördüğü son an olduğunu bilemezdi.

Öküz yılının son gününde gece çöktü; Silas bütün demetleri bol bol yıkadıktan sonra nihayet frenksoğanları kurutmayı bitirmişti. Kesme tahtasını hazırlarken kapı çalındı ve Silas süratle ellerini silip oraya koştu. Bay Bai ile Orion son yemek malzemelerini almak için çıkmıştı, yani gelen Phoebe olmalıydı.

Soğuk yüzünden sımsıkı giyinmişti, ortasında iki koyu renkli göz olan kumaş bir kundak gibiydi. Silas bir şey demeden geçsin diye kenara çekildi, kapıyı kapadı ve Phoebe mavi atkısını çıkarmayı bitirmeden mutfığa döndü.

"Ağabeyim yok mu?" diye sordu kız.

"Pazardan balık almaya gitti," diye yanıtladı Silas, frenksoğanlarına odaklanarak. "Ben onlar gelene kadar sebzelerden sorumluyum." Duraksadı. "Bayan Fran de akşam yemeğine gelmiyor mu?"

"Sonra gelecek. Ben sıkıldım, erken geleyim dedim."

"Ya." Silas doğramaya başladı. Konuşmanın sessizleşmesine izin verdi. Havadan sudan konuşmakta pek iyi değildi, özellikle de Phoebe'yle. Mutfakta yalnızca tahtaya vuran bıçağın düzenli sesi duyuluyordu.

"Bir şey soracağım," diye duyurdu Phoebe aniden. "Eve gittikten sonra ne yapmak istediğini biliyor musun?"

Silas'ın elindeki bıçak durdu. Konuyu düşündü.

"Hımm..." Tekrar doğramaya koyuldu. "Pek sayılmaz. Döndükten sonra bulurum galiba."

"Bir fikrin vardır herhalde." Phoebe tezgâha çıkarak kesme tahtasının yanına oturarak bacaklarını salladı. "Neredeyse Orion'ın sınıfının seviyesine geldin. Yakında eğitimin bitecek."

Silas burnunu oynattı. Gözlüğü kayıyordu. "Ben... fark ettiğini bilmiyordum."

Phoebe gözlüklerini kaldırdı, camları lekelenmesin diye parmağını sadece ortadaki metale koydu. "Orion ve seninle yaptığımız konuşmaların ancak yarısını kavrayabiliyorum."

Silas sessiz kaldı. İki demet daha doğrayacaktı.

"Neden merak ediyorsun?" diye sordu nihayet.

"Son zamanlarda evi ve döndüğümüzde başarabileceklerimizi çok düşünür oldum." Tek bir omzunu silkti. Phoebe bu hareketi çok tatlı göstermişti. "İlham arıyorum diyebilirsin."

Silas kaşlarını çattı. "Burada herhangi bir ilham bulamazsın."

Geri kalan frenksoğanı demetlerini doğrarken Silas dikkatini görevine verdi, bıçağı aşağı yukarı hareket etti. Ancak bıçağı aniden tahtada durunca konuşmanın durduğunu fark etti ve başını kaldırıncaya Phoebe'nin bunca zamandır başı merakla yana eğilmiş halde onu seyrettiğini gördü.

"Bende yani," diye açıklığa kavuşturdu gecikmeli bir şekilde. Phoebe'nin cevabı ani oldu. "Niye?"

"Ben..." Silas doğranmış frenksoğanlarını tahtanın bir tarafına toplarken düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Biz birbirimize benzemiyoruz."

"Bayağı benziyoruz."

"Sen çabuk anlıyorsun ve zekisin," dedi. "Ben aşırı derecede sıradanım, bildiğim her şeyi kitaplardan öğrendim. Belki dönünce bir tek annem tarafından şımartılıp babam tarafından beslenebileceğim."

Londra'ya geldiğinden beri bu boşluğun öfkeyle ve kendini suçlamayla karışık birleşimini hissediyordu ama belki... belki bunlar bir araya gelince sadece Phoebe ve Orion Hong gibi, Şanghay'ın sonraki neslinin biricikleri olacak türde insanlarla arkadaşlık etmeye yeterli olmadığına dair hissettiklerini bastırıyordu. Kimdi ki o? Tutkusu neydi? Ülkesi mi? Herkes ülkesini severdi. İlgi neydi? Hayatında ne yapmak istiyordu? Ailesini gururlandırmak istiyordu. Bunu kendisi için mi istiyordu? Yoksa kendisi dışındaki herkes için mi?

"Silas," dedi Phoebe, aralarındaki yeni sessizliği fark ederek. "Bu özgüvensizlik sana hiç yakışmıyor. Bak: En azından frenksoğanlarını güzelce doğrayabiliyorsun."

Sözleri komikti, ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Silas zorla gülerek söyledikleri rolmüş gibi davrandı.

“Haklısın,” dedi. “O da bir yetenek.”

“Hem... bak bir tane daha var.”

Silas onu durduramadan Phoebe uzandı ve elini onunkine sardı. Bıçağı kendisine doğrultarak diğer elinin sırtıyla yüzeysel bir çizgi kesti.

Silas hemen geri çekildi, bıçağı uzaklaştırdı ancak hasar verilmişti. Phoebe'nin elinden kırmızı bir çizgi geçiyor, kanı tezgâhın üstüne damlıyordu.

“*Phoebe*,” dedi şok içinde. “Ne oluyor?”

“Bu kadar karamsar olma,” diye talimat verdi öylece, elinde yara açılmamış gibi. “İstediğin her şeyi yapabilirsin. İstediğin yerde iz bırakabilirsin.”

“Bunu kanıtlamak için *kendini* işaretlemen şart değildi.” Mutfak havlusuna uzanıp kanamayı durdurmak için kumaşı Phoebe'nin eline bastırdı. Ne var ki Phoebe henüz işini bitirmemişti. O tam havluyu sertçe bastırırken bir şekilde bıçağı yeniden eline aldı.

Silas'ın elinin sırtına kendininkine eş bir kesik çizerken onu durdurmadı.

“Aman Tanrım, *of!*” diye şikâyet etti Silas.

“İstediğimizi yapabiliriz,” diye devam etti Phoebe, gözleri parlıyordu. “Kurallar sadece biz uygulamak istersek kuraldır. Yasalar sadece biz öyle olduklarını karar verirsek yasadır. Eve döndüğünde ne yapmak istiyorsun, Silas? Herhangi bir şey yapabilirseydin ne yapardın?”

Silas kesikten kan sızmasını izledi. Dürüst olması gerekirse Phoebe çok yüzeysel kesmişti. Canı yanmamıştı, sadece parmaklarını açtığı anda birazcık ağrıyordu.

“Sadece iyi iş çıkarmak istiyorum,” diye yanıtladı sessizce. “O kadar.”

“Bak, oldu işte.” Phoebe mutfak havlusunu elinden kaptı. Kesigi yeniden kanarken elinin tersini Silas'inkine bastırarak kırmızı lekeleri değiştirdi. “Birlikte iyi iş çıkaralım. Ben geride bırakılmak istemiyorum.”

Silas onun dediklerini zar zor idrak ediyordu. Kim *Phoebe* 'yi geri bırakırdı ki? Daha çok, herkes görüş alanından çıkana kadar yukarı çıkardı o.

“Bu bir kan yemini mi?” diye sordu Silas. Kalbi, ellerinden başka yere bakamayacak kadar hızlı atıyordu boğazında. “Çünkü bence onun için avuç içleri kesiliyor.”

“Orada çok fazla damar var, Silas. Ben düzgünce bir takas yapmak istiyorum, ikimizi de hastaneye göndermek değil.” Tokalaşır numarası yaparken ellerini aşağı yukarı salladı ancak parmakları birbirine geçmemişti. “Hem hanedanlık dönemi sırasındaki kan yeminlerini taklit edeceksek bir hayvan kesmemiz gerekecek ve Orion’ın balığı getirmesi çok uzun sürüyor.”

“Buzlukta yarım bir domuz bacağı olacaktı galiba.”

“Aa, ne bekliyorsun o zaman? Git getir.”

İkisi de burunlarından nefes vererek güldü. Phoebe elini çekti. Silas parmaklarını tekrar açtı. Phoebe ona havluyu uzatıp boğazını temizleyince biraz daha vahşi fikir vereceğini düşündü. Ama sadece şöyle dedi:

“Henüz sana teşekkür etmedim. Beni koruduğun için.”

Silas havluyu çok dikkatle indirdi, dünyadaki en ilginç şeymiş gibi kumaşın ucundaki lekeyi inceledi.

“Silah, arkadaşına gösterdikten sonra da sende kalmalı,” dedi sahte bir rahatlıkla. “Eminim Orion, şüpheli bir arka sokakta kolaylıkla bir tane daha alabilir.”

Phoebe’nin mahalledeki çocuklarla oynamadığını düşündüğünden bahsi geçen arkadaşının kim olduğunu merak etti. Gerçi hiç kimse boşboğazlık etmediği müddetçe bu küçük komploları yanlarına kalacaktı. Mahallede sürekli tuhaf davetsiz misafirler oluyordu. Pencereleri kilitlemek zor, dış duvarlara tırmanmak kolaydı. Silas bir hırsızın pencereden çıktığını gördüğünü söylediğinde Orion pek şaşırmamıştı.

“Yine de bana yardım etmen çok hoştu,” diye ısrar etti Phoebe. “Teşekkür ederim.”

Silas tüm cüretini kullanarak nihayet kendini yukarı, doğrudan Phoebe’nin gözlerine bakmaya zorladı. Onu deli gibi korkutuyordu. Ona gerçeklik veriyordu. Ayı değil de güneşi tanımlayan bir isim almalıydı çünkü Phoebe Hong’un çevresindeki her şey kaçınılmaz şekilde yörüngesine çekiliyordu. Silas’ın kesigi zonkladı, az önce verdikleri sözle beraber nabız gibi attı. *Birlikte iyi iş çıkaralım. Kimse geride kalmasın.*

“Her zaman bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi Fei-yi?” diye sordu sessizce.

Bu itiraf değildi. Beyan bile değildi. Fakat Silas için her şeyden daha önemliydi. Orion, uzaktan içten içe özlem duyuyorsa bir şeyler söylemesi gerektiğini ısrarla dile getiriyordu ama bu-

nun aşkın gerekli bir yanı olduğuna kim karar veriyordu? Daha on iki yaşındalardı. Vakitleri vardı. Karşısındaki kıza bakınca dünya o kadar da büyük, fethedilemez bir varlık gibi gelmiyordu. Etraflarındaki dört duvarın içine sığıyor, göğsündeki sıkışıklığı rahatlatıyor ve düşünceli bir teselliyle dikkatini dağıtıyordu. Böyle bir şeyi nasıl kelimeye dökerdi? Onun mutluluğunun kendisini de mutlu ettiğini; çünkü küçüklüklerinden beri Phoebe'nin dünyada, çok az insanın becerebildiği bir yer bulduğunu nasıl dile getirebilirdi?

Hiçbir şey yeterince doğru gelmiyordu. Sadece bu yeterliydi; sessiz, konuşulmayan huzur. Her şey yüzeyin altında altın rengi parlıyordu.

"Tabii ki," diye cevapladı Phoebe. "Tabii ki biliyorum."

Ön kapı güm sesiyle açıldı. İçeriye soğuk hava, ardından da bağırان Orion girdi. "Balık getirdik! Mutlu yıllar!"

Phoebe hâlâ bakışını çevirmemişti.

"Eve döndüğümüzde büyük şeyler yapmakla hatırlanacaksınız," diye söz verdi.

Silas gözlerine baktı. "Sen de öyle."

Sırttan Phoebe nihayet aralarındaki balonu patlattı ve tezgâhtan inip Orion'a yardım etmeye koştu. "Mutlu yıllar!"

Antrede sesler duyuldu, Bay Bai ve Bayan Fran de içeri girerken mırıltılar yükseldi. Ocaktaki kış kavunu çorbasının kokusu artarak evin her köşesini doldurdu. Silas dışarıdaki karanlık geceye bakıp Phoebe'nin söylediği her şeyi düşünürken neredeyse Londra'yı umursamadı. Burası evi değildi: Hayatının ilk yıllarındaki, ninesiyle dedesinin ona kırmızı zarflar verdiği ve teyzeleleriyle halalarının ona mutfakta pişen her yemeği -mantıları, pirinç keklerini ve yavaş pişirilmiş domuz etini- denettiği yemek masalarına benzemeyecekti. Ama kendine ait, hazırlanmasında rol aldığı bir şeydi. Onun ve Phoebe'nin kanının bir damlası. Sulu tezgâhlarla birleşerek görülmese de gecenin karmaşasının başka bir parçasıymış gibi silindi.

Orion mutfığa girerek berbat halde tuz kokan poşeti bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu, Silas'ın elini göstererek.

Silas kesme tahtasına ve frenksoğanlarına döndü. "Kurban edilecek balığı getirmen çok uzun sürdü."

YAZARIN NOTU

Kökleri tarihe dayanan bir hikâye anlatmanın zorluğu, yazar her zaman sonradan bilgi edinme gücüne sahip olsa da karakterlerin önlerindeki yılları veya on yılları tam olarak görme imkânları olmamasıdır. Doğruluk açısından bilgiyi çıkarmakla bugünün okuyucusu için bilgi sağlamak arasındaki çizginin dışına nerede çıkılır? Hikâye anlatmak için ne kadar şeyi göz ardı edebiliriz?

Sahtekâr Leydi Talih 'in açılış sahnesi tarih kitaplarında Mukden Olayı olarak bilinir. 18 Eylül 1931 'de, Japonların kontrolündeki Güney Mançurya Demiryolu'nda küçük bir patlama gerçekleşti. Ne var ki hasar o kadar azdı ki bir tren hemen ardından olay yerinden geçip on dakika sonra sorunsuz bir şekilde Shenyang'a -ya da Mukden'e- vardı. Yine de patlama amacına hizmet etti. Milliyetçiler birleşme harekâtıyla Çin'in içinde ilerliyordu (*Şiddetli Sonlar*'da 1927'de Şanghay'ı başarıyla ele geçirmeleri tarif ediliyor); özellikle bölge Japonların Kore sömürgesi için hayati önem taşıdığından Japonlar, Çinli Milliyetçiler toprakları alırsa Mançurya'yı kaybedeceklerinden korkuyordu. Japon ordusunun subayları bu bölgeyi korumak amacıyla sahte Çin saldırısı olarak bir patlama yarattılar. Sonraki gün Japon birlikleri, misilleme adı altında Beidaying'deki Çin garnizonuna saldırdı ve Shenyang'ı başarıyla ele geçirdi. Sonraki birkaç ay içinde Çin'in kuzeydoğusunda bütün büyük şehirleri almak için bu hamleyi kullandılar.

Milliyetler Cemiyeti, Japonya'yı Mançurya'yı haksız suretle işgal eden bir mütecaviz ilan etmek için Ekim 1932'de Lytton Raporu'nun yayınladı. Bu görüş uluslararası sahneye çekildiğinde Japonya çoktan kontrolünü güvenceye almıştı. Çin'in için-

deki, olayın bir kurgu olduğuna dair fısıltılar ancak çok sonra, dedektifler Japon subayların patlamayı hükümetlerinden izin almadan çıkardığına karar verince onaylandı. *Sahtekâr Leydi Talih'in* altıncı bölümünde Rosalind, kendi gözlemlerine dayanarak Çin'in sorumlu olmadığını tahmin ediyor. Bu, karakterler gerçekçiliğe uygun olarak emin olamadan okura tarihsel bir bilgiyi verme kararından kaynaklanıyor. Yazdığım her kitapta okurun bilmesini istediğim en önemli şey tarihin gerçeklere ve tarihlere değil, aralarında oluşan bir anlatıya dayandığıdır. Aynı şekilde, benim tarih temelli kurgularımın zamanın tam bir tasviri olması ya da gerçekleşen her şeyi doğrudan betimlemesi beklenemez çünkü bu imkânsız ve romanda yapmaya çalıştığım şeye uygun değil. Hikâyemin 1930'ların Şanghai'nin atmosferine ve iklimine uygun bir şekilde yazıldığından emin olmak, kapsamlı araştırma yapmak benim için önemli ama nihayetinde *Sahtekâr Leydi Talih'in* tarihi olayları emperyalizmi, milliyetçiliği ve bugüne dek devam eden kültürel nesil travmasını incelemek için var; dönemi ders kitaplarındaki gibi özetlemek için değil. Önceki ikili serimde olduğu gibi kitapta gerçekleşen olaylarla ilgileniyorsanız sonraki durağınızın kurgu dışı kaynaklar olmasını şiddetle öneriyordum.

1930'ların Şanghai'ı sadece yaklaşan Japon işgali yüzünden gergin bir dönem değil, aynı zamanda sonraki on yıla taşınacak iç savaşın olduğu bir zaman dilimi. İki tarafta da gerçek casuslar olsa da bu kitaptaki kurgusal gizli birim aşağı yukarı, Kuomintang'ın 1932'de kurulan erken istihbarat bürosu olan, gizli Özel İşler Departmanı'nın içindeki Juntong (军统)'dan esinlenildi. Elbette bütün operasyonlar, suikastlar ve olaylar benim hayal gücümün ürünü; tıpkı her tarafın uğruna savaştığı süperinsan kimyasal karışımın varlığı gibi. Ne var ki tarihi bir ortama kurgusal elementler eklemiş olsam da amacım her daim gerçekten var olmuş gerginliği ve nüansları derinleştirmek.

Peach Lily Palace, 1928'de Thibet Yolu'nda inşa edilen gerçek *Peach Blossom Palace*'dan (桃花宮) ilham alındı; iddialara göre çalışan bir sürü dans salonu arasındaki en yeni ve en büyü-

leyicisiymiş. Şanghay'ın entelektüel ve sanat çevreleri için Batı tarzı kabareler baz alınarak yaratılmış. Bahsedilen çoğu sokak ismi gerçek, Wing On ve Sincere alışveriş merkezleri de öyle. *Seagreen Press*'i ben kurguladım ama bu dönemde gazeteler -hem Çin hem de yabancı- şehrin içinde propaganda yapmak ve Batılı kamuoyuna politik haberlerin taşınması açısından son derece önemliydi; ben de politika haberlerinin taşınmasının önemli olduğu bu dönemi vurgulamak istedim.

Sahtekâr Leydi Talih'in devam kitabı gelene kadar bu anı, dönem özellikle ilgisini çekenler için hakikaten 1930'ların Şanghay'ında yazılmış birkaç edebiyat eseri önermek için kullanacağım. Mu Shiyong (穆時英)'in öyküleri benim en sevdiklerim; içlerinde *The Man Who Was Treated as a Plaything*, *Shanghai Fox-trot*, ve *Craven A* yer alıyor. Ve evet, Orion ile Rosalind'in *Seagreen*'de kullandığı sahte ismi onun soyadından aldım. Öyle de sinsiyim işte.

TEŞEKKÜRLER

Dürüst olmam gerekirse, hem sayfaların içinde hem de dışında geçirdiğim yolculuktan sonra kitabın teşekkür kısmına geldiğimize zar zor inanabiliyorum. Yeni bir seri yazmak zor çünkü okurlarımı eserlerimle tanıştıran ilk serimden ister istemez farklı olacak. Aynı zamanda yan seri olan bir seri yazmak; yeni, tanıdık olmayan içerikle eski, tanıdık elementleri dengede tutmak açısından çok daha zor. O yüzden, bu dünyada kalmaya karar vermiş de olsan, bu giriş noktasından başlamış da olsan sana teşekkür ederim, okuyucum. Bu kitap sensiz var olmazdı.

Aynı zamanda bu kitabı üniversiteden mezun olduğum ve New York'a taşındığım kaos sırasında yazdım, o yüzden yayınevi ekibimin yardımı olmasa tek parça haline getiremezdim. En en büyük teşekkürlerim size: Yayın sürecindeki günlerimin olabildiğince sorunsuz geçmesi için tamamen mucizeler yaratan ajanım Laura Crockett'a. Uwe Stender, Brent Taylor ve TriadaUS'deki herkese. Bu kitabı en baştaki cılız halinden sonraki iyi beslenmiş ürüne dönüştüren editörüm Sarah McCabe'e. Basın danışmanım Cassie Malmo'ya. Justin Chanda'ya ve Karen Wojtyla, Anne Zafian, Bridget Madsen, Elizabeth Blake-Linn, Michael McCartney, Lauren Hoffman, Caitlin Sweeny, Lisa Quach, Perla Gil, Remi Moon, Ashley Mitchell, Saleena Nival, Emily Ritter, Amy Lavigne, Lisa Moraleda, Nicole Russo, Christina Pecorale ve satış ekibi ve Michelle Leo'yla eğitim/kütüphane ekibi de dahil Margaret K. McElderry Books'daki herkese teşekkürler. Simon & Schuster Canada'daki muhteşem ekibe. Molly Powell, Kate

Keehan, Callie Robertson ve Hodder'deki harika ekibin diğer üyelerine. Hachette Aotearoa New Zealand'daki muazzam ekibe. Ve Sahtekâr Leydi Talih'i farklı dillere çevirmekle uğraşan daha bir sürü süperstar çevirmen ekibine teşekkür ederim.

Elbette annemle babama, aileme ve arkadaşlarıma koca birer teşekkür borçluyum. D.A.C.U.'ya ve Kiwilerime -Ilene Lei, Jenny Jiang, Tracy Chen, Vivian Qiu- New York'u evim gibi hissettirdikleri için özel olarak selam olsun. Daha fazla isim yazacak olsam tüm gün burada kalırım, o yüzden önceki iki kitabımın teşekkürler kısmında yer alan herkesi tekrar vurguluyorum.

Kitapçılara, kütüphanecilere, öğretmenlere ve genç yetişkin kitaplarını hedef kitlelerine ulaştıran tüm destekçilere kocaman teşekkürler. Bu kitap ancak o şampiyonlar sayesinde ihtiyacı olan yere ulaştı ve bu kadar çalıştığınız için size sonsuza kadar minnettarım.

Ve son olarak, okurlara teşekkür ederek başladığımı biliyorum ama desteklerini hiçbir zaman esirgemeyen sizlere özel olarak teşekkür etmek istiyorum. Bunun içinde her blog yazarı, her hayran sayfası, kitabımın resmini paylaşan her Instagram sayfası, kitabım hakkında ağlayan/bağırان/deliren her TikTok kullanıcısı ve genel olarak her amigo bulunuyor. Hikâyelerim sizin sayenizde daha değerli oldu.

Ah, bir dakika, bir tane daha var: Bu kitabın ve her kitabın taslağını hazırlarken bana mükemmel soundtrack'ler sağlayan Taylor Swift'e sonsuz teşekkürlerimi sunarım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Ayısıgı Kütüphanesi

@AYISIGIKITAP